

IJA # 3517

ספר קריאי מועד

Sefer Keri'e Mo'ed

Vienna, 5630 (1891)

— 2 —
מנשור אורל

תסויר מקאבר אל מאיפה א אשר איליה

לא שר אן שער ע המייה יתור ענד כל פרד מן בני עמנו למא ישוף ארץ מקאבר א מאיפה מערודיה ברהם
א אקראם ומורה א ערבאת ואל היוואנאת ומכשופה למן יתגב נכשהא והפרהא .
וכף מא יילי פינא הם אל נירה ענהמא נשאהה הארא א מבאן אל מקום אלה ימים אנמאר אנהאדמא אל
דוקים מההקר תחת ארגל אל שארד ואל וארה .

והל ימכן א פכות עלא אהתקאר האוהא א מבאן אנהנזהה פי א איאם א מקוסה ונהתמע פוה ענד א יציק ?

מסעות
דברי קדושה

א
ב
ג
ד
ה
ו
ז
ח
ט
י
יא
יב
יג
יד
טו
טז
יז
יח
יט
כ
כא
כב
כג
כד
כה
כו
כז
כח
כט
ל
לא
לב
לג
לד
לה
לו
לז
לח
לט
מ
מא
מב
מג
מד
מה
מו
מז
מח
מט
נ
נא
נב
נג
נד
נה
נו
נז
נח
נט
ס
סא
סב
סג
סד
סה
סו
סז
סח
סט
ע
עא
עב
עג
עד
עה
עו
עז
עח
עט
פ
פא
פב
פג
פד
פה
פו
פז
פח
פט
צ
צא
צב
צג
צד
צה
צו
צז
צח
צט
ק
קא
קב
קג
קד
קה
קו
קז
קח
קט
ר
רא
רב
רג
רד
רה
רו
רז
רח
רט
ש
שא
שב
שג
שד
שה
שו
שז
שח
שט
ת
תא
תב
תג
תד
תה
תו
תז
תח
תט
י
יא
יב
יג
יד
טו
טז
יז
יח
יט
כ
כא
כב
כג
כד
כה
כו
כז
כח
כט
ל
לא
לב
לג
לד
לה
לו
לז
לח
לט
מ
מא
מב
מג
מד
מה
מו
מז
מח
מט
נ
נא
נב
נג
נד
נה
נו
נז
נח
נט
ס
סא
סב
סג
סד
סה
סו
סז
סח
סט
ע
עא
עב
עג
עד
עה
עו
עז
עח
עט
פ
פא
פב
פג
פד
פה
פו
פז
פח
פט
צ
צא
צב
צג
צד
צה
צו
צז
צח
צט
ק
קא
קב
קג
קד
קה
קו
קז
קח
קט
ר
רא
רב
רג
רד
רה
רו
רז
רח
רט
ש
שא
שב
שג
שד
שה
שו
שז
שח
שט
ת
תא
תב
תג
תד
תה
תו
תז
תח
תט

מנשור אוחל

תסויר מקאבר אל מאיפה א אשראלייה

לא ישך אן שעור א המייה יהור ענד כל פרד מן בני עמינו למא ישוק ארין מקאבר א מאיפה מערונזיה בדתס
א אקראס ומורו א ערכאת ואל הוואנאת ומכשופה למן דניב נכשהא והפרדא .
וכף מא יגלי פינא חס אל מירה ענדמא נשאנה האדא א מכאן אל מקדם אלדי ימים אגמאד אנראדיא אל
היקום מהתקד חתה ארגל אל שארד ואל וארד .
והל ימכן א סכות עלא אהתקאר האדא א מכאן ציה מורהו פי א איזאס א מקדסה וננהמע פיהו ענד א צייק ? !

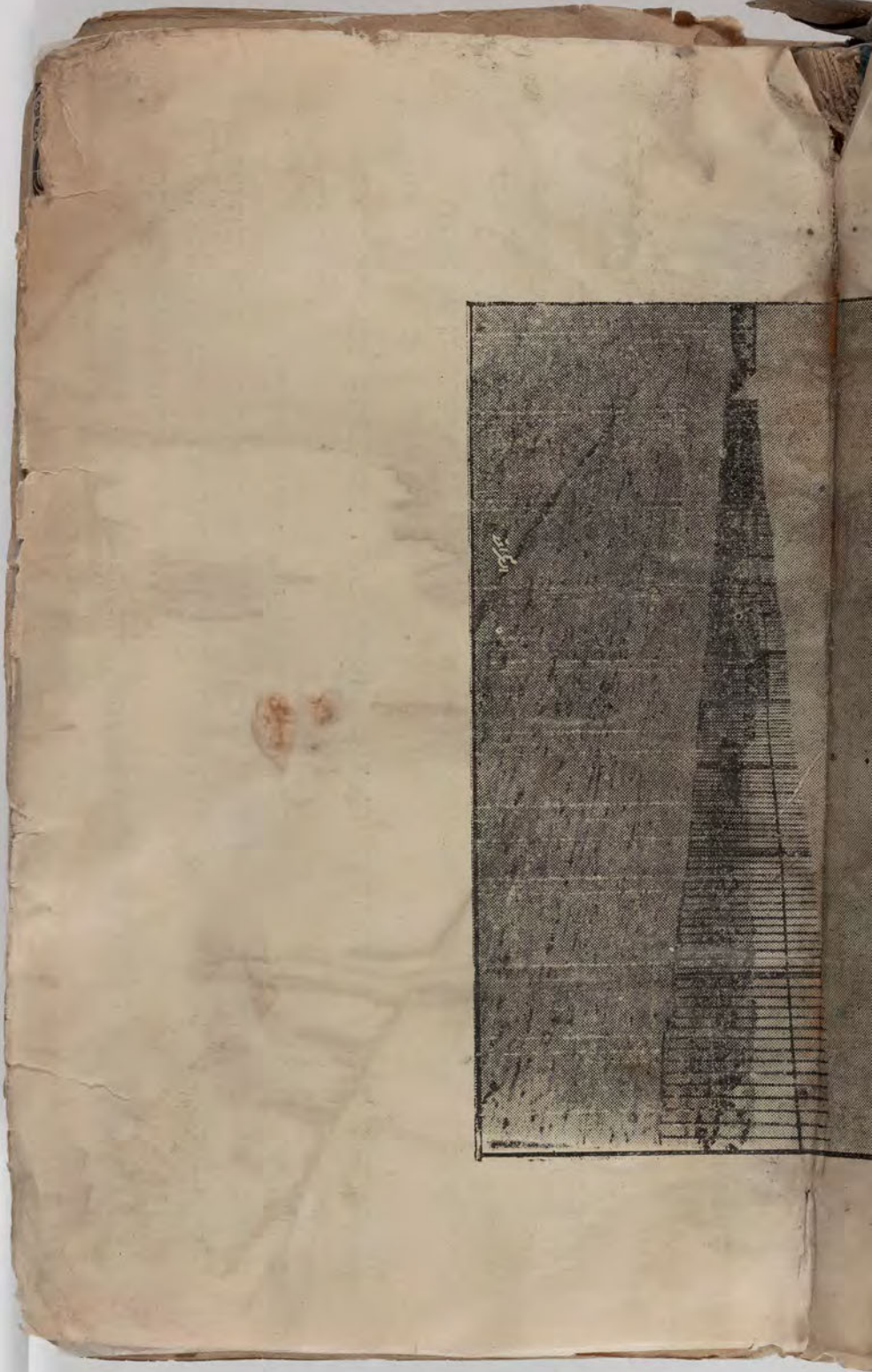
אבוואננא !!

לו הריאיעון ספר נהמייה פצל (כ) שתשופון אן נהמייה אהושף פי מלכהו מן אל מלך וארהתשסתאן ואתרכין
מנהו אן מאעדהו פי הוואנהו לל קדם . (ואמר למלך אס על המלך טוב ואס ייטב עכדך לפניך אשר השלחני
א יהרהר א עיר קברות אבתי ואבננהו) וכן אברהם אבינו עייה אשתיה מערת המכפלה לאיל דפן שורה אמינו עייה
וכראלך האיעו אל הוואריך הערפון אן אבהאמא האפצני עלא קדושת א מקאבר ופ כל מכאן הנל גמאעה
מן בני עמינו באשרו חון פי משתהא מקברה וצענו כהא אסן ענאיה . פמא כיי בני עמינו פי כנהאד תרכו
האדא אל מכאן אל מקדם כרוך סור ? !

אשראלייה אל הוואל ימי אפיהת פי א מאבק פרמ אל יום אגבה עארן עלא אל

סידנא אל מוקד
נדיכונם אן השתדכן בדארא אל עמל
אל כיידי ואל נלל ושלם

הארז רסם י שרמבין ידי
מתנה י נארה

قطعة شظية مرئية من كتاب مجلدّ

visible fragment from bookbinding

ואל המעיינות מספרותה לחקרים הסובב ען עמלוא הארץ ואצל אלהי לל עמוס ושלוס .

תכלת קומתהא נהי תלאינן אלק תופייה .

ואל אמל מנהגם יסאעקן בעקן יפה לכן יקקצי להארץ אל סור עבארה ען אלק וכמם ממאית שבאן אלהי
מן דאבל אל בלך הברנהא איי אל הנד ומצר ואורופה ופי כל מבאן אלהי מלקקן בני עמנו אל בנהאדינן
וסתווע הברה קדישה הפארת קוואינן עלא בעיץ אישפאן מן אעחאב אל נירה לאנל נמע הברעאית דראתם
הננור היי .

הארחה אל עמל קאיימה כהי הברה קדישה במעאונות כמהיך ראובן ציון היי עודה ראובן
הארחה כהי הבראפי לא נבלא אל אבר ע דרה .

תומה כל מן הברע בקמת נמסת שבאקי איי (מאית רופייה) ינכתב אפמה עליהא בהרוק מן אל הדיך
עשרת רופייה .

מן אהר שבאקי אל הדיך אלהי מבאשוין פי עמלוא לחסויה אל מקאבר וקמת אל ומה ננהא עבארת נבלא
ועלייה לקר ויעעא תחת אנצארכוס צוב באב כאן (פחה אלה עבוד) פי אל נארה אל עמומיה נאמנה
והארץ אל נאנב מפרוץ עלא אל בני ואל פקר .

תסויה אל מקאבר

ועלייה לא ינעב עלא דיק ממאפה (בן פורת אסף) כברה כמא"פתינא או תקום בהארץ ע עמל ע מקסם וזה :

אל נירה אלהי תמר מן נעם אל מקברה .

מא"פיה . להארץ ילום עלינא נהיארבהו קבל מא תפום ע פריצה לכן אל בלדיה באשתת פי פחה אל נארה .

قطعة شظية مرئية من كتاب مجلد visible fragment from bookbinding

סדר
קריאי מועד

אשר יקראו אותו בית ישראל פסח בפסח. ועצרת בעצרת. ותג כהן סדר
סדר לבדו.

ראשון לציון

סדר שביעי של פסח

תורה נביאים וכתובים. משנה וזוהר ועשרה שירות.

כס את השני

תיקון ליל שבועות

תורה נביאים וכתובים (וסדרי המשנה למי שנוהגים בו). ואדרא רבה
ואדרת משפטים וספרא דצניעותא ותפלת אליהו ז"ל. מדרש יתרו ועין
יעקב עינא דיומא ומנן המצות להרמב"ם דבר בעתו כפי דברי האר"י
ולח"ה ופזמונים להרמ"ז :

ושלישי בקודש

תיקון ליל הושענא רבא

משנה תורה וספר תהלים עם סליחות ואדרא זוטא. ומאמרי מדרש רבה ועין
יעקב ליל הושענא רבא הכל מונה הדק היטב ובפרט האדרות ושאר
מאמרי זוהר אשר נדפס בהוצאה חדשה הזאת באותיות גדולות עם
נקודות מראשו עד סופו למען ירוץ עיני הקורא בו.

בשנת הצות לילה אקום להודות לך על משפטי צדקך לפ"ק.

דיטו ליב'ו איס טופאדו אוילה בושיק די ליב'ום די מיה יוסף שלעזינגבער
אין ביזנה אינ'א: סיב'ראד זייטענשטעטענינגססע נומ' 5

Wien, 1891.

verlag von Josef Schlegel's Buchhandlung

אל עין המורה

הרב קדוש נעים זמיר חסידו למנוחי אל פסקה סוף פירוש יום
החולת יומי יצלה מד' אטי' כ' רופאך ותמנו לומק כסוף סעוד
ליום חגני עיקר קריאתם כמחוד העלך ומק' י' בלען ללל לביד :

והעיר נקרא
עברו דויד
כ"ב
כ"ג

עברו דויד
כ"ב
כ"ג

בסדר

קריאי מועד

סדר ליל שביעי של פסח

הכינו ונסתקרו הרב בעל חמדת הימים ומשם פרא"ה
את כל תוקף קריאה נאמנה של הלילה הזאת :

תורה

סדר אברהם סוקר נספר בכנסן האט זי ננרוד להגיל אז ינאוי חלוצי מכל נספ
כדליתא ב' ויקהל נספ ספס סלר' זיל :

פרשת וחי יהודה אתה יהודה אחיד ידה בעתה אבידו ישתדלים
בני אבידו גור אריה יהודה משה בני
כרע רבין בארדה ובלביא מי יקמנו : לא יסוד שבט מיהוד
ומחקק מפיז רגליו עד כיריבא שילה ולו יקרת עמים : אסרי
דיגפן עיריה ולשוקה בני אתנו בפס ביין לבשו ובדם ענקים
סותתה : חלילי עינים מיין ולבין שמים מחלב :

אם בחקתי תלכו ואת מצותי תשמרו ועשיתם אתם :
ונתתי בשמכם בעתם ונתתו הארץ יכולה ועין השדה
יתן פרוי : והשיג לכם דיש את-בציו ובציר ישיג את-זרע
ואכלתם לחמכם לשבע ושבתם לבטח בארצכם : ונתתי שלום
בארץ ושבתם ואין מתירד והשפתי תה רעה מן-הארץ והרב
לא-תעבו בארצכם : וירדתם את-איביכם ונפלו לפניכם לחרב :

סדר ליל שביעי של פסח

וְרָדְפוּ מִכֶּם חֲמִשָּׁה מָאָה וּמֵאָה מִכֶּם רַבְּבָה וְרַבְּבֵי וּנְפְלוּ אֵלֵיכֶם
לְפָנֵיכֶם לְחָרֹב: וּפְנִיתִי אֵלֵיכֶם וְהִפְרִיתִי אֶתְכֶם וְהִרְבִּיתִי אֶתְכֶם
וְהִקְוִיתִי אֶת־בְּרִיתִי אִתְּכֶם: וְאִכְלַתֶּם יֶשֶׁן נוֹשֵׂן וְיֵשֵׁן מִפְּנֵי הָרֶב
תּוֹצִיאֵוּ: וְנָתַתִּי מִשְׁפָּנִי בְּתוֹכְכֶם וְלֹא־תִנְעַל נַפְשֵׁי אֶתְכֶם:
וְהִתְחַלַּקְתִּי בְּתוֹכְכֶם וְהִיִּיתִי לְכֶם לְאֱלֹהִים וְאַתֶּם תִּהְיוּ־לִי לְעַם:
אֲנִי יְהוָה אֱלֹהֵיכֶם אֲשֶׁר הוֹצֵאתִי אֶתְכֶם מֵאֶרֶץ מִצְרַיִם מִצֵּרֵי
לְהֵם עֲבָדִים וְאֲשַׁבֵּר מַטְּת עֲלֵיכֶם וְאוֹלַךְ אֶתְכֶם קוֹמְמוֹת:

נְבִיאִים

זכות יצחק סנעקד על בני הוונזה לנען ינוללו בניו נסרבו וחסדן כדליתא נס' ויקסל נס
שסס הלר"י ז"ל:

יְשַׁעִיָּה ס"י ב' הַדְּבָר אֲשֶׁר חָזָה יִשְׁעִיָּהוּ בֶן־אֲמוּץ עַל־יְהוָה וּירוּשָׁלַם:
וְהָיָה בְּאַחֲרֵית הַיָּמִים נִכּוֹן וְהָיָה בֵּית־יְהוָה
בְּרֹאשׁ הַהָרִים וְנִשְׂאָה מִגְּבֻעוֹת וְנִהְרָוּ אֵלָיו כָּל־הַגּוֹיִם: וְהָלְכוּ
יָמָיו רַבִּים וְאָמְרוּ לָכֵן וְנִעְלָה אֱלֹהֵי־יְהוָה אֱלֹהֵי־בֵית אֱלֹהֵי
וְיִוְרְנוּ מִדְּרָכָיו וְנִלְכָה בְּאַרְחֹתָיו כִּי מִצִּיּוֹן תֵּצֵא תוֹרָה
יְהוָה מִירוּשָׁלַם: וְשִׁפְטָה בֵּין הַגּוֹיִם וְהוֹכִיחַ לְעַמִּים רַבִּים
חֲרִבוֹתֶם לְאֵתִים וְחִנִּיתוּתֵיהֶם לְמוֹמְרוֹת לֹא־יִשְׂאָה נְוִי
י חָרֹב וְלֹא־יִלְמְדוּ עוֹד מִלְחָמָה: בֵּית יַעֲקֹב לָכֵן וְנִלְכָה
בְּאוֹר יְהוָה:

שם ס"י י"א עוד היום בגב לעמוד יצפה ידו הר בית ציון גבעת
ירושלם: הגה הארון יהנה צבאות מסעה פארה
במערצה ורמי הקומה גדעים והגבקים ישפלו: ונקף סבבי
היער בברגל והלבנון באדור יפול: ויצא חטר מגזע ישו ונצד
משרשיו יפרה: ונהה עליו רוח יהנה רוח חכמה ובינה רוח
עצה ונבונה רוח דעת ויראת יהנה: והרחו ביראת יהנה ולא
למראה עיניו ישפוט ולא למשמע אוניו יוכיח: ושפט בצדק
דלים והוכיח במישור לעגווי ארץ והטה ארץ בשפט פיו וקרות

שפתיו ימות רשע: והנה צדק אזור מתניו והאמונה אזור חלציו:
 וגר זאב עמם--בבש וגמר עמם--גדי ירבען ועגל וקפיר ומריא
 יחדו ונער קמץ נהג בסם: ופרה ודב תרעינה יחדו ירבעו לדיהן
 וארוה בבקר ואכלתבן: ושעשע יונק על-התר פתן ועל מאנת
 צפעוני גמול ידו הנה: לא-ירעו ולא-ישחיתו בכל-התר קדשי
 מללאה הארץ דעה את-יהוה במים לים מכמים: והנה ביום
 ההוא שרש ישי אשר עמד לנס עמים אליו גוים ידרשו והיתה
 מנהתו כבוד: והנה ביום ההוא יוסף אדני שנית ידו לקנות
 את-שאר עמו אשר-ישאר מאשור וממצרים ומפתרום ומבוש
 ומעילם ומשנער ומחמת ומאני הים: ונשא גם לגוים ואסף
 גדהו ישראל ונפצות יהודה יקבץ מארבע נגפות הארץ: וסרה
 קנאת אפרים וזררי יהודה וברתו אפרים לא-יקנא את-יהודה
 ויהודה לא-יצר את-אפרים: ועפו כבתם פלשתים ימה יחדו
 יבנו את-בני-קדם אדום ומואב משלוח ידם ובני עמון
 משמעתם: והחרים יהוה את לשון ים-מצרים והגוף ידו על-
 הנהר בעים רוחו והנהו לשבעה נהלים והרריה בנעלים: והיתה
 מסכה לשאר עמי אשר ישאר מאשור באשר היתה לישראל
 ביום עלתו מארץ מצרים: ואמרת ביום ההוא אודה יהוה כי
 אנפת כי ישב אפך ותנחמני: הנה אל ישועתי אבטח ולא
 אפחד כי עזי וזמרת יה יהוה ויהילי לישועה: ושאבתם-מים
 בששון מפעוני הישועה: ואמרתם ביום ההוא הודו ליהוה
 קראו בשמו הודיעו בעמים עלילתו הזכירו כי נשגב שמי:
 ופרו יהוה כי גאות עשה מנדעת זאת בכל-הארץ: צהלי ורני
 ישבת ציון כירגול כקרבך קדוש ישראל:

ימי' סי' ל' הדבר אשר היה אל-ימיהו מאת יהוה לאמר: בדי
 אמר יהוה אלהי ישראל לאמר כתב-לך את
 כל-הדברים אשר-דברתי אלהי אל-עפר: כי הנה ימים באים
 באס-יהוה ושבתי את-שבות עמי ישאל ויהודה אמר יהוה
 והשבתים אל-הארץ אשר-נתתי לאבתם וירשעה: ואלה
 הדברים אשר דבר יהוה אל-ישראל ואל-יהודה: כי-כה אמר

סדר ליל שביעי של פסח

יהוה קול חרדה שמענו פחד ואין שלום : שאלו נא וראו אם
 ילד זכר מדוע ראיתי כלל נבר ידיו עלל הלציו פיולדה וגהפכו
 כלל פנים לירקון : הוי פי גדול היום ההוא מאין כמהו ועתי
 צרה היא ליעקב וממנה ישע : והיה ביום ההוא נאם | יהוה
 צבאות אשפר עלו מעל צוארף ומוסרותיך אנתק ולא יעבדו
 בו עוד זרים : ועבדו את יהוה אלהיהם ואת דוד מלכם אשר
 אקים להם : ואתה אלל תירא עבדי יעקב נאם יהוה ואלל תחת
 ישראל פי הנני מושיעך מרחוק ואתל ורעך מארץ שבים ושם
 יעקוב ושקט ושאנן ואין מחרד : כיל אתך אני נאם יהוה
 להושיעך פי אעשה כלה בכלל הגוים | אשר הפצותיך שם
 אך אתך לא אעשה כלה וישראלתך למשפט ונקח לא אנקך :
 פי כה אמר יהוה אנוש לשברך גחלה מכתך : איך דין דינך
 למנוח רפאות ותעלה אין לך : כלל מאחבך שכהך אותך לא
 דרשו פי מפת אויב הביתך מוסר אכזרי על רב עונך עצמו
 חטאתיך : מהל תזעק עלל שברך אנוש מכאובך על | רב עונך
 עצמו חטאתיך עשיתי אלה לך : לכן כלל אכליך יאכלו וכלל
 צריך בלם בשבי ילכו והיו שאסוף למשסה וכלל בנותך אתן
 רבו : פי אעלה ארבה לך וממכותיך ארפאך נאם יהוה פי
 גדתה קראו לך ציון היא דרש אין לה : כה | אמר יהוה הנני
 שב שבות אהלי יעקוב ומשבנותיו ארחם וגבנתה עיר עלל
 תלה וארמון עלל משפטו ישב : ויצא מהם תודה וקול משחקים
 והרבתיים ולא ימעטו והכבדתיים ולא יצערו : והיו בניו בקדם
 ועדתו לפני תבון ופקדתי על כלל לחציו : והיה אדירו ממנו
 ומשלו מקרבו יצא והקרבתיו ונגש אלי פי מי הוא יהוה ערב
 אתל לבו לגשת אלי נאם יהוה : והיתם לי לעם ואנכי אהיה
 להם לאלהים : הגה | סענת יהוה חמה יצאה סער מתגורר על
 ראש רשעים יחול : לא ישוג חרון אפי יהוה עד עשתו ועד
 תקימו מזמות לבו באחרית הימים תתבוננו כה : בעת תהיא
 נאם יהוה אהיה לאלהים לכל משפחות ישראל והמה יהוה
 לי לעם : כה אמר יהוה מצא חן במדבר עם שרידי תרב הלוד

להרגיעו ישראל: מרחוק יהוה נראה לי ואהבת עולם אהבתך
 על-כן משכתך הסד: עוד אבנך ונגנית בתולת ישראל עוד
 תעדי תפוד וצאת במחול משחקים: עוד תפעו כרמים בהרי
 שמרון נטעו נטעים וחקלו: כי ישיום קראו נצרים בחר אפרים
 קימו ונעדה ציון אל-יהוה אלהינו: ביי-כה | אמר יהוה רפו
 ליעקב שמחה וצחלו בראש הגוים השמיעו הללו ואמרו הושע
 יהוה את-עמך את שארית ישראל: הנני מביא אותם מארץ
 צפון וקבצתים מירגתי-ארץ בם ענר ופסח הרה ויולדת יחדו
 קהל גדול ישבו הנח: בבכי יבאו ובתחנונים אוב לם אוליכם
 אל-נחלי מים בדרך ישר לא יפשו ביה כי הייתי לישראל
 לאב ואפרים בקרי הוא: שמעו דבר-יהוה גוים וחקידו באיים
 מפורק ואמרו מורה ישראל יקבצנו ושמרו ברעה עדרו: ביי-
 כדה יהוה את-יעקב וגאלו מיד חזק ממנו: ובאו ורננו במרום
 ציון ונהרו אל-טוב יהוה ער-הגן ועל-תירש ועל-יצהר ועל-
 בני-צאן ובקו והיתה נפשם בגן ריה ולאוסיפו לדאבה עוד:
 אז תשמח בתולה במחול ובהרים וזקנים יחדו והפכתי אבלם
 לששון ונחמתים ושמחתים מינונם: והייתי נפש הבהנים דשן
 ועמי את-טובי ישמעו נאם-יהוה: כה | אמר יהוה קול ברמה
 נשמע נהי בכי תמרוצים רחל מכבה על-בניה מאה להנחם
 על-בניה כי איננו: כה | אמר יהוה מנעי קולך מבכי ועיניך
 מדמעה כי יש שכר לפעלתך נאם-יהוה ושבו מארץ אויב:
 ויש-תקנה לאחריתך נאם-יהוה ושבו בגים לגבולם: שמוע
 שמעתי אפרים מתנודד יפרמי ואוסר בעגל לא למד השבני
 ואשובה כי אתה יהוה אלהי: ביי-אחרי שובי נחמתי ואחרי
 הנדעי ספקתי על-ירך בשתי וגם-נבלמתי כי נשאתי חרפת
 נעורי: הגן יקור לי אפרים אם יד שעשועים ביי-מדי דברי
 בו זכר אזכרנו עוד על-כן המו מעי לו רחם ארחמנו נאם-
 יהוה: הציבי רך צינים שמי לך תמרוצים שתי לבך למסלך
 דרך הלגתי שובי בתולת ישראל שב אל-ערוך אלה: עד-מת
 התחמקין תפת השובבה ביי-ברא יהוה תרשה בארץ נקבר

תסובב גבר: כה אמר יהוה צבאות אלהי ישראל עוד יאמרו
 את הדבר הזה בארץ יהודה ובעריו בשוכי את שבותם יברכה
 יהוה נוה צדק הר הקדש: וישבו בה יהודה וכל עריו יהיו
 אפרים ונסעו בעדר: כי התייתי נפש עיפיה וכל נפש דאבה
 מלאתי: על זאת הקיצתי ואראה ושנתי ערבה לי: הנה ימים
 באים נאסיהוה וזרעתי את בית ישראל ואת בית יהודה ורע
 אדם ורע בהמה: ודי באשר שקדתי עליהם לנתוש ולנתוץ
 ולהרס ולהאבד ולהרע בן אשקד עליהם לבנות ולנמוע נאס
 יהוה: בימים ההם לא יאמרו עוד אבות אבלי בסר ושני בנים
 תקהינה: כי אסיש בעינו ימות בלי האדם האכל הבסר
 תקהינה שניו: הנה ימים באים נאסיהוה וכרתי את בית
 ישראל ואת בית יהודה ברית חדשה: לא בברית אשר ברתי
 את אבותם ביום החזקי בדם להוציאם מארץ מצרים אשר
 המה הפרו את בריתי ואנכי בעלתי כם נאסיהוה: כי זאת
 הברית אשר אכרת את בית ישראל אחרי הימים ההם נאס
 יהוה נתתי את תורת בקרבם ועל לבם אכתבנה והייתי להם
 לאלהים והמה יהוה לי לעם: ולא ילמדו עוד איש את דרעהו
 ואיש את אחיו לאמר דעו את יהוה כי כולם ידעו אותי
 למקטנם ועד גדולם נאסיהוה כי אסלה לעונם ולחטאתם לא
 אפר עוד: כה אמר יהוה נתן שמש לאור יומם חקת ירח
 וכוכבים לאור לילה רגע הים ויהמו גליו יהוה צבאות שמו:
 אסימשו החקים האלה מלפני נאסיהוה גם זרע ישראל
 ישבתו מהיות גוי לפני כל הימים: כה אמר יהוה אסימדו
 שמים מלמעלה ויחקרו מוסדי ארץ למשה נסאני אמאם בכל
 זרע ישראל על כל אשר עשו נאסיהוה: הנה ימים באים
 נאסיהוה ונבנתה העיר ליהוה ממגדל חננאל עד שער הפנה:
 ויצא עוד קנה המדה נגהו על גבעת גרב ונסב געתה: וכל
 העמק הפגרים והדשן וכל השדמות עד גחל קדרון עד פנת
 שער הפוסים מזרחיה קדש ליהוה לא יעשת ולא יהגם עוד
 לעולם:

סדר ליל שביעי של פסח

שם סי' ליג פה | אָמַר יְהוָה עוֹד יִשְׁמַע בְּמִקְוֵי-תוֹהָ אֲשֶׁר אַתֶּם
אֹמְרִים חָרַב הוּא מַאֲיֵן אָדָם וּמַאֲיֵן בְּהֵמָה
בְּעַרְיָ יְהוּדָה וּבַחֲצוֹת יְרוּשָׁלַם הַנְּשֻׁמּוֹת מַאֲיֵן אָדָם וּמַאֲיֵן יוֹשֵׁב
וּמַאֲיֵן בְּהֵמָה : קוֹל שִׁשׁוֹן וּקוֹל שְׂמַחָה קוֹל חֲתָן וּקוֹל בְּלָה קוֹל
אֹמְרִים הוֹדוּ אֶת-יְהוָה צְבָאוֹת בִּי-טוֹב יְהוָה בִּי-לְעוֹלָם חֲסִדוֹ
מִכַּאֲשֶׁר תִּזְכֶּה בֵּית יְהוָה בִּי-אֲשׁוּב אֶת-שְׁבוּתֵי-הָאָרֶץ בְּבִרְאשֵׁי
אָמַר יְהוָה : פֶּה אָמַר יְהוָה צְבָאוֹת עוֹד יִהְיֶה | בְּמִקְוֵי הַזֶּה
הַחֲרַב מַאֲיֵן-אָדָם וְעַד-בְּהֵמָה וּבְכָל-עַרְוֵי גוֹי רָעִים מִרְבָּצִים
צֵאן : בְּעַרְיָ הַחַר בְּעַרְיָ הַשְּׁפֵלָה וּבְעַרְיָ הַנֶּגֶב וּבְאֶרֶץ בְּנִימֵן
וּבְסִבְיָ יְרוּשָׁלַם וּבְעַרְיָ יְהוּדָה עַד תַּעֲבֹרְנָה הַצֵּאן עַל-יַדֵּי מוֹנֵה
אָמַר יְהוָה : הִנֵּה יָמַי בָּאִים גָּאֵס־יְהוָה וְהִקְמַתִי אֶת-הַדְּבָר הַטּוֹב
אֲשֶׁר דִּבַּרְתִּי אֶל-בֵּית יִשְׂרָאֵל וְעַל-בֵּית יְהוּדָה : בְּיָמַי הַהֵם וּבַעַת
הַהִיא אֲצַמֶּינָה לְדוֹר צֶמַח צְדָקָה וְעֵשָׂה מִשְׁפָּט וְצְדָקָה בְּאֶרֶץ :
בְּיָמַי הֵם תִּישָׁע יְהוּדָה וִירוּשָׁלַם תִּשְׁבֹּן לְבַסֹּת וְזֶה אֲשֶׁר-
יִקְרָא לָהּ יְהוָה | צְדָקְנוּ : בִּי-בָה אָמַר יְהוָה לֹא-יִכָּרֵת לְדוֹד אִישׁ
יֹשֵׁב עַל-כֶּסֶף בֵּית-יִשְׂרָאֵל : וְלִכְהֻנֵּם הַלְוִיִּם לֹא-יִכָּרֵת אִישׁ
מִפְּנֵי מַעֲרָה עוֹלָה וּמִקְטִיר מִנְחָה וְעֵשָׂה זְבַח כָּל-הַיָּמִים : וַיְהִי
דְבַר-יְהוָה אֶל-יְרֵמְיָהוּ לֵאמֹר : פֶּה אָמַר יְהוָה אֲסִיתְּפוּ אֶת-
בְּרִיתִי הַיּוֹם וְאֶת-בְּרִיתִי הַקִּלְיָה וְלִבְלֹתִי הַיּוֹת יוֹמִם-וְלַיְלָה
בְּעַתָּם : גַּם-בְּרִיתִי תִפֹּר אֶת-דְּוֹד עַבְדִּי מֵהַיּוֹת לֹ בֶן מֶלֶךְ עַל-
כֶּסֶף וְאֶת-הַלְוִיִּם הַכְּהֻנִּים מִשְׁרָתִי : אֲשֶׁר לֹא-יִסְפָּר צְבָא
הַשָּׁמַיִם וְלֹא יִמַּד חוֹל הַיָּם בֶּן אַרְבָּה אֶת-זֹרַע הַיָּד עַבְדִּי וְאֶת-
הַלְוִיִּם מִשְׁרָתִי אֹתִי : וַיְהִי דְבַר-יְהוָה אֶל-יְרֵמְיָהוּ לֵאמֹר : הֲלוֹא
רָאִיתָ מֵהַיָּעַם הַזֶּה דְּבָרוֹ לֵאמֹר שְׁתֵּי הַמִּשְׁפָּחוֹת אֲשֶׁר בְּתֹךְ
יְהוָה בָּהֶם וַיִּמָּאֲסוּ וְאֶת-עַמִּי יִנְאַצּוּן מֵהַיּוֹת עוֹד גּוֹי לַפְּנֵיהֶם :
פֶּה אָמַר יְהוָה אֲסִי-לֹא בְרִיתִי יוֹמִם וְלַיְלָה תִּקּוֹת שָׁמַיִם וְאֶרֶץ
לֹא-יִשְׁמַתִּי : גַּם-זֹרַע יַעֲקֹב וְזוֹרַע עַבְדִּי אִמָּאֵם מִקַּחַת מִזֵּרַע
מִשְׁלִים אֶל-זֹרַע אֲבֹרָהֶם יִשְׁתַּק וְעַקֵּב בִּי-אֲשׁוּב אֶת-שְׁבוּתָם
וְרַחֲמַתִּים :

עובדי סי' א' חזון עבדיה ביה אמר אנכי ה' לאדם שמועד
 שמענו מאת יהוה וציר בגוים שעה קומי
 ונקומה עליה למלחמה: הנה קמין נתתיך בגוים בזוי אתה מאד
 ודון לבך השיאך שכני בחגוֹי־סלע מרום שבתו אמר בלבו מי
 יורדני ארץ: אס־תגביה כנשר ואס־בין זוכבים שים קנף
 משם אורידך נאס־יהוה: אס־נגבים בארץ אס־שדרי לילה
 אף נדמיתה הלוא יגנבו דים אס־בצרים באו לך הלוא ישארו
 עללות: אף נחפשו עשו נבעו מצפניו: עדי־הגבול שלחך
 כל אנשי בריתך השיאוך יכלו לך אנשי שלמך להמך ישימו
 מזור תחתיך אין תבונה בו: הלוא ביום ההוא נאס־יהוה
 והאבדתי חכמים מאדום ותבונה מהר עשו: וחתו גבוריך
 תימן למען יברת־איש מהר עשו מקטל: מחמס אחיך ועקב
 תכסף בושח ונכרת לעולם: ביום עמדה מנגד ביום שבות
 זרים חילו ונכרים באו שעריו ועל־ירושלם יהו גורל גס־אתה
 באחד מהם: ואל־תרא ביום־אחיד ביום נכרו ואל־תשמח לבני־
 יהודה ביום אכדם ואל־תגדל פיך ביום צרה: אל־תבוא בשער־
 עמי ביום אידם אל־תרא גס־אתה ברעתו ביום אידו ואל־
 תשלחנה בחילו ביום אידו: ואל־תעמד על־הפרק להכרית
 את־פליטיו ואל־תסגר שרדיו ביום צרה: ק־קרוב וס־יהוה
 על־בל־הגוים כאשר עשית יעשה לך גמלה ישוב פראשה:
 כי כאשר שתיתם על־תר קדשי ישתו כל־הגוים תמיד ושתו
 ולעו והיו כלוא היו: ובהר ציון תהיה פליטה ותיה קדש וירשו
 בית יעקב את מורשיהם: והיה בת־יעקב אש ובית יוסף
 להבה ובית עשו לקש ודלקו בהם ואכלום ולא־יהיה שריד
 לבית עשו כי יהוה דבר: וירשו הנגב את־תר עשו והשפלה
 את־פ־שתים וירשו את־שדה אפרים ואת שדה שמרון ובנימן
 את־הגלעד: וגלת החל־הנה לבני ישראל אשר־במענים עד־
 צרפת וגלת ירושלם אשר בספרד ירשו את ערי הנגב: ועלו
 מושיעים בטר ציון לשפט את־תר עשו והיתה ליהנה
 המלוכה:

סדר ליל שביעי של פסח

וכיה סי' ה' ויהי דבר יהוה צבאות לאמר : כה אמר יהוה צבאות
קנאתי לציון קנאה גדולה וחמה גדולה קנאתי
לה : כה אמר יהוה שבת ציון ושכנתי בתוך ירושלם
ונקראה ירושלם עיר האמת והר יהוה צבאות הר הקדוש : כה
אמר יהוה צבאות עד ישבו זקנים וזקנות ברחבות ירושלם
ואיש משענתו בידו מרב ימים : ורחבות העיר ימלאו ילדים
וילדות משתקים ברחבתיה : כה אמר יהוה צבאות כי יפלא
בעיני שארית העם הזה בימים ההם נס בעיני יפלא נאס יהוה
צבאות : כה אמר יהוה צבאות הנני מושיע את עמי מארץ
מזרח ומארץ מבוא השמש : והבאתי אתם ושכנו בתוך ירושלם
והוילי לעם ואני אהיה להם לאלהים באמת ובצדקה : כה
אמר יהוה צבאות תחזקנה ידיכם השמעים בימים האלה את
הדברים האלה מפי הנביאים אשר ביום יסד בית יהוה צבאות
ההיכל להבנות : כי לפני הימים ההם שכר האדם לא נהיה
ושכר הבחמה איננה וליוצא ולבא אין שלום מן הצר ואשקה
את כל האדם איש ברעהו : יעשה לא כימים הראשונים אני
לשארית העם הזה נאם יהוה צבאות : כי יזרע השלום הנפץ
תפן פריה ודארץ תפן את יבולה והשמים יתנו טלם והגחלת
את שארית העם הזה את כל אלה : והיה כאשר הויתם קללה
בגוים בית יהודה ובית ישראל בן אושיע אתכם והויתם ברכה
אל תיראי תחזקנה ידיכם : כי כה אמר יהוה צבאות כאשר
זממתי להרע לכם בהקצוף אבתיכם אתי אמר יהוה צבאות
ולא נחמתי : בן שבתי זממתי בימים האלה להטיב את ירושלם
ואת בית יהודה אל תיראו : אלה הדברים אשר תעשו דברו
אמרת איש את רעהו אמר ומשפט שלום שפטו בשעריכם :
ואיש את רעהו אל תחשבו בלבבכם ושבעת שקר אל
תאהבו כי את כל אלה אשר שנאתי נאס יהוה : ויהי דבר
יהוה צבאות אלי לאמר : כה אמר יהוה צבאות צום הרביעי
וצום החמישי וצום השביעי וצום העשירי יהוה לבית יהודה
לששון ולשמחה ולמקדים טובים והאמת והשלום אהבו :

סדר ליל שביעי של פסח

כֹּה אָמַר יְהוָה צְבָאוֹת עַד אֲשֶׁר-יָבֹאוּ עִמָּי וּיֹשְׁבֵי עָרִים רַבּוֹת :
וְהָלַכְוּ יוֹשְׁבֵי אֶחָת אֶל-אֶחָת לֵאמֹר נָלַכְהָ הַלֵּוֹד לַחֲלוֹת אֶת-
פְּנֵי יְהוָה וּלְבַקֵּשׁ אֶת-יְהוָה צְבָאוֹת אֱלֹהֵי נְסֹאֵנִי : וּבָאוּ עִמָּי
רַבִּים וּגְוִיִּם עֲצוּמִים לְבַקֵּשׁ אֶת-יְהוָה צְבָאוֹת בִּירוּשָׁלַם וּלְחַלּוֹת
אֶת-פְּנֵי יְהוָה : כֹּה-אָמַר יְהוָה צְבָאוֹת בַּיָּמִים תַּחֲמָה אֲשֶׁר יַחֲזִיקוּ
עֲשָׂרָה אַנְשִׁים מְגַל לְשָׁנוֹת הַגּוֹיִם וְהַחֲזִיקוּ בַכֶּנֶף אִישׁ יְהוּדִי
לֵאמֹר נָלַכְהָ עִמָּכֶם בִּי שָׁמַעְנוּ אֱלֹהִים עִמָּכֶם :

שֵׁם סִי י"ב מִשְׁנֵי דְבַר-יְהוָה עַל-יִשְׂרָאֵל נֹאסֵי-יְהוָה נִטְהַר שָׁמַיִם
וַיִּסַּד אֶרֶץ וַיַּצַּר רוּחַ-אָדָם בְּמַרְבּוֹ : הִנֵּה אֲנִכִי
שָׁם אֶת-יְרוּשָׁלַם סַף-רָעַל לְכָל-הָעַמִּים סָבִיב וּגַם עַל-יְהוּדָה
יְהִי בַמָּצוֹר עַל-יְרוּשָׁלַם : וְהָיָה בַיּוֹם הַהוּא אֲשִׁים אֶת-יְרוּשָׁלַם
אֲבָן מַעֲמֹסָה לְכָל-הָעַמִּים כָּל-עַמֻּסָּה שְׂרוּט יִשְׂרָאֵל וְנֹאסְפוֹ
עָלֶיהָ כָּל גּוֹי הָאָרֶץ : בַּיּוֹם הַהוּא נֹאסֵי-יְהוָה אָזְהָ כָּל-סוֹס
בַּתְּמָחוּן וְרָכְבוֹ בַשִּׁנְעוֹן וְעַל-בֵּית יְהוּדָה אֶפְקָה אֶת-עֵינַי וְכָל
סוֹס הָעַמִּים אָזְהָ בְּעֵרוֹן : וְאָמְרוּ אֲלֵפֵי יְהוּדָה בְּלִבָּם אֲמָצָה לִי
יֹשְׁבֵי יְרוּשָׁלַם בִּיהוָה צְבָאוֹת אֱלֹהֵיהֶם : בַּיּוֹם הַהוּא אֲשִׁים אֶת-
אֲרָפֵי יְהוּדָה כְּכִיּוֹר אֵשׁ בַּעֲצִים וּכְלַפִּיד אֵשׁ בַּעֲמִיר וְאָכְלוּ עַל-
יָמִין וְעַל-שְׂמֹאל אֶת-בְּלִי-הָעַמִּים סָבִיב וַיֹּשְׁבֶה יְרוּשָׁלַם עוֹד
תַּחֲתֶיהָ בִירוּשָׁלַם : וְהוֹשַׁע יְהוָה אֶת-אֲהֵלֵי יְהוּדָה בְּרֹאשֹׁנָה לְמַעַן
לֹא-תִגְדַּל תְּפָאֶרֶת בֵּית-דָּוִד וְתִפְאֶרֶת יוֹשְׁבֵי יְרוּשָׁלַם עַל-יְהוּדָה :
בַּיּוֹם הַהוּא יִגַּן יְהוָה בְּעַד יוֹשְׁבֵי יְרוּשָׁלַם וְהָיָה הַנִּכְשֵׁל בָּהֶם בַּיּוֹם
הַהוּא כְּדָוִד וּבֵית דָּוִד בְּאֱלֹהִים כְּמֵלֶכֶד יְהוָה לְפָנֵיהֶם : וְהָיָה
בַּיּוֹם הַהוּא אֲבַקֵּשׁ לְהַשְׁמִיד אֶת-כָּל-הַגּוֹיִם הַבָּאִים עַל-יְרוּשָׁלַם :
וַיִּשְׁפַּכְתִּי עַל-בֵּית דָּוִד וְעַל יוֹשְׁבֵי יְרוּשָׁלַם רוּחַ חַן וְתַחֲנוּנִים
וְהִבִּיטוּ אֵלַי אֶת אֲשֵׁר-הִקְרוּ וּסְפְדוּ עָלַי כְּמִסְפַּד עַל-תִּיחִיד וְהִמַּר
עָלַי כְּהִמַּר עַל-הַבְּכוֹר : בַּיּוֹם הַהוּא יִגְדַּל הַמִּסְפַּד בִּירוּשָׁלַם
כְּמִסְפַּד הַדְּרָמֹן בְּבִקְעַת מַגְדּוֹן : וּסְפְדָה הָאָרֶץ מִשְׁפַּחוֹת
מִשְׁפַּחוֹת לְבַד מִשְׁפַּחַת בֵּית-דָּוִד לְבַד וּגְשִׁיהֶם לְבַד מִשְׁפַּחַת
בֵּית-נְתָן לְבַד וּגְשִׁיהֶם לְבַד : מִשְׁפַּחַת בֵּית-לֵוִי לְבַד וּגְשִׁיהֶם
לְבַד מִשְׁפַּחַת הַשֹּׁמְעֵי לְבַד וּגְשִׁיהֶם לְבַד : כָּל הַמִּשְׁפַּחוֹת

סדר ליל שביעי של פסח

הנשארות משפחת משפחת לבד ונשיהם לבד :

שם סי' י"ג ביום ההוא יהיה מקור נפתח לבית דניד ולישבי ירושן
 לתפארת ולגדה : והיה ביום ההוא נאם | יהוה צבאות
 אכרית את-שמות העצמים מן-הארץ ולא יזכרו עוד וגם את-
 הנביאים ואת-רוח השמאה אעביר מן-הארץ : והיה כי-יגבא
 איש עוד ואמרו אליו אביו ואמו ולדיו לא תחיה כי שקר דברת
 בשם יהוה ודקרהו אביהו ואמו ולדיו בהגבאו : והיה | ביום
 ההוא יבשו הנביאים איש מחזינו בהגבאתו ולא ילבשו אדרת
 שער למען בהש : ואמר לא נביא אנכי איש עבד אדמה אנכי
 כי-אדם הקנני מנעורי : ואמר אליו מה המכות האלה בין ידך
 ואמר אשר הביתי בית מאהבי : הרב עורי על-רעי ועל-גבד
 עמיתי נאם יהוה צבאות הך את-הרעה ותפוצין הצאן והשכתי
 יהי על-הצערים : והיה בכל-הארץ נאם-יהוה פי' שנים בה יפרתו
 יגעו והשלישית יותר בה : והבאתי את-השלישית באש וצרפתים
 בצרף את-הכסף ובהנתיים כבתן את-הזהב הוא | יקרא בשמי
 ואני אענה אתו אמרתי עמי הוא והוא יאמר יהוה אלהי :

שם סי' י"ד הגה יוסבא ליהוה וחלק שללה בקרבך : ואספתי את-
 כל-הגוים | אל-ירושלם למלהמה ונלגדה העיר
 ונשפו הבתים והנשים תשגלגה ויצא חצי העיר בגולה ויתר
 העם לא יפרת מן-העיר : ויצא יהוה ונלחם בגוים ההם ביום
 הקחמו ביום קרב : ועמדו בגליו ביום-ההוא על-הר הזיתים
 אשר על-פני ירושלם מקדם ונגבע הר הזיתים מהציו מורחה
 וימה גיא גדולה מאד ומש חצי ההר צפונה וחציו נגבה : ונסתם
 גיא-הר כי-יגיע גיהררים אל-אצל ונסתם באשר נסתם מפני
 הרעש בימי עזיה מלך-יהודה ובא יהוה אלהי כל-קדושים
 עמד : והיה ביום ההוא לא-יהיה אור יקרות וקפאון : והיה יום-
 אחד הוא ירע ליהוה לא-יום ולא לילה והיה לעת-ערב יהיה-
 אור : והיה : ביום ההוא יצאו מוסתים מירושלם הצים אל-הים
 הקדמוני והצים אל-הים האחרון בפניך ובחרף יהיה : והיה יהוה
 למלך על-כל-הארץ ביום ההוא יהיה יהוה אחד ושמו אחד

סדר ליל שביעי של פסח

יפוז כל הארץ בערבה מגבע לרמון נגב ירושלים וראמה וישבה
 תחתיה למשער בנימן עד מקום שער הראשון עד שער הפנים
 ומגדל הננאל עד יקבי המלך: וישבו בה וחרם לא יהיה עוד
 וישבה ירושלים לבטה: וזאת תהיה המגפה אשר יגף יהוה את
 כל העמים אשר צבאו על ירושלים המקדש והוא עמד על
 רגליו ועיניו תמקנה בתריהן ולשונו תמק בפיהם: והיה ביום
 ההוא תהיה מהומת יהוה רבה בהם ורחוקו איש יד רעהו
 ועלתה ידו על יד רעהו: וגם יהודה תלחם בירושלים ואסף חיל
 גד הגוים סביב זהב וכסף ובגדים לרב מאד: וכן תהיה מגפת
 הפוס הפרד הגמל והחמור וכל הבהמה אשר יהיה במחנות
 ההמה במגפה הזאת: והיה כל הנותר מכל הגוים הבאים על
 ירושלים ועלו מדי שנה בשנה להשתחות למלך יהוה צבאות
 ולחג את חג הסכות: והיה אשר לא יעלה מאת משפחות
 הארץ אל ירושלים להשתחות למלך יהוה צבאות ולא עליהם
 יהיה הגשם: ואם משפחת מצרים לא תעלה ולא באה ולא
 עליהם תהיה המגפה אשר יגף יהוה את הגוים אשר לא יעלו
 לחג את חג הסכות: וזאת תהיה הפטאת מצרים והפטאת כל
 הגוים אשר לא יעלו לחג את חג הסכות: ביום ההוא יהיה על
 מצלות הפוס קדש ליהוה והיה הסירות בבית יהוה גמזוקים
 לפני המזבח: והיה כל סיר בירושלים וביהודה קדש ליהוה
 צבאות ובאו גד תובחים ולקחי מהם ובשלו בהם ולא יהיה
 כנעני עוד בבית יהוה צבאות ביום ההוא:

כתובים

חטות יעקב טיטב נחצנו על יוסף לנענו עולו בנינו ועצילות סקר וכל צוללים סלחית כס' ויקהל
 נשם בשם השרי ז"ל:

בא למנצח מזמור לדוד: יהוה בעוזך ישמח מלך ובישועתך
 מה יגיל מאד: תאנת לבו נתת לו וארשת שפתיו
 כל מגעת פלה: בירתהדמנו ברבות טוב תשית לראשו עמרת

סדר ליל שביעי של פסח

פו : תיים | שאל ממך נתת לו ארך ימים עולם ועד : גדול
כבודו בישועתך הוד והדר תשנה עליו : כי תשיתוהו ברכות
לעד תחדוהו בשמחה את פניו : כי תמלך בטה ביהוה ובחסד
עליון בלימוט : תמצא ידו לכל איביך מינה תמצא שואיו :
תשיתמו | כתנור אש לעת פניו יהודה באפו ובלעם ותאכלם
אש : פרימו מארץ תאבד וזרעם מבני אדם : כי נטמו עלה רעה
חשבו מזמה בלל יוכלו : כי תשיתמו שכם במיתריה תכונן

על פניהם : רומה יהנה בעוד נשירה ונמרה גבורתך :

למנצח על אילת השחר מוזמר לדוד : אלי אלי למה עזבתני
רחוק מישועתי דברי שאגתי : אלהי אקרא יומם
ולא תענה ולילה ולא תומיה לי : ואתה קדוש יושב תהלות
ישראל : בך בטחו אבותינו בטחו ותפקטמו : אלהי זקנו ונמלטנו
בך בטחו ולא לבושו : ואנכי תולעת ולא איש חרפתי אדם
ובזוי עם : בלל ראי ילעגו לי יפטירו בשפה יגיעו ראש : גל
אל יהנה ופלטחו יצילוהו כי חפץ בו : כי אתה גתי מבטן
מבטיחי על שדי אמי : עליה השלכתי מרחם מבטן אמי אלי
אתה : אל תרתק ממני כי צרה קרובה בי אין עוזר : סבבוני
פרים רפים אבירי בשן בתרוגי : פצו עלי פיהם ארודה טרף
ושאג : פמים נשפכתי והתפרדו בלל עצמותי הנה לפי בדונג
מט בתוך מעי : יבש בחרש ופחי ולשוני מדבק מלקוחי
ולעפר מות תשפתיני : כי סבבוני בלבים עדת מרעים הקיפוני
בארי ידי ורגלי : אספר בל עצמותי המה יביטו יראויבי : ותלכו
בגדי להם ועל לבושי יפילו גורל : ואתה יהודה אל תרתק
אילותי לעזרתי חושה : הצילה מתרב נפשי מיד ילב יחידתי :
הושיעני מפני ארחה ומקרני רמים עניתני : אספרה שמך לאה
בתוך קהל אהלך : יראי יהנה הללוהו בל זרע יעקב בברוהו
וגורו ממנו בל זרע ישראל : כי לא בנה ולא שקץ ענות עני
ולא הסתיר פניו ממנו ובשועו אליו שמע : מאתה תהלתי בקהל
רב גדרי אשדם נגד יראיו : יאכלו עגונים וישבעו יהללו יהוה
דך שיו יחי לבבכם לעד : ויברו וישברו אל יהוה כל אפסי ארע

סדר ליל שביעי של פסח

וַיִּשְׁתַּחֲוּוּ לַפְּנֵיךָ בְּלִי-מִשְׁפָּחוֹת גּוֹיִם : כִּי לַיהוָה תִּמְלֹכָה וּמוֹשֵׁל
בַּגּוֹיִם : אֲכַלְוּ וַיִּשְׁתַּחֲוּוּ | בְּלִדְ-שְׁנֵי-אָרְצִי לַפְּנֵי וַיִּכְרְעוּ בְּלִי-זִוְרָתִי
עִמָּךְ וַנִּפְשֹׁו לֹא תִיָּה: זָרַע יַעֲבֹדְנוּ יִסְפָּר לְאֹדְנֵי לְדוֹר : יָבֹאוּ
וַיִּגְדְּדוּ צְדָקָתוֹ לְעַם נוֹלָד בְּיַעֲשֶׂה :

נָם מְזֻמָּו לְדָרְדָר הִבִּי לַיהוָה בְּנֵי אֱלֹהִים הִבִּי לַיהוָה כְּבוֹד וְעֹז :
הִבִּי לַיהוָה כְּבוֹד שְׁמוֹ הַשְׁתַּחֲוּוּ לַיהוָה בְּהִדְרַת-קֹדֶשׁ :
קוֹל יְהוָה עַל-הַמַּיִם אֵלֶי-תִּבְקָד הַרְעִים יְהוָה עַל-מַיִם רַבִּים :
קוֹל-יְהוָה בַּבַּח קוֹל יְהוָה בְּהַדָּר : קוֹל יְהוָה שִׁבְרֵי אַרְצִים וַיִּשְׁבַּר
יְהוָה אֶת-אֲרָצֵי הַלְּבָנוֹן : וַיִּרְקָבֵם כַּמֹּו-עַגֵּל לַבְּנוֹן וּשְׂרִיזֵן כַּמֹּו
בְּזֵרְאֵמִים : קוֹל-יְהוָה הִצִּיב לַהֲבֹת אֵשׁ : קוֹל יְהוָה יִחַל מִדְּבַר
יְחִיד יְהוָה מִדְּבַר קֹדֶשׁ : קוֹל יְהוָה | יִחַלֵּל אֵילוֹת וַיַּחֲשֶׁה יַעֲרֹת
וַיִּבְיָחֲלוּ בְּלוֹ אִמֵּר כְּבוֹד : יְהוָה לְמַבּוּל יֵשֵׁב וַיֵּשֶׁב יְהוָה מִלֶּךְ
לְעוֹלָם : יְהוָה עֹז לְעַמּוֹ יִתֵּן יְהוָה יִבְרַךְ אֶת-עַמּוֹ בְּשָׁלוֹם :

מִן לְמַנְצָה מִשְׁבִּיל לְבָנֵי קַרְחָ : כְּאִיל תַּעֲרַג עַל-אֶפְקֵי-מַיִם בֵּן
נַפְשֵׁי תַעֲרַג אֲלֵיךָ אֱלֹהִים : צְמֵאָה נַפְשִׁי | לְאֱלֹהִים
לֹאֵל תִּי מַתִּי אֲבֹא וְאֶרְאֶה פְנֵי אֱלֹהִים : הִיתְהַדְּדִי דַמְעַתִּי לֶחֶם
יוֹמָם וּלְלַיְלָה בְּאֶמֶר אֱלֵי כִלְ-הַיּוֹם אִיָּה אֱלֹהֶיךָ אֱלֹהֵי אֲזַכְרֶה |
וְאִשְׁפֹּכָה עָלַי | נַפְשִׁי כִּי אֵעֲבֹר | בְּסֶף אֲדָדִים עַד-בֵּית אֱלֹהִים
בְּקוֹל-רִנָּה וַתִּזְכֶּה הַמֶּזֶן חֹגֵג : מַה-תִּשְׁתַּחֲוִּי | נַפְשִׁי וַתִּהְיֵי עָלַי
הוֹחֲלִי לְאֱלֹהִים כִּי-עוֹד אֲוֹדְנֵו יִשׁוּעוֹת פָּגְיוֹ : אֱלֹהֵי עָלַי נַפְשִׁי
תִּשְׁתַּחֲוֶה עַל-כֵּן אֲזַכְרֶךָ מֵאֲרִץ יִרְדֵּן וְחַרְמוֹנִים מִתּוֹר מִצְעֹר :
תִּהְיוּ-אֵל-תִּהְיוּ קוֹרָא לְקוֹל צְנוּרִיךָ בְּלִי-מִשְׁפָּחֶיךָ וְגִלְיָדֶיךָ עָלַי
עֲבָרֵו : יוֹמָם | יְצוּהַ יְהוָה | חֲסֵדוֹ וּבְלִילָה שִׁירָה עִמִּי תִפְסַח לֹאֵל
תִּי : אֲזַמְרָה | לֹאֵל סְלַעִי לְמַה שִׁכַּחְתִּנִּי לְמַה-קָּדַר אֱלֹהֵי בְלַחֲתִי
אוֹיֵב : בְּרַצָּח | בְּעַצְמוֹתַי חֲרָפְנִי צוּרֵי בְּאֶמְרָם אֱלֵי כִלְ-הַיּוֹם
אִיָּה אֱלֹהֶיךָ : מַה-תִּשְׁתַּחֲוִּי | נַפְשִׁי וּמַה-תִּהְיֵי עָלַי הוֹחֲלִי
לְאֱלֹהִים כִּי-עוֹד אֲוֹדְנֵו יִשׁוּעַת פְּנֵי וְאֱלֹהֵי :

מִן לְמַנְצָה עַל-שְׁשֵׁנִים לְבָנֵי-קַרְחָ מִשְׁבִּיל שׁוֹר וַיְדִירָת :

ח

רחש לפי | דבך טוב אמר אני מעשי למלך לשוני עט |
 סופר מהיר | יפית מבני אדם הוצק חן בשפתותיך על-ידי
 ברכת אלהים לעולם | חגור-חרבך על-ירך וגבור הודך והדרך |
 והדרך | צלה רכב על-יד-בר-אמת וענה-צדק ותורה גוראות
 ימינה | חציה שנונים עמים תחתיה יפלו בלב אויבי המלך |
 כסאך אלהים עולם ועד שכט מישר שכט מלכותך | אהבת
 צדק ותשנא רשע על-ידי | משחה אלהים אלהיך שמן ששוי
 מחברך | מר-ואהלות קציעות כל-בגדותיך מן-היכלי שו מי
 שמוחה | בנות מלכים ביקרותיך נצבה שגל לימינה בכתב
 אוזיר | שמע-יבת וראי והטי אונה ושכתי עמד ובית אביך |
 ויתאו המלך יפך ביהוא אדניך והשתחוו-לו | ובת-צד | במנחה
 פנה יחלו עשירי עם | כל-בבונה בת-מלך פנימה ממשבצות
 זהב לבושה | לרקמות תובל למלך בתולות אחריה רעותיה
 מיבאות קד | תובלנה בשמחת וגיל תבאנה בהיכל מלך |
 תחת אבתיה יהיו בנה תשיתמו לשרים בכל-הארץ | אוזיר
 שמך בכל-ידי ודר על-ידי עמים יהודיה לעקם ועד |

עב לשלמה | אלהים משפטיו למלך תן וצדקותך לבן-מלך | ידו
 עמה בצדק ועניו במשפט | ישאי הרים | שקום לעם
 ונגעות בצדקה | ישפט | עני-עם וישע לבני אביו וידע
 עושק | ייראה עם-שמש ולפני ירת דור דורים | ירד במטר על-
 גן ברבים ורנה ארץ | יפחה-גימיו צדיק ורב שלום עד-כלי
 ירת וירד מים עד-ים ומנהר עד-אפסי-ארץ | לפגיו יכרעו צינים
 ואביו עפר ילחכו | מלכי תרשיש ואיים מנחה ישבו מלכי
 שבא וסכא אשנר יקרבו | וישתחוו-לו כל-מלכים בל-גוים
 יעבדוהו | כירציל אביו משוע ועני ואין עוז לו | יחס על-יד
 ואביו ונפשות אביונים וישע | מתוך ומחמם וגאל נפשם
 ויקר המם בעניו | ויחי ותתן-לו מזהב שבת ותפלל בעדו
 תמיד כל-היום יברכהו | יהי פסת-בר | בארץ בראש הרים
 ירעש בלבנון פרו ייצעו מעיר בעשב הארץ | יהי שמו | לעולם

סדר ליל שביעי של פסח

לפני שמש ינון שמו ויתברבורו כל גוים ואשרהו: ברוד | יהוה
אלהים אלהי ישראל עשה נפלאות לבדו: וברוד | שם כבודו
לעולם וימלא כבודו את כל הארץ אמן | ואמן: כלו תפלות
דוד בן ישי:

כט משביל לאיתן האזרחי: חסדי יהוה עולם אשרה לדר ודרו
אודיע אמונתך בפי: כי אמרתי עולם חסד יבנה
שמים | תקין אמונתך בהם: קנתי ברית לבחירי לשבעתי לדר
עבדי: עד עולם אבין זרעך ובנתי לדר דוד בסאך סכה: וידו
שמים פלאך יהוה אפי אמונתך בקהל קדשים: כי מי בשחק
זרעך ליהוה ודמה ליהוה בבני אלים: אל נערץ בסוד קדשים
רבה ונרא עד גל סביביו: יהוה | אלהי צבאות מיי כבוד חסין |
יה ואמונתך טביבותיך: אתה מושל בגאות הים בשוא גליו
אתה תשפתם: אתה דבאת בקהל רב ברוע עוד פורת
אויבך: לך שמים אפי לך ארץ תכל ומלאה אתה יסדתם:
צפון וימין אתה בראתם תבור וחרמון בשמך ינגנו: לך זרוע
עם כבודך תעז ידך תרום ימינך: צדק ומשפט מכון בסאך חסד
ואמת יקדמו פניך: אשרי העם ידעי תרועה יהוה באורי פניך
יתקבון: בשמך יגליון כל ימים ובצדקתך ירומו: בית פארת
עזמו אתה ובצדקתך תרום קרננו: כי ליהוה קננו ולקדוש
ישראל מלכנו: אז דברת בחזון לחסידך ותאמר שויתי עור
עד גבור הרימותי בחור מעם: מצאתי דוד עבדי בשמן קדשי
משחתיו: אשר ידי תבון עמו אפי זרועי תאמננו: לא ישיא
אויב בו ובך עולה לא יעננו: ובתותי מפניו צרו ומשגיו
אנף: ואמונתך וחסדי עמו ובשמי תרום קרנו: ושמתו בים ידו
ובגהרות ימינו: הויא יקראני אבי אתה אלי וצור ישועתי:
אפי אני בכור אתנהו עליון למלכי ארץ: לעולם אשמר לו
חסדי ובריתי נאמנת לו: ושמתו לעד זרעו ובסאך בימי שמים:
אם יעזבו בני תורתך ובמשפטי לא ילכו: אם חקתי יחללו

סדר ליל שביעי של פסח

ט

ומצותי לא ישמרו: ופקדתי בשבט פשעם ובנגעים עונם:
וחסדי לא-אפיר מעמו ולא אשקר באמונת: לא-אחלל בריתי
ומוצא שפתי לא אשנה: אחרת נשבעתי בקדשי אס-לדוד
אבוב: זרעו לעולם יהיה וכסאו פשמש נגדי: כירח יבון עוקם
ועד בשחק גאמן סלה:

כפי שיר המעלות בשוב יהוה את-שיבת ציון היינו בחלמים:
או ימלא שחוק פינו ולשוננו רנה אז יאמרו בנוים
הגדיל יהוה לעשות עם-אלה: הגדיל יהוה לעשות עמנו היינו
שמחים: שובה יהוה את-שביתנו באפיקים בנגב: הורעים
בדמעה ברנה וקצרו: הלוד לך | וככה נשא משך-הזרע בא-
יבא ברנה נשא אלמתי:

לב שיר המעלות זכור-יהוה לדוד את בל-ענותו: אשר גשבע
ליהוה נדר לאביר יעקב: אם אבא באהל ביתי אס-
אלה על-ערש יצועי: אס-אתן שנת לעיני לעפעפי תנומה:
עד-אמצא מקום ליהוה משגנות לאביר יעקב: הגה שמענוה
באפרתה מצאנוה בשד-יער: גבואה למשגנותיו גשתתורה
לחדם רגליו: קומה יהוה למנוחתך אתה וארון עזך: קהנך
ילבשו צדק וחסידך ירננו: בעבור דוד עבדך אל-תשב פני
משיחך: גשבע-יהוה | לדוד אמת לא-ישוב ממנה מפרי במנה
אשית לכסא-לך: אס-ישמרו בניך בריתי ועדתי זו אלמדם
בס-בניהם עדי-עד ישבו לכסא-לך: קירבתך יהוה בציון אנה
למושב לו: זאת-מנוחת עדי-עד פה אשב פי אותיה: צידה
ברך אברך אביוניה אשביע להם: וכהניח אלביש ישע וחסידיה
רנן ורננו: שם | אצמית כרן לדוד ענקתי נר למשיחי: אויביו
אלביש בשת ועליו יציון נורו:

סדר ליל שביעי של פסח

דניאל סי' ו' בשנת הדה לבלשאצר מלך בבל דניאל חלם הזה
 וחזון ראשה על משכבה בארץ הלמא כתב
 ראש מלון אמר: ענה דניאל ואמר הזה הנית בחזון עסלוליא
 וארו ארבע רוחי שמיא מגיהן לימא רבא: וארבע חיון רברבן
 סלקן מן ימא שגין דא מן דא: קדמתא בארדה ונפין דיי נשר
 לה הזה הנית עד די מריטו גפה ונטילת מן ארעא ועל נגלון
 באגש הקימת ולבב אנש יהיב לה: וארו חיה אחרי תניגיה
 דמיה לדב ולשטר חד הקימת ותלת עלעין בפמה בין שנה
 ובן אמרון לה קומי אכלי בשך שגיא: באתר דנה הזה הנית
 וארו אחרי כנמד ולה נפין ארבע דיי עוף על גבה וארבעה
 ראשין לחיותא ושלמן יהיב לה: באתר דנה הזה הנית בחזון
 ליליא וארו חיה רביעאה דחילה ואמתני ותקופא יתירה ושגין
 דיי פרוזל לה רברבן אכלה ומדקה ושאר ארנה רפסה והיא
 משניה מן דלחיותא די קדמה וקרין עשר לה: משתבל הנית
 בקרניא ואלו קרן אחרי ועירה סלקת ביניהון ותלת מן קרניא
 קדמתא אתעקרה מן קדמה וארו עיני בעיני אנשא בקרניא
 דא ופס ממלל רברבן: הזה הנית עד די ברסון רמיו ועתיק
 יומין יתב לבושה ו בתלב חור ושער ראשה בעמר נקא ברסיה

לאדינו

אין חניו חונו זה נלחצר ריי די צבל דניאל סחיניו צידו אי צייונים די קו קאציסה סוצרי
 סו ייחזים חיסטונקים חיל סוחיניו חסקריציו פריספיו די פאלאצראס דישו: ריפסנדינו
 דניאל אי דישו ציחן חירא חניו צייון די לה נוצי אי דיסיירו קואטרו צייונס דילוס סילוס
 קונצטיינסים חלה חזר לה גרנדי: אי קואטרו חלינאניאס גראנדים סוציניס די לה חזר
 דינודלחם חיסטה די חיסטה: לה פריינרה קונו חיל ליחון אי חלחס די חיליה חלה חיליא
 ציחן חירא חסטה קי חירחן פילחחם סיס חלחס אי חירא חלסחד די לה עיירה אי סוצרי
 פייס קונו צחרון סי חליצאטו אי קראסון די צחרון צווי דארו חילייה: אי דיסיירו חלינאניא
 חוטרס סוגרס חסינאצטה חלה חונס אי חלה חזרו חונו סי חליצאטו אי חסיס קוסטיליאס
 חניסו חוקה חיסרי סוס דייניס אי חסיס דיחון חלה חילייה חליצאטו קונו קארני חונלה:
 דיספוחים די חיסרו ציחן חירא קונו חנינאניי אי חילייה חלחס קואטרו די חלי סוצרי
 סו קואטרו חלי קואטרו קאצסחם חלה חלינאניא אי פודיסטנחם חירא דארו
 חילייה: דיספוחים די חיסרו ציחן חירא חין צייונים די לה נוצי אי דיסיירו
 חלינאניא קואטרו סיונחם אי פאצרו אי פואריסי דינאניא חסיני אי דייניס די
 חירא חילייה גראנדים קונו חילייה אי דינאנחם חלה חוקי דינאניא קונסו פייס ריחיליא
 אי חילייה דינודלחם חלחס קי חודחם חלחס חלינאניא קי די חניס די חילייה אי קואטרו
 דייס חילייה: פאחון חייניס חירא חילוס קו חירוס אי דיסיירו קואטרו חוטרס פיקייו
 סוציין חיסרי חילייוס אי חסיס די חוס קואטרוס חוס פרייניס סי חלחקרון דילחטרי
 די חילייה אי דיסיירו חווס קונו חווס די צחרון חיליל קואטרו חיסטי אי אי חוקה חלחן

סדר ליל שביעי של פסח

שביעין די-נור גלגלוהי נור דלק: גדר די-נור נגד ונפק מין-
 קדמוהי אלף ארפין ישמשונה ורבו רבון קדמוהי יקומין דינא
 יתב וספרין פתחו: חוה הנית בארין מן-קל מליא רברבתא
 די קרנא ממלא חוה הנית עד די קטילת היותא והובד גשמה
 ויהבת ליבת אשא: ושאר תותא העדין שלטנהון וארבה
 בחיין יהיבת להון עד-זמן ועדן: חוה הנית בחוון דיליא נארן
 עס-ענני שמיא כבר אנש אתה הוא ועד-עתיק יומיא מטה
 וקדמוהי הקרבוהי: ולה יתב שלמן ויקר ומרכו וכל עממיא
 אמיא ולשניא לה יפלחון שלטנה שלמן ערם די-לא יעדה
 ומלכותה די-לא תתבל: אתברית רוחי אנא דניאל בנו גנה
 וחונן ראשי יבתלנני: קרבת על-חד מן-קאמיא ויציא אבעא
 מנה על-גל-דנה ואמר-לי ופער מליא יהודענני: ארין היותא
 רברבתא די אנין ארבע ארבעה מלכין יקומין מן ארעא:
 ויקבלון מלכותא קדישי עליונן ויחסנון מלכותא עד-עלמא
 ועד ערם עלמא: ארין צבית ליצבא על-היותא רביעיתא די-

לאדינו

בראכדזאם: ציאיין אירא חסטה קי סיליאם איצארון אי צייזו די דיאם אירא חסניאדו סו
 ציסידו קונו ניצי צלחקה אי קאציליו די סו קאציקס קונו לאנס ליעפייא סו סיליאם
 סניסיליאם די פואעי סוס רואידאם פואינו חרדיין: רישו די פואיני סו סונטראיאם
 אי סאליאם דילאנטרי די איל עיל די עילים לו סירציקן אי עילארייא די עילארייאם
 דילאנטרי די איל סו אליצאנטאצא פארה צואיסיו פואי חסניאדו אי לוס ליצרום פואירון
 ציירסום: ציאיין אירא חסטונקס די נח די לאם פאלאצראם גראנדיס קי איל קואירנו חללצא
 ציאיין אירא חסטה קו אירא עאטאדה לה אליעאניא אי אירא פירדיו סו קואירנו אי אירא
 דאדו חס חרדיורס די פואיני: אי ריסטו די לאם אליעאניאם סידו סו סודיסאניאם אי
 צינורס חן צידאם אירא דאדו חאלייאם חסטה סינפו אי אורס: ציאיין אירא חן צייונים די
 לה נוצי אי דיסייכו קון טוצים די לוס סילוס קונו איזו די צארום צינין אירא אי חסטה צייזו
 די דיאם חליינו די דילאנטרי די איל לו חלייגארון: אי חאיל פואי דאדו סודיסאניאם אי חונק
 אי רייטו אי סודוס לוס סואיצרום ציניליוס אי לינעואצים חאיל סירציקן סו סודיסאניאם
 סודיסאניאם די סינפרי קי נון סו סירארה אי סו רייטו קי נון סו דאניארה: פואי
 איסמראניאדו מי חספירטו יו דניאל חיסרי סו ציאינע אי צייונים די מי קאציקס ע
 סודוצארום: חלייני סירקס חונו די לוס פאראדוס אי ציראד דיעאנו די איל סוצרי סוד/
 איסמו אי דיטו חני אי סולטורס די לאם קוזאם מי חונו סאצרי: איספאם אליעאניאם גראנדיס
 קי חלייאם קואטרו קואטרו רייס סו אליצאנטארום די לה סינרס: אי ריסיציקאן איל רייטו
 סאנסוס חלסוס אי אירידארן איל רייטו חסטה סינפרי אי חסטה סינפרי די חסטה דינעואדה חאם
 סונקס חיצונוני סוד סירסיפיקארנו סוד לה אליעאניא קוארסינע קי אירא דינעואדה חאם
 קי סודאם חלייאם סינפריס דינעואדה עינטי סוס דיינטיס די פייזו אי סוס חונייאם די
 חוירו קומאם דינעואדה אי לוקי רועאניאס קונכו סייאי ריאלויאצאם: אי סוד לוס קואירנוס

סדר ליל שביעי של פסח

הַנֶּחַת שְׁנֵיהּ מִן־קִלְתָּן דְּחִילָה וְתִירָה שְׁנֵיהּ דִּי־פְרוּל וְטַפְרָה דִּי־
 גַחַשׁ אֲכֵלָה מְדַקָּה וְשֹׂאֵרָא בְּרִגְלָה רַפְסָה : וְעַל־קַרְנֵי עֶשֶׂר
 דִּי בְּרֵאשֵׁה וְאַחֲרֵי דִּי סִלְקַת וּנְפִלָה מִן־קַדְמָה תְּקַרַת וְקַרְנָא
 דְּכִן וְעֵינֵין לָהּ וּפַפּ מַמְלֵל רְבִרְבֵּן וְחֻזָּה רַב מִן־חֲבֵרְתָהּ : הֶזֶן
 הָיִית וְקַרְנָא דְכִן עֲבָדָא קָרַב עִם־קַדִּישֵׁין וְיִכְלָה לְהֵן : עַד דִּי
 אָתָה עֲתִיק יוֹמֵיָא וְדִינָא יִהְיֵב לְקַדִּישֵׁין עֲלִיוֹנֵין וְזִמְנָא מִטָּה
 וּמַלְכוּתָא הַחֲסִנֵּי קַדִּישֵׁין : כֵּן אָמַר חֵיתָא רְבִיעִיתָא מַלְכוּ
 רְבִיעִיָּה תְּהוּא בְּאַרְעָא דִּי תִשְׁנָא מִן־כָּל־מַלְכוּתָא וְתֹאכַל כָּל־
 אַרְעָא וְתִדְרִשְׁנָה וְתִדְקַנָּה : וְקַרְנֵי עֶשֶׂר מְנַה מַלְכוּתָה עֶשְׂרֵה
 מַלְכֵין יְקַמִּין וְאַחֲרֵין יְקִים אַחֲרֵיהֶן וְהוּא יִשְׁנָא מִן־קַדְמָא וְתִלְתָּה
 מַלְכֵין יְהַשְׁפִּיל : וּמְדִין לְעַד עֲלָאָה יִמְרַד וְלְקַדִּישֵׁין עֲלִיוֹנֵין
 יִבְלֵא וְיִסְפַּר לְהַשְׁנִיָּה זְמַנֵּין וְדַת וְיִתְהַבֵּין בִּידָה עַד־עֵדֶן וְעַד־נֵין
 וּפְלַג עֵדֶן : וְדִינָא יִתֵּב וְשִׁלְטָנָה יְהַעֲדִין לְהַשְׁמַדָּה וְלְהַבְרָדָה
 עַד־סוּפָא : וּמַלְכוּתָא וְשִׁלְטָנָא וְרַבּוּתָא דִּי מַלְכוּת תְּהוּת כָּל־
 שְׂמִיָּא יְהִיבַת לְעַם קַדִּישֵׁין עֲלִיוֹנֵין מַלְכוּתָהּ מַלְכוּת עֲלֵם וְכָל
 שִׁלְטָנָא לָהּ יִפְלַחוּן וְיִשְׁתַּמְעוּן : עַד־כֵּה סוּפָה דִּי־מִלְתָּא אָנָּה
 דְּנִיָּאֵל שְׂנֵיָא וְרַעֲיוֹנֵי יְבִדְלֵנֵי וְזִוְיֵי יִשְׁתַּנּוּן עֲלֵי וּמַלְתָּא כְּלָבֵי
 נְטָרַת : ואומר קדיש

לאדינו

דיים קי אינכו קאציקס אי אטורו קי סוציאס אי קאלייחן דילאנסרי די אילייה סריס אי איל
 קואיטו איסטי אי קי אוזום אילייה אי נוקס אצלקן גראנדיזאס אי קו ציקסס גראנדי נאס קי
 קו קונפאניירס : צילין אירס אי אי קואיפאטו איסטי אזיאס קון סאנטוס אי פואידיאס אילייוס :
 אססס קי צינו צייזו דו דיאס אי איל צואיסייו דיי סאנטוס אלטוס אי איל טיינפו אילייו אי
 איל ריינו אירידארס נאס קי טודום לוב ריאס אי אפינארס טודס לה טיינפס אי לם סריליארס
 אי לה דיינוטוארס : אי לוב קואיכטום דייס די אקיל ריינו דייס רייס קו אילצאנטארסן אי
 אטורו סיי אילצאנטארס דיראס די אילייוס אי איל סיי אילצאנטארס אפארטי די איל אלטו אצלארס אי
 סריס רייס ארס אצאארס : אי אילצאנטארס אפארטי די איל אלטו אצלארס אי סאנטוס אינצייסידיס
 אי טינאארס פור דיינודאר סלאזס אי ליי אי סיראל דאדופ אן קו נאטו אססס טיינפו אי טיינפוס
 אי מינאטור די טיינפוס : אי פור גואיסייו פואי אסינאטורו אי קו פודיסטאניאס אזילן סיראל
 פור דיסטרוואיר אי פור דיפירדיר אססס איל קאצו אי ריינו אי פודיסטאניס אי גראנדיס די לום
 דייס דינאטור די טודום לוב סיינוס פואי דאדו אפואיצלו סאנטוס אלטום קו ריינו ריינו די סיינפסי
 אי טודום לוב פור דיסטרוואירס איל סירידאלן אי אובי דיסיראלן : אססס אקיי קאצו די לם קוס
 יו היטל מועצו מייס טינאטוינעטום סיי אטורצארון אי מייס קלאריאדיס סיי דיינודארסן אי לם
 קוס אן עיי קולאסון גוארדי :

סנהדרין

פרק חלק דף צ"ז ע"ב

תניא רבי נתן אומר מקרא זה נוקב ויורד עד התהום כי עוד
 חזון למועד ויפח לקץ ולא יכזב אם יתמהמה חכה לו
 כי בא יבא לא יאחר לא כרבותינו שהיו דורשין עד עדין ועדין
 ופלג עדין ולא כרבי שמלאי שהיה דורש האכלתם לחם דמעה
 ותשקמו בדמעות שלישי ולא כרבי עקיבא שהיה דורש עוד
 אחרת מעט היא ואני מרעיש את השמים ואת הארץ [אלא]
 מלכות ראשון שבעים שנה מלכות שניה חמשים ושתים
 ומלכות בן פוזיבא שתי שנים ומחצה מאי ויפח לקץ ולא יכזב
 אמר רבי שמואל בר נחמני אמר רבי יונתן תפח עצמן של
 מחשבי קצין שהיו אומדין ביזן שהגיע הקץ ולא בא שוב אינו
 בא אלא חכה לו שנאמר אם יתמהמה חכה לו שמה תאמר
 אנו מחזין והוא אינו מחכה תלמוד לומר לכן יתכה יהוה
 לחננכם ולכן ירום לרחמכם. וכי מאחר שאנו מחכים והוא מחכה
 מי מעבב מדת הדין מעבבת. וכי מאחר שמדת הדין מעבבת
 אנו למה מחזין לקבל שכר שנאמר אשרי כל חוכי לו. אמר
 אביי לא פחית עלמא מתלתין ושתא צדיקי דמקבלי אפי
 שכינה בכל דרא שנאמר אשרי כל חוכי לו ל"ו בגמטריא
 תלתין ושיתא הוו איני והאמר רבא דרא דקמי קודשא בריך
 הוא תמני סרי אלפי פרסאי הואי שנאמר סביב שמונה עשר
 אלף לא קשיא הא דמסתבלי באיספקלריא המאירח הא
 דמסתבלי באספקלריא שאינה מאירה. ומי נפיש כולי האי
 והאמר חזקיה אמה רבי ירמיה משום רבי שמעון בן יוחאי
 ראיתי בני עליה והם מועטים אם אלה הם אני ובני מהם אם
 מאה הם אני ובני מהם אם שנים הם אני ובני מהם לא קשיא
 הא דעילי בבר הא דעילי בלא בר אמר רב פלו כל הקצין
 ואין הדבר תלוי אלא בתשובה ומעשים טובים ושמואל אמר

דין לאבל שיעמוד בגאולו בתנאי רבי אליעזר אומר אם ישראל
 עושין תשובה נגאלין ואם לאו אין נגאלין אמר לו רבי יהושע
 אם אין עושין תשובה אין נגאלין אלא הקדוש ברוך הוא מעמיד
 להן מלך שגזרותיו קשות בהמן וישראל עושין תשובה ומחזירין
 למוטב. תניא אידך רבי אליעזר אומר אם ישראל עושין תשובה
 נגאלין שנאמר שובו בני ישראל שובו בני ישראל שובו בני ישראל
 רבי יהושע והלא כבר נאמר חנם נמכרתם ולא בכסף תגאלו
 חנם נמכרתם בעבודה זרה ולא בכסף תגאלו לא בתשובה
 ומעשים טובים אמר לו רבי אליעזר לרבי יהושע ולא כבר
 נאמר שובו אלי ואשובה אליכם אמר לו רבי יהושע והלא כבר
 נאמר כי אנכי בעלתי בכם ולקחתי אתכם אחד מעיר ושנים
 ממשפחה והבאתי אתכם ציון אמר לו רבי אליעזר והלא כבר
 נאמר בשובה ונחת תושעון אמר לו רבי יהושע לרבי אליעזר
 והלא כבר נאמר כה אמר יהוה גואל ישראל קדושו לבזה נפש
 למתעב גוי לעבד מושלים מלכים יראו וקמו שרים וישתחוו
 אמר לו רבי אליעזר והלא כבר נאמר אם תשוב ישראל נאם
 יהוה אלי תשוב אמר לו רבי יהושע והלא כבר נאמר ואשמע
 את האיש לבוש הבדים אשר ממעל למומי היאר וירם ימינו
 ושמאלו אל השמים וישבע בחי העולם כי למועד מועדים
 וחצי וככלות נפיץ יד עם קדש תכלינה כל אלה ושתק רבי
 אליעזר. אמר רבי אבא אין לך קין מגולה מזה שנאמר ואתם
 הרי ישראל ענפכם תתנו ופריכם תשאו לעמי ישראל רבי
 אליעזר אומר אף מזה שנאמר כי לפני הימים האלה שכר האדם
 לא נהיה ושכר הבקמה איננה ליוצא ולבא אין שלום מן הצר
 מאי ליוצא ולבא אין שלום מן הצר רב אמר אף תלמידי חכמים
 שבתוב בהם שלום דכתיב שלום רב לאוהבי תורתך אין
 שלום מפני צר ושמואל אמר עד שיהיו כל השערים פולן שקולין
 אמר רבי חנינא אין בן הוד בא עד שיתבקש הג להולה ולא
 ימצא שנאמר או אשקיע מימיהם ונהרותם בשמן אולף וכתוב
 בתריה ביום ההוא אצמיח קרן לבית ישראל אמר רבי חמא בר

יב

חנינא אין בן דוד בא עד שתכלה מלכות הזלה מישראל
 שנאמר וכתת הזלזלים במזמרות וכתוב בתריה בעת ההיא יוכל
 שי יהיה צבאות עם ממושך וממורט אמר ועירי אמר רבי
 חנינא אין בן דוד בא עד שיכלו גסי הרוח מישראל שנאמר
 כי אז אסיר מקרבך עליו גאותך וכתוב והשארתי בקרבך עם
 עני ודל והסו בשם יהוה אמר רבי שמלאי משום רבי אלעזר
 ברבי שמעון אין בן דוד בא עד שיכלו כל שופטים ושופטים
 מישראל שנאמר ואשיבה ידי עליך ואצרוף כבוד סיגיד וגומר
 ואשיבה שופטיך אמר עולא אין יהושלים גפדת אלא בצדקה
 שנאמר ציון במשפט תפדה ושביה בצדקה אמר רב פפא אי
 בטלי יהורי בטלי אמגושי אי בטלי דיני בטלי גזירפאי אי
 בטלי יהורי בטלי אמגושי דכתיב ואצרוף כבוד סיגיד ואסירה
 כל גדילך ואי בטלי דיני בטלי גזירפאי דכתיב הסיר יהוה
 משפטך פנה אויבך אמר רבי יוחנן אם ראית דור שמתמעט
 והולך חכה לו שנאמר ואת עם עני תושיע וגומר אמר רבי
 יוחנן אם ראית דור שצרות רבות באות עליו פנהר חכה לו
 שנאמר כי יבא כנהר צר רוח יהוה נססדה בו וסמיד ליה ובא
 לציון גואל ואמר רבי יוחנן אין בן דוד בא אלא בדור שגלו
 זבאי או גלו חייב בדור שגלו זבאי דכתיב ועמד כלם צדיקים
 לעולם ירשו ארץ בדור שגלו חייב דכתיב וירא כי אין איש
 נישתומם כי אין מפגיע וכתוב למעני אעשה אמר רבי אלכסנדר
 רבי יהושע בן לוי רמי פתיב בעתה וכתוב אחישנה זכו אחישנה
 לא זכו בעתה אמר רבי אלכסנדר רבי יהושע בן לוי רמי פתיב
 וארו עם ענני שמאי כבר אינש אתי וכתוב עני ורוכב על חמור
 זכו עם ענני שמאי לא זכו עני ורוכב על חמור אמר ליה שבור
 מלכא לשמואל אמריתו משיח על חמרא אתי אשרר ליה
 סוסיא ברקא ראית לי אמר ליה מי אית לך בר חזר גונגי רבי
 יהושע בן לוי אשכחיה לאליהו דהיה קאים אפתחא דמערתא
 דרבי שמעון בן יוחאי אמר ליה אתינא לעלמא דאתי ואמר
 ליה אם ירצה ארון הזה אמר רבי יהושע בן לוי שגים ראיתי

סדר ליל שביעי של פסח

וקול שלשה שמעתי אמר ליה אימת אתי משיח אמר ליה זיל
 שייליה לדידיה ודיכא יתיב אפיתחא דרומי ומאי סימניה יתיב
 בני עני סובלי חלאים וכולן שרו ואסירי בחד זימנא איהו שרי
 חד ואסיר חד אמר דלמא מיבענת דלא איעבב אזיל לגביה
 אמר ליה שלום עליה רבי ומורי אמר ליה שלום עליה בר לואי
 אמר ליה לאימת אתי מר אמר ליה היום אתא לגבי אליהו
 אמר ליה מאי אמר לך אמר ליה שלום עליה בר לואי אמר
 ליה אבטתך לך ולאביה לעלמא דאתי אמר ליה שקורי קא
 שקר בי דאמר לי היום אתינא ולא אתא אמר ליה הכי אמר לך
 היום אם בקולו תשמעו שאלו תלמידיו את רבי יוסי בן קיסמא
 אימתי בן דוד בא אמר מתירא אני שמא תבקשו ממני אות
 אמרו לו אין אנו מבקשין ממך אות אמר להן לכשיפול השער
 הנה ויבנה ויפול ויבנה ויפול ואין מספיקין לבנותו עד שבן דוד
 בא אמרו לו רבי תן לנו אות אמר להן ולא בד אמרתם לי
 שאין אתם מבקשין ממני אות אמרו לו ואף על פי כן אמר
 אם בד יהפכו מי מערת פמיום לדם ונהפכו לדם בשעת
 פטירתו אמר להם העמיקו לי ארוגי שאין כל הקל והקל שבפכל
 שאין סוס של פרסיים נקשר בו ואין לך כל ארון וארון שבארץ
 ישראל שאין סוס מדי אוכל בו תבן אמר רב אין בן דוד בא
 עד שתתפשט מלכות הרשעה על ישראל תשעה חדשים
 שנאמר לבן יתנם עד עת יולדה ילדה ויתר אחיו ישובון על
 בני ישראל אמר עילא ייתי ולא אחמיניה וכן אמר רבא ייתי
 ולא אחמיניה רב יוסף אמר ייתי ואזבי דאתיב בטולא דכופיתא
 דחמרי אמר ליה אבבי לרבא מאי טעמא אי לימא משיח חבלו
 של משיח והתניא שאלו תלמידיו את רבי אלעזר מה יעשה
 אדם וינצל מחבלו של משיח יעסוק בתורה ובגמילות חסדים
 ומר הא תורה והא גמילות חסדים אמר שמא יגרום החטא
 בדרבי יעקב בר אידי דרבי יעקב בר אידי רמי בתיב הנה אנכי
 עמך ושמרתיה בכל אשר תלך ובתיב ויירא יעקב מאד ויצר
 לו שהיה מתירא שמא יגרום החטא פדתניא עד יעבור עמך

סדר ליל שביעי של פסח

יהוה זו ביאה ראשונה עד ועבור עם זו קניית זו ביאה שניה
 אמור מעתה ראויים היו ישראל לעשות להם גם בביאה שניה
 בביאה ראשונה אלא שגם החטא וכן אמר רבי יוחנן ייתי
 ולא אחמיניה אמר ליה ריש לקיש מאי טעמא אי לימא משום
 דכתיב כאשר ינום איש מפני הארי ופגעו הדוב וסמך ידו אל
 הקיר ונשכו נחש בא ואראך דוגמתו בעולם הוה בזמן שאדם
 יוצא לשדה ופגע בו סנמר דומה כמי שפגע בו ארי נכנס לעיר
 ופגע בו גבאי דומה כמי שפגעו דוב נכנס לביתו ומצא בניו
 ובני ביתו מוטלין ברעב דומה כמי שנשכו נחש אלא משום
 דכתיב שאלו נא וראו אם ילד זכר מהווע ראיתי כל גבר ידיו
 על חלציו פיולדה ונהפכו כל פנים לירקון מאי ראיתי כל גבר
 אמר רבא בר יצחק אמר רב מי ששאל גבורה שלו ומאי ונהפכו
 כל פנים לירקון אמר רבי יוחנן במליא של מעלה ובמליא של
 מטה בשעה שאמר הקדוש ברוך הוא הללו מעשה ידי והללו
 מעשה ידי איך אאבד אלו מפני אלו אמר רב פפא היינו דאמרי
 אינשי רהיש וגפיל תורא ואזיל ושדי ליה סוסיא באורייה אמר
 רב גידל אמר רב עתידין ישראל האכלי שני משיח אמר רב
 יוסף פשיטא ואלא מאן אביל להו חילק ובילק אכלי להו לאפוקי
 מדרבי הלל דאמר אין משיח לישראל שגבר אכלוהו בימי
 חזקיה אמר רב לא אברי עלמא אלא לדוד. ושמיאל אמר
 למשה ורבי יוחנן אמר למשיח מה שמו דבי רבי שילא אמרו
 שילא שמו שנאמר עד בי יבא שילח דבי רבי ינאי אמרי ינון
 שמו שנאמר יהי שמו לעולם לפני שמש ינון שמו דבי רבי חנינה
 אמרי חנינה שמו שנאמר אשר לא יתן לכם חנינה ויש אומרים מנחם
 בן חזקיהו שמו שנאמר כי רחק מפני מנחם משיב נפשי רבגון
 אמרי חיוורא דבי רבי שמו שנאמר אכן חליינו הוא נשא
 ומכאובנו סבלם ואנחנו חשבנוהו נגע מזה אלהים ומענה אמר
 רב נחמן אי מן תייא הוא בגון אגא שנאמר והיה אדירו ממנו
 ומשלו מקרבו יצא אמר רב אי מן תייא הוא בגון רבינו תמרוש
 אי מן מתיא הוא בגון דגיאאל איש חמודות:

סדר ליל שביעי של פסח

אמר רב יהודה אמר רב עתיד תקדוש ברוך הוא להעמיד להם
 דוד אחר שנאמר ועבדו את יהוה אלהיהם ואת דוד מלכם
 אשר אקים להם הקים לא נאמר אקא אקים אל רב פפא לאבני
 והבתיב ודוד עבדי נשיא להם לעולם כגון קיסר ופלגו קיסר דרבי
 רבי שמלאי מאי דכתיב הוי המתאנים את יום יהוה למה זה לכם
 יום יהוה הוא השף ולא אור משל לתרנגול ועטלף שהיו מצפין
 לאור אמר ליה תרנגול לעטלף אני מצפה לאורה שאורה שלי
 היא ואתה למה לך אורה והיינו דאמר ליה ההוא מינא לרבי
 אבהו אימתי אתי משיח אמר ליה לבי חפי להו השוכא להנהו
 אינשי אמר ליה מילט קא לייטת לי אמר ליה קרא כתיב כי
 הנה ההשף יכסה ארץ וערפל לאמים ועליך יזרח יהוה וכבודו
 עליך יראה תגיא רבי אליעזר אומר ימות המשיח ארבעים שנה
 שנאמר ארבעים שנה אקוט בדור רבי אלעזר בן עזריה אומר
 שבעים שנה שנאמר ויהיה ביום ההוא וגשבת צור שבעים שנה
 בימי מלך אחד איהו מלך מיוחד הוי אומר זה משיח רבי אומר
 שלשה דורות שנאמר ויראה עם שמש ולפני ירח הור הורים
 רבי הלל אומר אין להם משיח לישראל שגבר אכלהו בימי
 הזקיה אמר רב יוסף שרי ליה מריה לרבי הלל הזקיה אימת
 הוה בבית ראשון ואלו זכריה קא מתנבי בבית שני ואמר גילי
 מאד בת ציון הריעי בת ירושלם הנה מלכך יבא לך צדיק
 ונושע הוא עני ורוכב על חמור ועל עיר בן אתונות תגיא אידך
 רבי אליעזר אומר ימות המשיח ארבעים שנה כתיב הקא ויענף
 גרעיקך ויאכילך וכתיב התם שמחנו כימות עניתנו שנות ראינו
 רעה רבי דוסא אמר ארבע מאות שנה כתיב הקא ועבדום וענו
 אותם ארבע מאות שנה וכתיב התם שמחנו כימות עניתנו רבי
 אומר שלש מאות וששים וחמש שנה כמנין ימות החמה שנאמר
 כי יום נקם בלבי ושנת נאולי בראה מאי יום נקם בלבי אמר
 רבי יוחנן ללבי גליתי לאברי לא גליתי רבי שמעון בן לקיש
 אמר ללבי גליתי למלאכי השרת לא גליתי תני אבימי פריה
 דרבי אבהו ימות המשיח לישראל שבעת אלפים שנה שנאמר

סדר ליל שביעי של פסח

יד

במשוש חתן על בלה ישיש עליך אלהיך אמר רבי יהודה אמר
שמואל ימות המשיח כמיום שנברא העולם ועד עכשיו שנאמר
כימי השמים עד הארץ רב נחמן בר יצחק אמר כימי נח עד
עכשיו שנאמר כי מי נח זאת לי אשר נשבעתי אמר רבי חייא
בר אבא אמר רבי יוחנן כל הנביאים בלם לא נתנבאו
אלא לימות המשיח אבל לעולם הבא עין לא ראתה אלהים
זולתה יעשה למחנה לו ופליגא דשמואל דאמר שמואל אין בין
העולם הזה לימות המשיח אלא שעבוד מלכות בלבד ואמר
רבי חייא בר אבא אמר רבי יוחנן כל הנביאים לא נתנבאו
אלא לבעלי תשובה אבל צדיקים גמורים עין לא ראתה אלהים
זולתה ופליגא דרבי אבהו דאמר רבי אבהו אמר רב מקום
שבעלי תשובה עומדין שם צדיקים גמורים אינן עומדין שם
שנאמר שלום שלום לרחוק ולקרוב ברישא רחוק והדר קרוב
מאי רחוק רחוק דמעיקרא ומאי קרוב קרוב דמעיקרא ודהשתא
ורבי יוחנן אמר לרחוק שהוא רחוק מעבירה קרוב שהוא קרוב
לעבירה ונתרחק ממנה אמר רבי חייא בר אבא אמר רבי יוחנן
כל הנביאים בוקין לא נתנבאו אלא למשיא בתו לתלמיד חכם
ולעושה פרקמטיא לתלמיד חכם ולמהנה תלמיד חכם מנכסיו
אבל תלמידי חכמים עצמן עין לא ראתה אלהים זולתה מאי עין
לא ראתה אמר רבי יהושע בן לוי זה יין המשמר בעגביו משישת
ימי בראשית ריש לקיש אמר זה ערן עין לא ראתה מעולם
ואם תאמר אדם היכן דר בגין ואם תאמר גן הוא ערן תלמיד
לומר ונהר יוצא מערן להשקות את הגן :

זוהר פרשת אחרי מות סז

רבי אבא הוה יתיב קמיה דרבי שמעון קם רבי שמעון בפלגו ליליא למלעי
 באורייתא כמו רבי אלעזר ורבי אבא עמיה פתח רבי שמעון ואמר כאיל
 תערוג על אפיקי מים בן נפשי תערוג אליך אלהים האי קרא אוקמוהו חבריא
 זכאין אינון ישראל דקדושא בריך הוא יהב לן אורייתא קדישא ואוריית לן
 גשמתין קדישין מאתר קדישא בגין למעבד פקודוי ולאשתעשעא באורייתא. דכל
 מאן דאשתעשע באורייתא לא דחיל מכללא דכתיב לגלי תורתך שעשועי אז
 אבדתי בעיניי. מאן אינון שעשועי אורייתא דאורייתא שעשועים אקרי דכתיב
 ואהיה שעשועים יום יום. ודא הוא דתנינן קדשא בריך הוא אתי לאשתעשעא
 עם צדיקיא בגנתא דעזן מאי דאשתעשעא בגין למחדי בהו. דתנינן זכאין אינון
 צדיקיא דכתיב בהו אז תתענג על יי בגין לאתענגא מההוא שקוי דנחלא
 כמא דאת אמר והשבעו פצהצחות נפשך. כפיכול קודשא בריך הוא משתעשע
 ברו מההוא שקוי דנחלא דמתענגי בהו צדיקיא ועל דא אתי לאשתעשעא עם
 צדיקיא. וכל מאן דאשתדל באורייתא ובי לאשתעשעא עם צדיקיא מההוא
 שקוי דנחלא. תאנא כאיל תערוג על אפיקי מים. דא כגסת ישראל כמא דאת
 אמר אילותי לערתי חושה. תערוג על אפיקי מים ודאי לאשתקיא משקוי
 דמפוע דנחלא על ידי צדיק. תערוג כמא דאת אמר לערוגת הבושם. בן
 נפשי תערוג אליך אלהים לאשתקיא מנד בעלמא דין ובעלמא דאתי. מפועי
 נחלא מאן אינון מפועי חד לעילא דכתיב ונהר יוצא מעדן להשקות את הגן
 וגומר ומתמן נגיד ונפיק ומשקי גנתא וכל אינון נחלין נגדין ונפקין ומתכבשין
 בתרי מפועין דאקרון נצח תהוד ואלין אקרון אפיקי מים כההוא דרנא דצדיק
 דנפיק ונגיד מניה ומשתקיא גנתא בגין כך איל וצבי פחדא משתכחי עטרת ויסוד
 צדיק וצדק. תאנא כתיב קוד יי יחולל אילות אילות כתיב חסר דא אילות
 השדה דתניא בפלגות ליליא בשעתא דקודשא בריך הוא עאל לגנתא דעזן
 לאשתעשעא עם צדיקיא האי קול נפיק וכאיב כל אינון אילתא דסחרני פורסייא
 וקרא קדישא דתא הוא דכתיב ששים גבורים סביב לה דבר אחר יחולל אילות
 כמה דאת אמר חוללה ידו נחש ברית ויחשף יעורת כמה דאת
 אמר בעצרת הדבש וכתיב אכלתי יערי עם דבשי ונגא להו פאמא
 דנגא לבנין אמר ליה רבי אבא נפשי אויתיד בלילה אף רוחי בקרבי אשחרך
 אויתיד אותך מפעי ליה. אשחרך ישחרך מפעי ליה אמר ליה הא אוקמוהו
 כמה דאת אמר אשר בידו נפש כל חי ורוח כל בשר איש תא חזי נפשא ורוחא
 אשתמודע (ס"א אשתעי) (ס"א אשתדפי) פחדא לעלמין תנא פולחנא שלימתא
 דבשי בר נש למפלח לקדשא בריך הוא כמה דתנינן ואהבת את יי אליהך
 וגומר די רחים ליה לקדשא בריך הוא רחומתא דנפש ממש ודא הוא רחומתא
 שלימתא רחומתא דנפשיה ורחויה כמה דאתבבקי אלן כגופא וגופא רחים
 לון. בד יתדבק בר נש לכתמא ליה לקדשא בריך הוא רחומתא דנפשיה

סדר ליל שביעי של פסח

ורוחיה לאדבקא ביה הדיא הוא דכתיב נפשי אויתך בלילה כלומר נפשי ממש
 אף רוחי בקרבי אשחרך אתדבקא בך ברחימותא סגיא. בלילה דבעי בר
 גש מרחימותא דקדשא בריך הוא דמיקם בכל ליליא לאשתדלא בפולחניה עד
 דיתער צפרא ויתמשך עליה חוטא דחסד. דתניא זכאה חילקיה דהווא בר
 גש דרחימותא דא רחום ליה לקיבדה והני אינון זכאי קשוש דמרחמין
 ליה לקדשא בריך הוא הכי דעלמא מתקיימא בגינהון ושלטין על כל גידין
 קשין דדעילא ותפא בגין דיתקיים עלמא בגינהון. תאנא הווא זכאה דאתדבק
 ברוחיה ונפשיה לעילא במקבא קדישא ברחימותא דקא יאות שליט בארעא
 דלתתא וכל מה דגזר על עלמא אתקיים. מנא לן מארעהו דכתיב חי יי אשר
 עמדתי לפניו אם יהיו השנים האלה טל ומטר בי אם לפי דברי תי
 חזי בשעתא דאתיין נשמתין קדישין מעילא לתתא ואינון זכאי עלמא משלמי
 להו ממלכא ומטרוניתא ועירין אינון דבההיא שעתא דנחית קיימא קמי מלכא
 ורעותא דמלכא לאסתכלא בה פמה דאוקימנא. בשעתא דנשיב קדשא בריך
 הוא רוחא בכל חילא וחילא דשמיא בלהו חילין אתעבידו וקיימי בקיומיהו
 הדיא הוא דכתיב וברוח פיו כל צבאם ומניחו אתעבכו עד דקדשא בריך הוא
 אחית להו לתתא ותאנא מיומא דאתברי עלמא קיימי קמיה דקדשא בריך הוא
 ואתעבכו עד דמטא זמנא לאתתא לון בארעא ואלין שליטו לעילא ותתא הדיא
 הוא דכתיב חי יי אשר עמדתי לפניו אשר אני עומד לא כתיב אלא אשר
 עמדתי. לבתר אהדר לאתריה וסליק לאדריה ואינון אתרנין לא סלקין עד
 דימותון בגין דלא קיימו קודם לכן כאינון אתרנין ובגין כך אליהו אתעביד
 שליחא מלאכא לעילא ואלין דמתדבקן יתיר למלכא. אשפחנא בספרא דקמא
 דאדם דכל רוחין קדישין דלעלא עבדין שליחותא וכלהו אתיין מאתר חד
 יתיר והכי הוא וכל אינון דהו סמירין תמן נחתו וסליקו בתיהוון בגין חנוף
 דלא אשתפח ביה מיתא והא אוקימנא מלה דא בחנוף ואליהו ותאנא מארה
 ועשרין וחמש אלף ברגין דנשמתהוון דצדיקא סליקו ברעותא עד לא אתברי עלמא
 דקב"ה מזמנא להו בעלמא דין בכל דרא ודרא וסלקין וטאמין עלמא ומתקשרין
 בצורא דחי וזמין קדשא בריך הוא לחדתא עלמא בהו. עליהו כתיב כי
 באשר השמים החדשים והארץ החדשה וגומר:

פרשת ויקרא דף כא

פתח רבי חייא ואמר למנצח על אילת השחר מזמור לדוד. מאן אילת השחר
 דא כנסת ישראל דאקרי אילת אהבים ונעבת חן וכי אילת השחר ולא
 כל יומא אלא אילת מהווא אתר דאקרי שחר כמה דאת אמר בשחר נכון
 מוצאו. ודוד מלכא על כנסת ישראל קאמר דא. דהא לא אמר כנסת ישראל
 דא משמע דכתיב על אילת השחר הדיא חזי בשעתא דרמשא דכיליא
 פתחין סתימין דעלא ותתאי משתפחי (ס'א משתככי) וכך אינון רחיקין מתערין
 ואלין ושטאן כל עלמא ומתדרין על גופי בני נשא וסחרי לאתריהו ולערסיהו

סדר ליל שביעי של פסח

וְחָמָן דְּיוֹקְנָא דְמַלְכָּא קְדִישָׁא וּמְסַפְּרוּ דְהָא אֲתַקְפוּ בְּעַרְסִיהוּ בְּמַלְי דְשִׁמְרָא
 קְדִישָׁא וּבְגֵי נִשְׂא נִשְׁמַתְהוּן סַלְקִין כָּל חַד וְחַד כְּדִחוּ לֵיהּ וְהָא אוּקְמוּהּ זַבְּאָה
 חוּלְקָהוּן דְּצִדְקִיָּא דְנִשְׁמַתְהוּן סַלְקִין לְעִילָא וְלֹא מִתְעַבְבִּי בְּאַחַר אַחְרָא דְקָא
 אֲצִטְרִיד. כִּד אֲתַפְּלַג לֵילָא כְּרוּזָא קָאִים וְכְרוּזָא וּפְתַחוּן פְּתִיחוּ דְבִין וְרוּחָא חַד
 דְסִטְרָא צִפּוֹן אֲתַעַר וְאִקִּישׁ בְּכַנּוּר דְדוּר וּמִגְנָן מְאִלּוּ וּשְׁבַחַת לְמַלְכָּא קְדִישָׁא
 דְקוּבָהּ מִשְׁתַּעֲשַׁע בְּצִדְקִיָּא בְּנִתְּתָא דְעָדוּן זַבְּאָה חוּלְקִיהּ מֵאֵן דְאַתְעַר בְּהִוָּא זְמַנָּא
 וְאַשְׁתַּדַּל בְּאוּרִיתָא וְכַד מֵאֵן דְקָאִים בְּהִוָּא זְמַנָּא וְאַשְׁתַּדַּל בְּאוּרִיתָא אֲקָרִי חֲבֵרִיהּ
 דְקוּדְשָׁא בְרִידָא הוּא וּבְנִסְתָּא יִשְׂרָאֵל וְלֹא עוֹד אֲלֵא דְאַלְזִן אֲקָרוּן אַחִים וְרַעִים לֵיהּ
 דְכַתִּיב לְמַעַן אַחִי וְרַעִי אֲדַבְּרָה נָא שְׁלוֹם בְּךָ וְאֲקָרוּן חֲבֵרִים דְכַתִּיב חֲבֵרִים
 מְקַשְׁיָבִים לְקוֹלְךָ. כִּד אֲתִי וּמָמָא כְּרוּזָא קָאִים וְכְרוּזָא וּפְתַחוּן דְסִטְרָא דְרוּמָא
 אֲתַפְּתַחוּ וּמִתְעַרְוּן פּוֹכְבִים וּמְזוֹת וּפְתַחוּן דְרַחְמֵי אֲתַפְּתַחוּ וּמַלְכָּא יְתִיב וְקָבִיל
 תּוֹשְׁבָחוֹן דְבִין בְּנִסְתָּא יִשְׂרָאֵל נְטִלִין לְאִינוּן מִלִּין וּסְלָקִי וְכַל אִינוּן חֲבִירִים
 אַחִידִין בְּנִדְפָהָא וּמְקִיְהוּ אַתְוִין וְשִׁרְוִין בְּחִיקָא דְמַלְכָּא בְּדִין סְקִיד מַלְכָּא
 לְמַכְתָּב כָּל אִינוּן מִלִּין וּבְסַפְרָא כְּתִיבוּ כִּד אִינוּן בְּגֵי הַיְכָלִיהּ וְחוּסָא
 דְחַסֵּד אֲתַמְשֵׁד עֲלֵיהּ דְמַתְהוּא חוּסָא אֲתַעֲטֵר בְּרַשׁ בְּעַטְרָא דְמַלְכָּא
 וּמְנִיָּה דְחִלְזִין עֲלָא וְתַתָּא הוּא עָאֵל בְּכַל תְּרַעִי מַלְכָּא וְלִית מֵאֵן דְיַמְחִי
 בִּידוּי. וְאִפִּילוּ בְּזְמַנָּא דְמַרְיָהוּן דְדִינָא קִימִין לְמִין עֲלֵמָא לֹא דִינִין
 עֲלֵיהּ דִינָא בְּגִין דְהָא אֲתֵרְשִׁים בְּרִשְׁמוּ דְמַלְכָּא דְאַשְׁתַּמּוּדַע דְאִהוּ מְהִיכְלָא
 דְמַלְכָּא וּבְגִין דֹּא לֹא דִינִין עֲלֵיהּ דִינָא. זַבְּאָה חוּלְקָהוּן דְצִדְקִיָּא דְמִשְׁתַּדְלִי
 בְּאוּרִיתָא וְכַל שִׁבְן בְּזְמַנָּא דְמַלְכָּא תְּאִיב עַל מַלְי דְאוּרִיתָא. תָּא חוּזְרוּן דְמַלְכָּא
 לֹא קִימָא בְּנִסְתָּא יִשְׂרָאֵל קָמִי מַלְכָּא אֲלֵא בְּאוּרִיתָא דְהָא כָּל זְמַנָּא דִישְׂרָאֵל
 בְּאַרְעָא אֲשְׁתַּדְלוּ בְּאוּרִיתָא בְּנִסְתָּא יִשְׂרָאֵל שְׂרָאָת עַמְהוּן. כִּד אֲתַבְּטְלוּ
 מַמְרֵי דְאוּרִיתָא לֹא יְכַלְלָא לְקוּיָמָא עַמְהוּן שְׁעָפָא חֲדָא. בְּגֵי כִּד בְּשַׁעְפָּא
 דְכְּנִסְתָּא יִשְׂרָאֵל אֲתַעֲרַת לְבַבִּי מַלְכָּא בְּאוּרִיתָא אֲתַקִּיף חוּלָא דְמַלְכָּא קְדִישָׁא חַד
 לְקָבִלָּא לֵהּ וְכַל זְמַנָּא דְכְּנִסְתָּא יִשְׂרָאֵל אֲתַת לְקָמִי מַלְכָּא וְאוּרִיתָא לֹא
 אֲשַׁתְּפַח עַמָּה בְּבִיכּוֹר תְּשֵׁשׁ חוּלָאָה וְוִי לְאִינוּן דְמַחְלְשִׁין חוּלָא דְעִילָא
 בְּגֵי כִּד זַבְּאִין אִינוּן דְמִשְׁתַּדְלִי בְּאוּרִיתָא וְכַל שִׁבְן בְּהַיְכָלִי שְׁעָפָא
 דְאַצְטְרִיד לְאַשְׁתַּתְּפָא בְּהּ בְּכְּנִסְתָּא יִשְׂרָאֵל בְּדִין קוּדְשָׁא קָאִרי עֲלֵיהּ וְיֵאמֵר לִי
 עֲבָדִי אֲתָהּ יִשְׂרָאֵל אֲשֶׁר בְּךָ אֲתַפְּאֵר. רַבִּי יוֹסִי פְתַח וְאָמַר מִשָּׂא דוּמָה אֲלִי
 קוּרָא מִשְׁעִיר שׁוּמֵר מַה מְלִילָה שׁוּמֵר מַה מְלִילָה הָאִי קָרָא אוּקְמוּהּ חֲבֵרִיא
 בְּכַמָּה אַתְרָא אֲבַל מִשָּׂא דוּמָה כָּל זְמַנִּין דִישְׂרָאֵל אֲשַׁתְּבַחוּ בְּגִלְוָתָא אֲתַדַּע וּמָנָא
 וְקָצָא דִילְהוּן זְמַנָּא וְקָצָא דְהוּא גִלְוָתָא וְגִלְוָתָא דְאִזּוּם הוּא מִשָּׂא דוּמָה
 דְלֹא אֲתַגְלִיא וְלֹא אֲתַדַּע פְּאִינוּן אוּחְרַגִּין. קוּדְשָׁא בְרִידָא הוּא אֲמַר אֲלִי קוּרָא
 מִשְׁעִיר קָרָא שְׁמַעְנָא בְּגִלְוָתָא דְשְׁעִיר אִינוּן דְרַחְמֵי בְּגִיְהוּ אִינוּן דְשִׁבְבִי דְעַפְרָא
 וּמָאִי אֲמַרִי שׁוּמֵר מַה מְלִילָה שׁוּמֵר מַה מְלִילָה אִינוּן תְּבַעֲזִין לִי עַל מִשְׁוֹנִיתָא
 מַה עֲבָדִית מִן מִטְרוּנִיתָא הִילִי בְּדִין קוּדְשָׁא בְרִידָא הוּא בְּנִישׁ לְפַמְלִיא דִיכִּיהּ
 וְאָמַר חֲמוּ בְּגֵי רַחֲמֵי דְאִינוּן דְחִיקִין בְּגִלְוָתָא וּשְׁבַקִּין צַעֲרָא דִילְהוּן וְתַבַּעֲזִין לִי
 עַל מִטְרוּנִיתָא וְאָמַרִי שׁוּמֵר אֲנִתְּ דְאֲקָרִי שׁוּמֵר אֵן הוּא שְׁמִירָה דִילְךָ אֵן הוּא
 שְׁמִירָה דְבִיתְךָ. מַה מְלִילָה מַה עֲבָדְתָּ מְלִילָה. הֲכִי גִטְרַתְּ לֵהּ. מַה מְלִי. דְהָא

סדר ליל שביעי של פסח

מז

קומנין אתקרי לילה ולומנין אתקרי ליל הדא הוא דכתיב ליל שמורים הוה
וכתיב הוה הלילה הזה פדון קודשא בריך הוא אתיב לון הא שמייה דדי
אשתכח דהא אגא זמין לקבלא ולאשתכחא כחדא הדא הוא דכתיב אמר
שומר שהוא דגמיר ביתא אתא בקר וגם לילה דהא בקדמייתא אסתלק לעלא
עילא וסליק ללהוא בקר דאודמן ביה תדירא. השתא אתא בקר. דא זמין
לאשתכחא בלילה. וגם לילה הא זמינא היא אכל בניכון אתעפב. ואי אתון
כעאן דא על מה אתון מתעפבי. שובו. שובו בתשובה פדון אתיו אתו לגבאי
ונהוי בלא במרורא הדא וכולנא נחוב לאתרנא הדא הוא דכתיב ושב "אלהיה
את שבותך והשיב לא נאמר אלא ושב תרין ושב הכא. אלא חד לפנסת
ישרעל וחד לקודשא בריך הוא הדא הוא דכתיב ושב "אלהיה את שבותך
ושב וקבצך מפל תעמים :

פרשת ויקהל דף ריט עב

רבי שמעון ורבי אלעזר בריה דרבי יוחאי ליליא חד ולעאן פאורייתא אמר רבי
אלעזר לרבי שמעון אבוי הא כתיב ואל האשה אמר הרבה ארבה
עצבונך ורונך בעצב תלדי בנים ואל אשה תשוקתך וגומר ואוליפנא דדא
איהו רזא עלאה תינח לתפא אכל איהו בנונא דלעילא מאי איכא למימר.
פתח רבי שמעון ואמר כאיל תערוג על אפיקי מים וגומר. האי קרא אוקמוה
אכל תיה הדא אית בעלמא ואיהי שלמא בשלמנא על אלה מפתחן בכל יומא
ואיהי נוקבא ותואובתא דילה תדיר על אפיקי מים למשתיה וקאתרווא
מצוחתא דכתיב פאיל תערוג על אפיקי מים הכא אית לאסתפלא בקדמייתא
כתיב כאיל ולא כתיב כאילת ולבתר תערוג ולא כתיב תערוג. אבל רזא דא דכר
ונקבא כחדא דא לאפרישא לון וחד איהו דלא אצמירך לסלקא דא מדא אלא
פרוניהו כחדא והאי נוקבא תערוג על אפיקי מים ואהי מתעברא מן דכורא וקשי
עלה דהא על דינא קיימא ויבד אולידת קוביה זמין לה חד הויה עלאה רברבא
נאתי ונשוף לגבי ההוא אתר ואולידת ורזא דא הרבה ארבה עצבונך ורונך
בגין דאיהי מתחלחלא בכל יומא ובעצבו על עובדין דעלמא. בעצב דא רזא
דחויא דעצבי אנפיהון דעלמא. ואל אשה תשוקתך כמה דהא אמר פאיר תערוג על
אפיקי מים. והוא ימשך בך הא אוקימנא רזא דאיהו שליט עלה וכל דא למח
בגין דאמרה סיהרא כמה דתנינן ויבגין בן אוערת נהוראה ואוערת שלמנה
ולית לה רשו מגרמה בר כד יהבין לה חילא בעצב תלדי בנים כמה דאוקימנא.
ואי תימא אמאי אצמירך חויא לדא אלא דא פתח ארתא לכתתא כל אינון
נשמתין בעלמא דאלמלא לא פתח אורחין לנתתא לתפא לא ישירי בגויה דבר
נש מה כתיב לפתח חסאת רובין מאי לפתח דההוא פתח דאתעתדא לאולדא
לאפקא נשמתין לעלמא איהו קאים לגבי פתח וכל אינון נשמתין
דאצמירכו לנתתא בגופין קדישין לא קאים איהו לההוא פתח ולית ליה רשו
בהויה נשמתא ואי לאו הא הויה נשיך ואסתאב ההוא נהר ולאוי איהו נשמתא
דאתכריא ודכא איהו רזא עלאה בעצב תלדי בנים רזא דא נחש דהא עמיה

(81)

אוליית

סדר ליל שביעי של פסח

אוֹלֵידָת נִשְׁמָתֵיךְ בְּגִין דָּא אִיהוּ עַל גּוּפָא וְדָא עַל נִשְׁמָתָא וְתַרְוֵיהוּ דָא בְּדָא
 דָא נָקִישׁ נִשְׁמָתָא וְדָא נָקִישׁ גּוּפָא וְזִמְנָא דָא חֲוִיא לְאוּלְדָא כֹּל אֵינּוּן גּוּפִין עַד
 דְּלָא יִיְתִי זִמְנָא דִּילֵיהּ הָדָא הוּא דְכְּתִיב בְּמִסְרֵם תַּחֲלִיל יְלֵדָה זִמְנָא דְחֲוִיא לְאוּלְדָא
 כִּו' שְׁבִין וְהִכָּא כְּשִׁית מַה דְּלָאוּ אִיהוּ זִמְנִיה וּבְהִהוּא זִמְנָא דְאוּלְדָא לֹאן מַהוּא
 לְקֵדָה יְמוֹת דְכְּתִיב בְּלַע הַמֶּת לִנְצַח וּכְתִיב יְחִי מִחַיֵּד נִבְלָתִי יְקוּמוּן אֲמַר רַבִּי
 שְׁמַעוֹן כְּהִהוּא זִמְנָא דִּיתְעַרְוּן מִתִּי עַלְמָא וְיִתְעַדְדוּן בְּאַרְעָא קְדִישָׁא יְקוּמוּן
 חֵילֵין חֵיירֵין כְּלָהוּ עַל אַרְעָא דְגַלְלִיל בְּגִין דְתַמְן זִמְן מַלְכָּא מְשִׁיחָא לְאַתְגַּלְיָהּ
 בְּגִין דְאִיהוּ חוּלְקִיה דְיוֹסֵף וְתַמְן אֲתַבְרוּ בְּקִדְמִיתָא וּמִתַּמְן שְׁאָרוּ לְאַתְגַּלְיָהּ מִכָּל
 אַתְרֵיהוּ וְלֹאֲתַבְדְּרָא בֵּינֵי עַמְמֵיָא כְּמַה דָּאֲתָא אֲמַר וְכָא נְחָלוּ עַל שֶׁבַר יוֹסֵף
 וְאֲמָאי יְקוּמוּן תַּמְן בְּגִין דְאִיהוּ חוּלְקִיה דְהוּא דְאֲשֵׁרֵי בְּאַרְזֵנָא דְכְּתִיב וַיִּשֶׁם
 בְּאֶרֶץ מִצְרַיִם וּלְבֶתֶר אֲחִיקֶבֶר בְּאַרְעָא קְדִישָׁא דְכְּתִיב וְאֵת עֲצֻמוֹת יוֹסֵף אֲשֶׁר
 הֶעֱלָה בְּנֵי יִשְׂרָאֵל מִמִּצְרַיִם קָבְרוּ בְּשֶׁבֶם וְדָא אִיהוּ דְקָאִים בְּקוּמָא דְכְּרִית יִתִיר
 מְכוּלָא וּבְהִהוּא זִמְנָא דִּיתְעַרְוּן חֵילֵין חֵילֵין כְּלָהוּ עִבְדוּן דָּא לְחוּלְקָא אֲבַתְהוֹן
 וְדָא לְחוּלְקָא אֲבַתְהוֹן דְכְּתִיב וּשְׁבַחְסֵם אִישׁ אֶל אֲחֻזְתּוֹ וַיִּשְׁתַּמְדְּעוּן דָּא לְדָא וְזִמְן
 קוּבָ"ה לְאֶפְשָׁא לְכָךְ חַד וְחַד לְבוּשֵׁי מְרַקְמוֹן וַיִּתּוֹן וַיִּשְׁבַּחוּן לְמַאֲרַחוֹן בִּירוּשָׁלַם
 וַיִּתְחַבְרוּן מִמֶּן אֶבְלוּסִין אֶבְלוּסִין בִּירוּשָׁלַם וַיִּתְמַשְׁדוּן לְכָל סַטְרִין יִתִיר מִמָּה
 דְאֲתַמְשְׁדוּן כִּד אֲתַחְבְּרוּן תַּמְן בְּגִלְוָתָא בֵּין דִּיתְחַבְרוּן וַיִּשְׁבַּחוּן לְמַרְיָהוֹן קוּדְשָׁא
 בְּרִידָה הוּא יְחַדֵּי עַמְהוֹן הָדָא הוּא דְכְּתִיב וּבְאֵי וְרַגְנֵי בְּמַרוֹם צִיּוֹן וּלְבֶתֶר וּגְבֻרָה
 אֶל טוֹב יי' וְגוּמַר כֹּל חַד וְחַד לְחוּלְקִיה וְחוּלְקָא אֲבַתְהוֹי וְאַחְסַנְתְּהוֹן דִּישְׂרָאֵל
 תְּהָא עַד רַמְתָּא דְרַמְתָּא וְתַמְן יִלְפוּן אוּרִיתָא וְהָא אוּקְמָהּ וּכְתִיב הִקִּיצוּ וְרַגְנֵי
 שׁוֹכְנֵי עִפְר וְגוּמַר :

פרשת אחרי מות דה נ"ו

וַיֹּאמֶר יי' אֶל מֹשֶׁה דַּבֵּר אֶל אֶהְרֹן אַחִיךָ וְאֵל יֵבֵא בְּכָל עַת אֶל הַקֹּדֶשׁ וְגוּמַר
 רַבִּי שְׁמַעוֹן פִּתַּח וְאָמַר כֹּל הַנְּחָלִים הַזֵּלְכִים אֶל הַיָּם וְהַיָּם אֵינּוּן מְלָא
 וְגוּמַר אֲמַר רַבִּי שְׁמַעוֹן תּוֹרַהֲנִי עַל בְּנֵי עַלְמָא דְהָא לִית לְהוּ עֵינֵין לְמַחְזִי
 וְלִבָּא לְאַשְׁגַּחָא וְלֹא יְדַעִין וְלֹא שְׁוִין לְבִיחֵיהּ לְאַשְׁתַּכְּלָא בְּרַעוּתָא דְמַרְיָהוֹן הִיךְ
 בְּיָמֵי וְלֹא מִתְעַרֵּי מִשְׁנַתִּיהִי עַד לֹא יִיְתִי תְּהוּא יוֹמָא דְחִפֵּי עֲלֵיהּ חֲשׂוּכָא
 וְקַבְלָא וַיִּתְבַּע תְּהוּא מְאָרִי דְפְקֻדוֹנָא חוּשְׁבָנָא מְנִיחֵיהּ וְכַרְזָא כֹּל יוֹמָא קָאִרִי
 עֲלֵיהּ וּנְשַׁמְתְּהוֹן אֲסַחֲדִית כְּהוֹן כְּכָל יוֹמָא וְכִלְיָא אוּרִיתָא רֵאמַת קַאלִין לְכָל
 עַבְר מְכַרְזֹת וְאוּמַרְת עַד מִתִּי פְתָאִים תְּאַהֲבוּ פְתִי מִי פְתִי יִסוּר הִנֵּה הַסַּר לָב
 וְאַמְרָה לֹא לְכוּ לְחַמְוֵי בְּלַחְמֵי וְשִׁתּוּ בֵּין מִסְכְּתֵי וְלִית מָאן דִּירְכִין אוּדְיָנִיה וְלִית
 מָאן דִּיתְעַר לְבִיחֵי תָא הִזִּי זְמִינֵין דְרִי בְּתַרְאֵי דִּייתוֹן דִּיתְנַשֵּׁי אוּרִיתָא מְפִיעִיחֵיהּ
 יַחְכִּימֵי לְבָא יִתְכַלְשׁוּן לְאַתְרֵיהוּ (ס"א) לְאַדְרָא קְדִישָׁא וְלֹא יִשְׁתַּכַּח מָאן דְסַגִּיר
 וּפְתַח וְוִי לְהוּא דְרָא וּמְפָאן וְלֵהֲלֵאָה לָא יְהָא דְרָא בְּדָרָא דָא עַד דְרָא דִּייתִי
 מְלָבָא מְשִׁיחָא וּמְנַדְעָא וְתַעַר בְּעַלְמָא דְכְּתִיב כִּי כֹלִם יִדְעוּ אוּתִי לְמַקְטַנְסֵם עַד
 כְּדוּלִים תָּא הִזִּי פְתִיב וְנִקְרַר יוֹצֵא מַעַדְן וְתַגִּינֵן מַה שְׁמִיחֵיה דְהוּא נִקְרַר תָּא אוּקְיָמָא

סדר ליל שביעי של פסח

י

ויבטל שמייה דכתיב ועל ויבל ישלח שרשיו ובספרא דרב תמנינא סבא חיים שמייה
 יא לאימתימתמן נפקין חיים לעלמא ואינן אקרוין חיי מלכא והוא אוקימנא שהוא אילנא
 לון סתורבא ומקיפא דמוזן לכולא ביה אקרי עין חיים אילנא דנטע שרשיו באינון
 אמר חיים וכולא הוא שפיר ותאנא שהוא נהר אפיק נחלין עמיקין במשח רבות
 שא אשקאח גתא ולרוואה אלנין וגמיעין דכתיב ישבעו עצי יי ארוי לבנון אשר
 לאתניטע ואינון נחלין נהרין ואתמשכן ומתפנשין בתרין קיימין סמכין ואינון בריית
 לאח מנהרין להו יבין ובעז ושפיר ומתמן נפקין כל אינון נחלין ושריין לון פחד
 שבר יתבא דאקרי צדיק דכתיב וצדיק יסוד עולם וכלהו אזלין ומתבגשין להווא
 חוב וישתר דאקרי ים והוא ימא דחכמתא הדיא הוא דכתיב כל הנחלים הורגבים
 יוסף אפול תים וגומר ואי תימא דהא ממו לאתר דא ומסקין ולא תיביין לבתר כתיב
 רית וכל מקום שתנחלים הורגבים שם הם שבים ללכת בגין דהווא נהרא לא פסיק
 אכתוהו עלמין הם שבים לאן אתר שבים לאינון תרין קיימין נצח והוד ללכת ביהאי
 דא וצדיק לאשפחא ברכאן וחדו והיינו רוא דתנינן ליתן זה יצרת לשחק בו דא
 בירושלמי דיק פלם אליהו ישברון לתת אכלם בעתו מאן עתו דא עתו דצדיק דא מטרונתא
 חיר מן אקרי עתו דצדיק ובנין בן בלהו מחכאן להאי עתו בדהו דאתנון לתמא מאתר
 קודשא אתנון ורוא דא אוקימנא עיני כל אליהו ישברון וגומר כמה דאוקימנא הא
 מנהר וי בשעתא דהאי כל ממשם לעתו ומתחברת עמיה פדהו עקמין בחדו בלהו
 דישרא למין בברכאן פדין שקמא אשחפח בעראי ותתאי וכד גרמין חייבי עלמא
 צו ויתמן לא אשחפחו ברכאן דאנון נחלי וינקא האי עת מסמרא אחרא פדין דינן
 ותערין בעקמא ושקמא לא אשחפח וכד בעאן בני עלמא לאתברכא לא יכלין
 וקא על דא דכתנא בגין דיתער פתרא דיניה ויתברך מטרונתא וישחפח
 ברכאן בפדהו עלמין

פרשת ויקרא דף ו

ויבטל שמייה דכתיב ועל ויבל ישלח שרשיו ובספרא דרב תמנינא סבא חיים שמייה
 יא לאימתימתמן נפקין חיים לעלמא ואינן אקרוין חיי מלכא והוא אוקימנא שהוא אילנא
 לון סתורבא ומקיפא דמוזן לכולא ביה אקרי עין חיים אילנא דנטע שרשיו באינון
 אמר חיים וכולא הוא שפיר ותאנא שהוא נהר אפיק נחלין עמיקין במשח רבות
 שא אשקאח גתא ולרוואה אלנין וגמיעין דכתיב ישבעו עצי יי ארוי לבנון אשר
 לאתניטע ואינון נחלין נהרין ואתמשכן ומתפנשין בתרין קיימין סמכין ואינון בריית
 לאח מנהרין להו יבין ובעז ושפיר ומתמן נפקין כל אינון נחלין ושריין לון פחד
 שבר יתבא דאקרי צדיק דכתיב וצדיק יסוד עולם וכלהו אזלין ומתבגשין להווא
 חוב וישתר דאקרי ים והוא ימא דחכמתא הדיא הוא דכתיב כל הנחלים הורגבים
 יוסף אפול תים וגומר ואי תימא דהא ממו לאתר דא ומסקין ולא תיביין לבתר כתיב
 רית וכל מקום שתנחלים הורגבים שם הם שבים ללכת בגין דהווא נהרא לא פסיק
 אכתוהו עלמין הם שבים לאן אתר שבים לאינון תרין קיימין נצח והוד ללכת ביהאי
 דא וצדיק לאשפחא ברכאן וחדו והיינו רוא דתנינן ליתן זה יצרת לשחק בו דא
 בירושלמי דיק פלם אליהו ישברון לתת אכלם בעתו מאן עתו דא עתו דצדיק דא מטרונתא
 חיר מן אקרי עתו דצדיק ובנין בן בלהו מחכאן להאי עתו בדהו דאתנון לתמא מאתר
 קודשא אתנון ורוא דא אוקימנא עיני כל אליהו ישברון וגומר כמה דאוקימנא הא
 מנהר וי בשעתא דהאי כל ממשם לעתו ומתחברת עמיה פדהו עקמין בחדו בלהו
 דישרא למין בברכאן פדין שקמא אשחפח בעראי ותתאי וכד גרמין חייבי עלמא
 צו ויתמן לא אשחפחו ברכאן דאנון נחלי וינקא האי עת מסמרא אחרא פדין דינן
 ותערין בעקמא ושקמא לא אשחפח וכד בעאן בני עלמא לאתברכא לא יכלין
 וקא על דא דכתנא בגין דיתער פתרא דיניה ויתברך מטרונתא וישחפח
 ברכאן בפדהו עלמין

ששתבחין

סדר ליל שביעי של פסח

משתכחין וענא אולין ולא ידעין לאן אתר אזלי לא לימנא ולא לשמאלא
 ודאי האי קרא בעיא למנדע וכדכוהו גרין דאינון דחמי דארחא דאורייתא בארח
 קשוט תא חיי בכדכוהו גריתא דגרו ישראל לכדכוהו שוי זמנא ומיעא ובכדכוהו
 חזו ישראל מייבין לקודשא בריהו הוא ובתולת ישראל הנת תכתא לאתרתא
 כדכוהו זמנא דגרו עלה והשתא בגלותא דא בתראה לאו הכי דדא היא לא
 תיטיב הכי פזמנין אחרנין והאי קרא אוכח דכתיב נפלה לא תוסיף קיום
 בתולת ישראל נפלה ולא אוסיף להקימה לא פתיב מתל למלכא דרגו על
 משרוניתא ואשדי לה מהיכליה לזמנא ידיעא. כד הנה מטיי כדכוהו זמנא סד
 משרוניתא הות עאלת ותבת קדם מלכא וכן זמנא חזי ותרין ותלת זמנין
 לזמנא בתרייתא אתרתקת מהיכלא דמלכא ואשדי לה מלכא מהיכליה לזמנא
 דחיקא אמר מלכא האי זמנא לאו הוא בשאר זמנין דהויא תיתי קמאי הכא
 אלא אנא איזיל עם כל בני היכלי ואתבע עלה. כד משא לגבה חמא לה דהות
 שכיבת לעפרא. מאן חמה קדא דמשרוניתא כדכוהו זמנא ובועותין דמלכא
 לקבלה עד דאחיד לה מלכא בידוי ואוקיף לה ואייתי לה להיכליה ואומי לה
 דלא יתפרש מינה לעלמין ולא יתרחיק מינה: פך קדשא בריהו דייא כל זמן
 דכנסת ישראל בגלותא כד הוה מטיי זמנא היא אתיאת והדרת קמי מלכא
 והשתא בגלותא דא לאו הכי אלא קודשא בריהו הוא יוחיד בידהו ויוקים לה
 ויופיים בהדה ויטיב לה להיכליה ותא חזי דהכי הוא דהא פתיב נפלה לא
 תוסיף קיום ועל דא כתיב ביום ההוא אקים את ספת דוד הנופלת היא לא
 תוסיף קיום פזמנין אחרנין אבל אנא אוקים לה ועל דא פתיב ביום ההוא אקים
 את ספת דוד הנופלת אני אקים את ספת דוד מאן ספת דוד דא בתולת ישראל
 הנופלת כמה דכתיב נפלה ודא היא יקרא דבתולת ישראל ותושבתתא דילה
 ודא אוליפנא כדכוהו שעתא. אמר רבי יהודה ודאי מלידתא על לבאי אתישבא
 ודא ברירו דמלה ואולה האי כמלה דדא דשמענא ושבתנא והשתא רונחנא
 דה. דתנינן אמר רבי יוסי זמין קודשא בריהו הוא לאכרוא על כנסת ישראל
 ויימא התנערי מעפר קומי שבי ירושלם כמאן דאחיד בידא דחכמיה ויימא
 התנערי קום פך קודשא בריהו הוא יוחיד כה ויימא התנערי קומי אמר ליה
 רבי אחא וכן כל אינון בני היכלא דמלכא בלישנא דא פתחין דדא הוא דכתיב
 קומי אורי פי בא אורף הא מלכא הכא ודאי כדנין הוא יקרא דילה וחדוותא דכלא
 כד מלכא אתפיים בהדה פתיב ותבא בת שבע אל המלך החדרה כגוונא דא
 ככל אינון זמנין איהי אתת לגבי דמלכא וקמת קמיה דדא הוא דכתיב ותבא
 לפני המלך ומעמוד לפני המלך אבל פזמנא דא לאו הכי אלא מלכא ייטיב
 לגבה ויתפיים בהדה ואתי לקבלה דדא הוא דכתיב הנה מלכך יבא לך ודאי
 ודא את לגביה. יבא לך דפייסא לך יבא לך לאקמא לך יבא לך לאשלמא
 לך בכלא יבא לך לאעלאה לך להיכליה ולאודוונא עמך וזוונא דעלמא כמדה

דאת אמר וארשמיד לי פאמנה :

פרשת שמות דף ז ע"א

פתח ואמר משא מצרים הנה יי רוכב על עב קל וקא מצרים ונעו אלילי
 מצרים מפניו תא חזי פל מלכין דעלמא וכל עמין דעלמא לא חשיבי
 בלום קמי קודשא בריך הוא דכתיב וכל דארי ארעא פלא חשיבין וכמצבייה
 ביד בחייל שמיא. והכא במצרים אף על גב דכל אינון גבוראן ודרעא מרמא
 לי קודשא בריך הוא במצרים. מה כתיב הנה יי רוכב על עב קל וקא מצרים
 מאי שנא בכל עמין דעלמא דלא הוה הכי דהא קודשא בריך הוא גנר גידיה
 אתעביד והכא איהו אתא דכתיב וקא מצרים. וכתיב ועברתי בארץ מצרים
 בני יי אלא בגין דמלכא הוה אחי לאפקא למטרוניתא דרות תמן ובגין יקרא
 מטרוניתא הוה אחי ועל דא הוה קודשא בריך הוא בעי ביקרה ואחי לגפה
 אקמא לה ולימיהב לה ידא ולקפא לה כמה דומין קודב"ה למעבד בסוף
 כותא דאדום. אמר רבי ייסא איהכי דבגין דמטרוניתא הוה הא בגלותא דפכל
 מטרוניתא תמן הות אמאי לא הוה כך אמר ליה הא תנינן דחטאה גרים דנטלו
 שים נכריות ואילו ברית קיימא קדישא ברשותא אחרא ובגין כך אתאבדו
 גהון נסין ואתון דאתון למעבד דהו מה דלא הוה חכא בגלותא דמצרים
 כלהו הוו שבמי יח בני ישראל עאלו בני ישראל נפקו בגלותא דאדום בעי
 קודשא בריך הוא לאתיקרא בעלמא ולמיתי איהו לאקמא למטרוניתא ולבערא
 ה מעפרא ווי למאן דיערע תמן קמיה בשעפא דיימא התגדי מעפר קומי
 לבי ירושלים התפתחי מוסרי צוארד מאן הוא מלכא ועמא דיקום קמיה.
 יעו אליכי מצרים מפניו אלילי מצרים כאו על אבנין ואעין אתמר אלא על
 ל אינון דרגין ממנן עלאין ועל אינון פילחנין תתאין דלהון ובכל אתר דגלו
 גשפתו ישראל קודשא בריך הוא בעי עליהו ואתקביל מאינון עמין. הוה חזי מה
 לבאי חייב כה אמר יי מצרים ירד עמי בראשונה לגור שם ואשור באפס עשקו.
 דהשקא ורעמא דאתרעם קודשא בריך הוא על אשור ואמר חמו מה עבד לי אשור
 כנסת הא מצרים דאנא עבדית בהו כל אינון דינין ועמי אינון נחתו תמן לדיכרא
 דחבריהו וקברום מצראי בנייהו ויחבו לון שפר ארעא ארץ גשן ואף על גב
 קומי אשעיקו לון בגלותא לא אעדו ארעא מנהון דכתיב רק בארץ גושן אשר שם
 דאדא בני ישראל וגומר ומיטב ארעא דמצרים הוה דכתיב במיטב הארץ בארץ
 חתומים עמסם ותו דלא אעדו מדלהון בלום דכתיב וממקנה בני ישראל וגומר ועם
 חרותהו דלא אתדנו בכמה דינין אבך אשור באפס עשקו. אטול לון בארעא דסייפי
 א ורעמא ונטל לון ארעא דלהון. ומה מצראי דעבדו כל הני טבאן לישראל
 לא מילא אתדנו בכל אינון דינין אשור ואדום ושאר עמין דמעיקין לון וקסדין לון ונטלין
 לון כמנהון על אחת כמה וכמה דקודשא בריך הוא בעי לייקרא שמייה עליהו
 דכתיב והתגדלתי והתקדשתי וגדעתי. התם במצרים במלכא חד והכא בכל
 מלכין דעלמא. רבי שמעון זקף דזי ובכה ואמר ווי מאן דזיזמן בהווא ומנא
 זכארה חוקיה מאן דזיזמן וישתפח בהווא ומנא ווי מאן דזיזמן בהווא ומנא
 בגין דכד יתי קודשא בריך הוא לפקדא לאיילתא יסתכל מאן אינון דקיימין
 בהוה בכל אינון דמשפחתי עמה בכל עובדוי דכל חד וחד ולא ישתפח

סדר ליל שביעי של פסח

זכאי דכתיב ואפיט ואין עוזר. וכמה עקמין על עקמין לישראל. ופאה מאן
 דידמן וישתפח בהוא זמנא בגין דבהוא דיתקיים ביהויא זמנא במהימנותא
 זיקה ליהוא נהירו דתורה דמקבא ועל הווא זמנא פתיב וצדפתים בצרוף את
 הפסוק ובתנאים פפחון את הנהב וגומר. לפתר דאינון עקמין מתערי על
 ישראל וכך עמין ומלכוהון יתיעשוון פחדא עזייהו ומתערי במה גזירין בישין
 כדהו סקקי בעיטא חדא עלייהו וייתון עקתא על עקתא בתרייתא משפחה
 קמייטא פדן יתחזי חד עמודא אשא דקאים מעילא לתתא מ' יומין וכל עמין
 דעלמא חמאן ליה. כההוא זמנא יתער מלכא משיחא לנפקא מגו גינתא דערן
 מההוא אתר דאתקרי "ק" צפור" ויתער פארעא דגליל ויהוא יומא דיופק לתמן
 יתדנו כל עלמא וכל בגי עלמא מתחבאין גו מערתי וטגרי דלא יהשבו
 לאשמתובא ועל הווא זמנא כתיב וכוו פמערות צורים ובמחלות עפר מפני
 פחד "ומהדר גאווה בקומו לערוץ הארץ מפני פחד" דא הווא רגיוו דכל
 עלמא. ומתדר גאווה דא משיח. בקומו לערוץ הארץ פד יקום ויתגלי בארעא
 דגליל בגין דאיהו הוא אתר דקמאה דאתחבא בארעא קדישא ובגין כך יתגלי
 תמן דקמאה לכל אתר ומתמן יתער קרבין לכל עלמא דבתר מ' יומין דעמודא
 יקום מערעא לשמיעא לעיניהון לכל עלמא ומשיח יתגלי יקום מסמר מורח חד
 פכבא מצומא בכל גוויין ושבעה פכבין אחרנין דסחרין להווא פכבא ויעיחון
 ביה קרבא בכל סמריין חלת זמנין ביומא עד ע' יומין וכל בגי עלמא חמאן
 והווא פכבא גיח פהו קרבא במיסין דנורא מלחמין מנצאין לכל עבר ובמש
 פהו עד דבלשא לון בכך רמשא ורמשא. וביומא אפיק לון ויעיחון קרבא
 לעיניהון דכל עלמא וכן בכל יומא עד ע' יומין דבתר ע' יומין יתגניו הווא
 פוכבא ויתגניו משיח עד תריסר ירחין. ויתהדר הווא עמודא דאשא במלקדמין
 וביה יתגניו משיח והווא עמודא לא יתחזי. לבתר י"ב ירחין יסלקון גיד
 למשיח כההוא עמודא לגו רקיעא ותמן יקבל תוקפא ועמרא דמלכותא. וכך
 נחית יתחזי הווא עמודא דאשא במלקדמין לעיניהון דכל עלמא ויתגלי לבתר
 משיח ויתכנשוון לגביה עמין סגיאין ויתער קרבין בכל עלמא. ובההוא זמנא
 יתער קודשא ברין והוא גבורתיה לכך עמין דעלמא ומלכא משיחא יתדע
 בכל עקמין וכך מלפין דעלמא יתערון לאתחבא לאגחא קרבא ביה. וכמה
 עמין מפריצי יהודאין יתחככוון לאתדרא לגביהו ויתון עמחון לאגחא קרבא על
 מקבא משיחא פדן יתחשף כל עלמא מ' יומין וסגיאין מעמא דישראל יהון
 מתין כההוא חשוכא ועל דא כתיב כי הנה החשך יכסה ארץ וערפל לאומים
 פתח ואמר פי קורא קו צפור לפניך בדרך בכל עין או ער הארץ אפורהים
 או בצים והאם רובצת וגומר שלח תשלח את האם וגומר האי קרא אוקימנא
 ליה ואיהו חד מפקדי אורייתא גניזין ואנן אית לן ביה רזו דאורייתא גניזין
 שביכין וארחין ידעין לתחבייא באינון ל"ב שבילין דאורייתא. אמר רבי שמעון
 דרבי אלעזר בריה אלעזר בזמנא דיתער מלכא משיחא כפה אתין ונסין
 אחרנין יתערו בעלמא תא חזי בגנתא דערן דלתתא אית אתר חד גניו ושמיך
 דלא אתיע. ואיהו מרקמא פכמה גוויין וביה גניזין אקר הילין דכסופין

סדר ליל שביעי של פסח

יט

לית מאן דעיל בהו בר משיח דאיהו קאים תדיר בגנתא דעדן וכל גנתא מסתרא
ברתיבין סגיאין דצדיקייא ומשיח קאים עליהו ועל כמה חילין ומשרין
דנשמתא דצדיקיא . ובראשי ירחי ובזמני ובשפתיי משיח עאל בהווא
אתר לאשתעשעא בכל אינון היכלין לנו . לנו מפל אינון היכלין אית אתר
אתרא טמיר וגניו דלא אתידע בכל ואקרי עדן ולית מאן דיכיל למנדע ביה
משיח אנניו (ס"א אתגרי) לבר סוחרניה דהווא אתר עד דאתגלי ליה חד אתר
אקרי קון צפור ואיהו אתר דכריז עליה הווא צפור דאתער בגנתא דעדן
בכל יומא ובהווא אתר מרקמן דיוקנין דכל שאר עמין דאתפנשו עליהו
וישראל לאבשא לון . עאל בהווא אתר זקוף עינוי וחזי אבהן דעאלין פחרפן
זית אלקא עד דחמי לרחל דדמעהא באנפהא וקודשא פריך הוא מנחם לה
לא צביאת לקפרא תנחומין כמה דאת אמר מאנה להנחם על בגייה דדין
משיח ארים קליה ובכי ואודעש כל גנתא דעדן וכל אינון צדיקיא דתמן געו
בכי עמיה . געי ובכי זמנא תנינא ואודעש הווא רקיעא דעל גבי גנתא אלה
תק רבוא משרין עלאין עד דמטי לנו פרסייא עלאה דדין קודשא פריך הוא
מיון להווא צפורה ועאל להווא קון דילה ויתבא לגבי משיח וקרי מה דקרי
אתער מה דאתער עד דמגו פרסייא קדישא אתקרי תלת זמנין הווא קון צפור
על משיח וכולא סלקין לעילא ואומי לון קודשא פריך הוא לאעברא מלפא חייבא
מן עלמא על ידא דמשיח . ודנקמא נקמין דישראל וכך אינון סבונין דזמין
קודשא פריך הוא למעבד לעמיה ותב הווא קון צפור ומשיח לדוכתיה . ותב
משיח ואתגניו גו הווא אתר כמלקדמין . ובזמנא דיתער קודשא פ"ה לאתקנא
אשא כדמין ואתגהירו אתון דשמיה בשלימו י"ד פ"ה (לאתקנא) וא"ו פ"ה למחוי
י"ן פ"ה ו"א בשלימו חד דדין יתער חד פוכבא דחילא באמצע רקיעא פגון ארבונא
דמלקדמיה ונציין ביממא לעיניהון דכל עלמא ויקום חד שלהובא דאשא מסטרא
א ויתון צפון גו רקיעא ויקום דא לקבל דא מ' יומין ויתפלהין כל בני עלמא לסוף
. ובדומ' יומין ירחין קרבא פוכבא ושלחובא לעיניהון דכולא ויתפשט הווא שלחובא
משחויקידו דאשא מסטרא דצפון גוי רקיעא ויחשוב למכרע הווא פוכבא . וכמה
כא בשליטין ומרכין ואומיא ועממא יתפלהון מהאי דדין וסתלק הווא פוכבא לסטר
אנחא דדורם וישלוט על הווא שלחובא והווא שלחובא ויתבלע זעיר זעיר
מא דישברקיעא מקמי הווא פוכבא עד לא יתחוי פלל . דדין הווא פוכבא
ענין עביד ארחין ברקיע בתליסר רחומין וקיימין אינון גהיזין תריסר יומין
אחרנין לבתר תריסר יומין ודעוון כל בני עלמא ויתחשד שמשא
בפלגות יומא כמה דאתחשד יומא דאתחרב בי מקדשא עד דלא
יתחזון שמאי וארעא ויתער חד קלא ברעם ויזקין ואתחלחלא ארעא
מהווא קלא וכמה חילין ומשרין ימותין מניה והווא יומא יתער בקרתא
דזמארבתא חד שלהובא דאשא בהווא קלא דיתער בכל עלמא ויוקיד כמה
מגדלין וכמה היכלין וכמה מגדלין ופלון וכמה פרדשכי וברבבי פלון בהווא
יומא . וכדהו יתפנשוון עלה לביש וכל בני עלמא לא יכלין (ס"א וכל יחשבון)
לאשתובא : מהווא יומא עד י"ב ירחין ותיעטון כל מקבאי ויגורון כמה גזרות

סדר ליל שביעי של פסח

וכמה שמדות על ישראל ויצלחון ביה כמה דאתמר זכאה איהו מאן דיערע
 תמן וזכאה איהו מאן דלא יערע תמן וכל עלמא יהא בערבוביא סגיא. לסוף
 יב ירחי יקום שבט מישראל דא מלכא משיחא דיתער גו גנתא דעדן וכל
 אנן צדיקא יעשרון ליה תמן ויחגרון ליה מאני זיינא באתון רשימן דמאני
 דשמא קדישא וקלא יתפוצץ בענפי אלגין דגנתא קרי בחיל ואמר אתער
 קדישי עליזין קומו מקמיה משיחא הא עדנא להתחברא אלתא פבעלה ובעלה בעי
 דנקמא לה נוקמן דעלמא ולאקמא לה ולאנערה לה מעפרא דין יקומן בדהו
 ויחגרון ליה כמלקדמין מאני זייניה. אברהם מימיניה. יצחק משמאליה. יעקב
 קמיה. משה רעא מהומא על כל אלן צדיקא אויל ורקיד גו גנתא דעדן
 בעין דאתתקן משיח על ידי דצדיקא בגנתא דעדן יעול ביהווא דוכתא דאקרי
 קן צפור כמלקדמין וחמי תמן ההוא דיוקנא דחרבן בית מקדשא וכלהו
 צדיקא דאתקטלו ביה. דדין גטיל מתמן (ס"א עשר) לבושיין ואינן עשר כבושי
 קנאה ויתגניז תמן מ' יומין דלא אתחזיא כלל לסוף ארבעים יומין קלא חד
 יתער ויתקרי מגו פרסא עלאה ההוא קן צפור במלכא משיחא דאתגניז ביה.
 ודין סלקין ליה לעילא וקדשא בריך הוא חמי ליה למלכא משיחא מתלבש
 בלבושי נוקמא וחגיר מאני זייני גטיל ליה ונשיק ליה על רישיה. דדין מדעשן
 שלש מאה ותשעין וקיעין ואומין קודשא בריך הוא לחד רקיע מאנן דהוה
 גניז מששת ימי בראשית ואפיק מחד היכלא דבהווא רקיעא חד כתרא גלפא
 מדקקא בשמרון קדישין ביהווא עטרא אתערט קודשא בריך הוא בד עברו
 ישראל ית נא למישל נוקמן מפל רתיכי פרעה ופרשוי ואערט ליה למלכא
 משיחא בעין דאתערט ואתתקן בכל הגי תסוגי גטליה קודשא בריך הוא ונשיק
 ליה כמלקדמין מאן חמי רתיכי קדישין ומשרין עלאין דסחרין ליה ויהבין ליה
 מתנן ונבובזין סגיאין ויתערט מכלהו עאי תמן בחד היכלא וחמי כל אינן
 מלאכי עלאי דאקרון אבלי ציון אינן דכבי ער חרבן בי מקדשא ובכאן חדיו
 ואינן ירבין ליה חד פורפירא סומקא למעפד נוקמן דדין קודשא בריך הוא
 גניז ליה ביהווא קן צפור ואתבסי תמן תלתין יומין. לבתר תלתין יומין ביהווא
 קן צפור יחזות מעטר בכל אינן תקונין מעילא ומתתא כמה משרין קדישין
 סודגיה ויחמון כל עלמא חד נהירו תלי מרקיעא קארעא וקום שבטעא יומן
 וכל בני עלמא יתמהון ויתבהלון ולא ינדעון כלל פר אינן חפיימן דדעין דדין
 אלן זכאה חולקהוון וכל אינן שבטעא יומין יתעתד (ס"א יתער) קארעא
 ביהווא קן צפור באן אתר דרדך דא קבירת רחל דאיהו קיימא בפרשת אורחין
 ויבשר לה ויגסם לה ודין תקבל תנחומין ותקום ותנשק ליה לבתר יקום
 תהווא נהירו מההוא אתר ושרי בירחו קרתא דאילגין בכל עץ דא יריחו או על
 הארץ דא ירושלים והא גניז ביהווא נהירו דקן צפור יב ירחי בתר יב ירחי
 ויתקף תהווא נהירו בין שמיא וארעא וישרי בארעא דגליל דתמן הוה שרתא דגלתא
 דישראל ותמן תגלי מההוא נהירו דקן צפור ותב לאתריה. ותהווא יומא חדענא כל
 ארעא כמלקדמין מסיפי שמיא עד סיפי שמיא ודין ינדעון כל עלמא דהא
 אתגרי מלכא משיחא בארעא דגליל ויתבגשון ליה כל אינן דלעאן באריתא

סדר ליל שביעי של פסח

ב

ואינו זעירין בעלמא ובכחות ינוקי רבי רב יתתקף חיליה לאתנפרא ורזא דא
אפרוחים ואי קא ישתכחון אלון הא ינוקי דיתבין בתוקפא דאמהון וינוקין כמה
דאחא אמר גמולי מחלב עתיקי משדים והיינו או בצאים דבגין אלון שריא
שכינתא עמהון דישדאל בגלותא דהא חכימין זעירין אינון דישתכחון בהוא
זמנא והיינו והאם רוכצת על האפרוחים או על הבצים לא תקח האם על
הבנים דהא ביה לא קימא מלא לאפקא לה מן גלותא אלא במלפא עלאה
דבעון דאינון רביין וינוקין יתבון תוקפא למלכא משיחא פדן אימא עלאה
דהיא רביעא עליהו יתערת לגבי בעסה ויתעכב הכי עד יב ירחין אחרנין
לבתר ייתי בעלה ויזקים קה מעפרא כמה דאחא אמר אקים את סבת דוד
הבופלת בהוא יומא מלפא משיחא שארי ויכנול גלותא מסיפיי ערמא עד
סיפיי ערמא כמה דאחא אמר אם יהיה נדחך בקצה השמים וגומר. מההוא
יומא כל אתין וגמין וגבוראן דעביד קודשא בריך הוא במצרים יעביד לון
דישדאל כמה דאחא אמר כימי צאתך מצרים אראנו נפלאות אמר רבי
שמעון אלעזר ברי כל אלון מלון תשפח ברזא ותלתיו ותרון שבילין דבשמא
קדישא ועד דנסין אלון לא יתערון בעלמא לא ושתלם רזא דשמא קדישא
וכא אתער דאהבה כמה דאחא אמר השבעתי אתכם בנות ירושלים בצבאות
בצבאות דא מלפא דאקרי צבאות. או באילות השדה שאר חילין ומשרין
דלתתא אם תעידו ואם תעוררו את האהבה דא ימינא דקודשא בריך הוא
דאקרי אהבה עד שתחפץ יהיה לשכבת לעפרא ויהא דעוהא דמלפא בה
זבאה איהו מאן דזבוי להווא דרא זבאה איהו בעלמא דין וזבאה איהו בעלמא
דאתי. רבי שמעון ארים יהוי בצלו דקודשא בריך הוא וצלי צלותיה לבתר
דצלי צלותיה אתו רבי אלעזר בריה ורבי אבא ויתיבו קמיה. עד דהוו יתבי
קמיה המו חד נהירו דיממא דאתחשד ואשתקע חד צנורא דשלהובא דאשא
גו ימא דטבריא ואודעוע כל ההוא אתר. אמר רבי שמעון דאי השתא הווא
עדנא דקודשא בריך הוא אדבר גבוי ואחיות תרין דמעין לגו ימא רבא. ובוד
בתין פגעין בהאי צינורא דשלהובא דאשא וישתקעו דא פדא בימא. פכה רבי
שמעון וכוו חברייא אמר רבי שמעון האי ברזו דאתוון דשמא קדישא כסתרא
דאתערותא דיליה לגבי בגוי אבל השמא אית לי לגלאה מה רלא אתיהיב
ישו לבר נש אחרא לגלאה אלא זכו דרא דא יקיים ערמא עד דיימי מלפא
משיחא. אמר רבי שמעון לרבי אלעזר בריה ולרבי אבא קומו בקוימכו. קמו רבי
אלעזר ורבי אבא פכה רבי שמעון ימנא אחרא אמר ווי מאן יקום כמה דאמינא
גדלתא יתמשד מאן זכיל למסבל. אוף איהו קם ואמר יי אלהינו בערנו אדנים
זולתך לבד בך נזביר שמך האי קרא אוקמיה אבל בהאי קרא אית רזא עקאה
גו מהימנותא יי אלהינו דא היא שירותא דרין עלאין אתר דמתמן נפקין כל
נהירו דשרגין כדהו לאולקה ותמן תליא כר רזא דמהימנותא ושמא דא שליט
על כלא בעלניו אדנים זולתך דהא עמא דישדאל לית מאן דשליט עליה בר
שמא עלאה דא. והשתא בגלותא שליט עליה סטרא אחרא. לבר בך נזביר
שמך רזא דשמא קדישא כללא דכ"ב אתוון ונכנסת ישדאל כא מתפרפא אלא מנו

סדר ליל שביעי של פסח

שָׂמָא דָא דִּאֲקָרִי בְּךָ כְּמָה דִּאֲתָא אֲמַר אֲשֶׁר נִשְׁבַּעְתָּ לָהֶם בְּךָ. בְּךָ יִבְרַךְ יִשְׂרָאֵל בִּי
בְּךָ אֲרִיזֵי גִדּוּד וּבְזִמְנָא דְשִׁלְטִינוּ אֲשֶׁתְּפַח לָא הִוָּה מִתְּפָרֵשׁ דָא מִן דָא. וְאָסִיר
לְאִפְרָשָׁא דָא מִן דָא אֲתָתָא מִבְּעֵלְהָ לָא בְּרַעִיוֵינִי וְלָא בְּדִכְרֵיו בְּגִין דְלָא
לְאִחְזָאָה פְּרֻדָּא וְהִלְשָׁתָא בְּגַלְוָתָא פְּרֻדָּא אֲשֶׁתְּפַח דְּמִנּוּ עָקוּ דְכָל זְמָנָא וּזְמָנָא
אֲנִי עֵבְדִין פְּרֻדָּא לְאֲדָפֵר הִוָּה שֵׁם בַּר מִבְּעֵלְהָ בְּגִין דִּיאִהִי שְׂכִיבָתָא לְעִפְרָא
וְהִינֵי לְבַד בְּךָ נִזְכִּיר שְׁמֵךָ. בַּר מִבְּעֵלְהָ אֲנִי דְבָרִין לְהָאִי שֵׁם בְּפֻרְדָּא בְּגִין
דְאֲנִי רְחִיקִין מִינְךָ וְשִׁלְטִין אֲחֵרִין עָלֵיךָ וְשְׁמֵךָ אִיהוּ כְּפֻרְדָּא מִן שְׂמָא דִּאֲקָרִי
בְּךָ וְהָאִי בְּיָמֵי דְגַלְוָתָא בְּגִין דְגַלְוָתָא קְרַמְתָּא הִוָּה מְפִיתָא רֵאשִׁין וּבֵיתָא רֵאשִׁין
הוּא רֵזָא וְהָאִי קְרַמְתָּא וְלִקְבֵל שְׂבָעִין שְׁנִין דִּילָהּ. גַּלְוָתָא דְבֵיתָא רֵאשִׁין הִוָּה
שְׂבָעִין שְׁנִין וְאִינוּ שְׂבָעִין שְׁנִין לָא אֲשֶׁתְּפַחְתָּ אִמָּא רְבִיעָא עֲלִיהּ וְהִוָּה פְּרֻדָּא
מִן שְׂמָא עֲלָאָה רִהָרְהָא עֲלָאָה. וּבְדִין יוֹד רֵזָא עֲקָאָה אֲסַתְלַק לְעִילָא לְעִילָא
לְאִין סוּף וּבֵיתָא רֵאשִׁין עֲקָאָה קְדִישָׁא לָא נְבִיעַ נְבִיעֵי דְמִין זְוִין דְהָא מְקֻרָא
דִּילָהּ אֲסַתְלַק וְאִהִי שְׂבָעִין שְׁנִין דְגַלְוָתָא בְּגִין דִּיאִהִי שְׂבַע שְׁנִין אֲקָרִי כְּמָה
דִּאֲתָא אֲמַר וּבְכַהֵן שְׂבַע שָׁנִים. וְאִי תִּמָּא דְשִׁלְטָא מְלָכוּת בְּכָל לְעִילָא בְּרֻזָּא
דְשָׂבָעִין שְׁנִין חֹס וְשָׁלוֹם אֲלָא בְּזִמְנָא נְהוּרָה בִּי מְקַדְשָׁא קִיָּים נְהוּרָא וּנְבִיעֵי
דִּאֲמָא עֲלָאָה הִוָּה גְּהִיר וּנְחִיתָא לְתַמָּא. מִיָּוֵן דְהַסְוִי יִשְׂרָאֵל וְאֲתַחֲרַב בִּי מְקַדְשָׁא
וְשִׁלְטָא מְלָכוּת בְּכָל הַיָּהּ הַפִּי וְאֲדֻשִׁיד הִוָּה גְּהִירוֹ וְתַמָּאִי קְדִישִׁין לָא הִוָּה
גְּהִירִין מִיָּוֵן דְתַמָּאִי לָא הִוָּה גְּהִירִין מִגּוֹ שְׁלִטְנֵי דְמְלָכוּתָא דְבַבְרִי אֲסַתְלַק הִוָּה
גְּהוּרָא וְהוּוּא מִפְּנֵעָא עֲלָאָה דְהוּוּ נְבִיעַ רֵזָא דִּי אֲסַתְלַק לְעִילָא לְעִילָא בְּאִין
סוּף בְּדִין אִינוּ שְׂבָעִין שְׁנִין לָא הִוָּה גְּהִירִין בְּגִין הִוָּה גְּהוּרָא דִּיאֲתַמְנַע הִוָּה
דְאִי גַלְוָתָא דְשְׂבָעִין שְׁנִין בִּיּוֹן דִּאֲעִדְיֵא שְׁלִטְנֵי דְכָבֵל יִשְׂרָאֵל בְּלָהוּ לָא אֲדֻרֵי
לְאֲדַבְּאָה לְמָהוּי סְגוּלָה שְׁלִימָתָא כְּמַלְקָדְמִין אֲלָא זְעִיר זְעִיר בְּעַרְבוּבִיא. וּבִיּוֹן
דְשִׁלְטִינוּ לָא אֲשֶׁתְּפַח וּשְׂרִיאתָּ הָא תַּמָּאָה לְשִׁלְטָאָה בְּדִין יוֹד נְבִיעֵי עֲלָאָה
לָא גְחִית בַּל בְּךָ לְאֲנְהִירָא כְּמָה דְהוּוּ מְלַקְדְמִין אֲלָא זְעִיר זְעִיר בְּעַרְבוּבִיא
דְקָא הוּוּ וּבְגִין כְּמַלְקָדְמִין כְּמָה דִּאֲתַחֲזִי וְעַד כְּךָ נְבִיעֵי עֲלָאָה לָא
נְבִיעַ וְלָא גְהִיר אֲלָא דִּאֲחֵדֵר לְאֲנְהִירָא זְעִיר זְעִיר מִגּוֹ דְתַקָּא וְעַד דָּא
אֲחֵרֵי כְּהוּ בִּישְׂרָאֵל קְרַבִּין סְגִיאִין עַד דְהַחֲשִׁיד וּכְסָה אֲרִיזֵי וְהָא תַּמָּאָה
אֲתַחֲשִׁיד וּנְפִלְתָּ לְאֲרַעָא וּנְבִיעֵי עֲלָאָה אֲסַתְלַק כְּמַלְקָדְמִין בְּגִין דְמְלָכוּת אָדוּם
אֲתַתְקַף וּיִשְׂרָאֵל אֲדֻרֵי לְסַרְחַנְהוּ וְעַל דָּא ה' בֵּית שְׁנֵי אֲתַחֲרַב וְכָל אִינוּ
תְרִיסַר שְׁבָטִין דִּי לָהּ כְּחוּשְׁבוֹן מְשֻׁרִין דְלָהוּן אִינוּ בְּגַלְוָתָא דְמְלָכוּת אָדוּם.
וּנְבִיעֵי עֲלָאָה אֲסַתְלַק מִסְהוּוּא נְבִיעֵי דְקִיָּמָא עֲלָהּ כְּמָה דִּאֲתָא אֲמַר הַצִּדִּיק אָבִד
אָבִד הִוָּה נְבִיעֵי דְמְקֻרָא עֲלָאָה בְּהוּ גְהִיר גְגִיד וּמְשִׁיד מְלַעִילָא וּבְדִין הוּוּ פְּרֻדָּא
בְּהוּא בֵּית שְׁנֵי. וְאִהִי בְּגַלְוָתָא בְּכָל אִינוּ תְרִיסַר שְׂבָטִין וּמְשֻׁרִין דְלָהוּן תְרִיסַר
שְׂבָטִין סְלָקִין לְחוּשְׁבוֹן סְגִי. וְעַל דְרֵזָא דְהָא הִוָּה בְּהוּ בְּכָל הִוָּה חוּשְׁבִּנָּא
גַּלְוָתָא אֲתַמְשִׁד. רֵזָא דְהִינֵן לְחִכְמֵי כְבֹּא אֲתִיבִיתָ. עֶשֶׂר שְׂבָטִין אֲלָהּ שְׁנִין.
תְרִין שְׂבָטִין מֵאֲתֵן שְׁנִין. שְׁאֵרֵי דְמַעֲזִין לְמַגְפֵּל פֶּתַח וְאֲמַר כְּכָה תִּפְכַּח בְּלִילָהּ
וְדַמְעָתָהּ עַל לְחַיִּיהָ לְסוּף תְרִיסַר שְׂבָטִין דְגַלְוָתָא לִילֵיא יִתְחַשֵּׁד לְיִשְׂרָאֵל עַד
דִּתְעַדֵר וְאִין לִזְמַן שְׁתִּין וְשִׁיתָא שְׁנִין לְבַתֵּר תְרִיסַר שְׂבָטִין דִּאִינוּ אֲלָהּ וּמֵאֲתֵן
שְׁנִין דְגַלְוָתָא וּלְבַתֵּר עַד שְׁתִּין וְשִׁיתָא שְׁנִין כְּחִשׁוּבָא דְלִילֵיא בְּדִין וּזְכַרְתִּי אֲתָ

ברית

סדר ליל שביעי של פסח

כא

בריתי יעקב. דא אתערותא דאותו ו' דאיהו נפש דבית יעקב. ורוא דא כל
 הנפש הבאה לבית יעקב וגומר ששים ושש ואיהו ו' נפש דבית שני רוא
 דהא תמאה ודא ו' רוא דששים ושש. ששים לאתערותא דיעקב ושש
 לאתערותא דיוסף. ועל דא איהו ו' דאינון תרין בחבורא דדא ורוא דדא.
 מתמן ודללאה יתער קדשא בריך הוא לאינון נסין ואתין דקאמרן ויתערין על
 ישראל אינון עקתין דקאמרן. וכדין (ס"א ורוא דא) ואף את בריתי יעקב
 ולבחר בד יניח מלפא משיחא קרבין בכל עלמא בימינא דקדשא ברוך הוא
 כמה דאת אמר ימינד " נאדרי בלתי. כדין ואף את בריתי אברהם אזכור ולבחר
 והארץ אזכור דא ה' בתראה בתהוא זמנא בתיב והיה " למלך על כל הארץ
 ביים ההוא יהיה " אחד ושמו אחד. לסוף שתין ושית שנין אוחרנין דאינון
 מאה ותלתין ותרין שנין יתחזון אתון בשמא קדישא גליפן בשלימו עילא
 ותמא בדקא יאות. ורוא דא ה"ה עלאה ותתאה וכל אינון שבילין דאינון ל"ב
 שנין דכלילן ברוך דאותו ה"ה (נ"א י"דוה) רוא דשלימו דמאה ותלתין ותרין.
 לסוף מאה ותלתין ותרין שנין אוחרנין יתקיים לאחזו בכנפות הארץ ויגערו
 רשעים ממנה ויתדכי ארעא קדישא. וקודשא בריך הוא יתער מתייא דארעא
 קדישא ויקומון חיילין חיילין בארעא דגליל. וכדין יתער סתימו דנביעו עקאה
 דאתי " ויתקיימו ל"ב שבילין לנגדא לתמא ויתקיימו אתון בקומייהו ירוד
 עד בשן לא יהון בשלימו עד זמן דינגיד ויתמשך ההוא נביעו עלאה פחבורא
 דאתון גו ה' בתראה ודא איהו לסוף תשלום מאה וארבעים וארבעה שנין
 אוחרנין דישתלמו ויתערון שאר מתי ישראל דבשאר ארעאן דישתפח כל דא
 דהשכן חיות ריתישב עלמא ויתבסם ויתעבר סטרא אחרא מעלמא וה' תתאה
 תתמלי מגוי נביעו עלאה ויתעטר ותתנהיר בשלימו וכדין בתיב והיה אור
 הלבנה כאור החמה ואור החמה יהיה שבעתים עד דיהא שבת ל" לאלקמא
 נפשין בתעגוני קדישא דא ה' בתראה כל ההוא אלף שביעאה ודא איהו
 אתערותא דרוחין קדישין דעמא דישראל לאתלבשא לבתר שבת בגופין אוחרנין
 קדישין לאתקרי קדישין דתיב והיה הנשאר בציון והנוותר בירושלים קדוש
 יאמר לו :

פרשת בראשית דף כ"ה

דבר אחר אלה תולדות השמים וגו' אלן אינון דאתמר בהון אלה אליהו
 ישראל ביומא דיתמחון אלן כאלו ההוא יומא עביד קדשא בריך הוא
 שמיא וארעא דדא הוא דכתיב ביום עשות " אלהים ארץ ושמים. בתהוא
 זמנא יהא קודשא בריך הוא עם שבינמיה ויתחדש עלמא דדא הוא דכתיב
 כי כאשר השמים החדשים והארץ החדשה וגומר דא איהו ביום עשות.
 בתהוא זמנא ויצמח " אלהים מן האדמה פי עין נחמד וגומר. אבך בקדמיתא
 עד דיתמחון אלן לא נחית מטרא דאורייתא וישראל דמיין לעשבין וקאלגין
 לא יצמחון ורוא דמלה וכל שיח השדה טרם יהיה בארץ וכל עשב השדה
 וגומר בגין דאדם אין דאינון ישראל כבי מקדשא לעבוד את האדמה בקרבנין

דבר

סדר ליל שביעי של פסח

דבר אחר וכל שיה השדה דא משיח ראשון טרם יהיה פארעא וכל עשב
השדה טרם יצמח דא משיח שני ולמה בגין דלית תמן כשה למפלח לשכינתא
דעליה אתמר ואדם אין לעבוד את האדמה. ורוא דמלה לא יסור שבט
מיהודה דא משיח בן דוד. ומהזקק מבין רגליו דא משיח בן יוסף עד כי יבא
שיכ"ה דא משה השבן דא פדא: ול"ו יקח"ת עמים אתונו ול"ו קה"ת. דבר
אחר וכל שיה השדה אלן צדיקא דאנון מסמרא דצדיק ח"י עלמין. שיה
ש ח"י יש תלת ענפין דאלנא ואנון ג' אבהן ומן ח"י עלמין. לשון אחר וכל
עשב השדה ע"ב שין תלת עלין דאינון יש יאהדוניה ואינון ע"ב ענפין דתליין
בהון פחוישבן ע"ב כדהו לא אתאחדין באתרא דאיהו שכינתא עד דיימי
ההוא ראקבי אדם דאיהו. יוד היא וא"ו היא תא איהו ואדם אין כעבודא את
האדמה ובגין דא אתמר ביה וכל עשב השדה טרם יצמח עד דיצמח צדיק
ומניה אמת מארץ תצמח דאתמר ביה ותשלך אמת ארצה ותלמידי חכמים
דאינון דשאין לא צמחין בגלותא עד האמת מארץ תצמח תא משה דאתמר
ביה תורת אמת היתה בפהו דלא יהא מאן דדריש לשכינתא כותיה. ובגין
דא ואדם אין כעבוד ומיד דאיהו יימי מיד וא"ד יעדה מן הארץ א"ד מן אר"י
סליק ליה ו' ואתעביד בה אדון כד הארץ. מיד והשקה את כל פני האדמה
מניה אשפקין ישראל לתתא בע' אנפין דאורייתא דבר אחר ואד יעדה מן
הארץ תרגמו וננא יסתלק מן ארעא והוא יהיה דאתמר בה כי ענן י' וגו' וביה
מתשקין פלמידי חכמים פארעא בהווא זמנא:

ויצד י' אלהים את האדם אלן ישראל כדהווא זמנא קודשא בריך הוא צייר
לון בציורון דעקמא דין ועלמא דאתי. ויצד כדהווא זמנא קודשא בריך
הוא עייל לון בשמיה בציורא דב' יודין י' ו' בינייהו דאינון סלקין לחשבון
יהרה ויהון מצוירין באנפיו באנפין דלהון פתרין יודין פחושמא דלהון באות
ר. ובגין דא אמר קרא כי מראש צורים אראנו. אלן אינון ציורין דשמא קדישא
ויהון מצוירין באנפיהו פתרין לוחין יקירין דאינון י' דאיהו ו' הרות עזייהו.
ועוד צייר לון קבל דור בבת זוגיה עקאה דא ייה ואינון ר' יהודא דתרוניהו
וצייר לון באינון דציורא דעילא דאיהו ישראל עמודא דאמצעייתא קליל
שכינתא עקאה ותתאה דאינון קרית שמע ערבית וקרית שמע שחרית ועלייהו
אתמר עצם מעצמי וכשר מבשרי ומיד כדהווא זמנא נטע לון לישראל בגנתא
דעין קדישא דתא הוא דכתיב ונטע ה' אלהים אב"א ואמ"א. בגין דא שכינתא
תפאה עדין דא אטא עלאה. את האדם דא עמודא דאמצעייתא איהו תהא
נטע דליה בת זוגיה ולא תוון מניה לעלם ותהא עדונא דליה וישראל קודשא
ברוך הוא נטע לון כדהווא זמנא נטעא קדישא בעקמא כמרה דאתא אמר נצד
משעי מעשה ידי להתפאר:

פרשת שלח לך דף קס"ו ע"א

כתיב ונטע מלאך האלהים ההולך לפני מנהג ישראל וילך מאחריהם ונטע
למעבד בהו נוקמן ועל דא חזי משיח ותחי רב מתניבמא קא אתבשר
כרא

סדר ליל שביעי של פסח

כב

כָּדָא וְאָמַר רַב מְתִיבְתָא דְהָא דִּיִּיק לְמִשִּׁיחַ וְאָמַר מָנָא הֵוָה לְדִנְיָאֵל דְקָאָמַר
פְּרַם פְּרִיסַת מַלְכוּתָךְ וַיְהִיבַת לְמַדְי וּפְרַם מְאִינוּן אַתְוֹן דִּיפְרַסִין אֲשֶׁתַּמַּע לִיה
וְהָכָא מָאִי הוּא אָמַר לִיה הֵכִי הוּא נְדָאִי פְרַם פְּרִיסַת מַלְכוּתָךְ חֵיבָא עַל יְדֵי
דְמִשִּׁיחַ אַחְרָא וּלְבַתֵּר יִשְׁלוּשׁ מַלְךְ פְּרַם וַיִּטּוֹל מַלְכוּן סְגִיָּין וְהוּא יִשְׁלוּשׁ עַל
אַדְעָא קִדְיָשָׁא י"ב יְרַחֵי וְהוּא יִשְׁלוּשׁ וַיִּקְטוֹל סְגִיָּין וְהוּא מִשִּׁיחָא וּלְבַתֵּר יִפּוּל
וַיִּקְפְּלוּן מַלְכוּתָא קִדְיָשִׁי עֲלִיּוּגִין. וְעַל דָּא וּפְרַסִין מַלְכָּא דְפְרַם אֲשֶׁתַּמַּע הָכָא.
אִי חֲסִידָא קִדְיָשָׁא כְּמַה חֲדוּה עַל חֲדוּה בְּהוּא מְעִינָא. בְּהוּא מְעִינָא מְגִדְלָא
כָּל עֲנִי אִיגְנִין דְנִצְיָב קִדְיָשָׁא בְּרִיךְ הוּא בְּגֵן עֲדֵן וּכְלָהוּ קִימִי לְאַסְוֹתָא טְרַפִּין
וְאִיבּוֹן וְעַפְסִין וּלְחָדוּ לְבָא חֲדִיר וְלִית בִּיעִיבֵיהוּ כְּפִנָּא וְדָאגְהָ וְאִנְחָה לְעַלְמִין. וְכָפָּה
עַמָּא דְעַד דָּא מַחְכָּאן וְכָל דָּא גְגִין לֹון:

פרשת שלח לך דה קעצ

פִּתַח וְאָמַר עַל חַר גְבוּהָ עַלֵי לֶךְ מִבְּשַׁרְתָּ צִיּוֹן וְגוֹמַר. עַל חַר גְבוּהָ הָאִי נְדָאִי
חַר הָעֵבְרִים אַתְרֵי דְמִשָּׁה אַתְקַבְר וְהָא אֹקְמִיהָ דְשִׁכְנִיתָא תְּסַלֵק לְחַמֵּן
וְתַבְשׂוּר עֲלִמָּא. אֲבָךְ כְּלָא אִיהוּ. מִבְּשַׁרְתָּ צִיּוֹן דָּא אִיהוּ חֲפְצֵי בַּה אַתְתָּא דְנִתְּן
בְּרַחֵי אִימָא אִיהִי דְמִשִּׁיחָא מְנַחֵם בְּרַ עֲמִיאל וְאִיהוּ תִּיפּוּק וְתַבְשׂוּר וְאִיהִי
בְּבִלְלָא דְמִבְּשַׁרְתָּ צִיּוֹן קְלָא יִשְׁתַּמַּע בְּעֲלִמָּא וְתַרְזִין מַלְכוּן יִתְעַרְוּ בְּעֲלִמָּא
לְאַחְרָא קִרְבָּא וַיִּפּוּק שְׂמָא קִדְיָשָׁא עַל עֲלִמָּא. מַה תַּבְשׂוּר וְתִימָא הִנֵּה ה' אֱלֹהִים
בְּחֻזֵק יָבָא וְזִרְעוּ מוֹשְׁדָה לֹו הִנֵּה שְׂכָרוֹ אַתּוּ וּפְעוּלְתוֹ לְפָנָיו הִנֵּה שְׂכָרוֹ אַתּוּ
דְקִדְיָשָׁא בְּרִיךְ הוּא כְּרִיז בְּכָל פְּמִלְיָא דְלְעִילָא וַיִּימָא לֹון אַתְּכִסְבוּ וְדָאִינוּ דִּינָא
מָאן דְמַסַּר נְשַׁמְתִּיה עַל קִדְוִשַׁת שְׂמִי אֲגַרְיָה מָאִי הוּא וְאִינוּן יִימְרוּן בְּךָ וְכָךְ.
מָאן דְסָבִיל כְּמַה חֲרוּפִין וְגִידוּפִין בְּכָל יוֹמָא עַלֵי מָאִי אֲגַרְיָה אִינוּן אָמְרִי בְךָ.
מָאן דְאַתְעַגְשׁ עַלֵי בְכָל יוֹמָא מְהוּ אֲגַרְיָה. אִינוּן אָמְרִי בְךָ הֵכִי הוּא דְכְּתִיב הִנֵּה
שְׂכָרוֹ אַתּוּ וּפְעוּלְתֵי לְפָנָיו. מְהוּ וּפְעוּלְתוֹ אֵלָּא כְּמַה דְכְּתִיב מַה רַב טוֹבָךְ
וְגוֹמַר. פְּעוּלְתָּ לַחֹסִים בְּךָ. דָּא הוּא פְּעוּלְתוֹ. גְגֵד בְּנֵי אָדָם מְהוּ. אֵלָּא גְגֵד אוֹמְרוֹת
הָעוֹלָם אֲשֶׁר צְפַנְתָּ לִירְאִיךָ מְהוּ אֲשֶׁר צְפַנְתָּ. וְכִי מָאן יִגְזוֹל וַיִּטּוֹל מִן יְדוּי מַה
דְּהוּא בְּעֵי לְמִיחַב דְכְּתִיב צְפַנְתָּ. אֵלָּא פּוּק וְחִמִּי עוֹבְדִין דְרַחֲמָנָא דְעַבְד קִדְיָשָׁא
בְּרִיךְ הוּא כְּמַה דְאִיהוּ מְחִי בִּיהֵי יְהִיב אֲסוּתָא: בְּמַדְה מְחִי בְּשִׁמְאֵלָא. בִּימִינָא
קְרִיב. וּבְשִׁמְאֵלָא מְחִי. בְּמַדְה מְחִי בִּיהֵי יְהִיב אֲסוּתָא לְעוֹלָם. כְּתִיב מִצְפּוֹן
תִּפְתַּח הָרְעָה וּבְצַפּוֹן מְחִי. דְמַחְמָן בְּקִינֵן כָּל דִּינִין וְכָל גְזִירִין קִשְׁיִין וּבִיהֵי שְׂרִי
כָךְ אֲנֵר טָב וְכָךְ טִיבוּ דִמְזִין קִדְיָשָׁא בְּרִיךְ הוּא קְמִיחַב לִישְׁרָאֵל לְזִימְנִין
דְאִמִּי קְרִי קִדְיָשָׁא בְּרִיךְ הוּא לְצַפּוֹן וַיִּימָא לָהּ בְּךָ יְהִיבִיר כָּל טִיבוּ
וְכָךְ אֲנֵר טָב לְבָנֵי דְסָבְרוּ בְּמַדְה בִּישִׁין בְּהוּא עֲלִמָּא עַל קִדְוִשַׁת שְׂמִי
הַב אֲגַרְזִין טְבוּן דִּיהִיבִית בְּךָ דְהָא הוּא דְכְּתִיב אָמַר לְצַפּוֹן תִּמְנִי וְלִתְמִין אַל תִּכְלָאִי
וְגוֹמַר וְכִי אֲרַחָא הֵכִי הוּא דְדְרוּם לְמַמְנַע בְּרַכְּאָן וְהָא כָךְ בְּרַכְּאָן מַסְטְרָא דְדְרוּם
וְכָל טְבוּן דְעִקְמָא מְדְרוּם נְפִקוּ. וְאִיהוּ אָמַר וְלִתְמִין אַל תִּכְלָאִי אֵלָּא בְּתַהִיבֵי
שְׁעָתָא יִתְעַר קִדְיָשָׁא בְּרִיךְ הוּא לְאַבְרָהָם וַיִּימָא לִיהֵי קוּם דְהָא מְמָא זְמַנָּא
דְאָנָא פְּרִיךְ לְבָרְךָ וְלְמִיחַב לֹון אֲנֵר טָב עַל כָּל מַה דְסָבְרוּ בְּגִלְוֹתָא וּמְגוּ דְאַבְרָהָם

הח

סדר ליל שביעי של פסח

הוּהוּ בְּזִמְנוֹ לְהוֹן דְּכֹתִיב אִם לֹא כִי צִוְרִים מְכַרֵּם דָּא אֲבִרְהֵם הוּהוּ לִיה כִּמְאֵן
 דְּלֹא טִב בְּשִׁעֵנוֹ וְאֲחֵמֵי גְרָמִיה כִּמְאֵן דְּבַעֵי הִילְקוֹן עַל הוֹבִיחֵהוּן יְתִיר וְיִמְצֵא
 גְבוּ מְחֻבְיֵהוּן גְבוּ מְחֻמְסְאֵיהוּן אָמַר דִּיה קוֹדֶשָׁא בְּרִידָה הוּא לְאַבְרָהָם יְדַעְנָא בְּרִידָה
 אִיהוּ מַה דְּאִמְרַת לְאַנְפִּין אֲנָא אוּף הִכִּי לְאַנְפִּין אַל תְּכֻלְאִי אֲנָא בְּשִׁי לְפִי־סָא
 לָךְ עַד בְּגֵד. לֹא תִמְנַע טִיבֵי מְנַהוֹן לֹא תִמְנַע אֲנִי טִב מְנַהוֹן כְּפֻהָ וְכֻמְהָ סְבִלוּ
 עַל הוֹבִיחֵהוּן וּבְגִינֵי כִּף אוּמַר לְצִמּוֹן תְּנִי. וְהִינּוּ אֲשֶׁר צִפְנִתָּ וְדָא הוּא מְלָה
 דְּהִיא מְבִשְׂרַת. וְתוּ תְבִשֵׁר וּמְנָא תְנִינָא בְּשַׁעְתָּא דְשְׂכִינְתָּא תְסַלֵּק עַל הַהוּא
 טִירָא עֲלָאָה. וְתַהֲדָה וְתְבִשֵׁר קְאֲבָהוּן מִיד תַּהֲדָה לִירוּשָׁלַם וְתַחֲמִי לָהּ בְּחֻרְבְּנָהּ
 תִיעִיל לְצִוּן וְתִמְן תְּקַרְקַר קִירָא כְּמִלְקֻדְמִין עַל אַתְרֵי בִי מוֹתְבָא וְעַד יְקָרָא דִּילָהּ
 כְּהוּא אַתְרֵי. וְתִמְן אוּמִיָּאָת דְּלֹא תִישׁוּל מִתְמִין וְלֹא תִפּוֹק עַד דְּקוֹדֶשָׁא בְּרִידָה
 הוּא יִפְרוֹק לְבִנְהָא וְדָא חֲפָצֵי כִּיה תְבִשֵׁר כְּמִקְדָּמִין וְאִמְרַת צְהִדִי וְרוּגִי יוֹשְׁבַת
 צִוּן כִּי גְדוּל בְּקַרְבָּךְ וְגוּמַר. מֵאִי גְדוּל בְּקַרְבָּךְ דָּא קוֹדֶשָׁא בְּרִידָה הוּא הוּא
 דְּאִיהוּ אֲתִי לְגַבְהָה לְאַקְמוּהּ דִּיה מַעֲפְרָא וְיִמְאָה דִּיה חֲתַנְעָרִי מַעֲפַר קוּמִי שְׁבִי יְרוּשָׁלַם
 דְּרָאִי. יְרוּשָׁלַם אִיהוּ יְרוּשָׁלַם שְׁמָהּ וּבְרָא אוּף הִכִּי כְּפֻהָ חֲדוּ עַל חֲדוּ חֲוִי
 לְצַדִּיקֵיָא בְּגוּן עֲדוּן וּבְגִין כִּף זְכָאָה אִיהוּ מֵאֵן דְּנִשְׁמַתָּא בְּשַׁבַּת אִסְחִידַת קָמִי
 מְלָכָא עַל חוֹדֶשָׁא דְּאוּרִיָּתָא דְּקוֹדֶשָׁא בְּרִידָה הוּא וְכִי פְטִלָא דִּילִיהּ וְכִל אִינּוּן
 גְשַׁמְתִּין רְצִדִיקֵיָא דְהוּוּ בְּגוּן עֲדוּן כְּלָהוּ מִתְעַטְרִין כְּהוּא מְדָה. תוּ שְׁמַעְנָא
 בּוֹצִינָא קוֹדֶשָׁא דְכַמְהָ יִקְרַע עַל יִקְרַע וְעַטְרָה עַד עַטְרָה מַעֲטְרִין לְאַבִּיָה דְהוּא
 כִּי נִשְׁתַּן בְּשַׁעְתָּא דְּאִמְרַת קוֹדֶשָׁא בְּרִידָה הוּא אֲתַכְנִשׁוּ לְמִשְׁמַע חוֹדֶשָׁא וּמְלִין
 חוֹדְמִין דְּאוּרִיָּתָא מִשְׁמִיה דְּפִלוּנִי בִר פְּלוּנִי כְּפֻהָ אִינּוּן דְּנִשְׁקִין עַל רִישָׁהּ כְּפֻהָ
 צַדִּיקֵיָא מַעֲטְרִין לִיה כִּד נַחֲמִין. זְכָאָה חוֹקְקֵהוּן דְּכִל אִינּוּן מִשְׁפַּדְלִין בְּאוּרִיָּתָא
 יוּמָא דְשַׁבְתָּא מִשְׁאַר יוּמִין:

וּמַסַּר בּוֹעַרֵס כֹּל זֹאת יִכְוֹן יְחִדְיוּ לַעֲתוּר לַפְנֵי קוֹנֵס נוֹסַח סַפְלָה ז.

תפלה לאחר הלימוד

אשר הכין הרב בעל חמדת הימים.

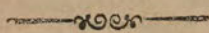
יְהִי רְצוֹן מִלְּפָנֶיךָ יי אֱלֹהֵי וְאֱלֹהֵי אֲבוֹתַי שְׁתֵּהא שַׁעֲהָ זוּ שַׁעַת
 רַחֲמִים שַׁעַת הַקְּשָׁבָה שַׁעַת הַאֲזִנָּה וְנִקְרָאָה וְתַעֲנֵנִי נַעֲתִיר
 לָךְ וְתַעֲתֵר לִנִי שְׁבוּזוֹת קְרִיאַת וְלִמּוּד תּוֹרַתְךָ הַקְּרוּשָׁה אֲשֶׁר
 לְמַדְנִי אַתָּה יי אַל תִּרְחַק אֵילוּתִי לַעֲזֹרְתִי חוֹשָׁה בְּאֵיל תַּעֲרוּג
 עַל אֲפִיקֵי מַיִם בִּן נַפְשִׁי תַעֲרוּג אֵלֶיךָ אֱלֹהִים וְעַל בִּן נַקְוָה לָךְ

סדר ליל שביעי של פסח

כג

י' אלהינו לראות מהרה בתפארת עזך להעביר גלולים מן הארץ והאלילים פרות יפרתון וקבץ גליותינו ובא לציון גואל ויהי י' למדך על כל הארץ ביום ההוא יהיה י' אחד ושמו אחד וכימי צאתנו מארץ מצרים הראני נפלאות :

אנא יהוה אלהינו הוהל אילות חושש יערות הצמיח קרן לדוד עבדך ועריבת נר לבן ישי משיחך וירום הודו ותנשא מלכותו על כל העולם בלו גדול כבודו בישועתך הוד והדר תשנה עליו. אנא י' האל אב הרחמן קנא לשם קדשך המהולל בגוים ותבט בעני עמך ישראל דווים ושהופים בין כמה זאבים וצא נא לישע עמך לישע את משיחך וקבץ שארית צאנך מכל המקומות אשר נפוצו שם וזבנו לראות שם וזבנו הקדוש מלך ביופיו תחזיקה עינינו יראו עינינו וישמח לבנו ישראל בגדוהו וארמון על משפטו ישב ובאה הממשלה הראשונה ממלכת לבת ירושלים ומלך מלך והשביל ועשה משפט וצדקה בארץ ועמד ורעה בעוז י' בגאון י' אדהיו ונקוו אליו כל הגוים לקרא בלם בשם י' ולעבדו שכם אחד בי לך אנו מחבים ורישועתך אנו מצפים אל תבישנו משברנו י' אלהינו הראנו י' חסדך וישעך תתן לנו זכרנו י' ברצון עמך פקדנו בישועתך לראות בטובת בחיך לשמוח בשמחת גוייך להתהלל עם נחלתך. ויהי נועם י' אלהינו עלינו ומעשה ידנו בונגה עלינו ומעשה ידנו בונגהו: יהיו לרצון אמרי פי והגיון לבי לפניך י' צורי וגואלי: ואמר קדיש וזכנ

השירות ליל שביעי של פסח

ונחמי לילה האחרונה יקראו העפרה סירות :

פרשת בראשית

בראשית ברא אלהים את השמים ואת הארץ : והארץ היתה
 תהו ובהו וחשך על פני תהום ורוח אלהים מרחפת
 על פני המים : ויאמר אלהים יהי אור ויהי אור : וברא אלהים
 את האור ביום טוב ויבדל אלהים בין האור ובין החשך : ויקרא
 אלהים ליום ולחשך ברא לילה ויהי ערב ויהי בקר יום
 אחד :

וַיֹּאמֶר אֱלֹהִים יְהִי רְקִיעַ בְּתוֹךְ הַמַּיִם ויְהִי מַבְדִּיל בֵּין מַיִם לַמַּיִם :
 וַיַּעַשׂ אֱלֹהִים אֶת-הַרְקִיעַ וַיַּבְדֵּל בֵּין הַמַּיִם אֲשֶׁר מִתַּחַת
 לַרְקִיעַ וּבֵין הַמַּיִם אֲשֶׁר מֵעַל לַרְקִיעַ וַיְהִי-כֵן : וַיִּקְרָא אֱלֹהִים
 לַרְקִיעַ שָׁמַיִם וַיְהִי-עֶרֶב וַיְהִי-בֹקֶר יוֹם שֵׁנִי :

וַיֹּאמֶר אֱלֹהִים יִקְוּ הַמַּיִם מִתַּחַת הַשָּׁמַיִם אֶל-מְקוֹם אֶחָד וְתִרְאֶה
 הַיַּבְשָׁה וַיְהִי-כֵן : וַיִּקְרָא אֱלֹהִים לַיַּבְשָׁה אֶרֶץ וּלְמַקְוֵה
 הַמַּיִם קָרָא יַמִּים וַיִּבְרָא אֱלֹהִים בַּיּוֹם הַשְּׁלִישִׁי אֶת-הָאָרֶץ
 וְהַיָּם וְעָשָׂב מְזֻרְעַע זֶרַע עֵץ פְּרִי עֵשֶׂה פְּרִי לַמִּינֵהוּ אֲשֶׁר
 זֶרְעוּבוּ עַל-הָאָרֶץ וַיְהִי-כֵן : וַתּוּצֵא הָאָרֶץ דָּשָׁא עֵשֶׂב מְזֻרְעַע
 זֶרַע לַמִּינֵהוּ וְעֵץ עֵשֶׂה-פְּרִי אֲשֶׁר זֶרְעוּבוּ לַמִּינֵהוּ וַיִּבְרָא אֱלֹהִים
 בַּיּוֹם הַרְבִּיעִי עֶרֶב וַיְהִי-בֹקֶר יוֹם שְׁלִישִׁי :

וַיֹּאמֶר אֱלֹהִים יְהִי מְאֹרֹת בַּרְקִיעַ הַשָּׁמַיִם לַהַבְדִּיל בֵּין הַיּוֹם
 וּבֵין הַלַּיְלָה וְהָיוּ לְאֹתֹת וּלְמוֹעֲדִים וּלְיָמִים וּשְׁנָיִם : וְהָיוּ
 לְמְאֹרֹת בְּרְקִיעַ הַשָּׁמַיִם דְּהָאִיר עַל-הָאָרֶץ וַיְהִי-כֵן : וַיַּעַשׂ אֱלֹהִים
 אֶת-שְׁנֵי הַמְּאֹרֹת הַגְּדֹלִים אֶת-הַמְּאֹר הַגָּדוֹל לְמַשְׁלַת הַיּוֹם
 וְאֶת-הַמְּאֹר הַקָּטָן לְמַשְׁלַת הַלַּיְלָה וְאֵת הַכּוֹכָבִים : וַיִּתֵּן אֹתָם
 אֱלֹהִים בְּרְקִיעַ הַשָּׁמַיִם לְהָאִיר עַל-הָאָרֶץ : וְלְמַשֵּׁל בַּיּוֹם וּבַלַּיְלָה
 וְלַהַבְדִּיל בֵּין הָאִיר וּבֵין הַחֹשֶׁךְ וַיִּבְרָא אֱלֹהִים בַּיּוֹם הַרְבִּיעִי עֶרֶב
 וַיְהִי-בֹקֶר יוֹם רְבִיעִי :

וַיֹּאמֶר אֱלֹהִים יִשְׂרָצוּ הַמַּיִם שְׂרָץ נֶפֶשׁ חַיָּה וְעוֹף יְעוֹפֵף עַל־
הָאָרֶץ עַל־פְּנֵי רִקְיעַ שְׁמַיִם: וַיִּבְרָא אֱלֹהִים אֶת־הַתַּנִּינִים
הַגְּדֹלִים וְאֵת כָּל־נֶפֶשׁ הַחַיָּה וְהַרְמֹשֶׁת אֲשֶׁר שְׂרָצוּ הַמַּיִם
לְמִינֵהֶם וְאֵת כָּל־עוֹף בְּנֶפֶשׁ לְמִינֵהוּ וַיֵּרָא אֱלֹהִים בְּיָמֵינוּ: וַיִּבְרָךְ
אֶתֶם אֱלֹהִים לֵאמֹר פְּרוּ וּרְבוּ וּמְלֵאוּ אֶת־הַמַּיִם בַּיָּמִים וְהָעוֹף
יָרֵב בָּאָרֶץ: וַיְהִי־עֶרֶב וַיְהִי־בֹקֶר יוֹם הַמִּישֵׁי: פ

וַיֹּאמֶר אֱלֹהִים תּוֹצֵא הָאָרֶץ נֶפֶשׁ חַיָּה לְמִינָהּ בְּהֵמָה וְרֶמֶשׂ
וְחַיֵּית־אָרֶץ לְמִינָהּ וַיְהִי־כֵן: וַיַּעַשׂ אֱלֹהִים אֶת־חַיַּת־
הָאָרֶץ לְמִינָהּ וְאֶת־הַבְּהֵמָה לְמִינָהּ וְאֵת כָּל־רֶמֶשׂ הָאֲדָמָה
לְמִינָהּ וַיֵּרָא אֱלֹהִים בְּיָמֵינוּ: וַיֹּאמֶר אֱלֹהִים נַעֲשֶׂה אָדָם
בְּצַלְמֵנוּ בְּדְמוּתֵנוּ וַיִּרְדּוּ בְדִגְתַּת הַיָּם וּבְעוֹף הַשָּׁמַיִם וּבַבְּהֵמָה
וּבְכָל־הָאָרֶץ וּבְכָל־הָרֶמֶשׂ הָרֹמֵשׂ עַל־הָאָרֶץ: וַיִּבְרָא אֱלֹהִים וְ
אֶת־הָאָדָם בְּצַלְמוֹ בְּצֶלֶם אֱלֹהִים בָּרָא אֹתוֹ זָכָר וּנְקֵבָה בָּרָא
אֹתָם: וַיִּבְרָךְ אֹתָם אֱלֹהִים וַיֹּאמֶר לָהֶם אֱלֹהִים פְּרוּ וּרְבוּ וּמְלֵאוּ
אֶת־הָאָרֶץ וּכְבֹשׂוּהָ וַיִּרְדּוּ בְדִגְתַּת הַיָּם וּבְעוֹף הַשָּׁמַיִם וּבְכָל־חַיָּה
הָרֹמֶשֶׂת עַל־הָאָרֶץ: וַיֹּאמֶר אֱלֹהִים הִנֵּה נָתַתִּי לָכֶם אֶת־כָּל־
עֵשֶׂב וְזֶרַע זֶרַע אֲשֶׁר עַל־פְּנֵי כָל־הָאָרֶץ וְאֶת־כָּל־הָעֵץ אֲשֶׁר־
בּוֹ פְרִיעֵץ זֶרַע זֶרַע לָכֶם יְהִי לְאֹכְלָהּ: וְלִכְלֵל־חַיַּת הָאָרֶץ וְלִכְלֵל־
עוֹף הַשָּׁמַיִם וְלִכְלֵל וְרֹמֵשׂ עַל־הָאָרֶץ אֲשֶׁר־בּוֹ נֶפֶשׁ חַיָּה אֶת־
כָּל־יֶרֶק עֵשֶׂב לְאֹכְלָהּ וַיְהִי־כֵן: וַיֵּרָא אֱלֹהִים אֶת־כָּל־אֲשֶׁר עָשָׂה
וְהִנֵּה־טוֹב מְאֹד וַיְהִי־עֶרֶב וַיְהִי־בֹקֶר יוֹם הַשֵּׁשִׁי: פ

וַיִּבְרָא הַשָּׁמַיִם וְהָאָרֶץ וְכָל־צִבְאוֹתָם: וַיִּבְרָא אֱלֹהִים בַּיּוֹם הַשְּׁבִיעִי
מְלֹאכְתוֹ אֲשֶׁר עָשָׂה וַיִּשְׁבֹּת בַּיּוֹם הַשְּׁבִיעִי מִכָּל־מְלַאכְתּוֹ
אֲשֶׁר עָשָׂה: וַיִּבְרָךְ אֱלֹהִים אֶת־יוֹם הַשְּׁבִיעִי וַיְקַדֵּשׁ אֹתוֹ כִּי בּוֹ
שָׁבַת מְלֹאכְתּוֹ אֲשֶׁר־בָּרָא אֱלֹהִים לַעֲשׂוֹת: פ

מִשְׁרַת חֲקַת אֹז יִשְׂרָאֵל אֶת־הַשִּׁירָה הַזֹּאת עָלֶי בְּאֵר עֲנוּ־
לָהּ: בְּאֵר חֲפְרִיָה שְׂרִים כְּרוּיָה גְדִיבֵי הָעַם בְּמַחֲקָק
בְּמִשְׁעַנְתֶּם וּמִמְדָּבָר מִתְּנָה: וּמִמִּתְּנָה נְחִילֵי אֵל וּמִנְחֵלֵי אֵל בְּמֹת:
וּמִבְּמֹת הַנִּיאָ אֲשֶׁר בְּשֵׁדָה מוֹאֵב רֹאשׁ חֲפְסָנָה וּנְשִׁקָּה עַל־
פְּנֵי הַיְשִׁימֹן:

סדר ליל שביעי של פסח

וְתִשְׁמַע הָאָרֶץ אִמְרֵי־יְיָ :
 תִּזְלַג בְּפִי אִמְרֵי־יְיָ :
 וְכַרְבִּיבִים עָלַי־עָשׂוּב :
 הָבֹו גְדֹל לֵאלֹהֵינוּ :
 בְּי כִלְדֻדְכֵיו מִשְׁפָּט :
 צַדִּיק וְיִשְׂרָאֵל הוּא :
 דוֹר עֲקֹשׁ וּפְתִילתוֹ :
 עִם נָכֵל וְלֹא חֲכָנָה :
 הוּא עֲשָׂה וְיִכְנָנָה :
 בְּיֵנו שְׁנוֹת דִּדְוֹדָר :
 וְקִיָּה וְיִאֲמְרוּ־לָהּ :
 בְּהַפְרִידוּ בְּנֵי אָדָם :
 לְמַסְפָּר בְּנֵי יִשְׂרָאֵל :
 יַעֲקֹב חָבֵל גַּחְלָתוֹ :
 וּבִתְהוֹ יֵלֵל יִשְׁמָן :
 יִבְרָנְהוּ בְּאִישׁוֹן עֵינָיו :
 עַל־גּוֹזְלוֹי יִחַף :
 יִשְׁאָהוּ עַל־אֲבֵרָתוֹ :
 וְאִין עֲמֹו אֵל נָכָר :
 וַיֵּאכֵל תְּנוּבַת שָׂדֵי :
 וַיִּשְׁמָן מִתְּלֵמִישׁ צוּר :
 עִם חֲדָב בָּרִים וְאִילִים :
 עַם־חֲקָב בְּלִיּוֹת חֲסִיָּה :
 וַיִּשְׁמָן יִשְׂרוּן וַיִּבְעַט :
 וַיִּפְשַׁשׁ אֶלֹהֵי עֲשָׂהוּ :
 יִקְנָאָהוּ בָּרִים :
 קָבְחוּ לְשָׂרִים לֹא אֵלֵיהָ :
 בָּרִשִׁים מִקְרָב בָּאוּ :
 צוּר יִלְדָהּ תִּשְׂי :
 בָּרָא יְהוָה וַיִּבְרָא

בְּל הַאֲזִינוּ חַשְׁמַיִם וְאֲדַבְּרָה :
 יַעֲרָף בְּמַטֵּר לִקְחֵי :
 כְּשֵׁעִירִים עַל־יְדֵי־שָׂא :
 כִּי שָׁם יְהוָה אֲקָרָא :
 הַצּוּר תַּמִּים פָּעֵלוּ :
 אֵל אֲמוּנָה וְאִין עוֹל :
 שַׁחַת לוֹ לֹא בְּנֵיו מִיָּמָם :
 הִי לִיהוָה תִּגְמְלוּ־זֹאת :
 הַלֹּא־הוּא אֲבִיָּה קִנְיָה :
 וְכֹר יָמוֹת עוֹלָם :
 שֶׁאֵל אֲבִיָּה וַיִּגְדָּה :
 בְּהַחֲתֵל עֲלוּיָן גּוֹיִם :
 יַצֵּב נִבְלַת עַמִּים :
 כִּי חֲלַק יְהוָה עֲמֹו :
 יִמְצָאָהוּ בְּאָרֶץ מִדְּבָר :
 יִסְבְּבָהוּ וַיִּבְנָנְהוּ :
 כְּנִשְׂרָ יַעִיר קַנּוּ :
 יִפְרֹשׁ כְּנִפְיוּ יִקְחָהוּ :
 יְהוָה בְּדָד יִנְהַנּוּ :
 יִרְבִּיבָהוּ עַל־בְּמַתִּי אָרֶץ :
 וַיִּגְקָהוּ דָבֶשׁ מִסְּלַע :
 חֲמַאת בָּקָר וְחֵלֶב צֹאן :
 בְּנִי־בֶשֶׁן וְעֵתוּדִים :
 וְדַם־עֵגֶב תִּשְׁתַּהֲחַמֵּר :
 שְׂמֹנֶת עֵבֶית בְּשִׂית :
 וַיִּנְבֵּל צוּר יִשְׁעָתוֹ :
 בְּתוֹעֵבַת יִכְעִיָּקָהוּ :
 אֶלְזִים לֹא יִדְעוּם :
 לֹא שִׁעְרוּם אֲבֵתֵיכֶם :
 וּתִשְׁבַּח אֵל מִחֲלַקָּה :

סדר ליל שביעי של פסח

כה

ויאמר אסתירה פני מהם
 כי דור תהפולת המה
 הם קנאוני בלא אל
 ואני אקניאם בלא עם
 כי אש קדחה באפי
 ותאכל ארץ ויבלה
 אספה עלימו רעות
 מזו רעב ולחמי רשף
 תשן בדהמת אשחדבם
 מהויז תשבל חרב
 גם בחרור גם בתולה
 אמרתי אפאיהם
 לולי בעם אויב אגור
 פן יאמרו ידנו רמה
 כי גזוי אבר עצות המה
 לו חכמו ישבילו זאת
 איכה ירחף אחד אלף
 אסלא כי צורם מרם
 כי לא בצורנו צורם
 כי מנפן סדם נפנם
 ענבמו ענבי רוש
 חמת תניגם ייגם
 בלא הוא כמס עמדי
 לי נקם ושלם
 כי קרוב יום אידם
 כי ירדן יהיה עמו
 כי יראה פי אולת יד
 ואמר אי אלהימו
 אשר תלב וכתמו יאכלו
 יקומו ויעורקם

מצעם בגזו ובנתיו :
 אראה מה אתריתם
 בגים לא אמזן גם :
 בעסוני בהבליהם
 בגזי נבל אכעיסם :
 ותיקד עד שאל תחתית
 ותלהט מוסדי הרים :
 חצי אכלה גם :
 וקטב מירי
 עס חמת וחלי עפר :
 ומחדרים אימה
 יונק עס איש שיבה :
 אשפיתה מאנוש זכרם :
 פן ינקרו צרימו
 ולא יהיה פעל כל זאת :
 ואין בהם תבונה :
 לוי יבינו לאמריהם :
 אכתי ושנים יגיסו רבבה
 אל ניהוה הסגרים :
 בתי ואיבינו פלילים :
 ש ומשדמת עמרה
 אשבלת מררת למו :
 ותראש פתנים אכור :
 חתום באוצרותי :
 לעת תמוט רגלם
 ורחש עתדת למו :
 ועל עבדיו יתנחם
 ואפס עצור ועזוב :
 צור חסיו בו :
 ישתו יין נסיגם

סדר ליל שביעי של פסח

ראו | עתה כי אני היום
אני אמת ואחיה
ואין מידי מציל
ואמרת כי אני לעולם
ותאתו במשפט יד
ולמשנאי אשלם
וחרפי תאכר בער
מראש פרעות אויב
כי דם-עבדיו יקום
וכפר אדמתו עמו

יהי עליכם סתרה
ואין אלהים עמדי
מחצתי ואני ארפא
כי-אשא אל-שמים ידכי
אם-שנותי ברק חרפי
אשיב גקם לצרי
אשכיר חצי מדם
מדם חלל ושביה
הרנינו גוים עמו
וגקם ישיב לצריו

הושע סי' י' אז ידבר יהושע ליהוה ביום תת יהוה את-האמרי לפני
בני ישראל ויאמר | לעיני ישראל שמש בגבעון היום
יחד געמק אילון | וידם השמש ויבח עמד ער-יקום גוי איביו
הלא-היא כתובה ער-ספר הישר וי-עמד השמש בחצי השמים
ולא-אין לבוא ביום תמים | ולא היה ביום ההוא לפניו ואחריו
לשמע יהוה בקול איש כי יהוה גלחם לישראל

שופטים סי' ה' ותשר דבורה וברק בן-אבינעם ביום ההוא
לאמר : בפרע פרעות בישראל בהתנגד

עם ברבי יהוה : שמעו מלכים האזינו
רזנים | אנכי ליהוה אנכי אשירה
ליהוה אלתי ישראל | יהוה בצאתך
משעיר | בצעדה משנה ארום
רעשה גם-שמים נטפו | גם-עבים נטפו
מים : הרים גזלו מפני יהוה
סיני מפני יהוה אלהי ישראל : בימי שמגר בך
ענת | בימי יעל חדלו ארתות
נתיבות ילכו ארתות עקלקלות : חדלו פרזון בישראל
חדלו | עד שקמתי דבורה
אם בישראל : יבחר אלהים

סדר י"ד שביעי של פסח

או לחם שערים

לבי לחוקמי ישראל

ישבי על-מדין

שם יתנו צדקות יהוה

עירי עירי דבורה

קום ברק ושבח שביח בין
או יכר שריד לאדירים עם

אתרד בנימין בעממיה

ומזבולן משקים בשבט
ואשרי ביששכר עם-דברה

בפלגות ראובן

לשמע שרקות עדרים

ודן למה יגור אנגית

זבלון עם תרף נפשו למח

או גלחמי מלכי בגען

מן-שמם גלחמי

עם סמרא :

גמל קדומים גמל קישון

כו

מגן

בארבעים ארף

המתנדבים

לדבי אתנות

והלכי

מקול מחצצים בין

צדקת

או ירדו לשערים עם-

עירי

קום ברק ושבח שביח בין

יהוה

מני אפרים שרשם

מני

ומזבולן משקים בשבט

ויששכר

בעמק שלח

גדלים

למה ישבת בין

לפלגות

גלעד בעבר תרדן

אשר

ועל-מפרציו

ונפתלי

באו מקדים

בתעגד

בצע כסף לא

הזוכים

גמל קישון

תדרכי

או הלמו עקבי-

הרשים

אכר יאה ולמה

בשר אל :

בעם ברקו יהנה :

צחרות

על-דרך שיהי :

משאבים

חרונו בישראל

הנה :

עירי דברי-שיר

ובינעם :

דדלי בגבורים :

עמלק

זכיר ירדו מתקקים

הספר :

מן ברק

רגליו

קחילב :

משפתים

אויבן גדולים חקרי לב :

עבן

שב לתוף ימים

שגון :

ל מרומי שנה :

חמו

למי מגידו

יקחו :

זכום-לותם גלחמי עם סמרא :

רפם

פשי עז :

סדר ליל שביעי של פסח

מדהרות נהרות אפיריו :

סוס

מרוז אמר מלאך יהוה

אורו אורו אורו

ישביה

כי לא-באו לעזרת יהוה

לעזרת תברך מנשים

יהוה בגבורים :

אשת חבר תקיני

יעל

באהל תברך :

מנשים מים שאל חלב

בספל אדירים המריבה חמאה :

נתנה

דיתר תשלחנה

יה וימינה להלמות

עמלים

והלמה סיסרא מתקה ראשו

והלפה רקתו :

ומחצה בין רגליה כרע נפל

בין רגליה כרע נפל

שכב

כרע שם נפל שדוד :

באשר בער החלון נשקפה

אם סיסרא בעד האשנב

ותביב

בשש רכבו לבוא

מדוע מדוע אחרו פעמי

חכמות שרותיה תעננה

מרכבותיו :

אחי חלא ימצאו יחלקו

היא תשיב אמריה לה :

רחם רחמתיים לראש נבר

שלל

צבעים לסיסרא

שלל צבעים

צבע רחמתיים לצוארי שלל :

רקמה

יאבדו כל-אויביה יהוה

בן ואחביו קצאת חשמט

בגברתו

ותשקט הארץ ארבעים

שנה :

שמואל א' ס' ב' נתתפלל חנה ותאמר עלן לפי ביהוה רמה קרני

ביהוה רחב פי על-אויבי כי שמתתי בישועתך :

אין-קרני ביהוה כי-אין בלתי ואין צור באלהינו : אל-תרכבו

תדברו גבהה גבהה יצא עתק מפיכם כי אל דעות יהוה ולו

נתננו עללות : קשת גברים חתים ונגשלים אורו חיל : שבעים

בדחם נשפרו ודעבים חרלו ער-עקרה ילדה שבעה ורבת בגים

אמלה : יהוה ממית ומתיה מוריד שאול ויעל : יהוה מוריש

ומעשיר משפיל אחי-מרום : מקים מעטר דל כאשפת ירים

סדר ל ל שביעי של פסח

כו

בבין להושיב עם-גדיבים וכפא כבוד יגחלם בי ליהוה מצקי
ארץ וישת עליהם תבל : רגלי חסידיו ישמר ורשעים בחשך
קמו כי לא בקח יגבר איש : יהוה יחתו מרוביו עליו בשמים
עם יהוה ירין אפסי-ארץ ויתן-עז למלכו גרים קרן משיחו :
ב' כי גידבר דוד ליהוה את-דברו השירה הזאת ביום הציל
יהוה אתו מקף כל-איביו ומקף שאול :

יהוה סלעי ומצדתי ומפלטי-לי

אלהי
מגני נקרן ישעי משנבי

משעי מחמם תושעני :

כי אפפני משברי-

גחלי בלעל יבעתני :

קדמני מקשי-

בצר-לי אקרא יהוה

ואל
וישמע מהיכלו

וישועתי באזניו :

מסודות השמים

ויתגעשו כי-תרה לו :

עלה
ואש מפיו

גחלים בערו ממנו :

וימ
וערפל תחת

וירב על-קרוב ויעף

ונשת חשך סביבתי

חשרת-מים עבי שחקים :

מננה
ירעם מן-שמים

ועליון יתן קולו :

וישלח
וגראו אפיקי

וגלו מסודות תבל

בגערת
ישלח מחרום

וימשגי ממים רבים :

יצילני

אמר

ירי אחסה-בו

מנוסי

לקרא

יהוה ומא-בי אישע :

ות

אול סבני

ות :

אחלהי אקרא

דלי

ירעש הארץ

גזו

של יתן באפו

אכל

צאת אמים וימד

בליו :

ל-בגפירות :

ה

בש

אל יהוה

ות

ל :

וי

ירי קחגי

סדר ליל שביעי של פסח

מאיבי עז

מפני :

יהנה משען לי :

אתי

יהנה בצדקתי

לי

רשעתי מאלחי :

לנגדי

תמים לו ואשתמרה מעוני :

בצדקתי

חסיד תתחסך

תתמם :

עקש תתפל :

תושיע

אתה גידי יהנה

חשבי :

אדלג-שור :

דרבן

הוא לכל החסים בו :

יהנה

מעוני תגל

דרבי :

במתי יעמידני :

למלחמה

לי מגן ישעך וענתך תרביני :

תחתני

איבי ואשמידם

בדתם :

תחת רגלי :

במלחמה

(54)

יִקְדַּמְנִי בַיּוֹם אֵיךְ

יִחַלְצֵנִי בִּיְהוָה מִיָּד

כִּי שָׁמַרְתִּי דְרָכֶיךָ יְהוָה

וְחִקְתָּיו לֹא אֶסְוֶה מִמֶּנּוּ :

כִּבְרִי לִנְגַד עֵינָיו :

עִם נֶגֶד תִּתְבַּר

וְעֵינֶיךָ עַל דָּרְמִים תִּשְׁפִּיל :

כִּי בִכָּה אֲרִוץ גְּדוֹד

אִמְרַת יְהוָה צְרוּפָה

הוא לכל החסים בו :

וְקָמִי צוֹר מִבְּלַעַדִּי אֶלְהִינִי :

מִשׁוּנָה רַגְלִי בְּאֵילֹת

וְנִחַתת קִשְׁת־נְחוּשָׁה וְרַעַתִּי :

לי מגן ישעך וענתך תרביני :

וְלֹא מִעֲדוֹ בְּרַסְלֵי :

וְאֶבְלָם וְאֶמְחָצֵם וְלֹא יִקְוֶמוּן

תִּבְרִיעַ קָמִי תַחְתָּנִי :

מִשְׁנֵאֵי כִּי אֲמַצּוּ

וְיִהְיֶה

וַיֵּצֵא לְמַרְחָב

וַיִּמְלֵנִי

כְּכֹר יְדֵי יֹשִׁיב

וְלֹא

כִּי כָל־מִשְׁפָּטָיו

וְאֶחֱיָה

וַיֵּשֶׁב יְהוָה לִי

עִם־

עִם־גְּבוּרַת תָּמִים

וְעִם־

וְאֶת־עַם עֵינִי

כִּי־

וַיְהִי־יְהוָה יְדֵי

בְּאֵלָיו

הָאֵל תָּמִים

מִגֵּן

כִּי מִי־אֵל מִבְּלַעַדִּי

הָאֵל

וַיִּתֵּן תָּמִים

וְעַל־

מִלְמַד יְדֵי

וַתִּתֵּן

תִּרְחִיב צְעָדִי

אֲרַחֲפָה

וְלֹא אֲשׁוּב עֲדָה

וַיִּפְלֹ

וַתִּזְהַרְנִי מִיָּד

וְאֵיבֵי

סדר ליל שביעי של פסח

כח

מְשַׁנְאֵי וּרְצֵמֵיכֶם: יִשְׁעוּ וְאִין	תַּתַּה לִּי עֲרֵף
וְאִשְׁחַקֶם	מוֹשִׁיעַ
כְּמִיטֵי-חֻצוֹת אֲדָקֶם	כְּעַפְר־אֲרֶץ
תִּשְׁמְרֵנִי	אֲרֻקֶם:
עִם לֹא-יִדְעֵתִי	רִאשׁ גּוֹיִם
לִשְׁמוֹעַ	יַעֲבֹדֵנִי:
בְּנֵי נָכָר יִבְלֹוּ וְיִחַקְרוּ	אִין יִשְׁמְעוּ לִי:
וְיִרֶם	מִמִּסְגְּרוֹתֶם:
הָאֵל הַנִּתָּן נִקְמָת	אֱלֹהֵי צוֹר יִשְׁעֵי:
וּמִצִּיאֵי	וּמְרִיד עַמִּים תַּחֲתֵנִי:
מֵאִישׁ חֲמָסִים	מֵאִיבֵי וּמִקְמֵי תְרוֹמַמְנֵי
מִגְּדוֹל	תִּצִּילֵנִי: עַל-כֵּן אֲדַרְךָ יְהוָה בְּגוֹיִם וּלְשִׁמְךָ אֹמֵר:
וְעִשְׂהָ-חֶסֶד	יִשׁוּעוֹת מִלְכּוֹ
עוֹקֶם:	לְמִשְׁתֵּי
	לְדָד וּלְזֹרְעוֹ עַד-

וְיִשְׁעֵי סִי ל' וְהִיא אֲזֶר־הַלְבָנָה בְּאֹר־הַחֲמֹדָה וְאֹר־הַחֲמֹדָה יְהִי
שֶׁבַע-תַּיִם בְּאֹר־שֶׁבַע-תַּיִמִּים בְּיוֹם חֲבַשׁ יְהוָה אֶת-
הַיָּבֵר עִמּוֹ וּמִחֵץ מִבֵּיתוֹ יִרְפָּא: הִנֵּה שֵׁם-יְהוָה בָּא מִמִּדְבָּר בְּעַר
אֲפֹ וְכָבֵד מִשָּׁמַיִם שִׁפְתָיו מְלֵאוֹ זַעַם וּלְשׁוֹנוֹ בָּאֵשׁ אִקְלָת: וְרוּחוֹ
מִבְּחַר שׁוֹטֵף עַד-צוּר יִחַצֵּה לַחֲנֹפֶה גּוֹיִם בְּנִפְתַּת שׁוּא וְרֶסֶן
תַּעֲזֶה עַל לְחַיֵּי עַמִּים: הַשִּׁיר יְהִי לְכֶם כְּלִיל הַתְּקֵד־שִׁתְּנָה
וְשִׁמְתֵת לְבָב כְּהוֹלֵךְ בְּחִלְלֵי לְבֹא בְהֵר־יְהוָה אֶל-צוֹר יִשְׂרָאֵל:
שְׁעֵי סִימֵן כִּי בְּיוֹם הַהוּא יוֹשֵׁר הַשִּׁיר-הַזֶּה בְּאֶרֶץ יְהוּדָה עִיר עוֹד
לָנוּ יִשׁוּעָה יִשִּׁית הוֹמָת וְחַל: פִּתְחוּ שְׁעָרִים וַיָּבֹא
וַיִּצְדִּיק שֹׁמֵר אֲמִנִים: יִצַּר סִמּוֹן תִּצְדַּק שְׁלוֹם | שְׁלוֹם כִּי בָהּ
בְּטוֹחַ: בְּטוֹחַ בְּיְהוָה עַד-יַעַד בִּי בִּינָה יְהוָה צוֹר עוֹלָמִים:
בַּמִּזְמוֹר שִׁיר לְיוֹם הַשַּׁבָּת: טוֹב לַהֲדוֹת לַיהוָה וּלְזַמֵּר לְשִׁמְךָ
עֲלֵיוֹן: לְחַיִּד בְּכֹקֵר חֲסִידָךְ וְאַמְנֹנֶתְךָ בְּלִדוֹת: עַל-
עֲשׂוֹר וְעַל-יָבֵד עַלִּי הַגִּזּוֹן בְּכַנּוֹר: כִּי שִׁמְחֵתֵנִי יְהוָה בְּפַעֲלֶךָ
בְּמַעֲשֵׂי יְדֶיךָ אֲרַגֵּן: מִדֶּה-גְּדֹלְךָ מַעֲשֵׂיךָ יְהוָה מֵאֵד עִמְקוֹ
מִחֲשִׁבְתֶּיךָ: אִישׁ-בְּעַד לֹא יֵדַע וְכַסִּיד לֹא-יָבִין אֶת-זֹאת: בְּפִרְחַת
יִשְׁעִים | כְּמוֹ-עֵשֶׂב וַיִּצְיָצוּ כָל-פְּעָלֵי אֱוֹן לַהֲשִׁמְדֵם עַד-יַעַד:

סדר ליל שביעי של פסח

ואתה מהום לעלם יהוה: כי הנה איביך | יהוה קיימתה איביך
יאבדו יתפרדו כל פעלי און: ותרם בראים קרני בלתי בשמן
העגן: ותבט עיני בשורי בקמים עלי מרעים תשמענה אזני:
צדיק פתמר יפרח בארו בלבנון ישנה: שתולים בבית יהוה
בתצרות אלהינו יפריחו: עוד ינובון בשיבה דשנים ורעננים
יהיו: להגיד קיישר יהוה צורי ולא עזבתה בו:

ס למנצח שיר מזמור הריעו לאדונים כל הארץ: אמרו כבוד
שמו שימו כבוד תהלתו: אמרו לאדונים מה נורא
מעשיך ברב עוז יכששו לך איביך: כל הארץ | ישתחוו לך
ויזמרו לך וימרו שמך סלה: לכו וראו מפעלות אדונים נורא
עלילה על בני אדם: הפך ים | ליבשה בנהר יעברו ברגל שם
גשמהו בו: משר בגבורתו | עולם עיניו בגנים תצפינה הסוררים |
אל ירומו למו סלה: ברכו עמים | אלהינו והשמיעו קול תהלתו:
השם גפשונו בחיים ולא נתן למוט הגלגו: כי בכתבתנו אלהים
צרפתנו בצרפת כסף: הבאתנו במצודה שמת מועקה במתנינו:
הרבת אנוש רדאשנו באנו באש ובמים ותוציאנו לרווח:
אבוא ביתך בעולות אשקם לך גדרי: אשר פצו שפתי ודברי
פי בצרלי: עלות מהים אעלה קד עסקרת אילים אעשה
בקר עסעתונים סלה: לכו שמעו ואספיה כל יראי אלהים
אשר עשה לנפשי: אליו פייקראתי ורומם תחת לשוני: און
אסראיתי בדבי לא ישמע אדני: אכן שמע אלהים הקשיב
בקול תפילתי: ברוד אלהים אשר לא הסיר תפילתי ותסדו מאתי:

ע משביל לאספה למה אלהים ונחת לנצח יעשן אפך בצאן
מרעתך: זכר עתך | קגית קדם גאלת שבט גחלתך
הר ציון זה | שכנת בו: הרימה פעמיה למשאות נצה בלחרע
אויב בקדש: שאנו צורריך בקרב מועדיך שמו אותתם אתות:
יודע כמביא למעלה בסבך עין קרדמות: ועתה פתותיה יחד
בכשיל וכילפות יהלומין: שלחו באש מקדשך לארץ חללו
משכן שמך: אמרו בלבם גינם יחד שרפו כל מועדיך בארץ:
אתותינו לא יראינו אין עוד גביא ולא אתנו יובע עדמה:

סדר ליל שביעי של פסח

כט

עדרמתי אלהים יחרף צר ינאץ אויב שמך לנצח: למה תשיב
ידך וימנע מקרב חיקך בכה: ואלהים מדבי מקדם פעל ישועות
בקרב הארץ: אתה פוררת בעוז ים שפרת ראשי תנינים על-
המים: אתה רצפת ראשי לוייתן תתננו מאכל לעם לציונים:
אתה בקעת מעיני נחל אתה הובשת נהרות איתן: לך יום
אפלה לילה אתה הכינות מאור ושמש: אתה הצבת כל-
גבולות ארץ קיץ וחרף אתה יצרתם: זכר זאת אויב חרף יהוה
ועם-גבר נאצו שמך: אל-תתן לחית נפש תורה חיה עניף
אל-תשבח לנצח: הבט לברית ביי-מלאו מחשבי-ארץ נאות
חכם: אל-ישב דך נכלם עני ואביון יהללו שמך: קומה אלהים
ריבה ריבך זכר חרפתך מני-גבר בדי-היום: אר-תשבח קול
צוריק שאון קמיק עולה תמיד:

עו משביל לאספ האזינה עמי תורתך הפיו אזנכם לאמרי-פי:
אפתחה במשל פי אביעה חידות מני-קדם: אשר
שמענו ונדעם ואבתנו ספרו-לנו. לא נבחר | מפניהם לדור
אחרון מספרים תהלות יהוה ועזונו ונפלאותיו אשר עשה: ויקם
עדות | ביעקב ותורה שם בישראל אשר ציה את-אבותינו
להודיעם לבניהם: למען ידעו | דור אחרון בנים יולדו יקמו
ויספרו לבניהם: וישימו באלהים בסלם ולא ישגחו מעללי-
אל ומצותיו ינצרו: ולא יהיו | באבותם דור סודר ומרה דור
לא-הבין לבו ורא-נאמנה את-אל רוחו: בני-אפרים נושקי
רומיקשת הפכו ביום קרב: לא שמרו ברית אלהים ובתורתו
מאנו ללכת: וישגחו עלילותיו ונפלאותיו אשר הראם: נגד
אבותם עשה פלא בארץ מצרים שדה-צען: בקע ים ויעבירם
נצב-מים במו-נד: וינחם בענין יומם וכל-הלילה באור אש:
יבקע צרים במדבר וישק בתהמות רבה: ויוצא נוזלים מסלע
ויורד בנהרות מים: ויסיפו עוד לחטא-לו למרות עליון בציה:
וינסו-אל בלבכם לשאל-אכל לנפשם: וידברו באלהים אמרו
הנוכל אל לערף שלחן במדבר: הן הבה-צור ויווכו מים ונחלים
ישטפו הנס-לחם ויבל תת אסי-כין שאר לעמו: לכן | שמע

סדר ליל שביעי של פסח

יהוה ויתעבר ואש נשקה ביעקב וגם אף עלה בישראל : כי
 לא האמינו באלהים ולא בטחו בישועתו : ויצו שחקים ממעל
 ודלתי שמים פתח : וימטר עליהם מן לאכל ודגני שמים נתן
 להם : לחם אבירים אכל איש צידה שקח להם לשבע : ופע
 הדם בשמים וינהג בעזו תימן : וימטר עליהם כעפר שאר
 נבחול ימים עוף בנף : ויפל בקרב מחנהו סביב למשגנותיו :
 ויאכלו וישבעו מאד ותאותם יבא להם : לא יזרו מתאותם
 עוד אכלם בפיהם : ואף אלהים | עלה בהם ויהרג במשמניהם
 ובחנני ישראל הכריע : בכל זאת חטאו עוד ולא האמינו
 בגוראתיו : ויכלל בהבל ימיהם ושנותם בפהלה : אם הרגם
 ודרשוהו ושבו ושחרו אל : ויזכרו כי אלהים ציורם ואל
 עליון גאלם : ויפתוהו בפיהם ובלשוונם יכבדו לו : ולבם לא
 נכון עמו ולא נאמנו בכריתו : והוא רחום | וכפר עון ולא ישיחית
 וחרבה להשיב אפו ולא יעיר כל חמתו : ויזכר כי יבשר המה
 רוח הולד ולא ישוב : במה ימרוהו במדבר יעציבוהו בישמוז :
 וישבו וינפסו אל וקדוש ישראל חתיו : לא יזכרו את ידו יום
 אשר פדם מניצר : אשר שם במצרים אתותיו ומופתיו בשדה
 צען : ויתפד להם יאריהם ונזוליהם בל ישתיו : ישלח בהם
 ערב ויאכלם ויצרדע ותשחיתם : ויתן לחסיל יבולם ויגיעם
 לארבה : יהרג בפרד גפנם ושקמותם בחגמר : ויסגר לפרד
 בעירם ומקניהם לרשפים : ישלח בהם | חרון אפו עברה ונעם
 וצרה משלחת מלאכי רעים : יפלם נתיב לאפו לא יחשך
 ממות נפשם ותותם להבר הסגיר : ויך כל בכור במצרים ראשית
 אונים באהליהם : ויפע בצאן עמו וינהגם בעדר במדבר : ונתחם
 לבטח ולא פחדו ואת אויביהם כפה הים : ויביאם אל גבול
 קדשו הר יזה קנתה ימינו : ויגרש מפניהם | גוים ויפילם בחבל
 נחלה וישגן באהליהם שבטי ישראל : וינפסו וימרו את אלהים
 צהיון ועדותיו לא שמרו : ויסגו ויבגדו באבותם נהפכו בקשת
 רמיה : ויבועסוהו בקמותם ובפסיליהם יקניאוהו : שמע אלהים
 ויתעבר וימאס מאד בישראל : ויטש משגן שלו אהל שגן

באדם: ויתן לשבי עז ותפארתו ביד-צב: ונספר לתרב עמו
 ובגחלתו התעבר: פהגרוי אכלת-אש ובתולתיו לא היללו:
 להניו פהרב גפלו ואלמנתיו לא תכנינה: וקץ קישון אלני
 בגבור מתרוגן מיין: ונד צרוי אהור חרפת עולם נתן למו:
 וימאס באהל יוסף וכשנט אפרים לא בחר ויבחר את-שבת
 יהודה את-הר ציון אשר אהב: ויבן במדרגים מקדשו בארץ
 יסדה לעולם: ויבחר בידו עבדו ויקחהו ממבלאת צאן: מאחר
 עלות הביאו לרעות בניעקב עמו וכישראל גחלתו: וידעם
 בתם לבבו ובתבונות בפיו ונחם:

קו יהו ליהנה ביי-טוב פי לעולם חסדו: יאמרו גאילי יהוה
 אשר גאלם מיד-צור: ומארצות קבצם ממזרח וממערב
 מצפון ומים: תעו במדבר פישיתון דרך עיר מושב לא מצאו:
 רעבים גם-צמאים נפשם בהם תתעסף: ויצעקו אלי-יהוה בצר
 להם ממצוקותיהם וצילם: ויהריכם בדרך ישרה ללכת אל-
 עיר מושב: יהו ליהנה חסדו ונפלאותיו לבני אדם: ביה-שביע
 גפש שקקה ונפש רעה מלא-טוב: ישבי חשד וצלמות אסרי
 עני וברזל: ביה-מרו אמרי-אל ועצת עליון גאצו: ויכנע בעמל
 לבם בשלו ואין עזר: ויצעקו אלי-יהוה בצר להם ממצוקותיהם
 וישעם: ויציאם מחשד וצלמות ומסרותיהם ינתק: יהו ליהנה
 חסדו ונפלאותיו לבני אדם: ביה-שבר דלתות גחשת ובריהי
 ברזל גדע: אולים מדרך פשעם ומעונותיהם יתענו: קל-אכל
 תתעב נפשם ויגיעו עד-שערי-מות: ויצעקו אלי-יהוה בצר להם
 ממצוקותיהם וישעם: ישלח דברו וירפאם ומלט משחיתותם:
 יהו ליהנה חסדו ונפלאותיו לבני אדם: ויזבחו זבחי תודה
 ויספרו מעשיו ברנה: וירד הים באגיות עשי מלאכה במים
 רבים: המה ראו מעשי יהוה ונפלאותיו במצולה: ויאמר ויעמר
 רוח סערה ותרוםם גליו: יעלו שמים ירדו תהומות נפשם
 ברעה תתמוגג: יחוגו ויגיעו בשבור וכל-חכמתם תתפקע:
 ויצעקו אלי-יהוה בצר להם וממצוקותיהם ויציאם: יקם סערה
 דרמה ויחשו גליהם: וישמתו כיה-ישתקו וינחם אל-מתו
 תצמם: יהו ליהנה חסדו ונפלאותיו לבני אדם: וירוממוהו

סדר ליל שביעי של פסח

בקהל עם ובמושב זקנים יחללוהו: ישם נהרות למדבר ומצאי
מים לצמאון: ארץ פרי למלחה מדעת וישבי בה: ישם מדבר
לאגם מים וארץ ציה למצאי מים: וישב שם רעבים ויכוננו
עיר מושב: ויזרעו שדות ויטעו כרמים ויעשו פרי תבואה:
ויברכם וירבו מאד ובהמתם לא ימעיט: וימעטו וישחו מעצר
רעה ונגון: אשף בנו על נהיבים ויתעם בתהו לא דרדד: וישגב
אביון מעוני וישם בצאן משפחות: יראו ישרים וישמחו וכל--
עודה קפצה פיה: מי יתקם וישמר אלה ויתבוננו חסדי יהוה:

שיר השירים אשר לשלמה: ישקני מנשיקות פיהו כי טובים
דדיך מיין: לריח שמניך טובים שמן תונק שמך על-כן
עלמות אהבוך: משכני אחרוך נרוצה הביאני המלך
חדרוי נגילה ונשמחה בך נזכירה דרך מיין מישרים אהבוך:
שחורה אני ונאווה בנות ירושלם פאהלי קדר פיריעות שלמה:
אל תראני שאני שחרחרת ששזפתני השמש בני אמי נחר--
בי שמני נטרה את הכרמים כרמי שלי לא נטרתי: הנידה לי
שאהבה נפשי איכה תרעה איכה תרפיץ בצחרים שלמה אהיה
בעמיה על עדרי חברך: אסילא תדעי לך היפה בנשים צאי
לך בעקבי הצאן ורעי את גדיתיך על משגנות הרעים: לססתי
ברכבי פרעה דמיתוך רעיתי: גאוו לחיך בתורים צוארך
בחרוזים: תורי זהב געשה לך עם נקודות הכסף: עד שהמלך
במסכו גרדי נתן ריחו: צרור המדודי לי בין שדי ילון:
אשבל הכפר דודי לי בכרמי עין גדי: הקד יפה רעיתי הקד
יפה עיניך יוגים: הקד יפה דודי את נעים אף ערשנוי בענגה:
פרות בתינו ארוים רהיטנו ברותים: אני תבצלת השרון שושנת
העמקים: בשושנה בין החוחים בן רעיתי בין הבנות: כתפוח
בעצי הנער בן דודי בין הבנים בצדו חמדותי וישבתי ופרו
מתוך לחמי: הביאני אל בית היין ורגלו עלי אהבה: סמכוני
באישיות רפדוני בתפוחים כי חולת אהבה אני: שמאלו
תחת לראשי וימינו תחבקני: השבעתי אתכם בנות ירושלם
בצבאות או באילות השדה אס מעורו ונאם תעוררו את--

האהבה עד שתחפץ: קול דודי הנחמדה בא מדלג עליה הרים
מקפץ עליה נבעות: הומה דודי לצבי או לעפר האילים הנדה
זה עומד אחר בתלנו משגיח מן החלונות מציץ מן החרכים:
ענה דודי ואמר לי קומי לך רעיתי יפתי ולכי לך: כי הנחמתי
עבר הגשם חלף הלך לו: הנצנים נראו בארץ עת הזמיר הגיע
וקול התור נשמע בארצנו: התאנה חלמה פניה והנפנים סמדר
נתנו ריח קומי לך רעיתי יפתי ולכי לך: יונתי בחגוי הסלע
בסתור המדרגה הראיני את מראיך השמיעני את קולך כי
קולך ערב ומראיך נאה: אחוה לנו שעלים שעלים קמנים
מחבלים ברמים וברמינו סמדר: דודי לי ואני לו הרעה
בשושנים: עד שיפוח היום ונסו הצללים סב דמה לך דודי
לצבי או לעפר האילים על הרי בתר: על משכבי בלילות
בקשתי את שאהבה נפשי בקשתי ולא מצאתי: אקומה נא
נאסובכה בעיר בשוקים וברחבות אבקשה את שאהבה נפשי
בקשתי ולא מצאתי: מצאוני השמרים הסבבים בעיר את
שאהבה נפשי ראיתם: במעט שעברתי מהם עד שמצאתי את
שאהבה נפשי אחותי ולא ארפנו עזי שחביאתי אד בית אמי
ואל חדר הורתי: השבעתי אתכם בנות ירושלם בצבאות או
באילות השדה אסתערו וואסתעוררו את האהבה עד
שתחפץ: מי זאת עלה מן המדבר בתימרות עשן מקפרת מר
ולבונה מגל אבקת רובל: הנה משתו שלשלמה ששים גפרים
סביב לה מגברי ישראל: כלם אחי חרב מלמדי מלחמה
איש חרבו על ירכו מפחד בלילות: אפריון עשה לו המלך
שלמה מעצי הלבנון: עמודיו עשה כסף רפידתו זהב מרדכו
ארמון תוכו רצוף אהבה מבנות ירושלם: צאינה וראינה בנות
ציון במלך שלמה בעטרה שעטרה לו אמו ביום חתנתו וביום
שמחת לבו: הנך יפה רעיתי הנך יפה עיניך יונים מפעד
לצמתך שערך בעדר העזים שגלשו מהר גלעד: שגיך בעדר
הקצובות שעלו מן ההרצה שגלם מתאימות ושבלה אין בהם:
כחוט השני שפתותיך ומדברך נאה בפלח הרמון וקתך מפעד

סדה ליל שביעש של פסח

לצמתך: במגדל דוד צוארך בניו לתלפזת אלה דמגן תלוי
 עשיר בלשון הגבורים: שני שתיך בשני עפרים תאומי צביה
 דהעם בשושנים: ער שפית היום וגמון הצללים אלה לי אלה
 דה דמור ואלה בעת הלבונה: פלך ופה רעיתי ויום אין פה:
 אחי מלבנון בכה אחי מלבנון תבוא תשורי: מראש אמרה
 מראש שניה תרמוץ ממענות אריות מקררי נמרים: לבבתי
 אחתי כפה לבבתי באחת מעיניך באחד ענק מצורניך: מהד
 יפו הדיך אחתי כלה מהד טכנ הדיך מיין וריח שמניך מפל
 בשמים: נפת תמפנה שפתותיך בכה דבש וחלב תחת לשונך
 וריח שלמותך בריח לבנון: גן געיל אחתי כלה גל געיל
 מעין חתום: שלחך פתחם רמונים עם פרי מגדים כפרים עם
 נהמים: נהד וברכס קנה וקנמוז עם פלעצי לבונה מר ואחלות
 עם פלראשי בשמים: מעין ננים באר מים חיים ונזלים מן
 לבנון: עורי צפון נבוא תימן הפיחי נני יזלו בשמיו יבא דודי
 לנני ואל פרי מגדיו: באתי לנני אחתי כלה אריתי מורי
 עם בשמי אכלתי יערי עם דבשי שתיתי ייני עם חלבי אכלן
 רעם שתו ושכרו דודים: אני ישנה ולבי ער קול דודי דופס
 פתחילי אחתי רעיתי ונתתי תמתי שראשי נמלא טל קוצותי
 רסיסי לילה: פשטתי את פתגתי איכה אל בשנה רחצתי את
 רגלי איכה אטנפם: דודי שלח ידו מן חחור ומעי המן עקרו:
 קמתי אני לפתח לדודי וירי נמפוד מור ואצבעותי מור עבר על
 בפות המנעור: פתחתי אני לדודי ודודי חמק עבר נפשי
 יצאה בדברו בקשתיחו ולא מצאתיהו קראתיו ולא ענני:
 מצאני השמרים הפכבים בעיר הבוני פצעוני נשאו את דרדילי
 מעלי שמרי החמות: השבעתי אתכם בנות ירושלם אסי
 תמצאו את דודי מהתנירו לו שחולת אהבה אני: מהד הורך
 מהוד היפה בנשים מהד הורך מהוד שגכה השבעתנו: דודי
 צה ואדום הגול מרכבה: ראשו פתם פז קוצותיו תלתלים
 שחרות בעורב: עיניו ביונים על אפיקי מים רחצות בחלב
 ישבות על מלאות: לחיו בערוגת הבשם מגדלות מרקחים

סדרת ליל שבעת של פסח

שפתותיו שושנים נטפות מזה עברו ודיר גלילי זהב ממלאים
 בתרשיש מעור עשת שן מעפת ספירים : שוקר עמודי שש
 מ'סדים על אדני פז מראדו בלבנון בחיה בארזים : חברה מתקום
 וכלו מחמדים זה דודי וזה רעב בנות ירושלים : אנה הלך הוזהב
 היפה בנשים אנה פנה הוזהב ונבקשנו עמו : איה יתד לננו
 לערוגות הבשם לרעות בננים ולקטש שושנים : אני גלדתי
 ודודי לי הרועה בשושנים : ופה את רעותי בתרצה גאות
 בירושלם איה בנדגלות : הסבי עינדך מגנדי שהם הרהיבני
 שערך בעדר העזים שגלשו מן הגלעד : שניך בעדה הרחלים
 שעלו מן הרחצה שבלם מתאימות ושבלה אין פהם : כפלה
 הרמון רקתך מפער לצמתך : ששים הדמה מלכות ושמונים
 פילגשים ועלמות אין מספר : אחת היא זונתי תמתי אחת
 היא לאמה ברה היא לזולתה ראה בנות ויאשרנה מלכות
 ופילגשים ויהללוה : מי זאת הנשקפה כמו שומר יפה בלבנה
 ברה כחמה איה בנדגלות : אל גנת אנו ורדת לראות באבי
 הנחל לראות הפרחה הגפן הנצו הרמנים : לא נדעתי נפשי
 שמתני מרזבות עמי נדיב : שובי שובי השולמית שובי שובי
 ונחזה בך מהתהויו בשולמית במחלת המתנים : מה דינו פעמך
 בנעלים בת נדיב חמוקי רכיב כמו חללים מעשה ידי אמן :
 שררך אמן הסהר אל יתקר המזג בטנד ערמת חפים סוגה
 בשושנים : שני שדיך בשני עפרים תאמי צביה : צוארך במגדל
 השן עינדך ברכות בהשבון על שער בת רבים אפך במגדל
 הלבנון צופה פני דמשק : ראשך עליך בברמל ודלת ראשך
 בארמון מלך אסור ברהטים : מה יפית ומה נעמת אהבה
 בתענוגים : זאת קומתך המתה לתמר ושדיך לאשבלות :
 אמרתי אעלה בתמר אחזה בסנסנו ויהוינא שדיך באשבלות
 הגפן וריח אפך בתפוחים : וחפך ביין הטוב הולך לדודי
 למישרים דובב שפתי ישנים : אני לדודי ועלי תשוקתו : לכה
 דודי נצא השדה נלינה בנפרים : נשמימה לברמים נראה אסר
 פרחה הגפן פתח הסמדר הנצו הרמנים שם אתן את דודי

סדר ליל שביעי של פסח

לך: הודוּאִים נְתַנּוּרֶיךָ וְעַל־פְּתָחֵינוּ כָּל־מַגִּדִים חֲדָשִׁים גַּם־
 יִשְׁנִים דוּדֵי צַפְנֵתֵי לָךְ: מִי וְתִנְדָּב כָּאֵח לִי יוֹנֵק שְׂרֵי אִמִּי אֲמַצְיָהּ
 בַּחוּץ אֲשַׁקֶּה גַם לֹא־יָבוּז לִי: אֲנִהְיֶה אֲבִיאָה אֶל־בֵּית אִמִּי
 תִּלְמַדְנִי אֲשַׁקֶּה מִיַּן הַרְקָה מְעַסִּים רַמְגִּי: שְׂמַאלוֹ תַּחַת רֹאשִׁי
 וְיָמִינוֹ תַּחְבֶּקֵנִי: הַשְּׁבַעְתִּי אֶתְכֶם בְּנוֹת יְרוּשָׁלַם מֵהֲדַתְעִירוֹ ו
 וּמֵה תַעֲרָרוּ אֶת־הָאֲהָבָה עַד־שֶׁתַּחֲפִץ: מִי זֹאת עֲלֶה מִן־הַמִּדְבָּר
 מִתְרַמֶּקֶת עַל־הַדֹּדָה תַּחַת הַתְּפוּחַ עוֹרֹתֶיךָ שְׂמָה הַבְּלַתָּךְ אִמָּךְ
 שְׂמָה תִּפְקֶה יִלְחַתָּךְ: שִׁמְנֵי כְּחוֹתֶם עַד־לִבְךָ כְּחוֹתֶם עַל־זְרוּעֶךָ
 בִּיעֲזֶה כְּמוֹת אֲהָבָה קֶשֶׁה כְּשֹׁאֵל קִנְיָה רִשְׁפִּיה רִשְׁפֵי אִישׁ
 שְׁלֹהֶבֶת־יָהּ: מִים רַבִּים לֹא יוּכְלוּ לִכְבוֹת אֶת־הָאֲהָבָה וְגִהְרוֹת
 לֹא יִשְׁטַפּוּהָ אִם־יִתֵּן אִישׁ אֶת־כַּלְהוֹן בֵּיתוֹ בְּאֲהָבָה בּוֹז יָבוּזוּ
 לוֹ: אֲחוֹת לִנּוֹ קִטְנָה וְשָׂדִים אֵין לָהּ מֵהֲדַתְעֲשֶׂה לְאֲחוֹתֵנוּ
 בַּיּוֹם שִׁיד־בְּרִיָּה: אִם־חֹמֶה הִיא נִבְנָה עֲלֶיהָ טִירַת כֶּסֶף וְאִם־
 דָּלֶת הִיא נִצְוֶה עֲלֶיהָ לֹחַ אֲרוֹ: אֲנִי חֹמֶה וְשָׂדֵי בְּמַגְדְּלוֹת אֲזִי
 הִיִּתִי בְעֵינָיו בְּמוֹצֵאת שְׁלוֹם: כָּרֶם הִנֵּה לְשִׁלְמָה בְּבַעַל הַמֶּזֶן
 גָּתָן אֶת־הַכָּרֶם לְנִטְרִים אִישׁ יָבֵא בְּכַרְוֹ אֶלֶף כֶּסֶף: כָּרְמֵי שְׂדֵי
 לִפְנֵי הָאֵלֶף לָךְ שְׁלֹמָה וּמֵאתִים לְנִטְרִים אֶת־כַּרְוֹ: הַיּוֹשֶׁבֶת
 בְּנָגִים הִבְרִים מִקְשִׁיבִים לְקוֹלֶךָ הַשְּׁמִיעֵנִי: כֶּרֶח וְדוּדֵי וְדַמְדֵד
 לָךְ לִצְבִי אוֹ לַעֲפָר הָאֵילִים עַל הַרְגִי בְשִׁמּוֹם: חִישְׁבַת בְּנִים וְנִי .

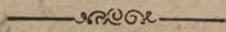
משנה מסכת פסחים

ס"ק ערבי פסחים סמוך למנחה לא יאכל אדם עד שתחשך .
 אפילו עני שבשראל לא יאכל עד שיסב . ולא
 יפחתו לו מארבע בוסות של יין ואפילו מן התמחוי : ב מזוג
 דו כוס ראשון בית שמאי אומרים מברך על היום ואחר כך
 מברך על חיינו . ובית הלל אומרים מברך על חיינו ואחר כך
 מברך על היום : י הביאו לפנינו מטבל בחזרת עד שמגיע
 לפרפרת הפת . הביאו לפנינו מצה וחרזת וחרזת ושני תבשילין

אף על פי שאין חרוסת מצוה. רבי אליעזר בר צדוק אומר מצוה. ובמקדש היו מביאים לפניו גופו של פסח: ד מזגו לו כוס שני וכאן הבן שואל אביו. ואם אין דעת בבן אביו מלמדו מה נשתנה הלילה הזה מכל הלילות שבכל הלילות אנו אוכלין חמץ ומצה. תהילה יהיה בלוי מצה שבכל הלילות אנו אוכלין שאר ירקות. תהילה יהיה מרור. שבכל הלילות אנו אוכלין בשר צלי שלוק ומבשל. תהילה יהיה קדו צלוי. שבכל הלילות אנו מטבילין פעם אחת. תהילה יהיה שתי פעמים. ולפי דעתו של בן אביו מלמדו. מתחיל בגנות ומסיים בשבח. ודורש מארמי אביד אבי עד שיגמור כל הפרשה בקדו: ה רבן גמליאל היה אומר כל שרא אומר שלשה דברים אלו בפסח לא יצא ידי חובתו. ואלו הן. פסח. מצה. ומרור. פסח על שום שפסח המקום על בתי אבותינו במצרים. מצה על שום שנגאלו אבותינו ממצרים. מרור על שום שמררו המצרים את בני אבותינו במצרים. בכל דור נדור חיב אדם לראות את עצמו כאלו הוא יצא ממצרים. שנאמר והנחת לבגד ביום ההוא לאמר בעבור זה עשה יהוה לי בצאתי ממצרים. לפיכך אנחנו חייבין להודות לחלל לשבח לפאר לרומם להדר לברך לעלה ולקדם למי שעשה לאבותינו ולנו את כל הנסים האלו. חוציאנו מעבדות לחרות. מיגון לשמחה. ומאכל ליום טוב. ומאפלה לאור גדול. ומשעבוד לגאולה. נאמר לפניו תללויה: ו עד היכן הוא אומר. בית שמאי אומרים עד אם הבגים שמחה. ובית הלל אומרים עד תלמיש למעינו מים. וחזתם בגאולה. רבי טרפון אומר עד אשר נאלנו גאל את אבותינו ממצרים. ואינו חותם. רבי עקיבא אומר גד בן יי אלהינו ואדחי אבותינו וגיענו למועדים ולרגלים נחרים הבאים לקראתנו לשלום. שמחים בגבין עירך. וששים בעבודתך. ונאכל שם מזון-הנבחים ומן הפסחים וכולי. עד ברוך אתה יי גאל ישראל: ו מזגו לו כוס שלישי מברך על מזגו. רביעי גומר עקיו את התלל ואומר עקיו ברכת השיר.

סדר ליל שביעי של פסח

בין הזמנות הללו אם הוצה לשתת ישתה . בין שלישי
לרביעי לא ישתה : ה אין מפטירין אחר הפסח אפיקומן . ישנו
מקצתן יאכלו . קלן לא יאכלו . רבי יוסי אומר נתנמנו יאכלו .
נרדמו לא יאכרו : ה הפסח אחר הצות מטמא את הידים .
הפגול והנותר מטמאין את הידים . בירך ברכת הפסח פטר
את של זבח . בירך את של זבח לא פטר את של פסח
הקרי רבי ישמעאל . רבי עקיבא אומר לא זו פוטרת זו ולא
זו פוטרת זו :

מסכת ביצה

פ"ק א ביצה שנולדה ביום טוב בית שמאי אומרים תאכל
ובית הלל אומרים לא תאכל . בית שמאי אומרים
שאור בבצית וחמץ בכבתבת . ובית הלל אומרים זה וזה
בבצית : ב השותט תיה ועוף ביום טוב . בית שמאי אומרים
יחפור בדקר ויכסה . ובית הלל אומרים לא ישחוש אלא אם
כן היה לו עפר מוכן מבעוד יום . ומודים שאם שחט שיחפור
בדקר ויכסה שאפר כירה מוכן הוא : ג בית שמאי אומרים
אין מוליכין את הפולס משוכד לשוכד אבל מטוהו מחלון לחלון .
ובית הלל מתירין . בית שמאי אומרים לא ישול אלא אם כן
געגע מבעוד יום . ובית הלל אומרים עומד ואומר זה וזה אני
נוטל : ד זמן שחורים ומצא לבנים . לבנים ומצא שחורים .
שנים ומצא שלשה אסורים . שלשה ומצא שנים מותרים :
פתוך הקן ומצא לפני הקן אסורים . ואם אין שם אלא הם
הרי אדו מותרים : ה בית שמאי אומרים אין מסדקין את
התריסין ביום טוב . ובית הלל מתירין אף להתזיר . בית שמאי
אומרים אין נוטלין את העלי לקצב עליו בשר . ובית הלל
מתירין . בית שמאי אומרים אין נוטלין את העור לפני הדורסין
ולא יגביהנו אלא אם כן יש עמו בצית בשר . ובית הלל מתירין .

וְהָיָה שְׂמַאי אוֹמְרִים אֵין מוֹצִיאִין לֹא אֶת תְּקַמָּן וְלֹא אֶת הַלּוֹלֵב
 וְלֹא אֶת סֵפֶר תּוֹרָה לְרִשּׁוֹת הַרְבִּים. וּבֵית הַלֵּל מִתִּירִין: וְבֵית
 שְׂמַאי אוֹמְרִים אֵין מוֹלִיכִין תְּלָה וּמִתְנֹת לִבְהֵן בְּיוֹם טוֹב בֵּין
 שְׁהוֹרְמוּ מֵאִמֶּשׁ בֵּין שְׁהוֹרְמוּ מֵהַיּוֹם. וּבֵית הַלֵּל מִתִּירִין. אָמְרוּ
 לְהֵם בֵּית שְׂמַאי גִזְרָה שְׂוָה. תְּלָה וּמִתְנֹת מִתְּנָה לִבְהֵן וְתִרְוּמָה
 מִתְּנָה לִבְהֵן. בְּשֵׁם שְׂאִין מוֹלִיכִין אֶת הַתִּרְוּמָה בְּדֵן אֵין מוֹלִיכִין
 אֶת הַמִּתְנֹת. אָמְרוּ לְהֵם בֵּית הַלֵּל לֹא. אִם אָמַרְתֶּם בְּתִרְוּמָה
 שְׂאִינוּ וְכֹאֵי בְּהִרְמָתָה תֵּאמְרוּ בְּמִתְנֹת שְׂנֵכְאֵי בְּהִרְמָתָן. וְבֵית
 שְׂמַאי אוֹמְרִים תְּבַלִּין גְּדוּכִין בְּמִדּוּךְ שֶׁל עֵץ. וְהַמֶּלֶךְ בִּפְּנֵי וּבְעֵץ
 הַפְּרוּר. וּבֵית הַלֵּל אוֹמְרִים תְּבַלִּין גְּדוּכִין בְּדִרְבֵּן בְּמִדּוּךְ שֶׁל אֶבֶן
 הַמֶּלֶךְ בְּמִדּוּךְ שֶׁל עֵץ: הַיְבֹרֵר קְטַנּוּת בְּיוֹם טוֹב. בֵּית שְׂמַאי
 אוֹמְרִים בּוֹרֵר אוֹכֵל וְאוֹכֵל. וּבֵית הַלֵּל אוֹמְרִים בּוֹרֵר בְּדִרְבֵּן
 גְּחִיקוֹ. בְּקִנּוּן וּבְתַמְחֵוּי. אֲבָל לֹא בְּטַבְלָא. וְלֹא בְּנִפְהָ. וְלֹא
 בְּבִבְרָה. רִבֵּן גְּמַלְיָאֵל אוֹמֵר אֶף מִדֵּיחַ וְשׁוֹלָה: וְבֵית שְׂמַאי
 אוֹמְרִים אֵין מְשַׁלְּחִין בְּיוֹם טוֹב אֵלָּא מְנוֹת. וּבֵית הַלֵּל אוֹמְרִים
 וְשַׁלְּחִין בְּהֵמָה תְּיָה וְעוֹף בֵּין חַיִּין בֵּין שְׁחוּטִין. מְשַׁלְּחִין יַיִנוֹת
 וְזַמְנִים וְסִלְתוֹת וְקַטְנִיּוֹת אֲבָל לֹא תְבוּאָה. וְרַבִּי שְׁמַעוֹן מִתִּיר
 תְבוּאָה: מְשַׁלְּחִין בָּלִים בֵּין תְּפוּרִין בֵּין שְׂאִינֵן תְּפוּרִין וְאֶף
 אֵל פִּי שֵׁשׁ בֵּהֵן בְּלֵאִים וְהֵן לְצוּרֵךְ הַמּוֹעֵד. אֲבָל לֹא סִגְדָל
 מְסַמֵּר וְלֹא מְנַעַל שְׂאִינוּ תְפוּר. רַבִּי יְהוּדָה אוֹמֵר אֶף לֹא
 אֵלָּא גְעַל לְבָן מִפְּנֵי שְׁצִרְיָךְ אוֹמֵן. זֶה הַכֵּלֵל. כֹּל שְׁנֵאוֹתֶיךָ בּוֹ בְּיוֹם
 טוֹב מְשַׁלְּחִין אוֹתוֹ:

בְּיוֹם טוֹב שְׁחַל לְהִיּוֹת עָרֵב שֶׁבֶת לֹא יִבְשַׁל אָדָם בְּתַחֲלָה
 מִיּוֹם טוֹב לְשֶׁבֶת. אֲבָל מִבְּשַׁל הוּא לְיוֹם טוֹב. וְאִם
 אֵינוֹתוֹר הוֹתִיר לְשֶׁבֶת. וְעוֹשֶׂה תְּבַשִּׁיל מְעַרֵב יוֹם טוֹב וְסוֹמֵךְ
 מִתְּדוּר לְשֶׁבֶת. בֵּית שְׂמַאי אוֹמְרִים שְׁנֵי תְבַשִּׁילִין. וּבֵית הַלֵּל
 בְּתוֹמֵרִים תְּבַשִּׁיל אֶחָד. וְשׁוּן בְּדָג וּבִיצָה שְׁעָלוּ שֶׁהֵן שְׁנֵי
 וְתוֹבֵשִׁילִין. אֲבָלוּ אוֹ שְׁנֵאֲבָד לֹא יִבְשַׁל עָלוּ בְּתַחֲלָה. וְאִם שִׁיר
 עָלוּ בְּלֵב שְׁהוּא סוֹמֵךְ עָלוּ לְשֶׁבֶת: כֹּל לְהִיּוֹת אַחַר שֶׁבֶת.
 בֵּית שְׂמַאי אוֹמְרִים מְטַבִּילִין אֶת הַכֵּל מִדְּבַנֵּי שֶׁבֶת. וּבֵית הַלֵּל

אומרים בליל מלפני השבת ואדם בשבת : י ושון שמושיקין
את המים בכלי אבן לטהרן אבל לא מטבילין . ומטבילין מנב
לגב ומחבורה לחבורה : י בית שמאי אומרים מביאין שלמים
ואין סומכין עליהם אבל לא עולות . ובית הלל אומרים מביאין
שלמים ועולות וסומכין עליהן : י בית שמאי אומרים לא יחם
אדם חמין להגליו אלא אם בן ראויין לשתיה . ובית הלל מתירין .
עושה אדם מדורה ומתחמם בנגדה : י שלשה דברים רבן
גמליאל מחמיר בדברי בית שמאי . אין סומכין את החמין מיום
טוב לשבת ואין זוקפין את המנורה ביום טוב ואין אופין פתין
גריצין אלא רקיקין . אמר רבן גמליאל מימיהן של בית אבא
לא היו אופין פתין גריצין אלא רקיקין . אמרו לו מה געשה
לבית אביך שהיו מחמירין עד עצמן ומקלין לכל ישראל להיות
אופין פתין גריצין וחררין : י אף הוא אמר שלשה דברים להקל
מכבדין בין המפשות . ומניחין את המוגמר ביום טוב . ועושין
גדי מקדם בלילי פסחים . וחכמים אוסרין : י שלשה דברים
רבי אלעזר בן עזריה מתיר וחכמים אוסרין . פרתו יוצאה
ברצועה שביין קרניה . ומקרדין את הבהמה ביום טוב . ושוחקין
את הפלפלין ברחים שקדם . רבי יהודה אומר אין מקרדין את
הבהמה ביום טוב מפני שעושה תבורה אבל מקרצפין . וחכמים
אומרים אין מקרדין אף לא מקרצפין : י הרחיים של פלפלין
טמאה משום שלשה בלילי . משום בלי קבול . ומשום בלי
מתכת . ומשום בלי כברה : י עגלה של קטן טמאה מדרס
ונשלת בשבת ואין נגדרת אלא על גבי בלילי . רבי יהודה אומר
כל הכלים אין נגדרין חוץ מן העגלה מפני שהיא כובשת :

סח י אין צדין דגים מן הביברים ביום טוב ואין נותנין לפנייהם
מוזנות . אבל צדין תיה ועוף מן הביברין ונותנין
לפניהם מוזנות . רבן שמעון בן גמליאל אומר לא כל הביברין
שון . זה הכלל . כל המחוסר צידה ושאינו מחוסר צידה
מותר : י מצודות תיה ועוף ודגים שעשאן מערב יום טוב
יפול מהן ביום טוב אלא אם בן יודע שנצודו מערב יום טוב .

סדר ליל שביעי של פסח

לה

צמעשה בגוי אחד שהביא דגים לרבן גמליאל ואמר מותרין הן
 אלא שאין רצוני לקבל הימנו: ה בהמה מסבנת לא ישחוט
 אלא אם כן יש שהות ביום לאכול ממנה גזית צלי. רבי
 עקיבא אומר אפילו גזית חי מבית טביחתה. שחטה בשדה לא
 ביאנה במוט ובמוטה אבל מביא בידו אברים אברים: ו בכור
 שנפל לבור. רבי יהודה אומר ירד מומחה ויראה. אם יש בו
 גזים יעלה וישחוט ואם לאו לא ישחוט. רבי שמעון אומר כל
 שאין מומו נכר מבעוד יום אין זה מן המוכן: ה בהמה שמתה
 יא יזונה ממקומה. ומעשה ושאלו את רבי טרפון עליה ועל
 זחלה שנשממת. ונכנס לבית המדרש ושאל. ואמרו לו לא
 יזום ממקומם: ו אין נמנין על הבהמה לכתחלה ביום טוב
 וכל נמנין עליה מערב יום טוב ושוחטין ומחלקין ביניהן. רבי
 יהודה אומר שוקל אדם בשר פנגד הכלי או כנגד הפופיץ.
 חכמים אומרים אין משגיחין בכף מאזנים כל עיקר: ו אין
 ושחיוזין את הפסין ביום טוב אבל משיאה על גבי חברתה. לא
 אמר אדם לטבח שקול לי בדינר בשר אבל שוחט ומחלקין
 ביניהן: ה אומר אדם לחבירו מדא לי כלי זה אבל לא במדה.
 כי יהודה אומר אם היה כלי של מדה לא ימלאנו. מעשה
 אבא שאול בן בטנית שהיה ממלא מדותיו מערב יום טוב
 ותגן ללקוחות ביום טוב. אבא שאול אומר אף במועד עושה
 מפני ברורי המדות. וחכמים אומרים אף בחול עושה בן
 מפני מצוי המדות: הולך אדם אצל חנוני הרגיל אצלו ואומר
 תן לי בצים ואגוזים במנין. שגן הרך בער הבית להיות מונה
 בתוך ביתו:

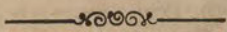
ד המביא כדי זין ממקום למקום לא יביאם בסל ובקופה
 אבל מביא הוא על כתפו או לפניו. וכן המוליך
 התבן לא יפשיל את הקופה לאחוריו אבל מביאה הוא
 ומתחילין בערמת התבן אבל לא בעצים שבמקצה:
 ו אין נוטלין עצים מן הסבה אלא מן הסמוך לה. מביאין עצים
 מן השדה מן המכונס ומן הקרפה אפילו מן המפוזר. איזהו

סדר ליל שביעי של פסח

הקדקף כל שסמוך לעיר. דברי רבי יהודה. רבי יוסי אומר כל
שנכנסין לו בפותחת ואפילו בתוך תחום שבת: ו אין מבקעין
עצים לא מן הקורות ולא מן הקורה שנשברה ביום טוב. ואין
מבקעין לא בקרדום ולא במגרה ולא במגל אלא בקופיץ. בית
שהוא מלא פירות ונפחת. נוטל ממקום הפחת. רבי מאיר
אומר אף פוחת לכתחלה ונוטל: ו אין פוחתין את הנר מפני
שהוא עושה גלי. ואין עושין פחמין ביום טוב ואין חותכין
את הפתילה. רבי יהודה אומר חותכה באור. אין שוברין את
החרס. ואין חותכין הנר לצלות בו מליח. ואין גורפין תנור
וכירים אבל מכבשין. ואין מקיפין שתי הביות לשפות עליהן
את הקדרה. ואין סומכין את הקדרה בבקעת וכן גדלת. ואין
מנהיגין את הבהמה במקל ביום טוב. ורבי אליעזר בן שמעון
מתיר: ו רבי אליעזר אומר נוטל אדם קיסם משלפניו לתצוץ
בו שניו ומגבב מן החצר ומדליק. שבל מה שבהצר מוכן הוא.
וחכמים אומרים מגבב משלפניו ומדליק: ו אין מוציאים את
האור לא מן העצים ולא מן האבנים ולא מן העפר ולא מן
הרעפים ולא מן המים. ואין מלבגין את הרעפים לצלות עליהן.
ועוד אמר רבי אליעזר עומד אדם על חמוקצה ערב שפת
בשביעית ואומר מזאן אני אוכל למחר. וחכמים אומרים עד
שירשום ואמר מזאן ועד כאן:

פוק ה משילין פירות הךך ארובה ביום טוב אבל לא בשבת
ומכסים פירות בכרים מפני הדקף. וכן קדי יין
ובדי שמן. ונותנין גלי תחת הדקף בשבת. ו כל שחובין עליו
משום שבות משום רשות משום מצוה בשבת חובין עליו ביום
טוב. ואדו הן משום שבות. לא עולין באילן. ולא חובין על
גבי בהמה. ולא שטין על פני המים. ולא מטפחין. ולא
מספקין. ולא מרקדין. ואדו הן משום רשות. לא דנין. ולא
מקדשין. ולא חולצין. ולא מגבמין. ואדו הן משום מצוה.
לא מקדישין ולא מעריכין. ולא מחרימין. ולא מגביהן תרומה
ומעשר. בד אדו ביום טוב אמרו כל וחומר בשבת. אין בוי

יום טוב לשבת אלא אוכל נפש בלבד : י הבהמה והבליים כרגלי
הבעלים. המוסר בהמתו לבנו או לרועה הרי אלו כרגלי
הבעלים. גלים המיוחדין לאחד מן האחיז שפפית הרי אלו
כרגליו ושאינ מיוחדין הרי אלו כמקום שהולכין : ד השואל כלי
מחבירו מערב יום טוב כרגלי השואל. ביום טוב כרגלי
המשאיר. וכן הואשה ששאלה מחברתה תבלין ומים ומלה
לעפתה הרי אלו כרגלי שתיהן. רבי יהודה פוטר במים מפני
שאין בהם ממש : ה הנחלת כרגלי הבעלים ושלחבת בכל מקום.
נחלת של הקדש מועלין בה ושלחבת לא נהנין ולא מועדין.
המוציא נחלת לרשות הרבים חייב ושלחבת פטור : בור של
יחיד כרגלי היחיד. ושל אנשי אותה העיר כרגלי אנשי אותה
העיר. ושל עולי בכל כרגלי הממלא : ו מי שהיו פירותיו בעיר
אחרת. וערכו בני אותה העיר להביא אצלו מפרותיו לא יביאו
לו ואם ערב הוא פירותיו כמותו : ו מי שזמן אצלו אורחים
לא יוליכו בידם מנות אלא אם בן זכה להם מנותיהם מערב
יום טוב : אין משקין ושוחטין את המדבריות אבל משקין
ושוחטין את הבייתות. אלו הן בייתות הלנות בעיר. מדבריות
הלנות באפר :

מסכת סוטה

פירק' בשם שהמים בודקין אותה כך המים בודקין אותו שנאמר
ובאו ובראו. בשם שאסורה לבעל כך אסורה לבעל
שנאמר ונטמאה ונטמאה. דברי רבי עקיבא. אמר רבי יהושע
כך היה הורש זכרוה בן הקצב. רבי אומר שני פעמים האמורים
בפרשה אם נטמאה נטמאה אחד לבעל ואחד לבעל : ב בו
ביום דרש רבי עקיבא. וכל כרי חרש אשר יפול מהם אל תוכו
כל אשר בתוכו יטמא. אינו אומר טמא אלא יטמא לטמא
אחרים. למד על כפר שני שטמא את השלישי. אמר רבי

סדר ליל שביעי של פסח

יהושע מי יגלה עפר מעיני רבן יוחנן בן זכאי. שהיית אומר
עתיד דור אחר לטהר כפר שלישי. שאין לו מקרא מן התורה
שהוא טמא. והלא עקיבא תלמידך מביא לו מקרא מן התורה
שהוא טמא. שנאמר כל אשר בתוכו ישמא: י בו ביום דרש
רבי עקיבא ומדותם מחויין לעיר את פאת קדמה אלפים באמה
וגומר. ומקרא אחר אומר ממיר העיר ותוצה אלף אמה סביב.
אי אפשר לומר אלף אמה שגבר נאמר אלפים אמה. ואי
אפשר לומר אלפים אמה שגבר נאמר אלף אמה. הא כיצד.
אלף אמה מגרש ואלפים אמה תהום שבת. רבי אליעזר בנו
של רבי יוסי הגלילי אומר אלף אמה מגרש. ואלפים אמה
שדות וקרמים: ד בו ביום דרש רבי עקיבא. אז ישיר משה ובני
ישראל את השירה הזאת לוי ניאמרו לאמר. שאין תלמוד לומר
לאמר. ומה תלמוד לומר לאמר. מלמד שהיו ישראל עונין
אחריו של משה על כל דבר ודבר בקוראין את החלל. אשירה
ליהוה כי גאה גאה. לכך נאמר לאמר. רבי נחמיה אומר בקורין
את שמע ולא בקורין את החלל: ה בו ביום דרש רבי יהושע
בן הורקנוס. לא עבד איוב את הקדוש ברוך הוא אלא מאהבה
שנאמר הן יקטלני לו איחל. ועדין תדבר שקול לו אני מצפה.
או אני מצפה תלמוד לומר עד אגוע לא אסיר תומתי ממני.
מלמד שמאהבה עשה. אמר רבי יהושע מי יגלה עפר מעיניך
רבן יוחנן בן זכאי. שהיית דורש כל ימיה שלא עבד איוב את
הקדוש אלא מיראה שנאמר איש תם וישר ירא אלהים וקר
מרע. והלא יהושע תלמידך למד שמאהבה עשה:

מסכת תענית

סד ב סדר תעניות ביצד. מוציאין את התבה לרחוב של עיר
ונותנין אפר מקלה על גבי התבה ובראש הנשיא
ובראש אב בית דין וכל אחד ואחד נותן בראשו. תוקן שבהן

אומר לפניך דברי ביבושין. אחינו. לא נאמר באנשי נינה
 ונרא אלהים את שקם ואת תעניתם אלא ונרא האלהים את
 מעשיהם כי שבו מדרגם הרעה. ובקבלה הוא אומר וקרעו
 לבבכם ואל בגדיכם: כעמדו בתפלה. מורידין לפני התבה זמן
 ורגיל ויש לו בנים וביתו ריקם כדי שיהא לבו שלם בתפלה.
 ואומר לפניהם ארבע ועשרים ברכות. שמונה עשרה שבכל
 יום ומוסיף עליהן עוד שש: גואלו הן. זכרונות. ושופרות. אל
 יי בצרתה לי קראתי ויענני. אשא עיני אל ההרים וגומר.
 ממעמקים קראתי יי. תפלה לעני כי יעמוך. רבי יהודה אומר
 לא היה צריך לומר זכרונות ושופרות אלא אומר תחמיהן. רעב
 כי יהיה בארץ. דבר כי יהיה וגומר. אשר היה דבר יי אל
 ירמיהו על דברי הפצרות. ואומר חותמיהן: ד על הראשונה
 הוא אומר מי שענה את אברהם בחר המוריה הוא יענה אתכם
 וישמע בקול צעקתכם היום הזה. ברוך אתה יי גואל ישראל.
 על השניה הוא אומר. מי שענה את אבותינו על ים סוף. הוא
 יענה אתכם וישמע בקול צעקתכם היום הזה ברוך אתה יי
 זוכר הנשכחות. על השלישית הוא אומר. מי שענה את
 יהושע בגלגל הוא יענה אתכם וישמע בקול צעקתכם היום
 הזה. ברוך אתה יי שומע תרועה. על הרביעית הוא אומר. מי
 שענה את שמואל במצפה הוא יענה אתכם וישמע בקול
 צעקתכם היום הזה. ברוך אתה יי שומע צעקה. על החמישית
 הוא אומר. מי שענה את אליהו בחר הפרמל הוא יענה אתכם
 וישמע בקול צעקתכם היום הזה. ברוך אתה יי שומע תפלה.
 על הששית הוא אומר מי שענה את יונה מפעי הדגה הוא יענה
 אתכם וישמע בקול צעקתכם היום הזה. ברוך אתה יי העונה
 בעת צרה. על השביעית הוא אומר מי שענה את דוד ואת
 שלמה בנו בירושלם הוא יענה אתכם וישמע בקול צעקתכם
 היום הזה. ברוך אתה יי המרחם על הארץ. מעשה בימי
 רבי חלפתא ורבי תנניה בז תרדיון. שעבר אחד לפני התבה.
 וגמר את הברכה קלה. ולא ענו אתריו אמן. תקעו הפתגים

סדר ליל שביעי של פסח

תקעו. מי שענה את אברהם אבינו בחר המורה הוא יענה אתכם וישמע בקול צעקתכם היום הזה. הרעו בני אהרן הרעו מי שענה את אבותינו על ים סוף. הוא יענה אתכם וישמע בקול צעקתכם היום הזה. וכשבא הדבר אצל חכמים אמרו לא היו נוהגין בן אלא בשער מזרח ובהר הבית: ו שלש תעניות הראשונות אנשי משמר מתעניין ולא משלימין ואנשי בית אב לא היו מתעניין כלל. שלש שניות. אנשי משמר מתעניין ומשלימין. ואנשי בית אב מתעניין ולא משלימין. שבע אחרונות אלו ואלו מתעניין ומשלימין. דברי רבי יהושע. וחכמים אומרים שלש תעניות הראשונות. אלו ואלו לא היו מתעניין כלל. שלוש שניות. אנשי משמר מתעניין ולא משלימין. ואנשי בית אב לא היו מתעניין כלל. שבע אחרונות אנשי משמר מתעניין ומשלימין ואנשי בית אב מתעניין ולא משלימין: ו אנשי משמר מותרים לשתות יין בלילות. אבל לא בימים. ואנשי בית אב לא ביום ולא בלילה. אנשי משמר ואנשי מעמד אסורים מלספר ומלכבס. ובחמישי מותרין מפני כבוד השבת: ח כל הכותב במגלת תענית דלא למספר. לפגיו אסור לאחריו מותר. רבי יוסי אומר לפגיו ולאחריו אסור דלא להתענאה ברוז. לפגיו ולאחריו מותר. רבי יוסי אומר לפגיו אסור לאחריו מותר: ט אין גוזרין תענית על הצבור בתחלה בחמישי. שלא להפקיע הישערים. אלא שלשה תעניות הראשונות שני וחמישי ושני. ושלשה שניות חמישי שני וחמישי. רבי יוסי אומר בשם שאין הראשונות בחמישי. כף לא שניות ולא אחרונות: י אין גוזרין תענית על הצבור בראשי חדשים בהנפה ובפורים ואם התחילו אין מפסיקין. דברי רבן גמליאל. אמר רבי מאיר אף על פי שאמר רבן גמליאל אין מפסיקין. מודה היה שאין משלימין. וכן תשעה באב שחל להיות ערב שבת:

ס"ב ילמוד טרק ר' ספרט ולניעותא סנדפס נחקון טבעות זכר ס' נסלם ענין יליחס אנריס
נדילוג סכל לפי הטעם:

תפלה לאחר הלמוד

ולחם: יעתרו לפני קונס נוסח תפלה זו:

יהי רצון מלפניך יי אלהינו ואלהי אבותינו שתהא שעה זו
 שעת רחמים שעת הקשבה שעת האזנה ונקראך ותעננו
 נעתיר לך ותעתר לנו שיהיה עולה לפניך קריאתנו ולמודנו
 בלילה הזה כאלו השגנו כל הסודות הנפלאות והנוראות
 אשר הם חתומים בו. ותזכר נפשנו רוחנו ונשמתנו שיהיו
 ראויים לעורר מיין תתאין לזוגא למטרוניתא במלכא קדישא
 והמה יעוררו מיין נוקבין לזוגא דאבא ואימא ואבא ואימא
 יריקו ברכה עד בלי די לזעיר ונוקביה ומשם ישפע לנו בני
 מלכים על נפשנו רוחנו ונשמתנו לעבוד את יי ולאהבה
 וליראה אותו יראת הרוממות תמיד כל הימים. וכשם שעמד
 באבותינו על ים סוף וכות התורה הקדושה בדבר שנאמר
 ותמים להם חומה מימנם ומשמאלם בן יעמוד היום וכות
 תורתך לנו בני בריתך להגן בעדנו ולפרוס עלינו סבת שלומך
 ולתקננו בעצה טובה מלפניך ולהסיר השטן מלפנינו ומאחרינו
 ובצר נגפך תסתורנו. ובכח סגולת קריאת ורימוד השירה
 אשר נשיר עתה לפניך שהיא קדש קדשים ובזכות השמות
 המצורפים והרמוזים והסודות הקדושים והטהורים היוצאים
 ממנה ישבן אור גדול בשכינת עוזנו ותשית לראשה עמדת
 פז בכתר מלכות משיחך ומזיו שפעך לבנים תביא שפע
 ישועה ורחמים ונזכה ונחיה לראות לישע עמך לישע את
 משיחך מלך בניו תחזינה עינינו ואז נשיר את השירה הזאת
 בקול ששון ובקול שמחה וכשם שסלחת לעמך בית ישראל
 על ים סוף בעד חטאתם בסגולת השירה הזאת בן אבינו אב
 הרחמן רחם עלינו וכבוש עונותינו ותשליך במצולות ים כל
 חטאתינו בכח סגולת השירה אשר נשיר עתה לפניך ונסה
 עלינו אור עתיקא קדישא לקרוע רוע גזר דיננו כמו שקרעת
 רוע גזר דין אבותינו על ים סוף וקרע כל המסכים והמקטרגים
 אשר הם מבדילים בינינו לבינך חתום פי שטן ואל ישטיי

סדר ליל שביעי של פסח

עלינו יהיו במוץ לפני רוח ומלאך יי דוחה למען יתלצון ידידיך
הושיעה ומגדל לפני עשה למען שמך וכו'. יהיו לרצון אמרי פי
והקיון לבי לפניך יי צורי וגואלי:

פרשת בשלה

ויהי בשלה פרעה אתהעם ולאנתם אלהים דרך ארץ פלשתים
כי קרוב הוא כי ו אמר אלהים פן ינחם העם בראתם
מלחמה וישבו מצרימה: ויסב אלהים אתהעם דרך המדבר
יסוף וחמשים עלו בני ישראל מארץ מצרים: ויקח משה
את עצמות יוסף עמו כי חשבע השביע את בני ישראל לאמר
פקד יפקד אלהים אתכם והעליתם את עצמתי מזה אתכם:
ויסעו מספת ויחנו באתם בקצה המדבר: ויהוה הלך לפניהם
יומם בעמוד ענן לנחתם הדרך ולילה בעמוד אש להאיר להם
ללכת יומם וקלה: לא ימיש עמוד הענן יומם ועמוד האש
לילה לפני העם:

וידבר יהוה אל משה לאמר: דבר אל בני ישראל יישבו ויחנו
לפני פי החירות בין מגדל גבין הים לפני בעל צפון נכחו
תחנו על הים: ואמר פרעה לבני ישראל גבקים הם בארץ
סגר עליהם המדבר: ותוקתי אתהלב פרעה ורחף אחריהם
ואקבדה בפרעה ובכל חילו וידעו מצרים כי אני יהוה ויעשו
כן: ויגד למלך מצרים כי בקח העם ויהפך לבב פרעה ועבדיו
אלהעם ויאמרו מה זאת עשינו כי שלחנו את ישראל מעבדנו:
ויאסר את רכבו ואת עמו לקח עמו: ויקח שש מאות רכב
בחור וכל רכב מצרים ושלשים על גלו: ויחזק יהוה את לב
פרעה מלך מצרים וירדף אחרי בני ישראל ובני ישראל יצאים
ביד רמה: וירדפו מצרים אחריהם וישגו אותם חנים עלהים
כל סוס רכב פרעה ופרשיו וחילו עד פי החירות לפני בעל
צפון: ופרעה הקריב וישא בני ישראל את עיניהם והנה
מצרים נסע אחריהם ויראו מאד ויצעקו בני ישראל אל

סדר ליל שביעי של פסח

לט

יהוה: ויאמרו אל משה המבלי אין קברים במצרים לקחתנו
 למוח במדבר מה זאת עשית לנו להוציאנו ממצרים: הלא זה
 הדבר אשר דברנו אלך במצרים לאמר חדל ממנו ונעבדה
 את מצרים כי טוב לנו עבד את מצרים ממתינו במדבר: ויאמר
 משה אל העם אל תיראו התיצבו וראו את ישועת יהוה
 אשר יעשה לכם היום כי אשר ראיתם את מצרים היום לא
 תספו לראתם עוד עד עולם: וי' ילחם לכם ואתם תחרישון: פ
 ויאמר יהוה אל משה מה תצעק אלי דבר אל בני ישראל
 ויסעו: ואתה הרם את מוסך ונטה את ידך על הים
 ויבקעהו ויבאו בני ישראל בתוך הים ביבשה: ואני הנני מחוק
 את לב מצרים ויבאו אחריהם ואגבדה בפרעה ובכל חילו
 ברכו ובפרשיו: וידעו מצרים כי יי' אני יהוה בהגבתי בפרעה
 ברכו ובפרשיו: ויסע מלאך האלהים ההלך לפני מחנה
 ישראל וילך מאחריהם ויסע עמוד הענן מפניהם ויעמד
 מאחריהם: ויבא בין מחנה מצרים ובין מחנה ישראל והי
 הענן והחשך ויאר את הלילה ולא קרב זה אל זה כל הלילה:
 ויט משה את ידו על הים וילך יהוה את הים ברוח קדים עזה
 כל הלילה וישם את הים לחרבה ויבקעו המים: ויבאו בני
 ישראל בתוך הים ביבשה והמים להם חמה מימנם ומשמאלם:
 וירדפו מצרים ויבאו אחריהם כל סוס פרעה רכבו ופרשיו אל
 תוך הים: ויהי באשמרת הבקר וישקף יהוה אל מחנה מצרים
 בעמוד אש וענן ויהם את מחנה מצרים: ויסר את אפן מרגבתיו
 וינהגהו בכבד ויאמר מצרים אנוסה מפני ישראל כי יהוה
 גלחם להם במצרים: פ

וַיֹּאמֶר יְהוָה אֶל־מֹשֶׁה נִטֵּה אֶת־יָדְךָ עַל־הַיָּם וְיָשְׁבוּ הַמַּיִם עַל־
 מִצְרַיִם עַל־רִכְבּוֹ וְעַל־פָּרָשָׁיו: וַיִּט מֹשֶׁה אֶת־יָדוֹ עַל־הַיָּם
 וַיָּשָׁב הַיָּם לַפְּנוֹת בָּקָר לְאִיתָנוּ וּמִצְרַיִם נָפְסוּ לְקִרְאָתוֹ וַיִּנְעַר
 יְהוָה אֶת־מִצְרַיִם בְּתוֹךְ הַיָּם: וַיָּשְׁבוּ הַמַּיִם וַיִּכְסּוּ אֶת־הָרֶכֶב וְאֶת־
 הַפָּרָשִׁים לְכָל חֵיל פְּרֹעֹה הַבָּאִים אַחֲרֵיהֶם בַּיָּם לֹא־נִשְׂאָר בָּהֶם
 עַד־אֶחָד: וַיִּבְנֵי יִשְׂרָאֵל הַלְכוּ בַיַּבֵּשׁ בְּתוֹךְ הַיָּם וְהַמַּיִם לְהֶם חָמָה

סדר ליל שביעי של פסח

מימינם ומשמאלם: ויושע יהוה ביום ההוא את ישראל מיד מצרים ורא ישראל את מצרים מת על שפת הים: וירא ישראל את תני הגדלה אשר עשה יהוה במצרים ויראו העם את יהוה ויאמינו ביהוה ובמשה עבדו: פ

או ישיר-משה ובני ישראל את-השירה הזאת ליהוה

ויאמרו לאמר: ורכבו רמה בים: אשירה ליהוה בירגאה גאה עני חזמת יה נהיילי

לישועה: וזה אלי ואנוהו: אהי ואר ממנהו: יהוה איש מלחמה יהוה שמו:

מרובת פרעה וחילו ירה בים ומכתך שלשיו טבעו בים-סוף: תחמת וכסמו ירדו במצולות

במז-אבן: מינק יהוה גאדתי בלח: יהוה תרעץ אויב: ויגרב גאונך תהרס

קמיוך: תשלח תנקה ואכלמו בקש: וברוח גצבו קמו-נד

אמר: קפאו תחמת בקב-ים: אהזק שלל תמלאמו

אויב ארדך אשיו: אריק תרבי תורישמו ידי: נשפת גללו בעופרת במים

אדירים: מ-קמכה באלים יהוה: מי נורא תהלת עשה-ך

קמך גמית: מינק תבלעמו ארץ: נחית נהלת בעזך אל-גוה

קדשך: שמעו עמים ירגוון: או נבהלו אלופי

אדום: אילי מואב יאחזמו רעד: תפל עליהם אימתה

כל ישבי הגען: בגדל זרועך ידמו באבן: עד-עבר עמך יהוה

נפחד: יעבר עמך יהוה: תבאמו ותפעמו בדר נחלתך: רגית:

לסדר לי שביעי של פסח

לשבתך פעלת יהוה

מ

מקדש אדני בוננו

יהוה וימלך לעלם ועד :

בא סוס פרעה וברכבו ובפרשו בים וישב יהוה עליהם את-מי

הים ובני ישראל הלכו בניפשה בתוך הים :

ותקח מרים הנביאה אחות אהרן את-התף בידה ותצאן כל-

הנשים אחריה בתפים ובמחלות : ותען להם מרים

שירו ליהוה בירגאה גאה סוס ורכבו רמה בים : ויסע

משה את-ישראל מים-סוף ויצאו אל-מדבר-שור וילכו שלשת-

ימים במדבר ולא-מצאו מים : ויבאו מרתה ולא יכלו לשתת

מים ממרה כי מרים הם ער-בן קרא-שמה מרה : וילנו העם על-

משה לאמר מה-נשתה : ויצעק אל-יהוה ויורהו יהוה עין וישלך

אל המים וימתקו המים שם שם לו חק ומשפט ושם נסחו :

ויאמר אם-שמע תשמע לקול ו יהוה אלהיך והישר בעיניו

תעשה והאונת למצותיו ושמרת כל-חקיו כל-המחלה אשר-

עמתי במצרים לא-אשים עליך כי אני יהוה רפואה :

פזמון לשביעי של פסח

סימן יהודה הלוי

יום ליבשה . נהפכו מצולים . שירה חדשה . שבחו גאולים

יום בצר גכבדת . ואלו גחמדת . וליך עוז יפדת . מפי עוללים

הטבעת בתרמית . רגלי בת געמית . ופעמי שולמית . יפו בנעלים :

ובל רוצי ישורון . בעת הודך ישורון . אין כאל ישורון . ואויבינו פלילים :

רגלי בן תרים . על הנשאים . ותלקט פזורים . כמלקט שגלים :

הבאים עמה . בברית חותמה . ומפטן לשמה הפה גמולים

הראו אותותם . לכל רוצה אותם . ועל בגבי בסותם . עשו גדילים :

למי זאת גרשמת . הבר גא דבר אמת . למי החותמת . ולמי תפתולים :

ושוב שגית לקדשה . ואל תסוף לגרשה . והעלה אור לשמשה . ונסו הצללים :

ידידים רוממה . בשירה קדמה וואמרו מי כמוכה . יי באלים :

גדי עמי אסמוכה . אשריהם אתמוכה . באמרו מי כמוכה . יי באלים :

סדר ליל שביעי של פסח

ירום ונשא גבה מאד. וישכיל עבדי. הוא עבדי צמח פדות
יצמח יקבוץ : אן ידי. ונחה עליו רוח חכמה. והוד כבודי.
אחיש את שילד. למען לא יבושו קוי. דגלי יקומם.
דגלי ירומם. בעבור ישמח כל לב דוי :

שערי פדות מהר יפתח מבלי סוגר. יפדה את דוים. לו מקוים
באו על מסגר. חרב נוקמת נקם ברית. יהיה חוגר : אחיש
רוח שפתיו ימית רשע וצר ישסף. והיה צדיק אזור מתניו
מצפונים חושף. מארבע פאות. צאן גהלאות. אליו
יאסף :

אל שדי הוא עומד לנס עמים. גוים ידרושו. גם מנוחתו תהיה
כבוד. וכפירים רשו. המתהללים באלילים. אזי יבושו :
אחיש

סדר שביעי של פסח תם ונשלם שבת לאל
בורא עולם :

שפר התיקונים

קריאה נאמנה חק לישראל היא הני קראי דחגיה לל התקדש

חג השבועות

ברם עיקר שרשוהי מחתנא רשב"י וי"ע מושיע ורב חסן ישועות.
וכבוד אלהים הסד"ד דבר מפום ברת"א רבינו האר"י וצ"ל וראה
זה חדש דברים אהר"ם סד"י ביוזרין וכונות פשוטות יסוד"י התורה
והלכות דעות. ועל כל כבוד כאן בתחלה אמרי קדוש הרב הגדול
הרמ"ז ו"ל עיר וקדיש גלי רדא כנוכה הרד"ם ויטע אהל"י עשר
נשעות. הן כל יקר ראתה עיני אני המניה ידי תביאנה לזכות הרבים
למען יישמעו ולמען ילמדו לעבוד עבודת ה' אל למושעות.

בשנת קדמתי בגשף ואשועה לטף

KRIE MOED — SCHWUOTH.

VIENA 5629.

יש לידע אים זומאזי אעלח בשיקה די ליכרום די מרה יוסף שלעזיבנש
פן ביינח אעלנאח טיבדאר שטארט אם בערעל 1.

Wien, 1891.

Berlag von Josef Schöfvinger's Buchhandlung.

Fragment of text from the adjacent page, including numbers and some illegible characters.

סדר ליל שבועות

הדא מרגניתא מבתא דבמזלא תליא. השתכחת באחמתא
באפרקסתא דעניא. אנא זעירא דרגיג נפשיה ובמילי
שפירי הדיא:

אחר תורה נביאים וכתובים תלמוד כספר הווה באדרא דנשא דוקא וגם כי סתומים
וחתומים הדברים אל נא תמנע מקריאתה כי ברית כרותה לשפתים הנוטפות מר
באימה ורעותא דלכא בהני כבשי דרחמנא שאינן חוזרות ריקם מעורר את האהבה עד
שתתקפץ בלגלוג וגמגום א"ש הונה ושונה באהבתה משל תינוק חסר לב טהור ונפש
הפצה. ובהא כ"ע מודו דעקימת שפתים הויא מעשה רב ונחשב לגבר לפועל שלם כי
גדולה מל"ה בדב"ר שהוא מוסיף הכל זך וטהור לעשות פרי תנובה בשמים החדשים.
ומה גם כי עיצומו של זים גורם בנרם מעלות המדות. לכן המשכיל בעת ההוא יתרום
וישלם בפנימיות המסתרים להיות יחיד מומחה באור היחידה בעלות זעיר שם להתקושש
בקצו של יוד ולבושיה כתלג חוור כי היום ה' נראה לעמו בסני כדמות זקן הנאדר
לישיבה. ואף כי סוכני" בתי הומר פשט סוד הוזהר אין בידם להכנס לטרקלין בית מלך
סנימה ומה גם אשר לא יצא רק לפ' הדברים והבנת המלות וכ"ש המסתפק בקול המורה
כלועז ששמע אשורית. יצה שכרו אתו כי כמה פנים הפנים הגוראים. והתורה מעבדה
עליו הקול יעקב כי בכפלים לתושיה בא הרמ"ז בטיעוט אחר מיעוט אחר מיעוט לרבות
המפסוט ולהודיע כי תוך האהבה רצוף אף צוף צפוצוף רק בקול כקול עוף טהור לאור
באור החיים וגם לחכמים נמצא ענין זה יוצא מידי פשוטו של מאמר ר' יונה בירושלמי
סוף מסכת ברכות כל פטפטיא בישין ופטפטיא דאורייתא מבין:

יתר על כן זכור ושמו כי באשמורת קודם עלות השחר כשמשחירי פני הרקיע אז תמהר
ללכת למבילה לקבל תוספת קדושה מבחינת הכתר ועליו נאמר וזרקי עליכם מים
טהורים שאז המלכות נשפעים עליה מימי אותו החסד המתעלה מת"ת ז"א לכתרו שהוא
שער הג' לשערי בינה. זהו תמצית דברי הרד"ז ז"לה. והנה בכונת השמות הצריכים
אל הטובל נמצא כתוב שיכוין ב' שמות יה כזה יוד הי יוד הי שהם מע"ב ס"נ ועולים
ע' ויצרף להם מילואי ע"ב ס"ג שהם מ'ו ל'ז ועם הע' הרי קנ"ג וכזה מהם כללות ב'
השמות ישאר קנ"א שהוא סוד המק"ה שבו טובלת המלכות עתה ונפתרה ועוד כתוב
שיכוין ככת"ר הנעשה משם יה במילואיו המתרבים זה בזה יוד"פ הי' ש' יוד"ס ה"ר
יוד"ס הא ק"ך סך הכל כתר. ואנכי הצעיר קבלתי מהחסיד הגאמן והותיק כמנהג
בניטין הלוי נר"ו שקבל פה אל פה מהרב הגדול כמנהג"ר חייל רופא זל"ה שקבל
מהאר"י זל"ה לכוין בשם יה באופן זה יוד"ס יוד"ת' הי' פ' הי' רכ"ה סך הכל כת"ה ה"ל
כת"ה כלומר כתר של המלכות שהיא ה' אחרונה שבשם. ואמנם כי היכי דלא לזוי כל
האי כמלתא בלא טעמא אמרתי לפרשו בדרך קצרה וכשרה ומוכחתי אני בחסד עליון
שהבקי בעמקי תוכיות החכמה ודגמיר וסביר תגל נפשו וישמח לבי גם אני:

אמ"ז ידע להוי דבחנא דעצרתא סליק ז"א למזלא עילאה דאקרי נוצ"ר חסד משום דגמיר
ההוא חסד דרעות' עילאה דאתקרי רצון ואיתו יסורא דעתיק רביה עיקרא דדא
דאורייתא ותו איתא באדרא דנשא דף ק"ס ב' ותנא הוד עילאה נפיק ואתעמיד ונגיד
לאתאחדא בעולמוי ואתקרי הוד זקן וכו' והאי הוד איהו דעתיק כדאיתא בשאר א"א פ"ה
ואשתכח דעיקרא דריקנא אתגהורת מיסוד הוד וסי' יה דעל רוא דדיקנא כתיב מן המצד
קראתי י"ה וגו' ולחכימן אתמסר דתיקנא קרמא דאיתו אל איתו יה כדמוכח בל'קומים
כס' ומסככתי מצרים. ודא ידע דמחאי תיקנא נפקן תלת עלמין דאיתו בראז דאל שדי
אל הויה אל אדני ותלת זמנין אל איתו חפ"ה ואל"ף למ"ד בני' הק"ף ולהאי חפה אתערת
למיעל בלה קדישתא כדאמר רשב"י כדנכתביה לקמן וכללא אית לנא דכר שארי ז"א
למסלק להנוו תיקוני לא אעיל תמן אלא חב"ר דידיה ובתר הכי סלקין אוף חג"ת דידיה

ליל שבועות

ונהיר לנוקא דאחידא בנה" דידיה כדאיתא בס' הכונות . ודא ידע דהב"ד אינון י"ה ואוף
תיקונא קדמאא איהו יה ודא איהו רוא דב' זמנין יה רכונה דמכילה משום דאינון ל"ב
ספרין ואינון ברוא דהו"ד דהיינו ע"ב ס"ג . אבל לנוקבא לא אית לה אלא נהירו דנה"י
דאינון פ"ו יל"ז כדא"י ברוא דצלותא באלהי אברהם וכו' ומשום דשרשא ועיקרא דנהירו
דב' זמנין י"ה אשתאר לעילא ועיקריה לז"א הילכך תפיק כללא דתרין שמהן ומאי דהוה
ק"ג אתעבי' קנ"ג והיינו מקו"ה דאיהו מקו"ה דנפיק מן ימא עילאה חכמתא סתימא דא
איהי יה ודמתמן נביעו דאינהו י"ג נהרי ומזלא עילאה נשף מימין דחסד דעלייהו כתיב
חוקתי עליכם מים מהור"ם דסלקין לחושבן ש"ם והיינו ה' זמנין חס"ד דחמש חסדין אינון
ודייקא לישנא דחוקתי משום דנהו מייא נגדין מתמן לכתרא דז"א דא יהו רוא תניינא
דמכילה דתלת יה דבמשי' דא ברא ואתעביד כתר' דכתיבנא לעיל . ומכתרא דא לכתרא

דמלכות דאיהו רוא תליתא דשם י"ה דסלקי כתר"ה ;
והשתא תדבק למנדע סתרא דסוקי דאורייתא דאנן קריין כהאי ליליא דהא תלתא
פסוקי קדמאי אינון רוא דתלת ספירן קדמאי דז"א דסלקי לדיקנא ותלת פסוקי
כתראי רמיזין לנה"י דז"א דנהרין למלכות . ומשום דתלת מציעאי דז"א אינון בין דא לרא
הילכך זמנין דנקרי יתיר מתלת פסוקי בין ברישא דפרשתא בין בסיפא וכד אינון ברישא
אינון מתחברין לתלת קדמאי לקבלא מינייהו וכד אינון בסיפא נגדין ומשכין לנ' בתראי .
ואוף הכי יתגלי לך רוא דכ"ד שמהן דאנן מכוונין בהאי סודרא דאיתא בספרי דבי רב
האר"י זל"ה דאינון כ"ד תכשמי כלה כהוא דכ"ד צירופין דאדנות ואשכנז' דבפירושא
דמקורא דתלת שמהן דכר"ט בפרשת נשא קמ"ו ב' אולף לן מר זל"ה ד"ב צירופין
קדמאין דאדנות אינון נהרין מעתיקא לרישא דנוקבא וי"ב בתראין נהרין מ"א לנופא דנוקבא
ודאינון רוא דכ"ד תכשמיין . ואוף איתא בעץ חיים אהא דפרשת בלק קפ"ח ב' אפ עונות
תשמר יה אדני וכו' דשמא דא דאדני איהו כ"ג תיקוני ברוא ד"ב אתווי . והוי דכיר מאי
דכתיבנא לעיל דהוד עלאה דעתיק אתגני בדיקנא וקי"ל דנקודא דכללא דכתרא איהו קמין
זנקורה דהוד איהו קבוץ ומשום הכי אינקידו הני כ"ד שמהן כהני ב' נקודי משום דהיינו
נהירו מהוד עלאה דנהיר בכתרא עילאה ונגיד לכתרין דו"ן ואינון ממש נקודין דחפה ודא
איהו דקאמר הרשב"י ע"ה כהוא דליליא דא כפ' בראשית ח' א' בזמנא דא דכלה
אתערת למיעל לחפה בזמא דמחר אתתקנת ואתנהירת בקישוט"הא כהדי חכריא דהדאן
עמה כל הויא ליליא וכו' ומשום דסתם ג"ה אינון סיומא דנופא חלכך הני תכשמיין
אתרמיזו בפסוקא בתראא דכל ספרא דאורייתא או דנביאי וכתובי . ומשום דיעקרוהו
מהוד דאיהו גרלא תניינא הילכך אינון כתיבה תניינא דכל פסוק . ומשום דהאי נהירו
אתמשך מהוד דעתיק דאיהו מרישא דכולא נכתרא דמלכותא דאיהו בהוד דז"א דאיהו
סופא דהרגין והיינו מאי"ן לאנ"י הלכך אינון בר"ת וס"ת דכל תיבה . והשתא תסתכל
כהוא דרות כהאי יומא דרות איהו מלויא דאדנות וכעז איהו עמודא תניינא ככי מקדשא
לקבל הוד וסליק לחשכן אדני עם י"ב אתוון ואוף איהו כהוא דצדיק דהאי דיקנא
תרווייהו איתנהו ביה כדכתיבנא . ומנייהו נפיק משיחא דרוזח ביסוד ואמרי כהדרא רבא
קל ב' דבזמניה יתק רוחא רביעאה דכליל כל שאר רוחין ורוא דמילתא דבכץ נהור
הוד עלאה דעתיק בהוד דא"א כדאיתא בספר הדרושים . ומאי דכתיבנא לעיל במשיח
דהר"ו משער הני היינו הך דאמרנא משום דיסודא דע"י עיקריה בדעת עילאה דא"א
פ"י במצחיה ומתמן אנהיר תיקוני דיקנא ואתפשט מלגוא כ"א ואסת"י באתרא דסיומא
דדיקנא דהיינו על מיבורא דלכא והיינו בתלתא דת"ת דידיה והאי תלתא אתעבידו
השתא כתרא דז"א ומאן דמהימן וחכים ידע דהאי יסודא דעתיק יוקמין דאמינא איהו
משך כההוא יסודא דאסתים בת"ת דז"א משום דעל ראבא כתיב מכוין מן הקצה
אל הקצה וה"ג כע"י אית הני תרי יסודי . וא"כ אשתכח דהאי יסודא דיקמינן ביה איהו
משך רוא דמקוה דאתעביד לקבלה ודא איהו רוא עלאה . ומאן דזכה לסתרא סתריא
דכתב כהה"ם די לונזאנו ז"ל בפסוק ושער ראשה כעמר נקא דכתיב ראשה וקרינן ראשה
יגרע דא . אבל כל הני מלין דכתיבנא לא אתמסרו אלא למארי דמחוינותא . והא
יעיא מן קים רעוא דרעוין דנזכי למנדע ולמדבק סתרי דסתרי באורח דקשוט ולא

שפר התקונים

תקון לליל שבועות

חמלה לליל שבועות לאנכס קודם סלמוד:

אָתָּה בְּתַרְתָּנוּ מִכָּל הָעַמִּים אֲהַבָּת אֹתָנוּ וְרָצִיתָ
 בְּנוֹ וְהִבְדַּלְתָּנוּ מִן הַטּוֹמְאֵה טוֹמְאֵת מְצָרִים
 מִחֻמְשִׁים שְׁעָרֵי טוֹמְאָה וְהִכְנַסְתָּנוּ לְחֻמְשִׁים שְׁעָרֵי
 קְרוֹשָׁה בַּיּוֹם הַזֶּה וְהִתַּן לָנוּ יי אֱלֹהֵינוּ הַתּוֹרָה
 הַקְּרוֹשָׁה וְחֻקֵּי הַיִּשְׂרָאֵל בְּחַר סִינֵי בַּיּוֹם הַקְּרוֹשׁ
 הַזֶּה וְהִצִּינוּ יי אֱלֹהֵינוּ לְהַגִּיט בְּאֲמָרֵי תוֹרַתְךָ יוֹמָם
 וְלַיְלָה כִּי הֵם חַיֵּינוּ וְאוֹרְךָ יְמֵינוּ לְחַבֵּר הָרַעִים
 וְהַגְּדוֹלִים לְיַיְחַד אַרְבַּע אוֹתוֹת שֶׁל שְׁמֶךָ הַגְּדוֹל
 וְכָל הָעוֹלָמוֹת עַל יְדֵי עֶסֶק תוֹרַתְנוּ וּבִכְן יְהִי רָצוֹן
 מִלְּפָנֶיךָ יי אֱלֹהֵינוּ וְאֱלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ שִׂיחָא בְּנוֹ סְפוּק
 וְכַח לְהַמְשִׁיךְ כְּתָר לְרִישָׁא דְזַעִיר וְלַעֲשׂוֹת אַרְבַּעַה
 וְעֶשְׂרִים קְשׁוּטִין לְשִׁבְנָה עַל יְדֵי עֶשְׂרִים וְאַרְבַּע
 סְפָרִיךָ שְׁהֵם כְּנַגְדַּ עֶשְׂרִים וְאַרְבַּע צִירוּפֵי שְׁמֶךָ
 הַגְּדוֹל בְּזֻכוֹת הַתִּיבוֹת וּבְזֻכוֹת הָאוֹתוֹת וּבְזֻכוֹת
 שְׁמוֹת הַיּוֹצֵאִים מְרַאשֵׁי תִיבוֹת וְסוֹפֵי תִיבוֹת וְהַלּוּפֵי
 תִיבוֹת וְאַמְצְעֵי תִיבוֹת בְּכָלֵל וּבִבְרָטָן שְׁתַּתָּן בְּנוֹ
 רוּחַ קְדֻשָׁךְ בְּדֵי שְׁנַשְׁמוֹר וּנְקִיִּים אֶת כָּל דְּבָרֵי
 תוֹרַתְךָ וְנִהְיֶה מְהַעֲבָדִים בְּאַהֲבָה בְּאַרְצֵי חַיִּים
 אֲמֵן. וְנִזְכָּה לְהִיּוֹת מְשׁוּשְׁבֵינִיד מְטְרוֹנִיתָא וְחַתְמֵנוּ
 לְמַחַר בְּסִפְרֵי הַזְּכוֹרִין לְטוֹבָה וּמְשַׁפֵּעַ שְׁתַּשְׁפִּיעַ
 בְּשִׁבְנָתְךָ מְחַר מְשֵׁם תַּשְׁפִּיעַ לָנוּ בְּנַפְשׁ רוּחַ

וּנְשָׂמָה לְמַהֲרָנוּ מְעוֹנֵנוּ וּלְהַכְנִיֵם בְּהִיבְלָא דְמַלְכָּא
 לַיעוֹל וְלֹא לַיּוֹפְיוֹקִיּוּם בְּנוּ מִקְרָא שְׂכַתוֹב וּזְרַקְתִּי
 עֲלֵיכֶם מִיַּם טְהוֹרִים וּמְהַרְתֶּם מִכָּל טוֹמְאוֹתֵיכֶם
 וּמִכָּל גְּלוּלֵיכֶם אֲמַהֵר אֶתְכֶם:

ולאכר כך חסלת 12 עד"ס וחסוקסת:

לְשֵׁם יְחִוּד קוֹדֶשָׁא בְּרִיךְ הוּא וְשִׁכְנֵתִיה בְּדַחֲלוֹ
 וּדְחִימוֹ וּדְחִימוֹ וּדְחִימוֹ לְיַחְדָּא שֵׁם י"ה בּו"ה
 בְּיַחְדָּא שְׁלִים בְּשֵׁם כָּל יִשְׂרָאֵל הִנֵּה אֲנַחְנוּ בָּאִים
 לְהַגִּיט בַּתּוֹרָה בְּלִילָה הַזֶּה לְקַשֵּׁר אֶת נַפְשֵׁנוּ
 וּלְהַדְבִיקָהּ אֶל שְׂרֵשָׁהּ לַהַשְׁלִים אֵילָן הָעֵלְיוֹן וּלְתַקְנָהּ
 וּלְחַבֵּר הַדּוּדִים וְחֲדָיו יִהְיוּ תָמִים: וּבְכֵן יִהְיֶה רְצוֹן
 מִדְּפָנֶיךָ יי אֱלֹהֵינוּ וְאֱלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ שְׂבוּכוֹת כָּל
 הַפְּסוּקִים שֶׁנִּקְרָא וְהַתִּיבוֹת וְהָאוֹתִיּוֹת וְהַנְּקוּדוֹת
 וְהַמְּעֻמָּים וְשִׁמּוֹת הַקֹּדֶשׁ הַכְּתוּבִים בָּהֶם וְשִׁמּוֹת
 הַקֹּדֶשׁ הַיּוֹצְאִים מֵרֵאשִׁי תִיבוֹת וְכוּפֵי תִיבוֹת
 וְחֲלוּפֵי תִיבוֹת וְהַסּוּדוֹת הַקְּדוּשִׁים וְהַנּוֹרָאִים
 הַיּוֹצְאִים מִכָּל קְרִיאָתֵנוּ שֶׁנִּקְרָא בְּלִילָה הַזֶּה שֶׁתִּהְיֶה
 שְׂעָה זוֹ שְׂעַת רַחֲמִים וְרְצוֹן לְהִיּוֹת לְמוֹדֵנוּ נַחַת
 רוּחַ לְפָנֵי כַּסָּא כְּבוֹדֶךָ וַיְהִי עוֹלָה לְפָנֶיךָ בְּאֵלוֹ
 הַשְּׁנֵנוּ כָּל הַסּוּדוֹת הַנּוֹרָאוֹת אֲשֶׁר הֵם חֲתוּמִים
 בָּהֶם וּבְכַח קְרִיאָתָא וְלְמוֹד אֲרַבְעָה וְעֶשְׂרִים סְפָרֶיךָ
 הַמְּכוּוֹנִים לְאֲרַבְעָה וְעֶשְׂרִים צִירוּפֵי שְׁמֶךָ הַגְּדוֹל
 יִתְפָּאֵר הַמְּלֶכֶד בְּתַפְאֵרַת מְפֹאֵר וּבְעֻמְרַת גְּאוּרָת
 וְכַת"ר נוֹרָא וּבְמוֹשֵׁב זְקֵנִים יִהְלֹלוּהוּ. וְהוּא יִתֵּן
 מְעַדְנֵי מֶלֶךְ אֲשֶׁת חֵיל בְּקוֹמַת הַכּוֹתֶרֶת הַמְּשֻׁנָּב
 אֲשֶׁר עַל רֵאשׁוֹ וְעָלֶיהָ יִצְיֵן גְּזֵרוֹ כְּחַתֵּן יִכְתֵּן בְּאֵר

וְכַכְלָה תַעֲבֹדָה כְּלִיָּהּ. וְהָיוּ לְמַאֲרוֹת אַרְבְּעָה
 וְעֶשְׂרִים סְפָרִיד לְקִשָּׁט וּלְהַעֲדוֹת אֶת הַמְּלָכָה
 בְּאַרְבְּעָה וְעֶשְׂרִים עֲדֵי עֲדִיִּים וַיִּתְּאוּ. הַמְּלָךְ יוֹפְיָהּ
 וּבִין כְּתִיפָיו שָׁכַן שְׁמֵאלוֹ תַהֲרַת לְרֵאשָׁה וַיְמִינוּ
 תַחֲבַקְנָה הָאֶחָת אֲהוּבָה וּמִשָּׁם יוֹשְׁפֵעַ לָנוּ בְּנֵי
 מְלָכִים בְּנֵי רַחֵל אֲמֵנוּ שָׁפַע יִשׁוּעָה וּרְחֻמִּים לְכַפֵּר
 בְּעַדֵּינוּ וּלְטַהֲרֵנוּ מִגִּילּוּלֵי זוֹהֶמַת הַנְּחֹשׁ וּלְהוֹצִיא
 כָּל נְצוּצֵי תוֹרַתְנוּ וּמַעֲשֵׂנוּ הַטּוֹב אֲשֶׁר נָדְדוּ הָלְכוּ
 בְּעֶזְרֵן פִּשְׁעֵנוּ אֵל גְּבוּל הַרְשָׁעָה חֵיל בָּלַע וַיְקִיאֵנוּ
 מִבֶּטְנוֹ יוֹרִישָׁנוּ אֵל בְּכַח לְמוֹדֵנוּ בְּלִילָה הַזֹּהָ.
 וְנִזְכָּרָה לְהַיּוֹת מִשׁוֹשְׁבֵינִי דְמִטְרוֹנִיתָא וּמִבְּנֵי
 הַיְכָלְהָא. וַיַּעֲלֶה וַיְבֵא יַגִּיעַ יִרְאָה וַיִּרְצָה זְכָרוֹנֵנוּ
 לְטוֹבָה לְפָנֶיךָ לְהַתְּמֵנוּ בְּסֵפֶר זְכָרוֹן הַרְחֻמִּים
 וּמִזֵּיו שָׁפַעךָ אֲשֶׁר תִּשְׁפִיעַ בְּשָׂכִינַת עֲוֹןךָ תִּשְׁפִיעַ
 לְנַפְשֵׁינוּ רוּחֵנוּ וּנְשַׁמְתֵּינוּ וּלְטַהֵר פְּגָמֵינוּ בְּכַבוֹד
 תּוֹרַתְךָ הַתְּמִימָה וְתוֹצִיא לְאוֹר מִשְׁפָּטֵינוּ בְּקוֹמָךָ
 לְמִשְׁפָּט עַל פִּירוֹת הָאֵילָן הַקָּדוֹשׁ. וּבְכַח סְגוּלַת
 לְמוֹדֵינוּ הַלִּילָה הַזֹּהָ נִזְכָּרָה וְנַחֲיָה וְנִירַשׁ נַחֲלַת
 עַבְדֵי יי וְצַדִּיקְתֶּם וְלֹא יִמוּשׁ סֵפֶר הַתּוֹרָה הַזֹּהָ
 מִפִּינוּ וּמִפִּי זְרַעֵנוּ וּמִפִּי זְרַע זְרַעֵנוּ כַּדְּבַר שְׁנַאֲמַר
 וְאֲנִי זֹאת בְּרִיתִי וְכוּ' לֹא יִמוּשׁוּ מִפִּיד וְכוּ' וְאֲשֶׁר
 קָמַט שִׁינָה מֵעֵינֵינוּ נְהַר יוֹצֵק יוֹצֵק יוֹסוּדֵנוּ כַּדְּבַר שְׁנַאֲמַר
 אֲשֶׁר קָמַטוּ וְלֹא עֵת נְהַר יוֹצֵק יוֹסוּדֵם אֲנִי בְּצַדִּיק
 אֲחֻזָּה פְּנֵיךָ אֲשַׁבְּעָה בְּהַקְיִץ תִּמּוֹנֶתְךָ וּפְרוּס עָלֵינוּ
 חֶבֶת שְׁלוֹמָךָ מִרֵּאשִׁית הַשָּׁנָה וְעַד אַחֲרִית הַשָּׁנָה
 וּבְצֵל כְּנָפֶיךָ נַחֲסֶה וְנִתְּלוּנָן לְהַצִּיל מִמּוֹת נַפְשֵׁנוּ

ליל שבועות

וּלְחַיּוֹתֵנוּ תַּיִם שֶׁל שְׁלוֹם וְרַחֲמִים וְדִשְׁנִים וְרַעְנָנִים
וְלֹא יִכָּרֵת כָּל בְּשָׂר עוֹד:

וי טאין לו ידיעס צכססכות ילבג זס:

ואנו קורים בתורה ומכוונים שהיא תפארת דועיר הנקרא תורה שבו שלשה כלים דשלש
בחינות. כלי חיצון נפש שבו שם יהוה. ובחינה אמצעית רוח שבו הויה בריבוע
יה יהו יהוה. ובחינה פנימית נשמה יוד הא ואו הא. ואורות פנימיים דנפש רוח
נשמה חיה יהוה (בניקוד חולם) ואנו קורים בנביאים ומכוונים שהם כנגד נצח והוד דז"א
אשר בהם שלשה כלים כלי חיצון נצח והוד דז"א נפש צבאות כלי אמצעי רוח שם
צ צב צבא צבאו צבאות כלי פנימי דנשמה הנצח יהוה בלי פנימי דנשמה דהוד
אדני ובחינת אורות פנימיים דנפש רוח נשמה חיה דנצח יהוה דהוד יהוה ואנו קורים
בכתובים ומכוונים שהם כנגד יסוד מלכות כלי חיצון יסוד דז"א נפש שין דלת יוד כלי אמצעי
רוח שין שין דלת שין דלת יוד. כלי פנימי דנשמה יאהודגהי כלי חיצון נוקבא דז"א א אד
אדנ אדני אורות פנימיים דנפש רוח נשמה חיה יהוה ויהוה דהוד דמלכות דנוקבא דז"א.

וּבְכֵן תִּטְהַר וְתִזְכָּר נַפְשֵׁנוּ רוּחֵנוּ וְנִשְׁמַתֵּנוּ וְתִזְכָּנוּ
לְחַיּוֹת רְאוּיִים לְעוֹרֵר מִיּוֹן תַּתְּאִין בְּקַרְיַאתֵנוּ זֹאת
לְעוֹרֵר אֶהְבֵּת הַיְּהוּדִים בְּיַחְדָּהּ שְׁלֵיִם וְאֵל יַעֲקֹב
שׁוֹם הַטָּא וְעוֹן וְהִרְהוּר רַע אֶת קַרְיַאתֵנוּ. וְיִהְיֶה
נוֹעַם יי אֱלֹהֵינוּ עֲלֵינוּ וּמַעֲשֵׂה יְדֵינוּ פּוֹנֵנָה עֲלֵינוּ
וּמַעֲשֵׂה יְדֵינוּ פּוֹנֵנָהוּ:

ולמר כך לוונקיס צקול רס:

עֲזַרְנוּ בְּשֵׁם יי עוֹשֵׂה שָׁמַיִם וָאָרֶץ: תּוֹרַתֵנוּ תִּהְיֶה
אוּמְנוּתֵנוּ וְאֵל שְׂדֵי יִכְרַכֵּנוּ וְהוּא יִהְיֶה בְּעֲזָרַתֵנוּ:
תּוֹרָה צִוָּה לָנוּ מֹשֶׁה מוֹרְשָׁה קְהֵלֶת יַעֲקֹב. וְחַפְּזֵי
יי בְּיַדֵּנוּ יִצְלָה. בְּרוּךְ אַתָּה יי לְמַדְּנֵי חֻקֶּיךָ:

תקון לליל שבועות

ספר בראשית

בְּרֵאשִׁית בָּרָא אֱלֹהִים אֶת הַשָּׁמַיִם וְאֶת הָאָרֶץ׃
 וְהָאָרֶץ הִיְתָה תֵהוֹ וּבְהוֹ וְחָשֶׁךְ עַל־פְּנֵי
 תְהוֹם וְרוּחַ אֱלֹהִים מְרַחֶפֶת עַל־פְּנֵי הַמַּיִם׃ וַיֹּאמֶר
 אֱלֹהִים יְהי אֹר וַיְהי־אֹר׃ וַיֵּרָא אֱלֹהִים אֶת־הָאֹר
 כִּי־טוֹב וַיְבַדֵּל אֱלֹהִים בֵּין הָאֹר וּבֵין הַחָשֶׁךְ׃ וַיִּקְרָא
 אֱלֹהִים לְאֹר יוֹם וּלְחָשֶׁךְ לַיְלָה וַיְהי־עֶרֶב
 וַיְהי־בֹקֶר יוֹם אֶחָד׃ פ

וַיֹּאמֶר אֱלֹהִים יְהי רְקִיעַ בְּתוֹךְ הַמַּיִם וַיְהי מְבֹדֵל
 בֵּין מַיִם לַמַּיִם׃ וַיַּעַשׂ אֱלֹהִים אֶת־הַרְקִיעַ וַיְבַדֵּל
 בֵּין הַמַּיִם אֲשֶׁר מִתַּחַת לַרְקִיעַ וּבֵין הַמַּיִם אֲשֶׁר
 מֵעַל לַרְקִיעַ וַיְהי־כֵן׃ וַיִּקְרָא אֱלֹהִים לַרְקִיעַ שָׁמַיִם
 וַיְהי־עֶרֶב וַיְהי־בֹקֶר יוֹם שֵׁנִי׃ פ

וַיֹּאמֶר אֱלֹהִים יִקְוּ הַמַּיִם מִתַּחַת הַשָּׁמַיִם אֶל־מְקוֹם
 אֶחָד וְתֵרָאֶה הַיְבֵשָׁה וַיְהי־כֵן׃ וַיִּקְרָא אֱלֹהִים
 לַיְבֵשָׁה אָרֶץ וּלְמַקְוֵה הַמַּיִם קָרָא יַמִּים וַיֵּרָא אֱלֹהִים
 כִּי־טוֹב׃ וַיֹּאמֶר אֱלֹהִים תְּדַשֵּׂא הָאָרֶץ דָּשָׂא עֵשֶׂב
 מִזֵּרַע זֶרַע עֵץ פְּרִי עֵשֶׂה פְּרִי לְמִינֹו אֲשֶׁר זֶרְעוֹ־
 בּוֹ עַל־הָאָרֶץ וַיְהי־כֵן׃ וַתּוֹצֵא הָאָרֶץ דָּשָׂא עֵשֶׂב
 מִזֵּרַע זֶרַע לְמִינֵהוּ וְעֵץ עֵשֶׂה־פְּרִי אֲשֶׁר זֶרְעוֹ־בוֹ
 לְמִינֵהוּ וַיֵּרָא אֱלֹהִים כִּי־טוֹב׃ וַיְהי־עֶרֶב וַיְהי־בֹקֶר
 יוֹם שְׁלִישִׁי׃ פ

וַיֹּאמֶר אֱלֹהִים יְהוּ מֵאֲרֶת בְּרִקְעַת הַשָּׁמַיִם לְהַבְדִּיל
 בֵּין הַיּוֹם וּבֵין הַלַּיְלָה וְהָיוּ לְאֹתוֹת וּלְמוֹעֲדִים וּלְיָמִים
 וּשְׁנָיִם: וְהָיוּ לְמֵאֲרֶת בְּרִקְעַת הַשָּׁמַיִם לְהַאִיר עַל-
 הָאָרֶץ וַיְהִי-כֵן: וַיַּעַשׂ אֱלֹהִים אֶת-שְׁנֵי הַמֵּאֲרֹת
 הַגְּדֹלִים אֶת-הַמֵּאֹר הַגָּדֹל לְמַמְשַׁלֵּת הַיּוֹם וְאֶת-
 הַמֵּאֹר הַקָּטָן לְמַמְשַׁלֵּת הַלַּיְלָה וְאֶת הַכּוֹכָבִים:
 וַיִּתֵּן אֹתָם אֱלֹהִים בְּרִקְעַת הַשָּׁמַיִם לְהַאִיר עַל-הָאָרֶץ:
 וְלַמַּשָּׁל בַּיּוֹם וּבַלַּיְלָה וּלְהַבְדִּיל בֵּין הָאֹר וּבֵין
 הַחֹשֶׁךְ וַיֵּרָא אֱלֹהִים כִּי טוֹב: וַיְהִי-עֶרֶב וַיְהִי-בֹקֶר
 יוֹם רִבְעִי: פ

וַיֹּאמֶר אֱלֹהִים יִשְׂרָצוּ הַמַּיִם שְׂרָץ נֶפֶשׁ חַיָּה וְעוֹף
 יְעוֹפֵף עַל-הָאָרֶץ עַל-פְּנֵי רִקְעַת הַשָּׁמַיִם: וַיִּבְרָא
 אֱלֹהִים אֶת-הַתַּנִּינִם הַגְּדֹלִים וְאֶת כָּל-נֶפֶשׁ הַחַיָּה
 הַרְמִשָּׁת אֲשֶׁר שְׂרָצוּ הַמַּיִם לְמִינֵהֶם וְאֶת כָּל-עוֹף
 כָּנָף לְמִינֵהוּ וַיֵּרָא אֱלֹהִים כִּי טוֹב: וַיְבָרֵךְ אֹתָם
 אֱלֹהִים לֵאמֹר פְּרוּ וּרְבוּ וּמְלֵאוּ אֶת-הַמַּיִם בַּיּמִים
 וְהָעוֹף יִרֶב בְּאָרֶץ: וַיְהִי-עֶרֶב וַיְהִי-בֹקֶר יוֹם חַמִּישִׁי: פ
 וַיֹּאמֶר אֱלֹהִים תּוֹצֵא הָאָרֶץ נֶפֶשׁ חַיָּה לְמִינָהּ בַּחֲמָה
 וְרֶמֶשׂ וְחַי-תוֹ-אָרֶץ לְמִינָהּ וַיְהִי-כֵן: וַיַּעַשׂ אֱלֹהִים
 אֶת-חַיַּת הָאָרֶץ לְמִינָהּ וְאֶת-הַבְּהֵמָה לְמִינָהּ וְאֶת
 כָּל-רֶמֶשׂ הָאֲדָמָה לְמִינָהּ וַיֵּרָא אֱלֹהִים כִּי טוֹב:
 וַיֹּאמֶר אֱלֹהִים נַעֲשֵׂה אָדָם בְּצַלְמֵנוּ כְּדְמוּתֵנוּ וַיְהִי
 בְדִגְתַּת הַיָּם וּבְעוֹף הַשָּׁמַיִם וּבַבְּהֵמָה וּבְכָל-הָאָרֶץ
 וּבְכָל-הַרְמֵשׂ הַרְמֵשׂ עַל-הָאָרֶץ: וַיִּבְרָא אֱלֹהִים
 אֶת-הָאָדָם בְּצַלְמוֹ בְּצֶלֶם אֱלֹהִים בָּרָא אֹתוֹ זָכָר
 וּנְקֵבָה בָּרָא אֹתָם: וַיְבָרֵךְ אֹתָם אֱלֹהִים וַיֹּאמֶר

לָהֶם אֱלֹהִים פָּרוּ וּרְבוּ וּמָלְאוּ אֶת־הָאָרֶץ וּכְבֹשׁוּ
וּרְדוּ בְּדִגְתַּת הַיָּם וּבְעֹפֹף הַשָּׁמַיִם וּבְכָל־חַיַּת הָרֶמֶשׂ
עַל־הָאָרֶץ׃ וַיֹּאמֶר אֱלֹהִים הִנֵּה נֹתַתִּי לָכֶם אֶת־כָּל־
עֵשֶׂב זֶרַע זֶרַע אֲשֶׁר עַל־פְּנֵי כָל־הָאָרֶץ וְאֶת־כָּל־
הָעֵץ אֲשֶׁר־בוֹ פְּרִיעֵץ זֶרַע זֶרַע לָכֶם יְהִי לֶאֱכֹלָה׃
וּלְכָל־חַיַּת הָאָרֶץ וּלְכָל־עֹפֹף הַשָּׁמַיִם וּלְכָל־הַרְמֵשׁ
עַל־הָאָרֶץ אֲשֶׁר־בוֹ נֶפֶשׁ חַיָּה אֶת־כָּל־יֶרֶק עֵשֶׂב
לֶאֱכֹלָה וַיְהִי־כֵן׃ וַיֵּרָא אֱלֹהִים אֶת־כָּל־אֲשֶׁר עָשָׂה
וְהִנֵּה־טוֹב מְאֹד וַיְהִי־עֶרֶב וַיְהִי־בֹקֶר יוֹם הַשִּׁשִּׁי׃ פ
וַיְכַלּוּ הַשָּׁמַיִם וְהָאָרֶץ וְכָל־צְבָאָם׃ וַיְכַל אֱלֹהִים
בַּיּוֹם הַשְּׁבִיעִי מְלַאכְתּוֹ אֲשֶׁר עָשָׂה וַיִּשְׁבַּת בַּיּוֹם
הַשְּׁבִיעִי מְכָל־מְלַאכְתּוֹ אֲשֶׁר עָשָׂה׃ וַיְבָרֶךְ אֱלֹהִים
אֶת־יוֹם הַשְּׁבִיעִי וַיְקַדֵּשׁ אֹתוֹ כִּי בּוֹ שָׁבַת מְכָל־
מְלַאכְתּוֹ אֲשֶׁר־בְּרָא אֱלֹהִים לַעֲשׂוֹת׃ פ

וַיֵּרָא יְהוָה כִּי רָבָה רַעַת הָאָדָם בָּאָרֶץ וּכְלִי־צַר
מִחֲשָׁבוֹת לִבּוֹ רַק רַע כָּל־הַיּוֹם׃ וַיִּנְחָם יְהוָה כִּי־
עָשָׂה אֶת־הָאָדָם בָּאָרֶץ וַיִּתְעַצֵּב אֵלָיו׃ וַיֹּאמֶר
יְהוָה אֲמַחֶה אֶת־הָאָדָם אֲשֶׁר־בְּרָאתִי מֵעַל פְּנֵי
הָאֲדָמָה מֵאָדָם עַד־בְּהֵמָה עַד־רֶמֶשׁ וְעַד־עֹפֹף
הַשָּׁמַיִם כִּי נִחַמְתִּי כִּי עָשִׂיתֶם׃ וְגַם מִצַּחַת הַזֶּן
בְּעֵינֵי יְהוָה׃ פ פ פ

אֱלֹהֵי תוֹלְדֹת נָח נָח אִישׁ צַדִּיק תָּמִים הָיָה בְּדֹרֹתָיו
אֶת־הָאֱלֹהִים הִתְהַלְקֵי־נָח׃ וַיּוֹלֵד נָח שְׁלֹשָׁה
בָּנִים אֶת־שָׁם אֶת־חָם וְאֶת־יָפֶת׃ וַתִּשְׁחַת הָאָרֶץ
לִפְנֵי הָאֱלֹהִים וַתִּמְלֵא הָאָרֶץ חָמָס׃ וַיֵּרָא אֱלֹהִים
אֶת־הָאָרֶץ וְהִנֵּה נִשְׁחַתָּה כִּי־הִשְׁחִית כָּל־בָּשָׂר

את־הָרָפוּ עַל־הָאָרֶץ: וְתָהוּ שָׂרִי עֲבָרָה אֵין לָהּ
 וְלָד: וַיִּקַּח ה'רַח אֶת־אֲבָרָם בְּנֵו וְאֶת־לֹוֹט בֶּן־חֲתָן
 בֶּן־בְּנֵו וְאֶת שָׂרִי כִלְתֵו אִשְׁת־אֲבָרָם בְּנֵו וַיֵּצְאוּ
 אִתָּם מֵאֹר כַּשְׂדִים לְלֶכֶת אֶרֶצָה כְּנָעַן וַיָּבֹאוּ עַד־
 חֲרָן וַיֵּשְׁבוּ שָׁם: וַיְהִי יוֹמֵי־תְרַח חֲמִשׁ שָׁנִים וּמֵאֵתִים
 שָׁנָה וַיָּמָת תְּרַח בְּחָרָן:

וַיֹּאמֶר יְהוָה אֶל־אֲבָרָם לֵךְ מֵאֶרֶצְךָ וּמִמּוֹלַדְתְּךָ
 וּמִבֵּית אָבִיךָ אֶל־הָאָרֶץ אֲשֶׁר אֲרָאָה: וַאֲנִי שָׂרִי
 לְגִוִי גְדוֹל וְאֲבָרָכְךָ וְאֶגְדָּלְךָ שְׁמֶךָ וְהָיָה בְרַכְיָה:
 וְאֲבָרְכָה מְבָרְכֶיךָ וּמְקַלְדְּךָ אֲוֹר וְנִבְרָכֵו בְּךָ כָּל־
 מִשְׁפַּחַת הָאָרֶץ מָה: וַיִּשְׁמַעֵאל בְּנֵו בֶן־שֶׁלֶשׁ עֶשְׂרֵה
 שָׁנָה בְּהַמְלוֹ אֶת בְּשַׂר עַרְלָתֵו: כַּעֲצֵם הַיּוֹם הַזֶּה
 נִמְלֹ אֲבָרָהֶם וַיִּשְׁמַעֵאל בְּנֵו: וְכָל־אֲנָשִׁי בֵיתֵו וַיִּלְד
 בָּתִּי וּמְקַנְת־כֶּסֶף מֵאֵת בֶּן־נֶבֶר נִמְלוּ אִתִּי:

וַיֵּרָא אֵלָיו יְהוָה בְּאֵלָיו מִמְרָא וְהוּא יֹשֵׁב פְּתַח־
 הָאֵהֶל פֶּתֶם הַיּוֹם: וַיֵּשֶׂא עֵינָיו וַיֵּרָא וְהִנֵּה
 שְׁלֹשָׁה אַנְשִׁים נֹצְבִים עָלָיו וַיֵּרָא וַיֵּרָץ לִקְרַאתָם
 מִפֶּתַח הָאֵהֶל וַיִּשְׁתַּחוּ אֶרֶצָה: וַיֹּאמֶר אֲדֹנָי אִם־
 נָא מְצֵאתִי חֵן בְּעֵינֶיךָ אֲלֵנָה תַעֲבֹר מֵעַל עֲבָדֶיךָ:
 וַיְהִי אַחֲרָי הַדְּבָרִים הָאֵלֶּה וַיֵּגֵד לְאֲבָרָהֶם לֵאמֹר
 הִנֵּה יִלְדָה מִלְּכָה גַם־הוּא בָנִים לְנַחֲזֹר אַחִיד: אֶת־
 עוֹץ בְּכֹרוֹ וְאֶת־בְּיוֹ אַחִיו וְאֶת־קַמּוּא אֲבִי אָרָם: וְאֶת־
 כַּשְׂדֵר וְאֶת־חֹזֵו וְאֶת־פִּלְדֵשׁ וְאֶת־יִדְלָה וְאֶת־בְּתוּאֵל:
 וּבְתוּאֵל יִלְדֵר אֶת־דְּבָקָה שְׁמֵנָה אֵלֶּה יִלְדָה מִלְּכָה
 לְנַחֲזֹר אַחִי אֲבָרָהֶם: וּפִילְגֵשׁוּ וַיִּשְׁמָה רֵאוּמָה וַתִּלְד
 גַּם־הוּא אֶת־טִבְחָה וְאֶת־זַחַם וְאֶת־תַּחֲשׁוּ וְאֶת־מַעֲכָה:

ויהיו חיי שָׁרָה מֵאָה שָׁנָה וְעֶשְׂרִים שָׁנָה וְשִׁבְעֵי
 שָׁנִים שְׁנֵי חַיֵּי שָׁרָה: וַתָּמֹת שָׁרָה בְּקָרֵית
 אַרְבַּע הוּא חֲבֵרוֹן בְּאֶרֶץ כְּנָעַן וַיָּבֵא אַבְרָהָם לִסְפֹּד
 לְשָׂרָה וּלְבַכְתָּהּ: וַיִּקָּם אַבְרָהָם מֵעַל פְּנֵי מֵתוֹ וַיְדַבֵּר
 אֶל־בְּנֵי־חֵת לֵאמֹר: אֱלֹהֵי הֵם בְּנֵי יִשְׁמָעֵאל וְאֵלֶּה
 שְׁמֹתָם בְּחֲצֵירֵיהֶם וּבְטִירָתָם שְׁנַיִם־עָשָׂר נְשִׂאִים
 לְאִמָּתָם: וְאֵלֶּה שְׁנֵי חַיֵּי יִשְׁמָעֵאל מֵאֵת שָׁנָה
 וְשִׁלְשִׁים שָׁנָה וְשִׁבְעֵי שָׁנִים וַיָּנֹעַ וַיָּמָת וַיֵּאֱסֹף אֶל־
 עַמּוּי: וַיִּשְׁכְּנוּ מִחֻילָה עַד־שׁוּר אֲשֶׁר עַל־פְּנֵי מִצְרַיִם
 בְּאֶמְכָּה אֲשׁוּרָה עַל־פְּנֵי כָל־אֲחָיו נָפֵד:

וְאֵלֶּה תּוֹלְדֹת יִצְחָק בֶּן־אַבְרָהָם אַבְרָהָם הוֹלִיד אֶת־
 יִצְחָק: וַיְהִי יִצְחָק בֶּן־אַרְבָּעִים שָׁנָה בְּקָחְתּוֹ
 אֶת־רִבְקָה בַת־בְּתוּאֵל הָאֲרָמִי מִפְּדֵן אָרָם אַחֹת
 לְבִן הָאֲרָמִי לוֹ לְאִשָּׁה: וַיַּעֲתֵר יִצְחָק לַיהוָה לֵנַכַח
 אִשְׁתּוֹ כִּי עֲקָרָה הוּא וַיַּעֲתֵר לוֹ יְהוָה וַתֵּהֶרֶר רִבְקָה
 אִשְׁתּוֹ: וַיִּשְׁמַע יַעֲקֹב אֶל־אָבִיו וְאֶל־אִמּוֹ וַיֵּלֶךְ פְּדִינָה
 אָרָם: וַיֵּרָא עֲשׂוֹ כִּי רַעוּת בָּנוֹת כְּנָעַן בְּעֵינָי יִצְחָק
 אָבִיו: וַיֵּלֶךְ עֲשׂוֹ אֶל־יִשְׁמָעֵאל וַיִּקַּח אֶת־מַחֲלַת אֲבֹת־
 יִשְׁמָעֵאל בֶּן־אַבְרָהָם אַחֹת נְבוֹיֹת עַד־נְשׂוֹי לוֹ לְאִשָּׁה:
 וַיֵּצֵא יַעֲקֹב מִבְּאֵר שֶׁבַע וַיֵּלֶךְ הָרְרָנָה: וַיִּפְגַּע בַּמָּקוֹם
 וַיֵּלֶךְ שָׁם כִּי־בָא הַשֶּׁמֶשׁ וַיִּקַּח מֵאֲבֵי הַמָּקוֹם
 וַיִּשֶׂם מִרְאשֹׁתָיו וַיִּשְׁכַּב בַּמָּקוֹם הַהוּא: וַיַּחֲלֹם וְהִנֵּה
 סֹלֶם מִצֵּב אֲרָצָה וְרֹאשׁוֹ מִגִּיעַ הַשָּׁמַיְמָה וְהִנֵּה
 מַלְאכֵי אֱלֹהִים עֹלִים וּוֹרְדִים בּוֹ: וַיִּשְׁכַּם לָבָן בַּבֹּקֶר
 וַיִּנְשָׁק לְבָנָיו וּלְבָנוֹתָיו וַיְבָרֵךְ אֹתָהֶם וַיֵּלֶךְ וַיֵּשֶׁב
 לָבָן לְמַקְמוֹ: וַיַּעֲקֹב הָלַךְ לְדֶרֶכּוֹ וַיִּפְגַּעוּ־בּוֹ מַלְאכֵי

אלהים: ויאמר יעקב באשר ראם מהנה אלהים
זה ויקרא שם המקום ההוא מתנים:

וישלח יעקב מלאכים לפניו אל-עשו אחיו ארצה
שעיר שדה אדום: ויצו אתם לאמר כה

תאמרון לאדני לעשו כה אמר עבדך יעקב עם-
לבן נרתי ואחר עד-עתה: ויהילי שור וחמור

צאן ועבד ושפחה ואשלחה להגיד לאדני למצא-
תו בעיניו: אלוף אהליבמה אלוף אלה אלוף

פינו: אלוף קנו אלוף תימן אלוף מבצר: אלוף
מגדיאל אלוף עירם אלה אלופי אדום למשבתם

בארץ אחותם הוא עשו אבי אדום:

וישב יעקב בארץ מגורי אביו בארץ כנען: אלה
תלדות יעקב יוסף בן-שבע-עשרה שנה היה

רעה את-אחיו בצאן והוא נער את-בני בלהה ואת-
בני זלפה נשי אביו ויבא יוסף את-דבתסרעה אל-

אביהם: וישראל אהב את-יוסף מכל-בניו בריבן
וקנים הוא לו ועשה לו כתנת פסים: וישב את-

שר המשקים על-משקו ויתן הכוס על-כתף-פרעה:
ואת שר האפים תלה באשר פתר להם יוסף: ולא-

זכר שר-המשקים את-יוסף וישכחהו:

ויהי מקץ שנתים ימים ופרעה חלם והנה עמד
על-היאר: והנה מן-היאר עלת שבע פרות

יפות מראה ובראת בשר ותרענה באחו: והנה
שבע פרות אחרות עלות אחריהן מן-היאר רעות

מראה ודקות בשר ותעמדנה אצל הפרות על-
שפת היאר: ויאמר להם יוסף מההמעשה הזה

אִיֶּךָ עֲשׂוּתָם הֲלוֹא יִדְעֶתֶם כִּי־נִחַשׁ יִנַּחֵשׁ אִישׁ אֲשֶׁר
 בְּלִמְנִי: וַיֹּאמֶר יְהוָה מִה־נֹּאמַר לְאֹדְנִי מִה־נְדַבֵּר
 וּמִה־נִּצְטַדֵּק הַאֱלֹהִים מִצָּאֵךְ אֶת־עֵינַי עֲבָדֶיךָ הֲנִנּוּ
 עֲבָדִים לְאֹדְנִי גַם־אֲנַחְנוּ גַם אֲשֶׁר־נִמְצָא הַנְּבִיעַ
 בְּיָדוֹ: וַיֹּאמֶר הַלִּילָה לִּי מַעֲשׂוֹת וְאֵת הָאִישׁ אֲשֶׁר
 נִמְצָא הַנְּבִיעַ בְּיָדוֹ הוּא יִהְיֶה־לִּי עֶבֶד וְאַתֶּם עֲלוּ
 לְשָׁלוֹם אֶל־אֲבִיכֶם:

וַיֵּלֶךְ אֵלָיו יְהוָה וַיֹּאמֶר בִּי אֹדְנִי יְדַבֵּר־נָא עֲבָדֶיךָ
 דָּבָר בְּאָזְנֵי אֹדְנִי וְאֶל־יָחֵד אִפְדָּךְ בְּעֲבָדֶיךָ בִּי
 כַּמֹּד כִּפְרָעָה: אֹדְנִי שָׁאֵל אֶת־עֲבָדָיו לֵאמֹר הִישִׁי־
 לָכֶם אֵב אוֹ־אָח: וַנֹּאמֶר אֶל־אֹדְנִי יִשְׁלַנּוּ אֵב זָקֵן
 וַיֵּלֶד זָקִים קָמָן וְאָחִיו מֵת וַיִּוְתֵר הוּא לְבָדוֹ לְאִמּוֹ
 וְאָבִיו אָהָבוּ: וַיֹּאמְרוּ הִחִיתָנוּ נִמְצָא־חֵן בְּעֵינֵי אֹדְנִי
 וְהֵינּוּ עֲבָדִים לְפָרְעָה: וַיִּשֶׁם אֶת־הָיֹסֵף לְהַקְעֵד־
 הַיּוֹסֵם הַזֶּה עַל־אֲדָמַת מִצְרַיִם לְפָרְעָה לְחֹמֶשׁ רֶכֶךְ
 אֲדָמַת הַכְּהֻנִּים לְבָדָם לֹא הִיְתָה לְפָרְעָה: וַיֵּשֶׁב
 יִשְׂרָאֵל בְּאֶרֶץ מִצְרַיִם בְּאֶרֶץ גֹּשֶׁן וַיֵּאָחֲזוּ בָּהּ וַיִּפְרוּ
 וַיִּרְבּוּ מְאֹד:

וַיְחִי יַעֲקֹב בְּאֶרֶץ מִצְרַיִם שֶׁבַע עֶשְׂרֵה שָׁנָה וַיְהִי
 יָמֵי־יַעֲקֹב שְׁנַיִם חֲמִישִׁים וְשֶׁבַע שָׁנִים וְאַרְבַּעִים וּמֵאָת
 שָׁנָה: וַיִּקְרָבוּ יָמֵי־יִשְׂרָאֵל לָמוֹת וַיִּקְרָא לְבָנָיו
 לְיוֹסֵף וַיֹּאמֶר לוֹ אֲסִנְנָא מִצָּאתִי חֵן בְּעֵינֶיךָ שׂוֹמֵ־
 נָא יָדֶיךָ תַּחַת יָרְכִי וְעֲשִׂיתָ עִמָּדִי חֶסֶד וְאָמַת אֶל־
 נָא תִקְבְּרֵנִי בְּמִצְרַיִם: וַשְׁכַּבְתִּי עִם־אֲבֹתִי וְנִשְׁאַתָּנִי
 בְּמִצְרַיִם וְקִבְרֹתַי בְּקִבְרֹתָם וַיֹּאמֶר אָנֹכִי אַעֲשֶׂה
 כְּדַבְּרֶיךָ: וַיֹּאמֶר הַשִּׁבְעָה לִּי וַיִּשְׁבַּע לוֹ וַיִּשְׁתַּחֲוֶה

ישראל על ראש המטה: ויאמר יוסף אל אחיו
אנכי מת ואלהיםפקד יפקד אתכם והעלה אתכם
מזה הארץ הזאת אל הארץ אשר נשבע לא אברהם
ליצחק וליעקב: וישבע יוסף את בני ישראל
לאמר פקד יפקד אלהים אתכם והעליתם אתי
עצמתי מזה: וימת יוסף (נח) בן מאה ועשר שנים
ויחנטי אתו וישם בארון (בן) במצרים: חזק

יטו יוד אדני (יכוין מתיקוול קדנאס דלריך מי על כסוד נבלגלחא דמקאב):

ספר שמות

ואלה שמות בני ישראל הבאים מצרימה את
יעקב איש וביתו באו: ראובן שמעון לוי
ויהודה: יששכר זבולן ובנימן: וישב משה אד-
י הוה ויאמר אדני למה הרעתה לעם הזה למה
זה שלחתיני: ומאז באתי אל פרעה לדבר בשם
הרע לעם הזה והצל לאי הצלת את עמך: ויאמר
יהוה אל משה עתה תראה אשר אעשה לפרעה
כי ביד חזקה ישלחם וביד חזקה יגרשם מארצו:
וידבר אלהים אל משה ויאמר אליו יהוה:
וארא אל אברהם אל יצחק ואל יעקב
באר שדי ושמי יהוה לא נודעתיו להם: וגם
הקמתי את בריתי אתם לתת להם את ארץ פנעו
את ארץ מגריהם אשר גרו בה: ויצא משה מעם
פרעה את העיר ויפרש בפיו אל יהוה ויחידלו
הקלות והכבד ומטר לא יגמד ארצה: וירא פרעה
כי חדל המטר והכבד והקלת יוסף לחטא ויכבד
לבו הוא ועבדיו: ויחונק לב פרעה ולא שלח את-

בני ישראל כאשר דבר יהוה ביד משה:
 ויאמר יהוה אל משה בא אל פרעה כי אני
 הכבדתי את לבו ואת לב עבדיו למען
 שתי אתי אלה בקרבו: ולמען תספור באוני
 בנגד ובן בנגד את אשר התעללתי במצרים ואת
 אתי אשר שמתי בם וידעתם כי אני יהוה:
 ויבא משה ואהרן אל פרעה ויאמרו אליו כה אמר
 יהוה אלוי העברים עד מתי מאנת לענת מפני
 שלי עמי ויעבדני: והיה כיישאלך בנגד מחר
 לאמר מה זאת ואמרת אליו בתוקיד הוציאנו יהוה
 ממצרים מבית עבדים: והיו כיהקשה פרעה
 לשלחנו ויהרג יהוה כל בכור בארץ מצרים מבכר
 אדם ועד בכור בהמה עלבן אני זבח ליהוה כל
 פטר רחם הזכרים וכל בכור בני אפודה: והיה לאות
 עלידכה ולטושפת בין עיניך כי בתוק יד הוציאנו
 יהוה ממצרים:

ויהי בשלח פרעה את העם ולא ינחם אלהים דרך
 ארץ פלשתים כי קרוב הוא כיו אמר אלהים
 כי ינחם העם בראתם מלחמה ושבו מצרימה:
 ויסב אלהים את העם דרך המדבר ים סוף
 וחמשים עלו בני ישראל מארץ מצרים: ויקח
 משה את עצמות יוסף עמו כי השבע השביע
 את בני ישראל לאמר פקד ופקד אלהים אתכם
 והעליתם את עצמתי מזה אתכם: ויאמר יהוה
 אל משה כתב זאת זכרון בספר ושים באזני יהושע
 ברמחה אמרתי יר

ויבן משה מזבח ויקרא שמו יהוה אנפי: ויאמר
 פייד עליכם זה מלחמה ליהוה בעמלק מדר דר
 וישמע יתרו כהן מדין חתן משה את כל אשר
 עשה אלהים למשה ולישראל עמו כי
 הוציא יהוה את ישראל ממצרים: ויקח יתרו חתן
 משה את צפרה אשת משה אחר שלוחיה: ואת
 שני בניה אשר שם האחד גרשם כי אמר גר הייתי
 בארץ נכריה: בחדש השלישי לצאת בני ישראל
 מארץ מצרים ביום הזה באו מדבר סיני: ויסעו
 מרפידים ויבאו מדבר סיני ויחננו במדבר ויחזק
 שם ישראל נגד ההר: ומשה עלה אלהא אלהים
 ויקרא אליו יהוה מן ההר לאמר כה תאמר לבית
 יעקב ותגיד לבני ישראל: אתם ראיתם אשר
 עשיתי למצרים ואשי: אתכם על פני נשרים
 ואבא אתכם אלי: ועתה אם שמוע תשמעו בקלי
 ושמרתם את בריתי והייתם לי סגלה מכל העמים
 בידי כל הארץ: ואתם תהיו לי ממלכת כהנים
 וגוי קדוש אלה הדברים אשר תדבר אל בני
 ישראל: ויבא משה ויקרא לוקני העם וישם לפניהם
 את כל הדברים האלה אשר צוהו יהוה: ויענו
 כל העם יחדו ויאמרו כל אשר דבר יהוה נעשה
 וישב משה את דברי העם אל יהוה: ויאמר יהוה
 אל משה הנה אנכי בא אליך בעב הענן בעבור
 ישמע העם בדברי עמך וגם בך יאמינו לעולם ויגד
 משה את דברי העם אל יהוה: ויאמר יהוה אל
 משה לך ונתתה ונתתה היום ומחר וכבסו

שמלותם

כי: ויחזק לב פדעה

שמלתם: והיו נכנים ליום השלישי כי ביום
השלישי ירד יהוה לעיני כל העם עליהר סיני:
והנבלת את העם סביב לאמר השמרו לכם עלות
בהר ונגע בקצהו כל הנגע בהר מות יומת: לא
תגע בו יד כייסקול יסקל או יירה יירה אם בהמה
אם איש לא יחיה במשך היבל המה יעלו בהר:
וירד משה מזההר אל העם ויקדש את העם
ויכבסו שמלתם: ויאמר אל העם הווי נכנים
לשלושת ימים אל תגשו אל אשה: ויהי ביום
השלישי בהית הפקר ויהי קלת וברקים ונגזן כבוד
עליההר וקד שפר חוק מאד ויחרד כל העם אשר
במחנה: ויצא משה את העם לקראת האלהים
מזה המחנה ויתיצבו בתחתית ההר: והר סיני
עשן כדו מפני אשר ירד עליו יהוה באש ויעל עשנו
כעשן הכבשן ויחרד כל ההר מאד: ויהי קול
השפר חולד וחוק מאד משה ידבר והאלהים יעננו
בקול: וירד יהוה עליהר סיני אל ראש ההר ויקרא
יהוה למשה אל ראש ההר ויעל משה: ויאמר
יהוה אל משה רד העד בעם פן יחרסו אליהוה
לראות וגבל ממנו רב: וגם הכהנים הנגשים אל
יהוה יתקדשו פן יפרזו בהם יהוה: ויאמר משה
אל יהוה לא יוכל העם לעלת אליהר סיני כי
אתה העדתה בנו לאמר הנבל את ההר
וקדשתו: ויאמר אליו יהוה לךרד ועלית אתה
ואחרן עמד והכהנים והעם אליהרסו לעלת אל
יהוה פן יפרזו בהם: וירד משה אל העם ויאמר

אלהם: ׀ וידבר אלהים את כל הדברים האלה
 לאמר: ׀ אנכי יהוה אלהיך אשר הוצאתיך
 מארץ מצרים מבית עבדים לא יהיה לך אלהים
 אחרים על פני לא תעשה לך פסל וכל תמונה
 אשר בשמים ממעל ואשר בארץ מתחת ואשר
 במים מתחת לארץ לא ישתחוו להם ולא
 תעבדם כי אנכי יהוה אלהיך אך קנא פקד עין
 אבת על בנים על שלשים ועל רבעים לשנאי
 ועשה חסד לאלפים לאהבי ולשמרי מצותי: ׀
 לא תשא את שם יהוה אלהיך לשוא כי לא ינקח
 יהוה את אשר ישא את שמו לשוא: פ זכור
 את יום השבת לקדשו ששת ימים תעבד ועשית
 כל מלאכתך ויום השביעי שבת ליהוה אלהיך
 לא תעשה כל מלאכה אתה ובנך ובתך עבדך
 ואמתך ובהמתך ונרדך אשר בשערך כי ששת
 ימים עשה יהוה את השמים ואת הארץ את הים
 ואת כל אשר בהם וינח ביום השביעי על כן ברוך
 יהוה את יום השבת ויקדשנו: ׀ כבוד את
 אביך ואת אמך למען יארכון ימיה על האדמה
 אשר יהוה אלהיך נתן לך: ׀ לא תרצח: ׀
 לא תנאף: ׀ לא תגנב: ׀ לא תענה ברעך
 עד שקר: ׀ לא תחמד בית רעה: ׀ לא
 תחמד אשת רעה ועבדו ואמתו ושורו וחמרו וכל
 אשר לרעה: פ וכל העם ראים את הקולור
 ואת העפידם ואת קול השפר ואת החר עשן וראו
 העם ויגעו ויעמדו מרחק: ויאמרו אל משה דבר

אתה

וְהָיָה עִמָּנוּ וְנִשְׁמָעָה וְאֵלֶיךָ דְבַר עִמָּנוּ אֱלֹהִים כִּי
 מִוֹת: וַיֹּאמֶר מֹשֶׁה אֶל־הָעָם אֵל־תִּירְאוּ כִּי
 בִּעֲבוּר נַפְוֹת אֲתֹכֶם בָּא הָאֱלֹהִים וּבִעֲבוּר תִּהְיֶה
 אֲתוֹ עַל־פְּנֵיכֶם לְבִלְתִּי תִחַטְּאוּ: וַיַּעֲמֵד הָעָם
 מֵרָחֵק וּמֹשֶׁה נִגַּשׁ אֶל־הָעָרְפֶּל אֲשֶׁר־שָׁם
 אֱלֹהִים: ׀ וַיֹּאמֶר יְהוָה אֶל־מֹשֶׁה כֹּה תֹאמַר
 אֶל־בְּנֵי יִשְׂרָאֵל אַתֶּם רֵאִיתֶם כִּי מִן־הַשָּׁמַיִם דִּבַּרְתִּי
 עִמָּכֶם: לֹא תַעֲשׂוּן אֵתִי אֱלֹהֵי כֶסֶף וְאֱלֹהֵי זָהָב לֹא
 תַעֲשׂוּ לָכֶם: מִזְבֵּחַ אֲדָמָה תַעֲשֶׂה־לִּי וּזְבַחַת עָלָיו
 אֶת־עֲלֵתֶיךָ וְאֶת־שְׁלֹמֶיךָ אֶת־צֹאנֶיךָ וְאֶת־בְּקָרֶיךָ
 בְּכָל־הַמָּקוֹם אֲשֶׁר אֲזַכִּיר אֶת־שְׁמִי אֲבוֹא אֵלֶיךָ
 בְּרִכְתֶּיךָ: וְאִם־מִזְבֵּחַ אֲבָנִים תַעֲשֶׂה־לִּי לֹא־תִבְנֶה
 אֶתֶּהֶן גְּזִית כִּי חֲרַבְד־הַנֶּפֶת עָלֶיהָ וְתַחֲלִלָהּ: וְלֹא־
 תַעֲלֶה בָּמַעֲלַת עַל־מִזְבְּחִי אֲשֶׁר לֹא־תִגָּלָה עֲרוֹתֶךָ
 עָלָיו:

וְאֵלֶּה הַמִּשְׁפָּטִים אֲשֶׁר תָּשִׂים לְפָנֶיהֶם: כִּי תִקְנֶה
 עֶבֶד עֲבָדֶי שֵׁשׁ שָׁנִים יַעֲבֹד וּבְשִׁבְעַת יֵצֵא
 לְחַפְּשֵׁי חַנּוּם: אִם־כֹּנֵפוֹ יִבֹּא כֹנֵפוֹ יֵצֵא אִם־בְּעַל אִשָּׁה
 הוּא וַיֵּצֵאָה אִשְׁתּוֹ עִמּוֹ: וְאֵל־מֹשֶׁה אָמַר עָלָה אֶל־יְהוָה
 אֶתֶּה וְאֶהְרֹן נָדָב וְאָבִיהוּא וְשִׁבְעִים מִזִּקְנֵי יִשְׂרָאֵל
 וְהִשְׁתַּחֲוִיתֶם מֵרָחֵק: וּנְגַשׁ מֹשֶׁה לְבָדוֹ אֶל־יְהוָה
 וְהֵם לֹא יִגָּשׁוּ וְהָעָם לֹא יַעֲלוּ עִמּוֹ: וַיִּבֹא מֹשֶׁה וַיְסַפֵּר
 לָעָם אֵת כָּל־דְּבָרֵי יְהוָה וְאֵת כָּל־הַמִּשְׁפָּטִים וַיַּעַן
 כָּל־הָעָם קוֹל אֶחָד וַיֹּאמְרוּ כָּל־הַדְּבָרִים אֲשֶׁר־דִּבֶּר
 יְהוָה נַעֲשֶׂה: וַיִּכְתַּב מֹשֶׁה אֶת כָּל־דְּבָרֵי יְהוָה
 וַיִּשְׁכֵם בְּבִקְרָו וַיִּבֶן מִזְבֵּחַ תַּחַת הָהָר וּשְׁתֵּים עָשָׂר

מצבה לשנים עשר שבטי ישראל: וישלח את
 נערי בני ישראל ויעלו עלת ויזבחו זבחים שלמים
 ליהוה פרים: ויקח משה חצי הדם וישם באגנת
 וחצי הדם זרק על המזבח: ויקח ספר הברית
 ויקרא באזני העם ויאמרו כל אשר דבר יהוה
 נעשה ונשמע: ויקח משה את הדם ויזרק על
 העם ויאמר הנה דם הברית אשר כרת יהוה
 עמכם על כל הדברים האלה: ויעל משה ואהרן
 נרב ואביהוא ושבעים מזקני ישראל: ויראו את
 אלהי ישראל ותחת רגליו כמעשה לבנת הספיר
 וכעצם השמים לטהר: ואר אצילי בני ישראל
 לא שלח ידו ויהיו אתי האלהים ויאכלו וישתו: ס
 ויאמר יהוה אל משה עלה אלי ההרה והיה שם
 ואתנה לך את לחת האבן והתורה והמצוה אשר
 כתבתי להורותם: ויקם משה ויהושע משרתו ויעל
 משה אל החר האלהים: ואל הזקנים אמר שביטנו
 בזה עד אשר נשוב אליכם והנה אהרן וחור
 עמכם מי בעל דברים יגש אלהם: ויעל משה אל
 החר ויבם הענן את ההר: וישכן כבוד יהוה על
 תר סיני ויכסחו הענן ששת ימים ויקרא אל משה
 ביום השביעי מתוך הענן: ומראה כבוד יהוה
 כאש אכלת בראש החר לעיני בני ישראל: ויבא
 משה בתוך הענן ויעל אל החר ויהי משה בחר
 ארבעים יום וארבעים לילה:

וידבר יהוה אל משה לאמר: דבר אל בני ישראל
 ויקחורלי תרומה מאת כל איש אשר ידבנו

לבו תקחו את תְּרוּמָתִי: וְזֹאת תִּתְּרוּמָה אֲשֶׁר
 תִּקְחוּ מֵאֲתֶם זֶהב וְכֶסֶף וְנְחֹשֶׁת: ם כָּל־עַמּוּדֵי
 הַחֹצֵר סָבִיב מֵהַשְּׂקִים כֶּסֶף וְזֵהָב כֶּסֶף וְאֲדָנִיָּהִם
 נְחֹשֶׁת: אַרְבֵּי הַחֹצֵר מֵאָה בְּאֵמָה וְרַחֲבֵהָ חֲמִשִּׁים
 בְּחֲמִשִּׁים וְקִמְהָ חֲמִשׁ אַמּוֹת שֵׁשׁ מִשּׁוֹר וְאֲדָנִיָּהִם
 נְחֹשֶׁת: לְכֹל כְּלֵי הַמִּשְׁכָּן בְּכֹל עֲבֹדָתוֹ וְכֹל־
 יְתֻדָתָיו וְכֹל־יְתֻדַת הַחֹצֵר נְחֹשֶׁת:

וְאַתָּה תִּצְוֶהוּ אֶת־בְּנֵי־יִשְׂרָאֵל וְיִקְחוּ אֵלֶיךָ שֶׁמֶן זֵית־זָדָּק
 כֶּתִיב לְמָאֹר לְהַעֲלֹת נֵר תָּמִיד: בְּאֵהָל מוֹעֵד
 מִחוּץ לַפֶּתַח אֲשֶׁר עַל־הָעֹדֹת יַעֲרֹךְ אֹתוֹ אֶהְרֹן
 וּבָנָיו מֵעֵרֵב עַד־בֶּקֶר לִפְנֵי יְהוָה תִּקַּח עֹלָם
 לְדֹרֹתֶם מֵאֵת בְּנֵי יִשְׂרָאֵל: וְאַתָּה הִקְרַב אֵלֶיךָ
 אֶת־אֶהְרֹן אֹהֶיךָ וְאֶת־בָּנָיו אֹתוֹ מִתּוֹךְ בְּנֵי יִשְׂרָאֵל
 לְבִהְיוֹתֵי אֶהְרֹן נָדָב וַאֲבִיהוּא אֶלְעָזָר וְאִיתָמָר בְּנֵי
 אֶהְרֹן: וּבִהְעֹלֹת אֶהְרֹן אֶת־הַנֹּרֹת בֵּין הָעַרְבִים
 יִקְטִירֵנָה קִטְרֹת תָּמִיד לִפְנֵי יְהוָה לְדֹרֹתֵיכֶם: לֹא־
 תַעֲלוּ עֲלָיו קִטְרֹת זָרָה וְעֵקֶה וּמִנְחָה וְנֶסֶךְ לֹא תִסְכּוּ
 עָלָיו: וְכִפֵּר אֶהְרֹן עַל־קִרְנֹתָיו אַחַת בַּשָּׁנָה מִדָּם
 חֲטָאֹת הַכֹּפְרִים אַחַת בַּשָּׁנָה יִכַּפֵּר עָלָיו קִרְנֹתֵיכֶם
 קֹדֶשׁ־קֹדְשִׁים הוּא לַיהוָה:

וַיְדַבֵּר יְהוָה אֶל־מֹשֶׁה לֵאמֹר: כִּי תִשָּׂא אֶת־רֹאשׁ
 בְּנֵי־יִשְׂרָאֵל לִפְקֹדֵיהֶם וְנָתַנּוּ אִישׁ כֶּסֶף נַפְשׁוֹ
 לַיהוָה בְּפִקֹּד אֲתֶם וְלֹא־יִהְיֶה בָהֶם נֶגֶף בְּפִקֹּד
 אֲתֶם: זֶה אֵינְנוּ כֹלֵה עֹבְרֵי עַל־הַפְּקוּדִים מִחֲצִית
 הַשֶּׁקֶל בְּשֶׁקֶל הַקֹּדֶשׁ עֶשְׂרִים נִרְהַב הַשֶּׁקֶל מִחֲצִית
 הַשֶּׁקֶל תְּרוּמָה לַיהוָה: וְכֹל מִשָּׁה מִדְּבַר אֲתֶם וַיִּתֵּן

על־פְּנֵי מִסְוֶה: וּבָא מֹשֶׁה לִפְנֵי יְהוָה לְדַבֵּר אִתּוֹ
 יְסוּר אֶת־הַמִּסְוֶה עַד־צֵאתוֹ וַיֵּצֵא וּדְבַר אֶל־בְּנֵי
 יִשְׂרָאֵל אֵת אֲשֶׁר יֵצֵיחַ: וּרְאוּ בְנֵי־יִשְׂרָאֵל אֶת־פְּנֵי
 מֹשֶׁה כִּי קָרַן עוֹר פְּנֵי מֹשֶׁה וְהָשִׁיב מֹשֶׁה אֶת־
 הַמִּסְוֶה עַל־פְּנֵי עַד־בָּאוּ לְדַבֵּר אִתּוֹ:

וַיִּקְהַל מֹשֶׁה אֶת־כָּל־עֵדֶת בְּנֵי יִשְׂרָאֵל וַיֹּאמֶר אֱלֹהִים
 אֱלֹהֵי הַדְּבָרִים אֲשֶׁר־צִוָּה יְהוָה לַעֲשׂוֹת אֵת־כֵּן:
 שֵׁשֶׁת יָמִים תַּעֲשֶׂה מְלָאכָה וּבַיּוֹם הַשְּׁבִיעִי יִהְיֶה
 לָכֶם קֹדֶשׁ שַׁבַּת שַׁבְּתוֹן לַיהוָה כָּל־הָעֹשֶׂה בּוֹ
 מְלָאכָה יוּמָת: לֹא־תַבְעֲרוּ אֵשׁ בְּכָל מִשְׁכַּתֵּיכֶם
 בַּיּוֹם הַשַּׁבָּת: וּמִסַּךְ שַׁעַר הַחֲצַר מַעֲשֶׂה לָכֶם
 תִּכְלֹת וְאַרְנָמָן וְתוֹלַעַת שָׁנִי וְשֵׁשׁ מִשׁוֹר וְעִשְׂרִים
 אַמָּה אָרְךְ וְקוֹמָה בְּרַחֲבֵי חֲמֵשׁ אַמּוֹת לַעֲמֹת קַלְעֵי
 הַחֲצַר: וְעַמּוּדֵיהֶם אַרְבָּעָה וְאַדְנֵיהֶם אַרְבָּעָה נְחֹשֶׁת
 וַיִּתֵּיחֶם כָּסֶף וְצַפּוּי רֵאשִׁיחֵם וְחֲשִׁקֵיהֶם כָּסֶף: וְכָל־
 הַיִּתְרֹת לְמִשְׁכַּן וְלַחֲצַר סָבִיב נְחֹשֶׁת:

אֱלֹהֵי פְקוּדֵי הַמִּשְׁכָּן מִשְׁכַּן הָעֵדוּת אֲשֶׁר פָּקַד עַל־
 פִּי מֹשֶׁה עֲבַדַת הַלְוִיִּם בְּיַד אִיתָמָר בִּן־אַהֲרֹן
 הַכֹּהֵן: וּבַצִּלְאֵל בֶּן־אִיזִי בֶן־חֹר לְמִטֵּה יְהוּדָה
 עָשָׂה אֵת כָּל־אֲשֶׁר־צִוָּה יְהוָה אֶת־מֹשֶׁה: וְאִתּוֹ
 אֶהֱלִיאָב בֶּן־אֲחִיסָמֵד לְמִטֵּה־דָן חָרָשׁ וְחָשֵׁב וּרְקָם
 בַּתְּכֵלֶת וּבְאַרְנָמָן וּבַתוֹלַעַת הַשָּׁנִי וּבִשְׁשִׁי: וַיָּכֶס
 הָעֲנָן אֶת־אֹהֶל מוֹעֵד וּכְבוֹד יְהוָה מָלֵא אֶת־
 הַמִּשְׁכָּן: וְלֹא־יִכְלֹ מֹשֶׁה לְבוֹאֵ אֶל־אֹהֶל מוֹעֵד
 כִּי־שָׁכַן עָלָיו הָעֲנָן וּכְבוֹד יְהוָה מָלֵא אֶת־הַמִּשְׁכָּן:
 וּבַהֲעֲלוֹת הָעֲנָן מֵעַל הַמִּשְׁכָּן יָסְעוּ בְנֵי יִשְׂרָאֵל

בְּכֹל מַסְעֵיהֶם: וְאִם לֹא יַעֲלֶה הָעֵינָן וְלֹא יִסְעוּ עִיר-
וּמִן הָעֵלְתוֹ: כִּי עֵינָן (עַי) יְהוּהַ עַל-הַמִּשְׁכָּן יוֹמָם
וְלַיְלָה תִּהְיֶה לַיְלָה בּוֹ לְעֵינֵי כָל-בֵּית-יִשְׂרָאֵל בְּכָל-
(בָּל) מַסְעֵיהֶם: חֹזֵק

יבין הי אדיב (יבין עתקולא תניינא דלריד נטא עון לטלא דדולחא נוחא דמקשא):

ספר ויקרא

וַיִּקְרָא אֶל-מֹשֶׁה וַיְדַבֵּר יְהוָה אֵלָיו מֵאֵהָל מוֹעֵד
לֵאמֹר: דַּבֵּר אֶל-בְּנֵי יִשְׂרָאֵל וְאָמַרְתָּ
אֲלֵהֶם אָדָם כִּי-יִקְרִיב מִכֶּם קָרְבָן לַיהוָה מִן-
הַבְּהֵמָה מִן-הַבֶּקֶר וּמִן-הַצֹּאן תִּקְרִיבוּ אֶת-
קָרְבַּנְכֶם: אִם-עֹלָה קָרְבְּנוּ מִן-הַבֶּקֶר זָכָר תָּמִים
יִקְרִיבֵנו אֲדִיפְתָה אֵהָל מוֹעֵד יִקְרִיב אֹתוֹ לְרֹצְנוֹ
לִפְנֵי יְהוָה: אוֹ מִכָּל אֲשֶׁר-יִשְׁבַּע עֵדוֹ לְשֹׁקֵר וְשֹׁלֵם
אֹתוֹ בְּרֹאשׁוֹ וְחַמְשָׁתָיו יִסַּף עָלָיו לְאִשֶׁר הוּא לֹו
יִתְּנֵנוּ בְּיוֹם אֲשַׁמְתּוּ: וְאֶת-אֲשָׁמוֹ יָבִיא לַיהוָה אֵיל
תָּמִים מִן-הַצֹּאן בְּעֶרְכֶּךָ לְאִשָּׁם אֲדִי-הִכְהִין: וְכִפֹּר
עָלָיו הִכְהִין לִפְנֵי יְהוָה וְנִסְלַח לֹו עַל-אֲחַת מִכָּל
אֲשֶׁר-יַעֲשֶׂה לְאֲשָׁמָה בָּהּ:

וַיְדַבֵּר יְהוָה אֶל-מֹשֶׁה לֵאמֹר: צוּ אֶת-אֶהֱרֹן וְאֶת-
בָּנָיו לֵאמֹר זֹאת תִּזְרֹת הָעֹלָה הוּא הָעֹלָה עַל
מוֹקְדָה עַל-הַמִּזְבֵּחַ כָּל-לַיְלָה עַד-הַבֶּקֶר וְאִשׁ
הַמִּזְבֵּחַ תִּזְקַד בּוֹ: וְלִבְשׁ הַכֹּהֵן מִדָּו וּמִכְנָסֵי
בָד וְיִלְבַּשׁ עַל-בְּשׂוֹוֹ וְהָרִים אֶת-הַדִּשָּׁן אֲשֶׁר תֹּאכַל
הָאִשׁ אֶת-הָעֹלָה עַל-הַמִּזְבֵּחַ וְשָׂמוֹ אֵצֶל הַמִּזְבֵּחַ:
כַּאֲשֶׁר עָשָׂה בְּיוֹם הַזֶּה צוּהַ יְהוָה לַעֲשׂוֹת לְכַפֵּר
עֲדֵיכֶם: וּפְתַח אֵהָל מוֹעֵד תִּשְׁבוּ יוֹמָם וְלַיְלָה

שבעת ימים ושמרתם את-משמרת יהוה ולא
תמותו כיר-כן צויתני: ויעש אהרן ובניו את כל-
הדברים אשר-צוה יהוה ביד-משה:

ויהי ביום השמיני קרא משה לאהרן ולבניו ולזקני
ישראל: ויאמר אל-אהרן קהילה עגל בין-בקר
לחטאת ואיל לעלה תמימם והקרב לפני יהוה:
ואל-בני ישראל תדבר לאמר קחו שעיר-עזים
לחטאת ועגל וכבש בני-שנה תמימם לעלה:
כי אני יהוה המעלה אתכם מארץ מצרים להיות
לקם לאלהים והייתם קדשים כי קדוש אני: ואת
תורת הבהמה והעוף וכל נפש החיה הרמשת
במים ולכל-נפש השרצת על-הארץ: להבדיל
בין הטמא ובין הטהור ובין החיה הנאכלת ובין
החיה אשר לא תאכל:

וידבר יהוה אל-משה לאמר: דבר אל-בני ישראל
לאמר אשה פי תזריע וילדה זכר וטמאה שבעת
ימים כימי נדת דותה תטמא: וביום השמיני ימול
בשר ערלתו: ואם-תראה עוד בבגד או-בשתי או-
בערב או בכל-כלי-עור פרחת הוא באש תשרפנו
את אשר-בו הנגע: והבגד או-השתי או-הערב
או-כל-כלי העור אשר תלבסם וסר מהם הנגע
וכבס שנית וטהר: ואת תורת נגע-צרעת בגד
הצמר או הפשתים או השתי או הערב או כל-
כלי-עור לטהרו או לטמאו:

וידבר יהוה אל-משה לאמר: ואת תהיה תורת
המצרע ביום טהרתו והובא אל-הכהן: ויצא

הכֹּהֵן אֶל־מִחוּץ לַמִּחֲנֶה וְרָאָה הַכֹּהֵן וְהָיָה נֹרָאָה
נִגְעֵי־הַצֹּרֶעַת מִן־הַצֹּרֶעַת: וְהוֹרֹתֶם אֶת־בְּנֵי־יִשְׂרָאֵל
מִטִּמְאַתֶּם וְלֹא יָמָתוּ בְּטִמְאַתֶּם בְּטִמְאַם אֶת־מִשְׁכְּנֵי
אֲשֶׁר בְּתוֹכֶם: וְזֹאת תֹּזְרֹת הַזֶּבֶב וְאֲשֶׁר תִּצְאֶה מִמֶּנּוּ
שִׁכְבַת־זֶרַע לְטִמְאַה־בָּהּ: וְהִדִּיָּה בְּגִדְתָּהּ וְהַזֶּבֶב
אֶת־זוּכְרוֹ לְזָכֹר וּלְנַקְבָּהּ וּלְאִישׁ אֲשֶׁר יִשְׁכַּב עִם
טִמְאַהּ:

וַיְדַבֵּר יְהוָה אֶל־מֹשֶׁה אַחֲרֵי מוֹת שְׁנֵי בְנֵי אֶהֱרֹן
בְּקִרְבָּתָם לִפְנֵי־יְהוָה וַיָּמָתוּ: וַיֹּאמֶר יְהוָה
אֶל־מֹשֶׁה דַּבֵּר אֶל־אֶהֱרֹן אַחִיךָ וְאֵל־יָבֵא כָּל־עֵצַת
אֶל־הַקֹּדֶשׁ מִבֵּית לְפָרֹכֶת אֶל־פְּנֵי הַכַּפֹּרֶת אֲשֶׁר
עַל־הָאֹרֹן וְלֹא יָמוּת כִּי בַעֲנֹן אֲרָאָה עַל־הַכַּפֹּרֶת:
בְּזֹאת יָבֵא אֶהֱרֹן אֶל־הַקֹּדֶשׁ בְּכָרֶךְ בֶּן־בְּקָר לְחַטָּאת
וְאֵיל לְעֹלָה: וְלֹא־תִקֵּי־הָאָרֶץ אֶתְכֶם בְּטִמְאַתְכֶם
אֲתָהּ כַּאֲשֶׁר קָאָה אֶת־הַגּוֹי אֲשֶׁר לִפְנֵיכֶם: כִּי כָּל־
אֲשֶׁר יַעֲשֶׂה מִכָּל הַתּוֹעֵבוֹת הָאֵלֶּה וּנְכַרְתִּי
הַנַּפְשׁוֹת הַעֲשֵׂת מִקְרֵב עַמִּם: וּשְׁמַרְתֶּם אֶת־
מִשְׁמַרְתִּי לְבַלְתִּי עֲשׂוֹת מַחֲקוֹת הַתּוֹעֵבוֹת אֲשֶׁר
נַעֲשׂוּ לִפְנֵיכֶם וְלֹא־תִטְמְאוּ בָהֶם אֲנִי יְהוָה אֱלֹהֵיכֶם:
וַיְדַבֵּר יְהוָה אֶל־מֹשֶׁה לֵאמֹר: דַּבֵּר אֶל־כָּל־עַדְת
בְּנֵי־יִשְׂרָאֵל וְאָמַרְתָּ אֲלֵהֶם קְדוּשִׁים תִּהְיוּ כִּי
קָדוֹשׁ אֲנִי יְהוָה אֱלֹהֵיכֶם: אִישׁ אִמּוֹ וְאָבִיו תִּירָאוּ
וְאֶת־שַׁבְּתֹתַי תִּשְׁמְרוּ אֲנִי יְהוָה אֱלֹהֵיכֶם: וְהַכִּדְלֹתֶם
בֵּין־הַבְּהֵמָה הַטְּהוֹרָה לְטִמְאַהּ וּבֵין־הָעוֹף הַטָּמֵא
לְטָהוֹר וְלֹא־תִשְׁקְצוּ אֶת־נַפְשֹׁתֵיכֶם בְּבִהְמָה וּבְעוֹף
וּבְכָל אֲשֶׁר תִּרְמַשׁ הָאֲדָמָה אֲשֶׁר־הִכְדַּלְתִּי לָכֶם

לְטַמֵּא: וְהֵייתֶם לוֹ קְדוּשִׁים כִּי קְדוֹשׁ אֲנִי יְהוָה
 וְאֶבְדֵּל אֶתְכֶם מִן־הָעַמִּים לְהִיּוֹת לִי: וְאִישׁ אִי־אִשָּׁה
 כִּי־יְהִיֶּה בָהֶם אָוֶב אוֹ יִדְעֵנִי מוֹת יוֹמְתוֹ בְּאָבֶן וּרְגָמוֹ
 אַתֶּם דְּמִיָּהם בָּס:

וַיֹּאמֶר יְהוָה אֶל־מֹשֶׁה אָמַר אֶל־הַכֹּהֲנִים בְּנֵי אַהֲרֹן
 וְאָמַרְתֶּם אֲלֵהֶם לְנֶפֶשׁ לֹא־יִטְמֵא בְעַמּוּי: כִּי
 אִם־לְשֹׂארוֹ תִקְרֹב אֵלָיו לְאִמּוֹ וּלְאָבִיו וּלְבִנוֹ וּלְבִתּוֹ
 וּלְאָחִיו: וּלְאָחֹתוֹ תִבְתּוּלָהּ תִקְרֹבָה אֵלָיו אֲשֶׁר
 לֹא־הִיְתָה לְאִישׁ לָהּ יִטְמֵא: וּמִכָּה בְהִמָּה וּשְׁלִמְנָה
 וּמִכָּה אָדָם יוֹמֵת: מִשְׁפַּט אֶחָד יִהְיֶה לָכֶם בְּגֵר
 כְּאֹרְחַ יִהְיֶה כִּי אֲנִי יְהוָה אֱלֹהֵיכֶם: וַיְדַבֵּר מֹשֶׁה
 אֶל־בְּנֵי יִשְׂרָאֵל וַיִּצְיֵאוּ אֶת־הַמִּקְלָל אֶל־מַחוּץ
 לַמַּחֲנֶה וַיִּרְגְּמוּ אֹתוֹ אָבֶן וּבְנֵי־יִשְׂרָאֵל עָשׂוּ כַּאֲשֶׁר
 צִוָּה יְהוָה אֶת־מֹשֶׁה:

וַיְדַבֵּר יְהוָה אֶל־מֹשֶׁה בְּהַר סִינַי לֵאמֹר: דַּבֵּר אֶל־
 בְּנֵי יִשְׂרָאֵל וְאָמַרְתָּ אֲלֵהֶם כִּי תִבְאוּ אֶל־
 הָאָרֶץ אֲשֶׁר אֲנִי נֹתֵן לָכֶם וּשְׁבַתָּה הָאָרֶץ שִׁבְתָּ
 לַיהוָה: שֵׁשׁ שָׁנִים תִּזְרַע שָׂדֶךְ וּשְׁשׁ שָׁנִים תִּזְמַר
 כַּרְמְךָ וְאִסַּפְתָּ אֹתָם וּבִיאָתָה: כִּי־לִי בְנֵי־יִשְׂרָאֵל
 עֲבָדִים עֲבָדֵי הֵם אֲשֶׁר־הוּצֵאתִי אוֹתָם מֵאֶרֶץ
 מִצְרַיִם אֲנִי יְהוָה אֱלֹהֵיכֶם: לֹא־תַעֲשׂוּ לָכֶם אֱלִילִים
 וּפְסָל וּמִצְבֵּה לֹא־תִקְיִמוּ לָכֶם וְאָבֶן מִשְׁפִּית לֹא
 תִתְּנוּ בְּאֶרְצְכֶם לְהַשְׁתַּחֲוֹת עֲלֶיהָ כִּי אֲנִי יְהוָה
 אֱלֹהֵיכֶם: אֶת־שְׁבַתְתִּי תִשְׁמְרוּ וּמִקְדָּשִׁי תִירָאוּ
 אֲנִי יְהוָה:

אִם־בְּחַקְתִּי תִלְכוּ וְאֶת־מִצְוֹתִי תִשְׁמְרוּ וַעֲשִׂיתֶם

אתם: ונתתי גשמיכם בעתם ונתתנה הארץ יכולה
 ועץ השדה יתן פרוי: והשיג לכם דיש את-בציר
 ובציר ישיג את-זרע ואכלתם לחמכם לשבע
 וישבתם לבטח בארצכם: וכל-מעשר כמר וצאן
 כד אשר-יעבר תחת השבט העשירי יהיה-קדש
 ליהוה: לא יבקר ביד טוב לרע ולא ימירנו ואסדהמר
 ימירנו ויהיה-הוא ותמורתו יהיה-קדש לא ינאל:
 אלה המצות (הת) אשר צוה יהוה את-משה אל-
 בני ישראל בחר (בר) סיני: חוק

יכין ויו אנדי (יכין עסיקונט מליחאס דלריך ועובר על פסע לקרוואס דלוריס דמק):

ספר במדבר

וידבר יהוה אל-משה במדבר סיני באהל מועד
 באהר להודש השני בשנה השנית לצאתם
 מארץ מצרים לאמר: שאו את-ראש כל-עדת בני-
 ישראל למשפחתם לבית אבתם במספר שמות
 כל-זכר לגלגלתם: מכן עשרים שנה ומעלה כל-
 יצא צבא בישראל תפקדו אתם לצבאתם אתה
 ואהרן: וידבר יהוה אל-משה ואל-אהרן לאמר:
 אל-תכריתו את-שבט משפחת הקהתי מתוך
 הלויים: וזאת עשו להם וחינו ולא ימתו בנשמתם את-
 קדש הקדשים אהרן ובניו יבאו ושמו אותם איש
 איש על-עבדתו ואל-משאו: ולא יבאו לראות
 כבלע את-הקדש ומתו:

וידבר יהוה אל-משה לאמר: נשא את-ראש בני
 גרשון גםיהם לבית אבתם למשפחתם: מכן
 שלשים שנה ומעלה עד בן-המשים שנה תפקד

אוֹתָם כָּל־הַבָּא לְצַבֵּא אֲבֵא לְעַבְד עֲבוּדָה בְּאֵהֱלָ
מוֹעֵד: כָּל־הַבִּקֵּר לְעֹלָה שְׁנַיִם עֶשֶׂר פָּרִים אֵילִם
שְׁנַיִם־עֶשֶׂר כִּבְשִׂים בְּנֵי־שָׁנָה שְׁנַיִם עֶשֶׂר וּמִנְחָתָם
וּשְׁעִירֵי עֹזִים שְׁנַיִם עֶשֶׂר לַחֲמֹאת: וְכֹל בִּקֵּר וְבַח
הַשְּׁלָמִים עֶשְׂרִים וְאַרְבָּעָה פָּרִים אֵילִם שְׁשִׁים עֶתְרִים
שְׁשִׁים כִּבְשִׂים בְּנֵי־שָׁנָה שְׁשִׁים וְאֵת הַנֶּגֶבֶת הַמִּזְבֵּחַ
אֲחִירֵי הַמִּשְׁחָה אֹתוֹ: וְכַבֵּא מֹשֶׁה אֶל־אֱהֱלָ מוֹעֵד
לְדַבֵּר אֹתוֹ וַיִּשְׁמַע אֶת־הַקּוֹל מִדְּבַר אֱלֹוֹ מֵעַל
הַכַּפֹּרֶת אֲשֶׁר עַל־אֲרֹן הָעֵדוּת מִבֵּין שְׁנֵי הַקְּרָבִים
וַיְדַבֵּר אֱלֹוֹ:

וַיְדַבֵּר יְהוָה אֶל־מֹשֶׁה לֵאמֹר: דַּבֵּר אֶל־אֱהֱרֹן וְאִמְרָתָ
אֵלָיו בַּהֲעֵלְתָה אֶת־הַנְּרוֹת אֶל־מוֹל פְּנֵי
הַמִּנְוָה יְאִירוּ שִׁבְעַת הַנְּרוֹת: וַיַּעַשׂ בֶּן אֱהֱרֹן אֶל־
מוֹל פְּנֵי הַמִּנְוָה הָעֹלָה גִרְתִּיהָ כַּאֲשֶׁר צִוָּה יְהוָה
אֶת־מֹשֶׁה: וְזֶה מַעֲשֵׂה הַמִּנְוָה מְקַשֶּׁה זָהָב עַד־יִרְכָּה
עַד־פְּרִיָהּ מְקַשֶּׁה הוּא כַּמְרָאָה אֲשֶׁר הִרְאָה יְהוָה
אֶת־מֹשֶׁה בֶּן עֶשֶׂה אֶת־הַמִּנְוָה: וַיֹּאמֶר יְהוָה אֶל־
מֹשֶׁה וְאִבִּיהָ יִרְק יִרְק בְּפָנֶיהָ הֲלֹא תִכְלֵם שִׁבְעַת
יָמִים תִּסְגֵּר שִׁבְעַת יָמִים מַחוּץ לַמִּחֲנֶה וְאַחַר תֵּאָסֵף:
וְתִסְגֵּר מָרִים מַחוּץ לַמִּחֲנֶה שִׁבְעַת יָמִים וְהָעֵם לֹא
יָסַע עַד־הָאָסֵף מָרִים: וְאַחַר יָסְעוּ הָעָם מִחֲצֹרוֹת
וַיַּחֲנוּ בַּמִּדְבָּר פֶּאֶרְזָן:

וַיְדַבֵּר יְהוָה אֶל־מֹשֶׁה לֵאמֹר: שְׁלַח־לְךָ אַנְשִׁים וַיִּתְּרוּ
אֶת־אֶרֶץ כְּנָעַן אֲשֶׁר־אֲנִי נֹתֵן לְבְנֵי יִשְׂרָאֵל
אִישׁ אֶחָד אִישׁ אֶחָד לַמַּטֵּה אֲבֹתָו תִּשְׁלָחוּ כָל נָשִׂיא
בָּתָם: וַיִּשְׁלַח אֹתָם מֹשֶׁה מִמִּדְבָּר פֶּאֶרְזָן עַל־פִּי יְהוָה

כלם אנשים ראשי בני ישראל חמה: ויאמר יהוה
 אל משה לאמר: דבר אל בני ישראל ואמרת
 אליהם ועשו להם ציצית על פני בנייהם לדרותם
 ונתני על ציצית הפנה פתיל תכלת: והיה לכם
 לציצית וראיתם אתו וזכרתם את כל מצות יהוה
 ועשיתם אתם ולא תתורו אחרי לבבכם ואחרי
 עיניכם אשר אתם זנים אחריהם: למען תזכרו
 ועשיתם את כל מצותי והייתם קדשים לאלהיכם:
 אני יהוה אלהיכם אשר הוצאתי אתכם מארץ
 מצרים להיות לכם לאלהים אני יהוה אלהיכם:
 ויקח קנה בן יצחק בן קהת בן לוי ודתן ואבילים
 בני אליאב ואון בן פלת בני ראובן: ויקמו
 לפני משה ואנשים מבני ישראל חמשים ומאתים
 נשיאי עדה קראי מועד אנשי שם: ויקהלו עו
 משה ועל אהרן ויאמרו אלהים רבי לכם כי כ
 העדה כלם קדשים ובתוכם יהוה ומדינע תתנשא
 על קהל יהוה: ואמרת אלהים בהרימכם את
 חלבו ממנו ונחשב ללוים כתבואת גרן וכתבואת
 יקב: ואבלתם אתו בכל מקום אתם וביתכם כי
 שקר הוא לכם תלף עבודתכם באהל מועד: ולא
 תשאו עליו תשא בהרימכם את חלבו ממנו ואת
 קדשי בני ישראל לא תחללו ולא תמותו:
 וידבר יהוה אל משה ואל אהרן לאמר: ואת חקת
 התורה אשר צוה יהוה לאמר דבר אל בני
 ישראל ויקחו אליהם פרה אדמה תמימה אשר אין
 בה מום אשר לא עלה עליה על: ונתתם אתה אל

אלעזר הכהן והוציא אתה אל־מחויץ למחנה ושחט
אתה לפניו: ויאמר יהוה אל־משה אל־תירא אתו
כי בידך נתתי אתו ואת כל־עמו ואת־ארצו ועשית
לו כאשר עשית לסיחן מלך האמרי אשר יושב
בהשבון: ויכו אתו ואת־בניו ואת־כל־עמו עד־
בלתי השאירו־לו שריד ויירשו את־ארצו: ויסעי בני
ישראל ויחגו בערבות מואב מעבר לירדן ורחו:
וירא בלק בן־צפור את כל־אשר עשה ישראל
לאמרי: ויגר מואב מפני העם מאד כי רבי
הוא ויקץ מואב מפני בני ישראל: ויאמר מואב
אל־זקני מדין עתה ילחכו הקהל את־כל־סביבותינו
בלחך השור את ירק השדה ובלק בן־צפור מלך
למואב בעת ההוא: וירא פינחס בן־אלעזר בן
זרח הכהן וילקם מתוך העדה ויקח רמת בידו:
בא אחר איש־ישראל אל־הקבה וידקר את־
שניהם את איש ישראל ואת־האשה אל־קבתה
ותעצר המגפה מעל בני ישראל: ויהיו המותים
במגפה ארבעה ועשרים אלה:

וידבר יהוה אל־משה לאמר: פינחס בן־אלעזר
בן־אחרון הכהן השיב את־חמתי מעל
בני־ישראל בקנאו את־קנאתי בתוכם ודאי־כלית
את־בני־ישראל בקנאתי: לכן אמר הנני נתן לך
את־בריתי שלום: וביום הכפורים כהקריבכם
מנחה חדשה ליהוה בשבעת יכם מקרא־קדש יהיה
לכם כל־מלאכת עבודה לא תעשו: והקרבתם
עולה לריח־ניחוח ליהוה פרים בני־בקר שנים אר

אֶחָד שְׁבַע כַּבָּשִׂים בְּנֵי שָׁנָה: וּמִנְחָתָם סֹלֶת
 בְּדוּלָה בַשָּׁמֶן שְׁלֹשָׁה עֶשְׂרֹנִים לִפְרֵי הָאֶחָד שְׁנֵי
 עֶשְׂרֹנִים לְאֵיל הָאֶחָד: עֶשְׂרוֹן עֶשְׂרוֹן לְכַבֵּשׂ הָאֶחָד
 לְשִׁבְעַת הַכַּבָּשִׂים: שְׁעִיר עִזִּים אֶחָד לְכַבֵּר עֲלֵיכֶם:
 מִלֶּבֶד עֲדַת הַתְּמִיד וּמִנְחָתוֹ תַעֲשׂוּ תְּמִימִם יְהוּי־
 לָכֶם וְנִסְפִיחֶם: וְשְׁעִיר הַטָּמֵאת אֶחָד מִלֶּבֶד עֲלַת
 הַתְּמִיד וּמִנְחָתָהּ וְנִסְפָּהּ: אֵלֶּה תַעֲשׂוּ לַיהוָה
 בְּמוֹעֲדֵיכֶם לִבְרַךְ מְנַדְרֵיכֶם וְנִדְבַתִּיכֶם לְעֲלֹתֵיכֶם
 וְלִמְנַחֲתֵיכֶם וְלִנְסִיכֶם וְלִשְׁלָמֵיכֶם: וַיֹּאמֶר
 מֹשֶׁה אֶל־בְּנֵי יִשְׂרָאֵל כֹּל אֲשֶׁר־צִוָּה יְהוָה
 אֶת־מֹשֶׁה:

וַיְדַבֵּר מֹשֶׁה אֶל־רְאִשֵׁי הַמִּשּׁוֹת לְבְנֵי יִשְׂרָאֵל לֵאמֹר
 זֶה הַדָּבָר אֲשֶׁר צִוָּה יְהוָה: אִישׁ כִּי־יִדְרֶה
 לַיהוָה אוֹיֵה־שִׁבְעַת שְׁבַע לְאָסֵר אָסֵר עַל־נַפְשׁוֹ לֹא
 יַחַד דַּבְּרוּ בְּכַל־דִּיבְעָא מִפִּי יַעֲשֶׂה: וְאִשָּׁה כִּי־תִדְרֶה
 לַיהוָה וְאָסְרָה אָסֵר בְּבֵית אָבִיהָ בְּנִעֲרִיָּה: וַיִּתֵּן
 מֹשֶׁה אֶת־הַגִּלְעָד לְמִקִּיר בֶּן־מְנַשֶּׁה וַיֵּשֶׁב בָּהּ:
 וַיֵּאָר בֶּן־מְנַשֶּׁה הַלֵּל וַיִּלְכַּד אֶת־חֹותֵיהֶם וַיִּקְרָא
 אֶתְהֶן חֹות יֵאִיר: וְנִבַּח הַלֵּל וַיִּלְכַּד אֶת־קִנְתָּ וְאֶת־
 בְּנֵיתֶיהָ וַיִּקְרָא לָהּ נִבַּח בְּשֵׁמוֹ:

אֵלֶּה מַסְעֵי בְנֵי־יִשְׂרָאֵל אֲשֶׁר יָצְאוּ מֵאֶרֶץ מִצְרַיִם
 לְצַבְּאָתָם בְּיַד־מֹשֶׁה וְאַהֲרֹן: וַיִּכְתֹּב מֹשֶׁה
 אֶת־מוֹצְאֵיהֶם לְמַסְעֵיהֶם עַל־פִּי יְהוָה וְאֵלֶּה מַסְעֵיהֶם
 לְמוֹצְאֵיהֶם: וַיִּסְעוּ מִרְעַמְסֵם בַּחֹדֶשׁ הָרִאשׁוֹן
 בַּחֹדֶשׁ עֶשֶׂר יוֹם לַחֹדֶשׁ הָרִאשׁוֹן מִמִּחְרַת הַפֶּסַח
 יָצְאוּ בְנֵי־יִשְׂרָאֵל בְּיַד רָמָה לְעֵינֵי כָד־מִצְרַיִם:

וַתְּהִי־יָנֶה מַחֲלָה תִרְצָה וְחַגְלָה וּמִלְכָּה וְנִעָה בְּנוֹת
צִלְפַחֵד לְבָנֵי דָדִיהֶן לְנָשִׁים׃ מִמִּשְׁפַּחַת בְּנֵי־מִנַּשֶׁה
בְּדִי־וֹסֵף הָיוּ לְנָשִׁים וַתְּהִי נַחֲלָתָן עַל־מִטָּה מִשְׁפַּחַת
אֲבִיהֶן׃ אֵלֶּה הַמִּצְוֹת (הַתּ) וְהַמִּשְׁפָּטִים אֲשֶׁר צִוָּה
יְהוָה בְּיַד־מֹשֶׁה אֶל־בְּנֵי יִשְׂרָאֵל בְּעֶרְבַת מוֹאָב
עַל יַרְדֵּן (י) יַרְחוֹ׃ חֹק

זוהי אנדר (יבין מספר: ד' ט"ז לשלמים נחשו לענור נקי דטקנא):

ספר הדברים

אֵלֶּה הַדְּבָרִים אֲשֶׁר דִּבֶּר מֹשֶׁה אֶל־כָּל־יִשְׂרָאֵל
בְּעֶבֶר הַיַּרְדֵּן בְּמִדְבַּר בְּעֶרְבַת מוֹל סוּף בֵּין
פָּאָרָן וּבֵין־תַּפַּל וְלִבְנֵן וַתְּצַדַּת וְדִי וְהַב׃ אַחַד עֶשְׂרֵן
יּוֹם מֵתַרְבֵּ הַרְדֵּ הַר־שֵׁעִיר עַד קֹדֶשׁ בְּרַנְעֵ׃ וַיְהִי
בְּאַרְבָּעִים שָׁנָה בַּעֲשֻׁתֵי־עֶשְׂרֵן הַדָּשׁ בְּאַחַד לַחֹדֶשׁ
דִּבֶּר מֹשֶׁה אֶל־בְּנֵי יִשְׂרָאֵל כָּל־אֲשֶׁר צִוָּה יְהוָה
אֹתוֹ אֱלֹהִים׃ עַד אֲשֶׁר־יָנִיחַ יְהוָה אֶלְיִכֶם כְּכֶם
וַיֵּרְשׁוּ גַם־הֵם אֶת־הָאָרֶץ אֲשֶׁר יְהוָה אֱלֹהֵיכֶם נָתַן
לָהֶם בְּעֶבֶר הַיַּרְדֵּן וְשַׁבְתֶּם אִישׁ לְיֹרְשָׁתוֹ אֲשֶׁר
נָתַתִּי לָכֶם׃ וְאֵת־יְהוֹשֻׁעַ צִוִּיתִי בְּעֵת הַהוּא לֵאמֹר
עֵינֶיךָ הִרְאֵת אֶת כָּל־אֲשֶׁר עָשָׂה יְהוָה אֱלֹהֵיכֶם
לְשָׁנֵי הַמַּלְכִּים הָאֵלֶּה בִּן־יַעֲשָׂה יְהוָה לְכָל־
הַמַּמְלָכוֹת אֲשֶׁר אַתָּה עֹבֵר שָׁמָּה׃ לֹא תִירָאוּם כִּי
יְהוָה אֱלֹהֵיכֶם הוּא הַנִּלְחָם לָכֶם׃

וְאֵת־תַּנְזָן אֶל־יְהוָה בְּעֵת הַהוּא לֵאמֹר׃ אֲדַנִּי יְהוָה
אַתָּה קַחֲלוֹת לְהִרְאוֹת אֶת־עַבְדְּךָ אֶת־
גְּדִלְךָ וְאֵת־יַרְדֵּ הַחַוִּיקָה אֲשֶׁר מִי־אֵל בַּשָּׁמַיִם וּבָאָרֶץ
אֲשֶׁר־יַעֲשָׂה כַּמַּעֲשִׂיךָ וּכְגִבּוֹרְתְּךָ׃ אֲעַבְרָה־נָא

אֲרָאָה אֶת־הָאָרֶץ הַטּוֹבָה אֲשֶׁר בְּעֵבֶר הַיַּרְדֵּן הַחַדָּר
 הַטּוֹב הַזֶּה וְהִדְבַּנֵּן׃ וַיִּקְרָא מֹשֶׁה אֶל־כָּל־יִשְׂרָאֵל
 וַיֹּאמֶר אֲלֵהֶם שְׁמַע יִשְׂרָאֵל אֲנִי־הַחֲקִים וְאֶת־
 הַמִּשְׁפָּטִים אֲשֶׁר אֲנִי דֹבֵר בְּאָזְנֵיכֶם הַיּוֹם וְלִמְדַתֶּם
 אֹתָם וְשִׁמְרַתֶּם לַעֲשׂוֹתָם׃ יְהוָה אֱלֹהֵינוּ כָּרַת עִמָּנוּ
 בְּרִית בְּחֶרֶב׃ לֹא אֶת־אֲבֹתֵינוּ כָּרַת יְהוָה אֶת־
 הַבְּרִית הַזֹּאת כִּי אֲתָנוּ אֲנַחְנוּ אֱלֹהֵי כָּה הַיּוֹם כָּלֵנוּ
 חַיִּים׃ פָּנִים פָּנִים דִּבֶּר יְהוָה עִמָּכֶם בְּהַר מְתוֹךְ
 הָאֵשׁ׃ אֲנִי עִמָּד בֵּין־יְהוָה וּבֵינֵיכֶם בַּעַת הַהוּא
 לְהַגִּיד לָכֶם אֶת־דְּבַר יְהוָה כִּי יִרְאֶתֶם מִפְּנֵי הָאֵשׁ
 וְלֹא־עֲלִיתֶם בְּהַר לֵאמֹר׃ ס אֲנִי יְהוָה אֱלֹהֶיךָ
 אֲשֶׁר הוֹצֵאתִיךָ מֵאֶרֶץ מִצְרַיִם מִבְּיַת עַבְדִּים׃ לֹא
 יְהוָה לָךְ אֱלֹהִים אֲחֵרִים עַל־פְּנֵי׃ לֹא תַעֲשֶׂה לָּךְ
 כִּסֵּל כָּל־תַּמּוּנָה אֲשֶׁר בַּשָּׁמַיִם מִמַּעַל וְאֲשֶׁר בָּאָרֶץ
 מִתַּחַת וְאֲשֶׁר בַּמַּיִם מִתַּחַת לָאָרֶץ׃ לֹא־תִשְׁתַּחֲוֶה
 לָהֶם וְלֹא תַעֲבֹדֵם כִּי אֲנִי יְהוָה אֱלֹהֶיךָ אֵל קָנָא
 פֶּקֶד עֵינַי אֲבוֹת עַד־בָּנִים וְעַל־שְׂלִשִׁים וְעַל־רַבְעִים
 לֹא־דִשְׁנָאִי׃ וְעִשָׂה חֶסֶד לְאֵלֵפוּס לְאֲהָבִי וּלְשֹׂמְרֵי
 מִצְוֹתַי׃ ס לֹא תִשָּׂא אֶת־שֵׁם־יְהוָה אֱלֹהֶיךָ לְשׁוֹאֵן
 לֵב כִּי לֹא יִנְקֶה יְהוָה אֶת אֲשֶׁר־יִשָּׂא אֶת־שְׁמוֹ לְשׁוֹאֵן׃
 ס שְׁמֹר אֶת־יוֹם הַשַּׁבָּת לְקַדְּשׁוֹ כַּאֲשֶׁר צִוָּךְ
 יְהוָה אֱלֹהֶיךָ׃ עֲשֵׂת יָמִים תַּעֲבֹד וְעֲשִׂית כָּל־
 מְלֶאכֶתֶךָ׃ וְיוֹם הַשְּׁבִיעִי שַׁבַּת לַיהוָה אֱלֹהֶיךָ לֹא
 תַעֲשֶׂה כָּל־מְלֶאכֶה אֹתָהּ וּבִנְיָהּ וּבִתְהַדָּהּ וְעַבְדָּהּ־
 אֲמִתֶּךָ וְשׂוֹרֶךְ וְחִמְרֶךָ וְכָל־בְּחֵמֶתֶךָ וְגִרְךָ אֲשֶׁר
 בְּשַׁעְרֶיךָ דִּמְעַן יְגִוַח עַבְדָּהּ וְאֲמִתֶּךָ כְּמוֹךָ׃ וּזְכַרְתָּ

כִּי־עֲבַד הָיִיתָ | בְּאֶרֶץ מִצְרַיִם וַיֹּצֵאֲךָ יְהוָה אֱלֹהֶיךָ
 מִשָּׁם בְּיַד חֲזָקָה וּבִיזְרַע נְטוּיָה עַל־כֵּן צִוְּךָ יְהוָה
 אֱלֹהֶיךָ לַעֲשׂוֹת אֶת יוֹם הַשַּׁבָּת׃ ׀ כִּבְדֹּר אֶת־י
 אֲבִיךָ וְאֶת־אִמְךָ כַּאֲשֶׁר צִוְּךָ יְהוָה אֱלֹהֶיךָ לַמַּעֲוֹן
 יֵאָרְכְּנוּ יָמֶיךָ וְלַמַּעֲוֹן יֵיטֵב לָךְ עַל־הַאֲדָמָה אֲשֶׁר־יְהוָה
 אֱלֹהֶיךָ נָתַן לָךְ׃ ׀ לֹא תִרְצָח׃ ׀ וְלֹא תִנְאָף׃
 ׀ וְלֹא תִגְנוֹב׃ ׀ וְלֹא־תַעֲנֶה בְרַעְיָךְ עַד שְׂוֵאי
 ׀ וְלֹא תִחַמְדֹּר׃ ׀ שֵׁשֶׁת רַעְדֵי׃ ׀ וְלֹא תִתְאָוֶה
 בֵּית רַעַךְ שִׂדְהוֹ וְעִבְדוֹ וְאִמְתּוֹ שׂוֹרְוֹ וְחַמְרוֹ וְכֹל
 אֲשֶׁר לְרַעַךְ׃ ׀ תִּיְהַדְבְּרִים הָאֱלֹהִים הַגְּבוּרִים יְהוָה
 אֱלֹהֵי־כָל־קְהֵלְכֶם בְּהַר מִתְוֶן הָאֵשׁ הָעֹנֵן וְהַעֲרַפֵּל
 קוֹל נְדוּל וְלֹא יִסַּף וַיִּכְתַּבְּם עַל־שְׁנֵי לְחֹת אֲבָנִים
 נִיתְּנָם אֵלָיו׃ וַיְהִי כֵּן מֵעַכְשָׁם אֶת־הַקּוֹל מִתּוֹךְ הַחֹשֶׁךְ
 וְהִקְרַח בְּעַר בְּאֵשׁ וַתִּקְרַבּוּן אֵלָיו כָּל־רְאִשֵׁי שְׁבִטֵיכֶם
 וַיִּקְנִיכֶם׃ וַתֹּאמְרוּ הֵן הִרְאֵנוּ יְהוָה אֱלֹהֵינוּ אֶת־כִּבְדּוֹ
 וְאֶת־גְּדֻלוֹ וְאֶת־קִלּוֹ שָׁמַעְנוּ מִתּוֹךְ הָאֵשׁ הַיּוֹם הַזֶּה
 רָאִינוּ כִּי־יִדְבֹר אֱלֹהִים אֶת־הָאָדָם וַיְהִי׃ וְעַתָּה לָמָּה
 נִמְוֹת כִּי תֹאכְלֵנוּ הָאֵשׁ הַגְּדֹלָה הַזֹּאת אִם־יִסְפִּים
 אֲנַחְנוּ לִשְׁמֹעַ אֶת־קוֹל יְהוָה אֱלֹהֵינוּ עוֹד וּמָתְנוּ׃
 כִּי מִי כָל־בָּשָׂר אֲשֶׁר שָׁמַע קוֹל אֱלֹהִים תִּיָּם מִדְבַר
 מִתּוֹךְ־הָאֵשׁ כָּמֵנוּ וַיְהִי׃ קָרַב אֶתָּה וּשְׁמַע אֶת־כָּל־
 אֲשֶׁר יֹאמַר יְהוָה אֱלֹהֵינוּ וְאֶתָּה תִדְבַר אֵלֵינוּ אֶת־
 כָּל־אֲשֶׁר יִדְבַר יְהוָה אֱלֹהֵינוּ אֵלֶיךָ וּשְׁמַעְנוּ וְעֲשִׂינוּ׃
 וַיִּשְׁמַע יְהוָה אֹר׃ קוֹל־דְּבָרֵיכֶם בְּדַבְּרֵיכֶם אֵלָי וַיֹּאמֶר
 יְהוָה אֵלָי שָׁמַעְתִּי אֶת־קוֹל דְּבָרֵי הָעָם הַזֶּה אֲשֶׁר
 דִּבְרוּ אֵלַי הִיטִיבוּ כָל־אֲשֶׁר דִּבְרוּ׃ מִי־יִתֵּן וְהָיָה

אֱלֹהֵיכֶם זֶה לָהֶם לִירְאָה אֶתִּי וְלִשְׁמֹר אֶתְכֶם כְּלֵי־הַיָּמִים לְמַעַן יֵיטֵב לָהֶם וּדְבַנְיָהֶם לְעֵלָם לְךָ
 אָמַר לָהֶם שׁוּבוּ לָכֶם לֵאלֹהֵיכֶם וְאַתָּה פֹּה עֹמֵד
 עִמָּדִי וְאִדְבַרְהָ אֵלֶיךָ אֶת כָּל־הַמִּצְוָה וְהַחֻקִּים
 וְהַמִּשְׁפָּטִים אֲשֶׁר תִּלְמַדֶם וְעָשׂוּ בָאָרֶץ אֲשֶׁר אֲנִי
 נֹתֵן לָהֶם לְרִשְׁתָּהּ וְשָׁמַרְתֶּם לַעֲשׂוֹת כְּכֹל אֲשֶׁר צִוָּה
 יְהוָה אֱלֹהֵיכֶם אֲתֶכֶם לֹא תִכְרוּ יָמִין וּשְׂמָאל׃
 בְּכָל־הַדֶּרֶךְ אֲשֶׁר צִוָּה יְהוָה אֱלֹהֵיכֶם אֲתֶכֶם תֵּלְכוּ
 לְמַעַן תַּחֲיוּ וְטוֹב לָכֶם וְהֵאָרַכְתֶּם יָמִים בָּאָרֶץ
 אֲשֶׁר תִּירְשׁוּ׃ וְזֹאת הַמִּצְוָה הַחֻקִּים וְהַמִּשְׁפָּטִים
 אֲשֶׁר צִוָּה יְהוָה אֱלֹהֵיכֶם לְלַמֵּד אֲתֶכֶם לַעֲשׂוֹת
 בָּאָרֶץ אֲשֶׁר אֲתֶם עֹבְרִים שָׁמָּה לְרִשְׁתָּהּ׃ לְמַעַן
 תִּירֶא אֶת־יְהוָה אֱלֹהֶיךָ לִשְׁמֹר אֶת־כָּל־חֻקְתָּיו
 וּמִצְוֹתָיו אֲשֶׁר אֲנִי מְצַוֶּה אֹתָהּ וּבֶן־בְּנֵי־כָל
 יָמֵי חַיֶּיךָ וּלְמַעַן יֵאָרְכְּךָ יָמֶיךָ׃ וּשְׁמַעַת יִשְׂרָאֵל
 וּשְׁמַרְתָּ לַעֲשׂוֹת אֲשֶׁר יֵיטֵב לְךָ וְאֲשֶׁר תִּרְבּוּן מְאֹד
 בְּאֲשֶׁר דִּבֶּר יְהוָה אֱלֹהֵי אֲבֹתֶיךָ לְךָ אֶרֶץ זָבֹת חֶלֶב
 וְדִבְשׁ׃ פ שָׁמַע יִשְׂרָאֵל יְהוָה אֱלֹהֵינוּ יְהוָה אֶחָד׃
 וְאַהֲבַת אֵת יְהוָה אֱלֹהֶיךָ בְּכָל־לֵבְבְךָ וּבְכָל־נַפְשְׁךָ
 וּבְכָל־מְאֹדְךָ׃ וְהָיוּ הַדְּבָרִים הָאֵלֶּה אֲשֶׁר אֲנִי
 מְצַוֶּה הַיּוֹם עֲלֶיךָ לְבַבְךָ׃ וּשְׁנַנְתֶּם לְבַנְיָה וּדְבַרְתֶּם בָּם
 בְּשִׁבְתְּכֶם בְּבֵיתְךָ וּבְלִכְתְּכֶם בַּדֶּרֶךְ וּבְשֹׁכְבְּכֶם וּבְקוּמְכֶם׃
 וּכְשֶׁרְתֶם לְאוֹת עַל־יְדֶיךָ וְהָיוּ לְטַמְּפַת בֵּין עֵינֶיךָ׃
 וּכְתַבְתֶּם עַל־מְזוֹזֹת בֵּיתְךָ וּבְשַׁעְרֶיךָ׃ וַיִּדְעַת פִּי
 יְהוָה אֱלֹהֶיךָ הוּא הָאֱלֹהִים הָאֵל הַנְּאֻמֵּן שִׁמּוֹ
 הַבְּרִית וְהַחֹסֵד לְאַהֲבָיו וּלְשִׁמְרֵי מִצְוֹתָיו לְאַלֵּף דוֹר

וּמִשְׁלָם לְשִׁנְאֵיו אֶל־פְּנֵיו לְהֶאֱבִידוֹ לֹא יֵאָחַר לְשִׁנְאֵיו
אֶל־פְּנֵיו יִשְׁלַח־לוֹ: וְשִׁמְרַת אֶת־הַמִּצְוָה וְאֶת־
הַחֻקִּים וְאֶת־הַמִּשְׁפָּטִים אֲשֶׁר אָנֹכִי מְצַוֶּה הַיּוֹם
לַעֲשׂוֹתָם:

יְרֵיחַ וְעָקַב תִּשְׁמְעוּן אֶת הַמִּשְׁפָּטִים הָאֵלֶּה וְשִׁמְרַתֶּם
וְעִשִּׂיתֶם אֹתָם וְשָׁמַר יְהוָה אֱלֹהֶיךָ לְךָ אֶת־
הַבְּרִית וְאֶת־הַחֻסֵּד אֲשֶׁר נִשְׁבַּע לְאַבְרָהָם: וְאַהֲבֶה
וְיִרְאֶה וְיִחַדְבֶּה וְיִבְרַךְ פְּרִי־בִטְנֶךָ וּפְרִי־אֲדָמָתְךָ וְיִגְדֶּה
וְהִוִּירְשֶׁה וְיִצְחָדְךָ שְׁנֵי־אֲלֶפֶיךָ וְעִשְׂתִּירַת צֶאֱנֶה עַל
הָאָדָמָה אֲשֶׁר־נִשְׁבַּע לְאַבְרָהָם לְתַת לְךָ: בְּרוּךְ תִּהְיֶה
מִכָּל־הָעַמִּים לֹא־יִהְיֶה כֶּךָ עֶקֶר וְעִקְרָה וּבְכֹה־מִתְּךָ:
כִּי אִם־שָׁמַר תִּשְׁמְרוּן אֶת־כָּל־הַמִּצְוָה הַזֹּאת אֲשֶׁר
אָנֹכִי מְצַוֶּה אֹתְכֶם לַעֲשׂוֹתָהּ לְאַהֲבָה אֶת־יְהוָה
אֱלֹהֵיכֶם לְלֶכֶת בְּכָל־דְּרָכָיו וּלְדַבְּקֵה־בּוֹ: וְהוֹרִישׁ
יְהוָה אֶת־כָּל־הַגּוֹיִם הָאֵלֶּה מִלְּפָנֶיכֶם וִירְשִׁתֶּם גּוֹיִם
גְּדֻלִים וְעֲצֻמִּים מִכֶּם: כָּל־הַמְּקוֹם אֲשֶׁר תִּדְרֹךְ בְּרֵי
רַגְלֶיכֶם בּוֹ לֶכֶם יִהְיֶה מִן־הַמִּדְבָּר וְתִדְבְּנוּן מִן־
הַנְּהַר גְּהַר־פָּרַת וְעַד תַּיִם הָאֲחֵרוֹן יִהְיֶה גְּבֻלְכֶם:
לֹא־תִיַעַב אִישׁ בְּפָנֶיכֶם פְּתֻדְכֶם וּמוֹרְאֵכֶם יִתְּן
וְהָיָה אֱלֹהֵיכֶם עַל־פָּנָי כָּל־הָאָרֶץ אֲשֶׁר תִּדְרֹכוּ בָּהּ
כַּאֲשֶׁר וַיְבַר לְכֶם:

רָאָה אָנֹכִי נָתַן לְפָנֶיכֶם הַיּוֹם בְּרִכָּה וּקְלָלָה: אֶת־
הַבְּרִכָּה אֲשֶׁר תִּשְׁמְעוּן אֶל־מִצְוֹת יְהוָה
אֱלֹהֵיכֶם אֲשֶׁר אָנֹכִי מְצַוֶּה אֹתְכֶם הַיּוֹם: וְהַקְּלָלָה
אִם־לֹא תִשְׁמְעוּן אֶל־מִצְוֹת יְהוָה אֱלֹהֵיכֶם וְסִרְתֶּם
מִן־הַדְּרֹךְ אֲשֶׁר אָנֹכִי מְצַוֶּה אֹתְכֶם הַיּוֹם לְלֶכֶת

אֲחֵרֵי אֱלֹהִים אַחֲרַי אֲשֶׁר לֹא יִדְעֶתֶם: ׀ שְׁבֹעָה
שְׁבֹעַת תְּסַפְּרֶנָּה מִהַחֲלֵל חֶרֶם בְּקַמָּה תַחֲלֵל
לְסַפֵּר שְׁבֹעָה שְׁבֹעַת: וְעָשִׂיתָ חֹג שְׁבֹעוֹת לַיהוָה
אֱלֹהֶיךָ מִפֶּת גְּדֻבַת יַדְךָ אֲשֶׁר תִּתֵּן כַּאֲשֶׁר יְבָרְכֶךָ
יְהוָה אֱלֹהֶיךָ: וְשָׂמַחְתָּ לִפְנֵי יְהוָה אֱלֹהֶיךָ אֶת־
דְּבַנְךָ וּבִתְךָ וְעַבְדְּךָ וְאִמְתְּךָ וְהַלְוִי אֲשֶׁר בְּשַׁעְרֶיךָ
וְהַגֵּר וְהַיְתוּסִים וְהָאֱלֻמְנָה אֲשֶׁר בְּקִרְבְּךָ בְּמָקוֹם אֲשֶׁר
יִבְחַר יְהוָה אֱלֹהֶיךָ לְשִׁכְּן שְׁמוֹ שָׁם: וְזָכַרְתָּ כִּי־עֶבֶד
הָיִיתָ בְּמִצְרַיִם וְשָׂמַרְתָּ וְעָשִׂיתָ אֶת־הַחֻקִּים הָאֵלֶּה:
חֹג הַסְּפֹת תַעֲשֶׂה לָּךְ שְׁבֹעַת יָמִים בְּאֶסְפֵּד מִגִּרְנֶךָ
וּמִקִּבְּךָ: וְשָׂמַחְתָּ בְּחֻגְךָ אֶת־הָאֱלֻמְנָה וְהַגֵּר וְהַיְתוּסִים
וְהָאֱלֻמְנָה אֲשֶׁר בְּשַׁעְרֶיךָ: שְׁבֹעַת יָמִים תַּחֲנֹן לַיהוָה אֱלֹהֶיךָ בְּמָקוֹם
אֲשֶׁר יִבְחַר יְהוָה כִּי יְבָרְכֶךָ יְהוָה אֱלֹהֶיךָ בְּכָל
תְּבוּאָתְךָ וּבְכָל מַעֲשֵׂה יָדֶיךָ וְהָיִיתָ אִישׁ שֹׂמֵחַ: שְׁלֹשׁ
פַּעַמִּים בַּשָּׁנָה יִרְאֶה כָּל־זְכוּרְךָ אֶת־פְּנֵי יְהוָה אֱלֹהֶיךָ
בְּמָקוֹם אֲשֶׁר יִבְחַר בְּחַג הַמִּצּוֹת וּבְחַג הַשְּׁבֹעוֹת
וּבְחַג הַסְּפֹת וְלֹא יִרְאֶה אֶת־פְּנֵי יְהוָה רִיקָם: אִישׁ
כַּמִּתְנַת יָדוֹ כְּבָרְכַת יְהוָה אֱלֹהֶיךָ אֲשֶׁר נָתַן־לָּךְ:
שֹׂפְטִים וְשֹׂטְרִים תִּתֵּן־לָּךְ בְּכָל־שַׁעְרֶיךָ אֲשֶׁר יְהוָה
אֱלֹהֶיךָ נָתַן לָּךְ לְשֹׂפְטֶיךָ וּשְׂפָטוּ אֶת־הָעָם מִשְׁפָּט
צְדָק: לֹא־תִפֹּה מִשְׁפָּט לֹא תִכְזֹּר פְּנִים וְלֹא־תִקַּח
שֹׁחַד כִּי הַשֹּׁחַד יַעֲוֶה עֵינֶי הַכֹּהֲמִים וַיִּסְלַף דְּבַר
צְדִיקָם: צְדָק צְדָק תִּרְדֹּף לְמַעַן תִּחְיֶה וַיִּרְשֶׁתְּ אֶת־
הָאָרֶץ אֲשֶׁר־יְהוָה אֱלֹהֶיךָ נָתַן לָּךְ: וְעֵנִי וְאִמְרוּ יְדִינִי
לֹא שָׁפְכָה אֶת־הַדָּם הַזֶּה וְעֵינֵינוּ לֹא רָאוּ: כִּפּוּר

לְעַמּוֹד יִשְׂרָאֵל אֲשֶׁר-פָּדִיתָ יְהוָה וְאֶל-תַּתֵּן יָם נָקִי
 בְּקֶרֶב עַמּוֹד יִשְׂרָאֵל וְנִכְפַּר לָהֶם הַדָּם וְאִתָּה
 תִּבְעַר הַדָּם הַנָּקִי מִקֶּרְבְּךָ כִּי-תַעֲשֶׂה הַיָּשָׁר בְּעֵינֵי
 יְהוָה:

כִּי-תֵצֵא לְמַלְחָמָה עַל-אֹיְבֶיךָ וְנָתַנּוּ יְהוָה אֱלֹהֶיךָ
 בְּיָדְךָ וְשָׁבִיתָ שְׁבוּיִם וְרֵאִיתָ בְּשִׁבְיָהּ אִשָּׁת יַפְתִּי-
 תָאֵר וְחֲשַׁקְתָּ בָּהּ וּלְקַחְתָּ לָּךְ לְאִשָּׁה וְהִבֵּאתָהּ
 אֶל-תּוֹךְ בֵּיתְךָ וְנִלְחַה אֶת-רְאִישָׁהּ וְעָשִׂתָה אֶת-
 צַפְרָנֶיהָ וְזָכֹר אֵת אֲשֶׁר-עָשִׂה לָּךְ עַמְלָק בְּיָדְךָ
 בְּצֵאתְכֶם מִמִּצְרַיִם אֲשֶׁר קָרָךְ בְּיָדְךָ וַיּוֹנֵב בְּךָ
 כָּל-הַנְּחֻשְׁלִים אַחֲרֶיךָ וְאִתָּה עֵיפָּ וַיִּנְעַ וְלֹא יִרְאֶה
 אֱלֹהִים וְהָיָה בְּדַגְתֵּי יְהוָה אֱלֹהֶיךָ לָּךְ מִכָּל-אֹיְבֶיךָ
 מִסָּבִיב בְּאֶרֶץ אֲשֶׁר יְהוָה-אֱלֹהֶיךָ נָתַן לָּךְ נַחֲלָה
 לְרִשְׁתָּהּ תִּמְחָה אֶת-זִכְרֵ עַמְלָק מִתַּחַת הַשָּׁמַיִם
 לֹא תִשְׁכַּח:

תָּהִי כִּי-תָבוֹא אֶל-הָאָרֶץ אֲשֶׁר יְהוָה אֱלֹהֶיךָ נָתַן
 לָּךְ נַחֲלָה וַיִּרְשָׁתָהּ וַיִּשְׁבֶּתָּ בָּהּ וּלְקַחְתָּ
 מִרְאשִׁית אֶת-כָּל-פְּרִי הָאֲדָמָה אֲשֶׁר תָּבִיא מֵאֲרֶצְךָ
 אֲשֶׁר יְהוָה אֱלֹהֶיךָ נָתַן לָּךְ וְשִׂמְתָּ בַסֵּנַא וְהִלַכְתָּ
 אֶל-הַמְּקוֹם אֲשֶׁר יִבְחַר יְהוָה אֱלֹהֶיךָ לְשֹׁכֵן שְׁמוֹ
 שֵׁם וּבָאתָ אֶל-הַכֹּהֵן אֲשֶׁר יְהוָה בְּיָמִים הָהֵם
 וְאָמַרְתָּ אֵלָיו הַגִּדְתִּי הַיּוֹם לַיהוָה אֱלֹהֶיךָ כִּי-בָאתִי
 אֶל-הָאָרֶץ אֲשֶׁר נִשְׁבַּע יְהוָה לֵאמֹתֵינוּ לָתֵת לָנוּ
 וְתָבֹאוּ אֶל-הַמְּקוֹם הַזֶּה וַיֵּצֵא סִיחֵן מִלֶּדְךָ-חֲשֹׁבוֹן וְעוֹג
 מִלֶּדְךָ-תִּבְשָׁן לְקַרְאֲתָנוּ לְמַלְחָמָה וְנִכְסֵם וְנִקַּח אֶת-
 אֲרָצֵם וְנָתַתָּה לְנַחֲלָה לְרְאוּבֵנִי וְדָגְרִי וְלַחֲצֵי שֵׁבֶט

הַמְנַשִּׁי: וְשִׁמְרָתֶם אֶת־דְּבָרֵי הַבְּרִית הַזֹּאת וַעֲשִׂיתֶם
 אִתְּכֶם לְמַעַן תִּשְׁכַּלּוּ אֶת־כָּל־אֲשֶׁר תַּעֲשׂוּן:
 אַתֶּם נְצִבִים הַיּוֹם כְּלָכֶם לִפְנֵי יְהוָה אֱלֹהֵיכֶם
 רֵאשִׁיכֶם שְׁבִטֵיכֶם וְקַנִּיכֶם וְשִׁטְרֵיכֶם כָּל־אִישׁ
 יִשְׂרָאֵל: מִפְּנֵיכֶם נְשִׁיכֶם וְגֵרְךָ אֲשֶׁר בְּקִרְבְּךָ מִחֵנֶיךָ
 מִחֵטֵב עֵצִיךָ עַד שֹׂאֵב מִיַּמֶּיךָ: לַעֲבֹדָה בַּבְּרִית
 יְהוָה אֱלֹהֶיךָ וּבְאֵלֹתָיו אֲשֶׁר יְהוָה אֱלֹהֶיךָ כָּרַת עִמָּךְ
 הַיּוֹם: הִגַּדְתִּי לָכֶם הַיּוֹם כִּי אֶכְדֵּר תֵּאבְדוּן לֹא־
 תֵּאָרִיכוּן יָמִים עַל־הָאָדָמָה אֲשֶׁר אִתָּה עֵבֶר אֶת־
 הַיַּרְדֵּן לָבוֹא שָׁמָּה לְרִשְׁתָּהּ: הֵעַלְתִּי בְּכֶם הַיּוֹם
 אֶת־הַשָּׁמַיִם וְאֶת־הָאָרֶץ הַחַיִּים וְהַמּוֹת נָתַתִּי לִפְנֵיךָ
 הַבְּרָכָה וְהַקְּלָלָה וּבִחַרְתָּ בַחַיִּים לְמַעַן תַּחֲיֶה אִתָּה
 וְזָרַעְךָ: לֹא־הִבֵּה אֶת־יְהוָה אֱלֹהֶיךָ לְשִׁמְעַע בְּקִלּוֹ
 וּלְדַבְּקֵהֶבּוּ כִּי הוּא חַיִּיךָ וְאַרְךָ יָמֶיךָ לְשִׁבְתָּ עַל־
 הָאָדָמָה אֲשֶׁר נִשְׁבַּע יְהוָה לֹא־בִתְיֶיךָ לֹא־בְרָהֶם
 לְיַצְחָק וּלְיַעֲקֹב לָתֵת לָהֶם:

וַיֵּלֶךְ מֹשֶׁה וַיְדַבֵּר אֶת־הַדְּבָרִים הָאֵלֶּה אֶל־כָּל־
 יִשְׂרָאֵל: וַיֹּאמֶר אֱלֹהִים בֶּן־מֵאָה וְעֶשְׂרִים שָׁנָה
 אֲנִי הַיּוֹם לֹא־אוּכַל עוֹד לָצֵאת וּלְבוֹאוֹיְהוָה אָמַר
 אֵלַי לֹא תַעֲבֹר אֶת־הַיַּרְדֵּן הַזֶּה: יְהוָה אֱלֹהֶיךָ הוּא
 עֵבֶר לִפְנֵיךָ הוּא יִשְׁמֵד אֶת־הַגּוֹיִם הָאֵלֶּה מִלִּפְנֵיךָ
 וַיִּרְשָׁתֶם יְהוֹשֻׁעַ הוּא עֵבֶר לִפְנֵיךָ כֹּאֲשֶׁר דִּבֶּר
 יְהוָה: תִּקְהִילוּ אֵלַי אֶת־כָּל־זַקְנֵי שְׁבִטֵיכֶם
 וְשִׁטְרֵיכֶם וְאִדְּבַרְתֶּם בְּאָזְנֵיהֶם אֶת־הַדְּבָרִים הָאֵלֶּה
 וְאֵעִידָה בָּם אֶת־הַשָּׁמַיִם וְאֶת־הָאָרֶץ: כִּי יִדְעֵתִי
 אַחֲרֵי מוֹתִי כִּי־הִשְׁתַּת תִּשְׁחַתּוּן וּסְרַתֶּם מִן־הַיַּרְדֵּן

אֲשֶׁר צִוִּיתִי אֶתְכֶם וּלְרֹאֵת אֶתְכֶם הִרְעָה בְּאַחֲרֵית
הַיָּמִים כִּי־תַעֲשׂוּ אֶת־הִרְעָה בְּעֵינַי יְהוָה לְהַכְעִיֵּסוּ
בְּמַעֲשֵׂה יְדֵיכֶם: וַיְדַבֵּר מֹשֶׁה בְּאָזְנוֹ כָּל־קְהַל יִשְׂרָאֵל
אֶת־דְּבָרֵי הַשִּׁירָה הַזֹּאת עַד תָּמָס:

הָאָזְנוּ הַשָּׁמַיִם וְאֶדְבַרְהָ וּתִשְׁמַע הָאָרֶץ אִמְרֵי־פִי:
יַעֲרַף כַּמָּטָר לִקְהַל־תּוֹל כַּטַּל אִמְרַתִּי כִשְׂעִירִם

עַל־יְדֵי־שָׂא וּכְרַב־יָכִים עָלַי־עֹשֵׁב: כִּי שֵׁם יְהוָה אֶקְרָא
הָבוּ גִדְל לְאֱלֹהֵינוּ: וַיְדַבֵּר יְהוָה אֶל־מֹשֶׁה בְּעַצֶּם

הַיּוֹם הַזֶּה לֵאמֹר: עֲלֶה אֶל־הָר הָעֵבְרִים הַזֶּה הַר־
נָבוֹ אֲשֶׁר בְּאֶרֶץ מוֹאָב אֲשֶׁר עַל־פְּנֵי יַרְדֵּן וּרְאֵה

אֶת־אֶרֶץ כְּנָעַן אֲשֶׁר אֲנִי נֹתֵן לְבְנֵי יִשְׂרָאֵל לְאֶחָזָה:
וּמַת כְּהֵר אֲשֶׁר אַתָּה עֹלֶה שָׂמָּה וְהֶאֱסַף אֶל־עַמּוּד

בְּאֶשֶׁר־מַת אַחֲרָן אֶחִיד כְּהֵר הַהָר וַיֶּאֱסַף אֶל־עַמּוּי:
עַל אֲשֶׁר מְעַלְתֶּם בִּי בַתּוֹךְ בְּנֵי יִשְׂרָאֵל בְּמִי־מְרִיבַת

קֹדֶשׁ מִדְּבַר־צֹן עַל אֲשֶׁר לֹא־קִדְשְׁתֶּם אֹתִי בַתּוֹךְ
בְּנֵי יִשְׂרָאֵל: כִּי מִנִּגַד תִּרְאֶה אֶת־הָאָרֶץ וּשְׂמָה לֹא

תָּבוֹא אֶל־הָאָרֶץ אֲשֶׁר־אֲנִי נֹתֵן לְבְנֵי יִשְׂרָאֵל:
וְזֹאת הַבְּרָכָה אֲשֶׁר בְּרַךְ מֹשֶׁה אִישׁ הָאֱלֹהִים אֶת־

בְּנֵי יִשְׂרָאֵל לִפְנֵי מוֹתוֹ: וַיֹּאמֶר יְהוָה מִסִּינַי בְּאֵר
וְזָרַח מִשְׁעִיר לְמוֹ הוֹפִיעַ מִהָר פָּאֲרֹן וְאַתָּה מֵרַבְּבַת

קֹדֶשׁ מִיִּמִּינוֹ אֵשׁ דַּת לְמוֹ: אֵף תִּכַּב עַמִּים כָּל־
קֹדְשׁוֹ בִּידֶךָ וְהֵם תִּכְפוּ לְרַגְלֶךָ יִשָּׂא מִדְּבַר־תִּיבָה:

וְלֹא־תִקֶּם נָבִיא עוֹד בְּיִשְׂרָאֵל כַּמֹּשֶׁה אֲשֶׁר יָדְעוּ
יְהוָה פָּנִים אֶל־פָּנִים: לְכַל־הָאֵתָת וְהַמוֹפְתִים אֲשֶׁר

שָׁלַחוּ יְהוָה לַעֲשׂוֹת בְּאֶרֶץ מִצְרַיִם לְפָרְעֹה וּלְכָל־
עַבְדָּיו וּלְכָל־אֶרְצוֹ: וּלְכָל הַיָּד (הַד) הַחֹזֶקֶה וּלְכָל

ליל שבועות

המורא הגדול אשר עשה משה לעיני כל (כל)
ישראל: הוק

יכין יוד אנדג (יכין עתקוטס י' דל'ט לט החוק לכד חמו ללודנל יעניט דסקטב) :

קודם הנביאים אומרים

וְדַבַּרְתִּי עַל הַנְּבִיאִים וְאַנְכִי חוֹזֵן הַרְבֵּיתִי וּבִיד
הַנְּבִיאִים אֲדַמָּה: כִּי לֹא יַעֲשֶׂה אֲדָנִי יְהוָה
דָּבָר כִּי אִם גָּלָה סוּדוֹ אֶל עַבְדֵּי הַנְּבִיאִים: אֲרִיח
שָׂאג מִי לֹא יִירָא אֲדָנִי יְהוָה דָּבָר מִי לֹא יִנְבֵּא:
וְאֲשִׁים דְּבָרֵי בְּפִי וּבְצֵל יָדַי כְּפִיתִיךָ לְנִטוּעַ שָׁמַיִם
וְלִיסוּד אֶרֶץ וְלֵאמֹר לְצִיּוֹן עֲמִי אֲתָה:

נביאים

הושע ויהי אחרי מות משה עבד יהוה ויאמר יהוה
אל־הושע בן־נון משרת משה לאמר:
משה עבדי מת ועתה קום עבר את־הירדן יהוה
אתה וכל־העם הזה אל־הארץ אשר אנכי נתן להם
לבני ישראל: כל־מקום אשר תדרוך כף־רגלכם
בו לכם נתתיו כאשר דברתי אל־משה: ויעבד
ישראל את־יהוה כל ימי הושע וכל ימי הזקנים
אשר האריכו ימים אחרי הושע ואשר ידעו את
כל־מעשה יהוה אשר עשה לישראל: ואת־עצמות
יוסף אשר־העלו בני־ישראל אל־ממצרים קברו בשכם
בהלקת השדה אשר קנה יעקב מאת בני־חמור
אבי־שכם במאה־קשיטה ויהיו לבני־יוסף קנחלה:
ואלעזר בן (בן) אהרן מת ויקברו אתו בנגבעת
פינתם בנו אשר נתן־לו בְּהַר (בְּר) אַפְרַיִם:

יבין די אינד (יכוין עתיקונא סתיחאס דל"ב כי ספן סקד סוא לאודנא סמאלא דניקאס):

שופטים ויהי אחרי מות יהושע וישאלו בני ישראל
 ביהוה לאמר מי יעלה לנו אלה פנעני
 בני חלה להלחם בו: ויאמר יהוה יהודה יעלה הנה
 נתתי את הארץ בידו: ויאמר יהודה לשמעון אחי
 עדה אתי בגרלי ונלחמה בפנעני והלכתי גם אני
 אתך בגורדך ויך אתו שמעון: ויעשו כן בני בנימן
 וישאו נשים למספרם מן המחלות אשר גזרו וילכו
 וישבו אל נחלתם ויבנו את הערים וישבו בהם:
 ויתהלכו משם בני ישראל בעת ההיא איש לשבטו
 ולמשפחתו ויצאו משם איש לנחלתו: בימים ההם
 (הם) אין מדד בישראל איש תישר בעיניו (בו)
 יעשה:

ויו דאבלי (יכוין עתיקונא ז' דל"ב יסוד יסמני למחא דניקאס):

שמואל ויהי איש אחד מן הרמתיים צופים מהר אפרים
 ושמו אלקנה בן ירחם בן אליהוא בן נתחני
 בן צוף אפרתי: ודו שתי נשים שם אחת חנה
 ושם השנית פננה ויהי לפננה ילדים ודחנה אין
 ילדים: ועלה האיש ההוא מעירו מימים ימימה
 להשתחות ולזבח ליהוה צבאות בשילה ושם שני
 בני יעלי חבני ומיניהם פהגים ליהוה: הכל נתן
 ארונה המלך למלך ויאמר ארונה ואלה המלך יהוה
 אלהיך ורצה: ויאמר המלך אל ארונה לא בן
 קנו אקנה מאותך במחיר ולא אעדה ליהוה אלהי
 עלת חנם ויבן דוד את הנזר ואת הכקר בכסף
 שקלים חמשים: ויבן שם (שם) דוד מזבח ליהוה

מעל עלות ושלמים ויעתר יהוה לארץ ותעצר
המגפה מעל (מל) ישראל :

יכין הי אידב (יכין ותקנא ט' דל"ח יכזט עונותינו לביכא ייכח דמוקבא) :

מלכס ותמלך דוד וכן בא בימים ויכפהו בכנדים ולא
יהם לו : ויאמרו לו עבדיו יבקשו לאדני
המלך גערה בתולה ועמדה לפני המלך ותהיה
סכנת ושכבה בחיקך והם לאדני המלך : ויבקשו
גערה יפה בכל גבול ישראל וימצאו את אבישג
השונמית ויבאו אתה למלך : וידבר אתו טבות
וימן את כסאו מעל כסא המלכים אשר אתו
בבבל : ושנא את בני כלאו ואכל לחם תמיד
לפניו פלגמי חיו : וארהתו ארהת (את) תמיד
נתנה לו מאת המלך דברנים ביומו פל ימי (י)
חיו :

יכין יוד דנאו יכין ותקנא ט' דל"ח ותשלילנות יס כל חסחס לביכא טחאלל דמוקבא) :

שעיה חוון ישעיהו בן אמוץ אשר הוה על יהודה
וירושלם בימי עזיהו יותם אחו יחזקיהו
מלכי יהודה : שמעו שמים ותאזני ארץ כי יהוה
דבר בנים גדלתי ורוממתי והם פשעו בי : ידע שור
קנהו וחמור אבוס בעליו ישראל לא ידע עמי לא
התבונן : כי כאשר השמים החדשים והארץ
החדשה אשר אני עשה עמדים לפני נאם יהוה
בן יעמד ורעכם ושמכם : והיה מדי חדש בחדשו
ומדי שבת בשבתו יבא כל בשר להשתחות לפני
אמר יהוה : ויצאו וראו (ו) בפני האנשים הפשעים

בִּי כִי תוֹלְעֵתֶם לֹא תָמוּת וְאִשָּׁם לֹא תִקְבֶּה וְהָיוּ
דְרָאוֹן לְכָל-לָל (לָל) בְּשָׂרָה:

והיה מדי חדש בחדשו ומדי שבת בשבתו יבא כל בשר
להשתחות לפני אמר יהוה:

יבין הו דיניא (יבין עתקונט ד' ד' דל"ח סתן סנעס לנורקט יוניס דסוענט דנורקט):

דַּמִּיה דְּבָרֵי יִרְמִיָּהוּ בֶן-חֶלְקִיָּהוּ מִן-הַכֹּהֲנִים אֲשֶׁר
בְּעִנְתוֹת בְּאֶרֶץ בְּנֵי-מִן: אֲשֶׁר הָיָה דֹבֵר-יְהוָה אֵלָיו
בִּימֵי יְאֹשִׁיָּהוּ בֶן-אֲמֹן מֶלֶךְ יְהוּדָה בְּשֵׁלֶשׁ-עֶשְׂרֵה
שָׁנָה לְמָלְכוֹ: וַיְהִי בִימֵי יְהוֹיָקִים בֶּן-יְאֹשִׁיָּהוּ מֶלֶךְ
יְהוּדָה עֲדֵיהֶם עֶשְׁתֵּי-עֶשְׂרֵה שָׁנָה לְעֹדְמִיתוֹ בֶּן-
יְאֹשִׁיָּהוּ מֶלֶךְ יְהוּדָה עֲדֵיגְלוֹת יְרוּשָׁלַיִם בְּחֹדֶשׁ
הַחֲמִישִׁי: וַיְדַבֵּר אֵתוּ טָבוֹת וַיִּתֵּן אֶת-כִּפְאוֹ מִמַּעַל
לְכִסֵּא הַמַּדְבָּיִם אֲשֶׁר אֵתוּ בְּכַבֵּל: וְשָׂנָה אֶת בְּגָדֵי
כִלְאוֹ וְאָכַר לֶחֶם לְפָנָיו תָּמִיד כָּל-יְמֵי חַיָּוִי: וְאַחֲרָתוּ
אַחֲרָת (אֵת) תָּמִיד נִתְּנָה-לּוֹ מֵאֵת מֶלֶךְ-בַּבֶּל דְּבַר-
יוֹם בְּיוֹמוֹ עֲדֵי-יוֹם מוֹתוֹ כָּל יְמֵי (וַי) חַיָּוִי:

יבין ויו דינא (יבין עתקונט ד' ס' דל"ח סתן סנעס לנורקט סנעס דסוענט דנורקט):

וַיְהִי בְּשֵׁלֶשִׁים שָׁנָה בְּרַב־עֵי בְּחַמְשָׁה לְחֹדֶשׁ
וַאֲנִי בְּתוֹךְ-הַגּוֹלָה עַל-גִּתְרִי כְּבָר נִפְתַּח-
הַשָּׁמַיִם וַאֲרָאָה מְרֹאֵת אֱלֹהִים: בְּחַמְשָׁה לְחֹדֶשׁ
הָיָה הַשָּׁנָה הַחֲמִישִׁית לְגְלוֹת הַמֶּלֶךְ וַיִּיבֹן: הָיָה הָיָה
דְּבַר-יְהוָה אֶל-יְחֻזְקָאֵל בֶּן-בְּוַי הַכֹּהֵן בְּאֶרֶץ בְּשָׂדִים
עַל-גִּתְרִי כְּבָר וַתְּהִי עָלָיו שֵׁם יְדִי-יְהוָה: וַאֲרָא וְהָיָה
רוּחַ סַעְרָה בָּאָה מִן-הַצָּפוֹן עֲנַן גָּדוֹל וְאִשׁ מִתְּלַקַּחַת
וְנָגְהָ לְו סָבִיב וּמִתּוֹכָהּ כִּיעִין הַחֲשָׁמַל מִתּוֹךְ הָאִשׁ:
וּמִתּוֹכָהּ דְּמוֹת אַרְבַּע חַיּוֹת וְזָה מְרֹאֲהוֹן דְּמוֹת אָדָם
דְּהָיָה: וְאַרְבַּעַה פְּנִים לְאַחַת וְאַרְבַּע כְּנָפִים לְאַחַת

לחם

להם: ורגליהם רגל ישרה וכף רגליהם ככף רגל
 עגל ונצצים כעין נחשת קלל: וידי אדם מתחת
 כנפיהם על-ארבעת רבעיהם ופניהם וכנפיהם
 לארבעתם: הברת אשה אל-אחותה כנפיהם לא-
 יסבו בלכתן איש אל-עבר פניו ילכו: ודמות
 פניהם פני אדם ופני אריה אל-הימין לארבעתם
 ופני-שור מהשמאל לארבעתן ופני-נשר
 לארבעתן: ופניהם וכנפיהם פרדות מלמעלה
 לאיש שמים חוברות איש ושמים מכסות את
 גויתיהנה: ואיש אל-עבר פניו ילכו אל אשר יהיה
 שמה הרוח ללכת ילכו לא יסבו בלכתן: ודמות
 החיות מראיהם כנחלי-אש בערת כמראה
 הלפידים היא מתהלכת בין החיות ונגה לאש ומן
 האש יוצא ברוק: והחיות רצוא ושוב כמראה
 הכזק: וארא החיות והנה אופן אחד בארץ אצל
 החיות לארבעת פניו: מראה האופנים ומעשיהם
 כעין תרשיש ודמות אחד לארבעתן ומראיהם
 ומעשיהם כאשר יהיה האופן בתוך האופן: על-
 ארבעת רבעיהן בלכתם ילכו לא יסבו בלכתן:
 ונביהן ונכה להם ויראה להם ונבתם מלאת עינים
 סביב לארבעתן: ובלכת החיות ילכו האופנים
 אצלם ובהנשא החיות מעל הארץ ינשאו האופנים:
 על אשר יהיה-שם הרוח ללכת ילכו שמה הרוח
 ללכת ודאופנים ינשאו לעמתם כי רוח החיה
 באופנים: בלכתם ילכו ובעמדם יעמדו ובהנשאם
 מעל הארץ ינשאו האופנים לעמתם כי רוח החיה

בְּאוֹפְנִים: וּדְמוֹת עַל־דְּאִשִּׁי הַחַיָּה רָקִיעַ בְּעֵין
הַקָּרָח הַנּוֹרָא נְטוּי עַל־דְּאִשִּׁיהֶם מִלְמַעְלָה: וְתַחַת
הַרְקִיעַ בְּנִפְיֵיהֶם יִשְׁרוֹת אִשָּׁה אֶל־אֲחוֹתָהּ לְאִישׁ
שְׂתִים מְכַסּוֹת לְהִנָּה וְלְאִישׁ שְׂתִים מְכַסּוֹת לְהִנָּה
אֶת גְּוִיתֵיהֶם: וְאִשְׁמַע אֶת־קוֹל בְּנִפְיֵיהֶם בְּקוֹל מַיִם
רַבִּים בְּקוֹל־שִׁדְי בְּלִבְתָּם קוֹל הַמֶּלֶךְ בְּקוֹל מַתְנֵה
בְּעַמְדָם תִּרְפִּינָה בְּנִפְיָן: וַיְהִי־קוֹל מַעַל לְרַקִּיעַ
אֲשֶׁר עַל־רֹאשָׁם בְּעַמְדָם תִּרְפִּינָה בְּנִפְיָן: וּמַמַּעַל
לְרַקִּיעַ אֲשֶׁר עַל־רֹאשָׁם כַּמְרָאָה אֲבִן־סַפִּיר דְמוֹת
כֶּסֶף וְעַל דְמוֹת כֶּסֶף דְמוֹת כַּמְרָאָה אֲבִן־סַפִּיר דְמוֹת
מִלְמַעְלָה: וְאֶרְא אֲבֵעִין חֲשֵׁמֶל כַּמְרָאָה אִשׁ בֵּית־לֵה
סָבִיב כַּמְרָאָה מִתְנִי וְלְמַעְלָה וּמִמְרָאָה מִתְנִי
וְלְמַטָּה רֹאשִׁי כַּמְרָאָה אִשׁ וְנִגְנָה לוֹ סָבִיב: כַּמְרָאָה
הַקִּשְׁתָּ אֲשֶׁר יְהִיָּה בְּעֵינֵי כּוּיִם הַנְּשִׁים בֵּן מְרָאָה הַנִּגְנָה
סָבִיב הוּא מְרָאָה דְמוֹת כְּבוֹד־יְהוָה וְאֶרְאָה וְאֶפְל
עַל־פְּנֵי וְאִשְׁמַע קוֹל מְדַבֵּר: וְתִשְׁאַנְי רוּחַ וְאִשְׁמַע
אֲחֵרֵי קוֹל רַעַשׁ גָּדוֹל בְּרוּךְ כְּבוֹד־יְהוָה מִמְקוֹמוֹ:
וּפְאֵת נִגְבָּה חֲמֵשׁ מְאוֹת וְאַרְבַּעַת אֲלָפִים מִדָּה
וְשַׁעֲרִים שְׁלֹשָׁה שַׁעַר שְׁמַעוֹן אֶחָד שַׁעַר יִשְׁשַׁכָּר אֶחָד
שַׁעַר זְבוּלֹן אֶחָד: פְּאֵת־יָמָה חֲמֵשׁ מְאוֹת וְאַרְבַּעַת
אֲלָפִים שַׁעֲרֵיהֶם שְׁלֹשָׁה שַׁעַר גָּד אֶחָד שַׁעַר אֲשֶׁר
אֶחָד שַׁעַר נִפְתְּלוֹ אֶחָד: סָבִיב שְׁמִנָּה (שָׁה)
שַׁעַר אֱלֹהֵי וְשֵׁם־הַעִיר מִיּוֹם יְהוָה (יְה) שְׁמָה:

יכוין הי דינא (יכוין עתקונא חריכר חסר כעצמא למונח דמוקצח):

אשע דבר יהוה אשר היה אלהי שלע בין בארץ בימי
עזיה יותם אחו יחזקיה מדכי יהודה ובימי

בַּעַם בְּיַד אֱשֶׁת מֶלֶךְ יִשְׂרָאֵל׃ תִּחְלַת דְּבַר יְהוָה
 בְּהוֹשֵׁעַ וַיֹּאמֶר יְהוָה אֱלֹהֵי הוֹשֵׁעַ לֵךְ קַח לְךָ אִשָּׁת
 זְנוּנִים וְיִלְדוּ זְנוּנִים כִּי זִנְיָה תִזְנֶה הָאָרֶץ מֵאֲחֵרֵי
 יְהוָה׃ וַיִּלְךְ וַיִּקַּח אֶת־זֶמֶר בַּת־דְּבַלַיִם וַתְּהַר וַתֵּלֶד־
 לוֹ בֵּן׃

חבקות ב

וַיְהוֶה בְּהוֹכֵל קִדְשׁוֹ הֵם מִפְּנֵי כָּל־הָאָרֶץ׃
 תִּפְקֶה לְחַבְקוֹק הַנְּבִיא עַל שְׁנֵי־נֹת׃ יְהוָה שָׁמַע־תִּי
 שָׁמַעַד יִרְאֵתִי יְהוָה פָּעַלְךָ בְּקִרְבִּי שָׁנִים
 תִּיְהִי בְּקִרְבִּי שָׁנִים תוֹדִיעַ בְּרַגְוֵי רַחֵם תִּזְכֹּר׃ אֵלֹהֵי
 מִתּוֹמָן יָבוֹא וּקְדוֹשׁ מִחַר־פְּאָרְזֵן סָלַח כִּסֶּה שָׁמַיִם
 הוֹדוּ וַתִּחְלַתּוּ מִלֵּאָה הָאָרֶץ׃ וְנִגְהָ בְּאוֹר תִּהְיֶה
 קִרְנֵים מִיָּדוֹ לוֹ וְשֵׁם חֲבִיזוֹן עֲזָה׃ לִפְנֵי יֶלֶךְ דְּבַר
 יֵיצֵא רֶשֶׁף לְרַגְלָיו׃ עֲמַד וַיִּמְדַּד אֶרֶץ רָאָה וַיִּתֵּר
 גּוֹיִם וַיִּתְפַּצְצוּ הַרְרֵי־עַד שָׁחוּ גִבְעוֹת עוֹלָם הַלִּיכּוֹת
 עוֹלָם לוֹ׃ תַּחַת אֹזֶן רֵאִיתִי אֱהֵלִי כּוֹשֵׁן יִרְגְּזוּ וַיִּרְעוּת
 אֶרֶץ מְדִיִן׃ הַבְּנֵה־רִים תִּרְהַ יְהוָה אִם־בְּנֵה־רִים אִפְּךָ
 אִם־בָּיִם עֲבַרְתֶּךָ כִּי תִרְכַּב עַל־סוּסֶיךָ מִרְכַּבְתֶּיךָ
 יִשׁוּעָה׃ עֲרִיָה תַעֲזוֹר קִשְׁתֶּךָ שִׁבְעוֹת מִשׁוֹת אָמַר
 סָלַח נִהְרוֹת תִּבְקַע־אֶרֶץ׃ רֵאֶוֶד יַחֲלוּ הַרִים זֶרֶם
 מִיָּם עָבַר נָתַן תְּהוֹם קָלוֹ רוּם יִדְהוּ נֶשֶׂא׃ שָׁמַשׁ
 יִרְהַ עֲמַד זִבְלָה לְאוֹר חֲצִיךָ יִחַלְכוּ לְנִגְהָ בְּרַק
 חֲנִיתֶךָ׃ בּוֹעֵם תִּצְעַד־אֶרֶץ בְּאֵף תִּדְוֵשׁ גּוֹיִם׃ יֵצֵאת
 לְיִשְׁעַ עֲמַד לְיִשְׁעַ אֶת־מִשִּׁיחֶךָ מִחֲצַת רֵאֵשׁ מִבֵּית
 רֶשַׁע עֲרוֹת יִסוּד עַד־צוּאֵר סָלַח׃ נִקְבַּת בְּמִשְׁוִי
 רֵאֵשׁ פָּרוּז יִסְעֶרּוּ לְהַפִּיצְנִי עֲלִיצְתֶם כְּמוֹ־לֶאֱכֹל
 עֲנִי בְּמִסְתֵּר׃ דְּרַכְתָּ בָּיִם סוּסֶיךָ חֲמֵר מִיָּם רַבִּים׃

שמעתי

J

שָׁמַעְתִּי וַתִּרְגַּזוּ בְּשִׁנֵי לִקּוֹל צִלְלוֹ שִׁפְתַי יָבוֹא רֶקֶב
 בְּעַצְמֵי וַתַּחֲתִי אֲרָגוּ אֲשֶׁר אָנֹכִי לְיוֹם צָרָה לַעֲלוֹת
 לָעַם יִגְדְּלוּ: כִּי־תֵאָנֵה לְאֵת־פָּרַח וְאִין יָבוֹל בְּנַפְלִים
 כַּחַשׁ מַעֲשֵׂה־זוֹת וְשִׁדְמוֹת לֹא־עֲשֶׂה אֶכְלָגוֹר
 מִמִּכְלָה צֹאן וְאִין בְּקָר בְּרִפְתִּים: וְאִנִּי כִּי־הָיָה
 אֶעֱלוֹהָ אֲנִיָּה בְּאֵלֵהִי וְשָׁעִי: יְהוָה אֲדַנִּי חִילִי וְיֵשֶׁם
 רַגְלֵי בְּאֵלוֹת וְעַל־בְּמוֹתַי יִדְרֹכֵנִי לְמַנְצֵחַ בְּנִינֹתַי:
 סְלֹאנִי וְכִרֹתֹרֶת מִשָּׁה עֲבָדֵי אֲשֶׁר צִוִּיתִי אֹתוֹ בַּחֲרֹב
 עַל־כָּל־יִשְׂרָאֵל הַקָּיִים וּמִשְׁפָּטִים: הִנֵּה אֲנִי
 שִׁלַּח לָכֶם אֶת אֱלֹהֵי הַנְּבִיא לִפְנֵי בֹא יוֹם יְהוָה
 הַגָּדוֹל וְהַנּוֹרָא: וְהָשִׁיב לְבִי (לָךְ) אֲבוֹת עַל־בָּנִים
 וְקֶב בָּנִים עַל־אֲבוֹתֵם פִּן־אֲבֹא וְהִכִּיתִי אֶת־הָאָרֶץ
 (הַזֶּה) הָרֶם:

הנה אנכי שלח לכם את אליה הנביא לפני בא יום יהוה הגדול והנורא:

יבין א נאדרי (יבין מתקונט קדמא דז"ט טל למקל קדמא דרובא דוקנט):

כתובים

ח"א * וַיְהִי בַיּוֹם שִׁפְט הַשְּׁפָטִים וַיְהִי רֶעֶב בְּאֲרֶץ וַיִּלְךְ
 אִישׁ מִבֵּית לֶחֶם יְהוּדָה לְגוֹר בְּשָׂדֵי מוֹאָב
 הוּא וְאִשְׁתּוֹ וּשְׁנֵי בָנָיו: וְשֵׁם הָאִישׁ אֲדִימֶלֶךְ וְשֵׁם
 אִשְׁתּוֹ גַּעֲמִי וּשְׁנֵי בָנָיו מַחֲלֹן וְכַלְיוֹן אֶפְרַתִּים
 מִבֵּית לֶחֶם יְהוּדָה וַיָּבֹאוּ שְׂדֵי־מוֹאָב וַיְהִיו־שָׁם: וַיָּמַת
 אֲדִימֶלֶךְ אִישׁ גַּעֲמִי וַתִּשְׂאֵר הִיא וּשְׁנֵי בָנֶיהָ: וַיִּשְׂאוּ
 לָהֶם גַּשְׁיִם מֵאֲבִיּוֹת שֵׁם הָאֶחָת עֶרְפָּה וְשֵׁם הַשֵּׁנִית
 רוֹת וַיָּשְׁבוּ שָׁם כְּעֶשֶׂר שָׁנִים: וַיָּמַתוּ גַם־שְׁנֵיהֶם
 מַחֲלֹן וְכַלְיוֹן וַתִּשְׂאֵר הָאִשָּׁה מִשְׁנֵי יְלָדֶיהָ וּמֵאִישָׁהּ:
 וַתִּקֶּם הִיא וְכַלְתֶּיהָ וַתִּשָּׁב מִשְׂדֵי מוֹאָב פִּי עַמְמֵנָה

בשדה מואב כִּי־פָקַד יְהוָה אֶת־עַמּוֹ לְתֵת לָהֶם
לֶחֶם׃ וַתֵּצֵא מִן־הַמָּקוֹם אֲשֶׁר הָיְתָה־שָׁמָּה וּשְׁתֵּי
כַלְתֵּיהָ עִמָּה וַתִּלְכְּנָה בְּדֶרֶךְ לָשׁוּב אֶל־אֶרֶץ
יְהוּדָה׃ וַתֹּאמֶר נַעֲמִי לְשֵׁתִי כַלְתֵּיהָ לִכְנֹה שְׁבִנָּה
אִשָּׁה לְבֵית אִמָּה יַעֲשֵׂה יְהוָה עִמָּכֶם חֶסֶד כַּאֲשֶׁר
עָשִׂיתֶם עִם־הַמֵּתִים וְעַמְדִּי׃ יִתֵּן יְהוָה לָכֶם וּמִצְאֵן
מְנוּחָה אִשָּׁה בֵּית אִישָׁה וַתִּשְׁק לָהֶן וַתִּשְׁאַנֶּה קוֹלָן
וַתִּבְכְּינָה׃ וַתֹּאמְרָנָה לָּהּ כִּי־אֵתָּךְ נָשׁוּב לַעֲמִיד׃
וַתֹּאמֶר נַעֲמִי שְׁבִנָּה בְנָתִי לָמָּה תִּלְכְּנָה עִמִּי הָעוֹד־
לִי בָנִים כְּמַעִי וְהָיוּ לָכֶם לְאָנָשִׁים׃ שְׁבִנָּה בְנָתִי
לָכֵן כִּי זָקַנְתִּי מִהָיוֹת לְאִישׁ כִּי אָמַרְתִּי יִשְׁלִי תִקְוָה
גַּם הָיִיתִי הַלְוִיָּהּ לְאִישׁ וְגַם יִלְדָתִי בָנִים׃ הֲלָהֶן
הַשְׁבִּירָנָה עַד אֲשֶׁר יִגְדְּלוּ הֲלָהֶן תַּעֲנֶנְנִי לְבַלְתִּי
הָיוֹת לְאִישׁ אֵל בְּנָתִי כִּי־מַרְלִי מְאֹד מִכֶּם כִּי־
יֵצְאָה כִּי יֵרֵ־יְהוָה׃ וַתִּשְׁנֶנָּה קוֹלָן וַתִּבְכְּינָה עוֹד
וַתִּשְׁק עָרְפָּהּ לַחֲמוֹתֶיהָ וּרְוַת דְּבַקָּה־בָּהּ׃ וַתֹּאמֶר
הִנֵּה שָׁבָה יְבַמְתָּךְ אֶל־עַמָּה וְאֶל־אֱלֹהֶיהָ שׁוּבִי
אֲחֵרִי יְבַמְתָּךְ׃ וַתֹּאמֶר רוּת אֶל־תִּפְנְעִי־בִי לַעֲזוּבָךְ
לָשׁוּב מֵאֲחֵרֶיךָ כִּי אֶל־אֲשֶׁר תִּלְכִּי אֵלַי וּבְאֲשֶׁר
תִּלְוִי אֵלַי עֲמִיד עִמִּי וְאֱלֹהֶיךָ אֱלֹהֵי׃ כַּאֲשֶׁר תִּמּוֹתִי
אֲמוֹת וְשֵׁם אֲבִיךָ כֹּה יַעֲשֵׂה יְהוָה לִי וְכֹה יִסֶּךְ כִּי
הַמּוֹת יִפְרִיד בִּנְיָי וּבִינְךָ׃ וַתֵּרָא כִּי־מֵת אִמְצַת הוּא
לָלֶכֶת אִתָּהּ וַתַּחְדֵּל לְדַבֵּר אֵלֶיהָ׃ וַתִּלְכְּנָה שְׁתֵּיהֶם
עַד־בּוֹאֲנָה בֵּית לֶחֶם וַיְהִי כַּבֹּאֲנָה בֵּית לֶחֶם
וַתָּהֶם כָּל־הָעוֹל עֲלֵיהֶן וַתֹּאמְרָנָה הִזֹּאת נַעֲמִי׃
וַתֹּאמֶר אֵלֶיהֶן אֶל־תִּקְרָאנָה לִי נַעֲמִי קְרָאן לִי מֵרָא

כִּי־הֵמָּר שָׁדַי לִי מָאֵד׃ אֲנִי מְלֹאָה הִלַכְתִּי וְרִיקָם
 הִשִּׁיבֵנִי יְהוָה לִמָּה תִקְרָאנָה לִי נַעֲמִי וַיְהוֶה עֲנָה
 בִּי וְשָׁדַי הִרְעֵ־לִי׃ וַתֵּשֶׁב נַעֲמִי וְרוּת הַמּוֹאֲבִיָּה
 כִּלְתָה עִמָּה הַשֹּׁבֵב מִשָּׁדַי מוֹאֵב וְהָמָּה בָּאוּ בֵּית
 לָהֶם בַּתְּחִלַּת קִצִּיר שְׁעָרִים׃ וַדַּעֲמִי מוֹדַע לַאֲשֵׁה
 אִישׁ גִּבּוֹר חֵיל מִמְּשַׁפַּחַת אֱלִימֶלֶךְ וְשִׁמוֹ בַּעֲזוֹ׃
 וַתֹּאמֶר רוּת הַמּוֹאֲבִיָּה אֶל־נַעֲמִי אֶלְכֶ־הֵנָּה הַשָּׂדֶה
 וְאֶלְקַטְתָּה בְּשִׁבְלִים אַחַר אֲשֶׁר אִמְצָא־הֵן בְּעֵינָיו
 וַתֹּאמֶר לָהּ לְכִי בָתִּי׃ וַתֵּלֶךְ וַתָּבוֹא וַתִּלְקַט בַּשָּׂדֶה
 אַחֲרֵי הַקִּצְרִים וַיִּקַּר מִקְרָהּ חֲלֻקַּת הַשָּׂדֶה לְבַעֲזוֹ
 אֲשֶׁר מִמְּשַׁפַּחַת אֱלִימֶלֶךְ׃ וְהִנֵּה־בַעֲזוֹ בָּא מִבֵּית
 לָהֶם וַיֹּאמֶר לְקִצְרִים יְהוָה עִמָּכֶם וַיֹּאמְרוּ לוֹ יִבְרַכְךָ
 יְהוָה׃ וַיֹּאמֶר בַּעֲזוֹ לְנַעֲרוֹ הַנֹּצֵב עַל־הַקִּצְרִים לְמִי
 הַנֹּעֲרָה הַזֹּאת׃ וַיַּעַן הַנַּעַר הַנֹּצֵב עַל־הַקִּצְרִים
 וַיֹּאמֶר נֹעֲרָה מוֹאֲבִיָּה הִיא הַשֹּׁבֵב עִם־נַעֲמִי מִשָּׁדַי
 מוֹאֵב׃ וַתֹּאמֶר אֶלְקַטְהֵנָּה וְאִסַּפְתִּי בַעֲמָרִים אַחֲרַי
 הַקִּצְרִים וַתָּבוֹא וַתַּעֲמוּד מֵאֵז הַבִּקְרָה וְעַד־עֲתָה
 זֶה שִׁבְתָּה הַבֵּית מַעֵט׃ וַיֹּאמֶר בַּעֲזוֹ אֶל־רוּת הַלֹּא
 שָׁמַעַת בָּתִּי אֶל־תֵּלְכִי לְלַקֵּט בַּשָּׂדֶה אַחַר וְגַם לֹא־
 תַעֲבֹרִי מוֹדֵה וְכֹה תִדְבְּקִין עִם־נַעֲרָתִי׃ עֵינֶיךָ
 בַּשָּׂדֶה אֲשֶׁר־יִקְצְרוּן וְחֲלַכְתְּ אַחֲרֵיהֶן הַלֹּא צוּיֹתִי
 אֶת־הַנֹּעֲרִים לְבִלְתִּי נִגְעֶךָ וְצִמַּת וְחֲלַכְתְּ אֶל־הַכֹּלִים
 וְשָׂתִית מֵאֲשֶׁר יִשְׁאֲבוּן הַנֹּעֲרִים׃ וַתִּפֹּל עַד־פְּנֵיהָ
 וַתִּשְׁתַּחוּ אֶרְצָה וַתֹּאמֶר אֱלֹהֵי מְדוּעַ מִצָּאתִי חַן
 בְּעֵינֶיךָ לְחַבְּרֵנִי וְאֲנִכִּי נִכְרִיָּה׃ וַיַּעַן בַּעֲזוֹ וַיֹּאמֶר לָהּ
 הִנֵּה הַגֵּר לִי כֹל אֲשֶׁר־עָשִׂית אֶת־חַמוּתְךָ אַחֲרַי

מות אישך ותעזובי אביך ואמך וארץ מולדתך
 ותלכי ארצם אשר לא ידעת תמול שלשם:
 ישלם יהוה פעלך ותהי משפחתך שלמה מעם
 יהוה אלהי ישראל אשר באת לחסות תחת
 כנפיו: ותאמר אמצא חן בעיניך אדני כי נחמתני
 כי דברת על לב שפחתך ואנכי לא אהיה כאחת
 שפחתך: ויאמר לה בעו לעת האכל גשי הלם
 ואכלת מן הלחם וטבלת פתך בחמץ ותשב מצד
 הקצרים ויצבט לך קלי ותאכל ותשבע ותתיר:
 ותקם ללקט ויצו בעו את נעויו לאמר גם בין
 העמרים תלקט ולא תכלימוה: וגם שרת שלו
 לה מן הצבתים ועובתם ולקמה ולא תגערו בה:
 ותלקט בשדה עדי הערב ותחבט את אשר לקמה
 ויהי כאיפה שערים: ותשא ותבוא העיר ותרא
 המותה את אשר לקמה ותוצא ותתן לה את
 אשר הותרה משבעה: ותאמר לה המותה איפה
 לקמת היום ואנה עשית יהי מכירך ברוד ותגר
 לקמותה את אשר עשתה עמו ותאמר שם האיש
 אשר עשיתי עמו היום בעו: ותאמר נעמי ללקתה
 ברוד הוא ליהוה אשר לא עזב חסדו את החיים
 ואת המתים ותאמר לה נעמי קרוב לנו האיש
 מגאלנו הוא: ותאמר רות המואביה גם אכי אמר
 אלי עם הנערים אשר לי תדבקין עד אסבלו את
 כל הקציר אשר לי: ותאמר נעמי אדרות כלתה
 טוב בתי כי תצאי עם נערותיו ולא יפגעו בך
 בשדה אחר: ותדבק בנערות בעו ללקט עד

בָּלוֹת קִצְיֹר־הַשְּׁעָרִים וְקִצְיֹר הַחַמְשִׁים וַתֵּשֶׁב אֶת־
 חַמּוֹתָהּ: וַתֹּאמֶר לָהּ נָעַמִי חַמּוֹתָהּ בָּתִּי הֲלֹא
 אֲבִקֶשְׁלֶךָ מִנּוּחַ אֲשֶׁר יִיטֵב לָךְ: וְעַתָּה הֲלֹא בָעֵז
 מָדַעְתָּנוּ אֲשֶׁר הָיִית אֶת־נַעֲרוֹתַי הַגֵּה־הוּא וְדָה־אֶת־
 הָרֶן הַשְּׁעָרִים הַלַּיְלָה: וְרַחֲצֵת וּסְכַת וּשְׁמַת
 שְׂמֹלֶתְךָ עֲלֶיךָ וַיְרִדָת הָרֶן אֶל־תּוֹדְעֵי לְאִישׁ עַד
 בָּלַתּוּ לֶאֱכֹל וּלְשִׁתּוֹת: וַיְהִי בְשֹׁכְבוֹ וַיִּדְעַת אֶת־
 הַמָּקוֹם אֲשֶׁר יִשְׁכַּב־שָׁם וּבָאת וּגְלוֹת מִרְגְּלֹתַי
 וּשְׁכַבְתָּ וְהוּא יִגִּיד לְךָ אֶת אֲשֶׁר תַּעֲשִׂין: וַתֹּאמֶר
 אֵלֶיהָ כֹּל אֲשֶׁר־תֹּאמְרֵי אֵלַי אֲעֵשֶׂה: וַתֵּרַד הָרֶן
 וַתַּעַשׂ כְּכֹל אֲשֶׁר־צִוְתָהּ חַמּוֹתָהּ: וַיֹּאכַל בָּעֵז וַיִּשֶׁת
 וַיִּיטֵב לָבוֹ וַיָּבֵא לְשֹׁכֵב בְּקִצְהָ הַעֲרֻמָּה וַתֵּבֵא בְלֹט
 וַתִּגַּל מִרְגְּלֹתַי וַתִּשְׁכַּב: וַיְהִי בַחֲצֵי הַלַּיְלָה וַיִּחַרַד
 הָאִישׁ וַיִּלְפַת וְהִנֵּה אִשָּׁה שֹׁכֶבֶת מִרְגְּלֹתַי: וַיֹּאמֶר
 מִי־אַתְּ וַתֹּאמֶר אֲנִי רֹת אִמְתְּךָ וּפְרִשְׁתָּ כְּנַפְיְךָ
 עַל־אִמְתְּךָ כִּי גֵּאל אֶתָּה: וַיֹּאמֶר בְּרוּכָה אַתְּ לַיהוָה
 בָּתִּי הַיִּטֵּבֶת חֶסֶדְךָ הָאֲחֵרוֹן מִזִּיקְרָאֲשׁוֹן לְבַלְתִּי־
 לָכֶת אַחֲרַי הַבְּחוּרִים אֲסִידֵל וְאִם־עֲשִׂיר: וְעַתָּה
 בָּתִּי אֶל־תִּרְאֵי כֹל אֲשֶׁר־תֹּאמְרֵי אֲעֵשֶׂה־לָּךְ כִּי
 יוֹדַע כָּל־שַׁעַר עִמִּי כִּי אִשְׁתָּ חֵיל אַתְּ: וְעַתָּה כִּי
 אֲמַנֶּם כִּי גֵּאל אֲנִי וְגַם יֵשׁ גֵּאל קְרוֹב מִמֶּנִּי: לִינִי
 הַלַּיְלָה וְהָיָה בְּבִקְרֵ אֲסִי וַיִּגְאֵלְךָ טוֹב יִגְאֵל וְאִם־לֹא
 יִחַפְּזִי לְגֵּאֵלְךָ וַיִּגְאֵלְתִּיךָ אֲנִי חִיִּיהוּהָ שְׁכַבִּי עַד־
 הַבֶּקֶר: וַתִּשְׁכַּב מִרְגְּלֹתַי עַד־הַבֶּקֶר וַתִּקַּם בְּטָרֶם
 יִבִּיר אִישׁ אֶת־רַעְיוֹנוֹ וַיֹּאמֶר אֶל־יְוָדַע כִּי־בָאתָ הָאִשָּׁה
 הָרֶן: וַיֹּאמֶר הֲבִי הַמְטַפַּחַת אֲשֶׁר־עֲלֶיךָ וְאֲחֻיִּיבָהּ

ויתאוו בה וימד שש-שערים וישת עליה ויבא
 תהעיר: ותבוא אל-חמותה ותאמר מי-את בתי
 ותגדלה את כל-אשר עשה-לה האיש: ותאמר
 שש-השערים האלה נתן לו כי אמר אלי אל-
 תבואי ריקם אל-חמותי: ותאמר שבי בתי עד
 אשר תדעין איך יפל דבר כי לא ישקט האיש
 כי אם-פלה הדבר היום: ובעז עלה השער וישב
 שם והנה הנואל עבר אשר דבר-בעז ויאמר סורה
 שבה-פה פלני אלמני ויסר וישב: ויקח עשרה
 אנשים מזקני העיר ויאמר שבו-פה וישבו: ויאמר
 לגאל חלבת השדה אשר לאחינו לאלימלך מכרה
 נעמי השבה משדה מואב: ואני אמרתי אנלך
 אונג לאמר קנה נגד הישבים ונגד זקני עמי אם
 תגאל גאל ואם-לא יגאל הנדה לי ואדעה כי אין
 זולתי לגאול ואנכי אחריד ויאמר אנכי אנאל:
 ויאמר בעז ביום-קנותי השדה מיד נעמי ומאת
 רות המואביה אשת-המת קנית להקים שם-המת
 על-נחלתו: ויאמר הנאל לא אוכל לגאלי כן-
 אשחית את-נחלתי גאל-לך אתה את-גאלתי כי
 לא-אוכל לגאול: וזאת כל-היום בישראל על-הנאדה
 ועל-התמורה לקים כל-דבר שלף איש נעלו ונתן
 לדעהו וזאת התעודה בישראל: ויאמר הנאל לבעז
 קנה-לך וישלף נעלו: ויאמר בעז לזקנים וכל-העם
 עדים אתם היום כי קנית את-כל-אשר לאלימלך
 ואת כל-אשר לכליון ומחלו מיד נעמי: וגם את-
 רות המואביה אשת מחלו קנית לי לאשה להקים

שם־המת על־נחלתו ולא־יִכְרַת שם־המת מעב־
 אחיו ומשער מקומו עדים אתם היום: ויאמרו כל־
 העם אשר־בשער והזקנים עדים יתן יהודה את־
 האשה הנבאה אל־ביתך כרחל ובקאה אשר־בנו
 שתיהם את־בית ישראל ועשה־חיל באִפְרַתָּה
 ויקרא־שם בבית לחם: ויהי ביתך בבית פְּרָץ
 אשר־ילדה תמר ליהודה מן־הזרע אשר־יתן יהודה
 קד מן־הנערה הזאת: ויבקה בעז את־דורות ויהי־
 לו האשה ויבא אליה ויתן יהודה לה הריון ותלד בן:
 ותאמרנה הנשים אל־נעמי ברוד יהודה אשר־לא
 השבית לך גאל היום ויקרא שמו בישראל: והיה
 לך למשיב נפש ולכלכל את־שיבתך כי כדתך
 אשר־אהבתך ילדתו אשר־היא טובה לך משבעה
 בנים: ותקח נעמי את־הילד והשתתהו בחיקה
 ותיחלו לאמנת: ותקראנה שמו השכנות שם לאמר
 ילד־בן לנעמי ותקראנה שמו עובד הוא אבי־ישׁי
 אבי דוד: ואלה תולדות פְּרָץ פְּרָץ הוליד את־
 חצרון: וחצרון הוליד את־דָּם ודָּם הוליד את־
 עמינדב: ועמינדב הוליד את־נחשון ונחשון הוליד
 את־שלמה: ושלמון הוליד את־בעז ובעז הוליד
 את־עובד: ועובד הוליד (הד) את־ישׁי וישׁי הוליד
 את־(את) דוד:

ימן ה נאיד (כרין עתקוט חייטל דיל רחוס נכרקא קדנשה דדרונטא שנאלט דוק):

חוליס א אנשי האיש אשר לא הלך בעצת רשעים
 ובדרך חסאים לא עמד ובמושב לצים
 לא ישב: כיו אם־בתורת יהודה חפצו ובתורתו
 יהנה

יִתֵּר מִהֶמָּה בְּנֵי הַזֹּהָר עֲשׂוֹת סִפְרִים הַרְבֵּה אֵין
קִץ וְדַחַג הַרְבֵּה יִגַּעַת בְּשָׂר׃ סוּף דְּדַבֵּר הַכֵּל נִשְׁמַע
אֶת־הָאֱלֹהִים יִרְאֵ וְאֶת־מִצְוֹתָיו שְׁמֹר כִּי־זֶה כָּל־
הָאָדָם׃ כִּי אֶתְּ (אֶתְּ) כָּל־מַעֲשֵׂה הָאֱלֹהִים יִבְיֵא
בְּמִשְׁפַּט עַל כָּל־נְעֻלָם אִם־טוֹב וְאִם־ (וּם) רַע׃

סוף דבר הכל נשמע את האלהים ירא ואת מצותיו שמור כי זה כל האדם:
יכין ה נידא (יכין עתקולט עתיכא דז"ח וזכ סקד לכרקא חליטאס דררועל עמאלל דוקבא):

שִׁיר הַשִּׁירִים אֲשֶׁר לְשִׁלְמָה׃ יִשְׁלַנִּי מִנְּשִׁיקוֹת
פִּיּוּהוּ כִּי־טוֹבִים הַדִּיד מִיַּיִן׃ לְרִיחַ שְׁמֵנֶיךָ
טוֹבִים שְׁמֵן תוֹרַק שְׁמֵךְ עַל־כֵּן עֲלֻמוֹת אֶהְבֹּד׃
כִּרְמֵי שְׁקִי לִפְנֵי הָאֲרֶץ לֵךְ שְׁלֵמָה וּמֵאֲתִים לִנְטָרִים
אֶת־פְּרִי׃ הַיּוֹשֵׁבֶת בְּגִימִים חֲבָרִים מְקַשְׂיָבִים לְקוֹלֶךָ
הַשְּׂמִיעֵנִי׃ בְּרַח־הַדּוֹדִי (הִי) וְדַמִּי־לֶךָ לְצַבִּי אֲוֹ לְעַפְר
הָאֲלִים עַל הָרִי (הִי) בַשָּׁמַיִם׃

יכין ו יאדנ (יכין עתקולט עתיכא דז"ח ולוונת לכרקא קדמאס דירכא דינויכא דוקבא):

אֵיכָה וַיִּשְׁבַּה בְּדָד הָעִיר רַבְתִּי עִם הַיִּתְדֵה
כְּאַלְמָנָה רַבְתִּי בְנוּיִם שָׂרְתִי בְּמַדִּינֹת
הַיִּתְדֵה לָמָס׃ בְּכֹוֹתֵבָה בְּלִילָה וְדַמְעָתָה עַל לַחֲוִיה
אֵיךְ־לָהּ מִנְּחָם מִכָּל־אֲהָבִיהָ כִּלְרַעִיהָ בְּגִדוֹ כִּהָ הָיָה
לָהּ לְאֵיבִים׃ גִּלְתָה יְהוּדָה מֵעֵנִי וּמִרַב עֲבָדָה הָיָה
יִשְׁבַּה בְּגוֹיִם לֹא מִצָּאָה מְנוּחַ כִּלְרַדְפִּיהָ הַשְּׁגוּיָה
בֵּין הַמְּצָרִים׃ לָמָה לִנְצָחַת־שִׁכְחֵנוּ תַעֲזֹבֵנוּ לְאַרְץ
יָמִים׃ הַשִּׁיבֵנוּ יְהוָה אֱלֹהֵינוּ וְנָשׁוּבָה חֲדָשׁ יְמֵינוּ
כְּקֶדֶם׃ כִּי אִם־ (אִם־) מָאָס מְאַסְתָּנוּ קַצְפַּת עָלֵינוּ
עַד־ (עַד־) מָאָד׃

השיבנו יהוה אליך ונשובה חדש ימינו כקדם:

יכין ה יאנד (יכין עתקולט עתיכא דז"ח טלז סקד לכרקא קדמאס דירכא עמאלל דוקבא):
(59)
בשנת

בשנת שלוש למלכות יהויקים מלך יהודה בא
 גבו כרנאצר מלך בבל ירושלם ויצר
 עליה: ויהי אזני בידו את יהויקים מלך יהודה
 ומקצת כלי בית האלהים וביאם ארץ שגער בית
 אלהיו ואת הכלים הביא בית אוצר אלהיו: ויאמר
 המלך לאשפנו רב סריסיו להביא מבני ישראל
 ומזרע המלוכה ומן הפרתמים: ומעתה הוסר התמיד
 ולתת שקוץ שמם ימים אלה מאתים ותשעים:
 אשרי המחכה ויגיע לזמנים אלה שלש מאות שלשים
 וחמשה: ואתה קד (קד) לקוץ ותנויה ותעמד לנרקה
 דקוץ (לץ) הימים:

יכין א דאנ (יכין עתקוסל עטעלס דז'ס לללפס לפרקל תכייסל דיכסל דינויסל דנוקסל):

אסרו ויהי בימי אחשורוש הוא אחשורוש המלך מהדו
 ועד כוש שבע ועשרים ומאה מדינה:
 בימים ההם בשבת המלך אחשורוש עד כפא
 מלכותו אשר בשושן הבירה: בשנת שלוש למלכו
 עשה משתה לכל שריו ועבדיו חיל פרס ומדי
 הפרתמים ושרי המדינות לפניו: וישם המלך
 אחשורוש אם על הארץ ואני הים: וכל מעשה
 תקפו וגבורתו ופרשת גדלת מרדכי אשר גדלו
 המלך הלו אהם כתובים על ספר דברי הימים
 למלכי מדי ופרס: כי מרדכי (מי) היהודי
 משנה למלך אחשורוש וגדול היהודים ורצוי
 לרוב אחיו דגש טוב לעמו ודבר שלום לכל
 (לל) ורעו:

יכין ה ידנא (יכין עתקוסל עטעלס דז'ס נוטל עון לפרקל תכייסל דיכסל עזאלסל דנוקסל):
 (60)
 ובשנת

ש
א
ה
ע
ל

עירא ובשנת אחת לכורש מלך פרס לכלות דבר--
 יהוה מפי ירמיה העיר יהוה את-רוח
 כורש מלך-פרס ויעבר-קול בכל-מלכותו ונס-
 במכתב לאמר: כה אמר כורש מלך פרס כל
 ממלכות הארץ נתן לי יהוה אלהי השמים והוא-
 פקד עלי לבנות-לו בית בירושלם אשר ביהודה:
 מי-בכם מכל-עמו יהי אלהיו עמו ויעל לירושלם
 אשר ביהודה ויבן את-בית יהוה אלהי ישראל הוא
 האלהים אשר בירושלם: זכרה להם אלהי על
 גאלי הכהנה וברית הכהנה והלויים: וטהרתים
 מכל-זכר ואעמדה משמרות לפהנים וללויים איש
 במלאכתו: ולקרבו העצים (הם) בעתים מזמנות
 ולבכורים זכרה-לי אלהי (אוי) לטובה:

יכוין ו ינדא (יכוין ונתקונס סד סר ד"א ושעט לפרקא תליתאה דירכא יעניח דטקסא):

דברי הימים אדם שת אנשי: קינן מהללאל ירד: הנוך
 מתושלח למד: למלאת דבר-יהוה
 בפי ירמיהו עד-רצתה הארץ את-שבתותיה כל-
 ימי השמה שבתה למלאות שבעים שנה: ובשנת
 אחת לכורש מלך פרס לכלות דבר-יהוה בפי
 ירמיהו העיר יהוה את-רוח כורש מלך-פרס ויעבר-
 קול בכל-מלכותו ונס-במכתב לאמר: כה אמר
 (אר) כורש מלך פרס כל-ממלכות הארץ נתן
 לי יהוה אלהי השמים והוא-פקד עלי לבנות-לו
 בית בירושלם אשר ביהודה מי-בכם מכל-עמו
 יהוה אלהיו עמו (עני) ויעל:

יכוין ה ינדא (יכוין ונתקונס תירק ד"א וטקסא לפרקא תליתאה דירכא דשטאלא דטקסא):

ואומר קדיש

אמר

ליל שבועות

ואתם יצאו אור הכנה שהוא מוסד על שנות מכוונים ככל עשר קטיות כפי הקבלה. ויסקו
המחבר האלהי הכי הגדול ה"ה כשהוא י' עשה זכות זל"ה וזונו חתום בלשני הכתים דהיינו
אני משה זכות יצו. ויטורו טירה חדשה בשפה צדורה ותנעוה קדושה :

לחן אל מסתתר או אם אפס רובע הקן:

אור הננו בליבן המחשוף. אצילי קדשו לו רוחם יכסוף.
איש על דגלו שפכו יאסוף. בתקנת הוש זחר אין סוף:
נמע שעשועים שם אצלו המון. שובע צחצחות גנזי הממון.
נוצר עולמים וכל המון. לכל שכל ולכל אדם קדמון: יצק
אדנים שם במרומים. ראשי עמודים שבעה קיימים. בס
נכון בפא מלכות עולמים. אוה למושב לו עתיק ימים: מקבר
פקתר לא נודע איה. נוצר הסד קונה הכל ומחיה. ארך אפים
אל רחום היה. פה תאמר לבני ישראל אהיה: שכל טוב
חונן לגפש תיה. אתה אבינו רב העלילה. האר נתיבור
הכמה ותושיה. אבא בם אודה יה: הוצר השולמ על כל
הברואים. מבין פתאים משפיל גביאים. פתח שערי בינה
הנפלאים. אבא בנבורות אדני יהוה: זכור הסדף לישראל.
לתת גדלה לדל שואל. מגן אברדם שלח נא גואל. וקראת
שמו עמנו אל: בפיר חזק עתה תהים. מעוז נבורתך רעיונית
רוחים. פחד יצחק הצל הנוהים. יודע פי אתה אלהים: ותיק
זכור מעמד הר סיני. בהגלות תפארתך אל אמוני. אביר
יעקב שמע קול תחנוני. ואני תפלתי לך יהוה: תמוך רגלי
על כס הפלאות. בנצח הודך ענגי נוראות. בימי משה ואהרן
עשה לטובה אות. אתה יהוה אלהים צבאות: יקיר אמור
לצרותי די. נוהג בצאן יוסף הוסף מחמדי. יסד בציון אל
חי יקרת יסודי. ונחלת עריצים משדי: צמח במלכות יראו
עיני. עמו אלהו קנאי בן קנאי. מגן דוד הקשב שיר רגני.
למען שמך אדני: וזיו שפעך לשרפים תביא. על חיות ואופנים
ברגלך תצביא. שבע שמחות לארץ הצבי. יהיו לרצון אמרי
פי והגיון לבי:

תהים. הסמה חלשן סריר נטיחי ושהינה: רוחים. יראים חלשן כל הסמנו וכל מרס:
הנוהים. לנעקים חלשן כהס על העון עללים:

ליל שבועות

אמר הלצור הירא ס"ט הגדתי היום אשר צעיר הקלש רועלים חוב"צ ועס"ק סנרוק חוב"צ
השרידים אשר ה קולא חין קורין צלילה הזה סדר משניות המפס על פי ו"ט הכז עיר
וקדים מהר"ח הכהן ז"ל צפברו היקר טור צרקת וב"ב צעמו מהר"א גיריליא ז"ל צפי' הילקוט
צימקאל פי' ד' ויש עי טרלה לנמוד ומכאן טאין לקרות משניות צענת וכחוצ צפבר. ואין דמיונו
שולח יפה ומקני לן יקר סדוהס ומצבינו מהר"ח ז"ל מצבינו האר"י ז"ל ה' קולא על סלסלן
צענת כוהס פרקיס. ואין להאריך:

כל ישראל יש להם חלק לעולם הבא שנאמר
ועמד כלם צדיקים לעולם ירשו ארץ נצור
ממעי מעשה ידי להתפאר:

סדר זרעים

נסכת ברכות

כאימתי קורין את שמע בערבית משעה שהכהנים
נכנסים לאכול בתרומתן עד סוף
האשמורת הראשונה דברי רבי אליעזר. והכמים
אומרים עד חצות. רבן גמליאל אומר עד שיעלה
עמוד השחר. מעשה שבאו בניו מבית המשתה
אמרו לו לא קרינו את שמע אמר להם אם לא
עלה עמוד השחר תיביים אתם לקרות. ולא זו
בלבד אלא כל מה שאמרו חכמים עד חצות
מצותן עד שיעלה עמוד השחר. הקמר חלבים
איברים מצותן עד שיעלה עמוד השחר וכל
הנאכלין ליום אחד מצותן עד שיעלה עמוד השחר
אם בן למה אמרו חכמים עד חצות כדי להרחיק
את האדם מן העבירה:

חוב אדם לברך על הרעה בשם שהוא מברך
על הטובה שנאמר ואהבת את יי אלהיך
בכל לבבך ובכל נפשך ובכל מאדך בכל לבבך
בשני יצריך ביצור טוב וביצור רע ובכל נפשך

א
ב
ג
ד
ה
ו
ז
ח
ט
י
יא
יב
יג
יד
טו
טז
יז
יח
יט
כ
כא
כב
כג
כד
כה
כו
כז
כח
כט
ל

אפילו הוא נוטל את נפשך ובכל מאדך בכל
 ממונך. דבר אחר בכל מאדך בכל מדה ומדה
 שהוא מודד לך הוי מדה לו במאור מאד. לא
 יקל אדם את ראשו כנגד שער המזרח שהוא
 מבויין כנגד בית קדש הקדשים לא יכנס להר
 הבית לא במקלו ולא במנעלו ולא באפונדתו
 ולא באבק שעל רגליו ולא יעשנו קפנדריא ורקיקה
 מקל וחומר. כל הותמי ברכות שהיו במקדש היו
 אומרים מן העולם משקלקלו האפיקורוסים ואמרו
 אין עולם אלא אחד התקינו שיהיו אומרים מן
 העולם ועד העולם והתקינו שיהא אדם שואל
 את שלום חבירו בשם שנאמר והנה בעו בא מבית
 להם ויאמר לקוצרים יי עמכם ויאמרו לו יברכה יי
 ואומר יי עמך גבור החיל ואומר אל תבוז כי
 זקנה אפך ואומר עת לעשות ליי הפרו תורתך.
 רבי נתן אומר הפרו תורתך משום עת לעשות ליי:

סוכת פאה

אלו דברים שאין להם שיעור הפאה והבפורים
 והראיון וגמילות חסדים ותלמוד תורה: אלו
 דברים שאדם אוכל פירותיהן בעולם הזה והקרן
 קיימת לו לעולם הבא ואלו הן כבוד אב ואם
 וגמילות חסדים והבאת שלום בין אדם לחבירו
 ותלמוד תורה כנגד כלם:

מי שיש לו חמישים זוז והוא נושא ונותן בהם הרי זה
 לא ישול וכל מי שאינו צריך לטול ונוטל אינו מת
 מן הזקנה עד שיצטרך לבריות וכל מי שצריך

שול ואינו נוטל אינו מת מן הזקנה עד שיפרנס
 אחרים משלו. ועליו הכתוב אומר ברוך ה' אלהינו
 אשר יבטח בני ויהיה יי מבטחו. ובן דין שדין דין אמת
 אמתו: וכל מי שאינו לא חגר ולא סומא ולא
 פה ועושה עצמו כאחד מהם אינו מת מן הזקנה
 שיהיה כאחד מהם. שנאמר ודורש רעה
 בואנו. ונאמר צדק צדק תרדוף. וכל דין שזוקק
 וחדר ומטה את הדין אינו מת מן הזקנה עד
 עיניו כהות שנאמר ושחרר לא תקח פי השוחר
 יעור פקחים:

מסכת רמא

שכרין שבדמאי השיתין והרימין והעוורדין ובנות
 שותה ובנות שקמה נובלות התמרה והגופנין
 הנצפה וביהודה האוג והחומץ והכספר רבי
 אומר כל השיתין פטורים חוץ משל דוקרא.
 הרימין פטורים חוץ מרימי שקמונה כל בנות
 שקמה פטורות חוץ מן המוסטפות:

שהיו לו עשר שורות של עשר עשר כדי יין
 ואמר שורה החיצונה אחת מעשר ואין ידוע
 איזו היא. נוטל שתי חביות באלקסון. חצי שורה
 לחיצונה אחת מעשר ואין ידוע איזו היא נוטל
 שתי חביות מארבע ניות. שורה אחת מעשר
 ואין ידוע איזו היא נוטל שורה אחת לוקסן. חצי
 שורה אחת מעשר ואין ידוע איזו היא נוטל שתי
 שורות לוקסן. חבית אחת מעשר ואין ידוע איזו
 היא נוטל מכל חבית וחבית:

صفحة (صفحات) مفقودة page(s) missing

בדחמים והזוגין אינן כלאים זה בזה. השעורים
ושבולת שועל הפוסמין והשיפון הפול
והספיר הפורקדן והטופח ופול הדבן והשעורים
אינם כלאים זה בזה:

אותות הנרדין ואותות הפוכסין אסורות משוב
כלאים התוכף הכיפה אחת אינה חבור
ואין בה משום כלאים והשומטה בשבת פטורה
עשה שני ראשיה לצד אחד חבור ויש בה משום
כלאים והשומטה בשבת חיב. רבי יהודה אומר
עד שישלש השק והקופה מצטרפין לכלאים:

מסכת שביעית

עד אימתי חורשין בשדה האילן ערב שביעית ביה
שמאי אומרים כל זמן שהוא יפה לפרי וביה
הלל אומרים עד העצרת. וקרובין דברי אלו להיוון
בדברי אלו:

המחזיר חוב בשביעית רוח חכמים נוחה הימנו
הלוח מן הנר שנתגירו בניו עמו לא יחזיר
לבניו ואם החזיר רוח חכמים נוחה הימנו

מסכת תרומות

חמשה לא יתרומו ואם תרמו אין תרומתן תרומה
החדש השומטה והקטן והתורם את שאינ
שלו. נכרי שתורם את של ישראל אפילו ברשות
אין תרומתו תרומה:

מדליקין שמן שרפה בבתי כנסיות ובבתי מדרשות
ובמבואות האפלין ועד גבי החולין ברשות
כהן. בת ישראל שגשאת לכהן והיא למודה לבוא
אצל אביה אביה מדליק ברשותה. מדליקין בבית

המשתה אכל לא בבית האכל. דברי רבי יהודה
רבי יוסי אומר בבית האכל אכל לא בבית
המשתה רבי מאיר אוסר כאן וכאן. רבי שמעון
מתיר כאן וכאן:

מסכת מעשרות

לל אמרו במעשרות כל שהוא אוכל ונשמר
וגדוליו מן הארץ חייב במעשרות. ועוד כלל
חר אמרו כל שתחלתו אוכל וסופו אוכל אף
ד פי שהוא שומרו להוסיף אוכל חייב קטן וגדול
אל שאין תחלתו אוכל אכל סופו אוכל אינו חייב
עד שיעשה אוכל:

וה בעל בכי ובצל של רכפא וגריסין הקלקין
והעדשים המצריות רבי מאיר אומר אף
קרקס רבי יוסי אומר אף הקטניות פטורין מן
מעשר ונלקחין מכל אדם בשביעית. ורע לוף
ועליון ורע כרישים ורע בצלים ורע לפת וצנונות
שאר ורעוני גנה שאינן נאכלין פטורין מן
מעשרות ונלקחין מכל אדם בשביעית. אף על
פי שאביהן תרומה הרי אלו נאכלין:

מסכת מעשר שני

תן מעשר שני אין מוכרין אותו ואין ממשכנין אותו
ואין מחליפין אותו ולא שוקלין בנגדו ולא
אמר אדם לחברו בירושלים היקדי יין ותן לי שמן.
בן שאר כל הפירות אכלנותינן והקזה מתנת חנם:
ביתן כהן גדול העביר הודיות המעשר אף הוא
בשל את המעוררין ואת הנוקפים. ועד ימיו
היה פטוש מכה בירושלים ובמיו אין אדם צריך
לשאול על הדמאי:

המשה דברים תיבום בחלה החטים והשעורים
והכוסמים ושבולת שועל והשיפון הרי אלה

תיבין בחלה ומצטרפין זה עם זה ואסורין בחלה
מלפני הפסח ומקצור מלפני העומר ואם השריש
קודם לעומר העומר מתירן. ואם לאו אסורין עד
שיבוא העומר הבא: בן אנטיגנוס העלה בכורות
בבבל ולא קבלו ממנו: יוסף הכהן הביא בפור
יין ושמן ולא קבלו ממנו אף הוא העלה בננו ובני
ביתו לעשות פסח קטן בירושלים והתחירוהו שלא
יקבע הדבר חובה: אריסטון הביא בכוריו מאפמיו
וקבלו ממנו מפני שאמרו הקונה בסוריא פהונה

בפרוד שבירושלים: מסכת ערלה

הנוטע לפיג ולקורות פטור מן הערלה. רבי יוסף
אומר אפילו אמר הפנימי למאכל והחיצוני
לפיג הפנימי חייב והחיצוני פטור:

ספק ערלה בארץ ישראל אסור ובסוריא מתיר
ובחוצה לארץ יורד ולוקח ובלבד שלא יראנו
לוקט. ברם גטוע ירק וירק נמכר חוצה לו בארץ
ישראל אסור ובסוריא מתיר. ובחוצה לארץ יורד
ידוקט ובלבד שלא ילקוט ביד. החדש אסור מן
התורה בכל מקום. והערלה הלכה והתכלאים
מדברי סופרים:

מסכת בכורים

יש מביאין בכורים וקורין. מביאין ולא קורין. ויש
שאינן מביאין. אלו שאינן מביאין הנוטע לתוך
שלו והקריף לתוך של יחיד או לתוך של רבים. וכן
המקריף מתוך של יחיד או מתוך של רבים לתוך

שלו הנוטע לתוך שלו והברוך לתוך שלו ודרך
 יהודי ודרך הרבים באמצע הרי זה אינו מביא
 רבי יהודה אומר כנה מביא:

מה אמרו הכפורים כנכסי כהן שהוא קונה מהם
 עבדים וקרקעות ובהמה שמאה ובעל חוב
 ושלן בחובו ואשה בכתובתה כספר תורה. ורבי
 יהודה אומר אין נותנין אותם אלא לחבר בטובה.
 חכמים אומרים נותנין אותם לאנשי משמר והם
 מחלקין ביניהם פקדשי המקדש: קדים

סדר מועד

סכת שבת

ציאות השבת שמים שהן ארבע בפנים. ושמים
 שהן ארבע בחוץ. כיצד העני עומד בחוץ
 בעל הבית בפנים. פשט העני את ידו לפנים ונתן
 לתוך ידו של בעל הבית או שנטל מתוכה והוציא
 העני חייב ובעל הבית פטור. פשט בעל הבית את
 ידו לחוץ ונתן לתוך ידו של עני או שנטל מתוכה
 חכמים בעל הבית חייב והעני פטור. פשט העני
 את ידו לפנים ונטל בעל הבית מתוכה או שנתן
 לתוכה והוציא שניהם פטורים. פשט בעל הבית
 את ידו לחוץ ונטל העני מתוכה או שנתן לתוכה
 וחכמים שניהם פטורים:

גפירין גדרים בשבת. ונשאדין לדברים שהן
 לצורך השבת. פוקקין את המאור ומודדין
 את המטלת ואת המקוה. ומעשה בימי אביו של
 רבי צדוק ובימי אבא שאיל בן בטנית שפקקו את
 המאור בטפח וקשרו את המקידה בגמי לידע אם

יש בניגית פותח טפה אם לאו. ומדבריהם למתן
שפוקקין ומודדין וקושרין בשבת:

ססכת ערובין

מבוי שהוא גבוה למעלה מעשרים אמה ופעם
רבי יהודה אומר אינו צריך. והרחב מעשר
אמה י' ע"ט. ואם יש לו צורת הפתח אף על פ
שהוא רחב מעשר אמות אין צריך למעט:

שרץ שנמצא במקדש כהן מוציא בהמינו של
לשהות הפומאה דברי רבי יוחנן ב

ברוקה רבי יהודה אומר בצבת של עץ שלא לרבו
את הפומאה. מהיכן מוציאין אותו מן ההיכל ומ
האולם ומבין האולם ולמזבחה. דברי רבי שמעון ב
גם. רבי עקיבא אומר מקום שתביין על ודו
קרת ועל שנתו השאת משם מוציאים אותו ושאו
כל המקומות כופין עליו פסכת רבי שמעון אומר
מקום שהתירו לך חכמים משלך נתנו לך. שלא
ססכת פסחים התירו לך אלא משום שבות:

אור לארבעה עשר בדרך את החמץ לאור הנר
כל מקום שאין מכניסים בו חמץ אין צריך
בדיקה ולמה אמרו שתי שורות במרתף מקוב
שמכניסים בו חמץ. בית שמאי אומרים שתי שורות
עד פני כל המרתף בית הלל אומרים שתי שורות
החיצונות שהן העליונות:

הפסח אחר הצות מטמא את הידים. הפניול והנותר
מטמאים את הידים. ברוך ברכת הפסח פטר
את של זבח. ברוך את של זבח לא פטר את של
פסח. דברי רבי ישמעאל רבי עקיבא אומר לא
פוטרת זו ולא זו פוטרו

לכל חיבים בראיה חוץ מחרש שוטה וקטן
 וטומטום ואנדרונינוס ונשים ועבדים שאינם
 משחררים החגר והסומא והחולה והזקן ומי שאינו
 יכול לעלות ברגליו. איזהו קטן כל שאינו יכול
 לרכוב על כתפיו של אביו ולעלות מירושלים
 להר הבית. דברי בית שמאי ובית הלל אומרים
 כל שאינו יכול לאחוז בידו של אביו ולעלות
 מירושלים להר הבית שנאמר שלש רגלים:

ביצד מעבירים עד שהרת עזרה. מטבילים את
 הכלים שהיו במקדש ואומרים להם הזהרו
 שלא תגעו בשלחן ובמנורה ותטמאוהו. כל
 הכלים שהיו במקדש יש להם שניים ושלישים.
 שאם נטמאו הראשונים יביאו שניים תחתיהן. כל
 הכלים שהיו במקדש טעונין טבילה חוץ ממזבח
 הזהב ומזבח הנחשת מפני שהם כקרקע. דברי
 רבי אליעזר וחכמים אומרים מפני שהם מצפים:

^{מסכת ביצה}

ביצה שגולדה ביום טוב בית שמאי אומרים תאכל
 ובית הלל אומרים לא תאכל. בית שמאי
 אומרים שאור בכזית וחמץ בכפות בת ובית הלל
 אומרים זה וזה בכזית: מי שזמן אצלו אורחים לא
 יוליכו בידם מנות אלא אם בן זכה להם מנותיהם
 מערב יום טוב אין משקים ושוחטים את המדבריות
 אכל משקים ושוחטים את הביתיות. אלו הם
 ביתיות הלנות בעיר מדבריות הלנות באפר:

^{מסכת מועד קטן}

משקים בית השלחן במועד ובש
 שיצא בתהלה בין ממעין

אכל אין משקין לא ממי הגשמים ולא ממי הקילון
ואין עושין עונות לגפנים:

בראשי חדשים בהנבחה ובפורים מענות ומטפחות
בזה ויבזה אכל לא מקוננות. נקבר המת לא
מענות ולא מטפחות. איזהו ענוי שקלן עונות
באחת קינה שאחת מדברת וכלן עונות אחריה
שנאמר ולמדנה בנותיכם נהי ואשה רעותה קינה
אבל לעתיד לבא הוא אומר בלע המות לנצח
ומחה יי אלהים דמעה מעל כל פנים:

סוכת ראש השנה

ארבעה ראשי שנים הם באחד בניסן ראש השנה
למלכים ולרגלים. באחד באלול ראש
השנה למעשר בהמה רבי אליעזר ורבי שמעון
אומרים באחד בתשרי. באחד בתשרי ראש השנה
לשנים ודשמיטין וליובלות לנטיעה ולירקות באחד
בשבט ראש השנה לאילן בדברי בית שמאי בית
הלל אומרים בחמשה עשר בו:

סדר תקיעות שלש של שלש שעור תקיעה
כשלש תרועות שעור תרועה כשלש יבבות. תקע
בראשונה ומשך בשניה כשתים אין בידו אלא אחת
מי שברך ואחר כך נתמנה לו שופר תוקע ומריע
ותוקע שלש פעמים. בשם ששליח צבור חיב כך
כל יחיד ויחיד חיב. רבן גמליאל אומר שליח צבור
מוציא את הרבים ידי חובתן:

סוכת יומא

שבועת ימים קודם יום כפורים מפרשין בהן גדול
מביתו ללשכת פלחדרין ומתקינין לו בהן
אחר תחתיו שמא יארע בו פסול רבי יהודה אומר

אָה אִשָּׁה אַחֶרֶת מִתְקַיֵּינִין לוֹ שְׂמֵא תָמוֹת אִשְׁתּוֹ
שָׁנָא מֵר וּכְפָר בְּעַדוֹ וּבְעַד בֵּיתוֹ. בֵּיתוֹ זֹו אִשְׁתּוֹ.
אָמְרוּ לוֹ אִם כֵּן אֵין לְדַבֵּר סוּרָה:

הָאוֹמֵר אַחְטָא וְאִשׁוּב אַחְטָא וְאִשׁוּב אֵין מִסְפִּיקִין
בְּיָדוֹ לַעֲשׂוֹת תְּשׁוּבָה. אַחְטָא וְיּוֹם הַכַּפּוּרִים

אֵין יּוֹם הַכַּפּוּרִים מְכַפֵּר. עֲבֵרוֹת שְׁבִין אָדָם
לְמָקוֹם יּוֹם הַכַּפּוּרִים מְכַפֵּר עֲבֵרוֹת שְׁבִין אָדָם

לְחַבְרוֹ אֵין יּוֹם הַכַּפּוּרִים מְכַפֵּר עַד שִׁירְצָה אֶת
תְּבָרוֹ: אֶת זֹו דִּרְשׁ רַבִּי אֱלִיעֶזֶר בֶּן עֲזַרְיָה מִכַּל

דְּשַׁנְתַּשְׁאֲתִיכֶם לִפְנֵי יי תִּטְהַרוּ עֲבֵרוֹת שְׁבִין אָדָם
וְאֶל מָקוֹם יּוֹם הַכַּפּוּרִים מְכַפֵּר עֲבֵרוֹת שְׁבִין אָדָם

שִׁירְצָה אֶת יּוֹם הַכַּפּוּרִים מְכַפֵּר עַד שִׁירְצָה אֶת
הַשָּׁחַט בֵּירוֹ. אָמַר רַבִּי עֲקִיבָא אֲשֶׁרִיכֶם יִשְׂרָאֵל לִפְנֵי מִי

בְּאֵאתֶם מִטְהַרִּין וּמִי מְטַהֵר אֶתְכֶם אֲבִיכֶם שְׁבַשְׁמַיִם
וּמִשְׁנָא מֵר וְזֶרְקֵתִי עֲלֵיכֶם מִיִּם טְהוּרִים וּטְהַרְתֶּם וְאוֹמֵר

מִקְוֵה יִשְׂרָאֵל יי מַה מִּקְוֵה מְטַהֵר אֶת הַטְּמֵאִים אִף
הַקָּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא מְטַהֵר אֶת יִשְׂרָאֵל:

סִכָּה שֶׁהִיא גְבוּהָה לְמַעְלָה מֵעֲשָׂרִים אַמָּה פְּסוּלָה
רַבִּי יְהוּדָה מְכַשֵּׁיר. וְשֵׁאִיגָה גְבוּהָה עֲשָׂרָה

טַפְּחִים וְשֵׁאִין לָהּ שְׁלֹשָׁה דְּפָנּוֹת וְשַׁחֲמָתָה מְרוּבָה
מִצֻּלָּתָה פְּסוּלָה. סִכָּה יִשְׁנָה בֵּית שְׂמַאי פּוֹסְלִין

וּבֵית הַלֵּל מְכַשֵּׁרִין. יְאִיזָה הִיא סִכָּה יִשְׁנָה כָּל
שְׁעֵשְׂאָה קוֹדֵם לְחַג שְׁלִשִׁים יּוֹם. אָבֵל אִם עֲשָׂאָה

לְשֵׁם חַג אִפְּלוּ מִתְחַלֶּת הַשְּׁנָה בְּשָׂרָה:
חַל לְהִיּוֹת יּוֹם אֶחָד לְהַפְסִיק בְּנִתִּים מִשְׁמֵר שְׁזַמְנוּ

קָבוּעַ. הָיָה נוֹטֵל עֶשֶׂר חֲדוֹת וְהַמֶּת עֶכָב נוֹטֵל

שתי יום בשאר ימות השנה הנכנס נטל שש והיצא
נטל שש. רבי יהודה אומר הנכנס נוטל שבע
והיצא נוטל חמש. הנכנסין חולקין בצפון והיוצאין
בדרום. בילגנה לעולם חולקת בדרום וטבעתה
קבועה וחלונה סתומה:

מסכת הענית

מאימתי מזכירין גבורות גשמים רבי איעזר אומר
מיום טוב הראשון של חג רבי יהושע אומר
מיום טוב האחרון של חג. אמר לו רבי יהושע
הואיל ואין הגשמים סימן ברכה בחג למה הוא
מזכיר אמר לו רבי איעזר אף אני לא אמרתי
לשאל אלא להזכיר משיב הרוח ומוריד הגשם
בעונתו אמר לו אם בן לעולם יהא מזכיר:

אמר רבן שמעון בן גמליאל לא היו ימים טובים
לישראל כחמשה עשר באב וכיום הכפורים
שבהן בנות ירושלים יוצאות בכלי לבן שאולים
שלא לביש את מי שאין לו. כל הפלים טעונין
טבילה ובנות ירושלים יוצאות וחולות בכרמים
ומה היו אומרות בחור שאנא עיניך וראה מה אתה
בורר לך אל תתן עיניך בניו תן עיניך במשפחה.
שקר החן והבל היופי אשה יראת יי היא תתהלל.
ואומר תנוקה מפרי ידיה ויהללוה בשערים מעשיה.
ובן הוא אומר צאינה וראינה בנות ציון במלך
שלמה בעטרה שעטרה לו אמו ביום חתונתו וביום
שמחת לבו. ביום חתונתו זו מתן תורה. וביום
שמחת לבו. זה בנין בית המקדש שיבנה במהרה
בימינו אמן:

מסכת שקלים

בְּאֶחָד בְּאֶרֶר מִשְׁמֵי עֵינַיִם עַל הַשְּׁקָלִים וְעַל הַכֶּלָּאִים
 בַּחֲמֵשָׁה עָשָׂר בּו קוֹרִים אֶת הַמְּגִדָּה בְּכַפַּיִם
 וּמִתְקַנִּים אֶת הַדְּרָכִים וְאֶת הַרְחֵבֶת וְאֶת מְקוֹאוֹת
 הַמַּיִם וְעוֹשִׂים כָּל צְרָכֵי הַרְבִּיִם וּמְצַיְנִים אֶת
 הַקְּבֵרוֹת וְיוֹצְאִים אֶת עַד הַכֶּלָּאִים :

אֵיבָרֵי הַתְּמִיד נִתְּנִים מִחֲצֵי כֶּבֶשׂ וּלְמִשְׁה בַּמִּזְרַח
 וְשֵׁל מוֹסְפִיז נִתְּנִים מִחֲצֵי כֶּבֶשׂ וּלְמִשְׁה
 בַּמַּעֲרָב וְשֵׁל רֵאשִׁי הַדְּשִׁימִנְתָּנִים מִתַּחַת כַּרְכּוּב
 הַמִּזְבֵּחַ מִלְמִשְׁה. הַשְּׁקָלִים וְהַכַּפּוּרִים אֵינָם נוֹהֲגִים
 אֲדָא בְּפָנֵי הַבַּיִת אֲבָל מֵעֵשֶׂר דָּגוּ וּמֵעֵשֶׂר בַּהֶמְהָ
 וְהַכַּבּוּרוֹת נוֹהֲגִים בֵּין בְּפָנֵי הַבַּיִת בֵּין שְׂדָא בְּפָנֵי
 הַבַּיִת. הַמְּקַדֵּשׁ שְׁקָלִים וּבַכּוּרִים הָרִי זֶה קָדֵשׁ.
 רַבִּי שְׁמַעוֹן אוֹמֵר הָאֵמֶר בַּכּוּרִים קָדֵשׁ אֵינְסִי קָדֵשׁ :

מסכת מגילה

מִגְּלָה נִקְרָאת בְּאֶחָד עָשָׂר בַּשָּׁנִים עָשָׂר. בְּשֵׁלֶשָׁה
 עָשָׂר. בְּאַרְבָּעָה עָשָׂר. וּבַחֲמֵשָׁה עָשָׂר. לֹא
 פְּחוֹת וְלֹא יוֹתֵר. כַּרְבִּים הַמּוֹקְפִים חוֹמָה מִיּוֹת
 יְהוֹשֻׁעַ בּו נוֹז. קוֹרִים בַּחֲמֵשָׁה עָשָׂר. כַּפּוּרִים
 וְעִירוֹת גְּדוּלוֹת קוֹרִין בְּאַרְבָּעָה עָשָׂר. אֲדָא
 שֶׁהַכַּפּוּרִים מְקַדְּמִין דְּיוֹם הַכְּנִיסָה :

מֵעֵשָׂה רֵאוּבֵן נִקְרָא וְלֹא מִיתְרָגֵם. מֵעֵשָׂה תָמָר
 נִקְרָא וּמִיתְרָגֵם. מֵעֵשָׂה עֶגְלָה הָרֵאשׁוֹן נִקְרָא
 וּמִיתְרָגֵם וְהַשְּׁנֵי נִקְרָא וְלֹא מִיתְרָגֵם. בְּרַבְתַּי כַּהֲנָנִים
 מֵעֵשָׂה דוֹד וְאַמְנוֹז. לֹא נִקְרָאִים וְלֹא מִיתְרָגְמִין.
 אֵינָם כְּפִטְרִין בְּמַרְכָּבָה רַבִּי יְהוּדָה מַתִּיר. רַבִּי
 אֲדִיעֶזֶר אוֹמֵר אֵינָם מְפִטְרִין בַּהוֹדֵעַ אֶת יְרוּשָׁלַּיִם :

המש עשרה נשים. פוטרות צרותיהן. וצרות
 צרותיהן מן החליצה. ומן היבום. עד סוף
 העולם. ואלו הן פתו וכת פתו וכת בנו בת אשתו.
 וכת בנה וכת בתה. חמותו ואם חמותו. ואם חמיו.
 אחותו מאמו ואחות אמו. ואחות אשתו ואשת
 אחיו מאמו. ואשת אחיו שלא היה בעולמו. וכלתו.
 הרי אלו פוטרות צרותיהן וצרות צרותיהן מן
 החליצה ומן היבום. עד סוף העולם. וכלן אם מתו
 או מיאנו או נתגרשו או שנמצאו אילוניות. צרותיהן
 מתרות. ואי אתה יכול לומר בהמותו ובאם חמותו
 ובאם חמיו. שנמצאו אילוניות או שמיאנו:
 אמר רבי עקיבא בשם רבי לנהרדעא לעבר השנה.
 מצאני נחמיה איש בית דלי. ואמר לי. שמעתי
 שאין משיאין את האשה בארץ ישראל על פי עד
 אחד. אלא רבי יהודא בן בבא. ונומיתי לו בן
 הדברים. אמר לי אמר להם משמי אתם יודעים
 שהמדינה הזאת משבשת בניסות מקבלני מרבן
 גמליא הזקן. שמשאין את האשה על פי עד אחד
 וכשבאתי והרציתי הדברים לפני רבן גמליא שמח
 לדברי. ואמר מצאנו חבר לרבי יהודה בן בבא.
 מתוך הדברים נזכר רבן גמליא. שנהרגו הרונים
 בתל ארזא. והשיאר רבן גמליאל הזקן גשותיהן על
 פי עד אחד. והחזקו להיות משיאין. עד מפי עד.
 מפי עבד מפי אשה. מפי שפחה. רבי אליעזר ורבי
 יהושע אומרים אין משיאין את האשה על פי עד

אחד. רבי עקיבא אומר. לא על פי אשה ולא על
 פי עבד. ולא על פי שפחה ולא על פי קרובים
 אמרו לו מעשה בבני דוי. שהלכו לצוער עיר
 התמרים וחלה אחד מהם בדרך. והביאו בפונדק.
 ובחזרתם אמרו לפונדקית. אייה חברנו אמרה להם
 מת וקברתיו. והשיאו את אשתו. אמרו לו. ודא
 תהא כהנת בפונדקית. אמר להם לכשתהא
 פונדקית נאמנת. הפונדקית הוציאה להם מקלו
 ותרמידו וספר תורה שהיה בידו :

מסורת כתובת

בתורה נשאת ליום רביעי ואלמנה ליום החמישי
 שפעמים בשבת בתי דינים יושבין בעירות
 ביום השני וביום החמישי שאם היה לו טענת
 בתולים. היה משכים לבית דין :

הכל מעלין לארץ ישראל ואין הכל מוציאין. והכל
 מעדין לירושלם ואין הכל מוציאין אחד
 אנשים ואחד נשים ואחד עבדים. נשא אשה בארץ
 ישראל וגרשה בארץ ישראל נותן לה ממעות ארץ
 ישראל נשא אשה בארץ ישראל וגרשה בקפוטקיא
 נותן לה ממעות ארץ ישראל. נשא אשה בקפוטקיא
 וגרשה בארץ ישראל נותן לה ממעות ארץ ישראל.
 רבי שמעון בן גמליאל אומר נותן לה ממעות
 קפוטקיא. נשא אשה בקפוטקיא וגרשה בקפוטקיא
 נותן לה ממעות קפוטקיא :

מסכת קדושין

האשה נקנית בשלשה דרכים. וקונה את עצמה
 בשתי דרכים. נקנית בכסף בשטר ובביאה
 בכסף. בית שמאי אומרים בדינר ובשנה דינר.

ובית הלל אומרים בפרומה ובשנה פרומה. ובמה
 היא פרומה. אחד משמונה באיטר האמלקי. וקונה
 את עצמה בגט ובלמיתת הבצל. הובמה נקנית
 בביאה. וקונה את עצמה בחליצה ובמיתת ה'בם:
 רבי יהודה אומר לא ירעה חוק בהמה. ולא יישנו
 שני רוקים במלית אחד. ותקמים מתירים.
 כל שעסקו עם הנשים. לא יתנדד עם הנשים.
 ולא ילמד אדם את בנו אומנות בין הנשים. רבי
 מאיר אומר לעולם ילמד אדם את בנו אומנות
 נכה וקלה. ותפלל למי שהעושר והנכסים שלו
 שאין אומנות שאין בה עניות ועשירות שלא עניות
 מן האומנות ולא עשירות מן האומנות אלא הכל
 לפי זכותו רבי שמעון בן אפרח אומר ראית מימד
 הנה וסוף שיש להם אומנות. והן מתפרנסין שלא
 בצער. והלא לא נבראו. אלא לשמשני. ואני
 נבראתי לשמש את קוני. ומה אלו שנבראו
 לשמשני הם מתפרנסים שלא בצער אני שנבראתי
 לשמש את קוני אינו דין שאתפרנס שלא בצער.
 אלא שהרעותי את מעשי וקפחתי את פרנסתי אבא
 נורין איש צידן אומר משום אבא נוריא לא ילמד
 אדם את בנו חמר גמל ספר ספן רועה ותנוני.
 שאומנותן אומנות לסטים רבי יהודה אומר משמו
 התמרים רבן רשעים. הנמלים רבן כשרים. הספגן
 רבן חסידים טוב שברופאים לניהולם. והבשר
 שבטבחים שתפו של עמלק. רבי נהוראי אומר
 מניח אני כל אומנות שבעולם. ואני מלמד את בני

אלא תורה שאדם אוכל משכרה בעולם הזה והקרו
 קיימת לעולם הבא ושאר כל אומניות אינם כן.
 בשאדם בא לידי חולי. או לידי זקנה. או לידי
 יסורים. ואינו יכול לעסוק במקלאכתו הרי הוא מת
 ברעב. אבל התורה אינה כן. אלא משמרתו מכל
 רע בנגרותו ונותנת לו אחרית ותקנה בזקנותו
 בנגרותו מהו אומר. וקני יהודי חליפו לח. בזקנתו
 מהו אומר. עוד יגובין בשיבה. וכן הוא אומר
 באברהם אבינו. ואברהם וקן בא בימים. ויי ברך
 את אברהם בכל מצינו שקים אברהם אבינו את כל
 התורה בלהעד שלא נתנה שנאמר עקב אשר שמע
 אברהם בקולי וישמור משמרתו מצותי חקותי
 ותורותי:

סכת נשין

המביא גט ממדינת הים. צריך שיאמר בפני נכתב
 ובפני נחתם. רבן גמליאל אומר אף המביא
 מרקם ומחגר. רבי אליעזר אומר אפילו מכפר
 לודים ללוד. וחכמים אומרים אינו צריך שיאמר
 בפני נכתב ובפני נחתם אלא המביא ממדינת הים.
 והמוליך והמביא ממדינה למדינה במדינת הים.
 צריך שיאמר בפני נכתב ובפני נחתם. רבן שמעון
 בן גמליאל אומר אפילו מהגמוניא להגמוניא.
 בית שמאי אומרים לא יגרש אדם את אשתו אלא
 אם בן מצא בה דבר ערוה שנזמר כי מצא
 בה ערות דבר ובית הלל אומרים אפילו הקדיחה
 תבשילו. שנאמר כי מצא בה ערות דבר. רבי
 עקיבא אומר אפילו מצא אחרת נאה הימנה
 שנאמר והיה אם לא תמצא חן בעיניו:

המקנא לאשתו רבי אליעזר אומר מקנא לה על
 פי שנים ומשקה על פי עד אחד או על פי
 עצמו רבי יהושע אומר מקנא לה על פי שנים
 ומשקה על פי שנים:

משמת רבי מאיר בטלו מושלי משלים משמת בן
 עזאי בטלו השקדנים משמת בן זומא בטלו
 הדרשנים משמת רבי יהושע פסקה טובה מן
 העולם משמת רבן שמעון בן גמליא בא גובי ורבי
 צרות. משמת רבי אליעזר בן עזריא. פסק העושר
 מן החכמים. משמת רבי עקיבא בטל כבוד
 התורה. משמת רבי חנינא בן דוסא. בטלו אנשי
 מעשה. משמת רבי יוסי קטנותא פסקו חסידים.
 ולמה נקרא שמו קטנותא. שהיה קטנותן של
 חסידים. משמת רבן יוחנן זבאי בשל זיו החבמה.
 משמת רבן גמליאל הזקן בטל כבוד התורה ומתה
 טהרה ופרישות. משמת רבי ישמעאל בן פאבי נטל
 זיו הבהנה. משמת רבי בטלה עגנה ויראת חטא.
 רבי פנחס בן יאיר אומר. משתרב בית המקדש.
 בושו חברים ובני חורין. וקפו ראשם. ונדלדלו
 אנשי מעשה ונברו בעלי זרוע ובעלי לשון ואין
 דורש ואין מבקש ואין שואל. על מי לנו להשען
 על אבינו שבשמים. רבי אליעזר הגדול אומר מיום
 שתרב בית המקדש. שרו חכימא למחני בספריא
 וספריא כחונא. וחונא בעמא דארעא. ועמא
 דארעא אזדה ונדלדה. ואין שואל ואין מבקש. על
 מי יש לנו להשען. על אבינו שבשמים. בעקבות

א שיהא חוצפא יסגא. ויוקר יאמיר. הנפן תתן
 או יהו. והיין ביוקר. והמלכות תהפך למינות ואין
 רבחה. בית ועד יהיה לונות. והגליל יחרב.
 הגבלן ישום. ואנשי הגבול. יסובבו מעיר לעיר.
 א יחוננו. חכמת סופרים תסרה ויראי חטא
 יאסו והאמת תהא נעדרת. נערים פני זקנים
 בינו. זקנים יעמדו מפני קטנים. בן מגיד אב.
 ת קמה באמה. גלה בחמותה. אויבי איש אנשי
 פני הדור כפני הבלב. הבן אינו מתבייש
 על מי יש לנו להשען. על אבינו שבשמים
 בן יאיר אומר. זריזות מביאה לידי
 ונקיות מביאה לידי טהרה. וטהרה מביאה
 פרישות. ופרישות מביאה לידי קדושה.
 מביאה לידי ענוה. וענוה מביאה לידי
 ויראת חטא. ויראת חטא מביאה לידי חסידות.
 מביאה לידי רוח הקדש. ורוח הקדש
 על ידי אליהו זכור לטוב אמן.

סכת נדרים

כל כגויי נדרים כגדרים וחרמים כחרמים ושבועות
 כשבועות ונזירות כנזירות. האומר להברו.
 מודרני ממך. מפרשני ממך. מרוחקני ממך. שאיני
 אוכל לך. שאיני טועם לך. אסור. מנדה אני לך.
 כבי עקיבא היה חבך בזה להחמיר. כגדר רשעים
 נדר בנזיר ובקרפון ובשבועה. כגדר פשרים. לא
 אומר כלום כגדר בותם נדר בנזיר ובקרפון:

בראשונה היו אומרים שלש נשים יוצאות ונמלקו
כתבה. האומרת טמאה אני לך. שמים
ביני לבינך. נטולה אני מן היהודים. חזרו לומר
שלא תהא אשה נותנת עיניה באחר ומקלקלת
על בעלה אלא האומרת טמאה אני לך. תבוא
ראיה לדבריה. שמים ביני לבינך. יעשו דרך
בקשה. נטולה אני מן היהודים יפר חלקו. ותהא
משמשתו ותהא נטולה מן היהודים;

סכת נזיר

כל בנוי נזרות כנזרות. האומר אהא הרי זה נזיר. או אהא
גוה. גזיר גזיק גזים פזים. הרי זה נזיר. הריני כזה הריני
מסלסר. הריני מבדל. הרי עדי לשלוח פבע. הרי זה נזיר.
הרי עלי צפורים רבי מאיר אומר נזיר. נחכמים אינו נזיר.
נזיר היה שמואל. בדברי רבי נהוראי שנאמר ומורה לא
יעלה על ראשו. נאמר בשמשון מורה ונאמר בשמואל מורה
מה מורה האמורה בשמשון נזיר. אף מורה האמורה
בשמואל נזיר. אומר רבי יוסי. והלא אין מורה אלא של בשר
ודם. אומר לו רבי נהוראי. והלא כבר נאמר ויאמר שמואל
איך אדך. ושמע שאור ונהרני שגבר היה עליו מורה של
בשר ודם: קדיש רובנן

סדר נזיקין

בבא קמא

ארבעה אבות נזיקין. השור והבור. והמבעה
וההקער. לא הרי השור. פהרי המבעה.
ולא הרי המבעה פהרי השור. ולא זה וזה שיש
בהם רוח חיים. פהרי האש. שאין בו רוח חיים.
ולא זה וזה שדרבן לידך ולהזיק. פהרי הבור שאין
דרבן לידך ולהזיק הצד השוה שבהן. שדרבן

הזויק. ושמירתן עליה. וכשהזויק חב המזויק.
 לשלם תשלומי נזק במיטב הארץ:
 וכיון שהכובס מוציא הרי אלו שלו. ושהפורק
 מוציא. הרי אלו של בעל הבית. הכובס
 מל שדשה חוטין. והן שלו. יתר מכן הרי אלו
 ל בעל הבית. אם היה השחור על גבי הדבן.
 מל את הכל והן שלו. החיט ששיר מן החוט כדי
 תפור בו ומטלית שהוא שלש על שדש. הרי אלו
 ל בעל הבית. מה שהתקדש מוציא במעצד. הרי
 ל שדש. ובכשיל של בעל הבית ואם היה עושה
 וצד בעל הבית אף הנסורת של בעל הבית:

^{בבא מציעא} שנים או חזין בטלית זה אמר אני מצאתיה
 וזה אמר אני מצאתיה. זה אמר בקה שקי וזה
 מר בקה שקי זה ישבע שאין לו בה פחות מחציה
 ה ישבע שאין לו בה פחות מחציה ויחלוקו. זה
 מר בקה שקי. וזה אמר חציה שקי. האמר בקה
 די. ישבע שאין לו בה פחות משלשה חלקים.
 האמר חציה שקי ישבע שאין לו בה פחות מרביע
 זה נוטל שלשה חלקים וזה נוטל רביע:

תי גנות זו על גב זו והירק בגנות רבי מאיר
 אמר של עדיון. רבי יהודה אמר של תחתון.
 מר רבי מאיר אם ירצה העליון לקח את עפרו.
 ין כאן ירק. אמר רבי יהודה אם ירצה התחתון
 מקאות את גנתו עפר. אין כאן ירק. אמר רבי
 איר מאחר ששניהם יכולין לקחות זה על זה
 ואים מהיבן ירק זה חי. אמר רבי שמעון כל

שְׁהַעֲלוּן יָכוֹל לִפְשׁוֹט אֶת יָדוֹ וּלְטוֹל הַרִי הַזֶּה
שְׂדֵי וְהַשָּׂאֵר שֶׁל תַּחְתּוֹן:

מסכת בבא בתרא

הַשְּׂתַפּוּן שֶׁרָצוּ לַעֲשׂוֹת מִחֻצָּה בְּחָצֵר. בּוֹנֵין אֶת
הַכּוֹתֵל בְּאַמְצַע. מְקוֹם שֶׁנִּהְיָו לִבְנוֹת גִּזְרֵי
גִזְרֵי כַּפִּיסִין לְבָנִים בּוֹנִים. הַכֹּל כְּמִנְהַג הַמְדִינָה
בְּגִזְרֵי. זֶה נוֹתֵן שְׁלֹשָׁה טַפְחִים. וְזֶה נוֹתֵן שְׁלֹשָׁה
טַפְחִים. בְּגִזְרֵי זֶה נוֹתֵן טַפְחִים וּמַחְצָה וְזֶה נוֹתֵן
טַפְחִים וּמַחְצָה. בְּכַפִּיסִין זֶה נוֹתֵן טַפְחִים וְזֶה נוֹתֵן
טַפְחִים. בְּלְבָנִים זֶה נוֹתֵן טַפַּח וּמַחְצָה. וְזֶה נוֹתֵן
טַפַּח וּמַחְצָה. לְפִיכָד אִם נִפְלַ הַכּוֹתֵל. הַמְקַוֵּה
וְהָאֲבָנִים שֶׁל שְׁנֵיהֶם:

הַמְלֻוֶּה אֶת הַחֵבֵר בְּשֹׁטֵר גּוֹבֵה מִנְּכַסִּים מִשְׁעַבְדִּים
עַל יְרֵדֵי עֵדִים גּוֹבֵה מִנְּכַסִּים בְּגִי חוֹרִין. הוֹצֵא
עָלָיו כְּתָב יָדוֹ שֶׁהוּא חַיִּב לוֹ. גּוֹבֵה מִנְּכַסִּים בְּ
חוֹרִין. עָרַב הַיּוֹצֵא לְאַחַר הַתּוֹם שְׁמֵרוֹת גּוֹבֵה
מִנְּכַסִּים בְּגִי חוֹרִין. מַעֲשֵׂה בֵּא לְפָנֵי רַבִּי יִשְׁמַעֵל
וְאָמַר גּוֹבֵה מִנְּכַסִּים בְּגִי חוֹרִין. אָמַר לוֹ בֶּן נָנִי
אֵינִי גּוֹבֵה לֹא מִנְּכַסִּים מִשְׁעַבְדִּין וְלֹא מִנְּכַסִּים בְּ
חוֹרִין. אָמַר לוֹ לְמָה אָמַר לוֹ הַרִי הַחֹנֵק אֶת אֶחָד
בְּשׁוֹק. וּמֵצְאוּ חֵבֵר. וְאָמַר לוֹ הִנֵּחַ לוֹ. וְאֲנִי נוֹתֵן
לְךָ פְּטוּר. שְׂלֵא עַל אֲמוֹנְתוֹ הַלְוָהוּ. וְאִיזְהוּ עָרַב
שֶׁהוּא חַיִּב. הַלְוָהוּ וְאֲנִי נוֹתֵן לְךָ חַיִּב. שְׂכָן עַל
אֲמוֹנְתוֹ הַלְוָהוּ. אָמַר רַבִּי יִשְׁמַעֵל הַרוּצָה שִׁיחָב
יַעֲסוּק בְּרִינֵי מְמוֹנוֹת. שְׂאִין לְךָ מְקַצֵּעַ בְּתוֹרַה גְּדוּרָה
מִהֵן. שֶׁהֵן כְּמַעֲזֵן הַנוֹבֵעַ. וְהַרוּצָה שִׁיעֲסוּק בְּרִינֵי
מְמוֹנוֹת. יִשְׁמַשׁ אֶת שְׂמַעוֹן בֶּן נָנִים:

וְיָנִי מְמוֹנֹת בְּשִׁלְשָׁה גְזֵלוֹת וְחִבְלוֹת בְּשִׁלְשָׁה נְזֻק
 וְחִצֵּי נֹזֵק. תְּשִׁלוּמֵי כֶּסֶל. וְתִשְׁלוּמֵי אֲרֻבָּעָה
 זְמַשָּׁה בְּשִׁלְשָׁה הָאוֹנֶס וְהַמִּפְתָּה. וְהַמוּצִיא שְׂסָרַע
 שֶׁלֶשָׁה. דִּבְרֵי רַבִּי מֵאִיר וְחֻכְמִים אוֹמְרִים מוּצִיא
 סָרַע בְּעֶשְׂרִים וּשְׁלֹשָׁה מִשּׁוּם שִׁישׁ בּוֹדֵינִי נִפְשׁוֹת:
 מִתְנַבֵּא בְּשֵׁם עַיָּא וְאוֹמֵר כִּךְ אִמְרָה עַיָּא אִפִּילוּ
 כִּיּוֹן אֶת הַהֲלָכָה לְטַמֵּא אֶת הַטְּמֵא
 טַהַר אֶת הַטְּהוֹר הַבֵּא עַל אִשְׁתֵּי אִישׁ כִּיּוֹן
 נִכְנָסָה לְרֵשׁוֹת הַבַּעַל לְנִשְׂוֹאִין אֶף עַל פִּי שֶׁלֹּא
 בָּעֵלָה הַבֵּא עֲלֶיהָ דְרִי זֶה בְּחֻנְקָה. וְזוֹמְמֵי בֵּת כֶּהֱן
 בּוֹעֵלָה. שֶׁכֵּל הַזּוֹמְמִין מְקַדִּימִין לְאוֹתָהּ מִיתְּרָה
 חוּץ מִזּוֹמְמֵי בֵּת כֶּהֱן וּבּוֹעֵלָה:

כח מכות

יֵצֵד הָעֵדִים נֶעֱשִׂים זּוֹמְמִין מְעִידִים אָנוּ בְּאִישׁ פְּלוֹנִי
 שֶׁהוּא בֶן גְּרוּשָׁה אוֹ בֶן חְלוּצָה. אִין אוֹמְרִים
 שֶׁגְּרוּשָׁה זֶה בֶן גְּרוּשָׁה אוֹ בֶן חְלוּצָה תַּחְתָּיו. אֶלֶּא
 יִקָּה אֲרֻבָּעִים. מְעִידִין אָנוּ בְּאִישׁ פְּלוֹנִי שֶׁהוּא חֵיב
 גְּזֵלוֹת אִין אוֹמְרִים זֶה יִגְלָה תַּחְתָּיו. אֶלֶּא לּוֹקָה
 אֲרֻבָּעִים. מְעִידִין אָנוּ בְּאִישׁ פְּלוֹנִי שֶׁגָּרַשׁ אֶת אִשְׁתּוֹ.
 כִּלְאֵי גִתָּן לָהּ כְּתֻבָּתָהּ. וְהֵלֵא בֵּין הַיּוֹם וּבֵין לְמַחֵר
 אוֹפוֹ לִיתָן לָהּ כְּתֻבָּתָהּ. אוֹמְרִין כִּמָּה אָדָם רוּצָה
 לִיתָן בְּכְתֻבָּתָהּ שֶׁל זֶה. שְׂאֵם נִתְּאֵמְנָה אוֹ נִתְּגַרְשָׁה
 וְהֵם מֵתָה יִירְשְׁנָה בְּעֵלָהּ. מְעִידִין אָנוּ בְּאִישׁ פְּלוֹנִי
 שֶׁהוּא חֵיב דְּחִבְרוּ אֶלְף זָוִי. עַל מְנַת לִיתָן לוֹ מִכָּאן
 עַד שְׁלֹשִׁים יוֹם וְהוּא אוֹמֵר מִכָּאן וְעַד עֶשֶׂר שָׁנִים
 אוֹמְרִים כִּמָּה אָדָם רוּצָה לִיתָן וְיִהְיוּ בִּידוֹ אֶלְף זָוִי.
 גִּין נוֹתֵנָן מִכָּאן וְעַד שְׁלֹשִׁים יוֹם בֵּין נוֹתֵנָן מִכָּאן
 וְעַד עֶשֶׂר שָׁנִים:

רבי חנניא בן עקשיא אומר רצה הקדוש ברוך הוא
לזכות את ישראל לפיכך הרבה להם תורה
ומצות שנאמר יי חפץ למען צדקו וגדיל תורה
ויאדיר:

מסכת שבועות

שבועות שתיים שהן ארבע. ידיעות הטומאה שתיים
שהן ארבע. יציאות השבת שתיים שהן
ארבע. מראות נגעים שתיים שהן ארבע.
היכן שורי אמר לו איני יודע מה אתה סח. והוא
שמת או נשבר. או נשבה או נגנב או נאבד
משביעך אני ואמר אמן חוב אמר לנושא שכן
ולשוכר היכן שורי אמר לו מת והוא שנשבר או
נשבה. נשבר והוא שמת או נשבה. נשבה והוא
שמת או נשבר. נגנב והוא שנאבד נאבד והוא
שנגנב משביעך אני ואמר אמן פטור: מת או
נשבר או נשבה והוא שנגנב או שנאבד משביעך
אני ואמר אמן חוב. נאבד או נגנב והוא שמת או
נשבר או נשבה. משביעך אני ואמר אמן פטור.
זה הכלל כל המשנה מהחובה לחובה. ומפטור
לפטור. ומפטור לחובה פטור. מחובה לפטור
חוב. זה הכלל כל המשבע להקל על עצמו חוב
להחמיר על עצמו פטור:

מסכת עדיות

שמאי אומר כל הנשים היין שעתיך והלל אומר
מפקידה לפקידה אפילו לימים הרבה וחכמים
אומרים לא כדברי זה ולא כדברי זה אלא מעת
לעת ממעטת על יד מפקידה לפקידה. ומפקידה
לפקידה ממעטת על יד מעת לעת כל אשה שיש לה
יסתדיה שעתיך המשמשת בעדים חרי זו מפקידה

ממעטת על יד מעת לעת ועל יד מפקידה לפקידה:
 אמר רבי יהושע מקבל אני מרבן יוחנן בן זכאי
 ששמע מרבו ורבו מרבו הלכה למשה מסיני
 שאין איהו בא לטמא ולטהר לרחק ולקרוב. אלא
 לרחק המקורבים בזרוע. ולקרוב המרוחקים בזרוע.
 משפחת בית צריפה היתה בעבר הירדן. ורחקה
 בן ציון בזרוע. ועוד אחרת היתה שם. וקרבה בן
 ציון בזרוע. כגון אלו איהו בא לטמא ולטהר לרחק
 לקרוב: רבי יהודה אומר לקרוב. אבל לא לרחק.
 רבי שמעון אומר. להשוות המחלוקת. וחקמים
 אומרים לא לרחק ולא לקרוב. אלא לעשות שלום
 בעולם שנאמר הנני שולח לכם את איהו הנביא
 נומר והשיב לב אבות על בנים ולב בנים על
 אבותם:

סכת עבודה זרה

לפני איריהן של עבודת אלילים. שלשה ימים.
 אסור לשאת ולתת עמהם להשאילן ולשאול
 מהן. להלוותן וללוות מהן. לפרען ולפרע מהן.
 רבי יהודה אומר נפרעין מהן מפני שהוא מצד
 לו. אמרו לו אף על פי שמצר הוא עכשיו שמח
 הוא לאחר זמן:

הלוקח כלי תשמיש מן הנכרי את שדרבו להטביל
 יטביל. להנעיל ינעיל. לדבן באור ילבן
 באור. השפוד והאסקלה מלבן באור והסבין שפה
 והיא טהורה:

סכת אבות

משה קבל תורה מסיני ומסרה ליהושע ויהושע
 לזקנים. וזקנים לנביאים ונביאים מסרוה
 לאנשי כנסת הגדולה. הם אמרו שלשה דברים

היו מתוונים בדין. והעמידו תלמידים הרבה ועשו סוג לתורה:

בן הא הא אומר לפום צערא אנרא: כל מה שברא הקדוש ברוך הוא בעלמו לא ברא אלא לכבודו. שנאמר כל הנקרא בשמי ולכבודי בראתיו יצרתיו אף עשיתיו. ואמר יי ומלך לעולם ועד: אמר רבי חנניא בן עקשיא רצה המקום לזכות את ישראל. לפיכך הרבה להם תורה ומצות שנאמר יי חפץ למען צדקו יגדיל תורה ויאדיר:

מסכת הוריות

הורו בית דין לעבור על אחת מכל מצות האמורות בתורה והלך הניחיד ועשה שונג על פיהם בין שעשו ועשה עמהם. בין שעשו ועשה אחריהן. בין שלא עשו ועשה פטור. מפני שתלה בבית דין. הורו בית דין וידע אחר מהם שטעו או תלמוד והוא ראוי להוראה והלך ועשה על פיהן. בין שעשו ועשה עמהן בין שעשו ועשה אחריהן בין שלא עשו ועשה הרי זה חייב. מפני שלא תלה בבית דין. זה הכלל התולה בעצמו חייב והתולה בבית דין פטור:

בהן קודם לדוי לוי לישראל ישראל לממור וממור לנתין ונתין לגר וגר לעבד משחרר אימתי בזמן שכלם שווים. אבל אם היה ממור תלמיד חכם וכהן גדול עם הארץ ממור תלמיד חכם קודם לכהן גדול עם הארץ: קדיש דרכן

מסכת נחמיה

סדר קדשים

כל הזבחים שנזבחו שלא לשמן כשרים אלא שלא עלו לבעלים לשם חובה. הויז מן הפסח ומן החטאת. הפסח בזמנו והחטאת בכל זמן. רבי

אליעזר אומר אף האשם. הפסח בזמנו והחטאת
האשם בכל זמן. אמר רבי אליעזר החטאת באה
על חטא. והאשם בא על חטא מה חטאת פסולה
שלא לשמה אף האשם פסול שלא לשמו:

אלו קדשים קרבים במשכן קדשים שהקדשו
למשכן קרבנות הצבור קרבין במשכן
קרבנות היחיד בבמה. קרבנות היחיד שהקדשו
למשכן יקרבו במשכן. ואם הקריבם בבמה פטור.
מה בין במת יחיד לבמת צבור סמיכה ושחיטת
צפון ומתן סביב ותנופה והגשה. רבי יהודה אומר
אין מנחה בבמה וכהון ובגדי שרת וכלי שרת
וריה ניהוה ומחיצה בדמים ורחוץ ידים ורגלים.
אבל הזמן והנותר והשמא שוין בזה ובזה:

מסכת מנחות

כל המנחות שנקמצו שלא לשמן כשרות אלא שלא
עלו לבעלים לשם חובה חוץ ממנחת חוטא
ומנחת קנאות. מנחת חוטא ומנחת קנאות שקמצן
שלא לשמן. נתן בכלי והלך והקטיר שלא לשמן
או לשמן ושלא לשמן או שלא לשמן ולשמן
פסולות ביצד לשמן ושלא לשמן לשם מנחת חוטא
ולשם מנחת נדבה. או שלא לשמן ולשמן לשם
מנחת נדבה ולשם מנחת חוטא:

נאמר בעולת בהמה אשה ריח ניהוה ובעולת העוף
אשה ריח ניהוה ובמנחה אשה ריח ניהוה
ללמד שאחד המרבה ואחד הממעט ובלבד שיבין
אדם את דעתו לשמים:

מסכת חולין

הכל שוחטין ושחיטתן כשרה חוץ מחרש שומע

וּקְטָן שָׂמָא יִקְלְקְלוּ בְשַׁחֲמֵתָן. וְכוּלָן שִׁשְׁחֵמוּ
 וְאַחֲרֵיהֶם רוֹאִין אוֹתָם שַׁחֲמֵתָן כְּשֶׁרָה. שַׁחֲמֵת נִכְרִי
 נִבְלָה וּמִטְמָאָה בְּמִשְׁאָה. הַשּׁוֹחֵט בְּלֵילָהּ וְכוּן הַסּוּמָא
 שִׁשְׁחֵט שַׁחֲמֵתוֹ כְּשֶׁרָה הַשּׁוֹחֵט בְּשַׁבַּת וּבְיוֹם
 הַכַּפּוּרִים אֵף עַל פִּי שְׂמֵת חַיִּב בְּנַפְשׁוֹ שַׁחֲמֵתוֹ
 כְּשֶׁרָה:

לֹא יִטּוּל אָדָם אֶם עַל בְּנִים אֲפִילוּ לְטַהֵר אֶת הַמִּצּוֹרֵעַ
 וְיָמָּה אִם מִצְוָה קִדְּהָ שֶׁהִיא כְּאִסּוּר אֲמִרָה תוֹרָה
 לְמַעַן יֵיטֵב לָךְ וְהָאֲרָבֶת יָמִים. קָל וְחוֹמֵר עַל מִצְוֹת
 חֲמוּרוֹת שֶׁבַת תוֹרָה:

סוכת בכורות

הַלּוֹקֵחַ עֵבֶר חֲמוּרוֹ שֶׁל נִכְרִי וְהַמוֹכֵר לוֹ אֵף עַל פִּי
 שְׂאִינוֹ רִשְׁאֵי וְהַמְשַׁתֵּף לוֹ וְהַמְקַבֵּל מִמֶּנּוּ
 וְהַנּוֹתֵן לוֹ בְּקַבְלָה פְּטוּר מִן הַכְּבוֹרָה. שֵׁנֵי אָמַר
 בְּיִשְׂרָאֵל אֲבָל לֹא בְּאַחֲרֵים. כֹּהֲנִים וְלוֹוִיִּם פְּטוּרִים
 מִקָּל וְחוֹמֵר. אִם פְּטָרוֹ שֶׁל יִשְׂרָאֵל בְּמִדְבָּר דִּין הוּא
 שִׁיפְטָרוֹ שֶׁל עֲצָמָן:

יֵצְאוּ שְׁנַיִם בְּאַחַד מוֹנֶה אוֹתָם שְׁנַיִם. שְׁנַיִם מִנְּאֵן
 אֶחָד תְּשִׁיעֵי וְעֵשִׂירִי מִקְלָקְלִים. יֵצְאוּ תְּשִׁיעֵי
 וְעֵשִׂירִי בְּאַחַד תְּשִׁיעֵי וְעֵשִׂירִי מִקְלָקְלִין. קָרָא
 לַתְּשִׁיעֵי עֵשִׂירִי וְלַעֲשִׂירִי תְּשִׁיעֵי וְלֵאחַד עֵשֶׂר עֵשִׂירִי
 שֶׁלִּשְׁתֵּם מִקְדָּשִׁים. הַתְּשִׁיעֵי נֹאכַל בְּמוֹמוֹ וְהַעֲשִׂירִי
 מֵעֵשֶׂר וְאַחַד עֵשֶׂר קָרַב שְׁלָמִים וְעָשָׂה תְּמוּרָה.
 דִּבְרֵי רַבִּי מֵאִיר. אָמַר רַבִּי יְהוּדָה וְכִי יֵשׁ תְּמוּרָה
 עָשָׂה תְּמוּרָה. אָמְרוּ מִשּׁוֹם רַבִּי מֵאִיר אֵלֶּי הִנֵּה
 תְּמוּרָה לֹא הָיָה קָרַב. קָרָא לַתְּשִׁיעֵי עֵשִׂירִי וְלַעֲשִׂירִי
 תְּמוּרָה לֹא הָיָה קָרַב. קָרָא לַתְּשִׁיעֵי עֵשִׂירִי
 וְלַעֲשִׂירִי וְלֵאחַד עֵשֶׂר עֵשִׂירִי אֵין אֶחָד עֵשֶׂר:

וזה הכלל כל שלא נעקר שם עשירי ממנו אין אחד
 עשר מקדש:

מסכת ערכין

הכל מעריכין ונערכין. נודרים ונדרים פהגים ולויב
 וישראלים. נשים ועבדים טומטום ואנדורונינום
 נודרים ונדרים ומעריכין אבל לא נערכין שאינו
 נערך אלא זכר ודאי ונקבה ודאית. חרש שוטה
 וקטן נדרים ונערכים אבל לא נודרים ודא מעריכים
 מפני שאין בהם דעת. פחות מכן חדש נדר אבל
 לא נערך:

ישראל שירש את אבי אמו לוי. אינו גואל בסדר
 הזה. וכן לוי שירש את אבי אמו ישראל
 אינו גואל בסדר הזה: שנאמר כי בתי ערי הלויים
 עד שיהא לוי ובערי הקויים דברי רבי וחכמים
 אומרים אין הדברים אמורים אלא בערי הלויים:
 אין עושים שדה מגרש ולא מגרש שדה ולא מגרש
 עיר ולא עיר מגרש אמר רבי אלעזר במה דברים
 אמורים בערי הקויים אבל בערי ישראל עושים שדה
 מגרש ולא מגרש שדה. מגרש עיר ולא עיר מגרש
 כדי שלא יחריבו את ערי ישראל. הפהגים והלויים
 מוכרים לעולם וגואלים לעולם שנאמר גאולת
 עולם תהיה ללויים:

מסכת תמורה

הכל ממירים אחד אנשים ואחד נשים. לא שאדם
 רשאי להמיר אלא שאם המיר מומר וסופג
 את הארבעים. הפהגים ממירים את שלהם וישראל
 ממירים את שלהם. אין הפהגים ממירים לא
 בחטאת ולא באשם ודא בבכור. אמר רבי יוחנן
 בן נורי וכי מפני מה אין ממירים בבכור. אמר לו

רבי עקיבא חטאת ואשם מתנה לכהן והבכור
מתנה לכהן מה חטאת ואשם אין ממירים בו אף
בכור לא ימירנו בו. אמר לו רבי יוחנן בן גוריון מה
לי אינו ממיר בחטאת ואשם שאין זכים בהם
בחייהם תאמר בכור שזכים בו בחייו. אמר לו
רבי עקיבא והלא כבר נאמר והיה הוא ותמורתו
יהיה קדש. היכן קרושה חלה עליו בבית הבעלים
אף תמורה בבית הבעלים:

כל הקדשים שנשחטו חוץ לזמנן וחוץ למקומן הרי
אלו ישרפו. אשם תלוי ישרף רבי יהודה אומר
יקבר חטאת העוף הבאה עד ספק תשרף רבי
יהודה אומר ויטקנה לאמה. כל הנשרפים לא
יקברו וכך הנקברים לא ישרפו. רבי יהודה אומר
אם רצה להחמיר על עצמו לשרוף את הנקברים
רשאי. אמרו לו אינו מתר לשנות:

מסכת נריות

שלשים ושש כריתות בתורה. הבא על האם ועל
אשת האב ועל הכלה. הבא על הזכר ועל
הבהמה ואשה המביאה את הבהמה עליה. הבא
על אשה ובתה ועל אשת איש. הבא על אחותו ועל
אחות אביו ועל אחות אמו ועל אחות אשתו ועל
אשת אחיו ועל אשת אחי אביו ועל הנדה. המגדף
והעובד עבודת אלילים והנותן מזרעו למולך ובעל
אוב. המחלל את השבת. השמא שאכל את הקדש.
והבא למקדש טמא. האוכל חלב ודם. גוטר ופגול.
השוחט והמעלה בחיץ. האוכל חמץ בפסח.
האוכל והעשה מלאכה ביום הכפירים. והמפטם

את השמן והמפסם את הקטורת. והסך בשמן המשחה. הפסח והמילה במצות עשה:

רבי שמעון אומר כבשים קודמין לעזין בכל מקום יכול מפני שהן מובחרין מהן תלמוד לומר אם כבש יביא קרבנו לחטאת מלמד ששניהן שקולין. תורין קודמין לבני יונה בכל מקום יכול מפני שהן מובחרין מהן תלמוד לומר וכן יונה או תור לחטאת מלמד ששניהן שקולין האב קודם לאם בכל מקום יכול שכבוד האב עורף על כבוד האם תלמוד לומר איש אמו ואביו תיראו מלמד ששניהן שקולין אבל אמרו חכמים האב קודם לאם בכל מקום מפני שהוא ואמו חייבין בכבוד אביו וכן בתלמוד תורה אם זכה הבן לפני הרב הרב קודם את האב בכל מקום מפני שהוא ואביו חייבין בכבוד רבו:

מסכת מעילה

קדשי קדשים ששחטן בדרום מועלין בהן שחטן בדרום וקבל דמן בצפון. בצפון וקבל דמן בדרום. שחטן ביום וזרק בלילה. בלילה וזרק ביום. או ששחטן חוץ לזמנם וחוץ למקומם מועלים בהם. כלל אמר רבי יהושע. כל שהיה לה שעת התר לפהגים. אין מועלים בה. ושלא היה לה שעת התר לפהגים מועלים בה. איזו היא שהיה לה שעת התר לפהגים. שלנה. ושנטמאת ושיצאה. איזו היא שלא היה שעת התר לפהגים. שנטמאת חוץ לזמנה וחוץ למקומה. ושקבלו פסולים. וזרקו את דמה: פרוטה של הקדש שנפלה לתוך הכיס. או שאמר פרוטה בכיס זה הקדש. כיון שהוציא את

הראשונה מעל. דברי רבי עקיבא וחכמים אומרים
עד שיוציא את כל הכיסים. ומודה רבי עקיבא באומר
פרוטה מן הכיס זה הקדש שהוא מוציא והולך. עד
שיוציא את כל הכיסים:

מסכת תמיד

בשלשה מקומות הפהגים שומרים בבית המקדש.
בבית אבטינס ובבית הניצוץ. ובבית
המוקד. בית אבטינס ובית הניצוץ היו עליות.
והרובים שומרים שם. בית המוקד פפה. ובית גדול
היה מוקף רובדים של אבן. וזקני בית אב ישנים
שם ומפתחות העזרה בידם. ופרחי כהונה איש
בסותו בארץ. לא היו ישנים בבגדי קדש. אלא
פושטים ומקפלין ומניחים אותם תחת ראשיהם.
ומתכפים בכסות עצמם. אירע קרי לאחד מהם.
יוצא והולך לו במסכה ההולכת תחת הבירה.
והנרות הולקות מכאן ומכאן. עד שהוא מגיע לבית
השבילה. ומדורה היתה שם. ובית כסא של כבוד.
וזה היה כבודו מצאו נעול. ידוע שיש שם אדם.
פתוח ידוע שאין שם אדם. ירד וטבל עלה וגסתפג
ונתחמם כנגד המדורה. בא וישב לו אצל אחיו
הפהגים. עד שהשערים נפתחים ויוצא והולך לו:
השיר שהיו הקוים אומרים במקדש ביום הראשון
היו אומרים. ליי הארץ ומלוואה וגומר: בשני
היו אומרים. גדול יי ומהלל מאד וגומר: בשלישי
היו אומרים. אלהים נצב בעדת וגומר: ברביעי היו
אומרים. א נקמות יי: בחמישי היו אומרים. הרנינו
לאהים עזנו הריעו לאהי יעקב: בששי היו אומרים.
יי מלך נאות לבש וגומר: בשבת היו אומרים.

אומ' מ'מזמור שיר ליום השבת. מזמור שיר לעתיד
אבא ל'בא ליום שכלו שבת ומנוחה לתני העולמים:

מסכת מדות

בשלשה מקומות הפהנים שומרים בבית המקדש. בבית
אבטינס ובבית הנצוץ ובבית המוקד. והלויים
בעשרים ואחד מקום. חמשה על חמשה שערי הר הבית
ארבע על ארבע פנותיו מתוכו. חמשה על חמשה שערי
העזרה. ארבע על ארבע פנותיו מבחוץ. ואחד בלשכת
הקרן. ואחד בלשכת הפרוכת. ואחד לאחורי בית הכפורת:
שבדרום לשכת העץ. לשכת הגזלה. לשכת הגזית.
לשכת העץ. אמר רבי אליעזר בן יעקב. שכחתי
מה היתה משמשת. אבא שאול אומר לשכת כהן גדול
היתה. והיא היתה אחורי שתייהם. ונג שלשמן שנה.
לשכת הגזלה שם הנה בור הגזלה קבוע. והגזל נתון
עליו. ומשם מספיקין מים לכל העזרה. לשכת הגזית. שם
היתה סנהדרין גדולה של ישראל יושבת. ודנה את הכהונה
כהן שנמצא בו פסול לובש שחורים ומתעטף שחורים.
יוצא והולך לו. ושלל נמצא בו פסול. לובש לבנים
מתעטף לבנים. נכנס ומשמש עם אחיו הכהנים.
יום טוב היו עושים שרא נמצא פסול בנרעו של
אחרן הפהן. וכך היו אומרים ברוך המקום ברוך הוא
שלא נמצא פסול בנרעו של אהרן. וברוך הוא שבחר
באהרן ובניו. לעמוד לשרת לפני יי בבית קדשי הקדשים:

מסכת קנים

חטאת העוף נעשת למטה וחטאת בהמה למעלה
עלת העוף נעשת למעלה. ועלת בהמה למטה.

אם שנה בוד ובוה פסול. סדר קנים כן הוא
 החובה. אחד חטאת ואחד עולה. בנדרים ונדבות
 כלם עולות. איזהו נדר האומר הרי עלי עולה.
 ואיזהו נדבה האומר הרי זו עולה. מה בין נדרים
 לנדבות אלא שהנדרים מתו או נגנבו חיבים
 באחריותם. ונדבות מתו או נגנבו אין חיבים
 באחריותם:

האשה שאמרה הרי עלי קן כשאלה זכר וזכר
 מביאה שתי קנים. אחת לנדרה ואחת
 לחובתה. נתנתן לכהן והכהן צריך לעשות שלשה
 פרידות מלמעלן. ואחת מלמטן. לא עשה כן אלא
 עשה שתיים למעלה ושתיים למטה ולז; נמלך צריכה
 להביא עוד פרידה אחת. ויקרבנה למעלה ממין
 אחד. משני מינין תביא שתיים. פרשה נדרה.
 צריכה להביא עוד שלש פרידות ממין אחד. משני
 מינין תביא ארבע. קבעה נדרה. צריכה להביא
 עוד חמש פרידות ממין אחד. משני מינים תביא
 שש. נתנתן לכהן ואין ידוע מה נתנה הלך הכהן
 יעשה ואין ידוע מה עשה צריכה להביא עוד ארבע
 פרידות לנדרה. ושתיים לחובתה. וחטאת אחת.
 בן עזאי אומר שתי חטאות. אמר רבי יהושע. והו
 שאמרו כשהוא חי קולו אחד. וכשהוא מת קולו
 שבעה. כיצד קולו שבעה שני קרניו שתי חצוצרות.
 שני שוקיו שתי חלילים עורו לתוף מעיו לנגלים.
 בני מעיו לכנורות ויש אומרים אף צמרו לתכלת.
 רבי שמעון בן עקשיא אומר קני עם הארץ. כל זמן
 שמקנין דעתן מטרת עליהם. שנאמר מסיר שפר

לֹא אֲמַנִים וְטַעַם וְקִנְיִים יִקַּח. אֲבָל וְקִנְיַת תּוֹרָה אֵינָם כֵּן
אֵדָא כֹּל זְמַן שְׂמֻזְקִינִים רַעְתָּם מִתִּישְׁבֵּת עֲלֵיהֶם.
שְׁנַאמַר בִּישִׁישָׁם חֲקֻמָּה וְאוֹרֶךְ יָמִים תְּבוּנָה:

קדיש ורבנן

סדר טהרות

סכת מקואות

שֵׁשׁ מַעֲלוֹת בְּמִקְוֹאוֹת זֶה לְמַעַלָּה מִזֶּה. וְזֶה לְמַעַלָּה
מִזֶּה. מִי גִבְּאִים. שְׁתֵּה טָמֵא וְשְׁתֵּה טָהוֹר טָמֵא.
שְׁתֵּה טָמֵא וּמְלֵא בְּכָלִי טָהוֹר טָמֵא. שְׁתֵּה טָמֵא
כִּפְּל כִּפְּר שֶׁל תְּרוּמָה אִם הִדִּיחַ טָמֵא. וְאִם לֹא
הִדִּיחַ טָהוֹר:

כֹּל אוֹכְלִים טָמֵאִים. וְשְׁתֵּה מִשְׁקִים טָמֵאִים. טָבֵל
וְהִקִּיאָן. טָמֵאִים. מִפְּנֵי שְׂאִינָן טָהוֹרִים בְּנוֹת.
שְׁתֵּה מִים טָמֵאִים. טָבֵל וְהִקִּיאָם טָהוֹרִים. מִפְּנֵי
שֶׁהֵם טָהוֹרִים בְּנוֹת. בְּלַע טַבַּעַת טָהוֹרָה. גִּבְּנָם
אֵהֵל הַמַּת. הִזָּה וְשָׁנָה וְטָבֵל וְהִקִּיאָה. הָרִי הִיא
מוֹת שְׁהִיתָה. בְּלַע טַבַּעַת טָמֵאָה. טוֹבֵל וְאוֹכֵל
תְּרוּמָה. הִקִּיאָה טָמֵאָה וְטָמֵאָתוּ. חַע שֶׁהוּא תְּחוּב
אָדָם. בְּזִמְן שֶׁהוּא גִרָאָה חוֹצֵץ וְאִם אֵינוֹ גִרָאָד
טוֹבֵל וְאוֹכֵל בְּתְרוּמָתוֹ:

סכת טרה

בִּי אֵלֵיעֶזֶר אוֹמֵר. עֲגִלָּה בֵּת שְׁנָתָה. וּפְרָה בֵּת
שְׁתַּיִם. וְחֲכָמִים אוֹמְרִים. עֲגִלָּה בֵּת שְׁתַּיִם
פְּרָה בֵּת שְׁלֹשׁ. אוֹ בֵּת אַרְבַּע. רַבִּי מֵאִיר אוֹמֵר.
בֵּת בֵּת חָמֵשׁ כְּשֶׁרָה הַזִּקְנָה אֵדָא שְׂאִין מִמֵּתִינִין
הֵא שְׂמֵאת שְׁחִיר שְׁלֵא תִפְסֵל. אָמַר רַבִּי יְהוֹשֻׁעַ לֹא
שְׂמַעְתִּי. אֵלָא שְׁלִישִׁית. אָמְרוּ לוֹ מָה הִלְשִׁין שְׁלִישִׁית.
אָמַר לָהֶם כִּד שְׂמַעְתִּי סָתָם. אָמַר בֶּן עֲזַאי אֲנִי
אֶפְרָשׁ. אִם אוֹמַר אֶתָּה שְׁלִישִׁית לְאַחֲרוֹת בְּמִנְיָן.

וּבְשֵׂאתָהּ אֹמֵר שְׁלֹשִׁית בַּת שָׁלֹשׁ שָׁנִים. כִּיּוֹצֵא
 אָמְרוּ כָרֶם רַבְעִי. אָמְרוּ לוֹ. מַה הַלְשׁוֹן רַבְעִי. אָמַר
 לָהֶם כִּד שְׁמַעְתִּי סִתָּם. אָמַר בֶּן עֲזַאי אֲנִי אֶפְרָשׁ.
 אִם אֹמֵר אַתָּה רַבְעִי לְאַחֲרִים בְּמִנְיָן. וּבְשֵׂאתָהּ
 אֹמֵר רַבְעִי בֶן אַרְבַּע שָׁנִים. כִּיּוֹצֵא בּוֹ אָמְרוּ הַאוֹכֵל
 בְּבֵית הַמִּנְזֵעַ פָּרֶס. מִשְׁלֹשָׁה לְקַב. אָמְרוּ לוֹ אָמֹר
 מִשְׁמוֹנֶה עֶשְׂרֵה לְסָאָה. אָמַר לָהֶם כִּד שְׁמַעְתִּי סִתָּם.
 אָמַר בֶּן עֲזַאי אֲנִי אֶפְרָשׁ. אִם אֹמֵר אַתָּה מִשְׁלֹשָׁה
 לְקַב. אֵין בּוֹ חֵלֶה. וּבְשֵׂאתָהּ אֹמֵר מִשְׁמוֹנֶה עֶשְׂרֵה
 לְסָאָה מַעֲטָתוֹ חֵלְתוּ:

טָבַל אֶת הָאוֹזֵב בְּיוֹם וְהִזָּה בְּיוֹם כָּשָׁר. בְּיוֹם וְהִזָּה
 בְּלִילָה. בְּלִילָה וְהִזָּה בְּיוֹם. בְּיוֹם וְהִזָּה בְּיוֹם
 שְׁלֹאֲחֵרָיו. פְּסוּל. אֲבֵל הוּא עֲצָמוֹ טוֹבֵל בְּלִילָה
 וּמִזָּה בְּיוֹם. שְׂאִין מִזֵּין עַד שְׂתַנֵּן הַחֲמֵה. וְכֵלֵן שְׁעֵשׂוֹ
 מִשְׁעֵלָה עֲמוּד הַשֶּׁחֵר כָּשָׁר:

סכת ידים

מִי רַבְעִית נוֹטְלִין לְיָדִים. לְאַחַד אֶף לְשָׁנִים
 מִחֲצִית לֹג. לְשֹׁלֶשֶׁה אוֹ לְאַרְבַּע מִדּוּג. דַּחֲמִשָּׁה
 וְלַעֲשָׂרָה לְמֵאָה רַבִּי יוֹסִי אֹמֵר וּבִלְבַד שְׁלֹא יִפְחוּת
 לְאַחֲרוֹן שְׁבָהֶם מִרַבְעִית מוֹסִיפִין עַל הַשָּׁנִים. וְאֵין
 מוֹסִיפִין עַל הָרֵאשׁוֹנִים:

אָמַר צְדוּקֵי גְדִילִי. קוֹבֵל אֲנִי עֲלֵיכֶם פְּרוּשִׁים שְׂאֵתֶם
 כּוֹתְבִין אֶת הַמּוֹשֵׁל עִם מִשְׁחָה בְּנֶט. אָמְרוּ
 פְּרוּשִׁים. קוֹבְלִים אֲנִי עֲלֶיךָ צְדוּקֵי גְדִילִי. שְׂאֵתֶם
 כּוֹתְבִין אֶת הַמּוֹשֵׁל עִם הַשֵּׁם בְּדָת. וְלֹא עוֹד. אֵלֹא
 שְׂאֵתֶם כּוֹתְבִין. אֶת הַמּוֹשֵׁל מִלְּמַעַל. וְאֵת הַשֵּׁם
 מִלְּמַטָּן. שְׁנֵאמַר וַיֹּאמֶר פְּרַעַה. מִי יְהוּדָה אֲשֶׁר

שמע בקולו לשלח את ישראל. וכן שלקחה עתה
 אומר יהוה הצדיקים: ^{אחלות} אחד טמא טומאת שבעה.
 ואחד טמא טומאת ערב. שלשה טמאין
 שנים טמאין טומאת שבעה. ואחד טמא
 מאת ערב. ארבעה טמאין במת. שלשה טמאין
 מאת שבעה. ואחד טמא טומאת ערב. כיצד
 הם. אדם הנוגע במת. טמא טומאת שבעה. ואדם
 הנוגע בו. טמא טומאת ערב:

יהי מקומות אין בהם משום מדור. עבודת
 אלילים. אהלי הערבים. וספות הצריפים
 והברגנים. והאלקטיות. ובית שער. ואוירה של
 והמרחץ. ומקום החצים ומקום הלגיונות:

אות נגעים שתיים שהם ארבע. בחרת עזרה
 בשלג. שניה לה כסוד ההיכל. והשאת
 ארזים ביצה. שניה לה. בצמר לבן. דברי רבי
 דגמיר. והכמיב אומרים. השאת בצמר לבן שניה
 לה. בקרים ביצה:

מצורעים. שנתערבו קרבנותיהם. קרב קרבנו
 של אחד מהם. ומת אחד מהם. זו היא ששאלו
 אלקסנדריא את רבי יהושע. אמר להם
 יכתוב נבסיו לאחר. ויביא קרבן עני:

ראיה אחת של זוב. בית שמאי אומרים
 בשומרת יום כנגד יום. ובית הלל אומרים
 ראיה אחת ובשניה הפסיק. ובשלישיראה
 או אחת מרבה בשתיים. בית שמאי אומרים

ובגמור. ובית הלל אומרים. מטמא משקב ומי
וצריך ביאת מים חיים. ופטור מן הקרבן. אמר
אליעזר בן יהודה. מודים בית שמאי בזה. שאינו
גמור. ועל מה נחלקו על הרואה שתיים. או אחת
קרבה בשתיים. ובשני הפסיקוב שלישי ראה אחת
בית שמאי אומרים ובגמור ובית הלל אומרים
מטמא משקב ומושב. וצריך ביאת מים חיים
ופטור מן הקרבן:

אלו פוסלים את התרומה. האוכל אוכל ראש
והאוכל אוכל שני. והשותה משקין מטמא
והבא ראשו ורבו במים שאובים. וטהור שנפד
על ראשו ועל רבו שלשה לוגין מים שאובין. והסמ
והידים. וטבול יום. והאוכלים. והפלים שנשמי
במשקים:

מסכת נדה

שמאי אומר כל הנשים דין שעתן. והלל אומר
מפקידה לפקידה. ואפילו לימים הרב
והכמים אומרים. לא כדברי זה ולא כדברי
אלא מעת לעת. ממעטת על יד מפקידה לפקידה
ומפקידה לפקידה. ממעטת על יד מעת לעת.
אשה שיש להוסת. דיה שעתה. והמשמשת בעה
הרי זו כפקידה. וממעטת על יד מעת לעת. ו
יד מפקידה לפקידה:

הרואה יום אחד עשר. וטבלה לערב. ושמש
בית שמאי אומרים מטמאים משקב ומושב
והניבין בקרבן. ובית הלל אומרים פטורים
הקרבן. טבלה ביום שלאחריו. ושמשה את בית
ואחר כך ראתה. בית שמאי אומרים מטמא

בב ומושב. ופטורים מן הקרבן. ובית הלל
 רבים הרי זה נהגין. ומודים ברואה בתוך אחר
 יום. וטבלה לערב ושמש. שמשמאין משכב
 שב. ותיבום בקרבן. טבלה ביום שלאחריו.
 אשה חריזו תרבות רעה. ומגען ובגילתן תלוים:

מהרות

עשר דברים. בנבלת העוף הטהור. צריכה
 מחשבה. ואינה צריכה הכשר. ומטמאה
 אוכלות אוכלין. בכבצה וכזית. בבית הבליעה.
 וכלה טעון הערב שמש. ותיבין עליה על ביאת
 ושורפין עליה את התרומה. והאוכל אבר
 ממנה. סופג את הארבעים. שחיטתה
 יקתה. מטהרות את טריפתה. הכרי רבי מאיר.
 יהודה אומר אינן מטהרות. רבי יוסי אומר
 שחיטתה מטהרת אבל לא מליקתה:

העגולים לוגין. רשות הרבים. כרם שלפני
 הבוצרים. רשות היחיד. ושל אחר הבוצרים.
 רשות הרבים. אימתי. בזמן שהרבים נכנסים בזו
 של בית הכפר. ושל גת והעקל.
 של עץ. מנגבן והם טהורים. בזמן שהם
 מישגן כל שנים עשר חדש או חולטן בחמין.
 רבי יוסי אומר אם נתנם לשבולת הנחר דיו:

בת כלים

הטומאות. השרץ ושכבת זרע. וטמא מת.
 ומצורע בימי סגורו. ומי חטאת שאין בהם
 הרי אלו מטמאין אדם וכלים במגע.
 וכלי חרס באויר. ואינם מטמאין במשא:

צלוהית קטנה שנשל פיה. טמאה. גדולה שנמלה
פיה. טהורה. של פליטון. שנשל פיה
טהורה. מפני שהיא סוררת את הדין. לגנין גדול
שנשל פיהם. טמאים. מפני שהיא מתקנתם לכבש
והאפרכים של זכובית. טהורה. אמר רבי יוס
אשריה כלים שנכנסת בטומאה ויצאת בטהרה

טמא טביל יום

המכנס חלות על מנת להפריש ונשכו בית שמא
אומרים חבור בטביל יום ובית הלל
אומרים אינם חבור. מקרצות נושכות זוזבזו וכפר
נישכים זה בזה. האופה חמיטה על נפי חמיטה. ע
שלא קרמו בתנור. וקולית של מים המחלחלת
קרת יחת גריסין של פול ראשונה. ורת יחת יין חדש
רבי יהודה אומר אף של אורי. בית שמאי אומרים
חבור בטביל יום. בית הלל אומרים אינו חבור
ומודים בשאר כל הטומאות. בין קלות בין חמורות.
התורם את חבור. יאמר הרי זה תרומה. על מנת
שתעלה שלום. שלום מן השבר. ומ
השפיכה. אבל לא מן הטמאה. רבי שמעון אומר
אף מן הטמאה. נשברה אינה מדמעת. עד היב
השבר. ולא תדמע. כדי שתתגלגל. ותגיע לבוה
רבי יוסי אומר. אף מי שהיה בו דעת להתנות.
ולא התנה. נשברה אינה מדמעת. מפני שהוא
תנאי בית דין:

טמא טביל יום

כל משקה. שתחלתו לרצון. אף על פי שאין סופ
לרצון. אי שסופו לרצון. אף על פי שאין

וְלָתוּ לְרָצוֹן. הֲרֵי זֶה בְּכִי יִחַן. מִשְׁקִין טַמְאִים.
 מִטַּמְאִים לְרָצוֹן וְשָׂא לְרָצוֹן:
 בַּהֲשֵׁה. מִטַּמְאָה לְרָצוֹן. וְשָׂא לְרָצוֹן. וְחֹלֵב
 הַבְּהֵמָה. אֵינוּ מִטַּמֵּא אֶלָּא לְרָצוֹן. אָמַר רַבִּי
 יְבִיא. קָל וְחֹמֶר הַדְּבָרִים. וּמָה. אִם חֹלֵב הָאִשָּׁה.
 אֵינוּ מְיוּחָד. אֶלָּא לְקַטְנִים. מִטַּמֵּא לְרָצוֹן. וְשָׂא
 לְרָצוֹן. חֹלֵב הַבְּהֵמָה. שֶׁהוּא מְיוּחָד. לְקַטְנִים.
 גְּדוּלִים. אֵינוּ דִין שֵׁיטַמֵּא לְרָצוֹן. וְשָׂא לְרָצוֹן.
 וְאֵם טַמֵּא חֹלֵב הָאִשָּׁה. שֶׁלֹּא לְרָצוֹן.
 מִגִּפְתָּה טַמֵּא. יִטַּמֵּא חֹלֵב הַבְּהֵמָה. שֶׁלֹּא
 לְרָצוֹן. שֶׁדָּם מִגִּפְתָּה טָהוֹר. אָמַר לָהֶם מַחְמִיר אֲנִי.
 שֶׁחֹלֵב מִבְּדָם. שֶׁחֹלֵב לְרִפּוּאָה טַמֵּא. וְהַמְקִיז
 לְרִפּוּאָה טָהוֹר. אָמְרוּ לוֹ סְדֵי זֵיתִים וְעֵנָבִים יוֹכִיחוּ.
 וְהַמְשָׁקִים הַיּוֹצֵאִים מֵהֶם. קָרְצוּן טַמְאִים. וְשָׂא
 לְרָצוֹן. טָהוֹרִים. אָמַר לָהֶם. לֹא. אִם אִמְרַתֶּם.
 בֵּין סְדֵי זֵיתִים וְעֵנָבִים. שֶׁתַּחֲדָתָן אוֹכֵל. וְסוּפֵן מִשְׁקָה.
 מֵהֶם אָמְרוּ בְּחֹלֵב שֶׁתַּחֲלָתוֹ וְסוּפוֹ מִשְׁקָה. עַד כִּאֵן
 הַשְּׂיִתָּה תִּשׁוּבָה. אָמַר רַבִּי שִׁמְעוֹן. מִכֵּאן וְאֵילָד.
 שִׁמְעוּיֵינוּ מְשִׁיבֵין לְפָנָיו. מִי גִשְׁמִים יוֹכִיחוּ. שֶׁתַּחֲלָתֶם
 עַתָּה וְסוּפֶם מִשְׁקָה. וְאֵינֶן מִטַּמְאִים. אֶלָּא לְרָצוֹן. אָמַר
 וְתוֹנֵנוּ. לֹא אִם אִמְרַתֶּם. בְּמִי גִשְׁמִים. שֶׁאֵין רִבֵּן לְאָדָם.
 אֶלָּא לְאַרְצוֹת וְלְאֵילָנוֹת. וְרוֹב הַחֹלֵב לְאָדָם:

מִיִּסְכַּת עוֹקֵצִין

בַּל שֶׁהוּא יָד וְלֹא שׁוֹמֵר. מִטַּמֵּא וּמִטַּטֵּא. וְלֹא
 מִצְטָרֵף. שׁוֹמֵר אֶף עַל פִּי שְׂאִינוּ יָד. מִטַּמֵּא
 מִטַּמֵּא. וּמִצְטָרֵף. לֹא שׁוֹמֵר. וְלֹא יָד. לֹא מִטַּמֵּא
 וְלֹא מִטַּטֵּא:

ליל שבועות

אמר רבי יהושע בן לוי עתיד הקדוש ברוך הוא
להנחיל לכל צדיק וצדיק שלש מאות
עשרה עולמות שנאמר להנחיל אוהבי יש
ואצרותיהם אמלא אמר רבי שמעון בן חלפתא
לא מצא הקדוש ברוך הוא בלי מחזיק ברכה
לישראל אלא השלום שנאמר יי עו לעמו יתן יי
יברך את עמו בשלום :

ואומר קדיש דרבנן

פזמון נאה לשבועות

לשבח לאל דעות

בנכסד ובנגלס. מפיק מרגליות. ועל סדר ונתן תורה נבוי לחלפיות. זו קול הרמז הרומי
לכבוד התורה ולא זין זמרה וזין סירה וקול המרבה לשפ"ר הר"ז זה וטובח ובנועמו יעדל
חלטים חי וישתבח :

תסודות חן זה למעלה הרופא העובדק תנים רעים מדפים תמימים צעיר **בגמובה** כי
בתקוה אשר עם כפינו העתיק זאת התורה אשר עם **מישה** לפני בני ישראל השיר המשובח
יהמפורז הזה מלשון ארמיית ללשון הקדש לנעון ירוח הקורא זו. ובכן גם אהנו כלל בעקבותיי
וועלין בלתיק ללד ארמיית יעלל :

מלכ שלום אדון מעוזים	מלכא שלים הורמן דעושגין
תפלו מוטל בשמים ובאריך	שליט בעיל ותחות רעו דידיה
ותחת חן ונתן לרב לנעון חסדו	הדיוף עביר לסגי מטול הסדיה
פניו נוגח להם כיאורוח	זיווי נהירין לון בבוצינין
יחד כל עולמים על וכוניסה	קד עלמין אחסין בתיקונין
ויהללים כלם לשמו אחד	ומשבחין בולחו ליהודיה
תמיד נכונים לשמור חוקי	תדיר זריון על קימוהי
ידיים ומרדים ומלפניו	ואעין ודחלין מן קדמוהי :
בהפרידו בני אדם לבויהם	בד עלמא פליג לאומיא
(ע"א) בהכחל עליון גוים את שלמ	בן אתרעי וצבא לחילקיה
עו רלם ובחי לנעת חלקו	יתן חתים ורשים בגושפגקיה
אוחנו חסם ורעם בחותמו	נתחון מסר ויהב לסרביא
אוחם וסר ונתן ליד טווימים	

אורות ופלאות ונופחים

עצם נזכרים כרוז עזו

עד כי בכל יד וכל פנה

כל עם וכל רגע נעשה פלא

כחזק נחון תכור אל מן האש

נפשו צלוח לך וצחן

ט לטו הרבה עלנש לשמוע מרס

טו חנן כחטו לכבוד (עולה)

סן לטו כעול על לוהרי השור

משמרת עדותו באמונה

לכנו לחנן לשמרת

משחק הכרזל לחנן ימים

לא חפזו זה גויי הארץ

עשו וישמעאל ורעיהם

אשר נזרו צליליהם ופסיליהם

אין זהו וכסף חרס ועץ

אולם קהלנו נרגע אחד

נעשה ונשמע כן ענו כלם

ויסי נפיהם אונת יזוך

כל נעשה האלהים כך עז

יום אשר היינו יחדיו חוים

על הר סיני שמה נבלם

הופיע כבודו מאיר אל מול פניו

עם כפלות חיות ולבא נרוס

לפידים נחון עכפל יהלוט

מלאות נועם אנחנו חוים

רועה לחנן נשם לחיו

חכמת אלהים נעלמט טו

חזי האיר עטרות מכתרים

כס עטרות שמים הכתיר אש

אתיו ופרשוון ותמדה

עבר במצרים בחיל עתקיה

עד די בכל סטרא וכל גיסא

שעתא וישעתא מתרהיש ניפא:

בדהב בגו כורא בגו נורא

נפשן צריה וזיקי בגלותא

ביה לן סגי חילן לאורייתא

ביה אחסין תקפן לסוברא

הא לן בגירא על קדל תורא

משרת סהדותיה בהימנותא

לבן למעבדה אלים נשוי

מן נצבתא די פרזלא להוי:

לא אתרעו בה עממי ארעא

עשו וישמעאל ותבריהון

נצבו בטעותהון וצלמיהון

אבנא דהב וכסף חרס אעא

וברם קהלן בחדא רגעא

נעבד נקבל בך ענו בלהון

נהנה בלישנהון גזר מקטב

בל מאן דעבדין מן שמיא טוב:

יום די הנינן בחדא שריין

על טור דסיני אתגלי תמן

ארביין שכינתיה נהרא קמן

עם ברסון חינו ומשירין

זיון בצית אמיטתא סגין

חזוי נעימותא אגן חמן

רעיא מהימנא אתקריב נביה

חכמת אלהין אשתבחת ביה:

אגהיר בכן בתריין סתימאין

ובהון תריין עטריין עטיר יתן

ליל שבועות

גם חכמתנו סרצת וציתתנו
 וזו הראנו נפלאות מנורונים
 פתח נחיצ ומיווני ומתרים
 צו גסס נדבות לנעלוננו
 דנע יניספר לכל דוח
 כל אשר חסן היה נחיים
 סוריד יקר כסאו נרכב חלטים
 סנס משרתיו בחיכלו
 ערך לדגליסם לנח חילו
 חיות כרוצים ומלכיים
 טלן מאד כלבני זוסר
 מנל וכוכב נגלגנו
 כל אחד ואחד להגיה סוד
 חרובות נפתחו לו בעליתו
 נצעות ולרים אז רקדו
 חף נכסלו חלופי עניים
 סחריסו נכרחים ונחלמו
 וניני טונחס נסים ונחנחסי
 סחיר זסר נכ סחצ מופס
 וסנון עשחם מלך עולמים
 אשר כנסר לש נאורי
 נכע ויולל מלפניו
 יוס הסליטי נחיות סנקר
 ניס סחצת טסה לחדס סין
 ססכים ננפלאות ידיד נפסט
 ומלחס ועולס עסן ססר
 נסמעו קולות וקול סופר
 קולות ערצים נלללים
 לא יערכוס כל כלי סיר

אור חכמתן אסגי ובינתן
 דכדין גלי ראמין ועלאין.
 אפתח שביל דסתיס בסימאין
 מטרא דרעיון ביה לצחותן
 ינעא דאגחיתיה בכל רוחי
 קל די הנה צבא הנה מחי:
 אגחית יקר פרסיה בארתוכין
 אינון משמשנוי בחיכליה
 אסודיר למקסידון בגי חיליה
 חיון ברביא ומלאכין:
 מתנעצא לחדא בסנהולכין
 מזל וכוכבא בגלגליה
 קל חר וחר לפריק זהוריתיה
 בוין פתיחן ליה בעליתיה.
 רמן וטינרין בכנ טפיון
 אור אתגהילו רברבי עמין
 משפתקן ברין ומתאלמין
 וזני סאוב ערקין ומתנגזין.
 צהיב זהור סגיא פאבריון
 ומשח רבות מלכא דכל עלמין
 דקנון נהר די נור בזיוהי
 נגד ונפק מן קדמוהי:
 יומא תליתאי בד הנה צפרא
 יום שבתא שית מן ירח סיון
 אקדים רחים נפשו בפרישון
 ומצלחבא וסליק תנן טורא
 אשתמעו קלין ושופרא
 קלי בסימותא בצלצלון
 לא יעלינון כל ומריא

שבכא פסנתרין וסמפניא.

מגו מהימנותא דכל דרגין
 מטלל של קדשיה עלן אמתח
 רוחן לרחמתייה כדוד ארתח
 דבסוים מתיקותיה למוריגין:
 בעשר אמירוהי דרגין
 פומא ממלל רברבן אפתח
 סתרא דסתרין רז דרווא
 ושפר קדמוהי להחוייה:
 טובוי דעמא טב דטב עדביה
 די ביהאדהא טב לחוד מיטפיל
 קמיה רשותא אחרא מפיל
 אופלא יכיל מזל למשלט ביה:
 דקדם דנא איהו הוה תורביה
 כל די הוה צבא הוה משפיל
 בן די הוה צבא הוה מרים
 אי לאו ביהאי וקא דקא גרים:
 השחין אנחנא על דנא פתגם
 גרתע לשעבודך אלה תקוף
 עינן לטיבו רחמך גוקוף
 די לא תהשלט בן רשו דפגם:
 גדבר קנים קדמא ובפירום
 אף די בסיגופין מעיק ינקיף
 בתלת חסידיא בתקפיהון
 די לא שלט נורא בגשמהון:
 טובוי דמודריו ולא יפגר
 ולמעבר כל רעוף יוחי
 יקחא ביצריה עד דיתמחי
 שקלול יסוד כל רעויה ימגר:

(* עוגב ונבל וחניל.

עחוד. אמונת כל ועליות
 ככת שלום קדשו פסם עלינו
 דוחטו להאנחמו כסירי לרמיס
 הוא נפת ונחוק לחכנו
 בעשרת אנכיו הנחמדיס
 פיו פתח עדבר נפלאות
 נסתר הנספרים סוד הקודות
 חסד בעינוו להגיד לנו
 אשרי העם הטוב כי נעים גורלו
 אשר אליו האל הטוב לבדו פגס
 לפניו מפיל שלטון זר
 גם לא יכול וזל לנשול זו
 סן מלפנים הוא היה לו אונן
 כל אשר הפך הוא השפיל
 כן אשר הפך אזי הרים
 לולא עם כזאת היתה נכנס
 בעלזים אהכנו על הדבר הזס
 נסוב לעבודתך האל הגבור
 נשא עינינו אל טוב רחונך
 לבלתי תנשיל בנו שנט הרעם
 סכור גרים ראשונים וסופת נעורים
 גם כי כלרות הלורר ילקן
 כשלט החסידים צדוב עחם
 אשר לא בערם אס בניוסם
 אשרי האיש שסוקד ולא ירמס
 ולעשות כל הפוך יחיס
 צער צילרו עד יעס
 אשרס ועוד היקוד כל פאורו יערס

(*) כיס הני' הראשונים רס"ג דכניאל (וכתב סס הראשני' אלא סגרות בלא רליה) וסעלי' כ
 סר"א ט"א ס"ק פ"ה משלטי הגבורים :

ליל שבועות

אשרי אדם יתשוב לו ספר סוד
רק צעקהתך ובה ימים
אשרי אדם השמח צעמלה
יסים כנו נר סובב התורס
סוכה חלינו ולחך כסוד חמך
לא נשכך נמך ככל נעשינו
עדיך עלינו ופה ספר בריחך
לא תשכח נמנו רחום אדיר
חיכה עד כה תאחר ולא תערוך
עלכנו לננושלחך חוד מלכות
אם יחפר השנון מה יועיל סוד
ודון קס למלכות בלי כור
אבינו שצטמים חלסים אהם
איך איפה נתנה היתכן?
כל הארץ ביד כסילים
הגר יעל ופעל והאזרח וחס
הקוץ גדל ופירח כנו נע
שושנתך שחורב כחוס היער
על מה ואיך יונשל בראש אונות
עצד הננוכח צעד ככר להם
אינה תפול כי בך נכרך
יפיה עזוב עניים ואזיון
עד נתי תעגן נאורסה לך
גולה גרושה נקוץ לילך
מה קול השוגף אויבך בזמנו
מדוע כאלוה כסף בחוך כד רך
ואנך אי נעווכס ותקומכס
מי בכל האלסים אשר יילכס
אלהי אנכסס חוסף שנית יך
עלמ גואלנו לנעון חסדך

טובי דיהשיב ליה שלים אנה
בלחוד בבלהך ובליה יחי
טובי דניהא ליה בליאתא
והוי דרופתקא דאודיתא:
הדרך עלן הדרן עלך תדיר
לא נתנשי מך בכל עסקן
זינד עלו וספר קימך כאן
לא תתנשי מן רחים אדיר:
היך עד גען תשהי ולא תסדיר
מלכן לשלמך רבו ארכן
אי לית משה מה ותתני שרנא
הצפה למלכותא ברא תאנא:
מך דבשמיא אלה יציב
היבדן הכי ממסר. הדר יאי?
כל עקמא בידא המפשיאי
גיור ברום ותחות ארע יציב.
בובא רבה ומלבלכא בנציב
גדך בגו הורבא בסלואי
מה דין ואיך ישלט בריש אומי
עבדא דאזבן בטולמו:
היאך תסובר די ברך בוכרך
ידוי רטויש עמין ומספנא
עד אן מארסתך בעיגונא
גדיא מתרבא בך לקסטך:
ולמא באדגן כל מעיק ערך
קריא באסתרא בלגינא
אן תקפכו יאמר ורוהצנכו
מאן הוא אלהא די ישזבינכו:
סריה דאברהם תני תנון
שדר פוזקנא בריל חסדך

במצרים עבדתא דך
 וזר לך עבדה נמרי אורי
 ציון לא יקרך בפום ברי
 וגלי במלכותך תקוה אידך
 תאגך תקום תחסן לעלמא
 תסגי באתיא ותמהיא :

כאשר נמלכום עמוס וסם
 זוסם לענדך טופכי זוסם
 כונן ככודך נמי כל נכח
 וסנלם נמלכוסך עח דך
 מרד יניץ זוסון לפולמיס
 מרנס לומוס ונוסמיס :

נפלה לליל שבועות

רבונו של עולם הנה אנהו באים בבשת פנים ראים תרדים.
 ואם חס ושלום נתחייבנו ברת בבית דינך הצדק על
 השאתינו ועונותינו ופשעינו המרובים. יהי רצון מלפניך שיהא
 חשוב צערנו שנצטערנו בלילה הזה ונדדנו שנה מעינינו. ותשגיח
 עלינו בעין המלחך ההיא עינא פקחא דלא נאים ותיר תדיר
 שנאמר הנה לא ינום ולא ישן שמר ישראל. ותקרע רוע גזר
 דיגנו ותחננו ותברכנו מאוצר הבסך העומד לימין העליון. ותתן
 לעבדך חיים ארוכים לעסוק בתורתך יומם ולילה. ויהיה הצער
 שיש לנו בעינינו תקון לפגם הראות שפגמנו בעיניך עלאין
 ואשר הרע בעיניך עשינו. ויתקן הפגם ההוא בכל המקומות
 שפגמנו מארבע עולמות אצילות בריאה יצירה עשיה ותצילנו
 מעונש חבוט הקבר מהמלאך המשפר את עיני האדם אתר
 פטירתו בקבר. ונפטר מאורנו הצער. ותשפיע עלינו משפע
 הטוב מביתך עליון דהצילנו מברת דיומי וברת דשני ולמען שמך
 הגדול והנורא (אלד) בשהוא כלול במקורו (אאהדידה)
 שתבטל מעלינו כל גזירות קשות ורעות. ויהיה למוד זה נחת
 רחם לפני כסא כבודך. ותתן בנו כח לעמוד על המשמר וללמוד
 תמיד לפניך ולהגות באמרי תורתך ולהיות מן העובדים לפניך
 בלב שקט ובנפש חפצה ולומדים תורתך לשמה ולברור כל
 גיצויות הקדושות שנתפזרו בין הקליפות על ידינו ולהחזירם
 אל הקדושה ליחדא שכינתא בבילה ולאקמא יתה מעפרא

ולסת נחת בית ליוצרנו לרצון נפשנו ורוחנו ונשמתנו לעבוד
וקראו אותנו בלבב שלם ויהינו עם יהוה אלהינו עלינו ומעשה ידינו
בזונה עלינו ומעשה ידינו בזונה: ברוך יי לעולם אמן ואמן:

ועל כל ילעזר זאת הנקטה טובאים כח' לאוהרה בעלת הספר:

:	משוה עבדך אל רצונך	ידיים גפשי אב הרחמן
:	ישתחווה מול הדרך	רצון עבדך כמו איל
:	מנופת צוף וכל טעם	כי יערב לו יד ידוהך
:	נפשי חולת אהבתך	היודי נאה זיו העולם
:	בדראות לה נועם זיוך	אנא אל נא רפא נא לה
:	והיתה לך שמחת עולם	או תתחזק ותתרפא
:	וחיפה נא על עם אהובך	ותיק יחמי רחמיך
:	לראות בתפארת עזך	כי זה כמה נכסוף נכסף
:	חוישה נא ואל תתעלם	אנא אלי חמדת לבי
:	עלי אח סבת שלומך	הנקה נא ופרוש חביב
:	נגילה ונשמחה בך	תאיר ארץ מכבודך
:	והננו בימי עולם	מחר אהוב כי בא מועד

יהוה הננו לה קנינו היה ורועם לבקרים אף ישועתנו בעת צרה:
קומי אורי כי בא אורך וקבוד יהוה עליך ורח: כי הנה החשך
יבסה ארץ וערפל לאמים ועליך ירח יהוה וקבודו עליך יראה:

מלכ קדם ליעוד קבלם עטלוי זלמים:

רבו העולמים נאדני הארונים אב הרחמים
והסליחות מורים אנחנו לפניך יי אדנינו
ואלהי אבותינו בקידה ובהשתחוויה שקרבתנו
לתורתך ולעבודתך עבודת הקדש ונתת לנו
חלק בסודות תורתך הקדושה מה אנו ומה היינו
אשר עשית עמנו חסד גדול בזה על כן אנחנו
מפילים תחנונינו לפניך שתמחול ותסלח לכל

חטאתינו ועונותינו. ואל יהיו עונותינו מכדילים
 בינינו לביניך. ובבן יהי רצון מלפניך יי אלהינו
 ואלהי אבותינו שתכונן לבבנו ליראתך ואהבתך
 ותקשיב אזניך לדברינו אלה ותפתח לבבנו הערל
 בסודות תורתך ויהיה למודינו זה נחת רוח לפני
 כסא כבודך כריח נחוח ותאציל עלינו אור מקור
 נשמתנו בכל בהינתנו ושיתנוצצו ניצוצות עבדיך
 הקדושים אשר על ידם נגית דבריך אלה בעולם
 וזכותם וזכות אבתם וזכות תורתם ותמימותם
 וקדושתם יעמד לנו לבל נפשל בדברים אלו
 ובזכותם תאיר עינינו במה שאנו לומדים כמאמר
 נעים ומירות ישראל נל עיני ואפיטרה נפלאות
 מתורתך יהיו לרצון אמרי פי והגיון לבי לפניך יי
 צורי וגואלי. כי יי יתן חכמה מפיו דעת ותבונה:

רבון עלמין דאנת הוא מגלה עמיכתא ומסתרתא
 ונלי רזיא יהא רעוא מן קדמך לאסברא מלין
 בפומאי לקיימא בי מקרא שכתוב ואנכי אהיה
 עם פיך והורתיך את אשר תדבר ולא איעור
 בכסופא קדמך ואזכה למשמע רזין עלאין דאורייתא
 מפומא דרישא דמתבתא עלאה אמן וכן יהי רצון
 אמן סלה:

האדרא רבא קדישא

תניא אמר רבי שמעון לתבריא עד אימת נתיב בקיימא חד סמכא. פתיב
 עת לעשות לוי הפרו תורתך. יומן ועירין ומארי חזקא דחוק פרוזא
 קארי כל יומא. ומחצדי חקלא ועירין אינן. ואינדו בשולי פרמא.
 לא אשגחן ולא דעין לזן אחר אולין כמה דראות. אתכנשו תבריא לבי אדרא
 מלדבשין שרין סייפי ורומחי בדיכון. אודרו פתקוניכון. בעיטא. בחקמתא.
 וסידלתגו. בדעתא. פחיו. פרוז. ברנלן. (ניא בחילא דידן ורגליו) אמלכו
 זליכון למאן (ניא למלכא) דברשותיה חי ומוחא. למגוד מלין דקשום מלין
 דקדישי עליגין צייתין להו ותדאן למשמע להו ולמגדע להו. יתיב רבי שמעון
 וקרא ואמר חי אי גלינא חי אי לא גלינא. תבריא דהו פמן אשתיקו. קם
 רבי אבא ואמר ליה אי נחא קמיה דמר לללאה הא פתיב סוד " ליראוי והא
 תבריא אלן דחלין דקדיה אינן ודבר עאלו באדרא דפי משבנא מנהון עאלו
 מנהון נפקו. תאנא אתמנו תבריא קמיה דרבי שמעון ואשתכחו ר' אלעזר
 דביה ור' אבא ור' יהודה ור' יוסי בר יעקב ור' יצחק ורבי חזקיה בר רב ורבי
 תיבא ורבי יוסי. ורבי יסא. דין יתבו לרבי שמעון ואצבען וקפו לעילא ועאלו
 דתקלא בניי אלגו ותבו. קם רבי שמעון וצלי צלותיה. יתיב בגוויהו ואמר
 כל הו ישו דוי בתקפוי. שוו דיהו ונסיב לון פתח ואמר ארוז האיש אשר
 יעשה סכל ומכרה מעשה דוי חרש ושם פסתר וענו כלם ואמרו אמן. פתח
 רבי שמעון ואמר עת לעשות לוי אמאי עת לעשות לוי משום דהפרו תורתך
 מאי הפרו תורתך. תורה דלעילא דאיהי מתבטלה אי לא יתעבד פתיקונא
 דא. ולעתיק יומן אתמר. פתיב אשריך ישראל מי כמוך. ובתיב מי כמוך
 באלים " קרא לר' אלעזר בריה אוחביה קמיה ורבי אבא מסטרא אחרא
 ואמר אנן קלא דכלא. עד השתא אתתקנו קיימין. אשתיקו שמעו קלא
 וארבוכתן דא קלא נקשו. מאי קלא. קלא דבגופאי עלאה דמתבנפוי. הו רבי
 שמעון ואמר " שמעתי שמעך וראתי אמר נתם יאות הוה למחוי דחיל. אנן
 פתביבותא פליא מלתא דתיב ואתבב את ה' אלוקיך. ובתיב מאהבת ה'
 אתכם ובתיב אהבתי אתכם וגומר. רבי שמעון פתח ואמר הולך רכיל מגלה
 סוד וגאמן רוח מכסה דבר הולך רכיל האי קרא קשיא פון דאתמר רכיל
 אמאי הולך. איש רכיל מפעי ליה למיטר מאן הולך. אלא מאן דלא אתישב
 ברוחיה ולא הו מחימנא. הווא מלה דשמע אויל בגוויה פחורא במאי עד
 דבמי ליה לבר. מאי טעמא. משום דלית רוחיה רחא דקיימא. אבל מאן
 דרוחיה רחא דקיימא ביה פתיב וגאמן רוח מכסה דבר. וגאמן רוח קיימא
 דרוחא (במו ותקפתיו יתד במקום גאמן) ברוחא (ניא ברוח) תליא מלתא.
 דתיב אל פתח את פיך לחטאי את בשורך. ולית עלמא מתקיימא אלא פתח
 וחי אי במילי עלמא אצמריך רזא במלין רזין דרזינא דעתיק יומן דלא אתמסרין
 אסילו למלאכין עלאין על אחת כמה וכמה. אמר רבי שמעון לשמיא לא
 שימא דצייתון לארעא לא אימא דתשמע. דהא אנן קיימי עלמין. פתח רבי
 דרזין פד פתח רבי שמעון פדני דרזין אודעזע אתרא ותדרן אתחלקלו בלי
 בידא ופתח ואמר פתיב:

ליל שבועות

זה המלכים אשר מלכו בארץ אדום לפני מלך מלך וגומר. ופאין אהון צדיקיא
דאתגלי לכח רזי דרוזן דאדורתא דלא אתגלילין לקדישי עליונין מאן ישבח
אי ומאן יזכר בהאי. דהוא סהדותא על מדינותא דכלא. צלותא
ערא יהא דלא יתחשב להוביה לגלגלה דא. ומה ימרוז חבדיא דהא קרנא
פרא הוא דהא לא הוה ליה למכתב הכי. דהא חזינו פמה מלכים הוה עד
א יתון בני ישראל ועד לא ימי מלפא לבני ישראל ומה אתחזו הכא וברא
ערו חבדיא אלא רוא דרוזן הוא דלא יכלין בני נשא למנדע ולא שתמוזס
ולמרחש בדעתיהו בהאי זוחה. אפסוק.

גנא עתיקא דעתיקין טמירא דטמירין עד דלא ופין תקוניו דמלפא ועטורי
עטורין. שירותא וסיומא לא הנה. ודנה מגליח ומשער פיה. ופרים
מה חד פרסא. ובה גלויף ושוער מלכין ותקוניו ולא אתקינוו תהיז ואלה
מלכים אשר מלכו בארץ אדום לפני מלך מלך לבני ישראל מלפא קדמאה.
בני ישראל קדמאה וכלהו דגלויפו בשמכון אתקרוז. ולא אתקינוו עד דאנח
זו ואצנע להו. ולבחר זמנא הוא אסתלק (ניא הוה מסתבל) בדהוא פרסא
תתקו בתקוניו ותאנא פד סליק ברעותא למבדי אורייתא. טמירא תדי אלפין
ניז ואפקה מיד אמרה קמיה מאן דבעי לאתקנא ולמעבד. תתקו בקדמיותא
קוניו. רזאנא כעניעורא דספרא. עתיקא דעתיקין סתרא דסתורין
מיד דטמירין אתתקו ואודקו פלומר אשתפח ולא אשתפח. לא אשתפח ממש
כל אתתקו וליות דנדע ליה משום הוה עתיק דעתיקין (אכל בתקוניו ידע)
חד סבא דסבין עתיק מעתיקין טמיר מטמירין. ובתקוניו ידע ולא ידע. מארי
חור בסו (סא בסומק) ידיה בסיטא (סא בזינא) דאנפוי יתיב על פורסייא
שביבין לאכפוייא לון ארבע מאה אלפי עלמין אתפשט חורא דגולגלתא
רישוי. ומנהרו דהאי חורא יתחי צדיקיא לעלמא דאתי ארבע מאה
למין. עלמין דבסופין. הךא הוא דכתוב ארבע מאות שקל פסח עובר
לסודר :

גולגלתא יתבין בכל יומא תליסר. (סא תדיסר) אלפי רבוא עלמין דנטלין
עלוי רגלין וסמבין עלוי ומדאי גולגלתא נשיף טלא להווא דלכר
טלא לרישיה בכל יומא דכתוב שראשי נמלא טל. ומחחוא טלא דאנער מרישיה
הווא דאיהו לכר יתערון מתייא לעלמא דאתי דכתוב כי טל אורות שליף. אורות.
הורא דחוררתא דעתיקא. ומחחוא טלא מתקנימין קדישי עליונין. והוא מנא דסתנין
צדיקיא לעלמא דאתי. ונשיף הווא טלא לחקלא דתפתוזין קדישין. הךא
כתוב ותעל שכבת הטל והנה על פני המדבר דק מחוספס. ותיוו דהווא
טלא חור. בהאי גוונא דאבנא דבדולחא דאתחזייא כל גוונין בגוונה. הךא
הוא דכתוב ועינו פעין הבדולח. האי גולגלתא. חורא דיליה אנהיר לתליסר
עיבר גלופין בסטרנוי. לארבע עיבר בסטרא חד ולא ארבע עיבר בסטרא דא
בסטרא דאנפוי. ולא ארבע עיבר בסטרא דא לסטרא דאחורא וחד לעילא
דגולגלתא (פי פלומר מסטרא דלעילא) ומחאי אתפשט אורכא דאנפוי לתלת

N

ליל שבועות

מֵאָה וְשֶׁבַע עֶשְׂרֵי רֵבּוּעַ עַלְמִין. וְהוּא אֲתַקְרִי אֲרֵךְ אֲפִים (פִּי בְלֹמֶר אֲרֵכְךָ
הָאֲפִין) וְהוּא עֲתִיקָא דְעִתִּיקִין אֲתַקְרִי אֲרֵכְךָ דְאֲנִפִין. וְהוּא דְלִבְרֵי אֲתַקְרִי עֵינֵי
אֲנִפִין. לְקַבְלֵיהּ דְעִתִּיקָא סְבָא קִדְשׁ קִדְשִׁים דְקִדְשֵׁי אִי. וְזַעֲרֵי אֲנִפִין בְּדֵי אֲסִתְבֵּל
לְהָא בְּרָה (סִיא מֵלֵא) דְלִתְתָא אֲתַקְרֵי וְאֲנִפֵי מִתְפַּשְׁטִין וְאֲרִיכִין בְּהוּא זְמַנָּה
אֲבָל לֹא כָּל שַׁעְתָּא בְּבָה דְעִתִּיקָא. וְיִמְדָּא גוּלְגֻלְתָּא נְפִיק חַד עֵיבֵר חוּרְרָא
לְגוּלְגֻלְתָּא דְזַעֲרֵי אֲנִפִין לְתַקְנָא רִישִׁיהּ. וְיִמְדָּא לְשָׂאֵר גוּלְגֻלְתִּין דְלִתְתָא דְלִת
לִזְן חוּשְׁבָנָא. וְכָל גוּלְגֻלְתָּא אֲנֵר חוּרְרָא (סִיא אֲרִיִיתָא) לְעִתִּיק יוֹמִין
בְּדֵי עֲלִין בְּחוּשְׁבָנָא תְּחוּת שְׂרֵבִיטָא. וְלְקַבֵּל דָּא בְּקַע לְגִלְגֻלְתָּא לְתַתָּא פִּי
עֲלִין בְּחוּשְׁבָנָא:

בְּחַלְלָא דְגוּלְגֻלְתָּא קְרוּמָא דְאוּרָא דְחֻכְמָתָא עֲלָהָ סְתִימָא דְלָא פִּסְק וְהוּא לֹא
שְׂכִיחַ וְלֹא אֲתַפְּחֵחַ. וְהוּא קְרוּמָא אֲתַחֲפִיא עַל מִיחָא דְאִהוּ חֻכְמָתָא
סְתִימָאָה. וְבִגְנִי בְּדֵי אֲתַכְסִיִּיא (סִיא וְבִגְנִין דְאֲתַכְסִיִּיא) הוּא חֻכְמָתָא בְּהוּרָא
קְרוּמָא דְלָא אֲתַפְּחֵחַא (סִיא בְּגִין דָּא אֲקָרִי חֻכְמָתָא סְתִימָאָה) וְהוּא מוּחָא דְאוּרָא
הוּא חֻכְמָתָא סְתִימָאָה. שְׂקִיט וְאֲשַׁתְּכִיד בְּאֲתַרֵּיהּ כְּחֵמֵר טַב עַל דוּרְדִיִּיהּ וְהוּיֵי
דְאֲמִי סְבָא דְעִתוּי סְתִים וּמוּחִיה סְתִים וְשְׂכִיד. וְהוּא קְרוּמָא אֲתַפְּסֵק מְעִינֵי
אֲנִפִין. וְבִגְנִי בְּדֵי מוּחִיה אֲתַפְּשֵׁט וְנְפִיק לְתַלְתִּין וְתַרְיִין שְׂבִילִין דְהוּא דְתַתְּבִי
וְנִהַר יוֹצֵא מַעֲדָן. מֵאִי שַׁעְמָא מְשוּם דְקְרוּמָא אֲתַפְּסֵק דְלָא מְחַפֵּיא עַל מוּחָא
(וְעַל כָּל פְּנִים קְרוּמָא פִּסִּיק לְתַתָּא) וְהוּיֵי דְתַנִּינֵן בְּרִישׁוּמֵי אֲתוּוֹן מוּי רִישִׁים
רִישׁוּמָא לְעִתִּיק יוֹמִין דְלִית דְבִנְתִּיהּ. דְבִיהּ תְּלֵיא תְּמִים דְעוֹת שְׁלוּם מְכַל סְמֵרֵי
וְסְתִים וְשְׂכִיד וְשְׂקִיט בְּחֵמֵר טַב עַל דוּרְדִיִּיהּ:

סְאֵנָא בְּגוּלְגֻלְתָּא דְרִישָׁא פְּלִינֵן אֲלָף אֲלָפִין רֵבּוּעַ וְשֶׁבַעַת אֲלָפִין וְחֻמֶּשׁ מֵאָה
קוֹצֵי דְשַׁעֲרֵי חוּרֵי וְנָקִי בְּהוּי גְּמָרָא כְּדֵי אִיהוּ נָקִי דְלָא אֲסִתְבֵּל דָּא בְּדָא
דְלָא לְאֲחוּזָא עֵרְבוּבָא פְּתוּקִינֵי. אֲלָא כְּלָא עַל בּוּרְיִיהּ. דְלָא נְפִיק נִימָא
מְנִימָא וְשַׁעֲרָא מְשַׁעֲרָא. וְכָל קוֹצֵא וְקוֹצֵא אִית בֵּיה אַרְבַּע מֵאָה וְעֶשְׂרֵי נִימֵי
דְשַׁעֲרֵי בְּחוּשְׁבֵן קִדְשֵׁי. וְכָל נִימָא וְנִימָא לְהִישׁ בְּאַרְבַּע מֵאָה וְעֶשְׂרֵי עַלְמִין.
וְכָל עַלְמָא וְעַלְמָא סְתִים וְנִינֵי וְלִית דְיַדַּע לִזְן בְּרֵי אִיהוּ. וְלְהִישׁ לְשַׁבַּע (סִיא
לְאַרְבַּע) מֵאָה וְעֶשְׂרִין עֵיבֵר. וְכָבֵל גִּימָא וְנִימָא אִירַת מְבונַע דְנְפִיק מְמוּחָא
סְתִימָאָה (דְכֵתֵר בְּתֵלָא) וְנִהַר וְנִגִיד בְּתַחוּא נִימָא לְגִימִין דְזַעֲרֵי אֲנִפִין. וְיִמְדָּא
מְתַקֵן (סִיא מְתַזֵן) מוּחִיה. וְכִבְרִין נִגִיד הוּא מוּחָא לְתַלְתִּין וְתַרְיִין שְׂבִילִין. וְכָל
קוֹצֵא וְקוֹצֵא מִתְלַחֲמִין. וְתַלְמִין. מְתַתְקֵנֵן בְּתַקוּבָא יָאָה בְּתִיקוּבָא שְׂפִירָא. מְחַפִּין
עַל גוּלְגֻלְתָּא. וְתַנָּא כָּל נִימָא וְנִימָא אֲקָרִי (סִיא אִיהוּ) מְשִׁיכָא דְמַבּוּעִין (סִיא
מְבּוּעִין) (סִיא וְאִינֵן מְבּוּעִין) סְתִמִין דְנְפִיקִין מְמוּחָא סְתִימָאָה. וְתַנָּא מְשַׁעֲרֵי
דְכֵר נֶשׁ אֲשַׁחְמוּדַע מֵאִי הוּי אִי דִינָא אִי רְחִמִי. מְכַד עֵבְרִין עֲלוּי אֲרַבְעִין
שְׁנִין. וְאֲפִילוּ כְּדֵי אִיהוּ עוּלָם בְּשַׁעֲרֵיהּ בְּתַקוּבָא (סִיא בְּדִיקוּבָא) (סִיא בְּדִיקוּבָא)
וְכִבְרִי עֵינֵי. קוֹצֵין דְשַׁעֲרֵי תַלְמִין בְּתַקוּבָא נְקִיִים פְּעֵמֵר נְקָא עַד כְּתַפּוּי. עַד
בְּתַפּוּי סִלְקָא דְעַמְדָּא. אֲלָא עַד רִישֵׁי דְכְתַפּוּי. דְלָא אֲתַחֲזִי קוּדְלָא. מְשׁוּם דְכְתִיב
פִּי פְּנֵי אֲזִי עוֹרָף וְלֹא פְּנִים. וְשַׁעֲרָא סְלִיק אֲבַתְרֵי דְאוּרְדִינֵן דְלָא לְחַפִּיִיא עֲלוּי
דְכְתִיב לְהִיּוֹת אֲנֵנָּה פְּקוּחוֹת. שַׁעֲרֵי דְנְפִיק מְפַתֵר אוּרְדִינֵי כּוּלִיָּהּ בְּשַׁקוּלָא. לֹא

נפיק

ליל שבועות

צ"ק דא מן דא תקונא שלים . תקונא יאה . תקונא שפיר א . תאיב למחמי
ואובתא וחדוותא דצדיקיא דאינון בועיר אנפין למחמי ולאתדבא בתקונתי .
עתיקא סתימאה דפלא : יג נימין דשערין קיימין מהאי סטרא ומהאי סטרא
בלפלא לקביל אנפוי ובאינון שרין שערין לאתפלגא : לית שמאלא בהאי
תיקא סתימאה פלא ימינא . אתחוי ולא אתחוי . סתים ולא סתים . ותאי
תקונתי כל שפן ביה . ועל האי תאיבו פני ישראל לצרפא בלבהון דכתיב
יש " בקרבנו אם אין . בין ועיר אנפין דאקרי " . ובין אריד אנפין דאקרי
אין . אמאי אתעגשו . משום דלא עבדו בחביבותא אלא בנסינא . דכתיב ועל
בפותם את " לאמר היש " בקרבנו אם אין :

פלגותא דשערי אויל חד ארחא דנהיר למאתן ושבעין עלמין . ומניה נהיר
ארחא דזעיר אנפין דנהירין ביה צדיקיא לעלמא דאתי . הדא הוא
כתיב ואורח צדיקים פאר גנה הולך ואור עד נכון היום . ומן ההוא ארחא
אתפרשא לשית מאה ותלסר ארחין דאורייתא דפליג בועיר אנפין . דכתיב
ביה כל ארחות " חסד ואמת וגומר :

מצחא דגלגלמא רעוא דרעוין . רעיתא דזעיר אנפין . לקבלי ההוא רעיתא
דכתיב והיה על מצחו תמיד לרצון וגומר והוא מצחא דאקרי רצון .
הוא גליא דכל רישא וגלגלמא דמתפסיא פארבע מאה ועשרין עלמין . וכד
אתגליא אתקבלא צלותהון דישאל . אימתי אתגליא . שתיק רבי שמעון . שאל
תנינות אימתי . אמר רבי שמעון לרבי אלעזר בריה אימתי אתגליא . אמר ליה
בשעתא דצלותא דמנחה דשבחא . אמר ליה מאי מעמא . אמר ליה משום
ההיא שעתא כיומי דחול פליא דינא לתמא בועיר אנפין . ובשעתא אתגליא
מצחא דאתקרי רצון . בההיא שעתא אשתכח ריגזא ואשתבח רעוא ומתקבלא
צלותא . הדא הוא דכתיב ואני תפילתי לך " עת רצון . ועת רצון מעתיק יומין
בללאה מצחא . ובנין פד אשתכון האי קרא למימריה בצלותא דמנחה בסבתא .
אמר רבי שמעון לרבי אלעזר בריה . בריד ברי לעתיק יומין . רעוא דמצחא
זשבח בשעתא דתצטריך ליה . תא חזי בשאר דלתתא פד אתגלי מצחא
אשתבח חצפא הדא הוא דכתיב ומצח אשה וזנה היה לך מאנת חבלים .
הכא פד אתגלי מצחא תיאובתא ורעוא שלים אשתבח . וכל ריגזין אשתככו
מתכפין קמיה . מהאי מצחא נהרין ארבע מאה בתי דינין . פד אתגליא האי
נת רצון . פלהו משתכבין קמיה . הדא הוא דכתיב דינא יתיב . ותאנא שערין
א קאים פהאי אתר משום דמתגליא ולא אתפסיא . אתגליא דיסתכלון מאר
דינא וישתכבון ולא יתעבדו . תאנא האי מצחא אתפשט במאתן ושבעין
אלפין נהרין דבוצינין מעון עלאה . דתניא אית ערן דנהיר לעדן . ערן עלאה
א אתגליא . והוא סתים בסתימא ולא מתפרשא לארחין פדאמרן . והאי ערן
דלתתא מתפרש בשבילוי לתתין ותרין שבילין . ואף על גב דמתפרש האי
ערן בשבילוי . לית דינע ליה בר האי זעיר אנפין . ועדן דלעילא לית דינע ליה
ולא שבילוי בר ההוא אריד אנפין . הדא הוא דכתיב אלהים הבין פרקה והוא

דע

(4)

ליל שבועות

דע את מקומה. אלהים הבין הרבה. דא עדן דלתתא דידע ועיר אנפין. והוא
דע את מקומה. דא עדן דלעילא דידע עתיק יומין סתמא דללא :

עיני דרישא הנרא משתנין משאר עינין לית בסותא על עינא. ולית נבינין
על עינא. מאי טעמא דכתיב הנה לא ינום ולא ישן שומר ישראל.
ישראל דלעילא. וכתיב אשר עיניו פקוחו. ותאנא כל מה דאתי ברחמי.
לית בסותא על עינא ולית נבינין על עינא. כל שפן רישא הנרא דללא בני
מדי אר ש לרבי אבא למאי הוא רמיא. אל לנוני ימא. דלית בסותא על עינא ולית
נבינין על עינא. ולא גימין ולא בעיין נטרא על עינא פ ש עתיקא דעתיקי דלא בעי
נטרא. וכל שפן דאיהו משגח לכלא. וכלא מתון ביה ולא נאים. דלא הוה
דכתיב הנה לא ינום ולא ישן שומר ישראל. ישראל דלעילא. כתיב הנה עין
י אל יראו. וכתיב עיני יי המה מושמטים בכל הארץ. לא קשיא דלא בעוד
אנפין. דא בארץ אנפין. ועם כל דא תרי עינין אינן. ואתחורו לחד. עינא
דאיהו חור בגו חור וחור דכליל כל חור :

הנרא קדמארה נהיר וסליק ונחית לאספלא דצירי בצורא. תאנא בטש
האי הנרא ואדליק תלת בוצינין דאקרון חוד וחדד ותדנה ולבטין דתחתא
בשלימותא :

הנרא תנינא נהיר וסליק ונחית ובטש ואפיק תלת בוצינין אחרנין. דאקרון
נצח וקסד ותפארת. ולבטין בשלימותא בתדוחא :

הנרא הליתארה להיש ונחיר ונחית וסליק ונפיק מסתימותא דמוחא. ובטש
בבוצינא אמצעיתא שביעאה. ואפיק ארשא למוחא תפאה. ומתלהטין
פלהו בוצינין דלתתא. אמר רבי שמעון יאות הוא ועתיק יומין יפקח עינא דא
עלך בשעמא דתצטריך ליה. תאנא חור בגו חור וחור דכליל כל חור :

הנרא קדמארה נהיר וסליק ונחית לרלת בוצינין דלסתר שמאלא ולבטין ואסתון
כהאי הנרא כמאן דאסתו גופיה כבוסמין שבין ובריחין על מה דהו
עלוי בקדמיתא :

הנרא תנינא נחית וסליק ונחיר לתלת בוצינין דלסתר ימינא ולבטין ואסתון
כהאי הנרא. כמאן דאסתו כבוסמין שבין ובריחין על מה דהו עלוי
בקדמיתא :

הנרא תליתאה נהיר וסליק ונחית ונפיק נהירו דהנרא דלגו לגוי מן מוחא.
ובטש בשערא אובמא פד אצטרין. וברישא ובמוחא דרישא. ונהיר
לתלת פתרון דאשאריו כמיה דאצטרין לגלאה אי נחא קמי עתיק סתימא
דכלא. ותאנא לית סתים האי עינא. ואינן תרין ומתחורין לחד. פלה הוה
ימינא. לא הנה שמאלא. לא נאים ולא אדמיה ולא בעי נטרותא. לית מן
דאנין עליה. הוא אגין על כלא. והוא אשגח על פלא. ומאשגחיתא דהאי
עינא מתון פלהו. תאנא אי עינא דא אסתים רבעא דא לא יכלין לקיטא
כהו. בגו פד אקרי עינא פקוחא. עינא עלאה. עינא קדישא. עינא דאשגחיתא.
עינא דלא אדמיה ולא נאים. עינא דהוה נטרא דכלא. עינא דהוה קיטא
דכלא. ועל האי פתיב טוב עין הוא יבורך. אל תקרי יבורך אלא יבורך. דהאי

ליר שבועות

אתקרי טוב עין ומניה מברך לכלא. ותאנא לית נהירו לעינא תפאד
לאסתחאה מאדמימותא מאכמותא. בר פד אחסחי מהאי נהורא נהורא דעיש
עלאה דאקרי טוב עין. וליר דידע פד נהור עינא עלאה דא קדישא ואסחי
לעינא תפאד דא בר איהו. ומינין צדיקיא זכאי עלוינין למחמי דא ברוחא
דחכמתא. הדר הווא דכתיב פי עין בעין יראו. אמתי בשוב יי ציון ובתיב
אשר עין בעין נראה אפה יי. ואלמלא עינא טבא עלאה דאשגח ואסחי לעינא
תפאד. לא זכיל עלמא למיקם רגעא חדא :

תאנא בצניעותא דספרא. אשגחותא דעינא תפאד. פד אשגח נהירו עלאה
ביה. ועילי ההוא נהירו דעלאה בתפאד דמניה נהור פלא. הדר הוא
דכתיב אשר עין בעין נראה אפה יי. כתיב הנה עין יי אל יראיו. ובתיב עיני
יי המה משוטטים בכל הארץ. וכו עיני יי אל יראיו עינא דלעילא. לא זכו
עיני יי המה משוטטות עינא דלתפא. דתניא מפני מה זכה יוסף הלא שלטא
ביה עינא בישא. מפני שככה לאשתחא בעינא טבא עלאה הדר הוא דכתיב
בן פורת יוסף בן פורת עלי עין. אמאי הווא בן פורת עלי עין. פלומר על
ספת עין ראשתחא ביה. ובתיב טוב עין הוא יבורך. מ"ט פי נתן מלחמו לכל. מ"ט
אקרי חד. מ"ח בעינין דתפאד אית עינא ימינא ואית עינא דשמאלא. ואינון תרי בתרי
גוני. אכל הכא ליר עינא שמאלא. ותרווהו בדרנא חד סלקי וכלא ימינא.
ובניי כד עינא חד ולא תרוי. ותאנא עינא דא דהווא עינא דאשגחותא.
פקיחא פדיר. חייבא פדיר. וחדא פדיר. דלא הוי הכי לתפא. דכלילן בסומקא
ובאוכמא ובקורא בתלת גוני. ולא הוי פדיר פקיחא. דלית גבהנא סומרא
על עינא. ועל דא כתיב עורה למה חישן יי. פקח יי עיניך. פד אתפקח. אית
למאן דאתפקח לטב. ולמאן דלא אתפקח לטב. וי למאן דאתפקח ועינא
אתערב בסומקא וסומקא אתחוי לקבליה ומכסייא עינא. מאן ישתויב מניה.
אכל עתיק יומין טבא דעינא חור חור וחור דכליל כל חורי. זכאה חולקיה
למאן דישגח עלויה. חד חור מניהו. ועל דא ודאי כתיב טוב עין הוא יבורך.
ובתיב בית יעקב לבו ונלכה באור יי. תאנא שמא דעתיקא סתים מפלא ולא
תפדש באורייתא בר מן אתר חד דאומי זעיר אנפין לאברהם דכתיב פי
לשבעתי נאם יי. נאם דזעיר אנפין ובתיב פד יברך ישראל. ישראל דלעילא.
ובתיב ישראל אשר בך אתפאר לישראל קאמר דא. ותנינן עתיק יומין אמרו.
והאי ודאי שפיר. תניא כתיב הוזה הוית עד די כורסון רמיו ועתיק יומין יתיב
כורסון רמיו מאן הוא. אמר לרבי יהודה קום פקוימד ואתקון כורסייא דא.
אמר רבי יהודה כתיב כורסיה שביבין די גור. ועתיק יומין יתיב על האי
כורסייא. מאי טעמא דתניא אי עתיק יומין לא יתיב על האי כורסייא. לא זכיל
לאתקמא עלמא מקמי ההוא כורסייא. פד יתיב עתיק יומין עליה אתכפיא
ההוא כורסייא. ומאן דרביב שליט. פשידנא דנטיל מהאי כורסייא ותיב על
כורסייא אחרא. כורסייא קדמארה רמיו. דלא שלטא אלא איהו דרביב ביה
עתיק יומין. אמר ריש לרבי יהודה. ויתקון ארחד וייתי פד מעתיק יומין. ותא חזי

ליל שבועות

כתוב אני יי ראשון ואת אחרונים אני הוא. פלא הוא והוא סתמים חבל סטרוי :

חוטמא תאנא בחוטמא אשתמודע פרוצופא ותא חזי מרו בין עתיקא לזעיר
אנפין. דא מאריה דחוטמא מחד נקבא חזין. ומחד נקבא חזין דחזין.
האי חוטמא. הוא פרוצופא דביה נשיב רוחא דחזי לזעיר אנפין. וקרינן ליה
סליקה. והיא נחת רוח אתפסמותא דרוחא דנפיק מאיגון נקבין חד רוחא
נפיק לזעיר אנפין לאתערא ליה בגנתא דעדן. וחד רוחא דחזי דביה זמין
לאתערא לזנא לבריה דדוד למנדע חכמתא. ומתהוא נקבא אתער ונפיק
רוחא ממוחא סתימאה. וזמין לאשראה על מלכא משיחא דכתיב ונחה עליו
רוח יי. רוח חכמה ובינה. רוח עציה וגיבורה. רוח דעת ויראת יי. הא הובא
ארבע רוחין. ותא רוחא חדא אמרינן. אמאי תלת. קום רבי יוסי בקיימך. קום
רבי יוסי ואמר. ביומיו דמלכא משיחא לא יימרן חד לחד אליף לי חכמתא.
דכתיב ולא ילמדו עוד איש את רעהו וגומר כי כלם ידעו אותי למקטנם ועד
גדולם. ובהוא זמנא יתער עתיק יומין רוחא דנפיק ממוחא סתימאה דכלא.
דבד ישלוף דא. כל רוחין דלתמא יתערון עמיה. ומאן איגון. איגון פתרון
קדישין דזעיר אנפין. ואיגון שיתא רוחין דאיגון פלרת רוחין דכלילן תלת
אחרנין. דכתיב רוח חכמה ובינה. רוח עציה וגיבורה. רוח דעת ויראת יי.
דתיגון פתיב וישב שלמה על כסא יי. יכתיב שש מעלות לפסא. ומלכא
משיחא זמין למיתב בשבעה. שיתא איגון. ורוחא דעתיק יומין דעליהו הא
שבעה פמה דאתמר. אמר ליה רבי שמעון רוחך גינת לעלמא דאתי. תא חזי
כתיב נח אמר יי מארבע רוחות בואי הרוח וגומר. וכי ארבע רוחי עלמא
מאי עבדי חכא. אלא ארבע רוחין יתערין. תלת איגון. ורוחא דעתיקא סתימא
ארבע ודכי הוו. דבד יפוק דא נפקין עמיה תלתא דכלילן בגו תלתא אחרנין.
וזמין קודשא בריך הוא לאפקא חד רוחא דכליל דכלילן מארבע רוחות
באי הרוח. ארבע רוחות באי לא פתיב באן אלא מארבע רוחות באן. וביומיו
דמלכא משיחא לא יצטרכון למיקף חד לחד. דהא רוחא דילהון דכליל מפל
רוחין וידע פלא. חכמה ובינה עציה וגיבורה דעת ויראת יי. משום דאיהו
רוחא דכלילא מפל רוחי. בגין כך פתיב מארבע רוחות דאיגון ארבע דכלילן
פושעה דרגין עליאין דאמרן. ותאנא דכלהו פלילן פהאי רוחא דעתיקא
דעתיקין דנפיק ממוחא סתימאה לנקבא דחוטמא. ותא חזי מה בין חוטמא
לחוטמא. חוטמא דעתיק יומין חזין מפל סטרוי. חוטמא דזעיר אנפין. כתיב
עלה עשן באפו ואש מפיו תאכל וגומר. עלה עשן באפו ומהוא עשן דליק
נור. בד סליק תנא לבתר גחלים בערו ממנו מדו. ממנו מאותו עשן מהוא חוטמא
מהוא אשא. תאנא בד דיה רב המנונא סכא בעי לצלאה צלותיה. אמר לבעל
החוסם אני מתפלל. לבעל החוסם אני מתחנן. והיינו דכתיב ותהלתו אחסד
לך. האי קרא לעתיק יומין אמרו. תאנא ארבע דחוטמא תלת מאה וחמשה
ושבעין עלמין אתמלון מן הדוא חוטמא. וכלהו מתדבקין בזעיר אנפין האי
תשפחמא דתקנא דחוטמא הוא. וכל תקוני דעתיק יומין. אתחזון ולא אתחזון.

ליל שבועות

אתחזון למארי מדין ולא אתחזון לכלא: פתח רבי שמעון ואמר וי מאי
דאשיט ידוי דדיקנא וקרא עלאה דסבא קדישא טמירא סתימא דכלא. דיקנא
דהוא תשפחמא. דיקנא דסתים וקיר מכל תקונוי. דיקנא דלא דעין עילאין
ותמאין. דיקנא דהיא תשפחמא דכל תשפחין. דיקנא דלא דנה בר נש נביאה
וקדישא דיקרב למחמי ליה. דיקנא דהיא תליא בשעריו עד שבורא דכלא.
דקרא כמלגא וקרא דיקרין טמירא דטמירין. מהימנתא דמהימנתא דכלא.
זאנא בצניעותא דספרא דהאי דיקנא מהימנתא דכלא. נפיק מאדנאי ונחית
סוחרניה דפומא קדישא. ונחית וסליק ודפי בתקרוכתא דבוסמא טבא דקרא
דקרא ונחית בשקולא ודפי עד שבורא. הוא דיקנא וקרא מהימנא שלימא
דנדון ביה תלת עשר נביעין מבויעין דמשח רבות טבא. בתלת עשר תקונין
מתחננא:

תקונא קדמאה. מתתקן שערא מלעילא ושארי מהוא תקונא דשער רישיה
דסליק בתקונאי לעילא מאדנאי. ונחית מקמי פתחא דאודנין בחד חוטא
בשקולא טבא עד רישא דפומא:

תקונא תניינא. מתתקן שערא מרישא דפומא. וסליק עד רישא אחרא דפומא
בתקונא שקיל:

תקונא תליתאה. מאמציעתא דתחורת חוטמא מתחות תרין נוקבין נפיק חד
ארחא. ושערא אתפסק בהחיא ארחא ומלא מהאי גיסא ומחאי גיסא
שערא בתקונא שלים סוחרניה דהוא ארחא:

תקונא רביעאה. מתתקן שערא ונחית תחות פומא מרישא חדא לרישא חדא
בתקונא שלים:

תקונא חמישאה. תחות פומא נפיק ארחא אחרא בשקולא דארחא דלעילא
ואלין תרין ארחין רשימין על פומי מבאן ומבאן:

תקונא שתיתאה. מתתקן שערא וסליק ונפיק מלרע לעיל לרישא דפומא
ודפי תקרוכתא דבוסמא טבא עד רישא דפומא דלעילא. ונחית שערא
לרישא דפתחא דארחא תמאה דפומא:

תקונא שביעאה. פסיק שערא ואתחזון תרין תפוחין בתקרוכתא דבוסמא טבא
שפירן יאן למחזי. כניניהון אתקום עלמא. דרא הוא דכתיב באור פני
מלך חיים:

תקונא תמינאה. נפיק חד חוטא דשערי סוחרני דדיקנא. ותלין בשקולא עד
שבורא:

תקונא תשיעאה. מתערי ומתערבין שערי דיקנא עם אינון שערי דתלין
בשקולא. ולא נפקי דא מן דא:

תקונא עשראה. נחתין שערי תחות דיקנא וחספן בגרונא תחות דיקנא:

תקונא חד סר. דלא נפקין גימא מן גימא ומתשערין בשיעורא שלים:

תקונא תריסר. דלא תלין שערי על פומא ופומא אתפגי מכל סטרו ויאן שערי
סחור סחור ליה:

תקונא תליסר. דתלין שערי בתחות דיקנא מבאן ומבאן ביקרא יאה ביקרא

ליל שבועות

שפירא מחפין עד שבורא. לא אתחויי מכל אנפי תקרובתא דבוסמא. בר אינון
תפוחין שפירין תרין דמפקין חייזר לעלמא. ומחזון חידו דזעיר אנפין. בתליסר
תקונין אליו נגדין ונפקין תליסר מפועין דמשח רבות. ונגדין לכל אינון
דלתמא. ונגדין בהווא משחא. ומשיתין מהווא משחא דבתליסר תקונין אליו.
בתליסר תקונין אליו. אתרשים דיקנא יקירא סתימאה דכלא דעתיק דעתיקין.
מתרי תפוחין שפירן דאנפוי. נהירין אנפוי דזעיר אנפין וכל חור וחור ושורן
דאשתבחן לתמא. נהירין ומתלהמין מהווא נהורא דלעילא. תקונין תליסר
אין אשתבחון דיקנא. ובשלימות דיקנא בתקוניו. אתקרי בר נש גאמן. דכל
דחמי דיקניה תלי ביה מהימנותא:

האנא בצניעותא דספרא. תליסר תקונין אליו דתליון דיקנא יקירא בשביעא
משפתחי בעלמא. ומתפתחי בתליסר פירי דרחמי. ומאן דאושט בדיה
לאומאה. כמאן דאומי בתליסר תקוני דיקנא. האי באריד אנפין. בזעיר אנפין
כבמה. אמר לרבי יצחק קום בקיומד. וסלסל בסלסלא דתקנא דמלפא קדישא
היאד יתתקנון. קם רבי יצחק פתח ואמר. מי אל כמוד נושא עון וגומר. ישוב
ידחמנו וגומר. תתן אמר לי עקב וגומר. האנא תליסר מכילן אתחזון הכא
ובלחיו נפקין מתליסר מפועין דמשח רבות דתקוני דיקנא קדישא. עתיקא
דעתיקין. טמירא דטמירין. תנא תקנא דדיקנא טמיר וסתים. טמיר ולא טמיר.

סתים ולא סתים. בתקוניו ידע ולא ידע:

תקנא קדמאה. הא תנין דכל שער ושערא וכל גימא וגימא לא מתדבקא
לחברתה. ושאריו גימין דדיקנא לאתקנא מתקנא דשער רישא. הכא
אית לאסתכלא. אי כל גימין דשער רישא וגימין דדיקנא יקירא עלאה בחו-
גימא אתכללו. אמאי אליו אריבין ואלין לא אריבין. אמאי גימין דדיקנא לא
אריבין כולי דאי וקשין. ואלין הרישא לא קשין אלא שיעין. אלא בר גימין
שקילן דרישא ודיקנא. דרישא אריבין על בתפין למיגד מרישא דזעיר אנפין
מהווא משיחא דמוחא דלמחא דיליה. ובגניי בד לא הו קשין. ועל דא אתחזון
למהו רביני. האנא מאי דכתיב חכמות בחוץ תרגה. ולבסוף פתיב ברחובות
פתן קולה. האי קרא לאו רישיה סיפיה ולא סיפיה רישיה. אלא חכמות
בחוץ תרגה. בד נגיד ממוחא סתימאה דאריד אנפין דמוחא דזעיר אנפין באינון
גימין. באלו מתחבראן לבר תרין מוחין ואתעביד חד מוחא. בגין דלית קיומא
למוחא תמא אלא בקיומא דמוחא עלאה וכד נגיד מראי להאי. כתיב תתן
קולה חד. ובגין דנגיד ממוחא למוחא באינון גימין. אינון לא אשתבחון קשיושין.
מאי טעמא. משום דאי אשתבחון קשיושין. לא נגיד חכמתא דמוחא בחוץ.
בגניי בד לית חכמתא נפקא מבר נש דאיהו קשישא ומארי דרגזא דכתיב
דברי חכמים בנחת נשמעים. ומחבא אוליפנא מאן דשערוי דרישיה קשיושין.
לא חכמתא מתישבא עמיה. ועל דא אינון אריבין למיחי תועלתא לכלא. מאי
לכלא. למעל על חוטא דשדרה דמתשקון מן מוחא. ובגין דא לא תלי שערא
דרישא על שערא דדיקנא. דשערא דרישא תלי וסליק על אדנין לאחורוי ולא
תלי על דיקנא. משום דלא אצטריך לאתערבא אליו באילו. דכלהו מתפרשין

ליל שבועות

בְּאַרְדֵּיהֶוּ. הַאֲנָה כָּלְהוּ שְׁעָרֵי בֵּין דְרִישָׁא בֵּין דְדִיקְנָא כְּלָהוּ חֲרָלִי כְּתִלְנָא
 וְתִאֲנָא אֵינְהוּ דְדִיקְנָא קְשִׁישָׁא כְּלָהוּ. מֵאֵי טַעְמָא. מִשּׁוּם דְאֵינְוּן תְּקִיפָא דְתְּקִיפִין
 לְאַחְסִין אֵינְוּן תְּלַת עֶשֶׂר מְכִילָן מַעְתִּיק דְעִמְיָקוּן וְהִנֵּי מְכִילָן מְקַמֵּי אִידְנֵוּ
 שְׂרָן. וְהִנֵּי מְכִילָן סְתִימָן אֵינְוּן. דְלָא יִתְעַרְבוּן בְּאַחְרֵינָן. וְאֵי תִימָא דְלִית אַחְרֵינָן
 בְּתַרְהוּ לֹא. דְתִנְיָא תְּלִיסַר מְכִילָן דְרַחְמֵי מַעְתִּיקָא קְדִישָׁא. מִי אֵל כְּמוֹד חַד.
 נוֹשָׂא עֹן תְּרֵי. וְעוֹבֵר עַל פְּשַׁע תְּלַת. לְשֹׂאֲרֵית נִחְלָתוּ אַרְבַּע. לֹא הִחְזִיק לְעַד
 אַפּוּ חַמֶּשׁ. כִּי חִפְצֵי חֶסֶד הוּא שִׁית. יֵשׁוּב יִרְחַמְנוּ שְׁבַעָה. יִכְבּוֹשׁ עֲזוֹנוֹתֵינוּ
 תְּמִינָא. וְתִשְׁלִיךְ כְּמַצּוּלוֹת יָם כֹּל הַטְּאֲתָם הַשְּׁעָה. תִּתֵּן אִמְתָּ לְיַעֲקֹב עֲשָׂרָה.
 חֶסֶד לְאַכְרֵהֶם חַד סָר. אֲשֶׁר נִשְׁבַּעְתָּ לְאַבוֹתֵינוּ תְּרִיסַר. מִימֵי קֶדֶם תְּלִיסַר.
 לְקַבֵּיל דָּא אֵל רַחוּם וְחַנּוּן וְגוֹמֵר וְאֵינְוּן לְתַמָּא. וְאֵי תִימָא מִשָּׁה אִידָּךְ לֹא אָמַר
 אֵלִין עֲלָאִין. אֲלֵא מִשָּׁה לֹא אֲצַמְרִיד אֲלֵא לְאַתֵּר דְדֵינָא אֲשַׁתְּבַּח. וּבְאַתֵּר דְדֵינָא
 אֲשַׁתְּבַּח לֹא בְּעֵי הִכִּי לְמִמֵּר. וּמִשָּׁה לֹא אָמַר אֲלֵא בְּעֵינָא דְיִשְׂרָאֵל חֲאֲבוּ
 וְדֵינָא הוּרָה תְּלָאִי. וּבְגִינֵי כֶּךָ לֹא אָמַר מִשָּׁה אֲלֵא בְּאַתֵּר דְדֵינָא אֲשַׁתְּבַּח. אֲכַל
 בְּהָא אַתֵּר סוּרָא דְשַׁבְחָא דְעִמְיָק יוֹמִין מְסַבְּר גְּבִיבָה. וְאֵינְוּן תְּלִיסַר תְּקִינָן
 דְדִיקְנָא עֲלָאָה קְדִישָׁא טְמִירָא דְטְמִירִין. תְּקִיפִין לְתַבְרָא וְלֹאכְפִּיָּא כֹּל גְּזַרֵי דֵינָן.
 מֵאֵן חַמֵּי דִיקְנָא עֲלָאָה קְדִישָׁא טְמִירָא דְטְמִירִין דְלָא אֲכַסִּיף מִנְיָה וּבְגִין כֶּךָ כֹּל
 שְׁעָרֵי קְשִׁישִׁין וְתְּקִיפִין בְּתַקּוּנֵוּ וְאֵי תִימָא אֵי הִכִּי הוּא שְׁעָרֵי דְלְתַמָּא אֵינְוּן
 אֲרִכְמֵי אֲמָאֵי לֹא הוּוּ דָא כְּדָא. דְתִנְיָא כְּתִיב קוֹצוֹתֵינוּ תְּלַפְלִים שְׁחֹרֹזוֹת כְּעוֹרֵב.
 וְכִתִּיב וְשַׁעַר רֵאשִׁיבָה כְּעַמֵּר נִקָּא. לֹא קְשִׁישָׁא הוּא בְּדִיקְנָא עֲלָאָה. הוּא
 בְּדִיקְנָא תַּמְאָה. וְעַל דָּא כֹּד אֲתִיבִיבַת אֲוִרְתָּא לְיִשְׂרָאֵל אֲתִיבִיבַת
 בְּאֵשׁ שְׁחֹרְרָה עַל גְּפֵי אֵשׁ לְבָנָהּ. וְעַקְרָא דְמִלָּה מִשּׁוּם דְהִנֵּי שְׁעָרֵי
 מְמוּחָא אֲשַׁתְּכַחוּ לְאַתְמַשְׁכָּא לְמוּחָא דְלְתַמָּא. וְאֵינְוּן לְעִילָא מִן דִּיקְנָא. דִּיקְנָא
 כְּלַחְדוּי הוּא. וְכָל תְּקוּנֵוּ בְּלַחְדוּיָהוּן אֲשַׁתְּכַחוּ. דִּיקְנָא כְּלַחְדוּי. וְשְׁעָרֵי
 בְּלַחְדוּיָהוּ:

תְּקוּנָא קְדִישָׁא. תְּקוּנָא דְשְׁעָרֵי מְרִישָׁא דְשְׁעָרֵי הִישָׁא. וְתִאֲנָא כֹּל תְּקוּנֵי דִיקְנָא
 לֹא אֲשַׁתְּכַחוּ. אֲלֵא מְמוּחָא דְרִישָׁא וְהָבֵא לֹא פְרִישׁ הִכִּי. דְהוּא לֹא הוּוּ
 אֲלֵא תְּקוּנָא דָּא דְנַחֲתִית מִן רִישָׁא דְשְׁעָרֵי דְרִישָׁא וְהִכִּי אֲשַׁתְּבַּח. וּמְהָא דִיקְנָא
 אֲשַׁתְּמַדְעָ כֹּל מַה דְהוּוּ בְרִישָׁא דְאַלְף עֲלִמִין דְחַמְיָמִין בְּעִנְקָא וְדִבְיָא. עִנְקָא
 דְכָלִיל כֹּל עִזְקוּן. אֲרִחָא דְכָל שְׁעָרָא דְנַחֲתִית מְקַמֵּי אִידְנֵוּ. לֹא הוּוּ אֲרִיבָא וְלֹא
 אַחְדָּבְקָ דָּא בְרָא. וְלֹא גַחְתִּין. אֵלִין שְׁעָרִין מִבְּד גְּגֵדִין אֲתַמְשְׁכוּן וְתִלְתִין וְשִׁירֹתָא
 דְתְּקוּנָא קְדִישָׁא. תְּלַתִין וְחַד קוֹצֵי שְׁקִילָן אֲתַמְשְׁכוּן עַד רִישָׁא דְפּוּמָא וְתִלְתָּ
 מַאָה וְתִשְׁעִין נִימִין אֲשַׁתְּכַחוּ בְּכָל קוֹצָא וְקוֹצָא. תְּלַתִין וְחַד קוֹצֵי שְׁקִילָן דְהוּוּ
 בְּתְּקוּנָא קְדִישָׁא. תְּקִיפִין לְאַכְפִּיָּא לְתַמָּא בְּחוּשְׁבָן אֵיל. מַהוּ אֵיל. תְּקִיף יִכּוּל.
 וּבְכָל קוֹצָא וְקוֹצָא מְחַפְּשִׁין תְּלַתִין וְחַד עֲלִמִין תְּקִיפִין. שְׁלִטִין לְאַתְעִיבָא
 תְּלַתִין וְחַד בְּהָא סָטֵר וְתִלְתִין וְחַד בְּהָא סָטֵר. וְכָל עֲלִמָּא וְעֲלִמָּא מִנְיָה. מְחַפְּשִׁין
 לְאַלְף עֲלִמִין דְכַסְפִּין לְעִדְוָא רַבָּא. וְכֹלֵא סְתִימִין בְּרִישָׁא דִיקְנָא דְכָלִיל תְּקִיפָא
 וּבְכָלִיל בְּהָא אֵיל. וְעַם כֹּל דָּא הוּא אֵיל אֲתַכְפִּיָּא לְרַחְמֵי. לְרַחְמֵי דְעִמְיָק יוֹמִין
 אֲתַכְלֵל וְאַתְפַּשְׁט בֵּיה. אֲמָאֵי עַד פּוּמָא. מִשּׁוּם דְכְּתִיב דֵינָא יִתִּיב וְסַפְרִין פְּתִידָה.

ליל שבועות

מאי דינא יתיב. ותיב לאתריה דלא שלטא. הךא הוא דכתיב פלא יועץ אל
גבור. אל דהוא גבור. ואתבסם דדיקנא קדישא דעתיק יומין. ורוא דכתיב מי
אל במוף בעתיק יומין אתמר בתקנא קדמא דדיקנא קדישא עלאה:

עלמא קדמא דנפיק מתקנא קדמא. שליט ונחית וסליק לאלה אלפין
ורבוא רבן מארי תריסין. ומניה מתאחדין בקסטא בעקנא רבא:

עלמא תנינא דנפיק מהאי תקנא. שליט ונפיק. ונחית וסליק לשבעה וחמשי
אקר ברנן מארי דיבכא. ומתאחדן מניה לאכפא בקודלא כהיזרא:

עלמא תלתאה דנפיק מהאי תקנא. שליט ונחית וסליק לשפא ותשעין אלפין
מארי דיללה. ומתאחדן מניה כבויסא לקויסירא. ומהאי תקנא

מתכפן פלהו ומתכפמן כמרירא דדמעין דמתכפמין בימא רבא. מאן חמי
תקנא דא דדיקנא קדישא עלאה יקירא דלא אכסוף מניה. מאן חמי ממירוא

דקוצין דשערי תלון מהאי סבא יתיב בעטרא דעטרין. עטרין דכל עטרין.
עטרין דלא אתפללו בעטרין. עטרין דלא פשאר עטרין. עטרין דעטרין דלתמא

מתאחדן מנהון. ובגין כך הני תקונין. אינו תקונין דלתמא מנהון מתאחדן
תקוני דאתתקן דאצטריד לאתברכא מאן דבעי ברבא. דכל תקונין דאתתקן.

בקבלהון ברבאן משתכחין. ואתעביד מין דאתעביד פלא כלילי בהני תקונין.
פלא זקמן לקבלי תקונין דמלכא תקיפא עתיקא סתימא דכלא. וכלהו אתבסמן

מתקונין אלין האנא אי עתיק דעתיקין קדישא דקדישין לא אתתקן באלין
תקונין. לא אשתכחו עלאין ותמאין. וכלא הוי. פלא הוי. ותניא עד פמה זהירין

אלין תקוני דדיקנא. עד תליסר. וכל זימנא דתליסר. אלין משתכחין זהירין
אלין דלתמא. וכלא בחשפנא דאילן תליסר. אשתכח דיקנא דמלכא עתיקא

יקירא מפלא. פלא בחד איהו ממירא ויקירא. ובגין דאיהו יקירא וממירא מפלא.
לא אדבר מיה כאתר דאורייתא ולא אתגליא. ומה דיקנא אתגליא. דיקנא דבהנא

רבא עלאה. ומהאי דיקנא נחית לדיקנא דבהנא רבא דלתמא. דיקנא דבהנא
רבא בתמניא תקונין אתתקן. ובגין כך תמניא תקונין לכהנא רבא פד משחא

נחית על דיקניה. הךא הוא דכתיב בשמן הטוב על הראש יורד על הזקן
וגומר. ומנא לן דכתיב שבת אחים גם יחד. גם לרבות פהו גדול דלתמא.
דכל זמנא דבהנא רבא דלתמא משמש בכהונא רבא. כביכול פהו גדול

דלעילא משמש בכהונא רבא. דא חד תקנא חד דדיקנא דעתיק סתימא דכלא
אמר ליה רבי שמעון. יאות אנת רבי יצחק למחמי ביקרא דתקוני דדיקנא וסבר

אפי דעתיק יומין עתיקא דעתיקין. ופאה חולקך ופאה חולקי עמכון בעלמא
דאחי:

תקנא תנינא. מתתקן שערא מרישא דפומא עד רישא אחרא דפומא בתקנא
שקיל. קום רבי חזקיה וקאים בקיימא. ואוקיר יקרא דתקנא דא דדיקנא
קדישא. קם רבי חזקיה שארי ואמר אני לדודי ועלי תשוקתו. מי גרם שאני
לדודי משום דעלי תשוקתו. מסתכל הוינא וארו חמית גהורא יקירא דכוינא
עלאה. נהיר וסליק לתלת מאה וחמשא ועשרין עיבר. וחד חשוף היה אתפתי

ליל שבועות

בההוא נהורא. כמאן דאתפחי בההוא נהורא עמיקא דמימוי מתפלגין ונהרין
 ונגדין לכל עיבר משה דעלוי. וסליק ההוא נהורא בשפתא דיפא עלאה עמיקא.
 דכל פתחין שבין ונקרין פההוא פתחא אתפתחן. אנא שאיל מהם פשרא דחמית.
 שתחו ואמרי נושא שון חמיתא. אמר דא הוא תקונא תנינא. יתיב אמר רבי
 שמעון האינינא אתקשר עלמא. בריך אנת רבי חזקיה לעתקא דשתיקין. אמר
 בי שמעון בלהו בוציגין חברין דאתין בהאי עוקא קדישא. אסבדנא עלי שמיא
 עלאין דעלאין וארעא קדישא עלאה דעלאה. דאנא חמי השתא. מה דלא חמא
 בר גש. כימא דסליק משה זמנא תנינא למורא דסיני. דאנא חמינא אנפאי
 נהירין פנהורא דשמשא תקיפא. דזמין למיפק באסותא לעלמא. דכתיב וזרחת
 לבם וראי ימי שמש צדקה ומרפא בכנפיה. ועוד דאנא ידענא דאנפאי נהירין
 ומשה לא ידע ולא אסתפל. דהא הוא דכתיב ומשה לא ידע כי קבן עור פניו
 ועוד דאנא חמי בעיני תליסר מכילן גליפין קמאי ונהירין כבבו ציגין. וכד אתפרש
 כל חד מניהו מפומיכו. אסתלק ואתתקן ואתעטר ואתטמר בממירותא דתקוניו
 דדיקנא. וכל אחרנין אשתארן. ובעוד דכל חד מתפרש בפומיכו. נהיר ואתעטר
 ויתיב כמלאך בגו חיליה. וכד אסתים לאתפרשא. סליק ואתעטר בעיטרא
 קדישא. ואתתקן. ואתטמר ויתיב בתקוניו דדיקנא קדישא. וכן לכל חד וחד.
 אזרבו חברין קדישין. דהא בקיימא דא לא יהא עד דיייתא מלבא משיחא. קום
 רבי חזקיה תנינעתי. ואוקיר תקונא תליתאה דדיקנא קדישא. תנא עד לא קום
 רבי חזקיה. קלא נפק ואמר. אין מלאך אחד עושה שתי שליחות. אתרניש
 רבי שמעון ואמר. ודאי כל חד וחד פאתריה. ואנא ורבי אלעזר ברי ורבי אבא
 אשתלים שלומתא עלאה. קום רבי חייא. קום רבי חייא פתח ואמר. ואמר
 אהה יי אלהים הנה לא ידעתי דבר כי נשר אנכי. וכי ירמיה לא הוה ידע
 למלאך. והא בפה מלולין נפקו מפומי עד לא אמר דא. והוא אמר מלה
 כדביא דכתיב הנה לא ידעתי דבר. אלא חס ושלום דאיהו אמר על דא. אלא
 הכי תאנא מה בין דבור לאמירה. אמירה הוא דלא בעי לארמא קלא. דבור
 בעי לארמא קלא ולאכרזא מלין. דכתיב וידבר אלהים את כל הדברים האלה
 לאמר. ותאנא כל עלמא שמעו הוהו דבור. וכל עלמא אנדעו. ונגין פך
 פתיב וידבר ולא כתיב ויאמר. אוף חקא כתיב הנה לא ידעתי דבר. לאכרזא
 מלה ולאוכחא ברוח קדשא לעלמא. אי הכי הא כתיב וידבר יי אל משה
 לאמר אלא מאן הוא נביאה עדה. במשה דלא זכה בר גש פנתיה. דהוא שמע
 דבור פהכרזה. ולא דחיל ולא אנדעו. ושאר נביאים אנדעו אפילו באמירה
 ודחילו בדחילו. ותאנא תקונא קדמאה דדיקנא ותנינא לאתבא לתליתאה.
 דכתיב הן כל אלה יפעל אל פעמים שלש עם נבד. ותא חזי דתנין תקונין
 קדמאין למייתא לתליתאה הוא דהו:

תקונא תליתאה. מאמצעיתא דתחות חוטמא מתחות תרין נוקבין. נפיק חד
 ארחא. ושערא אתפסק בההוא ארחא. אמאי אתפסק משום דהאי
 ארחא אתתקן לאעברא ביה. ונגין פך יתיב תחות נוקבי חוטמא האי ארחא.
 ושערא לא אתרבי בהאי ארחא. משום דכתיב ועובר על פשע. למיחב אעברא

ליל שבועות

עד פומא קדישא דיימא סלחמי. תאנא בפה ערוקסאות מתפאן לההוא פומא.
 ולא אתגלי לחד מניה. דהא אסתלק ואחשטר ידע ולא ידיע. תאנא בצניעותא
 דספרא מהו דכתיב פשע. וכו עובר. לא וכו פשע. האי בזעיר אנפין. מאי בין
 האי להאי. בזעיר אנפין. בד נחית ההוא ארחא ארחא מתחות נוקבי הוטמוי. כתיב
 ויחר אף יי בס וילך. מאי וילך. דנפיק רוחא דרגזא מאינן נוקבי. ומאן דאשבח
 קמיה אויל ולא אשהכת. דהא הוא דכתיב כי רוח יי נשבה בו. באריך אנפין.
 כתיב ועובר על פשע. וכתיב ורוח עברה ומטהרם. ותאנא הכא כתיב עובר
 על פשע בההוא ארחא. התם ועבר יי לנגוף את מצרים. זכאה חולקיה דמאן
 דזכי להאי. ודא הוא הקונא תליתאה דדיקנא יקרא קדישא עלאה עתיקא
 דעתיקי. אמר רבי שמעון ודאי קדישא בריך הוא יסגי לאוטבא לך ויחדי לך אנא
 עלך. ותאנא מאי דכתיב שוש אשיש ביי בעתיקי יומין אתמר. דהא הוא
 חדותא דכלא. תאנא בשעמא דאתגלי האי ארחא דדיקנא דעתיקי יומין. כלהו
 מארי דזכבא ויללה ומאריהון דדינא סתימין ושתיקין. ולית דיפתח פטרא
 לאבאשא משום דהאי ארחא אתגליא לתקנא. ומתאי. מאן דאחיד ואחור
 לשתקאה. להאי ארחא רשים. דהוא סיכנא דעתיקא קדישא.

הקונא רביעאה. מתתקן שערא תחות פומא מרישא דהא לרישא חדא. דהא
 הוא דכתיב לשארית נחלתו. כמא דאת אמר ונשארת הפלדו בעד
 השארית הנמצאה. הנמצאה כמש. שארית. דכתיב שארית ישראל לא יעשו
 עולה :

תקונא חמישאה. נפיק ארחא אחרא מתחות פומא. דהא הוא דכתיב לא החזיק
 לעד אפוי. קום רבי יוסי. קום רבי יוסי פתח ואמר. אשירי העם שפכה
 לו אשירי העם שני אלחיו. אשירי העם שפכה לו. מהו שפכה לו. כמא דאת
 אמר וחמת המלך שפכה. שכיך מרוגזיה. דבר אחר שכיך ברוגזיה. דהא הוא
 דכתיב ואם בכה את עושה לי הרגני נא הרוג. דא הוא דינא דדיני. אשירי העם
 שני אלחיו. רחמי דרחמי. דבר אחר שפכה. שמא דכליל כל שמחין. וקדישא
 בריך הוא מעבר רוגזיה ואנח ביה לזעיר אנפין ומעביר על כל אינון דלפר.
 דתנא ארחא עלאה דדיקנא קדישא. דאיהו נחית תחות נוקבי דחוטמא דעתיקא
 והאי ארחא דלתפא. שקילן אינון כפלא. דא לעילא ודא לתתא. לעילא עובר
 על פשע. לתתא לא החזיק לעד אפוי. ותנינן לא החזיק. דלא אית אתר
 למיתב. כמא דלעילא יחוב אתרא לאעפרא. כד לתתא יחוב אתרא לאעפרא
 תנא בכל אתר דבהאי עתיקא שמירא דכלא ארחא אתגליא. טב לזלהו דלתתא
 דהא אתחיו עיטא למעפד טב לפלא. מאן דסתים ולא אתגליא לית עיטא
 ולית מאן דידע ליה אלא הוא בלחודוי. כמא דעזן עלאה לית הידע ליה אלא
 הוא עתיקא דעתיקי. ועל האי כתיב מה גדלו מעשיך יי מאד עמקו מחשבותיך
 אמר רבי שמעון יתתקנון עובדך לעלמא דאתי מעם עתיקא דעתיקין :

הקונא שתיתאה. מתתקן שערא וסליק מלכע לעילא. וחפי תקרובתא דבוסמא
 טבא עד רישא דפומא דלעילא. ונחית שערא לרישא דפתחא דארחא
 תתאה דפומא. קום רבי יסא ואחקין תקונא דא. קום רבי יסא פתח ואמר

ליל שבועות

וחסדי מאתך לא ימוש. וכתוב ובחסד עולם רחמיך. הני קראי קשין אתרבי
לא אקשו. ותנינן אית חסד ואית חסד. אית חסד דלנו. ואית חסד דלבר.
חסד דלנו. הא דאמרן דעמיקא דעמיקין. והוא סתים בסטרא דא דדיקנא
דאקרי פאת ה'קון. ולא בעי בר גש לחבלא דאי סטרא משום האי חסד דלנו
דעמיק יומין. ובגין כך פ'הון דלתתא דתיב ביה. לא יקרוהו קרחה בר'אשם
ופאת זקנם לא יג'חו. מאי ש'עמא. בגין דלא לחבלא א'רחו דחסד דעמיקא.
דכ'ון מסטרא דא קא אתי. ותאנא בעניעותא דספרא. ככלא אצטריף חסד
לאתר ב'אה ולמבני וקא דקטעא ליה. ולא לאשת'צאה מעלמא. והאי דכתיב וחסדי
מאתך לא ימוש. חסד דעמיק יומין. ובחסד עולם. חסד דאקרי חסד עולם. והאי הוא
אתרא ד'עיר אנפין. דכתיב אמרתי עולם חסד יבנה. והאי חסד דעמיק דעמיקין
הוא חסד דקשוט. וחסד דקשוט לאו ב'חי גפא אתמר. אלא ב'חי דגשמתא
יבגין כך דתיב פי חפץ חסד הוא. דא הוא חסדא ש'ת'צאה דדיקנא יקרי'א
דעמיק דעמיקי:

תקונא שביעאה. פסיק ש'ערא ואת'הון תרין פפוחין בתקורבא דב'סמא
ש'פירן ויאן ל'מחו. פתח רבי שמעון ואמר פתוחין בעצי היער וגומר.
מה פפוח זה כליל בתלת גווגי. כך קודשא בריך הוא תרין פפוחין כליל
שיתא גווגי. ותרין פפוחין אלין דאינון תקונא שביעאה אינון כללא דכל שיתא
תקונין דאמינא. ובגני'הון אתקום באור פני מלך חיים. ותאנא מהני פפוחין
גפקון חיי'ן לעלמא ומחיון חירו לז'ער אנפין. כתיב יאר יי פניו אליך. וכתוב
באור פני מלך חיים. באור פני מלך. אלין אינון תרין פפוחין
ד'תקורבא דבוסמא דאמינא. יאר יי פניו אליך. פנים דלבר. דכד
נהרן מתברך עלמא. ותאנא כל זמן דהני בוציני דלבר נהרין. כל עלמא
מתברך. וקא אשתכח רוג'א בעלמא. ומה אי הני דלבר כך. תרין פפוחין
דנהרין תדירא ד'האן תדירא על אחת פ'הא וב'מה. פ'מא כד אתגל'ין תרין
פפוחין אלין. את'הו ז'עיר אנפין ב'הדותא. וכל אינון בוציני דלתתא ב'הדותא.
וכל אינון דלתתא נהרין. וכל עלמין ת'האן ושל'ימין מפל ש'גימותא. וכל עלמין
ת'האן ונהרין. וכל טיבו לא פסיק. כ'הו אתמל'ין בש'עמא ח'דא. כ'הו ת'האן
בש'עמא ח'דא. הא ח'זי פנים דלבר. אית זמן דנהרין ואית זמן דלא נהרין.
ובגין כך דכתיב יאר יי פניו אליך. יאר פניו אתנו ס'לה. מפ'לל דקא ח'זי תדירא.
אלא כד אתגל'ין פפוחין דלעילא. תאנא אלין פפוחין דסתימין נהרין ונהרין
תדירא. ומ'הון נהרין לתלת מאה ושבעין עיבר. וכל שיתא תקונין קדמאין
דבדיקנא ביה פ'ל'ין. ח'דא הוא דכתיב ישוב ירחמינו ישוב. מפ'לל דזמנין
קמירין וזמנין אתגל'ין. ח'כא הוא ישוב ירחמינו. וב'האי דלתתא הוא ואמת. דא
הוא תקונא שביעאה דכליל שיתא. בתרין פפוחין דב'עמיקא דעמיקין:

תקונא תמינאה. גפיק חד חושא דש'ערי סוחר'ניה דדיקנא ות'הן בש'ק'א עד
טבורא. קום אלעזר ברי אתקין תקונא דא קם רבי אלעזר ברי' פתח
ואמר. הפל תלוי במזל ואפילו ספר תורה ש'בהיכל. מ'לה דא אוקימנא
בספרא דצניעותא. ות'כא אית לאסמ'פלא. וכי הפל תלוי במזל. ותנינן ספר

ליל שבועות

תורה קדש ונתתו קדש. ובתיב וקרא זה אל זה ואמר קדוש קדוש קדוש
 הא תלת אינון. וספר תורה לקבליהון. ונתתו קדש. ובהיכל קדש והוא
 קדוש. והתורה נתנה בשלש קדושות. בשלש מעלות. בימים
 שלשה. ושכינה בשלש. לוחות. וארון והיכל. ותפל בספר תורה פלגין.
 ואיהו פלגיא במזל. ובתיב ומאותות השמים אל תחתו. מאן דאיהו בקדושות
 הללו. קהוי תלוי במזל. אלא הכי אוקימנא בספרא דעניעותא. היא חומא
 יקרא קדישא דכל שערי דיקנא תלין ביה. אתקרי מזל. מאי טעמא משום
 דכל קדשי קדשין דקודשיא בהאי מזל תלין. וספר תורה אף על גב דאיהו
 קדוש. לא חל עליה עשור קדושין עד דעייל דהיכל. פיון דעייל להיכל אתקרי
 קדוש בעשור קדושות. בגונא דלעילא דלא אתקרי היכל אלא פד אתחברין
 עשור קדושות. ותאנא הכל תלוי במזל. דאיהו האי חומא יקרא קדישא דכל
 שערי תלין ביה. אמאי אתקרי מזל. משום דמניה תלין מזלי. ומזלי מניה
 עלאין ותפאין. ובגין פד איהו תליא. וביה תלין כל מלי דעלמא עלאין ותפאין.
 אפילו ספר תורה שבהיכל דמתעשר בעשור קדושות. לא נפיק מפקדליה עם
 שאר קדושין. וכלהו תלין פהאי. ומאן דחמי להאי תקונא. אתפשוין חוביהון
 מקמיה ומתפשוין. קדא הוא דכתיב יכבוש עונותינו. אמר ליה רבי שמעון.
 בריך פרי לקדשא דקדושין עתיק כפלא :

תקונא תשיעאה. מתערבין שערי עם אינון שערי דתלין. ולא נפקין דא מן
 דא. קום רבי אבא. קום רבי אבא. קום רבי אבא ואמר אלן שערי דמתערבין עם
 דתלין דאקרון מעלות ים. משום דנפקי מפותרי מוחא. ומחא אתרא רמוי פרי
 מארי דתבעין חובי דבני נשא ומתפשוין. אמר רבי שמעון בריך תהא לעתיק
 יומין :

תקונא עשיראה. נחתין שערי תחות דיקנא. ותפין בגונא תחות דיקנא. קום
 רבי יהודה. קום רבי יהודה פתח ואמר. ובאו במערות צורים ובמחלות
 עפר מפני פחד יי וגומר. מפני פחד יי. הא אתידע דמאן דאיהו לבר. פחד
 יי אתקרי. ומקבר גאונו. אינון שערי דתחות דיקנא. ואתקרון חדר גאונו. תרי
 תקונא עשיראה. תתן אמת לעיניך :

ותקונא חד סר. דלא נפקי מן גימא מן גימא חסד לאברהם :
 תקונא דתריסר. דלא תלין שערי על פומא. ופומא אתפני מכל סטרוין. ויאן
 שערי סחור סחור ליה. בגין דלא אשתכח טרחותא בטה דאצטריך.
 טרחותא פמאי קא מירי. דינא באתר דינא טרחותא אשתכח. וכי שערי
 דדיקנא טרחא אינון או דינא אינון. והא פלא רחמי אתחיון. אלא דלא אתפרח
 פישובא דרוחא דזעיר אנפין. דתאנא מחאי פומא קדישא עלאה קדש קדשים
 נשכא רוחא. מאי רוחא. רוחא דאיתרב ביה דמתלבש ביה זעיר אנפין.
 ומחאי רוחא מתלבשין כל אינון דלתתא. וכי ההוא רוחא נפיק אתפרש
 לתלתין ושבעה אלף עיבר. ואתפשט כל חד פלחודוי לאתריה. וכל מאן
 דאתחיו לאתלבשא מניה אתלבש. ועל דא שערין לא אשתכחו על פומא
 קדישא. משום דרוחיה נפיק ולא בעי מלה אחרא לאתערבא ביה ולקרבא

בהדיה

ליל שבועות

בהרה. וְדָא הוּא טְמִירוּתָא דְכָלָא לְאָא אֲתִדְבֵק לָא לְעִילָא וְלָא לְתַמָּא. וְהוּא סְתִים בְּסִתְמָא דְסִתְמִין דְלָא אֲתִידַע. דָּא הוּא דְלָא אֲתִתְקוּוּלָא הוּא בִּיהַ תְּקוּבָא. וּבְגִין כִּד רִיחָא דְנִפְיָק לְבָר וּמִתְכַפְּשִׁין בִּיהַ נְבִיאִי מְהִימְנִי אֲתִקְרִי סָה יִי. אֲבָל בְּהַא עֲתִיקָא דְעִתְיָקוּן לָא אֲתִפְרִישׁ. וְלִית מָאן דִּידַע רִוּחִיהַ בְּר אִיהוּ. וּבְגִין כִּד שְׁעָרֵי שְׁקִילִין סוּחַרְבִּינָה דְפּוּמָא. וּפּוּמָא אֲתִפְנִי מִכָּל סְמָרֵי. וּבְהַא אֲתִרְחִיצוּ אֲבַהֲתָנָא לְאֲתִלְבָּשׂא בְּהַא רִוּחָא דְמִתְפָּשֵׁט לְכַמְהָ עִבְרִין. בְּאֲתֵר דְכָל שְׁעָרֵי שְׁקִילִין בְּסוּחַרְבִּינֵי וְדָא הוּא תְּקוּבָא קְדִישָׁא עֲלָאָה דְתִרְסֵר דְמִפְּאָן אֲשֶׁר לְשַׁלְּוֵי תִרְסֵר תְּחוּמִין לְעִילָא. תִּרְסֵר תְּחוּמִין לְתַמָּא. תִּרְסֵר תְּחוּמִין לְתִרְסֵר שְׁבָטֵי אֲבַהֲתָא. הֵדָּא הוּא דְכְּתִיב אֲשֶׁר נִשְׁפַּעַת לְאַבּוֹתֵינוּ:

תְּקוּבָא דְתִרְסֵר. מִלִּין שְׁעָרֵי דְתַחֲזוּת דִּיקְנָא מִפְּאָן וּמִפְּאָן. בִּיקְרָא יָאָה וּבִיקְרָא שְׁפָרָא. וְחִפְזִין עַד סַבְרָא. וְלָא אֲתִתְחַזִּין מֵאַנְפֵי תְּקוּבָא דְבוּסְמָא. כִּד אִינוּן תְּפּוּחִין שְׁפִירִין חוּרְזִין. אֲמַר רַבִּי שְׁמַעוֹן זְכַרְיָהוּ חוּלְקִיָּה דְמָאן דְּאִשְׁתַּכַּח בְּהַא אֲדָרָא קְדִישָׁא עֲלָאָה דְאֵנָן בִּיהַ. זְכַרְיָהוּ חוּלְקִיָּה בְּעִלְמָא דִּין וּבְעִלְמָא דְאַתִּי. דְאֵנָן יִתְבִּין בְּקְדוּשָׁה עֲלָאָה. אֲשֶׁרָא עֲלָאָה אֲסַחֵר לִין. וְהָא כָּל תְּקוּבִין עֲלָאֵן דִּיקְנָא קְדִישָׁא. אֲתִתְקִנוּ וְאֲתַעֲטְרוּ וְאֲסַחֲרוּ לְדוּכְתִיָּהוּ. וְהָא תְּקוּבָא דְתִרְסֵר הוּא תְּקוּבָא יָאָה דְבִיהַ אַחֲרִין כְּלָא. כְּלָהוּ מִתְכַּסְּפִין לְמִזְרַחָא רִישָׁא לְקַבְלִיָּה. מִגִּיהַ תְּלִין כִּל אִינוּן דְּבִזְעִיר אֲנַפִּין אַחֲרִין. מִגִּיהַ תְּלִין עֲלָאֵן וְתַמָּאֵן. וְכָל גְּבִין עֲלָאֵן וְתַמָּאֵן גְּבִין בִּיהַ וּבִיהַ כְּלִילִין. וְאִיהוּ מוֹלָא דְמִתּוּלֵי מִגִּיהַ כְּלָא. דָּא הוּא תְּקוּבָא שְׁלִיטְמָא דְאֲשִׁלִּים לְכָל תְּקוּבִין. דָּא אֲשִׁלִּים לְכָלָא:

תַּאנָּא אֲלִין תְּקוּבִין אֲקִרוּן יְמֵי קִדְשֵׁי. יוֹמִין קְדָמָאן דְּקִדְמָא. וְאִינוּן דְּאִשְׁתַּכַּחוּ בְּזַעֲרֵי אֲנַפִּין אֲקִרוּן יְמֵי עוֹלָם. וְתַאנָּא אֲלִין יְמֵי קִדְשֵׁי. כְּלָהוּ מִתְתַּקְּנוּ תְּקוּבָא דִּיקְנָא דְעִתְיָקוּן טְמִירָא דְטְמִירִין. וְהָא דְתִרְסֵר כְּלִיל לְהוֹן כְּמָה דְאַתְמֵר. וְדָא יוֹמָא לָא אֲתִכְלִיל כְּהִדְרִיָּה. אֲלָא הוּא כְּלִיל כְּלָא. וּבְהַא וּמָנָא דְאַתְשֵׁר עִתְיָק יוֹמִין בְּתִקְוִין דְלְעִילָא. הַהוּא אֲתִקְרִי יוֹם אֶחָד דְּבִיהַ זְמִין לְאִזְקִיר דִּיקְנִיָּה. הֵדָּא הוּא דְכְּתִיב יוֹם אֶחָד הוּא יְבִדַע לִי הוּא בְּלַחֲדוּי יִתִּיר מִכָּלָא. הוּא דְכָל ל כְּלָא. הוּא דְאַתְקִרִי בְּשִׁמָּא יְדִיעָא. דְתִגִּין בְּאֲתֵר דְאִית יוֹם אִית לִילָה. דְלִית יוֹם כְּלָא לִילָה. וּמִשּׁוּם הַהוּא וּמָנָא זְמִין יָאָה דִּיקְרָא דִּיקְנָא. וְהוּא בְּלַחֲדוּי יִשְׁתַּכַּח. לָא אֲתִקְרִי לָא יוֹם וְלָא לִילָה. דְלִית יוֹם אֲקִרִי אֲלָא מִסְטְרָא דִילִין. וְלִית לִילָה אֲקִרִי אֲלָא מִסְטְרָא דִילִין. וּמִשּׁוּם דְהָא תְּקוּבָא כְּלִיל כְּלָא. לָא אֲתִידַע וְלָא אֲתִחַזֵּי מִגִּיהַ. וּמִגִּיהַ נְגִיד מִשְׁחָא דְרַבּוּתָא לְתִרְסֵר עִבְרֵי מִבּוּגִין לְכָל אִינוּן דְלְתַמָּא דְנַהֲרִין בְּהַהוּא מִשְׁחָא. כְּתִרְסֵר תְּקוּבִין אֲלִין. אֲתִתְקָנָא דִיקְנָא קְדִישָׁא עֲלָאָה. וְאֲלִין תְּקוּבִין דְּבְהַא דִּיקְנָא מִתְתַּקְּנוּ וְנַחֲזִין לְכַמְהָ עִבְרֵי וְדָא אֲתִתְחַזֵּי הוּד מִתְפָּשֵׁטִין וְהוּד נַפְקִין. מִכָּלָא אֲסִתְיִמוּ וּמִכָּלָא אֲתִמְטְרוּ. לִית יְבִדַע אֲתֵר לְהָא עִתְיָקָא בְּפִשְׁטוּתָא דִילְהוֹן. כְּדִהוֹן כְּלִילִין כְּמָה דְאַתְמֵר. אֲתִידַע לָא אֲתִידַע. טְמִיר וְלָא טְמִיר. עֲלִיהַ אֲתִקְרִי אֲנִי יְיָ הוּא שְׁמִי וּכְבוֹדִי לְאַחַר אֲתֵן. וּבְכְּתִיב הוּא עֲשֵׂנוּ וְלָא אֲנַחְנוּ. וּבְכְּתִיב וְעִתְיָק יוֹמִין יִתִּיב בְּאַתְרֵיהַ. יִתִּיב וְלִית יְבִדַע לִיהַ. יִתִּיב וְלָא שְׂכִיחַ. וּבְכְּתִיב אֲוֹדַע עַל פִּי מַרְאֹת גְּמִלְאֵתִי

(גומר)

ליל שבועות

אמר רבי שמעון לחבריאי כד אתפרים פריא דא דאתון המאן עלנא אנא
 חמינא דנחתו כל תקונין בגייה ונהירו באתר דא. וחד פרוכתא כוצינא
 דקדושא בריך הוא פריא בארבע סמכין לארבע עיבר. סמכא חד הוא יתיב
 מתתא לעלא וחד מגרופיא בידיה. ובמגרופיא ארבע מפתחין שניני מפל
 סטרוי. ומתאחדן פריא ונחתין לה מעילא לתתא. וכן לסמכא תנינא ותליחא
 ורביעאה. ובין סמכא לסמכא אחידן ממניסר בגלי דסמכין ומתגהרין פבוצינא
 דגליפא בהוא פריא. וכן לארבע עיבר. וחמינא אלון תקונין דנהרין עליה.
 והו' מחפאן מלי דפומנא לאתעטרא ולאסתלקא כל חד באתריה. וכד הו'
 מתתקנו מפומנא. כל חד וחד סליק ואתעטר ואתתקן פתרוא תקינא דאתתקן
 הכא מפל פומא דחד מינן ובשעתא דחד מינן מתח פומא לתקנא בהוא
 תקינא. והוא תקינא הוה יתיב ומחבה למליה דנפיק מפומיכו. ובדין סלקא
 פדוקפיה ואתעטר. וכל סמכין מפאן ומפאן תדאן על דשמעין מה דלא ידעי.
 וציתין לקליכו. כפחא רתיכין קיימין הכא בגניכו. ופאין אתון לעלמא דאתי.
 דכלהו מלי דנפקי מפומיכו. בלהו מלין קדישין. מלי כשרן דלא סטאן לימנא
 ולשמאנא. וקדושא בריך הוא חדי למשמע וציות להני מלי עד דהוא אמר
 דינא. די לעלמא דאתי תמרון ומנא אהרא כל הני מלי קדישין. עליכו פתיב
 וחדך ביין הפובר וגומר דובב שפתי ישנים. מאי דובב שפתי ישנים. דאפילו
 לעלמא דאתי מרחשן שפונתיכו אורייתא קמיה. השתא אתתקנו ואחפוננו
 דעתא למתקן תקוניו דועיר אנפין. הו' יתתקן וחי' יתלבב בתקוניו. מתקוני
 עתיק יומין קדישא דקדישין סמרא דטמירין סמרא מפלא. דהשתא חובתא
 עליכו למגור דינא קושטאה יאה ושפירא. ולאסתקנא כל תקונין על פרויחו.
 תקוני דועיר אנפין מתקוני דאריך אנפין. אתתקנו ואתפשטנו תקוני מפאן
 ומפאן פחיוו בר נש למשלטא ביה רוחא דטמירא דכל טמירין. בגון למתיב
 על פורסייא. דכתיב ועל המור הנפסא דמות במראה אדם עליו מלמעלה.
 במראה אדם דכליל כל דיוקניו. במראה אדם דכליל כל שמהו. במראה אדם
 דביה סתימין כל עלמין עלאין ותתאין. במראה אדם דכליל כל רזין דאתתקנו
 ואתתקנו עד דלא אכרי עלמא ואף על גב דלא אתקיימו :

תאנא בצניעותא דספרא. עתיקא דעתיקין עד לא זמין תקוניו. באני מלכין
 בגם מלכין ומשער מלכין ולא הוו מתקיימי. עד דדהי לון ואצנע לון
 לבתר זמנא. ה'א הוא דכתיב ואלה המלכים אשר מלכו בארץ אדם. בארץ אדם
 באתר דכל דינין מתקיימין תמן. וכלהו לא אתקיימו. עד דרישא הוורא עתיקא
 דעתיקין אתתקן. כד אתתקן תקין כל תקונין דלתתא. תקין כל תקונין דעלא
 ותתאין. מפאן אוליפנא כל רישא דעמא דלא אתתקן הוה בקדמיתא. לית עמא
 מתתקנא. ואי אהו מתתקן בלהו מתתקנן. ואי אהו לא מתתקן בקדמיתא
 לא יכלין עמא לאתקנא. מגלן מעתיק יומין. דעד לא אתתקן הוא בתקוניו.
 לא אתתקנו כל אינון דבעו לאתתקנא. וכלהו עלמין אתתקנו. ה'א הוה
 דכתיב וימלוד באדם בלע בן בעור. וימלוד באדם הוא ה'א הוא אתר דכל
 דינין מתקשרין תמן ותליין מספין. בלע בן בעור. מאנא הוא גזרת דינא תקיפא

ליל שבועות

תקופין. דבגנייה מתקטרן אלה אלפין מארי דיבבא ויללה. ושם עירו דנהבה. אי דנהבה. כלומר דין הבא. כמא דאת אמר לעלקה שמי בנות הב. וכן דסליק לאתישבא ביה. לא קאים ולא הוה יכיל למקם. וכלהו עלמין אתחרבו. מאי טעמא משום דאדם לא אתתקן. דתקונא דאדם בדייקניה כליל בלא. וכיל פלא לאתישבא ביה ובגין דתקונא דא דאדם לא אשתפח. לא וכירו למקם ולאתישבא ואתבטלו. ואתבטלו סלקא דעתך. והא כלהו באדם אתתקילן. אלא אתבטלו ואסתלקו מהווא תקונא. עד דיימי תקונא דאדם. וכד אתא האי דייקנא. אתגלפו כלהו ואתחרזו לקיימא אחרא. מנהון אתבטמו ומנהון לא אתבטמו כלל. ואי חימא והא פתיב ומת ומת. דאתבטלו לגמרי. לאו הכי. אלא כל מאן דנחית מדרגא קדמארה דהוה ביה. קארי ביה מיתה כמא דאת אמר ומת מלך מצרים. דנחת מדרגא קדמארה דהוה קם ביה. וכיון דאתתקן אדם. אתחרזו בשמיהו אתרנין ואתבטמו בקיימא ביה וקיימין בדוכתייהו. וכלהו אקרו בשמיהו אתרנין מן קדמאין. בר הווא דכתיב ביה ושם אשתו מחישבא בת מטרי בת מי זקב. מאי טעמא. משום דהני לא אתבטלו כשאר אתרנין. משום דהוה דבר ונוקבא. כהאי תמרא דלא סלקא אלא דבר ונוקבא. ובגין כך השתא דאשתכחו דבר ונוקבא. לא כתיב בהו מיתה כאתרנין ואתקיימו. אבל לא אתיישבו עד דאתתקן דייקנא דאדם. וכיון דאתתקן דייקנא דאדם. אתחרזו ואתקיימו בקיימא אחרא ואתיישבו :

תאנא. בד סליק ברעיתא דרישא חורא למעבד יקרא ליקריה. תקן ומין ואפיק מבוצינא דקרדינותא חד ניצוצא ואתפשט לחלת מאה ושבעין עיבר. וניצוצא קאים. ושארין נפיק אוירא דכייא ומתגלגלא נשב ביה. אתתקן ונפיק חד גולגלתיא תקיפא. ואתפשט לארבע סטרין ובהאי אוירא דכייא אשתאיב ניצוצא ואתאחד וכליל ביה. ביה סלקא דעתך. אלא אתטמר ביה. ובגין כך האי גולגלתיא אתפשט בסטרו. והאי אוירא הוא טמיר דטמירין דעתיק יומין. ברוחא דגניז בהאי גולגלתיא. אתפשטו אשא מסטר חד. ואוירא מסטר חד. ואוירא דכייא קאים עליה מהאי סטר. ואשא דכייא קאים מהאי סטר. מאי אשא הכא. אלא לאו הוא אשא. אבל בוצינא דא דאתכליל באוירא דכייא. קהיר למאתן ושבעין עלמין ודינא מסטרו אשתכח. ובגין דא האי גולגלתיא אתקרי גולגלתיא תקיפא. בגולגלתיא דא. יתבין השעה אלפי רבוא עלמין דנטלון עלוי וסמכין עלוי. בהאי גולגלתיא. נטיף טלא מרישא חורא דאתמלי מניה תדיר. ומהאי טלא דאנער מרישיה. זמינן מיתא לאחויארה. דהו טלא דאתכליל בתרי גוני מסטרא דרישא חורא. חור בגייה דכליל בהו חורא אבל בד אתישבן בהאי רישא דזעיר אנפין. אתתני ביה סומקא. כהאי בדולחא דאיהו חור ואתתניא גזנא סומקא בגזנא חורא ובגין כך כתיב. ורבים מי שני אדמת עפר יקיצו אלה לחיי עולם ואלה לתרפות לדראון עולם. לחיי עולם. בגין דאתתניא לכהווא חורא דאתי מסטרא דעתיק יומין אריבא דאנפין. לתרפות לדראון עולם. בגין דאתתניא לכהווא סומקא דזעיר אנפין. וכלא כליל כהווא טלא. דהא הוא דכתיב כי טל אורות טלף. אורות

ליל שבועות

תרוץ ובהוא טלא דנטיף. נטיף כל יומא לחקלא דתפתחין בנזוני הורא וסומקא
האי גולגלמא אנהיר בתרי גזוני להאי סטר ולהאי סטר. ומקאי אוריא דכניא
אתפשט מגולגלמא לאנפוי מאה וחמשינ רבוא עלמין. ובגין כד אתקרי זעיר
אנפין. ובשעתא דאזטרין. אתפשטו אנפוי ואריכוו ברהווא זמא. בגין דאשגח
באנפוי דעתיקא דעתיקין וחיים לעלמא. ומקאי גולגלמא נפיק חד עיבר לכל
אינו דלתמא ורהבינו אגר אוראותא לעתיק יומין כד עאלין בחושבנא תחור
שרביטא. ולקבל דא בקע לגולגלמא לתמא כד עארין בחושבנא. והאי בקע
אגר אוראותא אשתכת מניה לעתיק יומין:

בסלליה דגולגלמא תלת חללין אשתכחו דשריא מוחא בהו. וקרומא דקוק
חפייא עליהו אבל לא קשישא סתימא כעתיק יומין. ובגין דא האי
מוחא אתפשט ונהיר לתלתין ותרין שבילין. הךא הוא דכתיב ונהיר יוצא מעדן.
ותאנא בתלת חללין דגולגלמא מוחא שריא מחללא חד מתבקע חד מבוועא
לארבע סטרין. ונפיק מהווא מוחא דשריא בהאי חללא. תלתין ותרין שבילין
רוחין דחכמתא:

מחללא תנינא. מתבקע ומתפשט חד מבוועא אחרא. ומתפתחין חמשי
פרעין. מאלין חמשין פרעין. אתאחדון חמשין יומין דאורייתא. חמשין
שגין דיובדא חמשין אלף דרין דזמין קודשא כרין הוא לאתבא רוחיה ליה
ולשריא ביה:

דחללא תליתאה. נפקין אלף אלפין אדרין ואכסדראין. דעתמא שריא עליה
ודרי בהו. והאי חללא שרי חלליה בין האי חללא ובין האי חללא.
ואתמליין מתרין סטרין כל אינו אדרין הךא הוא דכתיב ויבדעת הדרים ופלא.
ואלין תלת מתפשטין בכל גופא להאי סטרא ולהאי סטרא. ובאינו אחיד כל
גופא. ואחיד בהו גופא מכל סטרו. ובכל גופא אתפשטין ואשתכחון:

תאנא בגולגלמא דרישא תליין אלף אלפי רבוא ורבוא רבין קוצי דשערי
אכבין. ומסתפקין דא כדא. ומתערבין דא כדא. ולית חושבנא לנימין
דכל קוצא וקוצא דאחדין ביה. דכנין ומסאבין. ומכאן אתאחדון שעמי אורי סא
בדכניא במסאבא. בכל אינו סטרין דאינו ככנין. ובכל אינו סטרין דאינו
מסאבין. תבין קוצי מסתפקין. ורזקיפין. מנהון שעיעין ומנהון תקיפין. ובכל
קוצא וקוצא תבין גימין תלין על תלין. מתלהטין ומתליין בגיבר תקיף מארי
נצח קרבין. בתקונא יאה בתקונא שפירא תקיפא. וברבין ומקיפין. הךא הוא
דכתיב כחור פארום. מתתקנין קוצי דשערי ותלין תלין על תלין מהאי סטרא
להאי סטרא על גולגלמא. הךא הוא דכתיב קוצותיו ותלפלים. ותאנא תבין
תלי תלין. משום דמשיבין מבוועין סביאין דתלת רהמי מוחא. מבוועא
דחללא חד דגולגלמא. אתמשבן שערי במשיכותא ומתעבדון תלין. ותליין
מכמה מבוועין דאתמשבן מהאי חללא. מחללא תנינא נפקי חמשין מבוועין.
ואתמשבן שערי מאינו מבוועין במשיכותא. ואתעבדון תלין. ותליין ומתערבין
בקוצין אחרנין. מחללא תליתאה נפקי אלף אלפין אדרין ואכסדראין. ואתמשבן
שערי במשיכותא מפלהו. ובגין כד אינו קוצי תלין על תלין. ובלהו משיבן

ליל שבועות

אתמשכן מתלת חללין דמוחא דגולגלתא. וכל אינון נימין וכל אינון קוצא
גליין וחפיין לסמרא דארדין. ובגין כך כתיב הטה אלחי אונק ושמע. ובהאי
גלין. תליין מינא ושמאלא. נהורא וחשוכא. רחמי ודינא. וכל מינא
ושמאלא תלי בהאי וקא בעתקא:

עפולגותא דשערי. אתחוי חד ארְחא דקיק דמתאחדא מהווא ארְחא דעתיק
וימין. ומהווא ארְחא. אתפרשן שית מאה ותליסר ארְחין דאתפלגן
בארְחין דפקודי דארדינא. דכתיב כל ארחות יי חסד ואמת לנוצרי בריתו
עדומיו. תאנא בכל קוצא וקוצא מתאחדן אלף אלפין מארי דיבבא ויללח
דחליין בכל קוצא וקוצא. מאינון פקופין. ומאינון שיעין מאריהון דמתקלא.
בגין כך אית מינא ואית שמאלא:

מצחא דגולגלתא. אשגחותא דאשגחותא ולא מתגלייא בר ההוא זימנא
דצריבין חיביא לאתפקדא וקשינא בעובדיהון. ותאנא בד אתגלייא
האי מצחא. מתערי כל מאריהון דינא. וכל עלמא בדינא אתמסר. בר ההוא
שעתא בד סליקו צלותהון דישאל לקמי עתיק וימין ובעי לרחמא על בנוי.
בלי מצחא דרעוא דרעון. ונהיר בהאי דזעיר אנפין ואשתכיד דינא. בהאי מצחא
כפיק חד שערא דמתפשט ביה ממוחא דאפיק חמשין פרעין. וכד אתפשט
אתעביד מצחא דאשגחותא לחיבי עלמא. לאינון דלא מתבספי בעובדיהון.
הדא הוא דכתיב ומצח אשה זונה היה לה מאנת הכלם. ותניא שערא לא
קאים בהאי אתר דמצחא. בגין דאיתגלייא לאינון דחציפין בחוביהו. ושעתא
דמתער קודשא בריך הוא לאשתעשעא עם צדיקיא. נהירן אנפיהו דעתיק וימין
באנפיו דזעיר אנפין. ומתגלייא מצחיה. ונהיר להאי מצחא. וכדין אתקרי עת
רצון. וכל שעתא ושעתא דינא תלי והאי מצחא דזעיר אנפין אתגלייא.
אתגלייא מצחא דעתיק דעתיקין. ואשתכיד דינא ולא אתעביד. תאנא האי
מצחא אתפשט במאתן אלף סומקי דסומקי דאתאחדן ביה וכלילן ביה. וכד
איתגלייא מצחא דזעיר אנפין אית רשותא לכולהו ולתרבא. וכד איתגלייא מצחא
דרעוא דרעון דנהיר להאי מצחא. דיין כלרו משתפחין. ותניא עשרין וארבע
פתי דינין משתפחין בהאי מצחא. וכלהו אקרון נצח. ובאתון רצופין הוא
מצח. ואית מצח ואית נצח דאינון נצחים. והיינו דתגן נצח נצחים. ואינון
במצחא. ומתפשטן מנהון בגופא באתרין ידיען. תניא מאי דכתיב וגם נצח
ישראל לא ישקר ולא ינחם כי לא אדם הוא להנחם. האי רוא אוקימנא. כל
הווא נצח דאיתפשט בגופא. זימין דתלי על עלמא למידן. ותב ומתהרט ולא
עביד דינא אי תיבין. מאי מעמא משום דקאי בדוכתא דאקרי אדם ויכל
לאיתהרטא. אבל אי באתר דאיתקרי ראש אתחוי ואתגלייא האי נצח. לאו
הוא עידן ואתר לאתהרטא. מאי מעמא. משום דלא הוה מאתר דאקרי אדם.
דהא לא אתגלי פרצופא וחוטמא אלא מצחא בלחודוי. ובאתר דלא אשתכח
פרצופא לא אקרי אדם. ובגין כך לא אדם הוא להנחם בנצח דבשאר תקוני

גופא :

עינוי דרישא משתניין משאר עינין. שריקותא דבגבתא דעל ריסי עינין מכהל

ליל שבועות

באבמותא. תלין תלין על תלין דשערי ואינון תקווא דעל עינין בדישא
 דמצחא ומתאחדן מתרוויחו שבע מאה אלפי מארי דאשגחותא. בבשומא
 דעינין לתמן אלה וארבע מאה רבוא דמתאחדן בגבינין דאינהו כסותא.
 ואשגחותא דעינא דעתיק יומין עליהו ובשעתא דסלקין אינון כסותא. אתחין
 כמאן דאתער משנתיה. ואתפקחן עיניו ותמן לעינא פקוחא. ואתסחן בחד
 חורא דעינא טבא. הךא הוא דכתיב רוחצות כחלב. מאי כחלב. בהורא
 קדמא דעינא טבא. ובההיא שעתא אשתכח אשגחותא דרחמי. ועל דא על
 דוד עורה למה תישן " הקיצה. דיפקח עיניו ויתסחן כההיא חורא. וכל זימנא
 דעיניו לאו מתפקחן. כל מאריהו דדינין בפנין להו לישראל. ושאר עמין שלטין
 עליהו. ובזמנא דיפקח עיניו יתסחן בעינא טבא ורחמי על ישראל. ואסתחן
 עינא ועביד נוקמין בשאר עמין. הךא הוא דכתיב הערה והקיצה. הערה
 לאתסחא בההיא חורא. הקיצה למעפד נוקמין לאינון דכפין לון. עיניו כד
 אתפקחן. אתחון שפירין דגני יוניס בסומקאכס וירוק. תור לא אתגלי אלא בזמנא
 דאסתפל בעינא טבא. ומתסחאן כל אינון גונון בההיא חורא מאינון גונון דמתגלין
 נפקין שבעה עינין דאשגחותא דנפקי מאפמא דעינא. הךא על אבן אחת שבעה
 עינים. מאן אבן אחת אפמא דעינא. מסומקא נפקין שבעה ריטיין דסמכין
 לסטר שמאלא. ומתלהמין באשא דלסטר צפון. ומתאחדן לאתפשטא בעלמא
 לגלאה ארחין דתיבניא. הךא הוא דכתיב שבעה אלה עיני יי המה משוטטים
 בכל הארץ. מירקא נפקין שבעה שהירין דקיסרא דלסטר דרומא. ומתאחדן
 לאתפשטא בעלמא. לגלאה ארחין ועובדין דגני נשא בין טב בין ביש. דכתיב
 פי עיניו על דרכי איש וגומר. וכד אסתחאן בחורא. משתבחין בלהו לאשגחא
 לכל מארי קשוש לאוטבא עלמא בגיהנון. וכל אשגחותא דההיא חורא הו
 לטב על ישראל. ואשגח בסומקא למאן דעאקין להו. הךא הוא דכתיב ראה
 ראיתי. ראה לאוטבא לון. ראיתי לנקמא לון מדעקין לון. ובגין כד כתיב עורה
 למה תישן יי הקיצה אל תזנח לנצח. עורה והקיצה תרי אשגחותא תרי פקוחין.
 תרי טבן. רחמי ונקמין:

גונון קדמא. סומקא בנו סומקא כליל וסתים. כל סומקין מקמיה לא אתחון
 סוחרניה דההוא סומקא אסחר חד חוטא אפמא ואקיף ליה:
 גונון תנינא. אפמא. כאבנא חד דנפיק מהדומא. חד זמן לאלה שנים גימא
 רבא. וכד נפיק האי אבנא אתי רגשא ותקפא עד ימא. וקליה רימא
 וגלגלוחי אולין. ואשתמשין לנניא רבא דאקרי לוחין ונפיק מהדומא. והאי
 אבנא מתגלגלא בתוקפא דימא ונפיק לבר. והוא אפמא דכל אפמין סתמין
 קמיה. וכד היא אבמותא דעינא אפמא. דכליל וסתים כל שאר אפמין. וסוחרניה
 דההוא אפמא אסחר חד חוטא סומקא ואקיף ליההוא אפמא:

גונון חליתאה. ירוקא דירקא דכליל וסתים כל ירוקין. ובסוחרניה דההוא
 ירוקא. אסחרו תרין חוטין. חוטא סומקא לסטר חד. וחד חוטא אפמא
 לסטר חד. ואקיפין ליההוא ירוקא. וכד אסתחן חורא ואסתחי עינא. כל אינון
 גונון לא משתבחין ומשתמעין לתמא. וקא אתחין בר ההוא חורא דההוא

ליל שבועות

דעתיק יומין. ונהירין מניה כל אינון דלתפא. ולית גוונא אתחזיא בר ההוא
 גברא בלחודוי. ובגין כך אסתלקו כל מאריהון דסומקא ואבמא דאינון תאומין
 תדא. הדיא הוא דכתיב שניך בעדר תקצובות שעלו מן הרחצה שפלים
 תאימות. מאי מן הרחצה. מהווא אסתותא דעינא קדישא עלאה. שפלים
 תאימות. מתערבן דא בדיא ואתדבון דא בדיא. ומה דאמר שניך בעדר תקצובות.
 אית אמרת שפלים מתאימות. כלומר תורה. דילחון כההוא תורה דעינין בד
 ותסתון בתורתא דעינא עלאה. דא זמינין למנדע צדיקיא ולמחזי ברחא
 דהכמתא. כמא דאת אמר כי עין בעין יראו אימתי בשוב יי ציון. וכתיב אשר
 עין בעין נראה אמה יי. ובדין פקחותא דעינין לטב. ואית פקחותא דעינין
 לטב ואית פקחותא דעינין לביש. לטב כמדי דכתיב פקח עיניך וראו
 שוממיתינו וגומר הא הקא לטב ולביש. וכתיב עיניך תראנה ירושלם גוה
 שאנן אהל כל יצען כל יפע יתותמי לנצח. הא הקא לטב ולביש. דלא אתעביד
 דא בלא דא. תנא בצניעותא דספרא מהו עיניך תראנה ירושלם גוה שאנן וכי
 ירושלם גוה שאנן הוא. והא כתיב צדק ילן ביה. ובאתר דאשתכח צדק לאו
 שקיט ולא שאנן הוא אלא עיניך תראנה ירושלם גוה שאנן. גוה שאנן לעתיק
 יומין אתמר. דההוא עינא שקיט ושאנן עינא דרחמי. עינא דלא נטיל
 מאשגחותא דא לאשגחותא אתרא. ובגין כך כתיב עיניך תראנה חסר ירד
 ולא עיניך. ומה דאמר ירושם ורא ציון. הכי אצטרף. לאכפמיא דלינא
 דאשתכח ביה. ולרחמא עלה. ותאנא כתיב עיני יי אלהיך ביה מראשית השנה
 ועד אחרית שנה. ולוימנא דאתי בשתכח ביה עינא חד דרחמי עינא דעתיקא
 דעתיקין. הדיא הוא דכתיב וברחמים גדולים אקבצך פניו דאמר רחמים מהו
 גדולים אלא אית רחמי. ואית רחמי רחמי דעתיק דעתיקין אינון אקרון רחמים
 גדולים. רחמי דזעיר אנפין אקרון רחמים סתם. ובגין כך וברחמים גדולים
 אקבצך דעתיק יומין:

תאנא. כהני עינין פתרין גוויני מניהו בסומקא ואבמא. שראן תרין המעין. ופד
 כשי קודשא קדושין לרחמא על ישראל. אחית תרין המעין לאתבסמא
 כפיא רבא מאן. יפא רבא. יפא דהכמתא עלאה. כלומר דיתסתון כנהרא במכופא
 דנפיק מחמתא רבא ומרחם להו לישאל:

חוטמא. תאנא בצניעותא דספרא. חוטמא דזעיר אנפין. בחוטמא אשתמדע
 פרוציפא. כהאי חוטמא אתפרשא מלה דכתיב עלה עשן באפו וגומר.
 עלה עשן באפו. כהאי תננא אתפללו אשא ונחלי דגורא. דלית תננא בלא אשא
 ולא אשא בלא תננא. וכלהו אסתליקו ונפקין מחוטמוי. ותאנא בד אתחברו
 תלת אלין דכלילן כהאי תננא דנפיק מחוטמא. אתקמט חוטמא. ונשיב ונפיק
 תננא אבמא וסומקא בתרי גוויני. וקרינו ליה אף וחימה ומשחיות. ואי תימא
 אף וחימה דכתיב כי גזרתי מפני האף וחימה. דאינון תננא אבמא וסומקא.
 משחיות מנא לן. דכתיב לפני שחת יי את סדום ואת עמורה. שחת המשחיה
 כנהרא דליק מוקדא. ותאנא חמש כבוראן אינון כהאי זעיר אנפין. ואסתלקו לאלה
 וארבע כבוראן ומתפשטאן. בחוטמוי. בפומא. בדרועין. בדין. באצבעין ובגין

כר

לול שבועות

כִּד כְּתִיב מִי יִמְלֵל גְּבוּרָתוֹ יי כְּתִיב הֵכָא גְבוּרָתוֹ. וְכִתִּיב הֵתָם לֶךְ יי הַדּוּלָה
 וְהַגְּבוּרָה. אֵלֶּא הֵכִי תֵאנָא. כִּד אֲתַחֲבָרָאן כְּלָהוּ גְבוּרָאן כְּחָדָא. אֲתַחֲרִי גְבוּרָה
 חָדָא. וְכָלָהוּ גְבוּרָאן לְשָׂרְיָאן לְנַחְמָא מְחוּטְמִי. וּמֵהָא תְלִיין אֵלֶּף וָאַרְבַּע מֵאָה
 רְבּוּא לְכָל חֹד מְנִיחֵהוּ וּבִהָא תִּנְנָא דְאַפְּסִיק מְחוּטְמִי תְלִיין אֵלֶּף וָאַרְבַּע מֵאָה דְמִסְטַר
 גְּבוּרָה דָּא. וְכָלָהוּ גְבוּרָאן תְּלִיין מֵהָא חוּטְמָא. דְכְּתִיב דּוֹר דְדוֹר יִשְׁפַח מַעֲשֵׂיָהּ
 וְגוֹמַר. וְכִד שְׂאָרֵי גְבוּרָה דָּא. כְּלָהוּ גְבוּרָאן מִתְלַחֲמֵן וְשִׂטָּאן. עַד דְנַחְתָּן לְלַחֲמֵן
 הַחֲרִיב הַמִּתְחַפֶּכֶת. כְּתִיב כִּי מִשְׁחִיתִים אֲנַחְנוּ אֶת הַמְּקוֹם הַזֶּה. וְכִתִּיב לִפְנֵי שַׁחַת
 יי אֶת סְדוֹם וָעַמּוֹרָה. וְכִתִּיב וַיִּי הַמַּטִּיר עַל סְדוֹם וְעַל עַמּוֹרָה. אֵלֶּא הֵכִי
 תֵאנָא לֹא דִינֵן לְרַשָּׁעִים וְכוּלֵי. אֵלֶּא דְמֵהֲפָכִי מִדְּתַרְתְּמִים לְמִדַּת הַדִּין. וְהִיאִיד מֵהֲפָכִי
 הָא כְּתִיב אֲנִי יי לֹא שְׁנִיתִי. אֵלֶּא כְּכֹל זִמְנָא דְעִתִּיק דְעִתִּיקוּ רִישָׁא חֲרָא רַעוּא
 דְרַעוּן אֲתַגְּלִיָּא. רַחֲמִין רַבְרַבִּין אֲשַׁתְּכַחוּ כְּכֹלָא. וּבִשְׁעָתָא דְכָא אֲתַגְּלִיָּא כֹּל
 זִינִין דְזַעֲרִי אֲנַפְּשִׁין זְמִינִין. וְכִבְכּוֹל רַחֲמֵי עֲבִיד דִּינָא הָהוּא עִתִּיקָא דְכֹלָא. דְחִנֵּיק
 כִּד אֲתַגְּלִיָּא עִתִּיקָא דְעִתִּיקוּן רַעוּא דְרַעוּן כְּלָהוּ בּוּצִינֵי דְאֲתַקְרוּן בְּשִׂמָּא דָּא
 נְהִירִין. וְרַחֲמֵי אֲשַׁתְּכַחוּ כְּכֹלָא. וּבִשְׁעָתָא דְכָא אֲתַגְּלִי טְמִירָא דְטְמִירִין וְכָא
 אֲתַגְּרֹן אֵלֶּין בּוּצִינֵי. מִתְעַרְזִין דִּינִין וְאֲתַעֲבִיד דִּינָא. מֵאֵן גְּרִים לְהָא דִּינָא.
 רַעוּא דְרַעוּן דְכָא אֲתַגְּלִיָּא. וּבְגִין כִּד מֵהֲפָכִי חִיבִיָּא רַחֲמֵי לְדִינָא. וְכֵּה
 דְאֲמַר הֵכָא מֵאֵת יי מִן הַשָּׁמַיִם בּוּזַעֲרִי אֲנַפְּשִׁין אֲתַמַּר. וּמִשְׁמַע דְכְּתִיב מִן הַשָּׁמַיִם
 אֵשׁ וָיָמִים. רַחֲמֵי וְדִינָא. לְאַפְּקָא מֵאֵן דְלִית בֵּיהּ דִּינָא כְּלָל. תֵּאנָא הָא חוּטְמָא
 זַעֲרִי. כִּד שְׂאָרֵי תִּנְנָא לְאַפְּקָא. נְפִיק בְּבַהִילוֹ וְאֲתַעֲבִיד דִּינָא. וּמֵאֵן מַעֲבֵב לְהָא
 חוּטְמָא דְכָא נְפִיק תִּנְנָא. חוּטְמָא דְעִתִּיקָא קְדִישָׁא דְהוּא אֲקָרִי אֲרַךְ אַפְּשִׁים מְפֹלָא.
 וְהִינֵן רָזָא דְתַנְיִן יי פְּסִיק טַעֲמָא בְּגִיחֵהוּ כְּכָלָהוּ אֲתַר דְשִׂמָּא אֲדַכְּרֵי חֲרִי
 זְמִי. פְּסִיק טַעֲמָא בְּגִיחֵהוּ. כְּגוֹן אֲבַרְחָם אֲבַרְחָם יַעֲקֹב יַעֲקֹב. שְׂמוּאֵל שְׂמוּאֵל
 כְּלָהוּ פְּסִיק טַעֲמָא בְּגִיחֵהוּ. חוּץ מִשְׁהָ מִשְׁהָ. רַלָּא פְּסִיק טַעֲמָא בְּגִיחֵהוּ מֵאֵ
 טַעֲמָא אֲבַרְחָם אֲבַרְחָם. כְּדַמְאָה לֹא שְׁלִים. קְדַמְאָה לֹא שְׁלִים. דְהַשְׁתָּא שְׁלִים כְּעִשׂוֹ
 גְּסוּנֵי. וּבְגִין כִּד פְּסִיק טַעֲמָא בְּגִיחֵהוּ. דְהַשְׁתָּא לֹא הִנְה אִידוּ בְּקְדַמִּיתָא. יַעֲקֹב
 יַעֲקֹב. כְּדַמְאָה לֹא שְׁלִים. דְהַשְׁתָּא אֲתַכְשׁוּר בְּיוֹסֵף וְשָׂרָאָת עֲלֵיהּ
 שְׂכִינְתָּא. וְעוֹד דְהַשְׁתָּא אֲשַׁתְּלִים בְּאַרְעָא אֵילָנָא קְדִישָׁא כְּגוֹזָא דְלַעֲלָא בְּתַרְיִסֵּי
 חֲחוּמִין בְּשַׁבְעִין עֲנַפְּשִׁין. מֵה דְכָא הוּרָה בְּקְדַמִּיתָא. וּבְגִינֵי כִּד כְּדַמְאָה לֹא שְׁלִים
 לֹא שְׁלִים וּפְסִיק טַעֲמָא בְּגִיחֵהוּ. שְׂמוּאֵל שְׂמוּאֵל פְּסִיק טַעֲמָא בְּגִיחֵהוּ.
 מֵאֵ טַעֲמָא כְּתַרְאָה שְׁלִים. קְדַמְאָה לֹא שְׁלִים. דְהַשְׁתָּא הוּא גְבִיָּא. וְקוּדְסֵי כִּן
 לֹא הוּרָה גְבִיָּא. אֲבָל מִשְׁהָ מִשְׁהָ. לֹא אֲפְסִיק טַעֲמָא בְּגִיחֵהוּ. דְמִזְמָא דְאֲתַגְּלִיד
 שְׁלִים הוּרָה דְכְּתִיב וְתַרְאָ אֹתוֹ כִּי טוֹב הוּא. אֹרֶף הֵכָא יי יי פְּסִיק טַעֲמָא
 בְּגִיחֵהוּ קְדַמְאָה שְׁלִים. כְּתַרְאָה שְׁלִים. כְּכָלָהוּ וּמִשְׁהָ בְּאֲתַר דִּינָא אֲמַר לְנַחְמָא
 לֹן מַעֲתִיקָא קְדִישָׁא רַחֲמִין לְזַעֲרִי אֲנַפְּשִׁין. דְהִכִּי תַנְיִן כְּפָה חֵילָא דְמִשְׁהָ
 דְאֲחִית מְכִילֵן דְרַחֲמֵי לְתַתָּא. וְכִד אֲתַגְּלִי עִתִּיקָא בּוּזַעֲרִי אֲנַפְּשִׁין כְּלָא רַחֲמֵי
 אֲתַחֲזוּן. וְחוּטְמָא אֲשַׁתְּכִיד וְאִשָּׁא וְתִנְנָא לֹא נְפִיק. כְּמָא דְאֵת אֲמַר וְתַחֲלִיתֵי
 אֲחַסֵּם לֶךְ. וְתֵאנָא בְּתַרִּין נִקְבִין דְחוּטְמָא. כְּחָד נִקְבָא נְפִיק תִּנְנָא לְחִיט
 וּמִשְׁתַּקְעָא בְּנִקְבָא דְתַחֲוּמָא רַבָּא. וּמִחֲדָ נִקְבָא נְפִיק אִשָּׁא דְאֹמִיד בְּשַׁלְתוּבוֹ

ליל שבועות

ימתלהטא באלף וארבע מאה עלמין דכסטר שמאלא. ומאן דגרים לקרבא
בדא. אקרי אש. אשא דאכלא ואוקיד בל שאר אשין והאי אשא לא אתבסס
אלא באשא דמדפחא. והאי תנא דנפיק מניקבא אחרא לא אתבסס אלא בתנא
דקרנא. וכלא תלייא בחוטמא. בגין כך כתיב ורח. את ריח היחיות. וכלא
בחוטמא תליין לארדוא האי חוטמא בתנא ואשא סומקא. ובגין כך אתקבל
פרעוא. והאי דכתיב ויחר אף. ויחר אף. ויחר אפי. פן יחרה אף. וישמע
האי דרנא עמיקא וקא בעמיקא תנא כתיב הטה אלהי אונקד ושמע.

האי דרנא עמיקא למשמע טב וביש דא איהו:
אודנא דאתעביד תחות שערי ושערי תליין עליה ואודנא אתעביד ברשומי
רשומין לנא. כמה דעביד דרנא בעמיקא. מאי טעמא בעמיקא. בגין
למשמע טב וביש ותנא מהאי עמיקא דבגו אודנין תליין כל אינון מארי דגדפין.
דכתיב ביה כי עוף השמים יוליד את הקול ובעל הנפים יגיד דבר. בגו אודנא
נטיף מתלת חללי דמוחא להאי נוקבא דאודנין ומטהו נטיף עייל קלא ביהווא
עמיקא ואתצריך בהווא נטיף בין טב ובין ביש טב דכתיב כי שומע אל אביונים
יש דכתיב וישמע. ויחר אפו ותבער בם אש. והאי אודנא סתים לבר.
ועמיקא עייל לגו להווא נוקבא דנטיף מן מוחא. בגין למכנש קלא לנא
דלא יפוק לבר. ויהיא נטיף וסתים מכל סטרוי. בגין כך דווא רוא וי להווא
דמגלי רזין. דמאן דמגלי רזין. כאילו אכחיש תיקווא דלעילא דאתקן למכנש
רזין ולא יפקון לבר. תנא בשעתא דצוחין ישראל בעאקא. ושערי מתגליין משל
אודנין. דרין עייל קלא בהווא נוקבא דנטיף ממוחא וכנש במוחא. ונפיק בנקבי
דחוטמא. ואתער חוטמא ואתחמם. ונפיק אשא ותנא מאינון נוקבין. ומתערי
כך גבוראן ועביד נוקמין. ועד לא נפקין מאינון נוקבין אשא ותנא. סליק הווא
קלא לעילא ובטש ברישא דמוחא. ונגדין תרין דמעין מעינין. ונפק מנחירוי
תנא ואשא בהווא קלא דנגיד לון לבר. מהווא קלא דעילא באודנין אתמשכאן
ומתערן כולי האי. ובגין כך כתיב וישמע. ויחר אפו ותבער בם אש
בהווא שמיעה דהווא קלא אתער מוחא. תנא כתיב הטה אלהי אונקד
שית מאה אלף רבוא אינון מאריהון דגדפין דתליין באלין אודנין וכלא אתקרן
אזני. ומה דאתמר הטה. אונקד. אונקד בועיר אנפין אתמר. מפטרא דחד חללא
דמוחא תליין אודנין. ומחמשין פרעין דנפקין מהווא חללא. דא הווא תרעא
חד דנגיד ונפיק ואתפתח בהווא נוקבא דאודנא. דכתיב כי און מלין תבחו.
וכתיב ובוהן לבות וכליות. ומפטרא דאתפשטותא דהווא חללא דחמשין פרעין
דאתפשטו בנופא. באתר דלפא שארי מתפשט הווא חללא דחמשין פרעין
ועל דא באודנא קרי ביה בחינה. ובלפא קרי ביה בחינה. משום דמתער חד
מתפשטין:

תנא בצניעותא דספרא. כמה דאודנא דא אבחו. בין טב ובין ביש. כך פלא. דבועיר
אנפין אית סיטרא דטב וביש מינא ושמאלא. רחמי ודינא. והאי אודנא
כליל במוחא. ומשום דאתכליל במוחא בחללא חד. אתכליל בקלא דעילא ביה.
ובאודנא קרי ביה שמיעה. ובשמיעה אתכליל בינה. שמע פלומו תבן. אשתכח
דכלא

יכלא בחד מתקלא אתקל. ומלין אלין למאריהון דמארין אתידיבן למשמע
 ילאספתלא ולמדע. הא חזי כתיב ע שמעתי שמעך וראתי גומרה. הא קרא
 אשתמדע. דכד נביאה קדישא שמע ואספתל ודע וקאים על תקונין אלין.
 כתיב וראתי. תמן יאות הוא דחללא ולא תהא מקמיה. האי בזעיר אנפין אתמד
 וכד אסתלק ודע מה כתיב. וי פעלך בקרב שנים חייהו. האי לעתיק יומין אתמד
 ובכל אתר דאשתכח וי בירד וזא תרי ומני. או באלף דלית וירד הוא חד
 לזעיר אנפין. וחד לעתיקא דעתיקין. ואף על גב דכלהו חד וחד שמא אקרו.
 ותנין אימתו אקרי שם מלא. בזמנא דכתיב וי אלהים. דהאי הוא שם מלא.
 דעתיק דכלא וזעיר אנפין. וכלא הוא שם מלא אקרי. ושאר לא אקרי שם
 מלא. כמא דאוקימנא וישעיי אלהים. שם מלא כנטיעת גנתא. ובכל אתר וי
 אלהים אתקרי שם מלא. וי פלא הוא בכללא. ובההוא זמנא אתערון רחמין
 בכללא. וי פעלך בקרב שנים חייהו. לעתיק יומין אתמד. מאן פעלך. זעיר אנפין.
 בקרב שנים. אינון שנים קדמוניות דאקרון ימי קדם. ולא אקרון שנות עולם
 שנים קדמוניות אינון ימי קדם. שנות עולם. אלין ימי עולם וקרא בקרב שנים.
 מאן שנים. שנים קדמוניות. חייהו למאן. חייהו לזעיר אנפין דכל נהירו דליה
 מאינון שנים קדמוניות אתקיימו ובנין פד אמר חייהו. ברגו רחם תזכור. לכהוא
 חסד עלאה דעתיקא דעתיקין. דביה אתער רחמין לכלא. למאן דבעי לרחמא

ומאן היאות לרחמא
 האנא אמר רבי שמעון אסהרנא עלי שמיא ולכל אלין דעלמא קיימין. דחדאן
 מלין אלין בכלהו עלמין וחדאן בלבאי מלי. ובגו פרוכתא עלאה דפרסא
 עלנא מתשמרין וסלקין. ונגיה להו עתיקא דכלא גניו וסתים מפלא. וכד שרינא
 למלא. לא הו דעין חברייה דכל הני מלין קדישין מתערין כמא. ופאר
 חולקין חברייה דכמא. ונבאה חולקי עמכו בעלמא דין ובעלמא דאתי. פתח
 רבי שמעון ואמר ואם הדברים ביי אלהיכם וגומרה. מאן עמא קדישא בישתא
 דכתיב בהו אשריד ישראל מי כמוד. וכתיב מי כמוד בפאלים. וי משום
 דאתנבקותא דילהון הוא בשמא קדישא בעלמא דין. ובעלמא דאתי יתיר
 מהכא. דתתם לא מתפרשין מניה מדהוא צורא דצורין ביה צדיקיא. דהו
 הוא דכתיב ואם הדברים ביי. ולא כתיב הדברים ליי אלא ביי משש.
 תאנא מד נחית מן דיקנא יקירא עלאה דעתיקא קדישא סתים ושמיר מפלא
 משחא דרבור קדישא לדיקנא דזעיר אנפין. אסתקן דיקנא דליה
 בתשעה תקונין. ובשעתא דנהיר דיקנא יקירא דעתיקא דעתיקין פהאי דיקנא
 דזעיר אנפין. נגדין תליסח מביעין דמשחא עלאה פהאי דיקנא. ומשתפחין
 ביה עשרין ותרין תקונין. ומניה נגדין עשרין ותרין אתון דאורייתא דשמיא
 קדישא. ואי תימא דיקנא לא אשתכח ולא אמר שלמה אלא לחיה. אלא חבי
 תאנא בצניעותא דספרא. כל מה דאמר וגניו ולא אדבר ולא אתגלייא. הווא
 מדה הוי עלאה ויקירא מפלא. ובגין דא הוא סתים וגניו. ודיקנא משום הווא
 שכתא ושלמותא ונקירותא מפל פרוצופא נגיה קרא וקא אתגלייא. ותאנא
 האי דיקנא דאהו שלמותא דפרצופא ושלמותא דזעיר אנפין. נפיק מאוגניו
 נחיה. וסליק ורפי בתקרוכהא דבוטמא. מאי מקרובתא דבוטמא. כמא דאת

ללי שבועות

אמר לחיו בעדנות הבושם בתשעה תקונין אפתקן האי דיקנא דזעיר אנפין
בשערי אקמי מתתקניא בתקוניא שפיר. בגבר תקיף שפיר למחוי דכתיב
בחד פארזים :

תקונא קדמאה. מתתקן שערא מלעילא. ונפיק ההוא ניצוצא בוצינא
דקדדינתא. ונפיק מפללא דאירא דכויא. ובמש פתחות שערא דרישא
מתחות קוצין דעל אדנין. ונחית מקמי פתחא דאדנין גימי על גימי עד רישא
דפומא :

תקונא תנינא. נפיק שערא וסליק מרישא דפומא. עד רישא אחרא דפתחא
דפומא. נחית מתחות פומא עד רישא אחרא. גימין על גימין פתקונא
שפירא :

תקונא תליתאה. מאמצעינא דתהורא חוטמא מתחות תרין נוקבין נפיק חד
ארחא. ושערין זעירין מפיין מליין ליהוא ארחא. ושאר שערין מליין
מחאי גיסא סחרניה דהוא ארחא. וארחא לא אתחוי לתתא כלל. אלא הווא
ארחא דלעילא דנחית עד רישא דשפותין ותמן שקיעא הווא ארחא :

תקונא רביעאה. נפיק שערא ואפתקן וסליק ונחית בעלעוי דתקרובתא דבוסקא
תקונא חמישאה. פסיק שערא ואתחויין תרין תפוחין מפאן ומפאן. סומקן
בחאי ורדא סומקא. ומתלהטן במאתן ושבעין עלמין דמתלתין
מתמן :

תקונא שתתאה. נפיק שערא בחד חוטא בסחרניה דדיקנא. ותלין עד רישא
דמעוי ולא נחית עד שפירא :

תקונא שביעאה. דלא תליין שערי על פומא ופומא אתפניי מפל סטרוי. ויתביי
שערי בתקונא סחור סחור ליה :

תקונא תמינאה. דנחתיין שערי בתחות דיקנא דמחפין קדלא. דלא אתחוייא
כלהו שערי דקיין גימין על גימין מליין מפל סטרוי :

תקונא תשיעאה. דמתתקן שערי כלהו בשקולא מעלייא. עד אינון שערי
דמליין. כלהו בשקולא שפיר. בחד גיבר תקיף מארי נצח קרבין.
בתשעה תקונין אלין. בגדין ונפקין השערה מבעין דמשח רבות דלעילא.
ומתהוא משח רבות. בגדין לכל אינון דלתתא. תשעה תקונין אלין אשתתכו
בדיקנא דא. ובשלימות תקונא דדיקנא דא. אתקרי בר גש לתתא גיבר תקיף.
דכל מאן דחמי דיקנא קיימא בקיימא מליא ביה. גבורה תקיפא. עד פאן תקונא
דיקנא עלאה דזעיר אנפין :

אמר רבי שמעון לרבי אלעזר בריה. קום ברי סלסל תקונא דדיקנא דמלכא
קדישא בתקוניו אלין. קום רבי אלעזר פתח ואמר. מן המצר קראתי יה
עבדי במרחב יה וגומר. עד מבטוח בגדיבים. תנא הכא. תשעה תקונין
דבדיקנא דא. לחגי תקונין אצטריך דוד מלכא. בגין לנצחא לשאר מלכין
ולשאר עמין. תא חזי גינן דאמר חגי תשעה תקונין. לבתר אמר כל גוים
סבבני בשם יי פי אמילם. חגי תקונין דאמינא למאי אצטריבנא. משום דכל
גוים סבבוני. ובתקונא דדיקנא דא תשעה תקונין דאינון שם יי. אשצינון מן
עלמא

ליל שבועות

עלמא. הָדָא הוּא דְכְתִיב בְּשֵׁם יי כִּי אֲמִילֶם. וְתֵאנָא בְּצִנְיֵעותָא דְסַפְרָא. תְּשַׁעַה
 תְּקוּנָא אֲמַר בְּרַחֲמֵי הַכָּא. שִׁיחָא אֵינּוּן בְּשֵׁמָא קְדִישָׁא דְשִׁית שְׁמֵהּ הוּוּ וְתֵלַת אָדָם
 וְאֵא תֵימָא תְרִין אֵינּוּן. תֵּלְתָא הוּוּ. דְהָא נְדִיבִים בְּכֻלָּל אָדָם הוּוּ. תֵּימָא שִׁיחָא
 שְׁמֵר; דְכְתִיב מִן הַמִּצַּר קְרָאתִי יְהוָה. עֲנֵנִי בְּמִרְחֹב יְהוָה. תְּרִין יי לִי לֹא אֵירָא
 תֵּלַת יי לִי בְעוֹזֵרִי אֲרֻבַּע. טוֹב לַחֲסוֹת בֵּין חֲמֹשֶׁה. טוֹב לַחֲסוֹת בֵּין שִׁיחָא.
 אָדָם תֵּלַת. דְכְתִיב יי לִי לֹא אֵירָא מַה יַעֲשֶׂה לִי אָדָם חַד. טוֹב לַחֲסוֹת בֵּין
 מִבְּטוּחַ בְּאָדָם תְּרִי. טוֹב לַחֲסוֹת בֵּין מִבְּטוּחַ בְּנְדִיבִים תֵּלַת. וְתֵא חוּי דְרֵי
 דְמֵלְתָא דְבִכְל אֲתֵר דְאֲדַפֵּר אָדָם הַכָּא. לֹא אֲדַפֵּר אֲלֵא בְשֵׁמָא קְדִישָׁא. דְהִכִּי
 אֲתַחֲזִי. מִשּׁוּם דְלֹא אֲקִרִי אָדָם אֲלֵא כְּמַה דְאֲתַחֲזִי לִיה. וְמֵאִי אֲתַחֲזִי לִיה שְׁמָא
 קְדִישָׁא. דְכְתִיב וַיִּצַּר יי אֱלֹהִים אֶת הָאָדָם. בְּשֵׁם מְלֵא דְהוּא יי אֱלֹהִים כְּמַה
 דְאֲתַחֲזִי לִיה. וּבְגִין כִּד הַכָּא לֹא אֲדַפֵּר אָדָם אֲלֵא בְשֵׁמָא קְדִישָׁא. וְתֵאנָא כְּתִיב
 מִן הַמִּצַּר קְרָאתִי יְהוָה. עֲנֵנִי בְּמִרְחֹב יְהוָה. תְּרִי יְהוָה יְהוָה לְקַבֵּל תְּרִי עֲלֵעוּ דְשַׁעֲרֵי
 אֲתַחֲזִין בְּהוּ. וּמִדְחֵמָא דְשַׁעֲרֵי אֲתַמְשְׁכֵן וְתִלְזֵן שְׂאֵרֵי וְאֲמַר יי לִי לֹא אֵירָא.
 יי לִי בְעוֹזֵרִי. בְשֵׁמָא דְלֹא חֲסַר. בְשֵׁמָא דְהוּא קְדִישָׁא. וּבְשֵׁמָא דְאֲדַפֵּר אָדָם.
 וְמַה דְאֲמַר מַה יַעֲשֶׂה לִי אָדָם. חֲבִי הוּא. דְתֵימָא כִּל אֵינּוּן פְּתִין קְדִישִׁין
 דְמֵלְפָא. כִּד אֲתַתְּקֵן בְּתַקּוּנֵי. אֲתַתְּרוּן אָדָם. דְיוֹקְנָא דְבִלְלִי כְּלָא. וְמַה דְמְשַׁלְּפָא
 בְּהוּ. אֲתַתְּרֵי שְׁמָא קְדִישָׁא. וְתַעֲרָא וְמַה דְבִיה אֲתַתְּרֵי יְהוָה. לְאֲתַתְּרֵי אָדָם
 בְּכֻלָּא דְתַעֲרָא וְמַה דְבִיה. וְאֲלִין תְּשַׁעֲרָא תְּקוּנָא דְאֲמַר הוּוּ הַכָּא. לְאֲכַנְעָא
 שְׂנֵאוֹי. בְּגִין דְמֵאֵן דְאֲחִיד דְיוֹקְנָא דְמֵלְפָא. וְאֹקִיר לִיה בְּיֻקִּירוּ עֲלָא. כִּל מַה
 דְבָעוּ מִן מֵלְכָא. מֵלְכָא עֲבִיד בְּגִינֵיה. מֵאִי טַעֲמָא דְיוֹקְנָא וְלֹא גּוּפָא. אֲלֵא גּוּפָא
 אֲוִיל בְּתֵר דְיוֹקְנָא דְיוֹקְנָא אִיהוּ עֵיקְרָא דְכֻל גּוּפָא. וְכֻל הַדְוָרָא דְגּוּפָא בְּתֵר
 דְיוֹקְנָא אֲוִיל. וְכֻלָּא דְיוֹקְנָא תֵּלְא. וּבְתֵרֵי גּוּנֵי אֲתִי הֵא חוּשְׁבָנָא חַד כְּדֻקְאֲמִין
 תְּרִין מִן הַמִּצַּר קְרָאתִי יְהוָה. עֲנֵנִי בְּמִרְחֹב יְהוָה. תְּרִין יי לִי לֹא אֵירָא תֵּלַת. מַה יַעֲשֶׂה
 לִי אָדָם אֲרֻבַּע. יי לִי בְעוֹזֵרִי חֲמֹשֶׁה. וְאֵי אֲרָאָה בְּשׁוּנְאֵי שִׁיחָא. טוֹב לַחֲסוֹת בֵּין
 שִׁבְעָה. מִבְּטוּחַ בְּאָדָם תֵּימָנָא. טוֹב לַחֲסוֹת בֵּין מִבְּטוּחַ בְּנְדִיבִים תְּשַׁעַה. מִן
 הַמִּצַּר קְרָאתִי יְהוָה מֵאִי קָא מִיִּרֵי. אֲלֵא חוּד כִּל מַה דְאֲמַר הַכָּא עַל תְּקוּנָא
 דְיוֹקְנָא דְאֲקַמֵּר. מִן הַמִּצַּר קְרָאתִי יְהוָה מֵאֲתֵר דְשְׂאֵרֵי דְיוֹקְנָא לְאֲתַפְּשֵׁטָא. דְהוּא
 אֲתֵר רְחִיק מִקְמֵי פִתְחָא דְאֲדִינִין. מְעִילָא מִתְּחֹת שַׁעֲרֵי דְרִישָׁא. וּבְגִין כִּד אֲמַר
 יְהוָה יְהוָה תְּרִי זְמִנִי. וּבְתֵר דְאֲתַפְּשֵׁט דְיוֹקְנָא וְנַחֲתֵי מֵאֲדִנּוּי וְשְׂאֵרֵי לְאֲתַפְּשֵׁטָא.
 אֲמַר יי לִי לֹא אֵירָא דְהוּא אֲתֵר. דְלֹא דְחִיל. וְכֻל הֵא אֲצַפְרִיד חוּד לְאֲכַנְעָא
 תְּחֹתוּי מְלַכִּין וְעִמִּין בְּגִין יֻקְרָא דְיוֹקְנָא דֵא. וְתֵאנָא בְּצִנְיֵעותָא דְסַפְרָא. כִּל
 מֵאֵן דְחֵמֵי בְּחֻלְמֵיה דְיוֹקְנָא דְכֵר גִּשׁ עֲלָאָה אֲחִיד בְּדִיה. אִו דְאוּשִׁיבֵיה לִיה.
 יִבְדַּע דְשְׁלִים הוּא עִם עֲלָאֵי. וְאֲרַמֵי תְּחֹתֵיה אֵינּוּן דְמִצְעֵרִין לִיה. תֵּימָא מִתְּקֵן
 דְיוֹקְנָא עֲלָאָה בְּתַשְׁעָה תְּקוּנֵי. וְהוּא דְיוֹקְנָא. דְנַעֲרֵי אֲנָפִין בְּתַשְׁעָה תְּקוּנֵי
 מִתְּתַקֵּן:

תְּקוּנָא קְדִישָׁא. מִתְּתַקֵּן שַׁעֲרָא מְעִילָא. וְנִפְיֵק מִקְמֵי פִתְחָא דְאֲדִינִין מִתְּחֹת
 קוֹצֵי דְתִלְזִין עַל אֲדִינֵי. וְנִתְתִין שַׁעֲרֵי גִמְיִן עַל גִּמְיִן עַד רִישָׁא דְשׁוּמָא.
 תֵּאנָא כִּל אֲלִין גִּמְיִן דְבְּדִיקְנָא. תְּקִיפִין יִתִיר מִכֻּל גִּמְיִן. דְקוֹצִין דְשַׁעֲרֵי דְרִישָׁא.
 וְשַׁעֲרֵי

ליל שבועות

ושערי דרישא אריכין והני לא אריכין ושערי דרישא מנהון שעיעי ומנהון
 קשישין ובשעתא דאתמשכן שערי חרי דעתיק יומין לשערי דועיר אנפין.
 כתיב חכמות בחוץ פרנה מאי בחוץ כדאי זעיר אנפין דמתחברין חרי מוחי.
 חרי מוחי ס"ד אלא אימא ארבע מוחי תנת מוחי דהו כזעיר אנפין ואשתכחו
 בתלת חללי דגולגולתא דרישא וחד מוחא שקיט על פודייה דכליל כל תלת
 מוחי דאתמשך מניה משוחן שקיטן בשערי חרי דהאי זעיר אנפין לתלת מוחי
 דביה ומשפחון ארבע מוחי בהאי זעיר אנפין בגין כך אשתלימו ארבע
 פרשיות דכתיבין בתפילין דאתכליל בהו שמא קדישא דעתיק יומין עתיקא
 דעתיקון וזעיר אנפין דהאי הוא שלימתא דשמא קדישא דכתיב וראו כל
 עמי הארץ כי שם יי נקרא עליך וראו מלך שם יי שם ממש דאינון ארבע
 דהיטי בהי דתפילין ובגין כך חכמות בחוץ פרנה דהכא משפחון דהיא
 עתיקא דעתיקון סתימא דסתימין לא אשתכח ולא זמין חכמתא דליה משום
 דאיהי חכמתא סתימא דכלא ולא אתפרש ובגין דאתחברו ארבעה מוחין
 כהאי זעיר אנפין אתמשכן ארבע מבויעין מניה לארבע עיבר ומתפרשן מחד
 מבויעא דנפיק מפלהו ובגין כך אינון ארבע ותאנא האי חכמתא דאתכלילא
 בארבע אתמשכא כהני שערי דאינון תליין תלין על תלין וכלהו קשיין
 ותקיפין ואתמשכן ונגדין כל חד לסדרוי ואלף אלפין ורבו רבין תליין מניהו
 דליתוון בחושבנא דהא הוא דכתיב קוצותיו תלתלים תלי תלים וכלהו
 קשיין ומקיפין לאתפרא כהאי חלמיש פקיף ובהאי מפרא דאיהי פקיפא.
 עד דעכדין נוקבין ומבויעין מתחורת שערא ונגדין מבויעין מקיפין לכל עיבר
 ועיבר ולכל סטר וסטר ובגין דהני שערי אכמי וחשובן כתיב מגלה עמוקות
 מני חשך ויציא לאור צלמות ותנא דהני שערי דיקנא תקיפין משאר שערי
 דיקנא תקיפין משאר שערי דרישא משום דהני בלחודיהו מתפרשן ומשפחון.
 ואינון תקיפין בארסיהו אמאי תקיפין אי תימא משום דכלהו דינא לאו הכי.
 דהא בתקונין אלין אשתכחו רחמי ובשעתא דנחתין תליסר מבויעי נהרי
 דמשחא אלין כלהו רחמי אלא תאנא כל הני שערי דדיקנא כלהו תקיפין מאי
 שעמא כל אינון דרחמי בעיין למחוי תקיפין לאכפייא לדינא וכל אינון
 דאינון דינא הא תקיפין אינון ובין כך ובין כך בעיין למחוי תקיפין מתרין
 סטרין כך בעיין עלמא רחמיין רחמי תקיפין ונצחין על דינא וכד בעי דינא
 דינא תקיף ונצח על רחמי ובגין כך בעיין למחוי תקיפין מתרין סטרין
 דכד בעי רחמי שערי דאינון ברחמי קיימין ומתחזיא דיקנא באינון שערי
 וכלא הו רחמי וכד בעי דינא אתחזיא דיקנא באינון שערי וכלא אתקיים
 בדינא וכד אתגלייא דיקנא קדישא חזרא כל הני וכל הני מתנהרין ומתסחין
 כמאן דאתסחי בנהרא עמיקא מטה דתרה ביה ואתקיימו כלהו ברחמי ולית
 דינא אשתכח וכל הני תשעה כד נהרין כדרא כלהו אתסחין ברחמי ובגין
 כך אמר משה זמנא אחרא יי ארך אפיסודב חסד ואלו אמת לא קאמר משום
 דהוא דמלה אינון תשעה מכילין דנחרין מעתיק יומין לזעיר אנפין וכד אמר
 משה זמנא תנינא תשעה תקונין אמר ואינהו תקוני דיקנא דמשפחתי בזעיר

אנפין

ליל שבועות

אנפין ונחמין מעמיק יסמין ונהרין ביה. ובגין כך אמת מלייא בעמיקא. והשתא
לא אמר משה ואמת. ונא שיערי דרישא דזעיר אנפין. בלהו קשישי תלין על
תלין. ולא שיעינין. דהא חמינא דתלת מותי בתלת הללי משתכחין ביה. ונהרין
ממוחא סתמא. ומשום דמוחא דעמיק יומין. שקיט ושכיב כחמר טב על
דבר דיה. שיערוי בלהו שיעינין ומשיחין כמשחא טב. ובגין כך כתיב ראשה
כעמר נקא. והאי דזעיר אנפין קשישין ולא קשישין. דהא בלהו תלין ולא
מתקמט. ובגין כך חכמתא נגיד ונסיק. אבל לא חכמתא דחכמתא דאיהו
שכיבא ושקישא. דהא תנינן דלית דיבע מוחיה דעמיק יומין בר איהו. והאי
דכתיב אלהים הבין דרבה והוא ידע את מקומה. בזעיר אנפין אתמר. אמר רבי
שמעון ברך ברך לקודשא ברך הוא בעלמא דין ובעלמא דאתי :

תקונא תנינא. נפיק שיערא וסליק מרישא דפומא עד רישא אחרא דפתחא
דפומא. ונחית מתחות פומא עד רישא אחרא. נימין על נימין בתקונא
שפיר. קום רבי אבא. קם רבי אבא פתח ואמר. כד תקונא דא מתתקן בדיקנא
דמלכא. אתחזי כגבר מקיף שפיר למחזי רב ושלום. דהא הוא דכתיב גדול
אדוניו ורב פת. וכד אתבסם בתקונא דיקנא יקרא קדישא וישגח ביה. אקרי
בנהרו דליה אל כחום וגומר. והאי תקונא תניינא אפתקן. כד נהיר בנהרו
דעמיק יומין אחרקרי רב חסד. וכד מסתכלי דא כדא. אחרקרי בתקונא אחרא
ואמת. דהא נהירו אנפיה. ותאנא נושא עון אתקרי. דא תקונא תניינא כגונא
דעמיקא קדישא. אבל משום דהוא ארחא דנפיק :

בתקונא תליתאה. תחות מרין נוקבין דחושמא. ושערין מקיפין זעירין מליין
לההוא ארחא. לא אתקרון הכא נושא עון ועובר על פשע. ואתקיימי
באתר אחרא. ותניא תלת מאה ושבעין וחמש חסדים כלין בחדס דעמיק
יומין. ובלהו אקרון חסדי קדמאי. דכתיב איה חסדיך נראשונים. ובלהו כלין
בחדס דעמיקא קדישא סרימא דכלא. וחדס דזעיר אנפין אקרי חסד עולם
ובקפרא דצינעוהא קרי ביה לחסד קדמאה דעמיק יומין רב חסד ובזעיר אנפין
חסד סתם. ובגין כך כתיב הכא ורב חסד. וכתיב נוצר חסד לאלפים סתם.
ואוקימנא האי רב חסד. משה כלפי חסד לנהרא ליה. ולא דלקא ביציני. דתנא
האי ארחא דנחית תחות מרין נוקבין דחושמא ושערין זעירין מליין לההוא ארחא.
לא אקרי ההוא ארחא עובר על פשע. דלית אתר לאעברא ליה בתרי גווי.
חד משום שיערי דאשתכחו בההוא ארחא והוא אתר קשיא לאעברא. וחד משום
דנחית אעברא דההוא ארחא עד רישא דפומא וקא יתיר. ועל דא כתיב שפתותיו
שושנים סומקין כוונא. נוטפות מור עובר סומקא תקיף והאי ארחא דתבא
בתרי גווי לא אתבסם. מכאן מאן דבעי לאגזמא. תרי זמני כמש בידיה בהאי
ארחא :

תקונא רביעאה. נפיק שיערא ואתתקן וסליק וחי בעלעוי בתקרובהא דבוטמא.
האי תקונא יאה ושפירא לאתחזייא הוד והדר עגאה הוא. ותניא הוד עלאה
נסיק ואתעטר ונגיד לאתאחרא בעלעוי. ואתקרי הוד וקן. ומהאי הוד והדר.
פלגין אלין לבושי דאתלבש בהו. ואינן פורפירא יקרא ומלכא. דכתיב הוד

ליל שבעות

הוד לבשת. תקנין דאתלבש פרו ואתקן פרו דיקנא דאדם יתיר מכל
ויקנין. ותנא האי הוד. פד אתנדר בנהירו דדיקנא עלאה ואתפשט בשאר
תקנין נהירין. האי הוא נושא עון מדאי גיסא. ועובר על פשע מדאי גיסא.
בנין פד לחיו כתיב ובצניעותא דספרא אקרי הוד וחד ותפארת. דהא
תפארת הוא עובר על פשע. שנאמר ותפארתו עובר על פשע. אבל האי תפארת
א אוקימנא אלא בתקונא תשיעא. כמא דאת אמר ותפארת בחורים נחם.
תמן אקרי תפארת וכד הסתכל. במתקלא חד סלקין. אמר רבי שמעון יאות
אנת רבי אבא לאתברכא מעתיקא קדישא דכל כרכאן נפקין מניה.

תקונא חמישאה. פסיק שערא ואתחזון תרין תפוחין מבאן ומבאן. סומקן כהאי
ורדא סומקא. ומתדחזן במאתן ושבעין עלמין הני תרי תפוחין פד נהרין
דמנהירין דתרי תפוחין קדישין עלאין דעתיקא. אתמשיך סומקא ואחי חורדא.
בית פדאי פתיביאר יי פניו אליה ויהוד. דכד נהרין מתברב עלמא. ובשעתא דאתעבד
קודם סומקא. כתיב ישא יי פניו אליה. פלומר יסתלק ולא ישתבח רונא בעלמא.
כתיב ויהאנא בלחון נהרין דאתנהרין מעתיקא קדישא אתקרון חסדי קדמאי ובינן
אינון. נהרין כל אינון חסדי עולם.

תקונא שתיתאה. נפיק שערא כחד חוטא דשערי בסחרגיה דיקנא ותליין עד
רישא דמיעו ולא נחית עד שבורא. תנא תקונא דא הוא דאקרי פאת
הקון. ואיהו חד מחמש פאין דתליין חסד. ולא אבעי לתבלא האי חסד במה
דאתמר ובגין פד לא תשחית את פאת זקניה כתיב:

תקונא שביעאה. דלא תליין שערי על פומא. ופומא אתפני מכל סטרו. ותבין
שערי בתקונא סחור סחור ליה. קום רבי יהודה. קום רבי יהודה פתח ואמר
בגזרת עירין פתגמא. כמה אלה רבין מתבשרין ומתקיימן בהאי פומא ותליין
מניה וכלהון אקרון פה. דהא הוא דכתיב וברוח פיו כל צבאם. ומתהוא רוחא
דנפיק מפומא מתלבשין כל אינון דלבר דתליין מדאי פומא. ומתאי פומא פד
אתפשט הוא רוחא. מתלבשין ביה כמה נביאי מדימני. וכלהו פה ע אחרת
ובאתר דרוחא נפיק לא אתערבא מלה אתרא. וכלהו מחבאן לאתלבש
כהוא רוחא דנפיק. והאי תקונא שליטא על כלהו שיפא. משום דהכא
מתקיימן כלהו ומתאחדן. ובגניי פד שערהו שקילין סחרגיה דפומא ואתפני
מכל סטרו. והאי תקונא שליטא על כלהו משום דהכא מתקיימן כלהו
ומתאחדן. אמר רבי שמעון בריך אנת לעתיקא קדישא:

תקונא תמינאה. דנחתין שערי בתחום דיקנא. מחפין קדלא דלא אתחזין
דמגיא אין למעלה לא ערה ולא עפוי. ובזמנא דאנח קרבי אתחזי משום
לאהוצאה גבורתא. דהא תנינן אלה עלמין מתאחדין מניה. דהא הוא דכתיב
אלה המגן תלוי עליו כל שלטי הגבורים. ואלה המגן רזא הוא בצניעותא
דספרא. כל שלטי הגבורים דאתו מסטר גבורת. חד מאינון גבוראן:

תקונא תשיעאה. דאתמשכן שערי בשקולא מעליא עם אינון שערי דתליין.
כלהו בשקולא שפיר. כחד גיבר תקיף מארי נצחון קרביא. משום
דכלהו שערי אתמשכן בטר אינון דתליין. וכללא דכלהו באינון דתליין וכלא
אתמשך

ליק שבועות

אתמשה ועל הא פתיב תפארת בהורים פתם. ובתיב בחור בארזים. כגבר עבד גבוראן. ודא הוא תפארת. הילא וגבורא ורחמי:

תנא אמר רבי שמעון כל הני תקונין וכל הני מלין בעינא לגלאה למאריהון דאתקלו במתקלא. ולא לאינין דעאלו ולא נפקו. אלא לאלין דעאלו ונפקו. דכל מאן דעייל ולא נפיק טב ליה דלא אברי. בללא דכל מלין. עתיקא דעתיקון דזעיר אנפין בלא חד בלא הוה. בלא הוי. בלא יהא. לא ישתני. ולא משתמי. ולא שניא. אתתקן בתקונין אלין. אשתלים דייקנא דכליל כל דייקנין. דייקנא דכליל כל שמיה. דייקנא דאתחזי בגונוי כל דייקנין. לא הוי האי דייקנא. אלא בעין האי דייקנא בד אתתפרין עטרין וכתרין. וכתין הוא אשלמותא דכלא. כגין דייקנא דאדם. הוי דייקנא דעלאין ותפאין דאתפלילו ביה ובגין דהאי דייקנא כליל עלאין ותפאין. אתקין עתיקא קדישא תקוניו ותקונא דזעיר אנפין. פתאי דייקנא ותקונא. ואי תימא מר בן האי להאי. בלא הוא במתקלא חדא. אבל מכאן אתפרשן ארחי ואחפשטן רחמי. ומכאן אשתכח דינא. ומסמרא דילן הוו שניין דא מן דא. ורזין אלין לא אתמסרו בר למחצוי חקלא קדישא. דכתיב סוד יי ליראיו. פתיב וייצר יי אלהים את האדם. פתרי יודין אשלים תקונא גו תקונא מברקא דגושפנקא. ודא הוא וייצר. פרי יודין למח. ודא דעתיקא קדישא ורזא דזעיר אנפין. וייצר מאי צר. צר צורה בגו צורה. ומר צורה בגו צורה. פרין שמיהן דאתקרי שם מלא יי אלהים. ודא הוא רזא דתרין יודין וייצר דצר צורה בגו צורה. תקונא דשמה שלים יי אלהים. ובמרה אתפלילו. בדייקנא עלאה דא דאקרי אדם דכליל דבר ונקבא. ועל דא כתיב את האדם דכליל דבר ונקבא. את לאפקא וילמסגי וינא דנפיק מגיה. עפר מן האדמה דייקנא בגו דייקנא. ויפח באפיו נשמת חיים. מברקא דגושפנקא גו בגו. וכל דא למח כגין לאשתלפא ולעייילא ביה סתים דסתים עלאה עד סופא דכל סתימין. נשמרתא דכל חיי דעילא ותפא חליין פתאי נשמרתא ומתקיימי בה. ויהי האדם לגפש תירו לאתקא ולעייילא בתקונין בגונוא דא. ולאשתלפא לההויא נשמרתא מרנא לדנא עד סופא דכר דרגין. כגין דייגני הויא נשמרתא משתכחא בכלא ומתפשטא בכלא. ולמחזי בלא ביהודא חד. ומאן דפסיק האי יהודא מן עלמא כמאן דפסיק נשמרתא דא. ומחזי דאית נשמרתא אחרא בר מהאי. ובגין כך ישחצי הוא ודוכרגיה מן עלמא דכרי דרין פתאי דייקנא דאדם שארי ותקין בללא דכר ונקבא. בד אתתקן האי דייקנא בתקוניו. שארי מחזוי מפין פרין דרועין באתר דתליין שערי דייקנא דאתקין תפארת. ואתפשט האי תפארת. ותקין פרין חדין. ואשתלפא לאחורוי ועבד גולגולתא דנקבא בלא סתימא מפל סטרוי. בשערא בפרצופא דרישא. ובכללא דא אתעבידו בהאי תפארת. ואקרי אדם דכר ונקבא. דא הוא דכתיב בתפארת אדם לשבת בית:

בד אתברי פרצופא דרישא דנקבא. תלייא חד קוצא דשערי מאחורוי דזעיר אנפין. ותלי עד רישא דנקבא. ואתעדו שערי ברישקה כללה סומקי דקלין בגו טוני. דא הוא דכתיב וכלת ראשך פארנמן. מהו ארנמן. גוני דכליל

ליל שבועות

כלילן בגו נוני. מאנא אתפשט האי תפארת מטפא דלפא. ונקיב ואתער
 גיסא אחרא. ותקין פרעופא דנוקבא עד טפא ומטפא שארי ובטפא
 שלים. תו אתפשט האי תפארת ואתקן מעוי דכורא ועייל ואתקן בהאי
 אתר כל רחמין וכל סטרא דרחמי. ותאנא בתני מעי. אתאחזן שית מאה
 אלף רבוא מארי דרחמי. ואתקרון בעלי מעין. דכתוב על פן המי מעי לו
 הם ארומנו נאם יי. תנא האי תפארת כליל ברחמי וכליל דינא. ואתפשט
 חמי בכורא. ואתער ונקיב ונהיר לסטר אחרא. ותקין מעוי דנוקבא.
 אתקנו מעהא פסטרא דינא. מאנא אתקן דכורא בפסריה במאתן ותמניא
 ארבעין תקונין דכלילן פיה. מנהון לנאו ומנהון לבר. מנהון רחמי. ומנהון
 דינא. כלהו דינא. אתאחדו דינא דאחורוי דנוקבא אתפשטת תמן. ואתאחדו
 אתפשטו כסטרהא. ותאנא חמשא עריותא אתגלוין בה. בסטרא דדינין
 חמשא. ודינין חמשא אתפשטן במאתן וארבעין ותמניא ארחין. והכי תנא
 ול באשה ערוה. שער באשה ערוה. שוק באשה ערוה. יד באשה ערוה.
 גל באשה ערוה. דאף על גב דתרין אלין לא שגייה חכרנא. תרין אלין
 יתיר מערוה אינון:

תאנא כצניעותא דספרא. אתפשט דכורא ואתקן בתקוניו. אתקן תקינא
 דכסותא דכיא. והאי הווא אמה דכיא. ארבייה דהווא אמה מאתן
 וארבעין ותמניא עלמין. וכלהו תליין בפומא דאמה דאתקרי יוד. וכוון
 דאתגלייא יוד פומיה דאמה אתגלי חסד עלאה. והאי אמה חסד הוא דאתקרי
 ותרי בהאי פום אמה. ולא אקרי חסד עד דאתגלייא יוד דפום אמה. ותא
 תזי דא אתקרי אברהם שלים בהאי חסד. עד דאתגלייא יוד דאמה. וכוון
 דאתגלי אקרי שלים. הדא הוא דכתוב התהלך לפני והיה תמים תמים ממש.
 וכתוב ואהיה תמים לו ואשתמרה מעוני. מאי קא מיירי רישא וסיפא. אלא
 כל דגלי האי יוד ואסתמר דלא עייל ליוד ברשותא אחרא. ליהוי שלים
 לעקמא דאתי וליהוי צריר בצרורא דתי. מאי ברשותא אחרא. דכתוב ובעל
 בת אל נכר. ובגין כך כתיב ואהיה תמים לו. דכוון דהוא תמים בגלוייא
 יוד. ואשתמרה מעוני. וכוון דאתפשט אמה דא. אתפשט סטר גבורה מאינון
 גבורא דנוקבא. ואשתמע בנוקבא באתר חד. וארשים בעריותא כסותא דכר
 גופא דנוקבא. ובההוא אתר אקרי ערוה דכלה. אתר לאצנעא לכהוא אמה
 דאקרי חסד. בגין לאתפסמא גבורה דא דכליל חמש גבוראן. בהאי חסד
 דכיל בהמש חסדין. חסד ימינא גבורה שמאלא. אתבסם דא בדא ואקרי
 אדם כליל מתרין סטרין. ובגין כך בכלהו כתרין אית ימינא ושמאלא דינא
 ורחמי. תנא עד לא זמין תקוניו דמלכא. עתיקא דעתיקין. בנה עלמין ואתקין
 תקונין לאתקיימא ההוא נוקבא. ולא אתבסמו ולא אתקיימו. עד דנחית חסד
 עלאה. ואתקיימו ואתבסמו תקיני נוקבא. בהאי אמה דאקרי חסד. הוה ואלה
 המלכים אשר מלכו בארץ אדם. אתר דכל דינין משתבחין תמן. ולא אתבסמו
 עד דאתקן כלא. ונמיק האי חסד ואתיישב בפומא דאמה. הוה וימת וימרה
 דלא אתקיימו ולא אתבסמו דינא דינא. ואי תימא אי הכי דינא כלהו. והא

ליל שבועות

כתיב וַיִּמְלֹךְ פַּחְמִי שְׂאוּל מִרְחוֹבוֹת הַנֶּהָר וְהָא לֹא אֶתְחִי דִינָא. דְתַנְיִן רְחוֹבוֹת הַנֶּהָר אִיהוּ כִינָה. דְמִינָה מִתְפַּחְחִין תְּמַשִּׁין תְּרַעִין דְנִהוּרִין וּבּוֹצִינִין לְשִׁית סְטֵרִי עֲלֵמָא. תַּאנָּא כְּלָהוּ דִינָא בְר מַחַד דְאַתְקִם בְּתַרְאָה. וְהָא שְׂאוּל מִרְחוֹבוֹת הַנֶּהָר. דָּא הוּא חַד סְטֵרָא דְאַתְפְּשֵׁט וְנִפְסִיק מִרְחוֹבוֹת הַנֶּהָר. וְכִלְהוּ לֹא אֶתְקִימוּ. לֹא תִימָא דְאַתְבְּטְלוּ. אֲלֵא דְלֹא אֶתְקִימוּ בְּהוּאִי מְלָכוּ. עַד דְאַתְעֵטֵר וְאַתְפְּשֵׁט הָאִי בְּתַרְאָה מְכֻלְהוּ. דְכְתִיב וַיִּמְלֹךְ פַּחְמִי הַדֵּר. מָאִי הַדֵּר הָסֵד עֲלֵצָה וְשֵׁם עִירוֹ פְּעוּ. מָאִי פְּעוּ. בְּהָאִי פְּעוּ בְר גִּיש דְזִבִּי לְרוּחָא דְקוּדְשָׁא. וְשֵׁם אִשְׁתּוּ מְהֵיטְבָאֵל בְּכֹאן אֶתְבְּסוּתָא דָּא בְדָא וְאַתְקֵרִי אִשְׁתּוּ. מַה דְלֹא כְתִיב בְּכֻלְהוּ. מְהֵיטְבָאֵל אֶתְבְּסוּתָא דָּא בְדָא. בַּת מַטְרָד. תְּקוּנִין דְמַסְטֵר גְּבוּרָה. בַּת מִי זֶהָב. אֶתְבְּסוּמוּ וְאַתְפְּלִילוּ דָּא בְדָא. מִי זֶהָב רַחֲמֵי וְדִינָא. פֶּאן אֶתְדַבְּרוּ אֶתְתָּא בְדִכּוּרָא. בְּסֵטְרוֹ אֶתְפְּשֵׁן בְּרוּעִין בְּשׁוּקִין:

דְרוּעִין דְכּוּרָא חַד יְמִינָא וְחַד שְׂמָאלָא. דְרוּעָא קְדָמָה תְּלַת קְשָׁרִין אֶתְקֵשְׁרוּ בֵּיהּ וְאַתְפְּלִילוּ תְרִין דְרוּעִין וְאַתְפְּלִילוּ ס"ד אֲלֵא תְּלַת קְשָׁרִין בִּימִינָא וְתַכְת קְשָׁרִין בְּשְׂמָאלָא. תְּלַת קְשָׁרִין דִּימִינָא אֶתְפְּלִילִין בְּתַלְת קְשָׁרִין דְשְׂמָאלָא. וּבְגִין כְּד דְרוּעָא לֹא כְתִיב אֲלֵא חַד. אֲבָל יְמִינָא לֹא כְתִיב בֵּיהּ דְרוּעָא אֲלֵא יְמִינָא. יְמִין יְי אֶתְקֵרִי בְתַלְת קְשָׁרִין דְאַבְהָתָא דְאַחְסִינִי לְחוּלְקֵיהוֹן. וְהָא תִימָא הָא בְתַלְת חֲלָלִי מוּחָא דְגוּלְגֻלְתָּא מִשְׁתַּפְּחִין. תַּאנָּא כְּלָהוּ תְּלַת מִתְפַּשְׁטִין וּמִתְקְשָׁרִין בְּכָל גּוּפָא. וְכָל גּוּפָא אֶתְקֵשֶׁר בְּהִי תְּלַת וּמִתְקְשָׁרִין בְּרוּעָא יְמִינָא. וּבְגִין כְּד תְּאִיב חַד וְאֵמַר שֵׁב לִימִינִי. מִשּׁוּם דְהוּא אֶתְחַבֵּר עִמְהוֹן דְאַבְהָתָא וְתִיב פֶּסֶן לְכַרְסִינָא שְׁלֵימָתָא. וּבְגִין כְּד כְּתִיב אֲבָן מְאִסֵּי הַבּוֹנִים וְגוֹמֵר מִשּׁוּם דְתִיב לִימִינָא. הֵינּוּ דְכְתִיב וְתַנּוּחַ וְתַעֲמוּד לְגוּרְלָךְ לְקַץ הַיּוֹם. בְּלוּמֵר בְּמָאן דְזִבִּי לְחַבִּיבוּתָא דְמִלְכָּא. נִצְרָה חוּלְקֵיהּ דְמָאן דְפָרִיש מִלְכָּא יְמִינָה וְקַבִּיל לִיהּ תַּחוּת יְמִינָה. וְהָא יְמִינָא בְד יְתִיב קְשָׁרִין אֶתְפְּשֵׁטוּ. דְרוּעָא לֹא אוּשִׁיט דִּיהּ בְּתַלְת קְשָׁרִין דְאַמְרִין. וְכַד מִתְעֲרִין חַיִּיבִינָא וּמִתְפַּשְׁטִין בְּעֲלֵמָא. מִתְעֲרִין תְּלַת אַחְרֵינִין דְאִינּוּן דִּינָא קְשִׁינָא וְאוּשִׁיט דְרוּעָא. וְכַד אוּשִׁיט דְרוּעָא יְד יְמִינָא הוּא. אֲבָל אֶתְקֵרִי זְרוּעָא יְי זְרוּעָה הַנְּטוּיָה. בְּזִמְנָא דְתַלְת אֲלִין אֶתְפְּלִילִין בְּתַלְת אַחְרֵינִין. אֶקְרִי כְלָא יְמִינָא וְעֵבִיד דִּינָא בְּרַחֲמֵי. דְהָא הוּא דְכְתִיב יְמִינָא יְי גַּאדְרִי כְּפִי יְמִינָא יְי תְּרַעֵן אוּיָב. בְּגִין דְמִתְעֲרִין רַחֲמֵי בְהוּ. וְתַאנָּא כְּהָא יְמִינָא מִתְאַחֲדִין תְּלַת מָאָה וְשַׁבְעִין אֲלֵף רַבּוּא דְאַקְרוּן יְמִינָא. וְנִצְרָה וְתַמְנִין וְתַמְשַׁח אֶקְרֵ רַבּוּא מְזוּרַע דְאַקְרִי זְרוּעָא יְי. מְהָאִי וְנִצְרָה תְּלֵיא זְרוּעָא. וְהָא וְהָא אֶקְרִי תַפְּאֵרַת. דְכְתִיב מוֹרֵךְ לִימִין מִשָּׁה. הָא יְמִינָא. זְרוּעָא. הָא שְׂמָאלָא. דְכְתִיב זְרוּעָא מְדוּרַעָא יְמִינָא מִתְלַת קְשָׁרִין. דְכְתִיב וְהִנֵּה יְדִי עֲמִיד. וּמִתְאַחֲדִין מְהָא. אֲלֵף וְאַרְבַּע רַבּוּא וְתַמְנִין וְחַמִּשׁ מְהָא אֲלִפִין מְאֻרִיהוֹן דְסִיעֵין כְּכָל עֲלֵמָא. וְאַקְרוּן יְד יְי עֲלֵצָה. יְד יְי תַפְּאָה. וְאַף עַל גַּב דְבְּכָל אַתְרֵי יְד יְי שְׂמָאלָא. וְכַד יְמִין יְי אֶתְפְּלִיל דָּא בְּזוּרַעָא וְחַוִּי סִיעָא וְאַקְרִי יְמִין. וְהָא לֹאֵר יְד יְי תַפְּאָה.

ליל שבועות

תאנא בד מתערין דינין קשיין לאחתא בעלמא . הכא פתיב סוד יי ליריאו .
 תאנא בצניעותא דספרא . וכל דינין דמשתפחין מדכורא . תקיפין פרישא
 נייחין בסופא . וכל דינין דמשתפחין מנוקבא . נייחין פרישא ותקיפין בסופא .
 אלמלא דאתעבדו פחדא לא יכלין עלמא למסבל . עד דעתיק דעתיקי סתימא
 כלא פריש דא מן דא . וחבר לון לאתפסמא פחדא . וכד פריש לון אמיל
 וירמשא לזעיר אנפין . ופריש לנוקבא מאחורוי דסטרוי . ואתקון לה כל
 מקונדא . ואצנעא לזמא דיליה למיתהא לדכורא . הךא הוא דכתיב ויפל יי
 לזדים תרדמה על האדם וישן . מדוי וישן . האי הוא דכתיב עורה למה תישן
 ויזקח אחת מצלעותיו . מאי אחת דא היא נוקבא כמא דאמר אחת היא
 ונתי תמתי . וסלקא ואתתקנא . ובאתרדא שקיע רחמי וחסד . הךא הוא
 הוא דכתיב ויסגור בשר מחתפה . וכתיב וחסירותי את לב האבן מבשרכס
 ותקשתי בתי לכם לב בשר . ובשעתא דבעא למיעל שבתא . הנה ברי רוחין ושדן
 כתיב עלעולין . ועד לא סיים לון . אחת מטרוניתא בתקונתא ותיבת קמיה . בשעתא
 ותיבת קמיה . אנה לון לאנין ברייאן ולא אשתלימו . פיון דמטרוניתא ותיבת
 מם מלכא ואתחברו אנפין באנפין . מאן ייעול ביניהו . מאן הוא דיקרב
 דא מן הדיהו . בגין כך סתימא דמקד עונתן של פלמדי חכמים דידעין רזא דנא
 ונתי שבת לשבת . וכד אתחברו אתפסמו דא בדא . יומא דכלא אתפסם ביה .
 ונתי בגין כך אתפסמו דינין דא בדא ואתקנו עלאין ותפאין . ותאנא בצניעותא
 ונתי בספרא . בעא עתיקא קדישא למחוי אי אתפסמו דינין . ואתדבקו תרין אלין
 ונתי בדא . ונפק מסטרא דנוקבא דינא חסופא דלא יכיל עלמא למסבל . דכתיב
 האדם ידע את חוה אשתו ופחד ותלד את קין ותאמר קניתי איש את יי ולא
 ידעה יכיל עלמא למסבל . משום דלא אתפסמת . ותווא תקיפא אפיל בה
 ונתי דמא דדינא קשיא . ובגין כך לא הוה יכיל לאתפסמא . וכד נפק קין דא
 מסטרא דנוקבא נפק פקוף קשיא . פקוף בדינוי קשיא בדינוי . פיון דנפק
 אתחלשת ואתפסמת . בתר דא אפיקת אדורא בסימא יתיר . וסליק קדמאה
 הוה תקיפא קשיא . וכל דינין לא אתערבו קמיה . הא הוי מה פתיב ויהי בהיותם
 בשדה . בשדה דאשתמודע לעילא בשדה דאקרי שדה תפוחים ונצח האי דינא
 אחרוי משום דהוה קשיא מניה . ואכפיה ואמטריה תחותיה עד דאתער פהאי
 קדישא בריד הוא ואעבריה מקמיה ושאקעיה בננוקבא דתהומא רבא . וכליל לאחוי
 בשיקועא דימא רבא דמבסם דמעין עלאין . ומנהון נהתינ גשמתין לעלמא אינש
 לפום ארחוי ואף על גב דטמירין אינון מתפשטין דא בדא ואתעבדו גופא חד .
 מהאי גופא נהתינ גשמתון דרשיעיא חיביא תקיפי רוחא . מתרויהון פחדא
 סלקא דעמד . אלא דא לסטרוי ודא לסטרוי . זכאין אינון צדיקא דמשלמי
 גשמתון מהאי גופא קדישא דאקרי אדם דכליל בלא . אתר דעמדין וכתיב
 קדישין מתחבראן תמן בצורא דאתפלא . זכאין אתון חבריא דכל הני מדין
 קדישין דאתאמרו ברוח קדישא עלאה . רוח דכל קדישין עלאין אתפללן ביה .
 אתפללן כבו מלין דעלאין ותתאין צייתין להו . זכאין אתון מאריהון הטאריין מחצדי

תקלא

P

ליל שבועות

תקלא דמלין אלן תגדעון ותסתכלון בהו. ותגדעון למאריכון אנפון באנפון
עינא בעינא. ובגני מלין תזבון לעלמא דאתי. הדיא הוא דכתיב וידעת היום
החשובה אל דבבך כי ה' הוא האלהים. ו' עתיק יומין הוא האלהים כלא הוא
חד. פריד שמייה לעלם ולעלמי עלמאי:

אמר רבי שמעון חמינא עלאין לתתא ותתאון לעילא עלאין לתתא. דייקנא
דאדם דהוא תקונא עלאה כללא דכלהו. מאנא כתיב וצדיק יסוד עולם
דכליל שירת בקרשופא פחדא. והא הוא דכתיב שוקו עמודי שש. ותאנא
בצניעותא דספרא. באדם אתכלילו פתרון עלאין בכלל ובפרט. ובאדם
אתכלילו פתרון תפאין בפרט וכלל. פתרון עלאין בכלל פמה דאתמר. בדייקנא
דכל הני תקונין. בפרט באצבעין דידין חמש פנגד חמש. פתרון תפאין באצבעין
דדגלון דאינון פרט וכלל דהא גופא לא אתחיו בדתיהו. דאינון לבר טגופא
ובגין כך לא הוו בגופא. דגופא אעדיו מניהו. אי הכי מאי ועמדו רגליו ביום
ההוא. אלא רגליו דגופא מאריהון דדינין למעבד נוקמיו. ואקרון בעל רגלים
ומנהון מסיפין ומתאחדון מאריהון דדינין די לתתא בכתיב תפאין. תאנא כל
אינון תקונין דלעילא דבגופא קדישא כללא דאדם. אתמשך דא מן דא ומתאחדון
דא ברא. ואשקנן דא לרא. פמה דאתמשך דא בקטפין דוורידין לרא ולרא
לתתא ולתתא. מאתר דא לאתר אחרא. דאינון משקין דגופא. אשקין דא לרא.
מנהון דא לרא. עד דאנהירו כלליו עלמין ומתברכן בגיניהון. תאנא כל
אינון כתיב דלא אתכלילו בגופא פלהו רחיקין ומסאבין. ומסאבין כל מא
דיקרב לגביהון למגדע מהון מילין תאנא מאי תאיכותא דילהון לגבי תלמידין
חכמים. אלא משום דחמן בהו גופא קדישא ולאתכללא בהו ביהוה גופא.
ובי תימא אי הכי הא מלאכין קדישין וליתהון בכללא דגופא. לא. דחס ושלוס
אי ליהון לבר מפללא דגופא קדישא. לא הוו קדישין ולא מתקמי. וכתיב
גיותו כתרשיש. וכתיב ובפותם מלאות עינים. והאיש גבריאיל פלהו בכללא
דאדם. בר מהני דליתהון בכללא דגופא. דאינון מסאבין ומסאבין כל מאן דיקרב
בדהוהו. ותאנא פלהו מרוחא דשמאלא דלא אתבסס באדם משתבחין. ונפק
מפללא דגופא קדישא. ולא אתדבקו ביה. ובגין כך פלהו מסאבין. ואולין
וטאסין עלמא ועילין בנוקבא דתהומא רבא. לאתדבקא ביהוה דינא קדמא
דאתקרי קון דנביק בכללא דגופא דלתתא ושואמין ושואמין כל עלמא ופרח
ולא מתדבקן בכללא דגופא קדישא. ובגין כך אינון לבר מפל משדון דלעילא
ותתא מסאבין אינון. בהו כתיב מהוץ למחנה מושבו. ובוחא דאתקרי תל
דאתבסס ותיד בכללא דגופא קדישא. נפקין אחרין דמפסמן ימיה. ומתדבקין
בגופא ולא מתדבקון. פלהו תלין באוריא. ונפקין מהאי פללא דאלין מסאבין
שמעין מדר דשמעין מעלילא. ומניהו ידעי לתתא דקאמרי להו. ותאנא
בצניעותא דספרא. פיון דאתבסמו לעילא כללא דאדם גופא קדישא. דבר
נעקבא אתחברו ומנא חליתאה. ונפק אתבסמותא דכלא. ואתבסמו עלמין
עלאין ותתאין. ומפאן אשתכלל עלמא דלעילא ותתא מספרא דגופא קדישא
ומתחברן עלמין ומתאחדון דא ברא ואתעבידו חד גופא. ובגין דכלהו חד גופא

שכינתא

ליל שבועות

הַיָּה לְעִילָא שְׂכִינְתָא לְתַתָּא קוּדְשָׁא בְרִיךְ הוּא לְעִילָא קוּדְשָׁא בְרִיךְ לְתַתָּא
 כְּדוּרָא וְרַחֵם וְשִׁילָא בְּחַד גּוֹפָא וּבְכַלְהוּ לֹא אֲתַחֲזִי אֵלָּא חַד קְדוּשׁ קְדוּשׁ
 קְדוּשׁ יִי צְבָאוֹת מְלֵא כָל הָאָרֶץ כְּבוֹדוֹ : דְּכֵלָּא הוּא חַד גּוֹפָא :
 א פִּינּוּ דְאַתְּבַסְמוּ דָּא בְּדָא אֲתַקְשְׁרוּ דִּינָא וְרַחֲמִי וְאַתְּבַסְמַת גּוֹקְבָא
 בְּדוּרָא וּבְגִינִי בְּדָ לֹא סִלְקָא דָּא בְּלֹא דָּא פְּהָא תַמְרָ דְלָא סִלְקָא
 בְּלֹא דָּא וְעַל הָאִי תְנִינּוּ מֵאֵן דְאַפִּיק גְּרַמְיָה בְּהָאִי עֲלֵמָא
 לֹא דְאָדָם לְבַתֵּר בְּד גַּפִּיק מְהָאִי עֲלֵמָא לֹא עִייל בְּכַלְלָא דְאָדָם דְאַקְרִי
 אֵלָּא קְדִישָׁא אֵלָּא בְּאִינּוּן דְלָא אֲקִרוּן אָדָם וּגַפִּיק מְפִלְלָא דְגּוֹפָא הִנְיָא תוּרִי
 בְּעֵשֶׂה לֶךְ עִם נְקוּדוֹת הַפְּסָק דְאַתְּבַסְמוּ דִּינָא בְּרַחֲמִי וְלִית דִּינָא דְלָא הוּוּ בִּיה
 וְעַל הָאִי פְתִיב נְאוּוּ לְחִינּוּךְ פְּתוּרִים צְוֹרֵךְ פְּתוּרִים פְּתוּרִים כִּמְה דְכְּתִיב
 וְהִב גְּעֵשֶׂה לֶךְ וְגוּמַר פְּתוּרִים פְּתוּרִים כִּמְה דְכְּתִיב עִם נְקוּדוֹת הַפְּסָק צְוֹרֵךְ
 לֹא דְגּוֹקְבָא דָּא מְטוּרִינְתָא דְאַשְׁתַּבַּח בִּי מִקְדְּשָׁא דְלְעִילָא וְיִוְדֵשׁ לָם
 וְיִמְדָּא וְיִמְקְדְּשָׁא וְכֵל דָּא מְדָא תְּבַסְמַת בְּדוּרָא וְאַתְּעִבִיד פְּלָלָא דְאָדָם וְדָא
 כְּלָלָא דְמְהִימְנוּתָא מְאִי מְהִימְנוּתָא דְבְּגִינִי אֲשַׁתְּכַח כָּל מְהִימְנוּתָא וְהָאֵנָּא
 דְאַקְרִי אָדָם וְנִשְׁמַתָּא נִפְקַת מִיָּה וּמִית אֲסִיר לְמִיבַת לִיה בְּבִיתָא לְמַעַבְד
 לִינְה עַל אֲרַעָא מְשׁוּם יִקְרָא דְהָאִי גּוֹפָא דְלָא יִתְחַזֵּי בִיה קְלָנָא דְכְּתִיב אָדָם
 בְּלִי לִי אָדָם דְהוּא יִקְרָא מִפְּל יִקְרָא בְּל יִקֵּין מְאִי מְעַמָּא מְשׁוּם דָּאִי יַעֲבֹדוּן
 נִמְשַׁל פְּתֵחַת גְּדָמוּ מַה בְּעִירִי לֹא הוּוּ בְּכַלְלָא דְאָדָם וְלֹא אֲתַחֲזִי בְּהוּ
 הָאִי קְדִישָׁא אֲרַף חָבָא כְּבִיעִירִי גּוֹפָא בְּלֹא רַחֵם וְהָאִי גּוֹפָא דְהוּא יִקְרָא דְכֵלָּא
 יִתְחַזֵּי בִיה קְלָנָא וְתֵאנָא בְּצִינְעוּתָא דְסַפְרָא כָּל מֵאֵן דְעִבִיד לִינְה לְהָאִי גּוֹפָא
 יִשָּׂא בְּלֹא רַחֵם עִבִיד פְּגִימְנוּתָא בְּגּוֹפָא דְעֲלִמִין דְרָא בְּגִין דָּא לֹא עִבִיד
 בְּאַתְרָא קְדִישָׁא בְּאַרְעָא דְצִדְקָא לִינּוּ בְּה מְשׁוּם דְהָאִי גּוֹפָא יִקְרָא אֲתַקְרִי דִּיקְנָא
 לְכָּא וְאִי עִבִיד בִּיה לִינְה הוּוּ כְּחַד מִן בְּעִירִי תֵאנָא וְיִרְאוּ בְּנֵי הָאֱלֹהִים אֵת בְּנוֹת
 אָדָם אִינּוּן דְאַטְמִירוּ וּנְפִלוּ בְּגּוֹקְבָא דְתַחֲמוּמָא רַבָּא אֵת בְּנוֹת הָאָדָם הָאֵדָם הִידִיעַ
 תִּיב וְיִלְדוּ לְהֵם הֵמָּה הַפְּבוּרִים אֲשֶׁר מְעוּלָם וְגוּמַר מַהְוָה דְאַקְרִי עוּלָם כְּדְתַנִּינּוּ
 יו עוּלָם אֲנִשֵּׁי הֵשֵׁם מְנַחֵן נִפְחוּ וּרְחִין וְשׁוּדִין לְעֲלֵמָא לְאַתְדַּבְּקָא בְּרִשְׁעִיא
 בְּפִילִים הִיוּ בְּאַרְצֵי לְאַפְקָא אֵלִין אֲחֵרִינּוּ דְלָא הוּוּ בְּאַרְצֵי הַפְּפִילִים עוּלָא
 עוּלָא הוּוּ בְּאַרְצֵי בְּנֵי הָאֱלֹהִים לֹא הוּוּ בְּאַרְצֵי וְיִזָּא הוּא וְכֵלָּא אֲתַמַּר וּכְתִיב
 פְּתִיב יִי בִּי עֵשֶׂה אֲרֵי הָאָדָם בְּאַרְצֵי לְאַפְקָא אָדָם דְלְעִילָא דְלָא הוּוּ בְּאַרְצֵי
 חָם יִי הָאִי בְּזִיעִיר אֲנִפִּין אֲתַמַּר וְיִתְעַצֵּב אֵל לְבוּ וְיִעַצֵּב לֹא נִאֲמַר אֵלָּא יִתְעַצֵּב
 הוּוּ אֲתַעַצֵּב דִּבְיָה תְּלִיא מְלַתָּא לְאַפּוּקִי מֵאֵן דְלָא אֲתַעַצֵּב אֵל לְבוּ בְּלְבוּ לֹא
 תִיב אֵלָּא אֵל לְבוּ כִּמְאֵן דְאַתְעַצֵּב לְמֵאֲרִיָּה דְאַחֲזִי הָאִי לְלִבָּא דְכֵל לְבִין
 אֲמַר יִי אֲמַתְחָ אֵת הָאָדָם אֲשֶׁר בְּרָאתִי מֵעַל פְּנֵי הָאֲרֻמָּה וְגוּמַר לְאַפְקָא אָדָם
 לְעִילָא וְאִי תִימָא אָדָם דְלְתַתָּא בְּלַחֲדוּי לֹאֵו לְאַפְקָא כְּלָל מְשׁוּם דְלָא קָאִים
 א בְּלֹא דָּא וְאַלְמֵלָא חֲכֵמָה סְתִימָאָה דְכֵלָּא כֵּלָּא אֲתַתְקַן כְּמִרְיָשָׁא חַדָּא הוּא
 כְּתִיב אֲנִי חֲכֵמָה שְׂכֵנְתִי עִרְמָה אֵל תַּקְרִי שְׂכֵנְתִי אֵלָּא שְׂכֵנְתִי וְאַלְמֵלָא
 וְאִי תַקְוָא דְאָדָם לֹא קָאִים עֲלֵמָי הִדָּא הוּוּ דְכְּתִיב יִי בְּחֻכְמָהּ יִסַּד אֲרִין
 וּבְתִיב וְנָח מֵצָא חֵן בְּעֵינֵי יִי :

דיל שבועות

תאנא בלהו מזחי תליין בהאי מוחא. והחכמה הוא כללא דכלא. ודא היז
 חכמה סתימאה. דבה אסתקוף ואסתקן תקונא דאדם לאתישבא פלא
 על תקונייה כל חד באתרייה. דא הוא דכתיב החכמה תעוז לחכם מעשרה
 שלישים. דאינון תקונא שלימא דאדם. ואדם הוא תקונא דלגו מניה קאים
 רוחא. דא הוא דכתיב פי האדם יראה לעינים וי יראה ללבב דאיהו בלגו
 לבו. ובהאי תקונא דאדם אתחזו שלימותא מדימנותא דכלא דקאים על פורסיא.
 דכתיב ודמות כמראה אדם עליו מלמעלה. וכתיב וארו עם עניי שמיא כבר
 אנש אחי הוה. ועד עתיק יומיא מטא. וקדמוהי הקריבוהי. עד כאן סתימא
 מלין וברירן טעמין. זכאה הולקיה דמאן דידע וישגח בהון. ולא ימעי בהון.
 דמלין אלין לא אתחויבו אלא למארי מארין ומהצדי חקלא דעאלו ונפקו. דכתיב
 פי ישרים דרכי י וצדיקים ילכו בם ופושעים יפשו בם. תנא ככה רבי
 שמעון ואריס קליה ואמר. אי במלין דילן דאתגליין הכא אתגניזו חבריא באדרא
 דעלמא דאתי ואסתלקו מהאי עלמא. יאות ושפיר הוה בגין דלא אתגליין להו
 מבני עלמא. הדר ואמר דדרי פי דהא גלי קמיה דעתיקא דעתיקון סתימא
 דכל סתימין. דהא לא ליקרא דילי עבדנא. ולא ליקרא דבית אבא. ולא ליקרא
 דחבריא אלין. אלא בגין דלא ישעון בארחו. ולא יעלו. בכסופא קתיעי פכמיו
 ולא ימחון בידיהון. זכאה הולקי עמהון לעלמא דאתי:

תנא עד לא נפקו חבריא מחווא אדרא. מיתו רבי יוסי ברבי עקיב. ורבי
 חזקיה ורבי ייסא. וחמו חבריא דהו גשלין לון מלאכין קדישין ביהווא
 פרסא. ואמר רבי שמעון מלה ואשתכבו ציוח ואמר. שמא חס ושלום גזרה אתגור
 עלא לאתענשא. דאתגלי על דגא מה דא אתגלי מימא דקאים משה על
 טורא דסיני דכתיב ויהי שם עם י ארבעים יום וארבעים לילה וגומר. מה אנא
 הכא אי בגין דא אתענשו. שמע קלא. זכאה אנת רבי שמעון. זכאה הולקין
 והולקא דחבריא אלין קנימין בהדך. דהא אתגלי לבון. מה דלא אתגלי לכי
 ח לא דלעילא. אבל תא חזי דהא כתיב בבכורו יסדנה ובצעירו יציב דלמיה
 וכל שפן דברעו סגי ותקוף אתדבקו בפשתהון בשעתא דא דאתגסיכו זכאה
 חולקוון דהא בשלימותא אסתלקו. תנא בעוד דאתגליין מלין אלין. אתרנישו
 עלאין ותתאין. וקלא אתער במאתן ותמשין עלמין. דהא מלין עתיקן לתא
 אתגליין. ועד דאלין מתכסמו נשמתיהו באינו מלין נפקת נשמתיהו בנשימה.
 ואתקשרו בהווא פרסא. ונמלין דהו מלאכי עלא. וסלקין לון לעילא ואמאי אלין.
 משום דעאלו ולא נפקו זמנא אדרא מן קדמת דגא. וכדהו אחרני עליו ונפקו.
 אמר רבי שמעון פמה זכאה חולקוון דהני חלחא וזכאה חולקנא לעלמא דאתי
 בגין דא נפק קלא תניינות ואמר. ואפס היבקים ביי אלהיכם חיים בלכם חיים.
 קמו ואאלו בכל אחר דהו מסתפי סליק ריחין. אמר רבי שמעון שמע מה
 דעלמא מתברך בגנין. והו נהרין צ נפ דבריה. וליא הו יכלין בני עלמא
 לאסתפלל בהו. תאנא עשרה עאלו ושבע נפקו. והו חיי רבי שמעון ורבי
 אבא עציב. יומא חד הוה יתיב רבי שמעון ורבי אבא עמיה. אמר רבי שמעון
 מלה וחמו לאלין חלחא דהו מיתין להו מלאכין עלאין. ומחונין להו בגין

ליל שבועות

בבא בתרא ד' תריין דלעילא בגין יקרא דילחון. והו' עיילי לון בטורי דאפרסמונא דכייא.
 דעמיה דרבי אבא. תאנא מהו' יומא לא אעדו חברייא מבי רבי שמעון.
 הו' רבי שמעון מגלה רוין. לא משתבחין תמן אלא אינון. והו' קארי דהו'
 רבי שמעון שבועה אגן עיני יי. דכתיב שבועה אלה עיני יי. ועלן אתמר:
 רבי אבא אגן שיחא בוציני דנהרן משביעאה. אנת הוא שביעאה דכלא.
 לית קיומא לשיחא בר משביעאה. דכלא תלי בשביעאה. רבי
 קארי ליה שבת. דכלהו שיחא יומי מניה מתברכין. דכתיב שבת ליי קדש
 מה שבת ליי קדש. איה רבי שמעון שבת ליי קדש. אמר רבי שמעון תוהנא
 הו' חגיד חרצן מאריה דשערי. אמאי לא אשתכח בבי אהרא דילן. בזמנא
 תפליין מלין אלין קדישין. אדכחי אתא אליוו ותלת קטפורי נהרין פאנפוהי
 רבי שמעון מאי טעמא לא שכית מר בקדרוטא גליפא דמאריה ביומא
 אמר ליה הו' רבי. שבע יומין אתפרויו קמי קדשא בריך הוא כל
 וישתבחון עמיה. עד לא עיילתון בבי אהרא דילכון. ובעינא
 זמין קשיר בכתפוי. ואנא הו' זמין. ובעינא קמיה לאשתבחא זמין
 וברין קטיר בכתפוי ולא יבילנא. דהו' יומא שדרני קדשא בריך הוא
 לרב המנונא סכא וחברוי. דאתמסרו בארמונא דמלכא.
 דרמינא להו בנסא. דרמינא להו כותלא דהיכלא דמלכא. ואתקטרו בקטרוי
 וחמשה פרדשבי. ואביקנא לרב המנונא וחברוי. ורמינא לון
 וזמינא קמיהו נדמא ומי' דלא אכלו תלתא יומין. וכל
 לא בדילנא מניהו. וכד תבנא אשכחנא פוסא דגמלו כל אינון
 מן חברייא עלה. ושאלנא לון. ואמרו חולקא דקדשא בריך הוא
 שמעון וחברוי. זכאה אנת רבי שמעון וזכאה חולקא וחולקא
 דתבין קמך. במה דרגין אתתקנו לכון לעלמא דאתי. כמה
 ומנין דנהרין ומנין לנהרא לכו. וחא חזי יומא דין בגינך אעטרו תמשין בתרין
 בן פנחס בן יאיר חמוף ואנא אזילנא עמיה בכל אינון נהרי דטורי דאפרסמונא
 חוונא דהא בריר דוכמיה ואתתקן. אמר ליה קטירין צדיקיא בקרטופא
 בריש ירחי ובזמני ושבת יתיר מפל שאר יומין. אמר ליה ואף כל
 דכתיב ויהי מדי חדש בחדשו ומדי שבת בשבתו וגומר. אי אלין אתיין
 מדי חדש בחדשו למה משום דמתעטרו אבהתא רתיבא קדישא.
 דמתעטר שביעאה בכל אינון שיחא יומין. דכתיב וברך
 את יום השביעי וגומר. ואנת הוא רבי שמעון שביעאה דשיחא. תהא
 ומתקדש יתיר מפלא. בתרת עדוגין דמשתבחין בשביעאה. וזמינן
 צדיקיא אגין. לאתעדנא בגינך לעלמא דאתי. וכתיב וקראת לשבת
 מקבד. מאן הוא קדוש יי. דא רבי שמעון בן יוחאי דאקבי מכובד
 בעלמא דין ובעלמא דאתי:

זוהר פרשת אמור דף צז ע"א

וּסְפָרְתֶם לָכֶם מִמְחַרַת הַשְּׁבִיעִת מִיּוֹם הַכִּיּוֹנֵם אֶת עוֹמֵר הַתְּנוּפֵה. מֵאִי קָם
מִיּוֹרֵי אֲמֹר לִיָּהּ הָאֵל אוֹקְמוּהָ חֲבֵרָא אֲכָל הָאֵל חוּי יִשְׂרָאֵל כִּד הוּוּ
בְּמַצְרִים הוּוּ בְּרִשׁוּתָא אַחְרָא וְהוּוּ אַחֲרֵינּוּ בְּמִסְאָבוּתָא בְּאַתְתָּא דֵּא כִּד הוּוּ יִתְמַת
בְּיוֹמֵי דְמִסְאָבוּתָא בְּתַר דְאַתְגְּזְרוּ אֲעָלוּ בְּחִילְקָא קְדִישָׁא דְאַקְרִי בְּרִית פִּיעַ
דְאַתְאַחְדוּ בִּיהּ פִּסְקָא מִסְאָבוּתָא מִנְיֵדוּי כְּדָא אַתְתָּא כִּד פִּסְקוּ מִיָּנְהָ דְמִי מִסְאָבוּתָא
בְּתַר דְאַתְפִּסְקוּ מִיָּנְהָ מַה כְּתִיב וְסִפְרָה לָהּ שִׁבְעַת יָמִים כִּד הִכָּא פִּינּוּ דְעָלוּ
בְּחִילְקָא קְדִישָׁא פִּסְקָא מִסְאָבוּ מִנְיֵדוּי וְאַמֵּר קְדִישָׁא בְּרִידָא הוּוּא מִפְּאֵן וְלַחֲלָאֵר
חֻוּשְׁפִּנָּא קְדִישׁוּתָא וְסִפְרָתֶם לָכֶם. לָכֶם דִּיִּיקָא כְּמַה דְאַתְ אַמְרַת וְסִפְרָה לָהּ
שִׁבְעַת יָמִים לָהּ לְעִצְמָהּ אוּף הִכָּא לָכֶם לְעִצְמִיכֶם וְלַמָּה בְּגִין לְאַתְדַּבְּרָא בְּמִין
עֲרִיאִין קְדִישִׁין וְלִבְתַּר לְמִיתִי לְאַתְחַבְּרָה בִּיהּ בְּמַלְכָא וְלִקְפֵּלָא אוֹרִיתֶיהּ. כְּתִיב
וְסִפְרָה לָהּ שִׁבְעַת יָמִים אוּף הִכָּא שִׁבְעַת שִׁבְתוֹת אֲמַאי שִׁבְעַת שִׁבְתוֹת בְּגִין
לְמוֹפִי לְאַתְדַּבְּרָא בְּמִין דְהָהוּא נְהָר דְנִגִּיד וְנִפְיק וְאַקְרִי מִים חַיִּים וְהָהוּא נְהָר
שִׁבְעַת שִׁבְתוֹת נִפְקוּ מִיָּנְהָ וְעַל דָּא שִׁבְעַת שִׁבְתוֹת וְדָאִי בְּגִין לְאַתְדַּבְּרָא בִּיהּ
כְּמַה דְאַתְתָּא דְכִּי דִילָהּ בְּלִילִיא לְאַשְׁמַשְׁשָׁא בְּעֵלְהָ כִּד כְּתִיב וּבִרְדַת הַפֶּלַע
עַל הַמַּחֲנֶה לִיָּדָה עַל הַמַּחֲנֶה כְּתִיב. וְלֹא כְּתִיב וּבִרְדַת הַפֶּלַע לִיָּדָה וְאַיְמִי
נִתַת הָאֵל טֵלָא כִּד קְרִיבֵי יִשְׂרָאֵל לְטוּרָא דְסִינֵי בְּדִין נִתַת הָהוּא מִטָּא בְּשִׁגְרֵי
וְאַדְכּוּ וְאַתְפִּסְקָא זִוְחִמְתָּן מִנְהוּ וְאַתְחַבְּרוּ בִּיהּ בְּמַלְכָא וְקַבִּילוּ אוֹרִיתָא וּבְנִסְתָּ
יִשְׂרָאֵל הָאֵל אוֹקְמוּנָא וּבְהָהוּא זְמַנָּא וְדָאִי כִּל הַנְּחָלִים הוֹצִיכִים אֶל הַיָּם לְאַתְדַּבְּרָא
וְלְאַתְסַדְּרָא וּכְלָא אַתְקִשְׁרוּ וְאַתְחַבְּרוּ בִּיהּ בְּמַלְכָא קְדִישָׁא וְתָא חוּי כִּל כִּד נִשְׁ
דְלָא מְנִי חוּשְׁפִּנָּא דָּא אֵינּוּן שִׁבְעַת שִׁבְתוֹת תְּמִימוֹת לְמוֹפִי לְדְכוּתָא דָּא לָא
אַקְרִי טְהוֹר וְלֹא בְּכִלְלָא דְטְהוֹר הוּוּא וְלֹא הוּוּא כְּדָאִי לְמַחְוִי לִיָּהּ הוֹקְקָא
כְּאוֹרִיתָא וּמֵאֵן טְהוֹר לְהָאֵי יוֹמָא וְחוּשְׁפִּנָּא לָא אַתְאָבִיד מִיָּנְהָ כִּד מִטִּי
לְהָאֵי לְלִיא לִיָּבְעֵי לִיָּהּ לְמַלְעֵי בְּאוֹרִיתָא וְלֹא אַתְתַּבְּרָא בְּהָ וְלִגְטָרָא דְכִּי עֲלָא
דְמִטִּי עֲלִיהּ בְּהָהוּא לְלִיא וְאַתְדַּבְּרֵי וְאוּלִּיפְנָא דְאוֹרִיתָא דְבַעֵי לִיָּהּ בְּהָאֵי כְּדָא
אוֹרִיתָא דְבַעֵל פֶּה בְּגִין דִּיתְדַבְּנּוּ כְּהָרָא מִמְבוּעָא דְנַחֲלָא עִמְקָא לְבְתַר כְּדָאֵי
יוֹמָא לִיתִי הוֹרָה שִׁבְכְּתָב וְיִתְחַבְּרֵי בְּהוּ וְיִשְׁמַחֲנּוּ כְּהָרָא פּוּזוּנָא חֵד לְעִילָא
בְּדִין מְכַרְוֵי עֲלִיהּ וְאַמְרֵי וְאַנִּי זֹאת בְּרִיתִי אִתְּכֶם אֲמֵר יי רַחוּ אֲשֶׁר עֲלִיךְ וְדַבְּרֵי
אֲשֶׁר שָׁמַעְתִּי בְּפִיךְ וְגוֹמֵר וְעַל דָּא חֲסִידֵי קְדָמָאֵי כָּא הוּוּ נִיְמִי כְּדָאֵי לְהָאֵי וְהוּוּ
לְעָאן בְּאוֹרִיתָא וְאַמְרֵי נִיתִי לְאַחְסְנָא יוֹרְתָא קְדִישָׁא לָן וְלִבְנֵי בְּתַרְוִין עֲלִמִין
וְהָהוּא לְלִיא כְּנִסְתָּ יִשְׂרָאֵל אַתְעַמְרַת עֲלֵיהוּ וְאַתְמָא לְאוֹדְנָא בִּיהּ בְּמַלְכָּא
וְתַרְוִיָּהּ מִתְעַטְרֵי עַל רִישֵׁיהוּ דְאֵינּוּן דְנִפְאִין לְחִבֵי. רַבִּי שְׁמַעוֹן חֲכִי אֲמֵר
בְּשַׁעְתָּא דְמִתְכַּנְשֵׁי חֲבֵרָא בְּהָאֵי לְלִיא לְגַבִּיהּ נִיתִי לְתַקְנָא תְּכִישִׁי כִּלָּה בְּגִין
דְהִשְׁתַּכַּח לְמַחֵר בְּתַכְשִׁיטָּהּ וְתַקְוִנְהָ לְגַבִּי מַלְכָּא כְּדָא יְאוּתָּ. וְכָאֵר
חֻוּשְׁפִּנָּא דְחֲבֵרָא כִּד יִתְבַּע מַלְכָּא לְמִטְרוּנִיתָא מֵאֵן מִקְוִין תְּכִישִׁטָּהּ וְאַתְהוּ
עַטְרָהּ וְשׁוּי תִּיקוּנָהּ וְלִית לָהּ בְּגַלְמָא מֵאֵן דְיַדַּע לְתַקְנָא תְּכִישִׁי כִּלָּה אֲמֵר

כיל שבועות

בריא זכאה הולקיהון בעלמא דין ובעלמא דאתי. תא חזי חבריא מתקני
 האי לקיא תכשיטה דכלה ומעטרי לה בעטרהא לגבי מלכא ומאן מתקין
 יה למלכא ברהי קליא לאשתפחא בה בכלה לאזדונגא בה במטרוניתא נהרא
 דישא עמיקא דכל נהרין אימא עלאה הךא הוא דכתיב צאנה וראנה בנות
 דמלכא בליליא שלמה וגומר לבתר דאתקנית ליה למלכא ואתעטרת ליה אתיית
 דכפאה לה למטרוניתא וקאניו דמשפחתי נכה. למלכא דהוא ליה בר יחדי
 מתא לזונגא ליה במטרוניתא עלאה מאי עבדת אימיה כל שהוא ליליא עלאת
 ליה בבי גנייהא אפיקת עטרה עלאה בשבעים אבני יקר סחרנהא ואתעטרא ליה
 בסיקת לבושי דמילת ואלבישת ליה ואתקנית ליה בתיקוני דמלפין לבתר
 ואלת לבי בלה חמאת עילמיתהא דקא מתקני עטרהא לבושהא תכשיטה
 ומתקנא לה אמרה לזן הא אתקנית ביה טבייה אתר דמיז נבעין וכל ריהז
 אתקניסמין סודרני אינון מיז לכפאה לכלתי ליתי פקתי מטרוניתא דברי ועלמית
 ואתקניסמין סודרני אתר דאתקנית פהוא בי טבילה דמיז נבעין דעמי. לבתר
 שפחונינו לה לתכשיטה אלבישו לה לבושהא אעטרו לה בעטרהא למחר פר
 יס ונהתי ברי לאזדונגא במטרוניתא יתקין היכלא לכלהו וישתבח מדוריה בנו בחדא
 מלכא קדישא ומטרוניתא וחברייא פתאי גונגא ואימא עלאה דמתקנת כלא
 שפחבת דמלכא עלאה ומטרוניתא וחברייא מדוריהון פחדא ולא מתפרשין
 בעלמין הךא הוא דכתיב " מי יגור באהלך וגומר. הולך תמים ופועל צדק
 ויחזיקו בלתי און אינון דמתקני למטרוניתא בתכשיטהא בלבושהא בעטרהא
 כל חד פועל צדק אקרי אמר רבי חייא אלמלא לא זכינא בעלמא אלא למשמע
 חילין אלין די. זכאה הולקיהון דאינון דמשפדלי באורייתא וידעין אורחוי דמלכא
 קדישא דרעותא דלהון באורייתא. עזיהו פתיב פי כי חשק נאפלתהו וכתוב
 אתלצהו ואכבדו:

זוהר ח"א דף ח' ע"א

בי שמעון הנה יתיב ולעי באורייתא בלליא דכלה אתחברת בבעלה דתינון
 כל אינון חבריא דכני היכלא דכלה אצטריכו פהויה ליליא דכלה
 אדמנת למחוי ליומא אחרא גו חופה בבעלה דמחוי עמה כל שהוא לקיא
 למחודי עמה בתקונתא דאיהו אתתקנת למלעי באורייתא מתורה לנביאים
 ומנביאים לבתובים ובדרשות דקראי וברוין דתכמתא בגין דאלין אינון תקונין
 יולה ותכשיטה ואיהו ועלמיתהא עאלת וקיימת על ראשיהון ואתתקנא בהו
 ודאיה ברו כל נהוי ליליא וליומא אחרא לא עאלה לחופה אלא פחדיהו
 דאלין אקרון בני חופתא וכינון דעאלת לחופתא קודשא פריד הוא שאיל עליהו
 ומברך לזן ומעטר לזן בעטרהא דכלה. זכאה הולקיהון. והוא רבי שמעון
 וכלהו חבריא מרגנין ברנה דאורייתא כל חד וחד מניהו והוה חדי רבי שמעון
 וכל שאר חבריא אמר לזן רבי שמעון בני זכאה הולקיהון בגין דלמחר לא
 תיעול בלה לחופה אלא פהדיכו בגין דכלהו דמתקנין תקונתא פהאי ליליא
 ונדאן בה בלהון יהון רשימין וכתובין בספרא דדברניא וקודשא פריד הוא

מכבוד לון בשבעין ברכאן ועטרין דעלמא עלאה . פתח רבי שמעון ואמר
השמים מספרים כבוד אל וגומר קרא דא הא אוקימנא ליה אבל בזמנא דא
דכלה אתערת למיעל להופה ביומא דמחר אתתקנת ואתנהירת בקשוטתא
בהדי חבריא דחדאן עמה כל הווא ליליא ואיהו חדאית עמהון וביומא דמחר
במה אוכלוסין ומשורין מתפנשין בהדה ואיהו וכלהו מחפאן לכל חד וחד
דמקינן לה בהאי ליליא בינן דמתחבראן בחדא ואיהו תמאת לבעה מה פתיב
השמים מספרים כבוד אל השמים דא חתן דעאל להופה מספרים ומנהרין
בזוהרא דפסיר דצהור וזהיר מסימי עלמא ועד סיפא עלמא כבוד אל דא כבוד
בלה דאקרי אל דכתיב ואל זועם בכל יום בכל יומי שתא אקרי אל ודשתא דעאת
לחפה אקרי כבוד ואקרי אל יקר על יקר נהירו על נהירו ושולמנא על
שולמנא . פדן בהווא שעתא דשמים עאל לחפה ואיהו ונהיר לה פד אינו
חבריא דאתקינן לה פלהו אתפרשו פשוקן פמן הדא הוא דכתיב ומעשה ידיו
מניד הקיע מעשה ידיו אלון אינון מארי קיימא דברית בהדי כלה ואינון מארי
קיימא דברית אקרון מעשה ידיו במה דאת אמרת ומעשה ידיו פונגהו . דא
ברית קיימא דחתים בכשרא דבר נש . ברוך ה' לעולם אמן ואמן :

האדרא פרשת משפטים

תאנא ברנא דרנין . רישא דמלכא אתתקן בהסד ובגבורה בהאי רישא חליין
שערי גימין על גימין דאינון כל משיכותא דמתאחדן בה עלאי ותמאי
מארי דמארין מארי דקשוט . מארי דמתקלא . מארי דיקבא . מארי דיללה מארי
דדינא . מארי דרחמי ומעמי אורייתא וריו אורייתא דכין מסאבן כלהו אקרון
שערי דמלכא פלומר משיכותא דאתמשך ממלכא קדישא וכלא נחית מעתיקא
סתומא (קדישא) מצחא דמלכא פקידותא לחייבא כד אתפקדן בעובדיהו
וכד אתגליין חובביהו כדן אקרי מצחא דמלכא פלומר גבורה אתתקף דנינו
ואתפשט בסטרוי דא אשתני ממצחא דעתיקא קדישא דאקרי רצון . עיינו
דמלכא אשגחותא דכלא אשגחותא דעלאין ותמאין וכל אינון מארי אשגחותא
בכי אקרון . פשינו גונון אתאחדן ואינון גונון אקרון כל אינון מארי אשגחותא
דמלכא פד חד בפום ארחהו וכלהון גונון דעינא אקרון כמה דאתתו אשגחותא
דמלכא הכי גונון מתערין . גבינו דעינון אקרון אחר דהבין אשגחותא לכלהו
גונון מארי אשגחותא הני גבינו לפני דלתא גבינו לאשגחותא מהווא
נהרא דנגיד ונפיק אחר אתמשכא מהווא נהרא לאסתחא בהוורא דעתיקא
מחלכא דנגיד מאמא דבד גבורה מתפשטא ועיינון מלפון בגון סומקא נהיר
עתיקא קדישא חורא דיליה ולתא באמא ואתמליא מחלכא ונקרא להני
(ל פלא) ואסתחן פלהו עיינון פהווא חלכא דאמא דאתנגיד ונפיק תדיר הדא
הוא דכתיב לחצות פתלב דאימא דנגיד תדירא ולא פסיק הוסימא דמלכא
קדישא תקונא דפרצופא כד מתפשטין גבוין ומתאחדן כחדא אינון הוסימא
דמלכא קדישא ואינון גבוין מחד גבורה אחידו ונפקין . וכד דינון מתערין ונפקין
מסמריהו לא מתבסמן אלא בתנגי . דמדפחא וגבין כתיב וברח ה' את ריח

בניהוה שאני חושבא דעתיקא דלא אצטרך דחושבא דעתיקא אך אפוס
 בכלא אקרי ונהוא נהירו דחכמתא סתימאה אקרי חושבא דיליה. והינו
 תהלה דכתיב. תהלה לדוד וכתיב. ותחלתי אחסם לך ועל דא אתער דוד
 מלכא תהלה לדוד וגומר. אודנין דמלכא בד רעוא אשתבח ואמא
 ינקא ונהירו דעתיקא קדישא אתנהיר מתערין נהירו דתרין מוחי ונהירו דאפא
 ואמא כל אינו דאקרון מוחי דמלכא ומתלהטין פחדא וכד מתל השן פחדא
 אקרון אוני יי דהא אתקבילית צלותהון דישאל וכדין אתערותא לטב ולביש
 ובאתערותא דא מתערין מארי דגדין דנטלין קלין דעלמא וכלהו אקרון אוני
 יי. אנפוי דמלכא נהירו דאפא ואמא ואתפשטותא דלהון דנהרין וסתרין ולתטין
 פהאי רישא דמלכא וכדין סהדותא אסתחד במלכא מניהו. דיוקנא דמלכא
 יקרותא מכלא מרישא שארי חסד עלאה וגבורה. ונהירו דאפא ואמא אתפלג
 נהירו דאפא בתלת נהורין ואמא בתרין הא חמשא חסד וגבורה פחד נהורא
 הא שיתא. לבתר אתערס חסד ואתלהיט בתרין נהורין דאתנהיר ואינו
 תמנייא. וגבורה אתנהיר פחד דא תשעה. וכד מתחברן כלהו נהורין בתרא
 אקרון דיוקנא דמלכא. וכדין פתיב ה' בגבור יצא כאיש מלחמות יעיר קנאה
 וגומר. שפון דמלכא הכי תאנא פד אתנהיר נהירו דאפא נהיר בתלת נהורין.
 מחד נהורא נהיר חסד עלאה. מחד נהורא אתנהיר נהירו דאקרי מוחא דמלכא.
 וחד נהורא נהיר חלי עד דאתנהיר נהירו דאמא וכד אתנהיר אתנהיר בחמש
 נהורין במאי אתנהיר מחד שבילא דטמיר וגניו דאתדבק ביה אפא דכתיב
 גתיב לא ידעו עיט וגומר. כמה דאתדבק דכורא בנוקבא ואתעברת ואולינת
 ואפיקת חמש נהורין (דא מאינון חמש) ומאינון חמש נהורין אתגליפו חמשין
 תרעין דנהורין סגיאין. חמשין אינון לקבליהון מ'ט פנים טהור מ'ט פנים טמא
 באורייתא אשתאר חד והאי חד דאתנהיר בפלא ונהוא דאפא דהוא חלי כד
 מתחברן פחדא ומתיישבן במלכא אקרון שפון דמלכא ובגניי פד גוד מלין
 דקשוט ופומא בהו תליא פתיחותא דפומא. מאי פומא אלא דעת גניו בפומא
 דמלכא אקרי פשיטותא דתפארת דכל אוצרון אתאחדן ביה דכתיב ויבדעת
 חדרים ימלאו ונהוא דעת הוא גניו באומא ומלכא ומלייא כל אדרין ואכסדראין.
 וכד אתער נהירי דביה ונפיק דין אקרי פדה ה'. ושפון דאינון תרין נהורין
 מאפא ומאימא בשעהא דאתערען בהוא נהירו דדעת מתחברן פחדא ומלין
 אתגורו בקשוט בחכמה בתבונה ובדעת. וכדין כל מלין דקודשא בריך הוא
 כאלן אתגורו נהרין תלת אלין ועיילין בנו לנו ואתערטו פחד וכד מתחברן
 פעטורא חד דין (ס"א) מתחברן תלרת אלין בעטורא חד ועיילין בנו לנו
 ואתערטו בחד דין אקרון הכו ממתיקים ואינון חיד דמלכא ואקרון מתיקא
 דמלכא ועל האי פתיב טעמו וראו כי טוב ה'. ובהאי חיד תליין כל אינון
 שליטין והורמנין דמלכא דכתיב וברוח פיו כל צבאם. פהאי חיד שלימותא
 דכלא אשתבח ובגניי פד כל אתון דאינון בהאי אתר שלימותא אתחזייא בהו
 אחוה א נהירו דעתיקא קדישא סתימאה דכל סתימין. ה נהירו דחכמתא

כיל שבועות

ולא אשתכח ולא אתדבק דכתיב לא ידע אגוש ערפה ה נהירו דאימא דנהיר
 נגיד ונפיק ומשקי לכא ונגקא לבגין עד דמטי ההוא רבות ומלי לצדיק ואיהו
 אתקשר בנגקא תפאה ואתברכא מניה ולא מתפרשן דא מן דא נהיר מנו
 סומק דכתיב הר המר גבעת הלבונה. ע נהירו דע ענפין דאתגנו מהאי רחא
 דנפיק מן פומא דגין ע' שמחון דקורשא בריד הוא לקבליהון בארעא כל הנפש
 לבית יעקב הפאה מצדומה שבעים. דהא יעקב איכנא בארעא ואינון ע' נפש
 ע' ענפין. מאלין אתגון נהירין ארבע אתרגין. מא נהיר גימל דאיהו אנר טב
 לצדקא דאקרי גמיל ועל דא כתיב אז תתענג על ח'. מח' נהיר יוד דהיא
 חכמה כלא אסתים פירד דאיהו סתימא מפל סטרוי ובגין כף לא אשתכח
 דכתיב ולא תמצא בארץ חיים. מה נהיר כף דאיהו נהירו ומשח רבות
 דאתק מאימא דההוא אתר דאקרי קרן חובל ודא מלכות דור ובגין כף לית
 משיחא אלא ברוא דכף. ק' מע' נהיר ק' כמה דע' שבעין כף ק' מאה דאינון
 שלימו והכי הוא ובגין כף בהאי חיד שלימו דכלא (דא שלמא דכלא) וכך
 מאן דידע רוא דא ואודבר ביה זכארה חולקיה. גופא דמלכא אתפשטותא
 דתפארת דגויין ביה מתחברין. דרועין דמלכא נהירו דחסד וגבורה. ובגין כף
 ימין ושמאל. מעוי פדעת אתתקנן שייך ברישא אתתקן ואתפשט לגו. ובגו
 גופא. שוקין אתאתדן בתרין נהורין ואינון תרין נהורין ממש. שוקין ותרין
 דלין כלהו מתחברין באתר חד דתמן אתכנש כל רבות וכל משחא דגופא.
 ומתנן שרין כל שהוא רבות לאתר דאתקרי יסוד עולם. יסוד מההוא אתר
 דאקרי עולם. ומאן איהו נצח והוד ועל כן י צבאות שמו בריד הוא בריד
 שמייה לעלם ולעלמי עלמין. כל הני תקונין אתיין לאתחברא בחד עד דכל
 רבות קדשא גמיל האי יסוד ואשרי לנגקא ומתברכא מניה. אימתי מתברכא
 מניה בשעתא דאתתקני דינין דלתמא וכד דינין מתתקנין לתמא מתתקנין
 לשילא וכל תקונין דמלכא בתדוותא בשלימו דאינון שמא קדישא והנה כלא
 חד. ובדין הוא שארי בגווייהו דכתיב אלהים נצב בעדת אל בקרב אלהים
 ישפוט. וכד דינין לא מתתקנין לתמא כביכול הכי לעילא דכל תקונין לא
 מתישרין הכי דהא אימא אסתלקת מעל בגין ובגין לא ינקי דהא יסוד לא
 אשרי בנגקא וכל דינין מתערין ותויה תקיפא שלמא כביכול תקונין מלכא
 על דינא אסתלקו דכיון דהאי נגקא לא מתברכא וצדיק לא גמיל ותויה
 תקיפא שלמא ווי לעלמא דנגקא מנייהו אמר רבי אלעזר כל הני תקונין אפא
 גלי לון בגין דלא יעיל בכסופא לעלמא דאתי. השתא אמאי אצטריכו לאתגלאה.
 אמר ליה רבי אפא תהוא דאנא פתכנא מבוצינא קדישא אמניא (כתובה) לגבי
 חבריא דהא אינון דעין מלין והא אצטריד למנדע דכתיב וידעתם כי אני ה'.
 וכתיב וידעו כי אני ה'. בגין דאתיישבן מלין בלבנא. ומכאן וילתלאה סתימן
 מלין בגוון. זכאה חולקנא פהאי עלמא ובעלמא דאתי דהא עד פגון בוצינא
 קדישא אתעטר במילין רבנות. תא חזי אנא חזינא ליה בחלמא ושאינא קמיה
 דרבי שמעון הא אוליפנא קמיה דמר י' דאיהו חכמה והכי הוא נראי ה' אמאי
 איהו בינה. אמר לי תא חזי הא כתיב ונחר יוצא מעדן להשקות את הגן מאן

הוא נהר דיוצא מעדן דא פנינה ונגנין בך הווא נהר י' סתים כגויה ויוד פשים
 נהרא דא מפל סטרוי ודא היא ה' גנין בך הוא י"ה לבתר אפיקת בן תחותה
 דאיהו ו כגוונא דא ה לבתר אולידת ואפיקת האי בן ושניה לקמה ונגנין בך
 ה' דהא ו לקמה יתיב לינקא ליה. ועל בך תנגנין כמתניתא דילן ה' ד' הרת
 מדאתחבר דנורא עמה אתעברת מחד בן ואקרי ה' לבתר אולידת ואפיקת ו
 הווא בן וקאים לקמה. ועל האי פתיב ונהר יוצא מעדן מניה גפיק ודא
 לבשקות את הנין לינקא ליה. הוונא אהוד כידיה ונשיק בידוי אגא כהאי עדונא
 אתערנא ככי ותייד וחו תלתא יומין דלא אכילגא מידי. חד מחדוותא וחד
 דלא זכונא למחמי ליה זמנא אחרא. ועם כל דא ביה אתקשרנא תדידא. דהא
 בך נהרא לי שמעתתא חמינא דיוקניה דאתער קמאי זכאין אינון צדיקיא
 בעלמא דין ובעלמא דאתי עליהו כתיב אך צדיקים יודו לשמך ושבנו ישירים
 את פניך :

ספרא דצניעותא

פרקא קדמאה. תאנא ספרא דצניעותא ספרא דשקיל במתקלא תנא דעד
 לא הוה מתקלא לא הוה משגיחין אפי' באפי' ומלכין קדמאין
 מיתו וזוניהון לא אשתבח וארעא אתבטלת. עד דרישא דכסופא דכל כסופין
 לבושין דיקר אתקין ואחסין. האי מתקלא מלי באתר דלא הוה אתקלו ביה
 אינון דא אשתבח מתקלא קאים בגופיה. לא אתאמר. ודא אתחזו. ביה
 סליקו. וביה סלקין דלא הוו ותי ויהוין. סתרא גו סתרא אתתקו ואודמן
 כחד גולגלתא מליא טלא דבולתא. קרומא דאנורא אודכך וסתים. אינון
 עמר גקי תקיין בשיקולא בעו דרעון אתגליא בעלותא דתפאי. אשגחא
 פקחא דלא גאים ונטיר תדידא. אשגחותא דתמא באשגחותא דנהירו דעלאה
 וביה. תרין נוקבין דפרדשקא דאתער ורחא לכולא. בראשית ברא אלהים את
 השמים ואת הארץ שיתא. בראשית ברא שית עליהו. כוליהו לתת ותקיין
 משבעה דגולגלא עד יקירו דיקירותא והארץ תנינא לאו בחושפן ודא אתמר.
 ומהיא דאתלטיא נפקא דכתיב מן האדמה אשר אררה ה'. היתה תהו ובהו
 וחשך על פני תהום ורוח אלהים מרחפת על פני המים תליסר תליין בתליסר
 יקירו דיקירותא. שיתא אלפי שגין תליין כשיפא קדמאי. שביעאד עלייהו
 דאתתקו בקודו ויתחבר כלא בתריסר שעתי דכתיב היתה תהו ובהו
 וחשך על פני תהום ורוח אלהים מרחפת על פני המים. בתליסר יקים לון
 פרחמי ומתחדשין בקדמיתא וקמו (ס' קמו) כל אינון שיתא בגין דכתיב ברא
 וקבחר כתיב היתה דהא הות וראי. וכלכסוף תהו ובהו וחשך ונשגב י' לבדו
 כיום ההוא. גרופי גליפין בחיזו דחויא אריד ומתפשט לכאן ולכאן זבא ברישא
 רישא אחר אכתפין אעבר וזעים. נטיר ונגני. חד לאלף יומין ועירין אתגליא
 (ניא אתמליא) קולטרא קסטרוי סנפירא בעדבוי אתבר רישיה במיין דמאי
 רבא דכתיב שברת ראשי תנינים על המים תרין הוו. חד אתהדרו תנינים כתיב
 חסר. ראשי קמה דאתמר ודמות על ראשי תהיה רקיע. ויאמר אלהים יהי

דיל שבועות

איד נהי אור היינו דכתיב פי הוא אמר נהי . הוא בלחודוי . (נהי בלחודוי)
 לבתר אתחזרו חד . יהוי יהוי ויו בתראה שכינתא לתפא . כמה דה' שכינתא
 אשתפח ובחד מתקלא אתקלו . וההיות רצוא ושוב דכתיב ורא אלהים את
 האור פי טוב . אמרו צדיק פי טוב האי במתקליה סלקא קדמארה בלחודוי
 ופולא לחד אתחזר אפתא ומודעתא כלילן דא ברא ביוד' הא בתרין רחמינ'
 דמתתקנו . שיתא נפקין מענפא דשרשא דגופא . לישן מפלל ברבין . לישן
 דא סחים בין יוד וה'א דכתיב זה יאמר לה' אני וזה יקרא בשם ישעק וזה יכתוב
 דו לה' ובשם ישראל יבנה ממש זה יאמר ל' אני אחתא וכלא אתמר בידו .
 פלא כלילן בלישן סתים לאימא . דהא אפתתח ליה דנפיק מינה אפא יתיב
 ברשא אימא באמצעייתא ומבסיא מבאן ומבאן נוי למאן דגלי ערייתתון .
 ניאמר אלהים יהי מאורות ברקיע השמים שכיט (ס'י שלימי דבר ונוקבא)
 דבר בנקבא דכתיב וצדיק יסוד עולם נהיר יוד בתרין ונהיר ומעבר לנקבא
 אתיעקר יוד בלחודוי סליק בדרגוי לעילא לעילא . אתחשבא נוקבא ואתנהיר
 אימא ומתפתחא בתרעוי . אתא מפתחא דכליל בשית ומבסיא פתחארה
 ואחיד לתפא להאי ולהאי . נוי למאן דגלי פתחארה :

פרקא תניינא דיקנא דמהומנתא לא אדבר בגין דהוי גקירותא דכלא מאדנין
 נפקת בסחרנה דבסוטא סליק נחית חוטא חורא . בתליסר מתפרש
 ביקרא דביקירותא דהא כתיב לא עבר פה איש ולא ישב אדם שם . אדם
 לבד הוא . אדם לא כלילא דהא כל ישן איש . בתליסר גביעין מבוועין מתפרשין
 ארבע בלחודוי אסתמרו . תשעה אשקין לגופא (נ"א דנגנתא) (אל) מקמי פתחא
 דאודנין שארי גקירו לאתתקו . רחום) גדות בשפירו צרישא דשפון . מהאי
 רישא להאי רישא . קאים (וחנון) ארתא דנפיק תחות תהין נוקבין דפרדשקא
 לאעברא חובה דכתיב ותפארתו עבור על פשע . (ארף) תחות שפון אסתר
 שערא לרישא אחרא (אפים) : ארתא ארתא נפיק תחותיו (ורב הסד) . חפי
 תקרובתא דבוטמא לרישא דלעילא . (ואמת) תרין תפוחין . אתחזן לאנתרא
 בוצינין (נוצר הסד) . מזכא : דכלא תלויא על לבא ביה תליין עידאין ותתאין
 (קאקפים) : אינון דתליין לא נפקין דא מן דא (גושא עין) . חפיין זעירין על גרזנא
 דיקירו ברבין . מתשערין . בשעירא (ופשע) . שקים . (חטארה) שפון אתפנין
 מכל סטרין וצאח למאן דנשיק מאינון נשיקין ונפקת) . בתחויא מזלא דכלא נגדין
 תליסר משחין דאפרסמונא דכייא . פלא בהאי מזלא שכיח וסתים . בזמנא
 דמטא תשרי ירחא שביעאה משתפחי אליו תריסר (נ"א תליסר) בעלמא עקא
 ומתפתחי תריסר : (נ"א תליסר) . תרעי דרחמי . בתחויא זמנא דרשו ה' בהמצאו
 כתיב ויאמר אלהים תדשא הארץ דשא עשב מזריע זרע עין וגו' היינו דכתיב
 ועניתם את גפשותיכם בתשעה לחדש בערב . בהאי זמנא . ארנ"י יהו"ה אפה
 החילת להראות את עברך את גדלך . יהו"ה שלים בסטריו . וקא בלחישותא
 דא דאעא לא שקים יהי לא כתיב קרינן יוד עלאה יוד תפאה . וייצר יוד
 עלאה יוד תפאה . יהי יוד עלאה יוד תפאה ה' בגנייהו כקלא דשלימו שלים
 וקא לכל סטר . אתעקר מהאי אתר שמא דא ואשתול בארתא . כתיב וישע

"אלהים ה' בין יד ליד די'הו. נשבא דפרדשקא דעתיקא לועירא דאנפין.
 בקא רוחא לא אתקיים. כה"א אשתכלל ה"א עלאה ה' תפאח דכתיב אהה אדני
 אלהים. בקושטוי דקמפין ברוחא דמתכלי יה"ו י עלאה דאתעטר בקטרא
 (ס"א בעטרא) דעתיקא היא קרומא עלאה דאדופד וסתים. ה"א עלאה דאתעטר
 ברוחא דנוקבין דפרדשקא דנפיק לאחייא. ו' עלאה בוצינא דקרדינותא דאתעטר
 בסטרוי (ס"א בעטרוי) מתפשטן אתון לבתר ואתכללו בויעירא דאנפין במה
 דשרייא בנוגלתא אשתכחו מתפשטן בכל נופא לשכללא פלא בעטר נקא.
 בד תלי תלין אלון אתון. בד אתגלי לועירא מתישבן ביה אלון אתון ואתקרי
 בהון. יוד דעתיקא סתים בעטרוי בגין שמא לא אשתכח. ה"א אתפתח באחרא
 ואנוקוב בתרין נוקבין ואשתכח בתקונין. ו'ו אתפתח באחרא דכתיב הולך
 כדודי למישרים בבוצינא דקרדינותא למכסי פתחא ו' לעילא ו' לתמא. ה' לעילא
 ה' לתמא. ו' לעילא בה לא אשתתף אחרא ולא סליק בהדה בר רמיו דרמיו
 בד אתגליין תרין באורייתא ומתחברן בחד דרגא חד רגשא בגין לאתפרשא.
 רד כליקן ביוד נ' בד אסתלק האי ואתגליין אינון ביסמין דסיפסא. סריקין לא
 עבר (ס"א עבר) לא מתעבבין בדוכתא. והחיות רצוא ושוב. ברח דך אל
 מקמד. אם תגביה בנשך ואם בין פכבים שים קנד משם אורידך. ותוצא
 הארץ דשא אימתי בד שמא אתנטע. וכדן אורא נפיק וגיציצא אודמן. חד
 נוקבנתא אתפשט בסטרוי. טרא מלי עלה דתרי גוויי. תלת חלדין דאתון
 רשימן אתגליין בה. אופמין בערבאה תליין על נוקבין עמיקין דלא יכיר
 למשמע ימינא ושמאלא הבא. חד ארחה לעילא דקיק. מצחא דלא נהיר
 קטמותא דעלמא: בר בד רעוא אשגח ביה עינין דתרת גוויי למרתת קמיהו
 אסתן בחלפא דנהיר. כתיב עיניך תראנה ירושלם נה שאנן וכתיב צדק
 ילין בה. נה שאנן עתיקא דסתים. עיניך כתיב הוטמא מצופא דועירא
 לאשתמודעא. תלת שלהובין מתוקדין בנוקבוי. דרגא עמיקא למשמע טבוויש
 כתיב אני ה' הוא שמי וכתיב אני אמית ואחיה וכתיב אני אש ו'אני אסבול.
 הוא עשנו ולא אנתנו. והוא באחד ומי ישיבנו. הוא אקרי מאן דסתים וקא
 שכיח. הוא מאן דלא אודמן לעינא. הוא מאן דלא אקרי בשמא (ה"א ה"א א'
 כליל דרא ו' ו' כליל א' ולא כליל הז (ס"א ה"א) א' א'יל לא' לפ. אלף א'יל
 קיוד. יוד א'יל ל'וד דסתים מפל סתימין דלא מתהברן ביה רד ו' בד לא
 נהיר יוד ברד בד אסתלק יוד מן רד פחובי עלמא ערייתא רכלא אשתכח על
 דא כתיב ערות אביך לא תגלה. וכד אסתליק יוד מן ה"א על דא כתיב וערות
 אמך לא תגלה אמך היא לא תגלה ערותה אמך היא ו'אני פי אם לפינה תקרא:
 פרקא תלייתא. תשעה תקונין יקריין אתמסרו לדיקנא. כל מה דאתמטר ולא
 אתגלייא עלאה וקורא אשתכח והא (ס"א דיקנא) ג'יה יקריא נימין על
 נימין מקמיה פתחא דאדנין עד רישא דפומא מרישא האי לרישא אחרא אשתכח
 מתחות תרין נוקבין ארחה מלייא דלא אתחוייא עלעין אתחפין מהאי גיסא
 ומהאי גיסא. בהו אתחזיין תפוחין סומקין פודרא בהד חוטא תליין אופמין
 תקיפין עד תדוי שפון סומקי בוודא אתפנון. זעירין נחתין פגרונא ומחפין

ליל שבועות

הַדְּלָא רַבְרַבִּין וְזַעֲרִין נַחְתִּין בְּשִׁקּוּלָא בְּאַלְיֵן אֲשֶׁתְּפַח גִּיבּוּר וְתַקִּיף מֵאֵן דְּאֲשֶׁתְּפַח
 פְּתִיב מִן הַמְצַר קָרְאֵתִי יְהוָה תִּשְׁעָה אָמַר דָּוִד עַד כָּל גַּזִּים סִבְבוּנִי לֹא־סִחְרָא
 וְלֹא־נָנְא עֲלוּי וְהוֹצֵא הָאָרֶץ דְּשֵׁא עֲשֵׁב מִזִּיעַ זָרַע לְמִנְהוּ וְעֵץ עֵשֶׂה פְּרִי
 אֲשֶׁר זָרְעוּ בּוֹ לְמִנְהוּ תִשְׁעָה אֲלֵיךְ אֲתַעֲקְרוּ מִשְׁמַא שְׁלִים וְאֲשֶׁתִּילּוּ לְבַחְתִּר
 בְּשֵׁמַא שְׁלִים דְּכְתִיב וַיִּשַׁע ה' אֱלֹהִים תְּקוּנִין דְּדִיקְנָא בְּתַלְסָר אֲשֶׁתְּכֶתֶן אִיהוּ
 דְּהוּא עֵילָה פְתָאָה בְּתַתָּאָה בְּתִשְׁעָה אֲתַחֲזוּן כָּל כֶּךָ אֲתַחֲזוּן אֲתַגְּלִיפוּ בְּגוּגְוִיהוּן.
 עַל הָאֵי מֵאֵן דְּחִמְיָה בְּחַלְמִיָה דְּאֲחִיד דִּיקְנָא דְּבַר גִּשׁ עֵילָה בִּידֵיהּ אוּ דְּאִוִּישִׁיט
 יְדִיהּ לִיהּ יַבְדַּע דְּשְׁלִיט בְּמֵאֲרִיהּ שְׁנֵאֵין פְּחוּתוּי וַיִּכְנַעוּן כָּל שְׁכַן דִּיקְנָא עֵילָה
 דְּנִהֲרִיא בְּתַתָּאָה דְּעֵלָה רַב חֶסֶד אֲקָרִי וְעִירָא חֶסֶד סָתָם כִּד אֲצִטְרִיד נְהִירוּ
 אֲנִיר וְאֲקָרִי רַב חֶסֶד (ס"א) בִּידֵיהּ הָא מְתַרְחִיץ דְּהָא בְּשִׁלְלָם עִם מֵאֲרִיהּ וְשְׁנֵאֵי
 יַכְנַעוּן תְּחַתּוּי וְדִין הוּא בְּדִיל דְּחֹזַא בְּחַלְמִיָה כָּל שְׁכַן אִם זָכָה לְאִוְדְעָה מַה הוּא
 דִּיקְנָא עֵילָה דְּהוּא נְהִיר לְתַמָּא אֲרִי עֵילָה רַב חֶסֶד אֲקָרִי (בְּזַעֲרִיא חֶסֶד סָתָם)
 כְּתִיב וַיֹּאמֶר אֱלֹהִים יִשְׂרָאֵל הַמַּיִם שָׂרָץ נֶפֶשׁ חַיָּה יְהוָה אֲתַפְשֵׁט נְהִירוּ דְּדָא בְּדָא
 לְקָא אֲתַרְחִשׁוּן בּוֹמָנָא דְּהָא מִיִּין טַבֵּן מִיִּין בִּישׁוּן בְּגִין דְּאָמַר יִשְׂרָאֵל אֲתַכְּלִילוּ
 דָּא בְּדָא חַיָּה עֵלָהָה חַיָּה תַתָּאָה חַיָּה טַבָּא חַיָּה בִּישׁוּא וַיֹּאמֶר אֱלֹהִים נַעֲשֵׂה
 אָדָם. לֹא כְּתִיב אֵלָּא אָדָם סָתָם לֹא־פִקָּא אָדָם דְּלַעֲלֵא דְּאֲתַעֲבִיד בְּשֵׁמַא
 שְׁלִים. כִּד אֲשֶׁתִּילִים דָּא אֲשֶׁתִּילִים דָּא. אֲשֶׁתִּילִים דְּבַר וְנוֹקְבָא לֹא־שְׁלֵמָא כִּלְאֵ
 יְהוּה סְטְרָא דְּדְּבַר. אֱלֹהִים סְטְרָא דְּנוֹקְבָא. אֲתַפְשֵׁט דְּכִנְרָא וְאֲתַתְּקֵן בְּתִיקוּנֵי
 פְּאִמָּה בְּפּוּמִיָּה דְּאִמָּה. מְלִכִין דְּאֲתַבְּטְלוּ הֵבֵא אֲתַקְיָמֵי. דִּינִין דְּכִנְרָא תַקִּיפִין
 בְּרִישָׁא בְּסוּפָא נִיחִין. דְּנוֹקְבָא בְּאִיפְכָא וִיחָה קוֹנְטְרוּן דְּקִיטְרוּא בְּעַמְפּוּי שְׁקִיעִין.
 זַעֲרִיא בְּנוּרָה אֲשֶׁתְּפַח. אִי אֲתַכְּסִי דִּינִין בְּעָא עֵתִיקָא. אֵתָא הוּוּא עַל טְקָבָא
 וְקִינָא דְּוֹחֵמָא אֲתַתְּקֵנוּן בְּנוּרָה לְמַעַבְדַּ מְדוּרָא בִּישָׁא דְּכְתִיב וַתַּחַר וַתִּלְדֵּךְ אֶת
 קַיִן קִינָא מְדוּרָא דְּרוּחִין בִּישׁוּן וְעֵלְעוּלִין וְקַשְׁפוּרִין. אֲתַקִּין בֵּיהּ. בְּדָאֵי אָדָם
 בְּחַרִּין בְּכִלְל וּפְרַט אֲתַכְּלִילוּ בְּפְרַט וּבְכִלְל. שׁוֹקִין דְּרוּעִין יְמִינָא וּשְׁמַאלָא דָּא
 אֲתַפְלַג בְּסִטְרוּי אֲתַתְּקֵן. דְּבַר וְנוֹקְבָא יְחִז יַד דְּבַר ה' נּוֹקְבָא. ו' בְּתִיב זָכַר
 וְנִקְבָּה בְּרָאָם וְנִבְרָךְ אוֹתָם וְנִקְרָא אֶת שְׁמֵם אָדָם. דִּיקְנָא וּפְרַצוּפָא דְּאָדָם יְחִיב
 עַל פּוּרְסִיא וְכְתִיב וְעַל דְּמוֹת הַכֶּסֶף דְּמוֹת כֶּמֶאָה אָדָם עֲלוּי מְלַמְעָלָה :

פְּרָקָא רַבִּיעָאָה. עֵתִיקָא טְמִיר וְסָתִים. זַעֲרִיא דְּאֲנִפִין אֲתַגְּלִיָּא וְלֹא אֲתַנְקִיא
 דְּאֲתַגְּלִיָּא בְּאֲתַחֲזוּן כְּתִיב דְּאֲתַכְּסִיא סָתִים בְּאֲתַחֲזוּן. דְּלֹא מְתִישְׁבִין בְּאֲתַחֲזוּ
 בְּגִין דְּאִיהוּ לֹא אֲתַשְׁבּוּ בֵּיהּ עֲלֵאִין וְתַתָּאִין. וַיֹּאמֶר אֱלֹהִים הוֹצֵא הָאָרֶץ נֶפֶשׁ
 חַיָּה לְמִנְהוּ בְּהֵמָה וְרֶמֶשׂ וְגוֹמֵר הֵינִי דְּכְתִיב אָדָם וּבְהֵמָה תוֹשֵׁעַ יְיָ יַחַד
 בְּכִלְלָא דְּאֲחִירָא מִשְׁתַּפְּחָא בְּהֵמָה בְּכִלְלָא דְּאָדָם. אָדָם פִּי יַקְרִיב מִכֶּם קִרְבוּ
 לַיהוָה מִן הַבְּהֵמָה מִשּׁוּם דְּאֲתַפְּקֵל בְּכִלְלָא דְּאָדָם. כִּד נִחַת אָדָם לְתַתָּא בְּדִיקְנָא
 עֵלָהָה אֲשֶׁתְּפַחוּ תְּרִין רִחוּין מִתְּרִין סְטְרִין דִּימִינָא וּשְׁמַאלָא כִּלְלֵי אָדָם. דִּימִינָא
 וּשְׁמַתָּא קְדִישָׁא. דְּשְׁמַאלָא נֶפֶשׁ חַיָּה חֵב אָדָם אֲתַפְשֵׁט שְׁמַאלָא וְאֲתַפְשֵׁטוּ אִינִין
 בְּלֹא גִפְתָּא כִּד מִתְּבַקֵּין דָּא בְּדָא אֲתַמְלִקוּן פְּהֵאי תַּחַת דְּאִילְעִית (רוּחִין) סְבִיבִין
 בְּסְטְרָא דְּהָא. כִּיב אֲתַחֲזוּן סְתִימִין כִּיב אֲתַחֲזוּן אֲתַגְּלִיָּין. י סְתִימִין י גְּלִיָּא. סְתִימִין
 גְּלִיָּא בְּתַתָּאָה דְּמַסְסִין אֲתַקְלוּ י גִּמְקוּן מַעֲיָה דְּבַר וְנוֹקְבָא רַחֵם. בְּהוּא אֲתַר

ליל שבועות

דבר ד נוקבא בגין דא דו תרין דו דבר ונוקבא. דו תרין קפלן תרין. י
 בלחודוי דבר. ה' נוקבא. ה' ד' הות בקדמיתא. ומדאשתעברת בידך בגנה
 אוילדת ואפיקת ר' (תרי כי בה"א אית דו ביד אית ה"ה תרי יהו). אתתו יוד
 בחויה כללא דיהו. מדאפיקת יוד דהוא דבר ונוקבא אתישבת לבתר
 ומכסייא לאמה. ויראו בני האלהים את בנות האדם היינו דכתיב שנים אנשים
 מרגלים חדש לאמר מאי בנות האדם דכתיב או תבאנה שמים נשים זונות
 אל המלך. בגינהון כתיב פי ראו פי חכמת אלהים בקרבן וגומר. או תבאנה
 ולא בקדמיתא בקיסטרא דקיסורי דפיגאן. תרין מתחבון הו' לעילא. לתתא
 נחתו ירתו עפרא אבדו הולקא שבא דתורה בהו עטרא דכולתא (ס"א דחמלא)
 ואתעטר בקוסטא דענבא. ויאמר ה' אל משה מה תצעק אלי. אלי דייקא
 דבר אל בני ישראל ויסעו. ויסעו דייקא במזלא הוה תלי דבעא לאוקיר דיקניה
 והישר בעיניו תעשה ותאונתו למצותיו ושמרת כל תקויו ע"פ. פי אני ה' ופאך
 להאי ווקא :

בדקא חמישא. הוי גוי חוטא עם בךד עון ורע מרעים בגנים משחיתים וגומה.
 שבעה דרגין יוד ה"ה ר"ה ה"י ו"ו אפיק ד' ה"ה ד"ו ה"ה אפיק ו"ו דו
 לבר אסתוי אדם דבר ונוקבא דאנון דו דכתיב בגנים משחיתים. בראשית פרא.
 בראשית מאמר. ברא חצי מאמר. אב ובן. סתים וגלייא. עדן עקאה דסתים
 וגניו עדן תפאה נפיק למטלטלי (ס"א למטלגו) ואתגליא יהוה י"ה אלהים
 את. אדני אהיה ימינא ושמאלא בחדא אשתתפו השמים ואת דכתיב
 ותפארת ותנצח. אינון בחדא אשתתפו הארץ. דכתיב מה אדיר שמך בכל
 הארץ. מלא כל הארץ כבודו. הוי רקיע בתוך המים להבדיל בין הקדש ובין
 קדש הקדשים. עתיקא לעזרא אתפרש ואתדבק לא אתפרש ממש פומא ממלל
 דברבן אנתיק ואתעטר בכתרין זעירין בחמשה זנין מים וכתיב ונתן עליו מים
 חיים (אל בלי). הוא האלהים תיים ומלך עולם. אתהךך לפני ה' בארצות החיים
 והיתה נפש אדני צרורה בצרור החיים. ועין החיים בתוך הגן. י"ה יוד ה"א
 אה"ו. בין מים למים. מים שלמין ומים דלא שלמין רחמין שלימין. רחמין
 דלא שלימין :

ויאמר ה' לא ידון רוחי באדם לעולם בשגם הוא בשך ויאמר ה' בד אתישבא
 בזעירא. מכאן לומר דבר בשם אמרו. דעתיקא סתים קאמר. לא ידון רוחי
 באדם דלעילא משום דבהווא רוחא דאתגשבא מתרין נוקבין דפרדשקא.
 משיך לתתאי. ובגין כך כתיב ימי עולם. (הוי ימיו מאה) ועשרים שנה יוד
 שלים ולא שלים י בלחודוי מאה תרין אתוון תרין זמנין. מאה ועשרים שנה
 בלחודוי בד אתגלייא בזעירא אתמשך בעשור אלפי שנין. מכאן כתיב ותשת
 עלי בפכה. הגפילים היו בארץ. היינו דכתיב ומשם יפרד ותיה לארבעה
 ראשים מאתר דאתפרש גנתא אקרו הגפילים דכתיב ומשם יפרד. היו בארץ
 בקמים ההם ולא לבתר זמנא. עד דאתא יהושע ובני האלהים אתמטרועד דאתא
 שלמה ובנות האדם אתפללא קדא הוא דכתיב ותענוגות תענוגים לא קארי.
 בני אדם דאתדמין מהאי רוחין אתרגין דלא אתפללו בכחמה עלאה דכתיב

ליל שבועות

וה' נתן חכמה לשלמה. וכתוב ויחכם מפל האדם משום דהני לא אחפללו
באדם. וה' נתן חכמה ה' עלאה. ויחכם מפל האדם מפל המינה אתחכם לתמא
המה הגבורים אשר מעולם. עולם דלעילא. אנשי השם. דאתנהגן בשמא.
מאי שמא שמא קדישא דאתנהגן ביה דלא קדישין לתמא ולא אתנהגן אלא
בשמא אנשי השם סתים ולא אנשי יהודה לאו מסתים סתמא אלא גרועתא
ולא גרועתא. אנשי שם סתם מכללא דאדם נפקו כתיב אדם ביקר כל לין.
אדם ביקר ביקרו דמלכא. כל לין בלא רוחא. תליסר מלכי קרבא בשבעה.
שבעה מלכין בארעא אתחזיאו נצחי קרבא. תשעה דסלקון בדרגין דרמטין
כרעותהון ולית דימחי בדיהון. תמשה מלכין קיימין בכהילו לקמי ארבע לא
יכלין למקם ארבע מלכין נפקין לקדמות ארבע בהון תליין בענבין כאתכלא
צדיקן בהו ז' דחישין סהדין סהדותא ולא קיימין בדכתייהו אילנא דמבסס יתיב
כגו. בענפוי אחידן ומקבני צפרין. תחותיו תשלל תורתא דשליטא בהוא אילנא
כתריסר כבישין למחך בשבעה סמכין סוחרניה בארבע חזון מתגלגלי בארבע
סטרין. הויא דרדיט בש"ע דילוגין דליג על טורין מקפץ על גבעתא דכתיב
מדלג על ההרים מקפץ על הגבעות. ונביה בפומיה בשנוי נקיב בתרין גיסין
כד נטיל בסטרא אתעביד לתלת רוחין. כתיב ויתחלף חנוך את האלהים וכתב
חנוך לנער על פי דרבו. לנער הידוע. את האלהים ולא את יהודה. ואינגו. בשם זה.
כי קח אותו אלהים להקרא בשמו. תלת בתי דינין ארבע אינון. ארבע בתי
דינין דלעיל ארבע לתמא דכתיב לא תעשו עור במשפט במדה במשקל ובמשורה.
דינא קשיא דינא דלא קשיא. דינא בשקולא דינא דלא בשקולא דינא
רפיא דאפילו לא האו ולא האי. ויהי כי החל האדם לרב על פני האדמה
החל האדם לרב. היינו דכתיב בשגם האדם דלעילא. וכתב על פני האדמה.
ומשה לא ידע כי קרן עור פניו היינו דכתיב כתנות עור קרן דכתיב ויקח
שמואל את קרן השמן בית משיחא אלא בקרן ובשמד תרום קרנה. שם אצמית
קרן לדוד היינו עשירא דמלכא ואתיא מן יובלא דהיא אימא דכתיב ותיה
במשוך בקרן היובל. קרן היובלא אתעטר. עשירא באימא. קרן דנטיל קרן
וריוח לאתבא ריחיה ליה והאי קרן דיובלא הוא ויובל ה' וה' כשיבוא דרוחא
לכלא. וכלא תיבין לאתרייהו דכתיב אתה ה' אלהים כד אתתין ה' לה'
יהרה אלהים אתקרי שם מלא. וכתוב ונשגב ה' לבדו ביום ההוא. (ס"א) כד
אתחד ה' לה' ואסתלק י' פודעיתא אתי לעלמא ואם לא בשביל ארני יהרה
לא אתקיים שלמא וכלא אתחרב ועל דא כתיב ונשגב וגומרי). עד כאן סתים
ואתעטר צניעותא דמלכא דהיינו ספרא דצניעותא ונפאח למאן דעאל ונפח
נדע שבילו ואורחוי:

תפלת אליהו הנביא זיעא

יתח אליהו ואמר רבון עלמין דאנת הוא חד ולא בחשפין. אנת הוא עלאר
 על כל עלאין סתימא על כל סתימין. לית מחשבה תפיסא בך כלל
 נת הוא דאפיקת עשר תקונין. וקרינן לון עשר ספירן. לאנהא בהון עלמן
 תימין ולא אתגליין. ועלמין דאתגליין. ובהון אתפסיאר מבני נשא. ואנת
 ווא דקשיר לון ומתד לון. ובגין דאנת מלנאו. כל מאן דאפריש חד מן חבריה
 אילין עשר. אתחשיב ליה כאילו אפריש בך. ואילין עשר ספירן. אינן אילין
 סדרן. חד אריק וחד קצר וחד פינגי ואנת הוא דאנהיג לון. ולית מאן דאנהיג
 בך לא דעילא ולא לתתא ולא מפל סטרא לבושיין תקינת לון דמנייהו פרחין
 שמתין לבני נשא. ובמרה גופין תקינת לון דאתקריאו גופא לגבי
 בושיין דמכסיין עליוהון. ואתקריאו בתקונא דא. חסד דרועא ומינה גבורה.
 רועא שמאלא. תפארת גופא. נצח והוד תרין שוקין. ויסוד סוימא דגופא
 ות ברית קודש מלכות פה תורה שבעל פה קרינן ליה. מוחא חכמה איהו
 וחשבה מלנו. בינה לבא ובה הלב מבין. ועל אילין תרין בתיב הנסתרות
 איהו אלקינהו. פתר עליון איהו פתר מלכות. ועליוה אתמר מגיד מראשית אחרית
 איהו בןקפפתא דתפלין מלנו איהו יוד הא ויז הא דאיהו ארח אצילת.
 איהו שקוי דאילנא בדרועוי וענפוי כמיא דאשקי לאילנא ואתרבי בתהווא שקוי:
 בון העולמים אנת הוא עלת העלות סבת הסבות דאשקי לאילנא בתהווא
 נביע: ותהווא גביעו איהו פנשמטתא לגופא דאיהו חיים לגופא. ובך
 לית דמיון ולית דיוקנא מפל מה דלנו ולבר. ובקראת שמאי וארעא ואפיקת
 מנהון שמשא וסיהרא וככבאי ומזלי. ובארעא אלגין דשאין ונגתא דען
 ועשפין וחיוון ועופין ונגיין ובני נשא. לאשתמודעא בהון עלאין. ואיד. תהנת
 בהון עלאין ותתאין. ואיד אשתמודעאן מעלאי ותתאי ולית דיעד בך כלל ובר
 מינד לית יחידא בעלאי ותתאי. ואנת אשתמודע אדון על פלא. וכל ספירן כל חד
 אית ליה שם ידע ובהון אתקריאו מלאכיא. ואנת לית לך שם ידע דאנת
 הוא ממלא כל שמהן. ואנת הוא שלימו דכלהו וכד אנת תסתלק מנהון
 אשתארו כלהו שמהן כגופא בלא גשמתא. אנת חכים ולאן בחכמה ידעא.
 אנת הוא מבין ולא מבינה ידעא. לית לך איתר ידעא אלא לאשתמודעא
 תוקפך וחילך לבני נשא ודאחואר. לון איד אתנהיג עלמא בדינא ובדינמי
 דאינן צדק ומשפט בפום עובדיהון דבני נשא. דין איהו גבורה. משפט עמדת
 דאמצעייתא. צדק מלכותא קדישא. מאוני צדק תרין סמכי קשום. דין צדק
 אות ברית. בלא לאחואר איד אתנהיג עלמא. אבל לאו דאית לך צדק ידעא
 דאיהו דין. ולאן משפט ידעא דאיהו רחמי. ולאן מפל אילין מדות כלל. קיום
 דבי שמעון ותחודשון מלן על נך דהא רשותא אית לך לגלגאה דין סמירן
 על נך מה דלא אתייהיב רשו לגלגאה לשום בר נש עד כען:

ליל שבועות

קם רבי שמעון פתח ואמר לך יי הגדולה והגבורה וכו' עלאין שמעו אינו
 דמיכין דחברון ורעיא מהימנא אתעריו משנתכוון הקיצו ורגנו שוכני עפר
 אלין אינון צדיקאי דאינון מסמרא דהוא דאתמר בה אני ישנה ולפי עד ולא
 אינון מתים ובגין דא אתמר בהון הקיצה ורגנו להתערותא דשכינתא דאין
 ישנה בגלותא. דעד בען צדיקאי פלחו דמיכין ושנתא בחזרהוון. מיד יחיבה
 שכינתא תלת קלין לבני רעיא מהימנא ויימא ליה קום רעיא מהימנא דהא עלך
 אתמר קול דודי דופק לגבאי בארבע אתוון דיליה. ויימא בהון פתחי לי אחתי
 רעיתי יונתי פמתי דהא תם עונך בת ציון לא יוסיף להגלותך. שראשי גמלא
 טל. מאי גמלא טל. אלא אמר קודשא בריך הוא אנף חשיבת דמימא דאתחבר
 ביה מקדשא דעאלנא פביחא דילי ועאלנא בישובא. לאו הכי דלא עאלנא כל
 זמנא דאנף בגלותא. הרי לך סימנא שראשי גמלא טל. ה"א שכינתא בגלותא.
 שלימו דילה וחיים דילה איהו טל. ודא איהו יוד ה"א נ"ו. וה"א איהו שכינתא
 דלא מחושבן טל. אלא יוד ה"א ו"ו דסליקו אתוון לחשבון טל. דאיהו
 מלאי לשכינתא מגביעה דכל מקורין עלאין מיד קום רעיא מהימנא ואבהון קדישין
 עמיה עד פאן דא דיוחדא: ב"ל א"ו:

מדרש יתרו לשבועות

ומשה עלה אל האלהים ה' הוא דכתיב עלית למרום שביט שבי מהו עלית
 נתעלית נתגששת עם המלאכים של מעלה דבר אחר עלית למרום
 שלא שלטה בריה מלמעלן בשם ששלט משה: אמר רבי רבבה הלוחור
 היו ארבע ששה מפקחים פביכול היו ביד מי שאמר וזהו העולם שני מפקחים
 ובגדו של משה שני מפקחים ושני מפקחים היו מפרשין בין יד ליד. דבר אחר
 עלית למרום שביט שבי בנהוג שבעולם הנכנס למדינה נוטל דבר שאין עין
 בגי המדינה עליו ומשה עלה למרום ונטל את התורה שהיו הפל נושאין
 עיניהם עליה היו עלית למרום. שביט שבי. יכול מפני ששבה אותה גמלה
 חנם תלמוד לומר לקחה מתנות באדם בלקיחה נתנה לו יכול יהא חייב ליתן
 לו דמים תלמוד לומר מתנות במתנה נתנה לו באותה שעה בקשו מלאכי
 השרת לפגוע במשה עשה בו הקדוש ברוך הוא קלסטרין של פניו של משה
 דומה לאברהם אמר להם הקדוש ברוך הוא אי אתם מתביישין הימנו לא זהו
 שיתדמם אצלו ואבלתם בתוך ביתו אמר הקדוש ברוך הוא למשה לא נתנה
 לך תורה אלא בזכות אברהם שנאמר לקחת מתנות באדם. ואין אדם האמור
 פאן אלא אברהם שנאמר האדם הגדול בענקים. ה' ומשה עלה אל האלהים
 ויקרא אליו ה' מן ההר לאמר. בזכות ההר ואין ההר אלא אבות שנאמר
 שמעו הרים את ריב ה'. ומשה עלה אל האלהים. עלה בעני ונרד בעני ונכנס
 אבות עלה ויורדת עמו. פה תאמר לבית יעקב אלו הנשים. אמר ליה אמור
 דהן ראשי דברים שהן יכולות לשמוע. ותגד לבני ישראל. אלו האנשים.
 אמר ליה אמור להם הקדוקי דברים שהם יכולין לשמוע דבר אחר למה לגשים
 תהלה שהן מנדרות במצות. דבר אחר ברי שהיו מנהיגות את בניהן לתורה

אמר רבי תחליפא דקסרין אמר הקדוש ברוך הוא פשבראתי את העולם לא צייתי אלא לאדם הראשון ואחר כך נצטוות חוה ועברה וקלקלה את העולם עכשיו אם איני קורא לנשים תחלה הן מבטלות את התורה לפיך נאמר פה תאמר לבית יעקב. ורבי יוחנן אמר כה האמר לבית יעקב אלו סנהדרין שנאמר בית יעקב לבו ונרצה באור ה'. וידבר אלהים את כל הדברים האלה לאמר בטבסוסים של מלכים נהג הקדוש ברוך הוא אם ישראל שנאמר אתי מלבנון כלה. למה בך בזכות שאמרו נעשו ונשמע. ויב משה את דברי העם אל ה' אותה שעה בקש הקדוש ברוך הוא ליפן להם את התורה ולדבר עמם והיה משה עומד אמר הקדוש ברוך הוא מן אעשה מפני משה. אמר רבי לוי משל למלך שבקש לעשות אופימטאטא היון מדעתו של אפרכוס אמר לו עשה דבר פלוני אמר ליה כבר נעשית. שוב אמר ליה לך קרא לפלוני סגליטיקוס ויבא עמך עד שהוא הולך עושה המלך מה שבקש בך בקש הקדוש ברוך הוא ליפן עשרה דברות היה משה עומד מצדו אמר הקדוש ברוך הוא אני מנלה להם את הרקיע ואומר אנכי ה' אלהיך הם אומרים מי אמר הקדוש ברוך הוא או משה אלא ירד משה ואחר כך אני אומר אנכי ה' אלהיך בך אמר הקדוש ברוך הוא למשה לך אל העם וקדשם היום ומחר וכבסו שמלותם. אמר ליה כבר הקדשתיים שנאמר כי אתה העדות בנו לאמר ונזמר. אמר ליה לך רד ועלית אתה ואהרן עמך עד שמשה ירד נגלה הקדוש ברוך הוא שנאמר וירד משה אל העם מיד וידבר אלהים את כל הדברים האלה לאמר שהוא עושה הכל בבת אחת ומחיה בבת אחת מפה ורופא בבת אחת אשה על המשפר וירדי הים והולכי מדברות וחבושים בבית האסורין אחד במזרח ואחד במערב אחד בצפון ואחד בדרום ושומע כולן בבת אחת וכן הוא אומר יוצר אור ובורא חשך. עפר כמו פן נהפך לאדם חור נהפך לעפר שנאמר והופך לפקר צלמות מהו לפקר בתהלתו בתהלתו מהו אומר ונהפכו כל השמים אשר ביאור לרם חור ונהפך הרים למים. בשר הוא נהפך למת חור המת ונהפך לחי. המטה נהפך לנחש חור הנחש ונהפך למטה. הים נהפך ליבשה חורה היבשה ונהפכה לים וכן הוא אומר בקורא למי הים ונזמר. וכן דבור זכור את יום השבת לקדשו ואומר וביום השבת שני כבשים בני שנה אשה וזרנת אשת אחיך לא תגלה כי ישבו אחים יחדיו וכלן אמרן בפי יתנו אלהים את כל הדברים האלה לאמר בא וראה שאין מדותיו של הקדוש ברוך הוא כמדת בשר ודם מלך בשר ודם אינו יכול להיות עושה מלחמה ולהיות סופר ומלמד תפוקות והקדוש ברוך הוא אינו כן אתמול בים עושה מלחמה ואומר בכלח רגע הים והיום גמפן תורה ירד ללמד תורה לבניו. וכן הוא אומר הן אל ישגיב בכוחו מן כמותו מורה דא וידבר אלהים את כל הדברים האלה לאמר. אמר רבי יצחק מה שהנביאים עתידין להתנבאות בכל דור ודור קבלו מהר סיני שפן משה אומר להם לישראל פי את אשר ישנו פה עמנו עומד היום ואת אשר איננו פה עמנו היום עמנו עומד היום אין פתיב כאן אלא עמנו היום אלו הנשמות העתידות להבראות שאין בהם

ליל שבועות

כִּמְשׁ שְׁלֹא נִאמְרָה בָהֶם עֲמִידָה אֶף עַל פִּי שְׁלֹא הָיוּ בְּאוֹתָהּ שְׁעָה בַּל אֶחָד
 וְאֶחָד קִבֵּל אֶת שְׁלוֹ וְכֵן הוּא אוֹמֵר מִשָּׂא דְבַר יי אֵל יִשְׂרָאֵל בֵּין מְלֹאכֵי בֵימֵי
 מְלֹאכֵי לֹא נִאמְרָה אֵלָּא בֵּין מְלֹאכֵי שִׁכְכַר הֵיטָה הַנְּבוּאָה בִּידוֹ מִהַר סִינֵי וְעַד
 אוֹתָהּ שְׁעָה לֹא נִתְּנָה לוֹ רִשׁוּת לְהִתְנַבְּאוֹת. וְכֵן יִשְׁעִיהָ אָמַר מֵעַת הַיּוֹתֶדָה
 שֵׁם אֲנִי. אָמַר יִשְׁעִיהָ מִיּוֹם שִׁנְתַּנְתָּ הַתּוֹרָה בְּסִינֵי שֵׁם הַיְיִתִּי וְקִבְּלָתִי אֶת הַנְּבוּאָה
 הַזֹּאת אֵלָּא וְעַתָּה יי אֱלֹהִים שְׁלַחְנִי וְרוּחוֹ עַד עֲכָשׁוּי לֹא נִתַּן לִי רִשׁוּת
 לְהִתְנַבְּאוֹת וְלֹא כִּל הַנְּבִיאִים בְּלִבְד קִבְּלוּ מִסִּינֵי נְבוּאָתָן אֵלָּא אֶף הַחֲכָמִים
 הַעוֹמְדִים בְּכָל דוֹר וְדוֹר בַּל אֶחָד וְאֶחָד קִבֵּל אֶת שְׁלוֹ מִסִּינֵי וְכֵן הוּא אוֹמֵר אֶת
 כָּל הַדְּבָרִים הָאֵלֶּה דְבַר יי אֵל בַּל קִהַלְכֶם. קוֹל גְּדוֹל וְלֹא יִסָּף. רַבִּי יוֹהֲנָן אָמַר
 קוֹל אֶחָד נִחְלַק לוֹ קוֹלוֹת וְהֵם נִחְלָקִים לְשִׁבְעִים לְשׁוֹן. רַשְׁבַּל אָמַר שִׁמְמוֹנִי
 נִתְנַבְּאוּ כָּל הַנְּבִיאִים שְׁעַמְדוּ. רַבִּנּוּן אָמַר שְׁלֹא הָיָה לוֹ בַּת קוֹל. אָמַר רַשְׁבַּל
 אָמַר רַבִּי יוֹנָתָן מִהוּ קוֹל יי בִּפְנֵי אֲבִשֶׁר לוֹמַר בֵּן הַלֵּא מְלֹאךְ אֶחָד אֵין כָּל
 בְּרָיָה יְכוּלָה לַעֲמוֹד בְּקוֹלוֹ שִׁנְאֵמַר וּנְגִיתוּ בְּתַרְשִׁישׁ יְקוֹל דְּבָרָיו בְּקוֹל הַמּוֹן
 וְהַקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא שֶׁבְּחַבֵּב בּוֹ הֵלֵא אֶת הַשָּׁמַיִם וְאֶת הָאָרֶץ אֲנִי מְגַדֵּל צְרִיף
 לְדַבֵּר בִּפְנֵי. אֵלָּא קוֹל יי בִּפְנֵי בִּפְנֵי כָּל הַקּוֹלוֹת וְעַל בְּעִתִּיהָ דְרַבִּי יוֹהֲנָן הִדָּא
 קָרָא מִסִּיעֵה לִיהַ שִׁנְאֵמַד יי יִתֵּן אִמֵּר הַמְּבִשְׂרוֹת צָבָא רַב :

אֲנִכִּי יי אֱלֹהֵיךָ הִדָּא הוּא דְכָתִיב הִשְׁמַע עִם קוֹל אֱלֹהִים הַמִּינִין שְׁאֵלוּ אֶת רַבִּי
 שְׁמֵלָאֵי אָמְרוּ לִיהַ אֵלוֹהוֹת הַרְבֵּה יֵשׁ בְּעוֹזָם אָמַר לָהֶם גְּמָה אָמְרוּ לוֹ
 שְׁחַרֵּי כְּתִיב הִשְׁמַע עִם קוֹל אֱלֹהִים אָמַר לָהֶם שְׁמָא כְּתוּב מְדַבְּרִים אֵלָּא מְדַבֵּר
 אָמְרוּ לוֹ תַּלְמִידָיו לֵאלֹהֵי דְחֵית בְּקִנְיָ רַצִּיץ לָנוּ מַה אַתָּה מְשִׁיב חוּר רַבִּי לִי
 וּפְרָשָׁה אָמַר לָהֶם הִשְׁמַע עִם קוֹל אֱלֹהִים כִּיֵּצֵד אֵלוֹ הוּא כְּתוּב קוֹל יי בְּכַתֵּב
 לֹא הָיָה הַעוֹלָם יְכוּל לַעֲמוֹד אֵלָּא קוֹל יי בִּפְנֵי בִּפְנֵי שֵׁל כָּל אֶחָד וְאֶחָד
 הַבְּחוּרִים לְפִי פָּחוּן וְהוֹקִינִים לְפִי פָּחוּן וְהַקְטִינִים לְפִי פָּחוּן. אָמַר הַקְדוּשׁ בְּרוּךְ
 הוּא לְיִשְׂרָאֵל לֹא בְּשִׁבִיל שִׁשְׁמַעְתֶּם קוֹלוֹת הַרְבֵּה תִּדְּוּ סְבוּרִים שְׁמָא אֱלוֹהוֹת
 הַרְבֵּה יֵשׁ בְּשָׁמַיִם אֵלָּא תִּדְּוּ יוֹדְעִים שְׁאֲנִי יי אֱלֹהֵיךָ שִׁנְאֵמַר אֲנִכִּי יי אֱלֹהֵיךָ.
 דְּבַר אַחַר אֲנִכִּי יי אֱלֹהֵיךָ הִדָּא הוּא דְכָתִיב פָּנִים בְּפָנִים הִבֵּר יי עִמָּכֶם. אָמַר
 רַבִּי אַבְדִּימִי דַּמֵּן הִיפָּה כִּבֵּי אֵלָּא מְלֹאכִים יִרְדוּ עִם הַקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא לְסִינֵי
 שִׁנְאֵמַר רַבֵּב אֵלֶּיךָ הַיְיִתִּי אֶלְפִי שִׁנְאֵן. הַנְּאִיִּם וְהַמְשִׁבָּהִים. לְפִי
 שְׁהָיוּ רַבִּים דְּחוּרֵי לָהֶם הַמְשִׁבָּה לֹמַר שִׁנְאֵן שִׁנְאֵן וְהַשְׁקֵט אֲרִי בָּם אֵין כְּתִיב
 בְּיַד אֵלָּא בְּאֶרֶץ דְּלִית אֲדוּנָו שֵׁל כָּל הַעוֹלָם בְּדָם. דְּבַר אַחַר יי בָּם רַבִּנּוּן
 אוֹמְרִין שְׁמוּ שִׁכְ אֱלֹהִים הָיָה מְעוּרָב עִם כָּל אֶחָד וְאֶחָד מִכָּאֵל וְנִבְרִיאֵל אָמַר
 הַקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא לְיִשְׂרָאֵל לֹא בְּשִׁבִיל שְׂרָאִיתֶם פָּנִים וְהַרְבֵּה תִּהְיוּ סוֹבְרִין
 שְׁמָא אֱלוֹהוֹת הַרְבֵּה בְּשָׁמַיִם דְּעוֹ שְׁאֲנִי הוּא יי אֶחָד שִׁנְאֵמַר אֲנִכִּי יי אֱלֹהֵיךָ.
 אָמַר רַבִּי טוֹבִיָּה בַר רַבִּי יִצְחָק אֲנִכִּי יי אֱלֹהֵיךָ שְׁעַל מַת בֵּן הוֹצֵאתִיךָ מֵאֶרֶץ
 מִצְרַיִם שֶׁתִּקְבַּל אֱלוֹהוֹתֵי עֲרִיף. דְּבַר אַחַר אֲנִכִּי יי אֱלֹהֵיךָ מִשְׁל קִבַּת מַלְבִּים
 שִׁנְשִׁבִית בֵּיךְ הַקְטִינִים וְכַא הַמְלִיךְ וְהַצִּינִיָּה לְאַחַר יָמִים בִּקְשׁ לִישָׂא אוֹתָהּ
 קְאִשָּׁה אָמְרָה לוֹ מַה אַתָּה נוֹתֵן לִי אָמַר לָהּ אִם אֵין לִי עֲלֶיךָ אֵלָּא שְׁפָדִיתִיךָ מִד
 הַלְסָמִים דְּזִי. דְּבַר אַחַר אֲנִכִּי יי אֱלֹהֵיךָ רַבִּי אַחָא בַר רַבִּי חֲנִינְיָ פָּתַח בּוֹ

ליל שבועות

שמעיה עמי ואדברה כמו שכתוב בעשרת הדבורות אמר רבי שמעון בן
 זדאוי אמר להם הקדוש ברוך הוא לישראל אלוהי אני על כל באי עולם אבר
 לא יחדתי שמי אלא עליכם אני נקרא אלהי אומות העולם אלא אלהי ישראל
 אמר רבי לוי שני דברים שאלו ישראל מקדמי הקדוש ברוך הוא שיראו כבודו
 והשמעו קולו ודין רואין את כבודו ושומעין את קולו שנאמר והאמרו הן
 הראנו "אלהינו את כבודו ואת גדלו. וכתוב ואת קולו שמענו מתוך האש
 וקרא היה בהם פח לעמוד שכיון שבאו לסיני ונגלה להם פתחה נשמתם על
 שדבר עמהם שנאמר נפשו יצאה בדברו. אבל התורה בקשה עליהם רחמים
 מלפני הקדוש ברוך הוא מלך משיא בתו והורג אנשי ביתו כל העולם כולו
 שמחים ובניק מתים מד חרה נשמתו שנאמר תורת ה' תמימה משיבת נפש.
 אמר רבי לוי וכי לא היה גלוי לפני המקום שאם הוא מראה כבודו לישראל
 ומשמעין קולו שאינן יכולין לעמוד אלא צפה הקדוש ברוך הוא שהן עתידין
 לעשות עבודה זרה שלא יהו אומרים אלו הראנו את כבודו ואת גדלו והשמענו
 את קולו לא היינו עושים עבודה זרה לכך נאמר שמעיה עמי ואדברה. דבר
 אחר אנכי ה' אלהיך אמר רבי אבהו משל למלך בשר ודם מולך ויש לו אב
 או אח או בן אמר הקדוש ברוך הוא אני אני בן אני ראשון שאין לי אב ואני
 אחרון שאין לי אח ומלפניו אין אלהים שאין לי בן דבר אחר אנכי "אלהיך
 הדא הוא דכתיב אנכי הגדתי והושעתי והשמעתי וגומר. אנכי הגדתי למצרים
 שברחתי פניו שישמעו וירדפו אחריכם ויטבעו בים שנאמר ויגד למלך מצרים
 כי ברח העם והושעתי אתכם שנאמר וישע ה' ביום ההוא את ישראל.
 והשמעתי לאומות העולם שנאמר שמעו עמים ורצונו. ואין בהם זר שנאמר
 וישלח משה את חותנו מיד בחדש השלישי ואתם עדי נאם ה' ואני אל. אנכי
 ה' אלהיך משל למלך בשר ודם שנכנס למדינה מכבדין אותה ומרביצין אותה
 ומעטרין אותה ומפרישין קיטאות ובלים נאים ומדליקין נרות אמר הקדוש
 ברוך הוא אני אני בן אלא נכנסתי בעולמי פירשתי קיטאות שנאמר הנוטה
 פדוק שמים הדלקתי נרות שנאמר ויאמר אלהים יהי מאורות. רבצתי מים
 שנאמר יקו המים. עטרתי כל מה שעשיתי שנאמר. ויכלו השמים והארץ
 וכל צבאם. אנכי ה' אלהיך מלך בשר ודם בונה פלטין שאינו יכול דחזין
 אותו ממקומו אני אני בך שנאמר אני עשיתי ואני אשא ואני אסבול ואמלט
 אני עשיתי שנאמר ועש האלהים לאדם ולאשתו. ואני אשא. ויקח אלהים
 את האדם. דבר אחר אני עשיתי כי נהמתי כי עשיתים. ואני אשא נח שנאמר
 ויסגור ה' בעדו ואני אסבול שנאמר וירד ה' לראות ארת העיר ואת המגדל
 ואמלט לאברהם שנאמר ויאמר ה' אקוי אני ה' אשר הוצאתיך מאור בשדים.
 דבר אחר אני עשיתי לישראל שנאמר הוא עשה ויכוננו. ואני אשא שנאמר
 ואשא אתכם על בנפי נשרים. אני אסבול בעגל. ואמלט שנאמר ויאמר ה'
 סלחתי בדברך. דבר אחר מלך בשר ודם יוצא לאמירה יוצא יחיד. גלחם
 ויצאין עמו רבי רבבות ותקדוש ברוך הוא אינו בן אלא כשיוצא למלחמה
 יוצא לעצמו שנאמר ה' איש מלחמה. וקשהוא יוצא לתת תורה בסיני יצא

ליל שבועות

עמו רבי רבבות שנאמר רבב אלהים רבותים אלפי שאנן. דבר אחר אנכי ה' אלהיך. הלא הוא דכתיב ארניה שאג מי לא יירא וזהו דכתיב מי לא ייראך מלך הגוים כי לך יאתה אמרו הנביאים לירמיהו מה ראית לומר מלך הגוים כד הנביאים קודין אותו מלך ישראל ואתה קורא אותו מלך הגוים אמר להן שמעתי ממנו נביא לגוים נתמיד. ואני אמרתי מלך הגוים לומר אם של בניו ועל בני ביתו לא חס על אחרים הוא חס שנאמר נזרא אלהים ממקדשיה מי לא ייראך מלך הגוים מי לא יתירא ממך. משל לדניסמוס שמלא פיסו והובים והיה עומד וצוח מי שהוא מבקש יבא וישאל והיו הכל שומעים ובורחים לומר כשיבא ליפרע ממי שלוח מי יוכל לעמוד בך בבניבול יד הקדוש ברוך הוא לסיני ליתן הדברות שלא יהיה העולם מתמוטט שנאמר ארץ העשה אף שמים נטפו וכן הרים נזלו מפני ה' וכן עמדו שמים רופפו. וישאל מרתיתין שנאמר ויחדר כל העם וההר מרתת שנאמר ויחדר כל ההר אמר כל אלו למח אלא מפני שדבר דברות של חיים. והנביא צוח ארניה שאג מי לא יירא אמר רבי ירמיה ומה אם בשעה שהוא נותן חיים לעולם ארץ רעשה כשיבא לפרוע מן הרשעים שעברו על דברי תורה על אחת כמה וכמה שנאמר לפני ועמו מי יעמוד. ומי מכלבל את יום בואו. כשהוא רצוי אין ברוה יכולה לעמוד בלבו כשהוא קם בתרון אפו מי יעמוד לפניו הוי מי לא ייראך מלך הגוים. דבר אחר ארניה שאג הלא הוא דכתיב אחרי ה' ירכו פאריה ושאג. אמר רבי סימון משל למלך שנגנבם בפלטיין שלו שמעה מטרוניא שלו ונתנה מקום והיתה מרתתת אם המטרוניא מתיראה מה יעשו השפחות והעבדים בך בשנגלה הקדוש ברוך הוא ליתן תורה לישראל שמעו קולו ומתו שנאמר בפשי יצאה בדרך ארץ ישראל בך אומות העולם עד אחת כמה וכמה. דבר אחר ארניה שאג אמרי רבנן בשם רבי הושעיא שאל בלצא את רע אל מהיכן הרעש נעשה אמר ליה בשעה שהקדוש ברוך הוא מסתפל בבתי עבודה זרה ובאומות היאך נתנוין בשקט ובשקנה בעולם ורואה ביתו הרב ונתן בידם של ערלים כביבול הוא מקנא ושואג ומיד השמים והארץ רועשים שנאמר מציון ישאג ומירושלים יתן קולו. וישאל מה היו עושים כביבול הוא מגין עליהם שנאמר וחי מחסה לעמו. דבר אחר ארניה שאג. בא וראה ביה נקרא ארניה שנאמר הוי אריאל אריאל ומלכות בית דוד נקרא ארניה שנאמר מה אמך לביאה בין אריות רבצה ישראל נקרא ארניה שנאמר גור ארניה והודרה ונכונבצר נקרא ארניה שנאמר עקה ארניה מסבכו והחריב בית המקדש ונמל מלכות בית דוד והגלה את ישראל והקדוש ברוך הוא אומר איה מעון אריות היכן חס בני באותה שעה שאג ושאג על גורו. דבר אחר ארניה שאג אמר הקדוש ברוך הוא לישראל מקבדין אתם עשרת הדברות אמרו לו הן שנאמר עלי עשור ועלי נבל עלי לקבל עשרת הדברות ומהו ה' אלהים דבר מי לא יבא אמר רבי אבהו בשם רבי יוחנן בשנתן הקדוש ברוך הוא את התורה צפור לא צוח. עוף לא כרח. שור לא געה. אופנים לא עפו שרפים לא אמרו קדוש. חים לא נודעו. הפירות לא דברו אלא העולם שותק ומחריש

לול שבועות

ויצא תקול אנכי ה אלהיך וכן הוא אומר את הדברים האלה יצא אל כל
קהלכם קול גדול וכו' יסף. אמר רבי שמעון בן לקיש מהו ולא יסף אלא
בשארם קרא להכרו יש לקולו בת קול והקול שהיה יוצא מפי הקדוש ברוך
הוא לא היה לקולו בת קול ואם תמה אמה על זו הרי אלהיו בשבא לברמל
כנס כל הפומרים ואמר להם קראו בקול גדול כי אלהים הוא מה עשה
תקדוש ברוך הוא הדמים כל העולם והשתיק העליונים והתחתונים והיה
העולם תודו ובהו כאלו לא היה ברוך בעולם שנאמר אין קול ואין עונה
ואין קשב שאם ידבר הם אומרים הפעל עננו על אחת כמה וכמה בשדבר
תקדוש ברוך הוא על סיני השתיק כל העולם כדי שידעו הפירות שאין חוץ
ממנו ואמר אנכי ה אלהיך. ולעתיד לבא כתוב אנכי אנכי הוא מנתקמם:

עין יעקב לשבועות. מסכת שבת

אמר רב אדא בר אבהו משה בהשכמה עלה ובהשכמה ירד. בהשכמה
עלה וכתוב וישכם משה בבקר ויעל אל ה' סיני בהשכמה ירד
דכתיב לך רד ועלית אמה ואהרן עמד מקיש ירידה לעלייה מה עלייה
בהשכמה אף ירידה בהשכמה. תנו רבנן בר פחדש ניתנו עשרת הדברות
לישראל רבי יוסי אומר בו בו אמר רבא דכולי עלמא בראש חדש אתו
למדבר סיני כתיב הלא ביום הזה באו מדבר סיני וכתוב התם החדש הזה
קדם ראש חדשים מה להלן ראש חדש אף באן ראש חדש ולכולי עלמא
בשבת ניתנה תורה לישראל כתיב הלא זכור את יום השבת לקדשו וכתוב
התם ויאמר משה אל העם זכור את יום וגומר מה להלן בעצמו של יום
אף באן בעצמו של יום כי פליגי בקבועא דירחא רבי יוסי סבר בחד בשבא
איקבע ירחא ובחד בשבא לא אמר להו ולא מידי משום חולשא דאורחא
כתרי בשבא אמר להו ואתם תהיו לי ממלכת כהנים בתלתא בשבא אמר
להו מצות הנגלה בד' עביר פרישה. ורבנן סברי כתרי בשבא איקבע ירחא
כתרי בשבא לא אמר ליה ולא מידי משום חולשא דאורחא ובתלתא אמר
להו ואתם תהיו לי בד' אמר ליה מצות הנגלה בה' עביר פרישה. מתיבי
וקבשטם היום ומחר. קשיא לרבי יוסי יום אחד הוסיף משה מדעתו דתניא
ג' דברים עשה משה מדעתו והסכים הקדוש ברוך הוא עמו הוסיף יום אחד
מדעתו מאי דרש היום ומחר היום כמחר מה למחר לילו עמו אף היום לילו
עמו ולילה דהאידינא נפק ליה שמע מינה תרי יומי לבר מהאידינא ומנא לן
דחסיפם תקדוש ברוך הוא עמו דלא שריא שכינה עד צפרא דשבתא. פירש
מן האשה מאי דרש נשא קין בעצמו אמר ומה ישראל שלא דברה שכינה
עמהם אלא שעה אחת וקבע להם זמן אמרה תורה אל תגשו אל אשה
אני שפיר שעה ושעה שכינה מדברת עמי ואינו קובע לי זמן על אחת כמה
וכמה ומנא לן דחסיפם תקדוש ברוך הוא על ידו דכתיב לך אמר להם שובו
לכם לאהליכם וכתוב בתריה ואפה פה עמד עמדי ואית דאמרי פה אל פה
אדבר בו. שפיר את הלוחות מאי דרש אמר ומה פסח שהוא אחד מתרי
מצות אמרה תורה כל בן נכר לא יאכל בו. התורה בלה וישראל מותרים

ליל שבועות

על אחת כמה וכמה. ומנא לן דהסכים הקדוש ברוך הוא ע"י שנאמר אשר
 שפרת ואמר ר"ל ישר פתך ששפרת תא שמע והיו נכונים ביום ה' לשי קשיא
 לרפי יוסי הא אמרין יום אחד הוסיף משה מדעתו: ת"ש ג' בחדש וב' בשבת
 קשיא לרבנן אמר ליה רבנן הוא מגי רפי יוסי היא. ג' למאי
 לבדתנאי וישב משה את דברי העם אל ה' וכתוב ויגד משה את דברי העם
 אל ה' מה אמר ליה הקדוש ברוך הוא למשה ומה אמר משה לישראל ומה
 אמרו ישראל למשה ומה השיב משה לפני הגבורה זו מצורת הגבלה דברי
 רפי יוסי פר יהודה רפי אמר פתחלה פירש עונשה וכתוב וישב משה דברים
 שמשבבין דעתו של אדם. ולבסוף פירש מתן שכרה וכתוב ויגד משה דברים
 שמישבין לבו של אדם באגדה ואיכא דאמרי פתחלה פירש מתן שכרה
 דכתוב וישב משה דברים שמישבין דעתו של אדם ולבסוף פירש עונשה:
 דכתוב ויגד משה דברים שקשין לאדם בגידין ת"ש ששי ששי בחדש ששי
 בשבת קשיא לרבנן הא נמי רפי יוסי היא ששי למאי רבא אמר לחגייתן רב
 אחא בר יעקב אמר למסען וקא מפלגי בשבת דמרה דכתוב באשר צוה ה'
 אלדודו ואמר רב יהודה אמר רב באשר צוה במרה מר סבר אשבתא איפקוד
 אתחומין לא איפקוד ומר סבר אתחומין נמי איפקוד:

תא שמע ניסן שבו יצאו ישראל ממצרים ב"ד שחטו פסחיהם ובט'ו יצאו
 ולערב לקו בכורות. לערב סלקא דעתך אלא מבערב לקו בכורות ואותו
 היום ד' בשבת היה מדרמסר בניסן ה' בשבת ריש ירחא דאייר שבתא וריש
 ירחא דסיון חד בשבת קשיא לרבנן אמרי לך רבנן אייר דנהויא שפא עבורי
 עבודה. ת"ש ויהי בחדש הא' בשנה השנית בא' לחדש הגס המשפן תנא
 אותו היום נשל עשרה עמדות ראשון למעשה בראשית. ראשון לנשיאים.
 ראשון לכהונה. ראשון לעבודה. ראשון לירידת האש ראשון לאכילת קדשים.
 ראשון לשבון שכינה. ראשון לברך את ישראל. ראשון לאיסור הבמות.
 ראשון לחדשים. ומדרש ירחא דניסן דחאי שפא חד בשבתא דאשתקד ד
 בשבא דתניא אחרים אומרים אין בין עצרת לעצרת ואין בין ראש השנה
 לראש השנה אלא ד' ימים בלבד ואם היתה שנה מעוברת הנה ליה ריש
 דירחא דאייר מעלי שבתא וריש ירחא דסיון שבתא קשיא בין לרפי יוסי בין
 לרבנן. לרפי יוסי ז' חסרי עבוד לרבנן ח' חסרי עבוד:

ירש ההוא גלילאה עליה דרב חסדא בריה רחמנא דיהב אוריין תליתאי לעם
 תליתאי על ד' תליתאי ביום תליתאי בירחא תליתאי כמאן רבנן
 מתניבין בתחמית הדר אמר רבי אבדימי בר חמא מלמד שפפה הקדוש
 ברוך הוא עליהם את הדר כגניית ואמר להם אם אתם מקבלים התורה מוטב
 ואם לאו שם תהא קבורתכם. אמר רבי אחא בר יעקב כמאן מדעא רבא
 לאורייתא. אמר רב אף על פי כן הדר קבלה בימי אשורוש דכתוב קיימי
 וקבלו היהודים קימו מה שקבלו כבר:

אמר חזקיה מאי דכתוב משמים השמעת דין ארץ יראה ושקטה אם יראה
 למה שקטה ואם שקטה למה יראה: אלא פתחלה יראה ולבסוף שקטה
 ולמה יראה כדריש לקיש דאמר ריש לקיש מאי דכתוב ויהי ערב ויהי בקר

ליל שבועות

יום הששי הא יתירה למה לי מלמד שהתנה הקדוש ברוך הוא עם מעשה
בראשית ואמר להם אם ישראל מקבלין את התורה אתם מתקיימין. ואם לאו
אני מחזיר אתכם לתוהו ובוהו:

ר' רבי סימאי בשעה שהקדימו ישראל נעשה לנשמע באו ששים רבוא
של מלאכי השרת לכל אחד ואחד מישראל קשרו לו ב' כתרים אחד
בנגד נעשה ואחד בנגד נשמע וכיון שחטאו ישראל ירדו קרב רבוא מלאכי
הקלה ופרקום שנאמר ויתנצלו בני ישראל את עדים מהר חורב. אמר רב
המא בר חנינא בחורב מענו בחורב פרקו בחורב מענו כדאמרין בחורב
פרקו דכתיב ויתנצלו בני ישראל וגומר. אמר רבי יוחנן וכלן זכה משה ונטלן
דסמיה ליה ומשה יקח את האהל אמר ריש לקיש ועתיד הקדוש ברוך הוא
להחיות לנו שנאמר ופרויה ה' ישכונן ויבאו ציון ברנה ושמחת עולם על
ראשם ששון ושמחה ושיגו ונסו וכו' ונאנחה שמחה שמעולם על ראשם אמר
רבי אלעזר בשעה שהקדימו ישראל נעשה לנשמע יצתה בת קול ואמרה
להם מי גילה דבני רז שמלאכי השרת משתמשין בו דכתיב ברכו ה' מלאכיו
גבורי כח עשי דברו לשמוע בקול דברו ברישא עשי והדר לשמוע:

אמר רב המא בר חנינא מאי דכתיב כתפוח פתוח בעצי הער וגומר. למה נמשלו
ישראל לתפוח לוטר לך מה תפוח זה פרוי קודם לעליו אף ישראל
הקדימו נעשה לנשמע. והוא מינא דחזייה לרבא דקא מעיין בשמעתא ויתבא
אצבעתא דידה תותי ברעיה וקמייץ בהו וקא מבועין אצבעתיה דמא אמר ליה
עמא פחזא דקדמיתו סומיכו לאודניכו אפתי בסתותיכו קמיתו ברישא
איבעי לכו למשמע אי מציתו קבליתו ואי לא לא קבליתו. אמר ליה אנן
דסנינן בשלמיתא בתיב בן תומת ישראלים הנך אינשי דסגן בעלילותא
בתיב בהו וסלף בוגדים ישדם:

אמר רבי שמואל בר נחמני אמר רבי יונתן מאי דכתיב לבבתי אחותי בלה
לבבתי כאחת מעיניך בתחלה באחד מעיניך לבשתעשי בשתי עניך
אמר עולא עלובה בלה מונה בתוך חופתה אמר רב מרי בריה דבת שמואל
מאי קרא עד שהמלך במסכו וגומר. אמר רב ועדיין חביבתא היא גפן דכתיב
נתן ולא כתיב הסריח:

תני רבנן הנעלבים ואינם עולבים שומעים הרפתם ואינם משיבים עושים
מאהבה ושומחים פיסורים עליהם הכתוב אומר ואותביו בצאת השמש
בגוברתו. אמר רבי יוחנן מאי דכתיב אדני יתן אמר המבשרות צבא רב כל
דבור ודבור שיצא מפי הגבורה נחלק לשבעים לשונות תנא דבי רבי ישמעאל
ובפמיש ופוצץ סלע מה פמיש זה נחלק לכמה ניצוצות אף כל דבור ודבור
שיצא מפי הקדוש ברוך הוא נחלק לשבעים לשונות אמר רב חננאל בר
פפא מאי דכתיב שמעו פי גיירים אדבר למה נמשלו דברי תורה לנגיד לוטר
לך מה נגיד זה יש בו להמית ולהחיות אף דברי תורה יש בה להמית
ולהחיות היינו דאמר רבא למיימינים בה סמא דחיי למשמאילים בה סמא
דמתא. דבר אחר נגידים כל דבור ודבור ושיצא מפי הקדוש ברוך הוא

קישו' ס'

ליל שבועות

קושרים לו שני פתרים. אמר רבי יהושע בן לוי מאי דכתיב צרור המור הדי
לי בין שדי ילין. אמרה ננסת ישראל לפני הקדוש ברוך הוא רבוננו של עולם
אף על פי שמציר ומימר לי דודי בין שדי ילין אשכול הנופר דודי לי בכרמי
עין גדי מי שתפל שלו מכפר לי על עון גדי שכרמתי לי מאי משמע דהאי
כרמי לישנא דמכניש הוא אמר מר זוטרא בריה דרב נחמן כדתנן פסא של
פובס שפוזמין עליו את הפלים ואמר רבי יהושע בן לוי מאי דכתיב לחן
בשנות הבשם כל דבור ודבור שיצא מפי הקדוש ברוך הוא נתמלא כל
העולם בלו בשמים וכיון שמדבור אחד נתמלא דבור שני להיכן הלך הוציא
הקדוש ברוך הוא רוח מאוצרותיו והיה מעביר ראשון ראשון שנאמר שבתותיו
שושנים נוספות מור עובר אל תקרי שושנים אלא שושנים. ואמר רבי יוסי
בר לוי כל דבור ודבור שיצא מפי הקדוש ברוך הוא יצאתה נשמתן של
ישראל שנאמר נפשי יצאה בדברו ומאחר שמדבור ראשון יצאה נשמתן דבור
שני היאך קבלו הוריד מל שעתיד להחיות בו מתים והחיה אותם שנאמר
נשם נדבות תניף אלהים נחלתך ונלאה אמה פוננתה ואמר ר' יהושע בן לוי
כל דבור ודבור שיצא מפי הקדוש ברוך הוא חזרו ישראל באחריתם יב מיל
והיו מלאכי השרת מודין אותם שנאמר מלכי צבאות ידון ידון אל תקרי
ידון אלא ידון :

ואמר רבי יהושע בן לוי בשעה שעלה משה למרום אמרו מלאכי השרת
לפני הקדוש ברוך הוא רבוננו של עולם מה לילוד אשה בינינו אמר
להם לקבל התורה בא אמרו לפניו המדה גנוזה לך מששת ימי בראשית
תתקעדי וזרות קודם שנברא העולם אתה מבקש ליתנה לבשר דם מה אנול
פי תזכרנו וכן אדם כי תקדנו. ה' אדונינו מה אדיר שמך בכל הארץ אשר
תנה הודך על השמים. אמר ליה הקדוש ברוך הוא למשה החזר להם תשובה
אמר לפניו רבוננו של עולם מתירא אני שמא ישרפוני בהכל שבפיהם אמר
ליה יאהו בכסא כבודי ותחזר להם תשובה שנאמר מאחו בני כסא פרשו
עליו עננו ואמר רבי תנחום מלמד שפירש שדי מיו שכנינו ועננו עליו אמר
לפניו רבוננו של עולם תורה שאפה נותן לי מה כתיב בה אנכי ה' אלהיך
אשר הוצאתיך מארץ מצרים. אמר להם למצרים ירדתם. לפרעה השמעפתם
תורה למה תהא לכם. שוב מה כתיב בה לא יהיה לך אלהים אחרים בין
העמים אתם שרוים שעובדין עבדת אלילים שוב מה כתיב בה זכור את יום
השבת לקדשו כלום אתם עושים מלאכה שאתם צריבין שבות. שוב מה
כתיב בה לא תשא משא ומתן יש ביניכם. שוב מה כתיב בה כבוד את אביך
ואת אמך אב ואם יש לכם. שוב מה כתיב בה לא תרצח לא תנאף לא תגנב
קנאה יש ביניכם יצר הרע יש ביניכם משא ומתן יש ביניכם מד הדודי לו
דנקבה שנאמר יי אדונינו מה אדיר וגומר ואלו תנה הודך על השמים לא
כתיב מד כל א' וא' נעשה לו אוהב ומסר לו דבר שנאמר עליה למרום
שביה שבי לקחת מתנות באדם בשבר שקראוה אדם לקחת מתנות. ואף
מלאך נמות מסר לו דבר שנאמר ויתנו אה תקמרת ויכפר על העם ואומר

ליל שבועות

יעמוד בין המתים ובין החיים ונזמר. אי לאו דאמר ליה מנא הוה דע:
 ואמר רבי יהושע בן לוי בשעה שיברד משה מלפני הקדוש ברוך הוא בא ששון
 ואמר לפניו רבונו של עולם תורה היכן היא אמר ליה נתתיה דארץ הלך
 אצל ארץ אמר ליה תורה היכן היא אמר ליה אלהים היכן דרבה ונזמר הלך
 אצל ים ואמר ליה אין עמדי. הלך אצל תהום ואמר ליה אין פי שנאמר תהום
 אמר לא כי היא. וים אמר אין עמדי אברון ומות אמרו באונינו שמענו שמעה
 חזר ואמר לפני הקדוש ברוך הוא רבונו של עולם תפשתני בכל הארץ ולא
 מצאתיה אמר ליה לך אצל בן עמרם. הלך אצל משה ואמר ליה תורה שנתן
 לך הקדוש ברוך הוא. היכן היא. אמר ליה ובי מה אני שנתן לי הקדוש ברוך
 הוא. תורה אמר ליה הקדוש ברוך הוא למשה משה בראי אפתה. אמר לפניו
 רבונו של עולם חמדה ננוה יש לך שאפתה משתעשע בה בכך יום אני אהויק
 טובה לעצמי אמר לו הקדוש ברוך הוא למשה הואיל ומעמדת עצמך תקרא
 על שמך שנאמר זכרו תורת משה עבדי וגו'. אמר רבי יהושע בן לוי בשעה
 שעלה משה מרום מצאו להקדוש ברוך הוא שהיה קושר כתרים לאותיות
 אמר ליה משה אין שלום בעירך אמר לפניו בלום יש עבד שנותן שלום קרבו
 אמר לו הנה לך לעזובני מד אמר לו ועתה יגדל נא פח באשר דברת:

אמר ליה החווא מרבנן לרב פהנא מי שמינע קד מאי הר סיני אמר לו הר שעשה
 בו נסים לישראל הר ניסאי מבעי ליה אלא הר שנעשה סימן טוב לישראל
 הר סימנאי מיבעי ליה אמר ליה מאי שעמא לא שכיחת קמיה דרב פפא
 ורב הונא בריה דרבי יהושע דמעייני פאגדתא רב הסדא ורבה בריה
 דרב הונא דאמרי כתיביהו מאי הר סיני הר שירדה שנאה
 לאומות העולם עובדי אלילים עקיו והיינו דאמר רבי יוסי בר חנינא ה' שמות
 יש לו מדבר ציון שנאטוו ישראל עליו מדבר קדש שנתקדשו ישראל עליו.
 מדבר קדש שנתקדשו ישראל עליו מדבר קדמות שנתנה קדומה עקיו. מדבר
 פראן שפרו ורבו עליו ישראל. מדבר סיני שירדה שנאה לאומות העולם עובדי
 אלילים עליו ומה שמו חורב שמו ופליגא דרבי אבהו דאמר רבי אבהו הר סיני
 שמו ולמה נקרא הר חורב שירדה חורבא לאומות העולם עובדי אלילים
 עליו:

סדר תרי"ג מצות

וארץ לומר סדר"ג מלות זכוונה לשמור ולפסח ולמיים ולא הקצ"ס מנצק ממשנה טובה למעט:

(ב) מצות פריה ורבייה.	ולא אכיל מן הפסח לנר
(ג) מצות מילה.	(ג) שלא תושב. (ט) שלא להוציא
לאכול גיד הנשה.	מבשר הפסח הוציא.
(ד) מצות קדוש החדש.	(כ) שלא לשבור עצם מן
(ה) מצות שחיטת הפסח.	הפסח. (כב) שלא יאכל
בארבעה עשר בניסן.	ערל מן הפסח כג שלא
(ו) מצות אכילת בשר	הפסח לאכול חמץ בפסח.
הפסח כליל חמשה עשר	(כד) שלא יראה לנו חמץ
(ז) מצות השבתת	בפסח. (ד) שלא לצאת
חמץ.	(ה) מצות אכילת
(ט) מצות קדוש	בשבת חויץ לתחום. (כז)
בכורות בארץ ישראל.	מצות האמנה במציאות
(י) מצות ספור יציאת	השם. (כח) מצות קדוש
מצרים.	שבת בדברים. (כט) מצות
(יא) מצות פדיון	כבוד אב ואם. (ל) שלא
פטר חמור.	נאמין באלה בלתי השם
(יב) מצות פטר חמור.	לבדו. (לג) שלא לעשות
(יג) מצות לאכול הפסח	פסל. (לד) שלא להשתחות
נא ומבושל.	(טו) שלא לעבודת אלילים. (לז) שלא
(יד) מצות אכילת	להותיר בשר הפסח עד
בקר.	(טז) שלא ימצא
(טו) מצות חמץ ברשותינו בפסח.	(טז) שלא לשבע לשוא.
(טז) מצות לאכול מבלדבר	(טז) שלא לעשות מלאכה
שיש בו חמץ.	(טז) שלא בשבת. (נ) שלא להרוג
(יז) מצות לאכול מן הפסח	נקי. (נא) שלא לגלות ערות
לישראל מומר.	(נב) שלא ללבוש

פֶּשַׁע מִיִּשְׂרָאֵל. (ב)	שְׁלֵא בֵּית דִּין לְדוֹן בְּדִין נוֹשֵׂא
לְדַעוּד שְׂקָר. (ג)	שְׁכָר וְשׂוֹכֵר. (ו)
לְהַמִּיד. (ד)	שְׁלֵא לַעֲשׂוֹת בֵּית דִּין לְדוֹן בְּדִין
צוּרַת אֲרָם אֶפִּילוֹ לְנוֹי.	הַשּׁוֹאֵל. (ה)
שְׁלֵא לְבַנּוֹת אֲבִנֵי נָזִוִּית	לְדוֹן בְּדִין הַמַּפְתָּה.
בַּמּוֹבַח. (ו)	שְׁלֵא לְמַכּוֹר אֶמֶר
עַל הַמּוֹבַח. (ז)	הַעֲבִירָה הַקּוֹנֶה אוֹתָהּ
עִבְד עֲבָרִי. (ח)	מִיד הָאֵב. (ט)
בְּפִסְעוֹד שֶׁל אִמָּה הַעֲבִירָה.	שְׂאֵר כְּסוּת וְעוֹנָה.
מִצְוֹת פְּדִיּוֹן אֶמֶר	שְׁלֵא לְהַכּוֹת אֵב וְאִם.
לְעֵבֶרִיהָ. (י)	שְׁלֵא לְאֹכֵל שׂוֹר
דִּין לְהַרְגוֹ בְּחֶנֶק הַמַּחְיֵב.	הַנֶּסְכֵּל. (יא)
מִצְוֹת דִּינֵי קְנָסוֹת.	מַכְשֵׁף. (יב)
מִצְוֹת בֵּית דִּין לְהַרְגוֹ	הַגֵּר בְּדַבָּרִים. (יג)
בְּסִיף הַמַּחְיֵב. (יד)	לְהוֹנוֹת הַגֵּר בְּמָמוֹן.
בֵּית דִּין לְדוֹן דִּין בְּהֵמָה	שְׁלֵא לְעַנּוֹת יְתוּמִים
שְׁהוּיָקָה שְׁלֵא בְּדַרְבָּה.	יֵאֱלָמְנוֹת. (טו)
מִצְוֹת בֵּית דִּין לְדוֹן	הַלּוֹאֵה לְעֵנִי. (טז)
בְּנִיִּקֵי הַבּוֹר. (טז)	הַשְּׂוִיָּה אַחֲרֵי רַבִּים.
דִּין לְדוֹן נֶגֶב בֵּת שְׁלוּמִים	מִצְוֹת פְּרוֹק מִשָּׂא. (טז)
אוּ בְמִתָּהּ. (יז)	מִצְוֹת שְׂמִיטַת קַרְקָעוֹת.
דִּין לְדוֹן בְּנוֹמֵי מִבְּעָה.	מִצְוֹת שְׁבִיתָה בְּשֶׁבֶת.
מִצְוֹת בֵּית דִּין לְדוֹן	מִצְוֹת הַגִּינָה בְּרִנְדָּלִים.
בְּנֵי הַיָּאֵשׁ. (יח)	מִצְוֹת הַבָּאֵת בְּכּוֹרִים.
דִּין לְדוֹן בְּדִין שׁוֹמֵר חֲנָם.	שְׁלֵא יִתְבַּע חוֹב מֵעֵנִי
מִצְוֹת בֵּית דִּין לְדוֹן	שְׂאִין לוֹ מֵה לְפָרוֹעַ.
בְּדִין מוֹעֵז וְנִמְעֵז. (יט)	שְׁלֵא יִשְׁתֵּי יָד בֵּין לְוָה

לַמְלוּחַ בְּרֵבִית. (עט) שְׁלֹא בְעוֹד שֶׁהָמִין בְּרֵשׁוֹתֵינוּ.
 לְקַדֵּל הַדִּין. (עו) לֹא וְשֹׁלֵא יִנִּיחַ אִמּוֹרֵי הַפֶּסַח
 וְהַכֹּרֶת הַשֵּׁם. (עז) שְׁלֹא לְפֶסֶל בְּלִינָה. (עח) שְׁלֹא
 לְקַדֵּל הַנְּשִׂיא. (עט) שְׁלֹא לְבִשֵׁל בְּשֵׁר בְּחֵלֶב.
 לְהַקְדִּים הַקִּי הַתְּבוּאוֹת. (עז) שְׁלֹא לְכַרוֹת בְּרֵית
 (עט) שְׁלֹא לְאֹכֹל טְרִיפָה. לְשַׁבַּעַת עַמְּמִיא וְכֹן לְכָל
 (ס) שְׁלֹא לְשִׁמוֹעַ טַעֲנַת עוֹבְדֵי כּוֹסִים: (עז) שְׁלֹא
 בְעַל דִּין שְׁלֹא בְּפָנָי בְּעַל לְהוֹשִׁיב עוֹבְדֵי כּוֹסִים
 דִּינוֹ. (עח) שְׁלֹא יַעֲיֹד בְּעַל בְּאַרְצֵנוּ: (עט) מְצוֹת בְּנֵן
 עֲבָרָה. (עז) שְׁלֹא לְנִטּוֹת בֵּית הַבְּחִירָה: (עח) מְצוֹת
 אַחֲרֵי רֵבִים בְּדִינֵינֵינֵפְשׁוֹת סְדוּר לְהַסְתֵּפְנִים לְכּוֹנֵה
 בְּשִׁבִיל אֶחָד. (עז) שְׁלֹא זָכָה לְפָנָי יִי בְּכָל שַׁבָּת:
 יִלְמַד חוֹבָה מִי שְׁלֹמֹד. (עח) שְׁלֹא לְהוֹצִיא בְּדֵי
 זְכוֹת תְּהַלָּה בְּדִינֵי הָאָרוֹן מִמֶּנּוּ: (עט) מְצוֹת
 נַפְשׁוֹת. (עז) שְׁלֹא לְרַחֵם עַרִיבֵת נְרוֹת בְּמִקְדָּשׁ:
 עַל עֲנֵי בְדִין. (עט) שְׁלֹא (עז) מְצוֹת לְבִישֵׁת בְּגָדֵי
 לְהַטּוֹת מִשְׁפַּט חוֹטֵא כְּהֹנִים: (עח) מְצוֹת אֲכִילַת
 מִפְּנֵי רִשְׁעוֹ. (עז) שְׁלֹא בְּשֵׁר הַטָּאֵת וְאֲשָׁם:
 לְחַתּוֹד הַדִּין בְּאוֹמֵד. (עח) מְצוֹת הַקְּטָרֶת קְטָרֶת.
 הַדְּעַת. (עז) שְׁלֹא לְקַח (עח) שְׁלֹא יִזַּח הַחֹשֶׁן מֵעַל
 שׁוֹחַד. (עט) שְׁלֹא לְשַׁבַּע הָאֵפוֹד: (עז) שְׁלֹא לְקַרֹּעַ
 בְּעִבּוֹדֵת אֱלֹהִים. הַמְעִיל שֶׁל כְּהֹנִים:
 (עט) שְׁלֹא לְהַדִּיחַ בְּנֵי (עז) שְׁלֹא יֹאכַל זֶר בְּשֵׁר
 יִשְׂרָאֵל אַחֲרֵי עֲבוֹדַת כּוֹסִים. קְדָשֵׁי הַקְּדָשִׁים. (עט) שְׁלֹא
 (עז) שְׁלֹא יִשְׁחַט שֶׁהַפֶּסַח לְהַקְטִיר וּלְהַקְרִיב עַל
 בְּאַרְבָּעָה עָשָׂר בְּנֵי סֶזְמִיחַ הַזֶּהָב: (עח) מְצוֹת

תינת מחצית השקל
 שנה. (ק) מצות קדוש
 דים ורגלים לפני
 בודה. (קס) מצות משיחת
 הנגים גדלים ומלכים
 שמן המשחה. (קט) מצות
 צביתת הארץ בשנת
 השמטה. (קי) שלא יסוף
 בשמן המשחה. (קיא)
 לא לעשות במתכונת
 שמן המשחה. (קיב) שלא
 עשות במתכונת
 הקטורת. (קיג) שלא לאכול
 לשמות הקרובת
 צבודה ורה. (קיד) שלא
 אכול בשר בחלב.
 (קטו) שלא יעשו בית דין
 משפט מות בשבת. (קטז)
 מצות מעשה העולה.
 (קיז) מצות קרבן מנחה.
 (קיח) מצות מליחת הקרבן.
 (קיט) מצות קרבן בית דין
 שטעו בהוראה. (קכ) מצות
 קרבן השאת ליהוד ששנג
 במצות לא תעשה
 שחובין עליה כרת. (קכא)

מצות עדות. (קכב) מצות
 קרבן עולה ויורה. (קכג)
 מצות תוספת חומש
 לאוכל מן התרומה או
 מועל בה. (קכד) מצות קרבן
 אשם תלוי. (קכה) מצות
 קרבן אשם ודאי. (קכו) מצות
 השבת הגול. (קכז) שלא
 להקריב קרבן שאור
 או דבש. (קכח) שלא
 להקריב קרבן בלא מלח
 שלא להבדיל
 בהשאת העוף. (קכט) שלא
 לתן שמן זית במנחת
 חוטא. (קל) שלא לתת
 לבונה במנחת חוטא.
 (קלב) מצות הרמת הדשן.
 (קלג) מצות הדלקת אש
 על המזבח בכל יום.
 (קלד) מצות אכילת שירי
 מנחות. (קלה) מצות קרבן
 מנחה של כהן גדול בכל
 יום. (קלז) מצות מעשה
 ההשאת. (קלח) מצות
 מעשה האשם. (קלח) מצות
 מעשה זבח השלמים.

הַכֹּהֲנִים לְמִקְדָּשׁ מִגְדְּלוֹ	קלט) מִצֹּת שְׂרִיפֹת נוֹתֵר
שֶׁלֹּא יִכְנָסוּ	קט) מִצֹּת שְׂעֵר. קס) שֶׁלֹּא יִכְנָסוּ
הַכֹּהֲנִים לְמִקְדָּשׁ קְרוֹעֵי	שְׂרִיפֹת בְּשֵׁר קוֹרֵשׁ
שֶׁלֹּא יֵצְאוּ	קמא) שֶׁלֹּא לִכְבוֹת בְּגָדִים. קמב) שֶׁלֹּא יֵצְאוּ
הַכֹּהֲנִים מִן הַמִּקְדָּשׁ	קמג) אֵשׁ מֵעַל הַמִּזְבֵּחַ. קמד) שֶׁלֹּא לַעֲשׂוֹת שִׁירֵי
בְּשַׁעַת עֲבוּדָה. שֶׁלֹּא	מִנְחוֹת חֲמִץ. קמה) שֶׁלֹּא
לְהַכְנִס שְׂתוּיִין בְּמִקְדָּשׁ	תֹּאכֵל מִנְחַת כֹּהֵן.
וְכֵן שֶׁלֹּא יוֹרֵד שְׂתוּי.	קמז) שֶׁלֹּא לֶאֱכֹל מִבֶּשֶׂר
שֶׁלֹּא לֶאֱכֹל בְּהֵמָה	קמח) חֲסֵאת הַנְּעֻשֹׁת בַּפְּנִים.
וְחֵיה טַמְאָה. קסא) שֶׁלֹּא	קסב) שֶׁלֹּא לְהוֹתִיר מִבֶּשֶׂר
לֶאֱכֹל דְּגַמְמָא. קסג) שֶׁלֹּא	קרבן הַתּוֹדָה. קסד) שֶׁלֹּא
לֶאֱכֹל עוֹף טַמְא.	קסו) לֶאֱכֹל פְּגוּל. קסז) שֶׁלֹּא
שֶׁלֹּא לֶאֱכֹד שְׂרָץ	קסח) לֶאֱכֹל בְּשֵׁר קִדְשִׁים
הָאָרֶץ. קסט) שֶׁלֹּא לֶאֱכֹל	קמא) שֶׁלֹּא לֶאֱכֹל
מִיָּגוּ שְׂרָצִים דְּקִיָּם	קמב) חֵלב. קמג) שֶׁלֹּא נֹאכֵל
הַנּוֹלְדִים בְּזָרְעִים וּבִפְרוֹת	קמד) דָּם בְּהֵמָה חַיָּה וְעוֹף.
שֶׁלֹּא לֶאֱכֹל מִשְׂרָץ	קמז) מִצֹּת בְּדִיקַת סִימְנֵי
שֶׁלֹּא לֶאֱכֹל	קמח) בְּהֵמָה וְחֵיה. קמט) מִצֹּת
הַמֵּת הַחַיִּים	קנא) בְּדִיקַת סִימְנֵי דָגִים.
מִן הָעִפְיוֹשׁ. קכז) מִצֹּת	קנג) מִצֹּת בְּדִיקַת סִימְנֵי
עֲגִין טוֹמְאֹת יוֹלְדֹת.	קכא) חֲגָבִים קכב) מִצֹּת טוֹמְאֹת
מִצֹּת קָרְבֵן יוֹלְדֹת.	קכג) שְׂמוֹנֶה שְׂרָצִים קכד) מִצֹּת
מִצֹּת עֲגִין טוֹמְאֹת	קכה) עֲגִין טוֹמְאֹת אוֹכְלִים.
מִצֹּרֵעַ. קכט) הַנִּהְגָּה מִצֹּרֵעַ	קכס) מִצֹּת עֲגִין טוֹמְאֹת
וְכָל מִטְמְאֵי אָדָם בְּפִרְעָה	קכו) נִבְלָה. קכז) שֶׁלֹּא יִכְנָסוּ
וּפְרִימָה. קכט) מִצֹּת עֲגִין	

הכפורים. קפז) מצות כסוי	שלא (קעג)
הדם. קפס) שלא יכנסו	הקדשים. קעג)
הכהנים בכל עת	שלא לגלה שער
במקדש וכל שכן זרים.	מצות הטהרה (קעד)
שלא לשחוט קדשים	שתהיה
חויז לעזרה. קפט) שלא	שבמינים ידועים. קעס)
להתקרב לאחת מכל	מצות
הערייות. קפ) שלא לגלות	מצות
ערות אב. קפב) שלא	לשמאים. קעו)
לגלות ערות אב. קפג)	מצות קרבן מצורע ביום
לגלות ערות אשת אב	שביעי. קעו)
ואף על פי שאינה אמו.	מצות
שלא לגלות ערות (קפד)	ענין טומאת
אחותו בכל צד שהיא	בית שיהיה בו נגע.
אחותו. קפל) שלא לגלות	מצות ענין טומאת
ערות בת הבן. קפס) שלא	להיות טמא ומטמא.
לגלות ערות בת הבת.	מצות קרבן זב
שלא לגלות ערות (קפז)	בשיתרפא מזובו. קפס)
הבת. קפח) שלא לגלות	מצות ענין טומאת שכבת
ערות אחותו מן האב	ורע שהוא טמא ומטמא.
והיא בת אשת אביו.	מצות ענין טומאת
שלא לגלות ערות (קפח)	גדה שטמאה ומטמאה.
אחות אב. קפט) שלא	מצות ענין טומאת
לגלות ערות אחות אב.	זבה שטמאה ומטמאה.
שלא לבוא על ערות	מצות קרבן זבה
אחי האב. קפז) שלא לבוא	בשיתרפא מזובה.
	מצות עבורת יום

על אשת אחי האב. נטע רבעי. מצות
 (כג) שלא לבוא על אשת
 הבן. (כד) שלא לבוא על
 אשת אח. (כה) שלא לבוא
 על אשה ובתה. (כו) שלא
 לגלות ערות אשה ובת
 בנה. (כז) שלא לגלות
 ערות אשה ובת בתה.
 (כח) שלא לבוא על שתי
 אחיות מחיים. (כט) שלא
 לבוא על אשה נדה.
 (ל) שלא לתן מזרעו
 למולד. (לא) שלא לשכב
 עם הזכרים. (לב) שלא
 לשכב עם בהמה. (לג)
 שלא תשכב בנה הנשים עם
 הבהמה. (לד) מצות יראה
 אב ואם. (לה) מצות פאה.
 (לו) מצות לקט. (לז) מצות
 הנחת פאת הכרם. (לח)
 מצות הנחת פרט הכרם.
 (לט) מצות שופט הכרם.
 (מ) מצות שופט שופט
 שישפוט בצדק. (מא) מצות
 תוכחה לישראל שאינו
 נוהג בשירה. (מב) מצות
 אהבת ישראל. (מג) מצות

מצות (כג)
 ליראה מן המקדש.
 (כד) מצות כבוד חכמים.
 (כה) מצות צדוקה מאזנים
 והמשקלים והמידות.
 (כז) מצות שישרפו מן
 שיתחייב שרפה. (כח) שלא
 לפנות אחר העבודה
 ורה במחשבה ולא
 בדבור ולא בפילו
 בהבטה. (כט) שלא לעשות
 עבודה ורה לא לעצמו
 ולא לזולתו. (ל) שלא
 לאכול נותר. (לא) שלא
 לבלות הפאה בשדה.
 (לב) שלא לקחת שבילים
 הנופלים בשעת הקציר.
 (לג) שלא לבלות פאת
 הכרם. (לד) שלא ללקוט
 פרט הכרם. (לה) שלא
 לנגב שום חפץ או ממון.
 (לו) שלא יבאש על ממון
 שיש מאחר בידו. (לז)
 שלא לשבע עד כפירת
 ממון. (לח) שלא לשבע
 לשקר. (לח) שלא לעשות

שלא	שלא
לעשות מעשה אוב :	לאחר שכר שכיר :
שלא לעשות מעשה	שלא להקל אחר משרא
שלא להונות	בין איש בין אשה :
במדות וכל המדות	שלא להכשיל תם
שלא לקלל	בדרך :
שלא לדכת	המשפט :
בחקו"ת עפ"ם :	שלא לכבד
מצות	שלא
ענין טומאת הכהנים	בה דרגל :
דקרוביהם וכלל דה	אפעל דם רעים :
שיתאבדו כל אחד	אלא שגא אח :
מישראל על ששה	להדבין פני אדם משרא :
מקרוביהם הידועים :	שלא דנקום :
מצות קדוש זרע	לנטור :
מצות כהן	בהמה מין עם שאינו
גדול לישא נערה בתולה	מינו :
מצות הקרבן להיות	כלאי זרעים ולא להרביב
תמים :	אילן בשום מקום בארץ :
שיהיה משמונה ימים	שלא לאכול ערדה :
ולמעלה :	שלא לאכול ולשתות
מצות כדוש	בדרך זוקל וסובא :
מצות שביתה	שלא לנחש :
של פסח :	לעונן :
מצות קרבן מוסף	שלא להקיר :
כל שבעת ימי הפסח :	פאת הראש :
מצות שביתה	דהשחית פאת זקן :
של פסח :	שלא לכתוב בבשרו

מצות קרבן העומר של
 שְׁעוּרִים בְּיוֹם שְׁנֵי שָׁל
 פֶּסַח. יעד) מִצְוֹת סְפִירַת
 הָעוֹמֵר. יעט) מִצְוֹת קֶרְבֵן
 מִנְחָה חֲדָשָׁה מִן הַחֲטָיִים
 בְּיוֹם עֶצְרַת. יעו) מִצְוֹת
 שְׁבִיתָה מִמֶּלֶאכֶה בְּיוֹם
 עֶצְרַת. יעז) מִצְוֹת שְׁבִיתָה
 בְּיוֹם רֵאשׁ הַשָּׁנָה.
 יעח) מִצְוֹת קֶרְבֵן מוֹסֵף
 בְּיוֹם רֵאשׁ הַשָּׁנָה.
 יעט) מִצְוֹת תַּעֲנִית בְּיוֹם
 עֲשִׂירֵי בְּתֻשְׁרֵי הוּא יוֹם
 הַכַּפּוּרִים. יפ) מִצְוֹת
 שְׁבִיתָה מִמֶּלֶאכֶה בְּיוֹם
 הַכַּפּוּרִים יעפ) מִצְוֹת קֶרְבֵן
 מוֹסֵף בְּיוֹם הַכַּפּוּרִים. יפג)
 מִצְוֹת שְׁבִיתָה מִמֶּלֶאכֶה
 בְּיוֹם רֵאשׁוֹן שֶׁל חַג
 הַסִּפּוֹת. יפד) מִצְוֹת קֶרְבֵן
 מוֹסֵף בְּכָל יוֹם מִשְׁבְּעָה
 ימֵי הַסִּפּוֹת. יפע) מִצְוֹת
 שְׁבִיתָה מִמֶּלֶאכֶה בְּיוֹם
 שְׁמִינֵי שָׁל סְפּוֹת שֶׁהוּא
 נִקְרָא שְׁמִינֵי עֶצְרַת.
 יפס) מִצְוֹת קֶרְבֵן מוֹסֵף

בְּיוֹם שְׁמִינֵי עֶצְרַת.
 יפז) מִצְוֹת נְשִׁילַת לֹוֶלֶב.
 יפח) מִצְוֹת יְשִׁיבַת סִכָּה.
 יפט) שְׁלֹא יִטְמָא כֶּהֱן הַדִּיּוֹשׁ
 בְּמַת זֹוֶלַת בְּקֶרֶבִים
 הַמְּבֹאֲרִים בְּכַתוּב. יפצ)
 שְׁלֹא יִשְׁמַשׁ כֶּהֱן טָבוֹל
 יום עַד שִׁיעָרִיב שְׁמִשׁוֹ.
 יק) שְׁלֹא יִשָּׂא כֶּהֱן אִשָּׁה
 זֹוֶנָה. יקא) שְׁלֹא יִשָּׂא כֶּהֱן
 אִשָּׁה חֲלָלָה. יקב) שְׁלֹא
 יִשָּׂא כֶּהֱן גֵּרוּשָׁה. יקג) שְׁלֹא
 יִכְנַס כֶּהֱן גְּדוּל בְּאֵהֶל
 הַמַּת אֲפִילוֹ לְקֶרֶבִיו
 יקד) שְׁלֹא יִטְמָא כֶּהֱן גְּדוּל
 בְּשׁוּם טוֹמְאָה בְּמַת.
 יקה) שְׁלֹא יִשָּׂא כֶּהֱן גְּדוּל
 אֶלְמָנָה. יקו) שְׁלֹא יִבְעוֹל
 כֶּהֱן גְּדוּל אֶמְנָה וְאֲפִילוֹ
 בְּלֹא קְדוּשִׁין. יקי) שְׁלֹא
 יַעֲבֹד כֶּהֱן בַּעַל מוֹם
 קְבוּעַ בַּעֲבוּדַת הַמִּקְדָּשׁ.
 יקכ) שְׁלֹא יַעֲבֹד כֶּהֱן בַּעַל
 מוֹם עוֹבֵר. יקל) שְׁלֹא
 יִכְנַס בַּעַל מוֹם בְּהִיכַל
 שְׁלֹא יַעֲבֹד כֶּהֱן

ראשון של פסח. ^(סז) שלא
 לעשות מלאכה ביום
 שביעי של פסח. ^(סח) שלא
 לאכול מתבואה חדשה
 קודם פלות ששה עשר
 בניסן. ^(סט) שלא לאכול
 קלי מתבואה חדשה עד
 היום ההוא. ^(סכ) שלא
 לאכול ברמל מתבואה
 חדשה עד היום ההוא.
^(סכא) שלא לעשות מלאכה
 ביום חג שבועות.
^(סכב) שלא לעשות מלאכה
 ביום ראשון של תשרי.
^(סכג) שלא לעשות מלאכה
 בעשרה בתשרי. ^(סכד)
 שלא לאכול ולשתות
 ביום הכפורים. ^(סכה) שלא
 לעשות מלאכה ביום
 ראשון של חג הסוכות.
^(סכו) שלא לעשות מלאכה
 ביום שמיני עצרת.
^(סכא) מצות ספירת שבע
 שבתות שנים. ^(סכב) מצות
 תקיעת שופר ביום
 הכפורים. ^(סכג) מצות

שלא יאכל כהן ^(סז)
 תרומה. ^(סח) שלא
 אכל שום זר תרומה.
 שלא יאכל תושב כהן
 תרומה. ^(סד) שלא
 אכל ערל תרומה. ^(סה)
 לא יאכל חללה מן
 הקדש. ^(סו) שלא לאכול
 שבל אפילו כהן. ^(סז) שלא
 יקח שבע לי מומין
 הקריבן למזבח. ^(סח)
 שלא יתן מום בקדשים.
^(סט) שלא ישחש בעלי
 מומין לשם קרבן. ^(סי) שלא
 קטור אימורי בעלי מומין
^(סיא) שלא יזרוקדם בעל
 מום על המזבח. ^(סיב) שלא
 לסרס זכר אחר מכל
 המינים. ^(סיג) שלא להקריב
 קרבי בעל מום מיד
 הנכרי. ^(סיד) שלא נשחוט
 בהמה ובנה ביום אחר.
^(סיו) שלא לעשות דבר
 שיתחלל בו שם שמים
 בין בני אדם. ^(סטו) שלא
 לעשות מלאכה ביום

קידוש שנת היוכל : (סל) בדברים. (סמג) שלא תמכר
 מצות עשית דין לוקח שדה בארץ ישראל
 ומוכר. (סלג) מצות השבת לצמיתות : (סמז) שלא
 קרקע לבעליהן ביוכל : לשנות מנרשי עריהלויים
 (סג) מצות פדיון נחלאות ושרותיהן : (סנה) שלא
 שהן תוך עיר חומה עד להלות ברבית לישראל.
 השלמת שנה. (סנג) מצות (סנו) שלא נעבוד בעבד
 עבודה בעבד כנעני עברי עבודה בזויה כמו
 לעולם. (סנד) שלא נעבוד עבודת כנעני : (סנז) שלא
 האדמה בשנה השביעית ימכר עבד עברי על אבן
 (סנה) שלא נעשה עבדה גם המקח : (סנח) שלא יעבוד
 באיקנות. (סלו) שלא נקצור בעבד עברי עבודת פרך
 ספיחים בשנה השביעית (סנע) שלא להניח לכותי
 (סלז) שלא נאסוף פירות לעבוד בעבד עברי
 האיקן בשביעית בדרך הנמכר לו בפרך. (סס) שלא
 שאוספין אותן בכל ישתחוה עד אבן משכית
 שנה : (סלח) שלא נעבוד אפילו לשם : (סכא) מצות
 בארץ בשנת היוכל : מעריך אדם שיתן דמים
 (סלב) שלא לקצור ספיחי הקצובים בתורה : (סכג)
 תבואות של שנת היוכל מצות הממיר בהמת
 (סלד) שלא לאסוף פירות קרבן בבהמה שתהינה
 האיקנות ביוכל בדרך שתיהן קדש : (סכה) מצות
 שאוספין אותן בשאר מעריך בהמה שיתן כפי
 שנים. (סכז) שלא להונות שייעריכנה הפהן : (סכז)
 במקח וממכר. (סכח) מצות מעריך בתים שיתן
 להונות אהר מישראל הערד שייעריכנה הפהן

תוספת חומש ^(סנה) מצות
 מעריך שדה שיתן כערך
 יקצוב בפרשה ^(טו) מצות
 יין מתרים מנכסיו שהוא
 כהנים ^(סנה) מצות מעשר
 בהמה שהורה בכל
 שנה ^(סנה) שלא נמיר
 וקדשים ^(טע) שלא
 שנות הקדשים מקרבן
 קרבן ^(ס) שלא תמכר
 ורקע שהחרימו אותה
 עליה אלא תנתן
 לכהנים ^(סס) שלא תגאל
 שדה החרם ^(צפ) שלא
 לגאול מעשר בהמה
 אלא יאכל בירושלים
^(צג) מצות שלוח טמאים
 חוץ למחנה שבינה
^(סד) מצות ודיי על החטא
^(סה) מצות סוטה שיביאה
 הבעל אל הכהן ויעשה
 לה כמשפט הכתוב
^(סו) מצות גדול שער נזיר
^(סז) מצות גלוח הנזיר
 והבאת קרבנותיו
^(סח) מצות ברכת כהנים
 בכל יום ^(סס) מצות משא
 הארון בכתה ^(טע) שלא
 יכנס טמא לבית המקדש
^(סע) שלא ליתן שמן
 בקרבן סוטה ^(צא) שלא
 להשים לבונה בקרבן
 סוטה ^(צב) שלא ישמר
 הנזיר יין או כל מיני שכר
^(צג) שלא יאכל הנזיר
 ענבים לחים ^(צד) שלא
 יאכל הנזיר צמחים
^(צה) שלא יאכל הנזיר זרע
 הענבים ^(צו) שלא יאכל
 הנזיר קליפת הענבים
^(צז) שלא יגלח הנזיר
 שערו כל ימי גזרו ^(צח)
 שלא יכנס הנזיר לאוהל
 המת ^(צט) שלא יטמא
 הנזיר במת ^(כ) מצות
 שחיתת פסח שני
 בארבעה עשר באייר למי
 שהיה טמא או בדרך
 רחוקה ^(כא) מצות פסח
 שני שיאכל על מצות
 ומרורים בליל המשחה
 עשר באייר ^(כב) מצות

תקיעת חצוצרות	מי גדה שמשמאין אדם
במקדש ובמלחמה	טהור ומטהרין אדם טמא
שלא להותיר מבשר	מטומאת מת בלבד
פסח שני למחרתו	מצות דיני נהלות
שלא לשבור עצם	מצות הקרבת תמידין
מעצמות פסח שני	בכל יום
מצות חלה	מוסף שבת
שלא לתור	קרבן מוסף בראש
אחר מהשבת הלב	חדש
וראית העינים	מוסף ביום חג השבועות
שמירת המקדש	מצות לשמוע קול
מצות פדיון בכור אדם	שופר בראש השנה
מצות עבודת הלויים	מצות הפרת גדרים
במקדש	שלא יחל דבריו
מעשר ראשון	בגדרים
לתת מעשר מן	ערים ללויים לשבת בהן
המעשר	והן קולטות
שמירת המקדש	בית דין להגלות מכה
שלא יתעסקו הכהנים	נפש בשנגדה מעירו
בעבודת לויים ולויים	לערי מקלט ועל הרוצח
בעבודת כהנים	שלא לערוג הרוצח
שלא לעבוד זר במקדש	קודם שיעמוד בדיון
שלא לפדות בכור	שלא יורה הער בדיון
בהמהטהורה	שהעיד בדיני נפשות
פרה אדומה	שלא לקח בופר להציל

מְצוֹת	שְׁלֹא
(תל"ג) מְצוֹת אֶהְבֵּת הַגֵּרִים.	(ס"ד) מְצוֹת הַרוּצָה.
מְצוֹת	מִמְחֹיב
(תל"ג) מְצוֹת יִרְאֵת הַשֶּׁם:	בּוֹפֵר
מְצוֹת הַחֲכָרָה	בְּדוֹת לְפוֹטְרוֹ מִן הַגְּלוּת.
מְצוֹת	שְׁלֹא
(תל"ד) מְצוֹת יְהִדְבֵּקָה עִם חֵב מִי	לְמַנּוֹת בְּדִיּוּנֵי
מְצוֹת	חֶכֶם בְּדִיּוּ
(תל"ד) מְצוֹת עַל	הַתּוֹרָה:
שִׁשְׁבַע	הַצְּרִיךְ לְשִׁבְעַ שְׁשִׁבְעַ
שִׁשְׁבַע	בְּאֵמֶת בְּשֵׁם יי.
(תל"ט) שְׁלֹא	מְצוֹת אַחֲרוֹת.
מְצוֹת	שְׁלֹא יִירָא הַדִּין בְּדִין
לְהַנּוֹת מְצַפּוּי עֲבוּדָת	מְצוֹת
בּו"ם.	(ס"ז) מְצוֹת
(תל"ו) שְׁלֹא לְהַדְבִּיק	שׁוֹם דְּבַר מֵעֲבוּדָה זָרָה
מְצוֹת	וּמִשְׁמִשִּׁיָּהּ בְּמִוּנָנוּ
מְצוֹת	וּבְרִשׁוֹתֵנוּ לְהַנּוֹת בָּהּ:
מְצוֹת	שָׁמַע עֲרִבִית
(תל"ז) מְצוֹת לְאַפְדַּ עֲבוּדָת	מְצוֹת
כּו"ם	(תל"ח) מְצוֹת
וּמִשְׁמִשִּׁיָּהּ.	לְהַקְרִיב כָּל הַקִּרְבָּנוֹת
(תל"ח) מְצוֹת	שֵׁשׁ עַל הָאָדָם בַּחוּבָה
מְצוֹת	אוּ בְנִדְבָה בְּרָגַל הָרֵאשׁוֹן
שְׁפּוֹנֵעַ בּוּ:	(תל"ט) מְצוֹת
(תל"ט) מְצוֹת	שְׁבַעַה עִמָּמִים:
לְהַקְרִיב כָּל הַקִּרְבָּנוֹת	שְׁלֹא לְהַתְּאוּוֹת מֵה
בְּבֵית הַבְּחִירָה וְלֹא	שְׁבִיד אַחֲנֵנוּ בְּנֵי יִשְׂרָאֵל.
מְצוֹת פְּדִיָּת	(ס"ו) שְׁלֹא לְנַסּוֹת נָבִיא
בְּחֻיץ:	אֵמֶת יוֹתֵר מִדְּאִי:
(ס"ו) מְצוֹת פְּדִיָּת	שְׁלֹא לְחֹסַע עַל עוֹבֵד
שְׁנַפְל בְּהֵם מוֹם	צָבוּ"ם.
מְצוֹת שְׁחִיטָה:	(תל"ט) שְׁלֹא לְהַתְּחַתֵּן
מְצוֹת	בְּעִבּו"ם:
(תל"ט) מְצוֹת	בְּרִכַּת הַמּוֹזֵן:
מְצוֹת	(תל"ז) מְצוֹת
בְּהַבָּאת הַקִּרְבָּן מִחוּץ	לְאָרֶץ

עא

לְאָרֶץ לְבַיִת הַפְּהִירָה: לְאָכּוּל מֵעֵשֶׂר שְׁנֵי שָׁל
 (תנ"ב) מִצֹּת הַמִּירַת עֵדִים תִּירוּשׁ חוּץ לִירוּשָׁלַיִם:
 הַיֵּטֵב. (תנ"ג) מִצֹּת שְׂרִיפַת (תנ"ד) שְׂדָא לְאָכּוּל מֵעֵשֶׂר
 עֵיר הַנְּדַחַת וְכָל אֲשֶׁר שְׁנֵי שָׁל יִצְהַר חוּץ
 בָּהּ: (תנ"ה) מִצֹּת בְּדִיקַת לִירוּשָׁלַיִם: (תנ"ו) שְׂדָא
 סִימְנֵי הָעוֹף. (תנ"ז) מִצֹּת לְאָכּוּל בְּכוֹר תָּמִים חוּץ
 מֵעֵשֶׂר שְׁנֵי: (תנ"ח) מִצֹּת לִירוּשָׁלַיִם: (תנ"ט) שְׂדָא
 מֵעֵשֶׂר עָנִי תַחַת מֵעֵשֶׂר לְאָכּוּל בֶּשֶׂר חַטָּאת
 שְׁנֵי בַשָּׁנָה הַשְּׁלִישִׁית וְאֵשׁ חוּץ לְקָלְעִים
 וְשִׁשִּׁית. (תנ"י) מִצֹּת לִנְגוּשׁ וְאִפִּילוּ הַכֹּהֲנִים (תנ"יא) שְׂדָא
 אֶת הַכּוֹתֵי: (תנ"יב) מִצֹּת לְאָכּוּל בֶּשֶׂר הָעוֹלָה. (תנ"יג)
 הַשְּׂמֵטת כֶּסֶפִים בַּשָּׁנָה שְׂדָא לְאָכּוּל בֶּשֶׂר קִדְשִׁים
 הַשְּׁבִיעִית: (תנ"יד) מִצֹּת קָדִים קוֹדֵם זְרִיקַת דָּמִים.
 צְדָקָה. (תנ"יט) מִצֹּת הָעֲנָקַת שְׂדָא יֹאכְלוּ כֹהֲנִים
 עֶבֶד עֲבָרִי: (תנ"כ) מִצֹּת בְּכוֹרִים קוֹדֵם הַנְּהַתֵּם
 לְהִרְאוֹת בְּרַגְלֵי בְּעִזְרָה. (תנ"כד) שְׂדָא לְעֻזֹּב
 בַּמִּקְדָּשׁ: (תנ"כה) מִצֹּת הַלְוִיִּם מִדַּתָּת דָּהֵם
 לְשִׁמוּחַ בְּרַגְלִים. (תנ"כו) שְׂדָא מִתְּנוּתֵיהֶם וּלְשִׁמְחָה
 לְמַחֹק סְפָרֵי הַקִּדְשׁ בְּרַגְלִים. (תנ"כז) שְׂדָא לְאָכּוּל
 וְשִׁמּוֹת שֶׁל הַקִּדְשׁ בְּרוּד אֲבָר מִן הַחֵי: (תנ"כח) שְׂדָא
 הוּא הַפְּתוּבִים שֵׁם וְכִן לְהוֹסִיף עַל מִצֹּת
 בְּתֵי עֲבוּדַת הַקִּדְשׁ: הַתּוֹרָה. (תנ"כט) שְׂדָא לְגִרוּעַ
 (תנ"ל) שְׂדָא לְהַעֲלוֹת קִדְשִׁים מִמִּצֹּת הַתּוֹרָה. (תנ"ל) שְׂדָא
 בְּתֵי: (תנ"מ) שְׂדָא לְאָכּוּל לְשִׁמוּעַ מֵהַמִּתְנַבֵּא בְּשֵׁם
 מֵעֵשֶׂר שְׁנֵי שָׁל דָּגוּן חוּץ עֲבוּדַת אֱלֹדִים. (תנ"מ) שְׂדָא
 לִירוּשָׁלַיִם: (תנ"נ) שְׂדָא לְאֲהוּב אֶת הַמִּסִּית:

שלא לעזוב השנאה	העני מלתן לו מה שהוא
המסית. <small>(מעב)</small> שלא צריך. <small>(מפד)</small> שלא ימנע	הציל את המסית. מלהלות לעני מפני
שלא ילמוד הנסת	השמיטה. <small>(מפס)</small> שלא
על המסית. <small>(מעג)</small> לשלוח עבד עברי ריקם	בשיצא חפשי. <small>(מפו)</small> שלא
ישתוק הנסת	לעבוד בקדשים. <small>(מפז)</small> שלא
ללמד חובה על	לגוזז את הקדשים. <small>(מפח)</small>
מסית <small>(מעד)</small> שלא להסית	שדא לאכול חמץ
אחד מישראל אחר	בארבע עשר בניסן אחר
בורת אילים. <small>(מעט)</small> שלא	הצות. <small>(מעט)</small> שלא להותיר
בנות עיר הנדחת	מבשר קרבן החגיגה
כמות שהיתה. <small>(מעו)</small> שלא	שנקרב ביום ארבעה
הנות בממון עיר	עשר בניסן עד יום
הנדחת. <small>(מעז)</small> שלא	השלישי. <small>(מעח)</small> שלא
להתגורר כמו עובדי	להקריב קרבן פסח
אלילים. <small>(מעט)</small> שלא לעשות	בבמת יחיד. <small>(מעב)</small> שלא
קרה על מת. <small>(מעט)</small> שלא	לעלות קרגל בלא קרבן
לאכול פסולי המקדשין.	שיהיה עמנו פשנקריב
<small>(מעט)</small> שלא לאכול חגב	שם. <small>(מעט)</small> מצות מנוי
שמה וכל שבן שרץ	שופטים ושוטרים בכל
העוף. <small>(מעט)</small> שלא לאכול	קהל מישראל. <small>(מעט)</small> מצות
מבשר בהמה חיה ועוף	דשמוע מפל בית דין
שמתו מאליהן. <small>(מעט)</small> שלא	הגדול שיעמדו להם
לתבוע ההלואה שעבר	לישראל כל זמן. <small>(מעט)</small> מצות
עליה זמן שביעית. <small>(מעט)</small>	מנוי מלך ישראל עלינו.
שלא למנוע מלהחיות	

(מלך) מִצּוֹת לְכָתוּב הַמֶּלֶךְ (מקס) שְׁלֹא לְטַעַת אֵילָן
 סֵפֶר תּוֹרָה אַחַת יִתִּירָה בַּמִּקְדָּשׁ. (מקו) שְׁלֹא לְהִקִּים
 עַל שְׂאֵר בְּנֵי יִשְׂרָאֵל. (מקו) מִצְבָּה. (מקו) שְׁלֹא לְהִקְרִיב
 (מלך) מִצּוֹת מִתְּנֹת זְרוּעַ קָרְבָן בְּעַל מוֹם עוֹבֵר.
 לְחַיִּים וְדִקְבָה לִכְהֹנֵי. (מקס) שְׁלֹא לְהִמְרוֹת עַל
 (מלך) מִצּוֹת הַפָּרֶשֶׁת פִּי בֵּית דִּין הַגָּדוֹל
 תְּרוּמָה גְדוּלָה וְדִתָּן שְׂעִמְרוּ לְיִשְׂרָאֵל. (מקט)
 לְכַהֵן. (מלך) מִצּוֹת רֵאשִׁית שְׁלֹא לְמַנּוֹת מֶלֶךְ עַל
 הַגּוֹ שִׁיתָן לְכַהֵן (מלך) מִצּוֹת יִשְׂרָאֵל. כִּי אִם מִבְּנֵי
 קְהִלֹת הַכֹּהֲנִים עוֹבְדִים יִשְׂרָאֵל. (מק) שְׁלֹא יִרְבֶּה
 בַּמִּקְדָּשׁ מִשְׁמֵרוֹת לֹהֲמִלְכֵי דְסוּסִים. (מקיס) שְׁלֹא
 מִשְׁמֵרוֹת וּבְמוֹעֲדִים לְשִׁנוֹן בְּאֶרֶץ מִצְרַיִם
 עוֹלִים כְּאַהֲדָה. (מלט) מִצּוֹת לְעוֹלָם. (מקיס) שְׁלֹא יִרְבֶּה
 לְשִׁמְעַם מִכָּל נְבוִיאֵי שִׁיחָה לֹו הַמֶּלֶךְ נָשִׁים. (מקיס) שְׁלֹא
 בְּכָל דּוֹר וְדוֹר אִם לֹא יִהְיֶה לְשִׁבְטֵי לְוֵי נַחֲלָה
 יוֹסִיף וְלֹא יִגְרַע בְּמִצּוֹת בְּאֶרֶץ. (מקד) שְׁלֹא יִטוֹל
 הַתּוֹרָה. (מק) מִצּוֹת דְּהַכִּיֵּן לְוֵי חֵלֶק בְּבֹהַ בְּשַׁעַת
 שֵׁשׁ עָרֵי מִקְלָט. (מקט) מִצּוֹת כְּבוֹשׁ הָאֶרֶץ. (מקטו) שְׁלֹא
 לַעֲשׂוֹת לְעַדִּים זֹמְמִין יִרְבֶּה הַמֶּלֶךְ כֶּסֶף וְזָהָב
 כְּמוֹ שֶׁדָּמוֹ לַעֲשׂוֹת. לְבַד מֵהַ שְׁצָרִיד לְוֵי.
 (מקז) מִצּוֹת לְמִשׁוּחַ כַּהֵן שְׁלֹא לְקַסּוֹם. (מקז)
 לְמִלְחָמָה. (מקז) מִצּוֹת שְׁלֹא לְכַשֵּׁת. (מקיס) שְׁלֹא
 לַעֲשׂוֹת בְּמִלְחָמָה לְחַבֵּר חֶבֶר. (מקט) שְׁלֹא
 הַרְשׂוֹת כְּמִשְׁפַּט הַכְּתוּב לְשִׂאוֹל בְּאוֹב. (מקכ) שְׁלֹא
 בַּתּוֹרָה. (מקד) מִצּוֹת לְשִׂאוֹל בִּידְעוֹנֵי. (מקכ)
 עֲרִיפַת הָעֵגְלָה בְּנַחֲלָה. שְׁלֹא לְדְרוֹשׁ אֵל הַמַּתִּים.

מָצוֹת	שָׁלַח לְהַתְנַבְּאוֹת מִשָּׂא לְיִשְׂרָאֵל: (תקלז)
מָצוֹת	שָׁקַר בְּשֵׁם יי: (תקכג) שָׁלַח שְׁלוּחַ הַקֵּן: (תקלס)
מָצוֹת	לְהַתְנַבְּאוֹת בְּשֵׁם מַעֲקָה: (תקלט) מָצוֹת קְדוֹשִׁין
מָצוֹת	עֲבוֹדַת אֱלִילִים: (תקכד) בְּאִשָּׁה: (תקמ) מָצוֹת שֶׁתֵּשֵׁב
מָצוֹת	שָׁלַח יִשְׁמַע לְנָבִיא אִשְׁתְּ הַמוֹצִיא שֵׁם רַע
מָצוֹת	הַשָּׁקַר וְלֹא יִגּוֹר מִמֶּנּוּ: תַּחֲתוֹ לְעוֹלָם: (תקמב)
מָצוֹת	שָׁלַח לְהַשִּׁיג גְּבוּל: עַד בֵּית דִּין לְסִקּוּל
מָצוֹת	שָׁלַח לְחַתוּךְ הַדִּין בְּאֲבָנִים מִי שֶׁנִּתְחַיֵּב
מָצוֹת	עַל פִּי עַד אַחֵר: (תקכז) שָׁלַח סְקִילָה: (תקמג) מָצוֹת עַל
מָצוֹת	לְרַחֵם עַל הַמּוֹיֵק בְּדִינִי הַמֵּאֲנֵם שִׁישָׂא אֲנוּסְתוֹ
מָצוֹת	הַנְּסוֹת: (תקכח) שָׁלַח לְעָרוֹץ לְאִשָּׁה: (תקמג) מָצוֹת
מָצוֹת	מִפְּנֵי הָאוֹיֵב בְּמַלְחָמָה: לְהַתְקִין יָד בַּמַּחְנֶה:
מָצוֹת	שָׁלַח לְהַחֲיוֹת כָּל מָצוֹת לְהַתְקִין יָתֵד
מָצוֹת	שָׁמָּה מִשְׁבַּעַה עַמְּמִים: בַּמַּחְנֶה: (תקמס) מוֹתֵר
מָצוֹת	שָׁלַח לְהַשְׁחִית אֵילָנֵי הַדְּוָאָה לְנִכְרֵי בְּרַבִּית
מָצוֹת	מֵאֲכָל בְּמַצוֹר וְכֵן כָּל אִם מַצְטַרֵּךְ לְדוֹת מֵה
מָצוֹת	הַשְּׁחָתָה בְּכָלֵל הַדְּאוֹ: שְׂאִינוּ כֵּן בְּיִשְׂרָאֵל: (תקמו)
מָצוֹת	שָׁלַח לְעִבּוֹד וְדוֹרוֹעַ מָצוֹת קְיוּם מוֹצֵא שְׁפָתִים
מָצוֹת	בְּנַחַל אֵיתָן: (תקלג) מָצוֹת מָצוֹת מָצוֹה לְעִזּוֹב הַשְּׂכִיר
מָצוֹת	דִּין יִפֹּת תוֹאֵר: (תקלג) מָצוֹת לְאֲכֹל בְּזִמְן שְׂכִירְתוֹ
מָצוֹת	דִּין תְּלִיָּה לְמִי שֶׁיִּתְחַיֵּב מִדְּבָרִים יְדוּעִים: (תקמס)
מָצוֹת	לְתַלּוֹת: (תקלד) מָצוֹת מָצוֹת הַרוּצָה לְגִרְשׁ
מָצוֹת	קְבוּרָה לְנַהַרְגַּ עַל פִּי אִשְׁתּוֹ שִׁיגְרָשְׁנָה בְּשִׁמְרָה
מָצוֹת	בֵּית דִּין וְכֵן לְכָל מֵת: מָצוֹה שִׁישְׁמָה הַתֵּן
מָצוֹת	מָצוֹת הַשְּׁבַת עִם אִשְׁתּוֹ בַּשָּׁנָה
מָצוֹת	אַבְרָהָה: (תקלו) מָצוֹת הַקָּמַת רֵאשׁוֹנָה: (תקל) מָצוֹת

השבת המשפון לבעליו	עדי אשרה. (מקסו) שלא
בעת שהוא צריך לו.	לקח האם על הבנים.
מצות גתנית שכר	שלא להניח (מקסו)
שכיר ביומו. (מקנב) מצות	המכשול. (מקסס) שלא
הנחת עומר השבחה.	לזרוע פלאים בכרם
מצות מלקות	בארץ ישראל לדאורייתא.
לרשעים. (מקנד) מצות	שלא לאכול ולקדחנות
יבום. (מקסה) מצות חליצה	מבלאי הכרם. (מקט) שלא
מצות להציל הנדה	לעשות מלאכה בשני
מצודה לזכור מה	מיני בהמה. (מקעה) שלא
שעשה עמלק לישראל	ללבוש שעטנו (מקעב) שלא
בצאתם ממצרים. (מקנח)	יגרש מוציא שם רע את
מצודה להקרית זרעו של	אשתו. (מקעג) שלא לענוש
עמלה. (מקנט) שלא למכור	האנוסה. (מקעד) שלא יגרש
אשת יפת תואר. (מקס)	האונם את אנוסתו.
שלא להתעמר באשת	שלא יקח ממזר
יפת תואר אחר שבא	בית ישראל. (מקעד) שלא
עליה. (מקס) שלא ירין	יקח סדים בת ישראל.
הצלוב על העין וכן המת	שלא ישא עמוני
בביתו אלא לכבודו.	ומואבי בת ישראל.
שלא להתעלם מן	שלא לדרוש שלום
האבדה (מקסג) שלא להגות	לעמוני ומואב. (מקעט) שלא
בהמת חברו רובצת	להרחיק זרע אדום
תחת משאה. (מקסד) שלא	מהתחתן עם קהל ישראל
תעדה אשה עדי איש.	אחר שנתנירו אלא עד
שלא יעדה האיש	שלשה דורות. (מקס) שלא

צבור. ^(תקלג) שלא לחבול
 נפש. ^(תקלג) שלא לתלוש
 סימני צרעת. ^(תקדד) שלא
 למשכן בעל חוב בזרוע
 שלא ^(תקלס) למנוע עבוס
 מבעדיו בעת שצריך לו
 שלא ^(תקלו) יעיד קרוב.
 שלא ^(תקלז) להטות משפט
 גר או יתום. ^(תקלח) שלא
 למשכן אלמנה. ^(תקלט)
 שלא דקח עומרה שכחה
 מתבואה או מאילנות.
 שלא ^(תק) להוסיף במלקות
 המחייב מלקות ובכללה
 שלא ^(תקא) נכה ישראל
 לחסום בהמה בשעת
 מלאכה. ^(תקב) שלא
 הנשא היבמה לאחר
 חוץ מן היבם. ^(תקג) שלא
 לחוס על הרודף. ^(תקד)
 שלא גשה מדות
 ומשקלות חסרים עמנו
 ואף על פי שלא שא
 ונתן בהם. ^(תקה) שלא
 נשפח מעשה עמלק
 שעשה עם אבותינו

להרחיק מצרי כמו כן
 אלא עד דור שלישי ולא
 שלישי בכלל. ^(תקפה) שלא
 יבנם טמא למחנה לזים.
 שלא ^(תקפז) להחזיר עבד
 שברח מארצו שבחוזה
 לארץ לארץ ישראל.
 שלא ^(תקפח) להונות עבד
 שברח מארצו
 מחוזה לארץ לארץ
 ישראל. ^(תקפד) שלא תהיה
 תקדשה מבנות ישראל.
 שלא ^(תקפה) להקריב אתנו
 ומחיר כלב. ^(תקפו)
 ללות ברבית
 מישראל ^(תקפז) שלא לאחר
 הנדרים והנדבות. ^(תקפח)
 שלא יקח השכיר יותר
 על אכילתו. ^(תקפט) שלא
 יאכל השכיר בשעת
 מלאכה. ^(תקל) שלא יחזיר
 המגרש גרושתו אחר
 שגשאת. ^(תקלא) שלא
 להוציא חתן מביתו כל
 שנה ראשונה לצבא ולא
 לשום דבר מצורכי

בַּצִּיּוֹתֵיכֶם מִמִּצְרַיִם. (מכ) שְׁנֵי בְּטוּמְאָה. (מכ) שְׁלֹא
מִצֹּת קָרִיָּאָה עַל לְהוֹצִיא דְּמֵי מַעַשְׂרֵי שְׁנֵי
הַבְּכוֹרִים. (מכ) מִצֹּת בְּשֵׂאֵר דְּבָרִים שְׂאִינָן
וְהָיוּ מַעַשְׂרֵי. (מכ) מִצְוֹת מֵאֲכִילָה וְשִׁתְּיָה. (מכ)
לְהִדְמוּת בְּדַרְכֵי הַשֵּׁם מִצֹּת הַקֹּהֵל בְּמוֹצְאֵי
הַטּוֹבִים וְהַיְשָׁרִים שְׂבִיעֵית. (מכ) מִצְוֹת
שֶׁנֶּצְטְוִינוּ לַעֲשׂוֹת כָּל לְכַתּוּב כָּל אֶחָד מִיִּשְׂרָאֵל
מַעֲשֵׂינוּ בְּדֶרֶךְ הַיּוֹשֵׁר סֵפֶר תּוֹרָה לְעַצְמוֹ
וְהַטּוֹב. (מכ) שְׁלֹא לֶאֱכֹל שֶׁנֶּאֱמַר וְעַתָּה כִּתְבוּ
מַעַשְׂרֵי שְׁנֵי בָּאֲנִינּוֹת. לָכֶם אֶת הַשִּׁירָה הַזֹּאת
שְׁלֹא לֶאֱכֹל מַעַשְׂרֵי וְלִמְדָה אֶת בְּנֵי יִשְׂרָאֵל:

פיוט למילה.

סִימָן לְכִי יִטְקוּב חֶק לְחַן יַעֲיֹךְ מַסְעֵי

א ל חי צח אב המון. חותם אות יטוד עולם. יצר סמוך במטון. חסר ממך ושלם. תנצור
 תעצור תקשור. כך אות אמת לעולם. בשתיים תהיה נשלם. בבשרכם לבית עולם:
 ג תעלה נקרא תמים. במצות האל ברה. היש מל לשמונה ימים. בן נולד לו משרה.
 או"ה צו"ה התורה. חוק לבני הגבירה. ערוכה בכל ושמורה. לו ולזרעו עד עולם:
 י תר שאת ניתן לה. מכל מצוות יקרה. בן אדם יחזיק בה. סמוך לבו לא ירא י"ל
 מע"ל אל ע"ל. לו צנה וסוחרה. אשתו כנסן פוריה. יחי שטו לעולם:
 ע דה תמה נבחרת. בדמים מתבוססת. דם פסח ודם מילה. מטומאה מתקדשת. עצם
 קט"ה רמ"ה. או יצאה מתנוססת. דוד והדר לובשת. רנה ושמתח עולם:
 ק דוש פני לבנה. עשה לו הרבות צורים. מל ופרע ושנה. נלה חרפת המצרים. ובר
 גביר שביר. עח מלכים אדירים. כבש ארץ לישרים. ונחלו לעולם:
 ב פרוע במ פרעות. כימי בוק ודבורה. להם אל למושעות. מחיל יבין וסירא. נצח
 רצח"י יצח"ז בשירה וקול זמרה. לאל גדול וגורא. מעולם ועד עולם:
 ב עבודה נברתו. כריתות שלש עשרה. חייז מחיים נצמתו. כל איש אשר בה ימרה.
 נפרץ גרץ נחרץ. בשאול ירה. כתבו האיש ערירי. לא יזכר לעולם:
 ח גור הרבך נבון. לקיים מצות נאור. ז מן חוק לא יעבור. שמיני בבקר אור. תצט"ח
 תפר"ח תור"ח. תאיר בצור ומאור. ק רבן כליל עלי אור יהיה לזכר עולם:

סדר

ליל הושענא רבא

אשר יקראו בית ישראל

הלילה הזה קדוש יהיה לה' בקדושה וטהרה. יומא הוא דקא גרים ועמיה שרא נהורא. עיב לזי יוב"לו בני ישראל להקהל ולעמול כל בני עשרה. ויקראו בספר תורת ה' זה ספר משנה תורה. הות"ם תכנית למרבח המשרה. ותהלות ה' יספרו בספר תהלים ואדרא וזמא מדרשב"ז זי"ע הכל מתוקן ומקובל מפומיה דמרן איש האלהים. גורא מאוד אור המופלא הוא הקדוש האר"י דל אספקלריא המאירה.

הנה בעין גמץ בכל האפשר לסמן ירוץ הקרא בו בדרך ישר. לא יכשל ותומכיה מאושר.

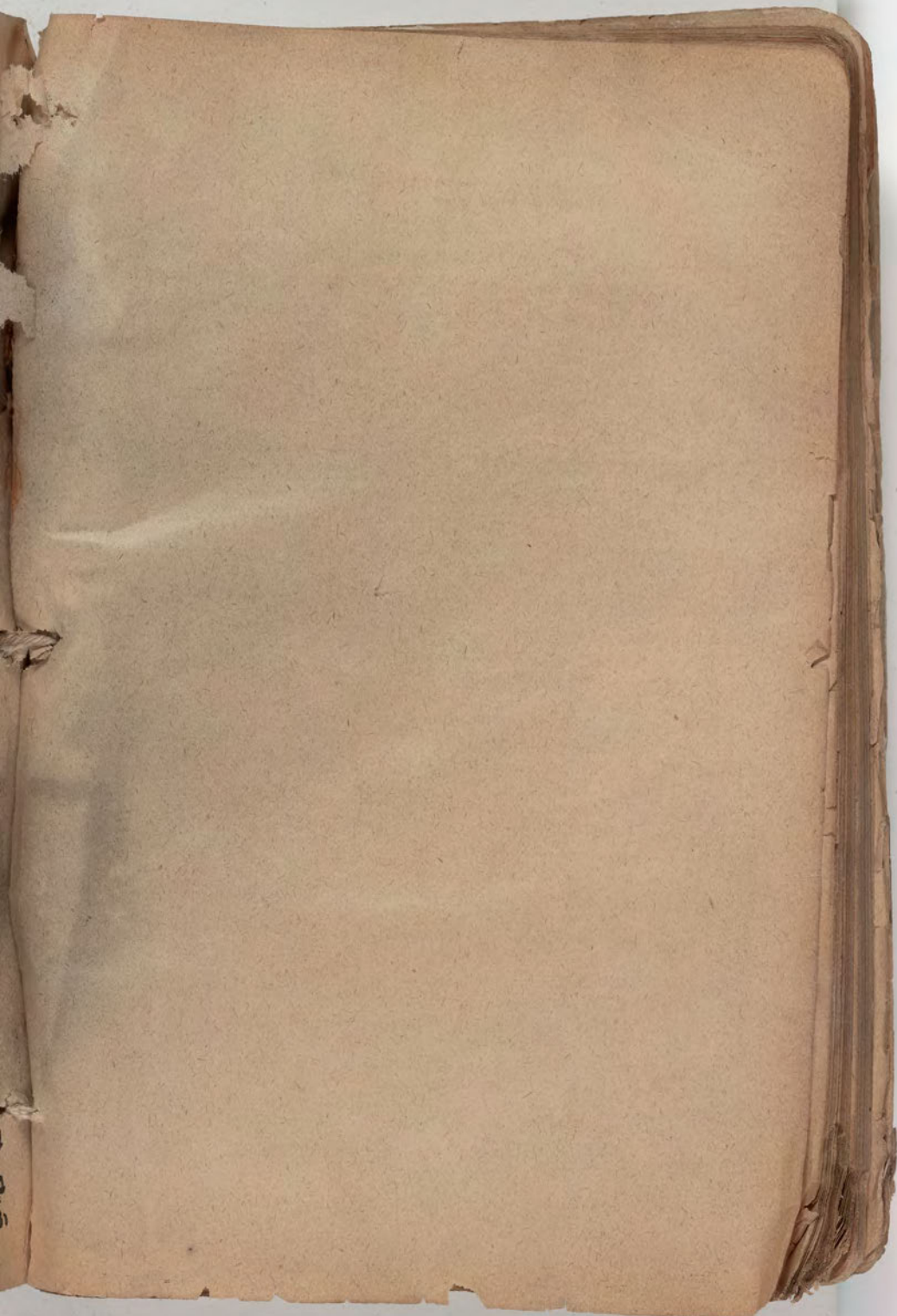
שנת זכרתי בלילה ששך יהיה ואשמרה תורתך לסיך

Kric Moed—Hosch. Rab.

רשי לביח איס טמאדא אעלה בוטיקה די ליכרום די מרה יוסקה שלעזינגער
אין ביניה אעלה סיבדאר שטאדט אפ בערנעל 1.

Wien, 1891.

Verlag von Josef Schleginger's Buchhandlung.

תקון ליל הושענא רבא

הלילה הזאת תקרא ספר משנה תורה ען אלם הדברים עד סוף פרשת חלה שזכרת
 ומכין לעשות המותם על סולכות סהס ג' מילוי אהיה קס"ח. קנ"ג. קנ"ח בימטריל משנה
 כוללים כשתסיר מהם הפסוקים אל"ף ה"י יו"ד ה"י. קס"א: אל"ף ה"ה יו"ד ה"ה. קנ"א:
 אל"ף ה"א יו"ד ה"א. קמ"א:

תפלה נאה לאומרה בהושענא רבא בלילה קודם משנה תורה:

רבוץ העולמים אב הרחמים והסליחות לה אנחנו
 מודים בקידה ובהשתחויה לחלות פניך על
 חטאות וזדונות מרם יצא דבר המלך על כל דת
 ודין עד השער לא סגרו אחרי אשר יצאו הרודפים
 העומדים על הפקודים לעשות המשפט והדין ועד
 הצלם לא סר נתפלל אל יי אלהינו אוילי יעתר
 לנו ולא נאבד בהטאתינו לכן באנו בעניים על
 הפתח הופקים רחמיק קוראים את משנה תורה
 שתחתמנו לחיים טובים ולא ימוש ספר תורתך
 מפינו ומפי זרעינו ובו נהגה יומם ולילה ואל
 תטרוף עלינו את השעה ותאריך קצינו כי אליך
 שוב. זכרנו לחיים מלך חפץ בחיים וחתמנו
 בספר החיים למענה אלהים חיים בזכות ספר
 משנה תורה ופרשיותיו ופסוקיו ותיבותיו
 אותיותיו ושעמיו ונקודיו ושמותיו היוצאים
 מראשי תיבות וסופי תיבות ומחלופי תיבות
 בכלל ופרט ובזכות שם הגדול (אהיה) במלואיו
 יודין בה"ן באלפ"י תטיב לנו (אל"ד) כלול במקורו (אהיה)

הוא (אאהלידה) תפיל מעלינו ומעל כל ישראל כל
גזירות קשות ורעות ואל תסר ממנו צלנו ופרוס
עלינו סבת שדומד בזכות השם הקדוש (אהיה)
במלואיו ותאריך קצנו ותכפר חטאתינו ועונותינו
ופשעינו ותקבל ברחמים וברצון את תפלתנו.
יהי נועם אדני אלהינו עלינו ומעשה ידינו כוננה
עלינו ומעשה ידינו כוננהו: ברוד יי לעולם
אמן ואמן:

תקוין

לליל הושענא רבא

ספר דברים

אלה הדברים אשר דבר משה אל כל ישראל
 בעבר הירדן במדבר בערבה מול סוף בין
 פארן ובין תפל ולבן וחצרת ודי זהב: אחד עשר
 יום מחרב דרך הר שעיר עד קדש ברנע: ויהי
 בארבעים שנה בעשתי עשר חדש באחד לחדש
 דבר משה אל בני ישראל ככל אשר צוה יהוה
 אתו אלהם: אחרי הכתו את סיחון מלך האמרי
 אשר יושב בחשבון ואת עוג מלך הבשן אשר
 יושב בעשתרת באררעי: בעבר הירדן בארץ
 מואב הואיל משה באר את התורה הזאת לאמר:
 יהוה אלהינו דבר אלינו בחרב לאמר רבי לכם
 שבת בחר יהוה: פנו ויסעו לכם ובאו הר האמרי
 ואל כל שכניו בערבה בחר ובשפלה ובנגב
 ובחוף הים ארץ הכנעני והלבני עד הנחל הנדל
 גדר פרת: ראה נתתי לפניכם את הארץ באו
 ורשו את הארץ אשר נשבע יהוה לאבותיכם
 לאברהם ליצחק וליעקב לתת להם ולזרעם
 אחריהם: ואמר אלכם בעת ההיא לאמר לא
 אוכל לבדי שאת אתכם: יהוה אלהיכם הרבה
 אתכם והנכם היום ככוכבי השמים לרב: יהוה
 אלהי אבותכם יסר עליכם ככם אלה פעמים

ויברך אתכם כאשר דבר לכם: איכה אשא לבדי
 טרחכם ומשאכם וריבכם: הבו לכם אנשים
 חכמים ונבנים וידעים לשבטיכם ואשימם
 בראשיכם: ותענו אתי ותאמרו טוב הדבר אשר
 דברת לעשות: ואקח את ראשי שבטיכם אנשים
 חכמים וידעים ואתן אתם ראשים עליכם שרי
 אלפים ושרי מאות ושרי חמשים ושרי עשרת
 ושטרים לשבטיכם: ואצוה את שבטיכם בעת
 ההוא לאמר שמע בין אחיכם ושפטתם צדק בין
 איש ובין אחיו ובין גרו: לא תכירו פנים במשפט
 פקטן כגדל תשמעוין לא תגורו מפני איש כי
 המשפט לאלהים הוא והדבר אשר יקשה מכם
 תקרבון אלי ושמעתי: ואצוה אתכם בעת ההוא
 את כל הדברים אשר תעשו: ונסע מחרב וגדל
 את כל המדבר הגדול והנורא ההוא אשר
 ראיתם דרך הר האמרי כאשר צוה יהוה אלהינו
 אתנו ונבא עד קדש ברנע: ואמר אלכם באתם
 עד הר האמרי אשר יהוה אלהינו נתן לנו: ראה
 נתן יהוה אלהיך לפניך את הארץ עלה רש כאשר
 דבר יהוה אלהי אבתיך לך אל תירא ואל תחת:
 ותקרבון אלי כלכם ותאמרו נשלחה אנשים
 לפנינו ויחפרו לנו את הארץ וישבו אתנו דבר
 את הדרך אשר נעלה בה ואת הערים אשר נבא
 אליהן: ויישב בעיני הדרך ואקח מכם שנים
 עשר אנשים איש אחר לשבט: ויפנו ויעלו ההרה
 ויבאו עד גחל אשכל וירגלו אתה: ויקחו בידם

מפני הארץ וירדו אלינו וישבו אתנו דבר ויאמרו
טובה הארץ אשר יהוה אלהינו נתן לנו: ולא
אבותם לעלת ותמרו את פי יהוה אלהיכם: ותרגנו
באהליכם ותאמרו בשנאת יהוה אתנו הוציאנו
מארץ מצרים לתת אתנו ביד האמרי להשמידנו:
אנה אנתנו עלים אחינו המסו את לבבנו לאמר
עם גדול ורם מפנו ערים גדלות ובצרת בשמים
וגם בני ענקים ראינו שם: ואמר אלכם לא תערצון
ולא תיראון מהם: יהוה אלהיכם ההלך לפניכם
הוא ילחם לכם בכל אשר עשה אתכם במצרים
לעיניכם: ובמדבר אשר ראית אשר נשאך יהוה
אלהיך כאשר ישא איש את בנו בכל הדרך
אשר הלכתם עד באכם עד המקום הזה: וביד
הזה אינכם מאמינם ביהוה אלהיכם: ההלך
לפניכם בדרך לתור לכם מקום לחנתכם באשו
לילה לראתכם בדרך אשר תלכו בה ובעני יומם:
וישמע יהוה את קול דבריכם ויחצה וישבע
לאמר: אם יראה איש באנשים האלה הדרך הרע
הזה את הארץ הטובה אשר נשבעתי לתת
לאבותיכם: וזולתי כלב בן יפנה הוא יראנה ולו
אתן את הארץ אשר הרהר בה ולבניו יען אשר
מלא אחרי יהוה: גם בי התאנה יהוה בגללכם
לאמר גם אתה לא תבא שם: יהושע בן נון
העמד לפניו הוא יבא שמה אתו חזק ביהוה
ינחילנה את ישראל: וטפכם אשר אמרתם לבו
יהוה ובניכם אשר לא ידעו היום טוב ורע המה

וּבְאוּ שְׁמָה וְלָהֶם אֶתְנַגֵּה וְהֵם יִירְשׁוּהָ: וְאַתֶּם פְּנִי-
 לָכֶם וּסְעוּ הַמִּדְבָּרָה דְרֹךְ יַם-סוּף: וּתְעַנּוּ וּתְאֹמְרוּ
 אֵלַי הַשְׁאֲנוּ לַיהוָה אֲנַחְנוּ נַעֲלָה וְנִלְחַמְנוּ כְּכֹל
 אֲשֶׁר-צִוְנוּ יְהוָה אֱלֹהֵינוּ וּתְחַנְּנוּ אִישׁ אֶת-קְלוֹ
 מִדְּחַמְתּוֹ וּתְחַיְנוּ לַעֲלֹת הַחֲרָה: וַיֹּאמֶר יְהוָה אֵלַי
 אָמַר לָהֶם לֹא תַעֲלוּ וְלֹא תִלְחַמוּ כִּי אֵינְנִי בְּקִרְבְּכֶם
 וְלֹא תִנָּפְפוּ לִפְנֵי אוֹיְבֵיכֶם: וְאִדְבַר אֵלֵיכֶם וְלֹא
 שָׁמַעְתֶּם וּתְמַרוּ אֶת-פִּי יְהוָה וּתְתַדּוּ וּתַעֲלוּ הַחֲרָה:
 וַיֵּצֵא הָאֱמֹרִי הַיֹּשֵׁב בְּהַר הַחַוּא לִקְרֹאתְכֶם וַיְרַדְפוּ
 אֶתְכֶם כַּאֲשֶׁר תַּעֲשִׂינָה הַדְּבָרִים וַיִּכְתּוּ אֶתְכֶם
 בְּשַׁעֲרֵי עַד-חֲרָמָה: וּתְשָׁבוּ וּתְתַכְּבוּ לִפְנֵי יְהוָה וְלֹא-
 שָׁמַע יְהוָה בְּקַלְכֶם וְלֹא הֶאֱזִין אֵלֵיכֶם: וּתְשָׁבוּ
 בְּקִדְשׁ יָמִים וַיָּבִים בְּיָמִים אֲשֶׁר יִשְׁבַתְתֶּם: וּנְפֹץ
 וּנְפֹעַ הַמִּדְבָּרָה דְרֹךְ יַם-סוּף כַּאֲשֶׁר דָּבַר יְהוָה
 אֵלַי וַנִּסַּב אֶת-הַר-שַׁעִיר יָמִים רַבִּים: ס וַיֹּאמֶר
 יְהוָה אֵלַי לֵאמֹר: רַב-לָכֶם מִבְּאֵת-הַהַר הַזֶּה פְּנִי
 לָכֶם צַפְנָה: וְאַתְּהֵעַם צִוּ לֵאמֹר אַתֶּם עֲבָרִים
 בְּנִגְבוּד אַחֵיכֶם בְּנִי-עֲשׂוּ הַיֹּשְׁבִים בְּשַׁעִיר וַיִּירָאוּ
 מִכֶּם וּנְשַׁמְרַתֶּם מְאֹד: אֶל-תְּתַנְּרוּ בָּם כִּי לֹא-אֵתֶן
 לָכֶם מֵאֶרְצֶם עַד-מִדְרֹךְ כַּף-דָּגֹל כִּי-יִרְשָׁה לַעֲשׂוּ
 נִתְתִּי אֶת-הַר שַׁעִיר: אֲכַל תִּשְׁבְּרוּ מֵאֵתֶם בְּכַסֵּף
 וְאֲכַלְתֶּם וּגְסִמִּים תִּכְרוּ מֵאֵתֶם בְּכַסֵּף וּשְׁתִּיתֶם:
 כִּי יְהוָה אֱלֹהֵיךָ בְּרַכְךָ בְּכֹל מַעֲשֵׂה יָדֶיךָ יָדַע לְבַתְּךָ
 אֶת-הַמִּדְבָּר הַגָּדֹל הַזֶּה וְהוּא אֲרַבְעִים שָׁנָה יְהוָה
 אֱלֹהֵיךָ עִמָּךְ לֹא חֲסַרְתָּ דָבָר: וּנְעַבְרֵ מֵאֵת אַחֵינוּ
 בְּנִי-עֲשׂוּ הַיֹּשְׁבִים בְּשַׁעִיר מִדְרֹךְ הָעֲרֻבָה מֵאֵלֶּת

ומעצין גבר: ס ונפן ונעבר דרך מדבר מואב:
 ויאמר יהוה אלי אל-תצר את-מואב ואל-תתגר בם
 מלחמה כי לא-אתן לך מארצו ירשה כי לבני-לוט
 נתתי את-ער ירשה: האמים לפנים ישבו בה עם
 גדול ורב ורם פענקים: רפאים יחשבו ארץ-הם
 פענקים והמאבים יקראו להם אמים: ובשעיר
 ישבו החרים לפנים ובני עשו יירשום וישמידום
 מפניהם וישבו תחתם כאשר עשה ישראל לארץ
 ירשתו אשר-נתן יהוה להם: עתה קמו ועברו דכם
 את-נחל זרד ונעבר את-נחל זרד: והימים אשר-
 הלכנו | מקדש ברנע עד אשר-עברנו את-נחל
 זרד שלשים ושמנה שנה עדי-תם כל-הדור אנשי
 המלחמה מקרב המחנה כאשר נשבע יהוה להם:
 וגם יר-יהוה היתה בם להמם מקרב המחנה עד
 תמם: ויהי כאשר-תמו כל-אנשי המלחמה למות
 מקרב העם: ס וידבר יהוה אלי לאמר: אתה
 עבר היום את-נבול מואב את-ער: וקרבת מול
 בני עמון אל-הצרם ואל-תתגר בם כי לא-אתן
 מארץ בני-עמון לך ירשה כי ל-בני-לוט נתתיה
 ירשה: ארץ-רפאים תחשב ארץ-הרפאים ישבו
 בה לפנים והעמנים יקראו להם זמזמים: עם גדול
 ורב ורם פענקים וישמידם יהוה מפניהם וירשם
 וישבו תחתם: כאשר עשה לבני עשו הישבים
 בשעיר אשר השמיד את-החרי מפניהם וירשם
 וישבו תחתם עד היום הזה: והעוים הישבים
 בחצרים עדי-עודה כפתרים היצאים מכפתר

השמידים וישבו תחתם: קומו טעי ועברו אתי
נחל ארנן ראה נתתי בידך את סיוחן מלך השבוי
האמרי ואת ארצו החל רש והתנר בו מלחמה:
היום הוה אחל תת פחדך ויראתך על פני העמים
תחת כל השמים אשר ישמעון שמעך ורגזו וחלו
מפניך: ואשגח מלאכים ממדבו קדמות אל--
סיוחן מלך השבוי דברי שלום לאמר: אעברה
בארצך בדרך בדרך אלך לא אס רימין ושמאול:
אכל בכסף תשבירני ואכלתי ומם בכסף תתן
לי ושתיתירק אעברה ברגלי: כאשר עשיתי בני
עשו הישבים בשעיר והמואבים הישבים בער עד
אשר אעבר את הירדן אל הארץ אשר יהוה
אלהינו נתן לנו: ולא אבה סיוחן מלך השבוי
העבירנו בו כיהקשה יהוה אלהיך את דרוזי
ואמץ את דבבו למען תתו בידך פיום הוה: ס
ויאמר יהוה אלי ראה החלתי תת לפניך את סיוחן
ואת ארצו החל רש לרשת את א' צו: ויצא סיוחן
לקראתנו הוא וכל עמו למלחמה יהוה: ויתנהו
יהוה אלהינו לפנינו ונגד אתו ואת בניו ואת כל
עמו: ונלכד את כל עריו בעת נ הוא ונחרם את
כל עיר מתים והנשים והטף לא השארנו שריד:
רק הבהמה בזונו לנו ושלל הערים אשר לכדנו:
מערער אשר על שפת נחל ארנן והעיר אשר
בנחל ועד הנלעד לא היתה קרויה אשר שגבה
ממנו את הכל נתן יהוה אלהינו לפנינו: רק אל
ארץ בני עמון דא קרבת כל יד נחל יבק וערי

הָהָר וְכָל אֲשֶׁר-צִוָּה יְהוָה אֱלֹהֵינוּ: וּנְפֹן וּנְעַל דְרָךְ
הַבָּשָׁן וַיֵּצֵא עֹג מֶלֶךְ-הַבָּשָׁן לִקְרֹאתָנוּ הוּא וְכָל--
עַמּוֹ לַמַּלְחָמָה אֲדָרְעִי: וַיֹּאמֶר יְהוָה אֵלַי אֲתִירָא
אֹתוֹ כִּי בִידְךָ נָתַתִּי אֹתוֹ וְאֶת-כָּל-עַמּוֹ וְאֶת-אֲרָצוֹ
וְעָשִׂיתָ לוֹ כְּאֲשֶׁר עָשִׂיתָ לְסִיחֹן מֶלֶךְ הָאֲמֹרִי אֲשֶׁר
יּוֹשֵׁב בְּחֶשְׁבּוֹן: וַיִּתֵּן יְהוָה אֱלֹהֵינוּ בְיָדֵנוּ גַם אֶת--
עֹג מֶלֶךְ-הַבָּשָׁן וְאֶת-כָּל-עַמּוֹ וּנְפָהוּ עַד-בֵּלְתֵּי
הַשְּׂאִירֵי-לוֹ שְׂרִיד: וּנְלַכְדָּר אֶת-כָּל-עָרָיו בְּעַת הַהוּא
לֹא הָיְתָה קְרִיָּה אֲשֶׁר לֹא-לָקַחְנוּ מֵאֲתָם שְׂשִׁים
עִיר כָּל-חֶבֶל אֲרָזִים מִמַּלְכַת עֹג בַּבָּשָׁן: כָּל-אֵלֹהֵי
עָרִים בְּצַרְתָּ חוּמָה גְּבוּהָה דְלָתִים וּבְרִיחַ לְבַד
מֵעָרֵי הַפְּרוֹזִי הַרְבֵּה מְאֹד: וּנְחָרַם אֹתָם כְּאֲשֶׁר
עָשִׂינוּ לְסִיחֹן מֶלֶךְ חֶשְׁבּוֹן הַחֶרֶם כָּל-עִיר מֵתָם
הַנְּשִׂים וְהַפָּאָה: וְכָל-הַבְּהֵמָה יִשְׁלַל הָעָרִים בְּזוֹנוֹ
לָנוּ: וּנְקַח בְּעַת הַהוּא אֶת-הָאָרֶץ מִיַּד שְׁנֵי מַלְכֵי
הָאֲמֹרִי אֲשֶׁר בְּעֵבֶר הַיַּרְדֵּן מִנְּחַל אֲרָגָן עַד-הָר
חֶרְמוֹן: צִידָנִים יִקְרְאוּ לְחֶרְמוֹן שְׂרִין וְהָאֲמֹרִי
יִקְרְאוּ-לוֹ שְׁנִיר: כָּל אֲרָצוֹת הַמִּישֵׁר וְכָל-הַגְּלָעָד
יְכַל-הַבָּשָׁן עַד-סֹלְכָה וְאֲדָרְעִי עָרֵי מִמַּלְכַת עֹג
בַּבָּשָׁן: כִּי רַק-עֹג מֶלֶךְ הַבָּשָׁן נִשְׂאָר מִיָּתֵר
הַדְּרָפָאִים הֵנָּה עָרְשׁוֹ עָרֵשׁ בְּרוּל הֵלָּה הוּא בְּרַבְתָּ
לְבָנֵי עַמּוֹן תִּשַׁע אֲמוֹת אֲרָכָה וְאַרְבַּע אֲמוֹת רְחֹבָה
בְּאֲמַת-אִישׁ: וְאֶת-הָאָרֶץ הַזֹּאת יִרְשֵׁנוּ בְּעַת הַהוּא
מֵעַרְעָר אֲשֶׁר-עַל-נְחַל אֲרָגָן וְחֲצֵי הַר-הַגְּלָעָד וְעָרָיו
וְנָתַתִּי לְרֵאוּבֵנִי וְלְגָדִי: וַיָּתֵר הַגְּלָעָד וְכָל-הַבָּשָׁן
מִמַּלְכַת עֹג נָתַתִּי לְחֲצֵי שֶׁבֶט הַמְּנַשֶּׁה כָּל חֶבֶל

אֲנִי לְכָל־הַבִּשּׁוֹן הַהוּא יִקְרָא אֶרֶץ רַפְאִים׃
 יֵאִיר בֶּן מְנַשֶּׁה לָקַח אֶת־כָּל־חֶבְלֵי אֲרֻב עַד־גְּבוּל
 הַגִּישׁוּרִי וְהַמַּעֲכָתִי וַיִּקְרָא אֹתָם עַל־שְׁמוֹ אֶת־הַבִּשּׁוֹן
 הַזֶּה יֵאִיר עַד הַיּוֹם הַזֶּה׃ וְלִמְכִיר נָתַתִּי אֶת־
 גִּלְעָד׃ וְלִרְאוּבֵנִי וְלַגָּדִי נָתַתִּי מִן־הַגִּלְעָד וְעַד־
 גַּחַל אֲרָנִי תוֹךְ הַנַּחַל וְגַבְלֵי וְעַד יַבֵּק הַנַּחַל גְּבוּל
 בְּנֵי עַמּוּז׃ וְהָעֲרֵבָה וְהַיַּרְדֵּן וְגַבְלֵי מִבְּנֵי עַד־יָם
 הָעֲרֵבָה יָם הַמֶּלַח תַּחַת אֲשֶׁר־תִּתֵּן הַפִּסְגָּה מִזֶּרְחָה׃
 יֵאֲצוּ אֹתְכֶם בְּעַת הַהוּא לֵאמֹר יְהוָה אֱלֹהֵיכֶם נָתַן
 יָכֶם אֶת־הָאָרֶץ הַזֹּאת לְרִשְׁתָּהּ חֲלוּצִים תַּעֲבֹרוּ
 לַפְּנֵי אַחֵיכֶם בְּנֵי־יִשְׂרָאֵל כָּל־בְּנֵי־חֵיל׃ רַק גְּשִׁיכֶם
 וְטַפְכֶם וּמִקְנֵיכֶם יִרְעֵתִי כִּי־מִקְנֵה רֶב לָכֶם יֵשְׁבוּ
 בְּעָרֵיכֶם אֲשֶׁר נָתַתִּי לָכֶם׃ עַד אֲשֶׁר־יָנִיחַ יְהוָה
 לְאַחֵיכֶם כָּכֶם וַיִּרְשׁוּגְמֵהֶם אֶת־הָאָרֶץ אֲשֶׁר יְהוָה
 אֱלֹהֵיכֶם נָתַן לָהֶם בְּעֶבֶר הַיַּרְדֵּן וּשְׁבִיתֶם אִישׁ
 לִירֻשְׁתּוֹ אֲשֶׁר נָתַתִּי לָכֶם׃ וְאֶת־יְהוֹשֻׁעַ צִוִּיתִי
 בְּעַת הַהוּא לֵאמֹר עֵינֶיךָ הִרְאֵת אֶת־כָּל־אֲשֶׁר
 עָשָׂה יְהוָה אֱלֹהֵיכֶם לְשְׁנֵי הַמְּלָכִים הָאֵלֶּה בֶּן
 יַעֲשָׂה יְהוָה לְכָל־הַמְּמַלְכוֹת אֲשֶׁר אֶתְּרָה עִבְר
 שָׂמָה׃ לֹא תִירָאוּ כִּי יְהוָה אֱלֹהֵיכֶם הוּא הַנִּלְחָם
 לָכֶם׃ ס ס ס

וְאֶת־חֲנָן אֱלֹהֵי יְהוָה בְּעַת הַהוּא לֵאמֹר׃ אֲדַנִּי יְהוָה
 אֶתְּרָה הַחֲלוּצוֹת לְהִרְאוֹת אֶת־עַבְדְּךָ אֶת־גְּדֻלְךָ
 וְאֶת־יָדְךָ הַחֲזוּקָה אֲשֶׁר מִי־אֵל בַּשָּׁמַיִם וּבָאָרֶץ
 אֲשֶׁר יַעֲשֶׂה כַּמַּעֲשֵׂיךָ וּכְגִבּוֹרְתֶךָ׃ אֶעֱבֹר־נָא
 וְאֶרְאֶה אֶת־הָאָרֶץ הַטּוֹבָה אֲשֶׁר בְּעֶבֶר הַיַּרְדֵּן

ההר השוב הזה והלבבך ויתעבר יהוה בי למענכם
ולא שמע אלי ויאמר יהוה אלי רב-לד אל-תוסף
דבר אלי עוד בדבר הזה: עלה ראש הפסגה
ושא עיניך ימה וצפונה ותימנה ומזרחה וראה
בעיניך כילא תעבר את-הירדן הזה: וצו את-
יהישע וחזקוהו ואמצוהו כי-הוא יעבר לפני העם
הזה והוא ינהיל אותם את-הארץ אשר תראה:
ונשב בנאי מול בית פעור: פ ועתה ישראל שמע
אל-החקים ואל-המשפטים אשר אנכי מלמד
אתכם לעשות למען תחיו ובאתם וירשתם את-
הארץ אשר יהוה אלהי אבותיכם נתן לכם: לא
תספו על-הדבר אשר אנכי מצוה אתכם ולא
תגרעו ממנו לשמר את-מצות יהוה אלהיכם
אשר אנכי מצוה אתכם: עיניכם הראת את אשר-
עשה יהוה בבעל פעור כי כל-האיש אשר הלך
אחרי בעל-פעור השמידו יהוה אלהיך מקרבך:
ואתם הדבקים ביהוה אלהיכם תיים כלכם היום:
ראה למדתי אתכם חקים ומשפטים כאשר צוני
יהוה אלהי לעשות כן בקרב הארץ אשר אתם
באים שמה לרשתה: ושמרתם ועשיתם כי הוא
חכמתכם ובינתכם לעיני העמים אשר ישמעון
את כל-החקים האלה ואמרו רק עם-חכם ונבון
הגוי הגדול הזה: כי מי-גוי גדול אשר-לו אלהים
קרבים אליו כיהוה אלהינו בכל-קראנו אליו:
ומי גוי גדול אשר-לו חקים ומשפטים צדיקים
בכל התורה הזאת אשר אנכי נתן לפניכם היום:

רק השמר לך ושמר נפשך מאד פדתשבת את-
 הדברים אשר-ראו עיניך ופני-יסוריו מלבבך כל
 ימי חייך והודעתם לבניך ולבני בניך: יום אשר
 עמדת לפני יהוה אלהיך בחרב באמר יהוה אלי
 הקהל-לי את-העם ואשמעם את-דברי אשר
 ילמדון ליראה אתי כל-הימים אשר הם חיים על-
 האדמה ואת-בניהם ילמדון: ותקרבון ותעמדון
 תחת ההר וההר בער באש עד-לב השמים חשך
 ענן וערפל: וידבר יהוה אליכם מתוך האש קול
 דברים אתם שמעים ותמונה אינכם ראים וולתי
 קול: ויגד לכם את-בריתו אשר-צוה אתכם לעשות
 עשרת הדברים ויכתבם על-שני לוחות אבנים:
 ואתי צוה יהוה בעת ההוא ללמד אתכם חקים
 ומשפטים לעשותכם אתם בארץ אשר אתם
 עברים שמה לרשתה: ונשמרתם מאד לנפשתיכם
 כי לא ראיתם כל-תמונה ביום דבר יהוה אליכם
 בחרב מתוך האש: פן-תשחתון ועשיתם לכם
 פסל תמונת כל-סמל תבנית זכר או נקבה:
 תבנית כל-בהמה אשר בארץ תבנית כל-צפור
 כנף אשר תעוף בשמים: תבנית כל-דמש
 באדמה תבנית כל-דגה אשר-במים מתחת
 הארץ: ופן תשא עיניך השמימה וראית את-
 השמש ואת-הירח ואת-הכוכבים כל צבא
 השמים ונדחת והשתחית להם ועבדתם אשר
 חלק יהוה אלהיך אתם לכל העמים תחת כל-
 השמים: ואתכם לקח יהוה ויוצא אתכם מכור

הברזל ממצרים להנות לו לעם נחלה כיום הזה:
 ויהוה התאנה בי על דבריכם וישבע לבלתי עברי
 את הירדן ולבלתי בא אד הארץ הטובה אשר
 יהוה אלהיך נתן לך נחלה: כי אנכי מת בארץ
 הזאת אינני עבר את הירדן ואתם עברים וירשתם
 את הארץ הטובה הזאת: השמרו לכם פן תשכחו
 את ברית יהוה אלהיכם אשר כרת עמכם
 ועשיתם לכם פסל תמונת כל אשר צוה יהוה
 אלהיך: כי יהוה אלהיך אש אכלה הוא אל
 קנא: פ כי תוליד בנים ובני בנים ונשנתם
 בארץ והשחתם ועשיתם פסל תמונת כל ועשיתם
 הרע בעיני יהוה אלהיך להכעיסו: העידתי בכם
 היום את השמים ואת הארץ כי אבד תאבדו
 מהר מעל הארץ אשר אתם עברים את הירדן
 שמה לרשתה לא תאריכו ימים עליה כי השמד
 תשמדו: והפיץ יהוה אתכם בעמים ונשאתם
 מתי מספר בנזים אשר ינהג יהוה אתכם שמה:
 ועבדתם שם אלוהים מעשה ידי אדם עץ ואבן
 אשר לא יראו ולא ישמעו ולא יאכלו ולא יריחו:
 ובקשתם משם את יהוה אלהיך ומצאת פי
 תדרשנו בכל לבבך ובכר נמשד: בצר לך
 ומצאוך כל הדברים האלה באחרית הימים
 ושבת עד יהוה אלהיך ושמעת בקלו: כי אל
 רחום יהוה אלהיך לא ירפך ולא ישחיתך ולא
 ישכח את ברית אבתיך אשר נשבע להם: כי
 שאי לא לימים ראשנים אשר היו לפניך למו

היום אשר ברא אלהים אדם על הארץ ולמקצה
 השמים ועד קצה השמים הגהיה בדבר הגדול
 היה או הנשמע כמהו: השמע עם קול אלהים
 מדבר מתוך האש כאשר שמעת אתה ויחי: או
 הנסה אלהים לבא לקחת לו גוי מקרב גוי במסת
 באתת ובמפתים ובמלחמה וביר חזקה ובזרוע
 נשירה ובמוראים גדלים ככל אשר עשה לכם
 יהוה אלהיכם במצרים לעיניך: אתה הראת
 לדעת כי יהוה הוא האלהים אין עוד מלבדו: מן
 השמים השמיעך את קלו ליסרך ועל הארץ
 הראך את אשו הגדולה ודבריו שמעת מתוך
 האש: ותחת כי אהב את אבותיך ויבחר בזרעו
 אחריו ויוצאך בפניו בכחו הגדל ממצרים: להוריש
 גוים גדלים ועצמים ממך מפניך להביאך לתת
 לך את ארצם נחלה כיום הזה: וידעת היום
 והשבת אל לבבך כי יהוה הוא האלהים בשמים
 ממעל ועל הארץ מתחת אין עוד: ושמרת את
 חקיו ואת מצותיו אשר אנכי מצוה היום אשר
 יושב לך ולבניך אחריה ולמען תאריך ימים על
 הארמה אשר יהוה אלהיך נתן לך כל הימים: פ
 או יבדיל משה שלש ערים בעבר הנהר מדרחה
 שמש: לנוס שמה רוצח אשר ירצח את רעהו
 בבלי דעת והוא לא שונא לו מתמל שלשם ונס
 אל אחת מן הערים האל וחי: את בצר במדבר
 בארץ המישר לראובני ואת ראמת בגלעד לגדי
 ואת גולן בבשן למנשי: ואת התורה אשר עם

משה לפני בני ישראל: אלה העלת והתקום
 והמשפטים אשר דבר משה אל בני ישראל
 בצאתם ממצרים: בעבר הירדן בנאי מול בית
 פעור בארץ סיחן מלך האמרי אשר יושב בחשבון
 אשר הבה משה ובני ישראל בצאתם ממצרים:
 ויירשו את ארצו ואת ארץ אעוג מלך הבשן שני
 מלכי האמרי אשר בעבר הירדן מזרח שמש:
 מערער אשר על שפת נחל ארנן ועד היר שואן
 הוא חרמון: וכל הערבה עבר הירדן מזרח הועדים
 הערבה תחת אשדת הפסגה: פ ויקרא משה אל
 כל ישראל ויאמר אלהם שמע ישראל את התקום
 ואת המשפטים אשר אנכי דבר באזניכם היום
 ולמדתם אתם ושמרתם לעשתם: יהוה אלהינו
 ברת עמנו ברית בחרב: לא את אבותינו ברת
 יהוה את הברית הזאת כי אתנו אנחנו אלה פה
 היום כלנו חיים: פנים בפנים דבר יהוה עמכם
 בחר מתוך האש: אנכי עמד בין יהוה ובניכם
 בעת ההוא להגיד לכם את דבר יהוה כי יראתם
 מפני האש ולא עליתם בחר לאמר: ס אנכי יהוה
 אלהיך אשר הוצאתיך מארץ מצרים מבית עבדים:
 לא יהיה לך אלהים אחרים עד פני: לא תעשה
 לך פסל כל תמונה אשר בשמים ממעל ואשר
 בארץ מתחת ואשר במים מתחת לארץ: לא
 תשתחוה להם ולא תעבדם כי אנכי יהוה אלהיך
 אל קנא פקד עון אבות על בנים על שלשים ועל
 רבעם לשנאי: ועשה חסד לאלפים לאהבי ולשמרי

מִצוֹתַי: ׀ לֹא תִשָּׂא אֶת־שֵׁם יְהוָה אֱלֹהֶיךָ לְשׁוֹא
כִּי לֹא יִנְקֶה יְהוָה אֶת אֲשֶׁר־יִשָּׂא אֶת־שֵׁם מִו לְשׁוֹא:
פ שְׁמֹר אֶת־יוֹם הַשַּׁבָּת לְקַדְּשׁוֹ כַּאֲשֶׁר צִוָּךְ יְהוָה
אֱלֹהֶיךָ: שֵׁשֶׁת יָמִים תַּעֲבֹד וְעָשִׂיתָ כָּל־מְלָאכֶתֶךָ:
וַיּוֹם הַשְּׁבִיעִי שַׁבָּת לַיהוָה אֱלֹהֶיךָ לֹא־תַעֲשֶׂה כָּל־
מְלָאכָה אֹתָהּ וּבִנְיָ וּבִתֶּךָ וְעַבְדֶּךָ וְאִמְתֶּךָ וְשׁוֹרֶךָ
וְחֹמְרֶךָ וְכָל־בְּהֵמַתֶּךָ וְגֵרֶךָ אֲשֶׁר בְּשַׁעְרֶיךָ לְמַעַן
יָנוּחַ עַבְדֶּךָ וְאִמְתֶּךָ כַּמּוֹד: וּזְכַרְתָּ כִּי עַבְדֵי הָיִיתָ
בְּאֶרֶץ מִצְרַיִם וַיִּצְאֶךָ יְהוָה אֱלֹהֶיךָ מִשָּׁם בְּיַד חֲזָקָה
וּבְזֵרַע נְטוּיָה עַל־כֵּן צִוָּךְ יְהוָה אֱלֹהֶיךָ לַעֲשׂוֹת אֶת־
יוֹם הַשַּׁבָּת: ׀ כִּבְדֹּךָ אֶת־אָבִיךָ וְאֶת אִמֶּךָ כַּאֲשֶׁר
צִוָּךְ יְהוָה אֱלֹהֶיךָ לְמַעַן וַיֹּאדְרִיכֶן יְמֵיךָ וּלְמַעַן יֵיטִב לָךְ
עַד הָאָדָמָה אֲשֶׁר־יְהוָה אֱלֹהֶיךָ נָתַן לָךְ: ׀ לֹא
תִרְצַח ׀ וְלֹא תִגְנֹף ׀ וְלֹא תִגְנֹב: ׀ וְלֹא־תַעֲנֶה
בְּרֵעֶךָ עַד שׁוֹא: ׀ וְלֹא תַחֲמֹד אִשְׁתֵּךָ רֵעֶךָ ׀ וְלֹא
תִתְאוּהוּ בֵּית רֵעֶךָ שְׂדֵהוּ וְעַבְדוֹ וְאִמְתּוֹ שׁוֹרוֹ וְחֹמְרוֹ
וְכָל אֲשֶׁר לְרֵעֶךָ: ׀ אֶת־הַדְּבָרִים הָאֵלֶּה דִּבֶּר
יְהוָה אֶל־כָּל־קְהִלְכֶם בְּהַר מִתְּוֵךְ הָאֵשׁ הָעֲנַן וְהָעֶרְפֶּל
קוֹל גָּדוֹל וְלֹא יִסַּף וַיִּכְתַּבְסָּם עַל־שְׁנֵי לַחַת אֲבָנִים
וַיִּתֵּן אֵלָיו: וַיְהִי כַּשְּׁמַעְכֶם אֶת־הַקוֹל מִתּוֹךְ הַחֹשֶׁךְ
וְהַהָר בָּעֵר בְּאֵשׁ וַתִּקְרַבּוּן אֵלָיו כָּל־רְאִשֵׁי שְׁבָטֵיכֶם
וַיִּדְבַּרְכֶם: וַתֹּאמְרוּ הֵן הִרְאֵנוּ יְהוָה אֱלֹהֵינוּ אֶת־כְּבוֹדוֹ
וְאֶת־גְּדֻלוֹ וְאֶת־קְלוֹ שָׁמַעְנוּ מִתּוֹךְ הָאֵשׁ הַיּוֹם הַזֶּה
רִאִינוּ כִּי־דִבֶּר אֱלֹהִים אֶת־הָאָדָם וַחַי: וְעַתָּה לְמָה
נָמוֹת כִּי תֹאכְלֵנוּ הָאֵשׁ הַגְּדֹלָה הַזֹּאת אִם־יִסְפְּיוּ
אֲנֵחֵנוּ לְשָׁמַע אֶת־קוֹל יְהוָה אֱלֹהֵינוּ עוֹד וּמָתָנוּ: כִּי

מי כל-בשר אשר שמע קול אלהים חיים מדבר
 מתוך-האש כמנו ויחי: קרב אתה ושמע את כל-
 אשר יאמר יהוה אלהינו ואת תדבר אלינו את
 כל-אשר ידבר יהוה אלהינו אליך ושמענו ועשינו:
 וישמע יהוה את-קול דבריכם בדברכם אלי
 ויאמר יהוה אלי שמעתי את-קול דברי העם הזה
 אשר דברו אליך היטיבו כל-אשר דברו: מי-יתן
 והיה לבכם זה להם ליראה אותי ולשמר את-כל-
 מצותי כל-הימים למען ייטב להם ולבניהם
 לעלם: לך אמר להם שובו לכם לאהליכם: ואתה
 פה עמד עמדי ואדברה אליך את כל-המצוה
 והחקים והמשפטים אשר תלמדם ועשו בארץ
 אשר אנכי נתן להם לרשתה: ושמרתם לעשות
 כאשר צוה יהוה אלהיכם אתכם לא תסרו ימין
 ושמאל: בכל-הדרך אשר צוה יהוה אלהיכם
 אתכם תלכו למען תחיון וטוב לכם והארכתם
 ימים בארץ אשר תירשון: וזאת המצוה החקים
 והמשפטים אשר צוה יהוה אלהיכם ללמד אתכם
 לעשות בארץ אשר אתם עברים שמה לרשתה:
 למען תיראה את יהוה אלהיך לשמר את-כל-חקתיו
 ומצותיו אשר אנכי מצוה אתה ובנה ובן-בנה כל
 ימי חיך ולמען יאריכו ימיה: ושמעת ישראל
 ושמרת לעשות אשר ייטב לך ואשר תרבוין מאד
 כאשר דבר יהוה אלהי אבותיך לך ארץ זבת
 חלב ודבש: פ שמע ישראל יהוה אלהינו יהוה
 אחד: ואתבת את יהוה אלהיך בכל-לבבך ובכל-

גַּפְשָׁךְ וּבְכַל־מַאֲדָךְ: וְהָיוּ הַדְּבָרִים הָאֵלֶּה
 אֲשֶׁר אֲנִי מְצַוֶּה הַיּוֹם עֲלֶיךָ לִבְכֹּד: וּשְׁנַנְתָּם
 לְבִנְיָד וּדְבַרְתָּ בָּם בְּשִׁבְתְּךָ בְּבֵיתְךָ וּבְלִכְתְּךָ
 בְּדֶרֶךְ וּבְשֹׁכְבְךָ וּבְקוּמְךָ: וּקְשַׁרְתָּם לְאוֹרַת עַל־
 יָדְךָ וְהָיוּ לְטַטְפַת בֵּין עֵינֶיךָ: וּפְתַכְתָּם עַל־מְזוֹזוֹת
 בֵּיתְךָ וּבְשַׁעְרֶיךָ: ׀ וְהָיָה כִּי־יִבְיֵאֵד אֱלֹהֶיךָ
 אֶל־הָאָרֶץ אֲשֶׁר נִשְׁבַּע לְאַבְתָּיִךְ לְאַבְרָהָם לְיִצְחָק
 וּלְיַעֲקֹב לְתַת־לְךָ עָרִים גְּדֹלֹת וּמִקְבַּת אֲשֶׁר לֹא־
 בָּנִיתָ: וּבְתִים מְלֵאִים כֹּל־טוֹב אֲשֶׁר לֹא־מְלַאֲתָ
 וּבְרַת חֲצוּבִים אֲשֶׁר לֹא־חֲצַבְתָּ כְּרִמִּים וְזֵירוֹתִים
 אֲשֶׁר לֹא־נִטְעַתָּ וְאָכַלְתָּ וּשְׁבַעְתָּ: הַשְּׁמֵר לְךָ פֶּן־
 תִּשְׁכַּח אֶת־יְהוָה אֲשֶׁר הוֹצִיאֲךָ מֵאֶרֶץ מִצְרַיִם
 מִבְּיַת עַבְדִּים: אֶת־יְהוָה אֱלֹהֶיךָ תִירָאוּ וְאֵתֹת וּתְעֻבוֹת
 וּבִשְׁמוֹ תִשְׁבַּע: לֹא תִלְכּוּן אַחֲרֵי אֱלֹהִים אֲחֵרִים
 מֵאֱלֹהֵי הָעַמִּים אֲשֶׁר סָבִיבוֹתֶיכֶם: כִּי אֵל מִנְּאֻ
 יְהוָה אֱלֹהֶיךָ בְּקִרְבְּךָ בְּיַחֲדָה אֶת־יְהוָה אֱלֹהֶיךָ
 בָּדָד וְהִשְׁמִידֶךָ מֵעַל פְּנֵי הָאָרֶץ מֵהַיּוֹם: ׀ לֹא תִנְסֹוּ אֶת־
 יְהוָה אֱלֹהֵיכֶם כִּי־אֲשֶׁר נָסִיתֶם בְּמִסְפָּה: שְׁמֹר תִּשְׁמְרוּן
 אֶת־מִצְוֹת יְהוָה אֱלֹהֵיכֶם וְעֲדֹתַי וְחֻקֵּי אֲשֶׁר צִוִּיתִי:
 וְעָשִׂיתָ הַיֵּשֶׁר וְהַטּוֹב בְּעֵינֵי יְהוָה לְמַעַן יִיטֵב לְךָ
 וּבֵאתָ וּרְשַׁתְּ אֶת־הָאָרֶץ הַטּוֹבָה אֲשֶׁר־נִשְׁבַּע יְהוָה
 לְאַבְתָּיִךְ: לְחַדְרָה אֶת־כָּל־אֵיבֶיךָ מִפְּנֵיךָ כִּי־אֲשֶׁר
 דִּבֶּר יְהוָה: ׀ כִּי־יִשְׁאַלְךָ בִּנְךָ מָחָר לֵאמֹר מָה
 הָעֲדֹת וְהַחֻקִּים וְהַמִּשְׁפָּטִים אֲשֶׁר צִוָּה יְהוָה אֱלֹהֵינוּ
 אֲתָכֶם: וְאָמַרְתָּ לְבִנְךָ עַבְדִּים הָיִינוּ לְפָרְעָה בְּמִצְרַיִם
 וַיִּצְיָאֵנוּ יְהוָה מִמִּצְרַיִם בְּיַד חֲזָקָה: וַיִּמַן יְהוָה אוֹתוֹת

ומפתים גדלים ורעים במצרים כפרעה ובכל
 ביתו לעינינו: ואותנו הוציא משם למען הביא
 אתנו לתת לנו את הארץ אשר נשבע לאבותינו:
 ויצונו יהוה לעשות את כל החקים האלה לראיה
 את יהוה אלהינו לטוב לנו כל הימים לחיתנו
 כהיום הזה: וצדקה תהיה לנו כי נשמר לעשות
 את כל המצוה הזאת לפני יהוה אלהינו כאשר
 צונו: ס כי יביאך יהוה אלהיך אל הארץ אשר
 אתה בא שמה לרשתה ונשל גוים רבים מפניך
 החתי והגרגשי והאמרי והכנעני והפרזי והחתי
 והיבוסי שבעה גוים רבים ועצימים ממך: ונתנם
 יהוה אלהיך לפניך והפיתם החרם תחרים אתם
 לא תכרת להם ברית ולא תחנם: ולא תתחמן
 בהם בתוך לא תתן לבנו ובתו לא תקח לבנד: כי
 יסיר את בנד מאחרי ועבדו אלהים אחרים וחרה
 אף יהוה בכם והשמידך מהר: כי אם כה תעשו
 להם מזבחתי הם תתצו מצבתם תשברו ואשירם
 תגדעון ופסיליהם תשרפון באש: כי עם קדוש
 אתה ליהוה אלהיך בך בחר יהוה אלהיך להיות
 לו לעם סגלה מכל העמים אשר על פני האדמה:
 לא מרבכם מכל העמים חשק יהוה בכם ויבחר
 בכם כי אתם המעט מכל העמים: כי מאהבת
 יהוה אתכם ומשמרו את השבעה אשר נשבע
 לאבותיכם הוציא יהוה אתכם ביד חזקה ויפדך
 מבית עבדים מיד פרעה מלדני צרים: וידעת
 כי יהוה אלהיך הוא האלהים האל הנאמן שמר

הברית והחסד לאהביו ולשמרי מצותיו לאלה
 דור: ומשלם לשנאיו אל-פניו להאבדו לא יאחר
 לשנאו אל-פניו ישלם-לו: ושמרת את-המצודה
 ואת-החקים ואת-המשפטים אשר אנכי מצוה
 היום לעשותם: פ פ פ

והיה ועקב תשמעון את המשפטים האלה ושמרתם
 ועשיתם אתם ושמר יהוה אלהיך לך את-
 הברית ואת-החסד אשר נשבע לאבותיך: ואהבך
 וברכך וחרפקך וברך פרי-בטנך ופרי-אדמתך
 דגנך ותירשך ויצחקך שגר-אפיק ועשתרת צאנך
 על האדמה אשר-נשבע לאבותיך לתת לך:
 ברוך תהיה מכל-העמים לא יהיה בך עקר ועקרה
 ובבהמתך: והסיר יהוה ממך כל-חלי וכל-מרה
 מצרים הרעים אשר ידעת לא ישימם בך ונתנם
 בכל-שנאיך: ואכלת את-כל-העמים אשר יהוה
 אלהיך נתן לך לא-תחוס עינך עליהם ולא-תעבד
 את-אלהיהם כי-מוקש הוא לך: פיתאמר בלבבך
 רבים הגוים האלה ממני איכה אוכל להודישם:
 לא תירא מהם וזכר תזכר את אשר-עשה יהוה
 אלהיך לפרעה ולכל-מצרים: המפת הגדלת
 אשר-ראו עיניך והאתת והמפתים והיד החזקה
 והזרע הנטויה אשר הוצאת יהוה אלהיך בין-
 ועשה יהוה אלהיך לכל-העמים אשר-אתה ירא
 מפניהם: וגם את-הצרעה ישלח יהוה אלהיך בם
 עד-אבר הנשאים והנסתרים מפניך: לא תערץ
 מפניהם בי-יהוה אלהיך בקרבך אל גדול ונורא:

וְנִשְׁלַח יְהוָה אֱלֹהֶיךָ אֶת־הַגּוֹיִם הָאֵל מִפְּנֶיךָ מֵעַתָּה
 מֵעַתָּה לֹא תוּכַל כִּלְתֵם מִהֵרָ פֶּן־תִּרְבֶּה עֲלֶיךָ חַיִּית
 הַשָּׂדֶה: וּנְתַנֶּם יְהוָה אֱלֹהֶיךָ לִפְנֵיךָ וְהַמָּס מִהוֹמָה
 יִדְלָה עַד הַשְּׂמָדִם: וּנְתַן מַלְכֵיהֶם בְּיָדְךָ וְהִאֲבִדְתָּ
 אֶת־שָׂמֶם מִתַּחַת הַשָּׁמַיִם לֹא־יִתְצַב אִישׁ בְּפָנֶיךָ
 עַד הַשְּׂמָדָה אַתֶּם: פְּסִילוּ אֱלֹהֵיהֶם תִּשְׂרֹפוּן בְּאֵשׁ
 לֹא־תַחֲמַד כֶּסֶף וְזָהָב עֲלֵיהֶם וְלִקְחַתְּ לָךְ פֶּן תִּוְקַשׁ
 בּוֹ כִּי תוֹעֵבֵת יְהוָה אֱלֹהֶיךָ הוּא: וְלֹא־תָבִיא תוֹעֵבָה
 אֶל־בֵּיתְךָ וְהָיִיתָ חֵרֶם כְּמֹהוּ שִׁקְצִית שִׁקְצֵנוּ וְתַעֲבֹ
 תַעֲבֵנוּ כִּי־חֵרֶם הוּא: פ כֹּל־הַמִּצְוָה אֲשֶׁר אֲנִי
 מְצַוֶּה הַיּוֹם תִּשְׁמְרוּן לַעֲשׂוֹת לְמַעַן תַּחְיוּן וּרְבִיתֶם
 בְּאֶתֶם וּיְרֻשְׁתֶּם אֶת־הָאָרֶץ אֲשֶׁר־נִשְׁבַּע יְהוָה
 לְאֲבוֹתֵיכֶם: וּזְכַרְתָּ אֶת־כָּל־הַדָּרָךְ אֲשֶׁר הוֹלִיכְךָ
 יְהוָה אֱלֹהֶיךָ זֶה אַרְבָּעִים שָׁנָה בְּמִדְבָּר לְמַעַן עֲנִתְךָ
 לְנַפְתְּךָ לִדְעוֹת אֶת־אֲשֶׁר בְּלִבְכֶךָ הַתִּשְׁמֵר מִצְוֹתַי
 אִם־לֹא: וַיַּעֲנֶךָ וַיִּרְעַבְךָ וַיֹּאכַלְךָ אֶת־הַמֶּן אֲשֶׁר לֹא־
 דָּעִית וְלֹא יָדַעוּן אֲבֹתֶיךָ לְמַעַן הוֹדִיעֶךָ כִּי לֹא עַל־
 הַלֶּחֶם לִבְדוֹ יְחִיֶּה הָאָדָם כִּי עַל־כָּל־מוֹצֵא פִי־יְהוָה
 יְחִיֶּה הָאָדָם: שְׂמַלְתְּךָ לֹא בָלְתָה מֵעֲלֶיךָ וּרְגְלֶךָ לֹא
 בִצְקָה זֶה אַרְבָּעִים שָׁנָה: וַיִּדְעַת עַם־לְבָבְךָ כִּי
 בְּאִשׁר יִיָּסֵר אִישׁ אֶת־בְּנוֹ יְהוָה אֱלֹהֶיךָ מִיִּסְרֶךָ:
 אֲלֵי־שִׁמְרַת אֶת־מִצְוֹת יְהוָה אֱלֹהֶיךָ לִלְכֹת בְּדַרְכָיו
 דַּיִלִּירָאָה אַתּוֹ: כִּי יְהוָה אֱלֹהֶיךָ מִבֵּיאֲךָ אֶל־אָרֶץ
 אֲדָמָה אֲרֶץ נַחְלֵי מַיִם עֵינַת וְתַהֲמַת יֵצְאִים בְּבִקְעָה
 לֹא־יִבְהַר: אָרֶץ חֹשֶׁה וְשַׁעֲרָה וּגְפֵן וְתַאֲנָה וּרְמֹן אָרֶץ־
 עֵדֵי־חַיִּית שְׂמֹן וְדָבָשׁ: אָרֶץ אֲשֶׁר לֹא בְּמַסְכַּנְתָּ תֹאכַל־

בַּהּ לַחֵם לֹא־תִחַסֵּר כֹּל בְּהָ אֶרֶץ אֲשֶׁר אֲבִנֶיהָ
 בְּרוּל וּמִהַרְרִיהָ תִחַצֵּב גַּחֲשֵׁת׃ וְאָכַלְתָּ וּשְׂבַעְתָּ
 וּבֵרַכְתָּ אֶת־יְהוָה אֱלֹהֶיךָ עַל־הָאָרֶץ הַטֹּבָה אֲשֶׁר
 נָתַן־לְךָ׃ הִשְׁמַר לְךָ פֶּן־תִּשְׁכַּח אֶת־יְהוָה אֱלֹהֶיךָ
 לְבַלְתִּי שָׁמֵר מִצְוֹתָיו וּמִשְׁפָּטָיו וַחֲקֵתָיו אֲשֶׁר אָנֹכִי
 מִצְוֶה הַיּוֹם׃ פֶּן־תֹּאכַל וּשְׂבַעְתָּ וּבָתִּים טֹבִים תִּבְנֶה
 וַיִּשְׁכַּחְתָּ׃ וּבִקְרָךְ וּצְאֹנָה יִרְבִּיז וּכְסָף וְזָהָב יִרְבֶּה--
 לְךָ וְכֹל אֲשֶׁר־לְךָ יִרְבֶּה׃ וְרַם לִבְבֶּךָ וּשְׂכַחְתָּ אֶת־
 יְהוָה אֱלֹהֶיךָ הַמוֹצִיאֲךָ מֵאֶרֶץ מִצְרַיִם מִבֵּית
 עֲבָדִים׃ הַמּוֹלִיכְךָ בַּמִּדְבָּר הַהַגְדִּיל וְהַנּוֹרָא נֶחֱשׂ
 שָׂרָה וְעִקְרָב וּצְמָאוֹן אֲשֶׁר אִין־מַיִם הַמוֹצִיא לְךָ
 מַיִם מִצּוֹר הַחֲלַמְיֹשׁ׃ הַמֵּאֲכִלְךָ מִן בַּמִּדְבָּר אֲשֶׁר
 לֹא־יָדְעוּן אֲבֹתֶיךָ לְמַעַן עֲנֶתְךָ וּלְמַעַן נִפְתָּךְ
 לְהִיטִיבְךָ בְּאַחֲרֵיתֶךָ׃ וְאָמַרְתָּ בְּלִבְבֶּךָ כַּחַי וְעַצְמִי
 יָדִי עָשָׂה לִי אֶת־הַחַיִּיל הַזֶּה׃ וּזְכַרְתָּ אֶת־יְהוָה
 אֱלֹהֶיךָ כִּי הוּא הִנְתֵּן לְךָ כַּח לַעֲשׂוֹת חַיִּיל לְמַעַן
 הַקִּים אֶת־בְּרִיתוֹ אֲשֶׁר־נִשְׁבַּע לְאַבְתֶּיךָ כִּי־
 הַזֶּה׃ פ וְהָיָה אִם־שָׁכַחְתָּ תִּשְׁכַּח אֶת־יְהוָה אֱלֹהֶיךָ
 וְהִלַּכְתָּ אַחֲרֵי אֱלֹהִים אֲחֵרִים וְעִבַדְתָּם וְהִשְׁתַּחֲוִיתָ
 לָהֶם הַעֲדַתִּי בְכֶם הַיּוֹם כִּי אֲבַד תֵּאבְדוּן׃ בְּנֹגִים
 אֲשֶׁר יִהְיֶה מֵאֵבִיד מִפְּנֵיכֶם כִּן תֵּאבְדוּן עֹקֵב לֹא
 תִשְׁמַעוּן בְּקוֹל יְהוָה אֱלֹהֵיכֶם׃ פ שָׁמַע יִשְׂרָאֵל
 אֶתְּהָ עֹבֵר הַיּוֹם אֶת־הַיְרֵדָן לְבֹא לְרֶשֶׁת נֹגִים
 גְּדָלִים וְעֲצָמִים מִמֶּד עָרִים גְּדָלָת וּבִצְרָת בְּשָׁמַיִם׃
 עַם־גְּדוֹד וְרַם בְּנֵי עֲנָקִים אֲשֶׁר אֶתְּהָ יָדַעְתָּ וְאֶתְּהָ
 שָׁמַעְתָּ מִי יִתְצַב לִפְנֵי בְנֵי עֲנָק׃ וַיִּדְעַת הַיּוֹם כִּי

יהוה אלהיך הוא העובר לפניך אש אכלה הוא
 שמידם והוא יבניעם לפניך והורשתם והאבדתם
 מהר כאשר דבר יהוה לך: אלהיך אמר בלבבך
 הרהי יהוה אלהיך אתם מלפניך לאמר בצדקתי
 ביאני יהוה לרשת את הארץ הזאת וברשעת
 הגוים האלה יהוה מורישם מפניך: לא בצדקתך
 בישר ללבבך אתה בא לרשת את ארצם כי
 ברשעת הגוים האלה יהוה אלהיך מורישם
 מפניך ולמען הקים את הדבר אשר נשבע יהוה
 אבתיך לאברהם ליצחק וליעקב: וידעת כי לא
 צדקתך יהוה אלהיך נתן לך את הארץ השובה
 וזאת לרשתה כי עם קשה ערה אתה: וכל אל
 שכח את אשר הקצפת את יהוה אלהיך במדבר
 מן היום אשר יצאת מארץ מצרים עד באכם
 דהמקום הזה ממרים הייתם עם יהוה: ובחרב
 קצפתם את יהוה ויתאנף יהוה בכם להשמיד
 תכם: בעלתי הקרה לקחת לוחת האבנים
 ולוחת הברית אשר כרת יהוה עמכם ואשב בהר
 רבעים יום וארבעים לילה לחם לא אכלתי ומים
 אשתיתי: ויתן יהוה אלי את שני לוחת האבנים
 תבים באצבע אלהים ועליהם ככל הדברים
 אשר דבר יהוה עמכם בהר מתוך האש ביום
 הקהל: ויהי מקץ ארבעים יום וארבעים לילה
 תן יהוה אלי את שני לוחת האבנים לחות
 הברית: ויאמר יהוה אלי קום רד מהר מזה כי
 שחת עמך אשר הוצאת ממצרים סרו מהר מן

הִדְרֵךְ אֲשֶׁר צִוִּיתָם עֲשׂוּ לָהֶם מִסִּכָּה: וַיֹּאמֶר יְהוָה
אֵלַי לֵאמֹר רְאִיתִי אֶת־הָעַם הַזֶּה וְהִנֵּה עִם־קִשְׁיָה
עֲרֵף הוּא: הֲרַף־מִמֶּנִּי וְאֲשַׁמְדֶם וְאִמְחָה אֶת־שְׁמֵם
מִתַּחַת הַשָּׁמַיִם וְאֶעֱשֶׂה אוֹתָךְ לְגוֹי־עֲצוּם וְרַב מִמֶּנִּי:
וְאִפֵּן וְאֶרְדּוּ מִן הַהָר וְהָהָר בָּעַר בְּאֵשׁ וְשָׁנִי לִוְחַת
הַבְּרִית עַל שְׁתֵּי יָדָי: וְאֶרְאֶה וְהִנֵּה חֲטָאתֶם לַיהוָה
אֱלֹהֵיכֶם עֲשִׂיתֶם לָכֶם עֵגֶל מִסִּכָּה סִרְתֶּם מִהָר מִן־
הַדְרֵךְ אֲשֶׁר צִוִּה יְהוָה אֶתְכֶם: וְאֶת־פֶּשַׁע שְׁנֵי הַלַּחַת
וְאֲשַׁלְּכֶם מֵעַל שְׁתֵּי יָדָי וְאֲשַׁבְּרֶם לְעֵינֵיכֶם: וְאֶת־נֶפֶל
לִפְנֵי יְהוָה בְּרֵאשֵׁי אַרְבָּעִים יוֹם וְאַרְבָּעִים לַיְלָה
לֶחֶם לֹא אֲכַלְתִּי וַיְמִים לֹא שְׁתִּיתִי עַל כָּד־חֲטָאתְכֶם
אֲשֶׁר חֲטָאתֶם לַעֲשׂוֹת הַרְעָה בְּעֵינֵי יְהוָה לַחֲכָעִים:
כִּי יִגְרַתִּי מִפְּנֵי הָאֵף וְהַחֲמָה אֲשֶׁר קִצַּף יְהוָה
עֲלֵיכֶם לְהַשְׁמִיד אֶתְכֶם וַיִּשְׁמַע יְהוָה אֵלַי גַּם בַּפֶּעַם
הַזֶּה וְאֶהְרֹן הַתַּאֲנֵף יְהוָה מֵאֵד לְהַשְׁמִידוֹ
וְאֶת־פֶּלֶל גַּם־בְּעַד אֶהְרֹן בְּעַת הַהוּא: וְאֶת־חֲטָאתְכֶם
אֲשֶׁר עֲשִׂיתֶם אֶת־הָעֵגֶל לְקַחְתִּי וְאֲשַׁרְף אֹתוֹ בְּאֵשׁ
וְאֶכַּת אֹתוֹ טָחוֹן הַיֵּטֵב עַד אֲשֶׁר־הֵקַל לְעַפֵּר וְאֲשַׁלֵּךְ
אֶת־עַפְרוֹ אֶל־הַנַּחַל הַיַּרְדֵּן מִן־הָהָר: וּבַתְּבַעֲרָה
וּבַמִּסָּה וּבַקְּבֻרָת הַתַּאֲוָה מִקְצָפִים הָיִיתֶם אֶת־
יְהוָה: וּבִשְׁלַח יְהוָה אֶתְכֶם מִקְדָּשׁ בְּרַנֵּעַ לֵאמֹר
עֲדוּ וְרַשׁוּ אֶת־הָאָרֶץ אֲשֶׁר נָתַתִּי לָכֶם וְתִמְרוּ אֶת־
פִּי יְהוָה אֱלֹהֵיכֶם וְלֹא הֶאֱמַנְתֶּם לוֹ וְלֹא שָׁמַעְתֶּם
בְּקִלּוֹ: מִמְרִים הָיִיתֶם עִם־יְהוָה מִיּוֹם דַּעַתִּי אֶתְכֶם:
וְאֶת־נֶפֶל לִפְנֵי יְהוָה אֶת אַרְבָּעִים הַיּוֹם וְאֶת־אַרְבָּעִים
הַלַּיְלָה אֲשֶׁר הִתְנַפְּלְתִּי כִּי־אָמַר יְהוָה לְהַשְׁמִיד

אֲתֶכֶם: וְאֶת־פֶּלֶל אֶל־יְהוָה וְאָמַר אֲדֹנָי יְהוִה אֱלֹ-
 הֵינוּ תִשְׁחַת עִמָּךְ וְנִחַלְתֶּךָ אֲשֶׁר פָּדִיתָ בְּגֹדְךָ אֲשֶׁר-
 הוֹצֵאת מִמִּצְרַיִם בְּיַד חֹזֶק: זְכוֹר לַעֲבָדֶיךָ לְאַבְרָהָם
 לְיִצְחָק וְלַיַּעֲקֹב אֶל־תִּפְּן אֶל־קִשֵׁי הָעַם הַזֶּה וְאֶל־
 רִשְׁעוֹ וְאֶל־חַטָּאתוֹ: פֶּן־יֹאמְרוּ הָאָרֶץ אֲשֶׁר הוֹצֵאתָנוּ
 מִשָּׁם מִבְּלִי יִכְלַת יְהוָה לְהַבְיֵאֵם אֶל־הָאָרֶץ אֲשֶׁר
 דִּבַּר לָהֶם וּמִשְׁנֵאתוֹ אוֹתָם הוֹצֵאתָם לְהַמִּיתָם
 בְּמַדְבָּר: וְהֵם עִמָּךְ וְנִחַלְתֶּךָ אֲשֶׁר הוֹצֵאתָ בְּכַחֲךָ
 הַגָּדֹל וּבְזֹרְעֶךָ הַנְּטוּיָה: פֶּ בָּעַת הַהוּא אָמַר יְהוָה
 אֵלַי פֶּסֶל־לֶךְ שְׁנֵי־לֹחֶת אֲבָנִים כְּרָאשֵׁי וְעֹלָה
 אֵלַי הַהֲרָה וְעֵשִׂיתָ לֶךְ אֲרוֹן עֵץ: וְאָכַתָּב עַל־הַלְּחֹת
 אֶת־הַדְּבָרִים אֲשֶׁר הָיוּ עַל־הַלְּחֹת הַרְּאשֵׁי אֲשֶׁר־
 שִׁבַּרְתָּ וּשְׁמַתָּם בְּאֲרוֹן: וְאָעַשׂ אֲרוֹן עֵצִי שְׁטִיִּם
 וְאֶפְסַל שְׁנֵי־לֹחֹת אֲבָנִים כְּרָאשֵׁי וְאָעַל הַהֲרָה
 וּשְׁנֵי הַלְּחֹת בְּיָדַי: וַיִּכְתַּב עַל־הַלְּחֹת כַּמְּכַתָּב
 הַרְּאשׁוֹן אֶת עֲשֶׂרֶת הַדְּבָרִים אֲשֶׁר דִּבַּר יְהוָה
 אֵלַיכֶם בְּהַר מִתְּנֶדֶד הָאֵשׁ בַּיּוֹם הַקֶּהֱלָל וַיִּתְּנֶם יְהוָה
 אֵלַי: וְאִפֵּן וְאֵרַד מִן־הַהָר וְאָשִׁים אֶת־הַלְּחֹת בְּאֲרוֹן
 אֲשֶׁר עֵשִׂיתִי וַיְהִי שֵׁם כַּאֲשֶׁר צִוִּינִי יְהוָה: וּבְנֵי
 יִשְׂרָאֵל נָסְעוּ מִבְּאֵרֶת בְּנֵי־יַעֲקֹב מוֹסְרָה שֵׁם מַת
 אֲהָרֹן נֶעְקַבֵּר שֵׁם וַיִּכְהֹן אֶלְעָזָר בְּנֹו תַחְתָּיו: מִשָּׁם
 נָסְעוּ הַגֵּרְגָדָה וּמִן־הַגֵּרְגָדָה יִשְׁבְּתָה אֶרֶץ נַחֲלֵי־
 מִים: בָּעַת הַהוּא הִבְדִּיל יְהוָה אֶת־שִׁבְטֵי הַלְּוִי
 לְשֵׂאת אֶת־אֲרוֹן בְּרִית־יְהוָה לָעִמּוֹד לִפְנֵי יְהוָה
 לְשֵׂרְתוֹ וּלְבָרֶךְ בְּשֵׁמוֹ עַד הַיּוֹם הַזֶּה: עַל־בֶּן לֹא־
 הָיָה לְלוֹוִי חֶדֶק וְנִחַלָה עִם־אֲחָיו יְהוָה הוּא נִחַלְתוֹ

באשר דבר יהוה אלהיך לו: ואנכי עמדתי בהר
 בימים הראשנים ארבעים יום וארבעים לילה
 וישמע יהוה אלי גם בפעם ההוא לא אבה יהוה
 השחיתך: ויאמר יהוה אלי קום לך למסע לפני
 העם ויבאו ויירשו את הארץ אשר נשבעתי
 לאבתם לתת להם: פ ועתה ישראל מה יהוה
 אלהיך שאל מעמך כי אם ליראה את יהוה
 אלהיך ללכת בכל דרכיו ולאהבה אתו ולעבד
 את יהוה אלהיך בכל לבבך ובכל נפשך: לשמר
 את מצות יהוה ואת חקתיו אשר אנכי מצוה
 היום לשוב לך: הן ליהוה אלהיך השמים ושמי
 השמים הארץ וכל אשר בה: רק באבתך חשק
 יהוה לאהבה אותם ויבחר בזרעם אחריהם בכס
 מכל העמים כיום הזה: ומלתם את ערלת
 לבבכם וערפכם לא תקשו עוד: כי יהוה אלהיכם
 הוא אלהי האלהים ואדני האדנים האל הגדל
 הגבר והנורא אשר לא ישא פנים ולא יקח שחד:
 עשה משפט יתום ואלמנה ואוהב גר לתת לו
 לחם ושמלה: ואהבתם את הגר כי גרים הייתם
 בארץ מצרים: את יהוה אלהיך תירא אתו
 תעבד וכו תדבק ובשמו תשבע: הוא תהלתך
 והוא אלהיך אשר עשה אתך את הגדלת ואת
 הנוראת האלה אשר ראו עיניך: בשבעים נפש
 ירדו אבתך מצרימה ועתה שמך יהוה אלהיך
 בכי שמיים רב: ואהבת את יהוה אלהיך
 ושמרת משמרתו וחקתיו ומשפטיו ומצותיו כדי

הַיָּמִים: וַיִּדְעֶתֶם הַיּוֹם כִּי לֹא אֶת־בְּנֵיכֶם אֲשֶׁר
 לֹא־יָדְעוּ וְאֲשֶׁר לֹא־רָאוּ אֶת־מוֹסַר יְהוָה אֱלֹהֵיכֶם
 אֶת־גְּדֻלּוֹ אֶת־יְדוֹ הַחֹזֶקָה וַיִּרְעוּ הַנְּטוּיָה: וְאֶת־
 אֶתְתִּיּוֹ וְאֶת־מַעֲשָׂיו אֲשֶׁר עָשָׂה בְּתוֹךְ מִצְרַיִם
 לַפְּרֹעָה מֶלֶךְ־מִצְרַיִם וְלִכְל־אֶרְצוֹ: וְאֲשֶׁר עָשָׂה
 לַחֹיל מִצְרַיִם לְסוּסָיו וּלְרֶכְבּוֹ אֲשֶׁר הִצִּיף אֶת־יָמֵי
 יָם־סוּף עַל־פְּנֵיהֶם בְּרֹדֶפֶס אַחֲרֵיכֶם וַיֹּאבֲדֶם וַיְהִי
 עַד הַיּוֹם הַזֶּה: וְאֲשֶׁר עָשָׂה לָכֶם בַּמִּדְבָּר עַד־
 בְּאֵכֶם עַד־הַמָּקוֹם הַזֶּה: וְאֲשֶׁר עָשָׂה לְדַתְּנִי
 וּלְאֲבוֹתַי בְּנֵי אֱלִיָּאב בֶּן־רְאוּבֵן אֲשֶׁר פָּצְתָה
 הָאָרֶץ אֶת־פִּיהָ וַתִּבְלַעַם וְאֶת־בְּתִיָּהּ וְאֶת־
 אֶהֱלִיָּהּ וְאֶת כָּל־הַיְקוּם אֲשֶׁר בְּרַגְלֵיהֶם בְּקֶרֶב
 כָּל־יִשְׂרָאֵל: כִּי עֵינֵיכֶם הִרְאִיתָ אֶת כָּל־מַעֲשֵׂה
 יְהוָה הַגְּדוֹל אֲשֶׁר עָשָׂה: וְשִׁמְרַתֶּם אֶת־כָּל־הַמִּצְוֹת
 אֲשֶׁר אֲנֹכִי מְצַוֶּה הַיּוֹם לְמַעַן תַּחֲזִקוּ וּבִאתֶם
 וַיִּרְשַׁתֶּם אֶת־הָאָרֶץ אֲשֶׁר אֲתֶם עֹבְרִים שָׁמָּה
 לְרִשְׁתָּהּ: וְלְמַעַן תִּאָּרְכוּ יָמִים עַל־הָאָרֶץ אֲשֶׁר
 נִשְׁבַּע יְהוָה לְאֲבוֹתֵיכֶם לֵאמֹר לְהֵם וּלְזֶרְעָם אֶרֶץ
 זָבַת חֶלֶב וּדְבַשׁ: ס כִּי הָאָרֶץ אֲשֶׁר אֲתֶם בָּאִי־
 שָׁמָּה לְרִשְׁתָּהּ לֹא כְּאֶרֶץ מִצְרַיִם הִיא אֲשֶׁר
 יֵצְאתֶם מִשָּׁם אֲשֶׁר תִּזְרַע אֶת־זֶרְעֶךָ וְהִשְׁקִיתָ
 בְּרַגְלֶךָ בְּגֹן הַיָּדָק: וְהָאָרֶץ אֲשֶׁר אֲתֶם עֹבְרִים
 שָׁמָּה לְרִשְׁתָּהּ אֶרֶץ הָרִים וּבִקְעֹת לְמַטַּר הַשָּׁמַיִם
 תִּשְׁתַּהֲמִים: אֶרֶץ אֲשֶׁר־יְהוָה אֱלֹהֶיךָ יִרְשׁ אֶתְּךָ
 תָּמִיד עֵינֵי יְהוָה אֱלֹהֶיךָ בְּהַ מְרֹאשֵׁית הַשָּׁנָה וְעַד
 אַחֲרֵית שָׁנָה: ס וְהָיָה אִם־שָׁמַעַתְּ תִשְׁמַעוּ אֱלֹהֵי־

מִצוֹתַי אֲשֶׁר אָנֹכִי מְצַוֶּה אֶתְכֶם הַיּוֹם לֵאמֹר
אֶת־יְהוָה אֱלֹהֵיכֶם וּלְעַבְדּוֹ בְּכָל־לִבְבְּכֶם וּבְכָל־
נַפְשְׁכֶם: וְנָתַתִּי מִטֶּר־אֶרְצְכֶם בְּעֵתוֹ יוֹרֵה וּמִלְקוֹשׁ
יֹאסֵפֶת הַגֶּנֶדַּד וְתִירְשֵׁה וַיְצַהֲרֵךְ: וְנָתַתִּי עֵשֶׂב
בְּשֹׂדֶךָ לְבַהֲמֹתֶיךָ וְאֶכְלֹת וּשְׂבַעְתָּ: הַשְּׁמֵרוּ לָכֶם
פֶּן־יִפְתֶּה לְבַבְכֶם וּסְרַתֶּם וְעַבַדְתֶּם אֱלֹהִים אֲחֵרִים
וְהִשְׁתַּחֲוִיתֶם לָהֶם: וְחָרָה אִף־יְהוָה בְּכֶם וְעָצַר
אֶת הַשָּׁמַיִם וּלֹא־יִהְיֶה מִטֶּר וְהָאֲדָמָה לֹא תִתֵּן
אֶת־יְבוּלָהּ וְאֶבְדַּתֶּם מְהֵרָה מֵעַד הָאָרֶץ הַטְּבֵה
אֲשֶׁר יְהוָה נָתַן לָכֶם: וּשְׁמַתֶּם אֶת־דְּבָרֵי אֱלֹהֵי
עַד־לִבְבְּכֶם וְעַד־נַפְשְׁכֶם וּקְשַׁרְתֶּם אֹתָם לְאוֹת
עַל־יַדְכֶם וְהָיוּ לְטוֹטְפֹת בֵּין עֵינֵיכֶם: וּלְמַדְתֶּם
אֹתָם אֶת־בְּנֵיכֶם לְדַבֵּר בָּם בְּשִׁבְתְּךָ בְּבֵיתְךָ
וּבְלִכְתְּךָ בְּדֶרֶךְ וּבְשֹׁכְבְךָ וּבְקוּמְךָ: וּכְתַבְתֶּם
עַל־מְזוּזוֹת בֵּיתְךָ וּבְשַׁעְרֶיךָ: לְמַעַן יִרְבוּ יְמֵיכֶם
וַיְמֵי בְנֵיכֶם עַל הָאֲדָמָה אֲשֶׁר נִשְׁבַּע יְהוָה
לְאַבְרָהָם לֵאמֹר לָתֵת לְהֵם כִּימֵי הַשָּׁמַיִם עַל הָאָרֶץ: ס
כִּי אִם־שָׁמַר תִּשְׁמְרוּן אֶת־כָּל־הַמִּצְוָה הַזֹּאת אֲשֶׁר
אָנֹכִי מְצַוֶּה אֶתְכֶם לַעֲשׂוֹתָהּ לֵאמֹר אֶת־יְהוָה
אֱלֹהֵיכֶם לֵלְכַת בְּכָל־דְּרָכָיו וּלְדַבְּקָה־בּוֹ: וְהוֹרִישׁ
יְהוָה אֶת־כָּל־הַגּוֹיִם הָאֵלֶּה מִלְּפָנֶיכֶם וַיִּרְשַׁתֶּם
גּוֹיִם גְּדֹלִים וְעֲצֻמִּים מִכֶּם: כָּל־הַמְּקוֹם אֲשֶׁר
תִּדְרֹךְ בְּתִירְגְּלֶכֶם בּוֹ לָכֶם יִהְיֶה מִן־הַמִּדְבָּר
וְהַלְבַּנוֹן מִן־הַגֶּדֶר גְּהַר־פָּרָת וְעַד הַיָּם הָאֲחֵרוֹן
יִהְיֶה גְבֻלְכֶם: לֹא־יִתְצַב אִישׁ בְּפָנֶיכֶם פְּחַדְכֶם
וּמוֹרְאֶכֶם וַיֵּן יְהוָה אֱלֹהֵיכֶם עַל־פְּנֵי כָל־הָאָרֶץ

אֲשֶׁר תִּדְרֹכּוּ כִּהּ כַּאֲשֶׁר דִּבֶּר לָכֶם: ס ס ס
 רֵאֵה אֵ כִי נָתַן לִפְנֵיכֶם הַיּוֹם בְּרֻכָּה וְקִלְלָה: אֶת־
 הַבְּרֻכָּה אֲשֶׁר תִּשְׁמְעוּ אֶל־מִצְוֹת יְהוָה אֱלֹהֵיכֶם
 אֲשֶׁר אֲנִי מְצִוֶּה אֶתְכֶם הַיּוֹם: וְהַקְלָלָה אִם־לֹא
 תִשְׁמְעוּ אֶל־מִצְוֹת יְהוָה אֱלֹהֵיכֶם וְסָרְתֶם מִן־הַדֶּרֶךְ
 אֲשֶׁר אֲנִי מְצִוֶּה אֶתְכֶם הַיּוֹם לִלְכֹת אַחֲרַי אֱלֹהִים
 אַחֲרַיִם אֲשֶׁר לֹא־יִדְעֶתֶם: ס וְהָיָה כִּי יָבִיֵאדָּךְ יְהוָה
 אֱלֹהֶיךָ אֶל־הָאָרֶץ אֲשֶׁר־אַתָּה בֹּא־שָׁמָּה לְרִשְׁתָּהּ
 יִנְתְּתָה אֶת הַבְּרֻכָּה עַל־הַר גְּרִזִים וְאֶת־הַקְלָלָה
 עַל־הַר עֵיבָל: הֲלֹא־הִמָּדָה בְּעֵבֶר הַיַּרְדֵּן אַחֲרַי
 דֶּרֶךְ מִבּוֹא הַשֶּׁמֶשׁ בְּאֶרֶץ הַכְּנַעֲנִי הַיּוֹשֵׁב בְּעֵרְבָה
 מִוַּל הַגְּלִיל אֵצֶל אֱלוֹנֵי מוֹרָה: כִּי אַתֶּם עֹבְרִים
 אֶת־הַיַּרְדֵּן לְבֹא לְרִשֹׁת אֶת־הָאָרֶץ אֲשֶׁר־יְהוָה
 אֱלֹהֵיכֶם נָתַן לָכֶם וּיְרִשְׁתֶּם אֹתָהּ וּיִשְׁבְּתֶם־בָּהּ:
 וְשִׁמְרֶתֶם לַעֲשׂוֹת אֶת כָּל־הַחֻקִּים וְאֶת־הַמִּשְׁפָּטִים
 אֲשֶׁר אֲנִי נָתַן לִפְנֵיכֶם הַיּוֹם: אֱלֹהֵי הַחֻקִּים
 וְהַמִּשְׁפָּטִים אֲשֶׁר תִּשְׁמְרוּן לַעֲשׂוֹת בְּאֶרֶץ אֲשֶׁר
 נָתַן יְהוָה אֱלֹהֵי אֲבֹתֶיךָ לָךְ לְרִשְׁתָּהּ כָּל־הַיּוֹמִים
 אֲשֶׁר־אַתֶּם חַיִּים עַל־הָאֲדָמָה: אֲפֹד תֹּאבְדוּן אֶת־
 כָּל־דְּמֻמָּוֹת אֲשֶׁר עֲבַדְתֶּם הַגּוֹיִם אֲשֶׁר אַתֶּם
 יֹרְשִׁים אַתֶּם אֶת־אֱלֹהֵיהֶם עַל־הַהָרִים הַרְמוֹם וְעַל־
 הַגְּבְעוֹת וְתַחַת כָּל־עֵץ רַעֲנָן: וְנִתְצַתֶּם אֶת־
 מִזְבְּחֹתֶם וּשְׁבָרֹתֶם אֶת־מִצְבְּתֹתֶם וְאֲשֵׁרֵיהֶם תִּשְׂרֹפוּן
 בְּאֵשׁ וּפְסִילֵי אֱלֹהֵיהֶם תִּגְדְּעוּן וְאֲבַדְתֶּם אֶת־שִׁמְם
 מִן־הַמְּקוֹם הַהוּא: לֹא־תַעֲשׂוּן כֵּן לַיהוָה אֱלֹהֵיכֶם:
 כִּי אִם־אֶל־הַמְּקוֹם אֲשֶׁר יִבְחַר יְהוָה אֱלֹהֵיכֶם

מב־ל־שְׁבִיטִיכֶם לְשׁוֹם אֶת־שְׁמוֹ שֶׁם לְשִׁכְנוּ תִדְרָשׁוּ
וּבֹאֵת שְׁמָהּ: וְהִבֵּאתֶם שְׁמָה עֲלֵיכֶם וּבְחִיכֶם
וְאֵת מַעֲשֵׂרְתֵיכֶם וְאֵת תְּרוּמַת יְדְכֶם וְנִדְרֵיכֶם
וְנִדְבָתֵיכֶם וּבְכֹרֶת בְּקֹרְכֶם וּצְאֻנְכֶם: וְאָכַלְתֶּם--
שֶׁם לִפְנֵי יְהוָה אֱלֹהֵיכֶם וּשְׂמַחְתֶּם בְּכָל מַשְׁלַח
יְדְכֶם אִתֶּם וּבְתֵיכֶם אֲשֶׁר בִּרְכָה יְהוָה אֱלֹהֵיךָ:
לֹא תַעֲשׂוּן כְּכָל אֲשֶׁר אָנְחָנוּ עֲשִׂים פֶּה הַיּוֹם אִישׁ
כַּל־הַיֶּשֶׁר בְּעֵינָיו: כִּי לֹא־בֹאֵתֶם עַד־עֵתָה אֶל־
הַמְנוּחָה וְאֶל־הַנְּחִלָּה אֲשֶׁר־יְהוָה אֱלֹהֵיךָ נָתַן לְךָ:
וְעִבְרַתֶּם אֶת־הַיַּרְדֵּן וְיִשְׁבַּתֶּם בְּאֶרֶץ אֲשֶׁר־יְהוָה
אֱלֹהֵיכֶם מִנְחִיל אֶתְכֶם וְהֵנִיחַ לְכֶם מִכָּל־אֹיְבֵיכֶם
מִסָּבִיב וְיִשְׁבַּתֶּם־בְּטַח: וְהָיָה הַמָּקוֹם אֲשֶׁר־יִבְחַר
יְהוָה אֱלֹהֵיכֶם בּוֹ לִשְׁבֹן שְׁמוֹ שֶׁם שְׁמָה תִבְיֹאוּ אֵת
כָּד־אֲשֶׁר אֲנֹכִי מַצִּיחַ אֶתְכֶם עוֹלְתֵיכֶם וּבְחִיכֶם
מַעֲשֵׂרְתֵיכֶם וְתִרְמַת יְדְכֶם וְכָל מִבְּחַר נִדְרֵיכֶם
אֲשֶׁר תִּדְרֹו לַיהוָה: וּשְׂמַחְתֶּם לִפְנֵי יְהוָה אֱלֹהֵיכֶם
אִתֶּם וּבְנֵיכֶם וּבְנֹתֵיכֶם וְעַבְדֵיכֶם וְאִמְהַתֵיכֶם
וְהַלְוֵי אֲשֶׁר בְּשַׁעְרֵיכֶם כִּי אֵין לּוֹ חֶלֶק וְנִחְלָה
אֶתְכֶם: הִשְׁמַר לְךָ פִּי־תַעֲלֶה עֲלֵיךָ בְּכָל־מָקוֹם
אֲשֶׁר תִּרְאֶה: כִּי אִם־בְּמָקוֹם אֲשֶׁר־יִבְחַר יְהוָה
בְּאַחַר שְׁבִטֵיךָ שֶׁם תַּעֲלֶה עֲלֵיךָ וְשֶׁם תַּעֲשֶׂה כָל
אֲשֶׁר אֲנֹכִי מַצְוֶה: רַק בְּכָל־אֹרֶת נַפְשֶׁךָ תִּזְבַּח
וְאָכַלְתָּ בִּשְׂרָף כְּבֹרַכַת יְהוָה אֱלֹהֵיךָ אֲשֶׁר נָתַן לְךָ
בְּכָל־שַׁעְרֵיךָ הַטְּמֵאוֹ וְהַטְּהוֹר יֹאכַלְנוּ כְּצִבִי וּכְאֵיל:
רַק הָדָם לֹא תֹאכְלוּ עַל־הָאָרֶץ תִּשְׁפַּכְנוּ כַּמַּיִם:
לֹא־תֹכַל לֶאֱכַל בְּשַׁעְרֵיךָ מֵעֵשֶׂר דְּגָנְךָ וְחִירְשֶׁךָ

ויצהרד ובכרת בקרה וצאנה וכל נדרה אשר
 תדר ונדרתיה ותרומת ידה: כי אם לפני יהוה
 אלהיה תאכלנו במקום אשר יבחר יהוה אלהיה
 בו אתה ובנה ובתך ועבדך ואמתך והלוי אשר
 בשעריך ושמתת לפני יהוה אלהיה בכל משלה
 ידה: השמר לה פן תעזב את הלוי פל ימיה על-
 אדמתך: ס כי ירחיב יהוה אלהיה את נבדך
 באשר דבר-לך ואמרת אכלה בשר כיתאודה
 נפשך לאכל בשר בכר אות נפשך תאכל בשר:
 כי ירחק ממך המקום אשר יבחר יהוה אלהיה
 לשוים שמו שם וזבחת מבקרה ומצאנה אשר נתן
 יהוה לך כאשר צויתך ואכלת בשעריך בכל אנת
 נפשך: אך כאשר יאכל את הצבי ואת האיל כן
 תאכלנו ~~והטחור יחדו~~ יאכלנו: רק חנוכ
 לבלתי אכל הדם כי הדם הוא הנפש ולא תאכל
 הנפש עם הבשר: לא תאכלנו על הארץ תשפכנו
 כמים: לא תאכלנו למען ייטב לך ולבניך אחריך
 כי תעשה הישר בעיני יהוה: רק קדשיך אשר
 יהיו לך ומיריך תשא ובאת אל המקום אשר
 יבחר יהוה: ועשית עלתך הבשר והדם על מזבח
 יהוה אלהיה ודם ובהיק ישפך על מזבח יהוה
 אלהיה והבשר תאכל: שמר ושמעת את כל-
 הדברים האלה אשר אנכי מצוה למען ייטב לך
 ולבניך אחריך עד-עולם כי תעשה הטוב והישר
 בעיני יהוה אלהיה: ס כסברית יהוה אלהיה את-
 חנוים אשר אתך בא-שמה לרשת אורם מפניך

וירשת אתם וישבת בארצם: השמר לך פן
 תנקש אחריהם אחרי השמדם מפניך ופן תדרש
 לאלהיהם לאמר איכה יעבדו הגוים האלה את
 אלהיהם ואעשה כן גם אני: לא תעשה כן ליהוה
 אלהיך כי כל-תועבת יהוה אשר שגא עשו
 לאלהיהם כי גם את-בניהם ואת-בנותיהם ישרפו
 באש לאלהיהם: את כל-הדבר אשר א כי מצוה
 אתכם אתו תשמרו לעשות לא תסוף עליו ולא
 תגרע ממנו: פ כי יקום בקרבך נביא או חלם
 חלום ונתן אליך אות או מופת: ובא האות
 והמופת אשר-דבר אליך לאמר נלכה אחר
 אלהים אחרים אשר לא ידעתם ונעבדם: לא
 תשמע לדברי הנביא ההוא או לחולם החלום
 ההוא כי מנפה יהוה אלהיכם ~~לדעת~~
 הישכם אהבים את-יהוה אלהיכם בכל-לבבכם
 ובכל-נפשכם: אחרי יהוה אלהיכם תלכו ואתו
 תיראו ואת-מצותיו תשמרו ובכלו תשמעו ואתו
 תעבדו וכו תדבקו: והנביא ההוא או חלם החלם
 ההוא יומת כי דבר-סרה על-יהוה אלהיכם
 המוציא אתכם מארץ מצרים ותפדה מבית עבדים
 להדיחך מן הדרך אשר ציד יהוה אלהיך ללכת
 בה ובערת הרע מקרבך: ס כי יסיתך אחיך בין
 אמך או-בנה או-בתך או אשת חיקך או רעה
 אשר פנפשה בפתר לאמר נלכה ונעבדה אלהים
 אחרים אשר לא ידעת אתה ואבתיך: מאלהי
 העמים אשר סביבתיכם הקרבים אליך או

דחקים ממך מקצה הארץ ועד קצה הארץ:
 אִתְּאָבָה לֹו וְלֹא תִשְׁמַע אֵלָיו וְלֹא תִחַס עֵינֶיךָ
 לֹו וְלֹא תִחַמַּל וְלֹא תִכַּסֶּה עֲלָיו: כִּי הִרְגַתְהוּ רִנּוֹ
 דָּ תְהִיָּה־בּוּ בְרֵאשׁוֹנָה לְהַמִּיתוֹ וְיָד כָּל־הָעַם
 אֲחֲרָיָה: וְסִקְלֹתוֹ בְּאֲבָנִים וּמַת כִּי בִקֵּשׁ לְהַדְרִיחֶךָ
 עַל יְהוָה אֱלֹהֶיךָ הַמִּצִּיאֲךָ מֵאֶרֶץ מִצְרַיִם מִבֵּית
 בְּדִים: וְכָל־יִשְׂרָאֵל יִשְׁמְעוּ וְיִרְאוּן וְלֹא־יֹסִיפוּ
 עֲשׂוֹת כַּדְבַר הָרַע הַזֶּה בְּקִרְבְּךָ: ס כִּי־תִשְׁמַע
 אֶחַת עֲרִיף אֲשֶׁר יְהוָה אֱלֹהֶיךָ נָתַן לְךָ לְשַׁבֵּת
 יָם לֵאמֹר: יֵצְאוּ אַנְשִׁים בְּנֵי־בְלִיעַל מִקִּרְבְּךָ
 דִּיחֹו אֶת־יֹשְׁבֵי עִירָם לֵאמֹר נִלְכָה וְנַעֲבְדָה
 לַחַיִּים אֲחֵרִים אֲשֶׁר לֹא־יָדְעֹתֶם: וְדַרְשַׁת וְחִקְרַת
 עֲאֻלֶּת הַיָּטֵב וְהִנֵּה אָמַרְתָּ נֶכּוֹן הַדְּבָר נַעֲשֵׂתָה
 תּוֹעֵבָה הַזֹּאת בְּקִרְבְּךָ: הִכָּה תִכָּה אֶת־יֹשְׁבֵי
 עִיר הַהוּא לְפִי־חֶרֶב הַחֶרֶם אֲתָה וְאֶת־כָּל־אֲשֶׁר־
 הָיָה וְאֶת־בְּהֵמָתָה לְפִי־חֶרֶב: וְאֶת־כָּל־שְׁלָלָהּ
 קִבֵּץ אֶל־תּוֹךְ רַחֲבָה וְשָׂרְפֶתָּ בְּאֵשׁ אֶת־הָעִיר
 וְאֶת־כָּל־שְׁלָלָהּ כִּלְיֵל לַיהוָה אֱלֹהֶיךָ וְהִירָתָה תֵּל
 לָם לֹא־תִכְנֶה עוֹד: וְלֹא־יִדְבַק בְּיָדְךָ מְאוּמָה מִן־
 בְּהֵמַת הָחֶרֶם לְמַעַן יֵשׁוּב יְהוָה מִחֶרְוֹן אִפּוֹ וְנָתַן לְךָ רַחֲמִים
 רַחֲמֵיךָ וְהִרְבֵּךָ כַּאֲשֶׁר נִשְׁבַּע לְאַבְתָּיִךָ: כִּי תִשְׁמַע
 קוֹל יְהוָה אֱלֹהֶיךָ לְשַׁמֵּר אֶת־כָּל־מִצְוֹתָיו אֲשֶׁר
 אָנֹכִי מְצַוֶּךָ הַיּוֹם לַעֲשׂוֹת הַיֵּשֶׁר בְּעֵינֵי יְהוָה
 אֱלֹהֶיךָ: ס בְּנִים אַתֶּם לַיהוָה אֱלֹהֵיכֶם לֹא תִתְגַּדְּדוּ
 מֵאֶת־שִׁימוֹ קָרְחָה בֵּין עֵינֵיכֶם לְמַת: כִּי עַם קָדוֹשׁ
 אַתֶּם לַיהוָה אֱלֹהֶיךָ וּבְךָ בָּחַר יְהוָה לְהַזְוֹת לֹו לְעַם

סגלה מכל העמים אשר על פני האדמה: ס לא
 תאכל כל-תועבה: זאת הבהמה אשר תאכלו
 שור שה כשבים ושה עזים: איל וצבי ויחמור
 ואקו ודישן ותאו וזמר: וכל-בהמה מפרסת
 פרסה ושסעת שמע שתי פרסות מעלת גרה
 בבהמה אתה תאכלו: אך את-זוה לא תאכלו
 ממעלי הגרה וממפריסי הפרסה השסועה את
 הגמל ואת-הארנבת ואת-השפן כי מעלה גרה
 הנה ופרסה לא הפריסו שמאים הם לכם: ואת-
 החזיר כי מפריס פרסה הוא ולא גרה שמה הוא
 לכם מבשרם לא תאכלו ובנבלתם לא תגעו: ס
 את-זוה תאכלו מכל אשר במים כל אשר-לו
 סנפיר וקשקשת תאכלו: וכל-אשר אין-לו סנפיר
 וקשקשת לא תאכלו שמה הוא לכם: ס כל-צפור
 טהרה תאכלו: וזה אשר לא-תאכלו מהם הנשר
 והפרס והעזניה: והראיה ואת-האיה והדייה למינה:
 ואת כל-ערב למינו: ואת בת היענה ואת התחמס
 ואת-השחה ואת-הניץ למינהו: את-הקוס ואת-
 הנישוף והתנשמת: והקאת ואת-הרחמה ואת-
 השלד: והחסידה והאנפה למינה והדוכיפת
 והעטלף: וכל שרץ העוף שמה הוא לכם לא
 יאכלו: כל-עוף טהור תאכלו: לא תאכלו כל-
 נבלה לגר אשר בשעריך תתננה ואכלה או מכר
 לגברי כי עם קדוש אתה ליהוה אלהיך לא-תבשל
 גדי בחלב אמו: פ עשר תעשר את כל-תבואת
 זרעך היצא השדה שנה שנה: ואכלת לפני יהוה

אלהיך במקום אשר יבחר לשכן שמו שם מעשר
 ינגד תירשד ויצהרד ובכרת בקרד וצאנד למען
 תלמד ליראה את יהוה אלהיך כד הימים: וכי
 רבה מפק הדרך כי לא תוכל שאתו כי ירחק
 מפק המקום אשר יבחר יהוה אלהיך לשום שמו
 שם כי יברכה יהוה אלהיך: ונתת בכסף וצרת
 זכסר בידך והלכת אל המקום אשר יבחר יהוה
 אלהיך בו: ונתתה הכסף בכל אשר תאוד
 לך פשה בבקר ובצאן וביון ובשכר ובכל אשר
 תשאלך נפשך ואכלת שם לפני יהוה אלהיך
 לא שמחת אתה וביתך: והלוי אשר בשעריך לא
 כל תעזבנו כי אין לך חלק ונחלה עמך: ס מקצה שלש
 אישנים תוציא את כל מעשר תבואתך בשנה ההוא
 ס: והנחת בשעריך: ובא הלוי כי אין לך חלק ונחלה
 לו במפק והגר והיתום והאלמנה אשר בשעריך
 וכלו ושבעו למען יברכה יהוה אלהיך בכל
 ואת מעשה ידך אשר תעשה: ס מקץ שבע שנים
 תעשה שמטה: וזה דבר השמטה שמוט כל בעל
 גשה ידו אשר ישה ברעהו לא יגש את רעהו
 את אחיו כי קרא שמטה ליהוה: את הנכרי
 יגש ואשר יהיה לך את אחיך תשמט ידך: אפס
 לא יהיה בך אביון כי בך יברכה יהוה בארץ
 אשר יהוה אלהיך נתן לך נחלה לרשתה: רק
 עם שמוע תשמע בקול יהוה אלהיך לשמר
 עשות את כל המצוה הזאת אשר אנכי מצוה
 יום: כי יהוה אלהיך ברכך כאשר דבר לך

והעבטת גוים רבים ואתה לא תעבט ומשלת
 בגוים רבים ובה לא ימשלו: ס כי יהיה בה אביון
 מאחד אחיד באחד שעריה בארצה אשר יהיה
 אלהיה נתן לה לא תאמץ את לבבך ולא תקפץ
 את ירך מאחיד האביון: כי פתח תפתח את
 ירך לו והעבט תעביטנו די מחטרו אשר יחסר לו:
 השמר לה פן יהיה דבר עם לבבך בלועל לאמר
 קרבה שנת השבע שנת השמיטה ורעה עינה
 באחיד האביון ולא תתן לו וקרא עליה אל יהוה
 והיה בה חטא: נתון תתן לו ולא ירע לבבך
 בתתך לו כי בגלל הדבר הזה יברכה יהוה
 אלהיה בכל מעשיה ובכל משלח ידה: כי לא
 יחדל אביון מקרב הארץ על־כן אנכי מצוה לאמר
 פתח תפתח את ירך לאחיד לעניך ולאביונה
 בארצה: ס כי ימכר לה אחיד העברי או העבריה
 ועבדה שש שנים ובשנה השביעית תשלחנו
 חפשי מעמד: וכי תשלחנו חפשי מעמד לא
 תשלחנו ריקם: העניק תעניק לו מצאנה ומגרה
 ומיקבה אשר ברכה יהוה אלהיה תתן לו: וזכרת
 כי עבד היית בארץ מצרים ויפדה יהוה אלהיה
 על־כן אנכי מצוה את הדבר הזה היום: והיה
 כי יאמר אליה לא אצא מעמד כי אהבך ואתי
 ביתך כי טוב לו עמד: ולקחת את המרצע ונתתה
 באזנו ובדלת והיה לה עבד עולם ואת לאמתך
 תעשה כן: לא יקשה בעינה בשלחה אתו חפשי
 מעמד כי משנה שכר שכיר עבדה שש שנים

בְּרַכָּהּ יְהוָה אֱלֹהֶיךָ בְּכָל אֲשֶׁר תַּעֲשֶׂה: פ כָּל־
 הַבְּכוֹר אֲשֶׁר יוֹלֵד בְּבִקְרָךְ וּבְצֹאנֶךָ הַזֶּכֶר תִּקְדָּשׁ
 לַיהוָה אֱלֹהֶיךָ לֹא תַעֲבֹד בְּבִכּוֹר שׁוֹרֶךָ וְלֹא תִגֹּן
 בְּשֶׁנֶּה צֹאנֶךָ: לִפְנֵי יְהוָה אֱלֹהֶיךָ תֹאכְלֵנוּ שְׁנֵה
 בְּמִקּוֹם אֲשֶׁר יִבְחַר יְהוָה אֹתָהּ וּבֵיתָהּ:
 כִּי־יְהִי כּו מוֹם פֶּסַח אוֹ עוֹר כֹּל מוֹם רַע לֹא
 תִזְבַּחְנוּ לַיהוָה אֱלֹהֶיךָ: בְּשַׁעֲרֶיךָ תֹאכְלֵנוּ הַטָּמֵא
 וְהַטְּהוֹר יַחְדָּו כְּצִבִי וּכְאֵיל: רַק אֶת־דָּמּוֹ לֹא
 תִשְׁתַּאֲכַל עַל־הָאָרֶץ תִּשְׁפֹּכֵנוּ כַּמַּיִם: פ שְׂמֹר אֶת־
 בְּרִית־שׂוֹשֵׁב הָאֲבִיב וְעָשִׂיתָ פֶּסַח לַיהוָה אֱלֹהֶיךָ כִּי בַחֲדָשׁ
 יִבְחַר יְהוָה הוֹצִיאֲךָ יְהוָה אֱלֹהֶיךָ מִמִּצְרַיִם לַיְלָה:
 מֵעֵיבָר בְּחַת פֶּסַח לַיהוָה אֱלֹהֶיךָ צֹאן וּבִקְרָךְ בְּמִקּוֹם אֲשֶׁר
 יִבְחַר יְהוָה לְשֹׁכְנֵי שְׁמוֹ שֵׁם: לֹא־תֹאכַל עָלָיו חֶמֶץ
 אֲשֶׁר תֹּאכְלֵנוּ יָמִים תֹּאכְלֵנוּ עָלָיו מִצּוֹת לֶחֶם עֲנִי כִּי
 חֶפְזוֹן יֵצֵאת מֵאֶרֶץ מִצְרַיִם לִמְעַן תִּזְכֹּר אֶת־יוֹם
 אֲתָדָּ מֵאֶרֶץ מִצְרַיִם כֹּל יְמֵי חַיֶּיךָ: וְלֹא־יִרְאֶה
 שָׂרָר בְּכָל־גְּבֻלָּהּ שִׁבְעַת יָמִים וְלֹא־יִלֵּן מִן־
 בֶּשֶׂר אֲשֶׁר תִּזְבַּח בְּעֶרֶב בַּיּוֹם הָרִאשׁוֹן לְבִקְרָךְ:
 א תֹּאכַל לִזְבַּח אֶת־הַפֶּסַח בְּאֶחָד שַׁעֲרֶיךָ אֲשֶׁר־
 יְהוָה אֱלֹהֶיךָ נָתַן לָךְ: כִּי אִם־אֶל־הַמִּקּוֹם אֲשֶׁר
 יִבְחַר יְהוָה אֱלֹהֶיךָ לְשֹׁכְנֵי שְׁמוֹ שֵׁם תִּזְבַּח אֶת־
 הַפֶּסַח בְּעֶרֶב כִּבּוֹא הַשֶּׁמֶשׁ מוֹעֵד צֹאנֶךָ מִמִּצְרַיִם:
 שְׁלֵת וְאֶכְלֵת בְּמִקּוֹם אֲשֶׁר יִבְחַר יְהוָה אֱלֹהֶיךָ
 וּפְגִיטָה בְּבִקְרָךְ וְהִלַּכְתָּ לְאַהֲלֶיךָ: שֵׁשֶׁת יָמִים
 תֹּאכַל מִצּוֹת וּבַיּוֹם הַשְּׁבִיעִי עֲצַרְתָּ לַיהוָה אֱלֹהֶיךָ
 תַּעֲשֶׂה מְלֶאכֶה: ס שִׁבְעָה שִׁבְעַת תִּסְפֹּר־לָךְ

מהחל וזרמש בקמה תחל לספר שבעה שבעות:
 ועשית חג שבעות ליהוה אלהיך מסת נדבת יהוה
 אשר תתן באשר יברכה יהוה אלהיך: ושמת
 לפני יהוה אלהיך אתה ובנה ובתך ועבדך
 ואמתך והלוי אשר בשעריך והגר והיתום
 והאלמנה אשר בקרבך במקום אשר יבחר יהוה
 אלהיך לשכן שמו שם: וזכרת פי עבד היית
 במצרים ושמרת ועשית את החקים האלה: פתח
 הסכת תעשה לך שבעת ימים באספך מגרנד
 ומיקבך: ושמת בחג אתה ובנה ובתך ועבדך
 ואמתך והלוי והגר והיתום והאלמנה אשר
 בשעריך: שבעת ימים תחג ליהוה אלהיך במקום
 אשר יבחר יהוה כי יברכה יהוה אלהיך בכל
 תבואתך ובכל מעשה ידך והיית אך שמח:
 שלוש פעמים בשנה יראה כל זכורך את פני
 יהוה אלהיך במקום אשר יבחר פתח המצות
 ובחג השבעות ובחג הסופות ולא יראה את פני
 יהוה ריקם: איש כמתנת ידו בברכת יהוה
 אלהיך אשר נתן לך: ס ס ס

שפטים ושטרים תתן לך בכל שעריך אשר יהוה
 אלהיך נתן לך לשכטך ושפטו את העם
 משפט צדק: לא תטה משפט לא תכיר פנים
 ולא תקח שחד כי השחד יעור עיני חכמים ויסלף
 דברי צדיקים: צדק צדק תרדף למען תהיה
 גורשת את הארץ אשר יהוה אלהיך נתן לך: ס
 לא תטע לך אשרה כל עץ אצל מזבח יהוה

אלהיה אשר תעשה לך: ולא תקים לך מצבה
 אשר שנת יהוה אלהיה: ם לא תזבח ליהוה
 אלהיה שור ושה אשר יהוה בו מום כל דבר רע
 כי תועבת יהוה אלהיה הוא: ם כיימצא בקרבך
 באחד שעריך אשר יהוה אלהיה נתן לך איש
 או אשה אשר יעשה את הרע בעיני יהוה אלהיה
 לעבר בריתו: וילך ויעבד אלהים אחרים וישתחו
 להם ולשמש או לירח או לכל צבא השמים
 אשר לא צויתו: והגדר לך ושמעת ודרשת היטב
 והנה אמת נכון הדבר נעשתה התועבה הזאת
 בישראל: והוצאת את האיש ההוא או את האשה
 ההוא אשר עשו את הדבר הרע הזה אל שעריך
 את האיש או את האשה וסקלתם באבנים ומתו:
 על פי ן שנים עדים או שלשה עדים יומת המת
 לא יומת על פי עד אחד: יד העלים תהיה בו
 בראשנה להמיתו ויד כל העם באחרונה ובערת
 הרע מקרבך: פ כי יפלא מפיך דבר למשפט
 ביזים לדם בין דין לדין ובין נגע לנגע דברי
 ריבת בשעריך וקמת ועלית אל המקום אשר
 יבחר יהוה אלהיה בו: ובאת אל הכהנים הלויים
 ואל המשפט אשר יהיה בימים ההם ודרשת והגידו
 לך את דבר המשפט: ועשית על פי הדבר אשר
 יגידו לך מזה המקום ההוא אשר יבחר יהוה ושמרת
 לעשות ככל אשר יורה: על פי התורה אשר יורה
 ועל המשפט אשר יאמרו לך תעשה לא תסור
 מן הדבר אשר יגידו לך ימיו ושמאל: והאיש אשר

יעשה בודין לבלתי שמע אל-הבהן העמר לשרת
 שם את-יהוה אלהיך או אל-השפט ומת הואיש
 ההוא ובערת הרע מישראל: וכל-העם ישמעו
 ויראו ולא יודין עוד: ס-פי-תבא אל-הארץ אשר
 יהוה אלהיך נתן לך וירשתה וישבתה בה ואמרת
 אשימה עלי מלך ככל-הגוים אשר סביבתי: שום
 תשים עליך מלך אשר יבחר יהוה אלהיך בו
 מקרב אחיך תשים עליך מלך לא תוכל לתת
 עליך איש נכרי אשר לא-אחיך הוא: רק לא-
 ירבה-לו סוסים ולא-ישוב את-העם מצרימה
 למען הרבות סוס ויהוה אמר לכם לא תספון
 לשוב בדרך הזה עוד: ולא ירבה-לו נשים ולא
 יסור לבבו וכסף וזהב לא ירבה-לו מאד: והיה
 כשבתו על כסא ממלכתו וכתב לו את-משנה
 התורה הזאת על-ספר מלפני הכהנים הלויים:
 והיתה עמו וקרא בו בל-ימי חייו למען ילמד
 ליראה את-יהוה אלהיו לשמר את-כל-דברי
 התורה הזאת ואת-החקים האלה לעשתם: לבלתי
 רום-לבבו מאחיו ולבלתי סור מן המצודה ימין
 ושמאל למען יאריך ימים על-ממלכתו הוא ובניו
 בקרב ישראל: ס לא-יהיה לכהנים הלויים כל-
 שבט לוי חלק ונחלה עם-ישראל אשי יהוה
 ונחלתו יאכלו: ונחלה לא-יהיה-לו בקרב אחיו
 יהוה הוא נחלתו כאשר דבר-לו: ס ויהי יהוה
 משפט הכהנים מאת העם מאת זבחי הזבח אם-
 שור אם-שה ונתן לפהן הזרע והלחנים והקבה:

ראשית הנגף תירשך ויצהרך וראשית גו צאנך
 תתן לו: כי בו בחר יהוה אלהיך מכל שבטיך
 לעמד לשרת בשם יהוה הוא ובניו כל הימים: ׀
 וכיבא הלוי מאחד שעריך מכל ישראל אשר
 הוא גר שם ובא בכל את נפשו אד המקום
 אשר יבחר יהוה: ושרת בשם יהוה אלהיו בכל
 אחיו הלויים העמדים שם לפני יהוה: חקך בחלק
 יאכלו לבד ממכריו על האבות: ׀ כי אתה בא
 אד הארץ אשר יהוה אלהיך נתן לך לא תלמד
 לעשות כתועבת הגוים ההם: לא ימצא בך
 מעביר בנו ובתו באש קסם קסמים מעוון ומנחש
 ומבשף: וחבר חבר ושאל אוב וידעוני ודרש א
 המתים: כי תועבת יהוה כל עשה אלה ובגלל
 התועבת האלה יהוה אלהיך מוריש אותם מפניך:
 בתמים תהיה עם יהוה אלהיך: כי הגוים האלה
 אשר אתה יורש אותם אד מענגים ואד קסמים
 ישמעו ואתה לא כן נתן לך יהוה אלהיך: נביא
 במקרבך מאחיד כמני יקים לך יהוה אלהיך אלו
 תשמעו: ככל אשר שאלת מעם יהוה אלהיך
 בחרב ביום הקהל לאמר לא אספ לשמע את
 קול יהוה אלהי ואת האש הגדלה הזאת לא
 אראה עוד ודא אמות: ויאמר יהוה אלי היטיבו
 אשר דברו: נביא אקים להם מקרב אחיהם כמוד
 תתי דברי בפיו ודבר אליהם את כל אשר
 צונו: והיה האיש אשר לא ישמע אד בני אשר
 בר בשמי אנכי אדרש מעמו: אך הנביא אשר

יידי לדבר דבר בשמי את אשר לא צויתו לדבר
 ואשר ידבר בשם אלהים אחרים ומת הנביא
 ההוא: וכי תאמר בלבבך איכה נדע את הדבר
 אשר לא דברו יהוה: אשר ידבר הנביא בשם
 יהוה ולא יהיה הדבר ולא יבא הוא הדבר אשר
 לא דברו יהוה בדרך דברו הנביא לא תגיד
 ממנו: ס פייכרית יהוה אלהיך את הנגזרים אשר
 יהוה אלהיך נתן לך את ארצם וירשתם וישבתם
 בעריהם ובבתיהם: שלוש ערים תבדיל לך בתוך
 ארצך אשר יהוה אלהיך נתן לך לרשתה: תבין
 לך הדרך ושלשת את גבול ארצך אשר יגחילך
 יהוה אלהיך והיה לגוס שמה כל רצח: וזה דבר
 הרצח אשר יגוס שמה וחי אשר יפה את רעהו
 בבלידעת והוא לא שגא לו מתמל שלשם:
 ואשר יבא את רעהו כיער לחטב עצים ונדהח
 ידו בנרון לכרת העץ ונשל הכרזל מן העץ ומצא
 את רעהו ומת הוא יגוס אל אחת הערים האלה
 וחי: פי ירדה נאל הדם אחרי הרצח פי יחם לבבו
 והשיגו פי ירבה הדרך והכהו נפש ולו אין משפט
 מות פי לא שגא הוא לו מתמול שלשום: על כן
 אנכי מצוה לאמר שלש ערים תבדיל לך: ואם
 רחוב יהוה אלהיך את גבולך באשר נשבע
 לאבתך ונתן לך את כל הארץ אשר דבר לתת
 לאבתך: פיתשמר את כל המצוה הזאת
 לעשתה אשר אנכי מצוה היום לאהבה את יהוה
 אלהיך וללכת בדרךיו כל הימים ויספת לך עוד

שלש ערים על השלש האלה: ולא ישפך דם נקי
 בקרב ארץך אשר יהיה אלהיך נתן לך נחלה
 יהיה עליך דמים: פ וכי יהיה איש שגא לרעהו
 וארב לו וקם עליו והכהו נפש ומת וגם א אחת
 הערים האל: ושלהו וקני עירו ודקחו אתו משם
 ונתנו אתו ביד גאל הדם ומת. לא תחוס עינך
 עליו ובערת דם הנקי מישראל וטוב לך: ס לא
 תסוג נכוד רעה אשר נבדו ראשנים בנחלתך
 אשר תנחל בארץ אשר יהיה אלהיך נתן לך
 לרשתה: ס לא יקום עד אחד באיש לכדעון
 ולכד חטאת בכד חטא אשר יחטא על פי שני
 עדים או על פי שדשה עדים יקום דבר: כי יקום
 עד חמס באיש לענות בו סרה: ועמדו שני
 האנשים אשר להם הריב לפני יהוה לפני הבהנים
 והשפטים אשר יהיו בימים ההם: ודרשו השפטים
 היטב והנה עד שקר העד שקר ענה באחיו:
 ועשיתם לו כאשר זמם לעשות לאחיו ובערת הרע
 מקרבך: והנשארם ישמעו ויראו ולא יספו
 לעשות עוד כדבר הרע הזה בקרבך: ולא תחוס
 עינך נפש בנפש עין בעין שון בשון יד ביד הנל
 ברגל: כיתצא למלחמה על איבך וראית סוס
 ורוב עם רב ממך לא תירא מהם כי יהיה אלהיך
 עמך המעלה מארץ מצרים: והיה בקרבכם אל
 המלחמה ונגש הבחן ודבר אל העם: ואמר אלהם
 שמע ישראל אתם קרבים היום למלחמה עד
 איביכם אליך לבבכם אל תיראו ואד תחפזו

ואל־תֵּעַרְצוּ מִפְּנֵיהֶם׃ כִּי יְהוָה אֱלֹהֵיכֶם הֵחֵלֵךְ
 עִמָּכֶם לְהִלָּחֵם לָכֶם עִם־אִיבֵיכֶם לְהוֹשִׁיעַ אֶתְכֶם׃
 ודִּבְרוּ הַשְּׂטָרִים אֶל־הָעַם לֵאמֹר מִי־הָאִישׁ אֲשֶׁר
 בָּנָה בַּיִת־חָדָשׁ וְלֹא חָנְכוּ יֶלְדָּי וַיֵּשֶׁב לְבֵיתוֹ פֶּן־
 יָמוּת בַּמִּלְחָמָה וְאִישׁ אַחֵר יִחַנְכֵנוּ׃ וּמִי־הָאִישׁ
 אֲשֶׁר נָטַע כָּרֶם וְלֹא חָלְלוּ יֶלְדָּיו וַיֵּשֶׁב לְבֵיתוֹ פֶּן־
 יָמוּת בַּמִּלְחָמָה וְאִישׁ אַחֵר יִחַלְלֵנוּ׃ וּמִי־הָאִישׁ
 אֲשֶׁר אָרַשׁ אִשָּׁה וְלֹא לָקַחָהּ יֶלְדָּי וַיֵּשֶׁב לְבֵיתוֹ פֶּן־
 יָמוּת בַּמִּלְחָמָה וְאִישׁ אַחֵר יִקְחָנָהּ׃ וַיִּסְפוּ הַשְּׂטָרִים
 לְדַבֵּר אֶל־הָעַם וַאֲמָרוּ מִי־הָאִישׁ הַזֶּה וְנִדְּךָ הַלֵּבֵב
 יֶלְדָּי וַיֵּשֶׁב לְבֵיתוֹ וְלֹא יָמַס אֶת־לֵבֵב אֲחִיו כְּלָבָבוֹ׃
 וְהָיָה כִּכְלַת הַשְּׂטָרִים לְדַבֵּר אֶל־הָעַם וּפְקָדוֹ שָׂרִי
 צְבָאוֹת בְּרֹאשׁ הָעַם׃ סִפְיִתְקָרֵב אֶל־עִיר לְהִלָּחֵם
 עֲלֶיהָ וּקְרָאתָ אֵלֶיהָ לְשָׁלוֹם׃ וְהָיָה אִם־שָׁלוֹם תַּעֲנֶנּוּ
 וּפְתַחְתָּהּ לָךְ וְהָיָה כָּל־הָעַם הַנִּמְצָא־בָהּ יִהְיוּ לָךְ
 לְמַס וְעַבְדוֹיָךְ׃ וְאִם־לֹא תִשְׁלִים עִמָּךְ וְעִשְׂתָּהּ עִמָּךְ
 מִלְחָמָה וְצָרָתָ עֲלֶיהָ׃ וַנִּתְּנָהּ יְהוָה אֱלֹהֶיךָ בְיָדְךָ
 וְהָכִיתָ אֶת־כָּל־זְכוֹרָהּ לְפִי־חָרֹב׃ רַק הַנְּשִׁים וְהַטַּף
 וְהַבְּהֵמָה וְכָל־אֲשֶׁר יִהְיֶה בְּעִיר כְּעִיר כָּל־שָׁלָלָהּ תָּבוֹ
 לָךְ וְאָכַלְתָּ אֶת־שָׁלַל אִיבֶיךָ אֲשֶׁר נָתַן יְהוָה אֱלֹהֶיךָ
 לָךְ׃ כֵּן תַּעֲשֶׂה לְכָל־הָעָרִים הַרְחֵקְתָּ מִמֶּךָ מֵאֲדָם
 אֲשֶׁר לֹא־מַעֲרִי הַגּוֹיִם־הָאֵלֶּה הִנְּהוּ׃ רַק מַעֲרֵי
 הָעַמִּים הָאֵלֶּה אֲשֶׁר יְהוָה אֱלֹהֶיךָ נָתַן לָךְ נַחֲלָה
 לֹא תַחֲיֶה כָּל־נַשְׂמָה׃ כִּי־תַחְרַם תַּחְרִימֵם תַּחְתִּי
 הָאָמְרִי הַכּוֹנְעֵנִי וְהַפְּרוֹזִי הַחַוִּי וְהַיְבוּסִי כַּאֲשֶׁר צִוָּךְ
 יְהוָה אֱלֹהֶיךָ׃ לִמְצֹן אֲשֶׁר לֹא־יִדְמֹדוּ אֶתְכֶם לַעֲשׂוֹת

בכל תועבתם אשר עשו לאלהיהם וחטאתם
 ליהוה אלהיכם: ס כי תצור אל-עיר ימים רבים
 להלחם עליה לתפשה לא-תשחית את-עצה לגדה
 עליו גרוז כי ממנו תאכל ואתו לא תכרת כי
 האדם עץ השדה לבא מפניך במצור: רק עץ
 אשר-תדע כי לא-עץ מאכל הוא אתו תשחית
 וכרת ובנית מצור על-העיר אשר-הוא עשה עמך
 מלחמה עד רדתה: פ פיימצא חלל בארמה
 אשר יהוה אלהיך נתן לך לרשתה נפל בשדה
 לא נודע מי הכהו: ויצאו זקניה ושפטיה ומדהו
 אל-הערים אשר סביבת החלל: והיה העיר
 הקרבה אל-החלל וקקחו זקני העיר ההוא עגלת
 בקר אשר לא-עבד בה אשר לא-משכה בעול:
 והורידו זקני העיר ההוא את-העגלה אל-גחל איתן
 אשר לא-יעבד בו ולא יזרעו וזרעו שם את-העגלה
 בגחל: ונששו הכהנים בני לוי כי בם בחר יהוה
 אלהיך לשרתו ולברך בשם יהוה ועל-פיהם יהיה
 בלדיב וכל-נגע: וכל זקני העיר ההוא הקרבים
 אל-החלל ורחצו את-ידיהם על-העגלה הערופת
 בגחל: וענו ואמרו ידנו לא שפכה את-הדם הזה
 ועינינו לא ראו: כפר לעמך ישראל אשר-פדית
 יהוה ואל-תתן דם נקי בקרב עמך ישראל ונכפר
 להם הדם: ואתה תבער הדם הנקי מקרבך כי
 תעשה הישר בעיני יהוה: ס ס ס

ביי תצא למלחמה על-איביך ונתנו יהוה אלהיך
 בידך ושבות שביו: וראית בשביה אשת יפתי

תאר והשקת בה ולקחת לך לאשה: והבאתה
 אל תוד ביתך ונלחה את ראשה ועשתה את
 צפרניה: והסירה את שמלת שביה מעליו
 וישבה בביתך ובכתה את אביה ואת אמה ירח
 ימים ואחר כן תבוא אליה ובעלתה והיתה לך
 לאשה: והיה אם לא חפצת בה ושלחתה לנפשה
 ובכר לאית מפרנה בכסף לאית תעמר בה תחת
 אשר עניתה: ם כִּי־תהוין לאיש שתי נשים
 האחת אהובה והאחת שנואה וילדו בנים
 האהובה והשנואה והיה הבן הבכר לשני אה:
 והיה ביום הנחילו את בניו את אשר יהיה לו לא
 יוכל לבכר את בן האהובה על פני בן השנואה
 הבכר: כי את הבכר בן השנואה יכיר לתת לו
 פי שנים בכל אשר ימצא לו כִּי־הוא ראשית אנו
 לו משפט הבכרה: ם כִּי־יהיה לאיש בן סורר
 ומורה איננו שמע בקול אביו ובקול אמו ויפרו
 אתו ולא ישמע אליהם: ותפשו בו אביו ואמו
 והוציאו אתו אל עירי ואל שער מקמו: ואמרו
 אל זקני עירו בננו זה סורר ומרה איננו שמע
 בקלנו וילל וסבא: ורגמהו כל אנשי עירו באבנים
 ומת ובערת הרע מקרבך וכל ישראל ישמעו
 ויראו: ם וכִּי־יהיה באיש חטא משפט מות והומת
 ותלית אתו על עץ: לא תלין נבלתו על העץ כִּי
 קבור תקברנו ביום ההוא כִּי־קללת אלהים תלוי
 ולא תטמא את ארמתך אשר יהיה אלהיך נתן לך
 נחקה: ם לא תראה את שור אחיך או את שו

נדחים והתעלמת מהם השבת שבתם לא אחיד: ואם
 לא קרוב אחיד אליה ולא ידעתו ואספתו אל תוך
 ביתך והיה עמך עד דרש אחיד אתו והשבתו לו:
 וכן תעשה לחמרו וכן תעשה לשמלתו וכן תעשה
 לכל אבדת אחיד אשר תאבד ממנו ומצאתה לא
 תוכל להתעלם: ס לא תראה את חמור אחיד או
 שורו נפלים בדרך והתעלמת מהם הקם תקים
 עמו: ס לא יהיה כלי נבר על אשה ולא ילבש
 נבר שמלת אשה כי תועבת יהוה אלהיה כל עשה
 אלה: ס כי יקרא קוץ צפור לפניך בדרך בכל
 עץ או על הארץ אפרחים או ביצים והאם רבצת
 על האפרחים או על הביצים לא תקח האם על
 הבנים: שלח תשלח את האם ואת הבנים תקח
 לך למען ייטב לך והארכת ימים: ס כי תבנה בית
 חדש ועשית מעקה לנגד ולא תשים דמים בביתך
 כי יפל הנפל ממנו: לא תזרע כרמך בלאים פן
 תקדש המלאכה הזרע אשר תזרעו ואת הפרס: ס
 לא תחרש בשור ובחמור יחדו: לא תלבש
 שעטני צמר ופשתים יחדו: ס גדלים תעשה לך
 על ארבע כנפות כסותך אשר תכסה בה: ס
 כי יקח איש אשה ובא אליה ושנאה: ושם לה
 עלילת דברים והוציא עליה שם רע ואמר את
 האשה הזאת לקחתי ואקרב אליה ולא מצאתי
 לה בתולים: ולקח אבי הנער ואמה והוציא את
 בתולי הנער אל זוגי העיר השערה: ואמר אבי
 הנער אל הוקמים את בתי נתתי לאיש הוחר

לאשה וישנאה: והנה הוא שם עלילת הברים
 לאמר לא מצאתי לבתך בתולים ואלה בתולי בתי
 ופרשו השמלה לפני זמני העיר: ולקחו זמני
 העיר והוא את האיש ויפרו אתו: וענשו אתו
 מאה כסף ונתנו לאבי הנערה כי הוציא שם רע
 על בתולת ישראל ולויתהיה לאשה לא יוכל
 לשלחה כל ימיו: ם ואם אמת היה הדבר הזה
 לא נמצאו בתולים לנער: והוציאו את הנער
 אל פתח בית אביו וסקלוה אנשי עיר באבנים
 ומתה פי עשתה נבלה בישראל לזנות בית אביו
 ובערת הרע מקרבך: ם פי ימצא איש שכב
 עם אשה בעלת בעל ומתו גם שניהם האיש
 השכב עם האשה והאשה ובערת הרע מישראל: ם
 כי יהיה נער בתולה מארשה לאיש ומצאה איש
 בעיר ושכב עמה: והוצאתם את שניהם אל
 שער העיר והוא וסקלתם אתם באבנים ומתו
 את הנער על דבר אשר לא צעקה בעיר ואת
 האיש על דבר אשר ענה את אשת רעהו ובערת
 הרע מקרבך: ם ואם בשדה ימצא האיש את
 הנער המארשה והחזיק בה האיש ושכב עמה
 ומת האיש אשר שכב עמה לבדו: ולנער לא
 תעשה דבר אין לנער חטא מות כי כאשר יקום
 איש על רעהו ורצחו נפש כן הדבר הזה: כי
 בשדה מצאה צעקה הנער המארשה ואין מושיע
 לה: ם פי ימצא איש נער בתולה אשר לא
 ארשה ותפשה ושכב עמה ונמצאו: ונתן האיש

ישכב עמה לאבי הנער חמשים כסף ולויתהיה
 אשה תחת אשר ענה לאיובל שלחה כל-
 מיו: ם לאיקה איש את-אשת אביו ולא יגלה
 גר אביו: ם לאיבא פצוע-דכה וברות שפכה
 קהל יהוה: ם לאיבא ממור בקהל יהוה גם
 דור עשירי לאיבא לו בקהל יהוה: ם לאיבא
 זמני ומאבי בקהל יהוה גם דור עשירי לאיבא
 להם בקהל יהוה עד-עולם: על-דבר אשר לא-
 אבד-מו אתכם בלחם ובמים בדרך בצאתכם
 אמצרים ואשר שכר עליך את-בלעם בן-בעור
 שצתור ארם נהרים לקלקד: ולא-אברה יהוה
 דלהיך לשמע אל-בלעם ויהפך יהוה אלהיך לך
 דת-הקללה לברכה כי אהבך יהוה אלהיך:
 דא-תדרש שלמם וטבתם כל-ימיה לעולם: ם
 דא-תתעב אדמי כי אחיך הוא לא-תתעב מצרי
 דגר היית בארצו: בנים אשר יולדו להם דור
 אישי יבא להם בקהל יהוה: ם כיתצא מחנה
 דא-יבך ונשמרת מכל דבר רע: כיי-היה בק
 ש אשר לא-יהיה טהור מקרה-לילה ויצא אל-
 חוץ למחנה לא יבא אל-תוך המחנה: והיה
 ענות-ערב ירחץ במים וכבא השמש יבא ו-
 ד המחנה: ויד תהיה לך מחוץ למחנה
 דאת שמה חוץ: ויתד תהיה לך על-אונק והיה
 עבתך חוץ והפרתה בהושבת וכסית את-צאתך
 יהוה אלהיך מתהלך בקרב מחנה להצילך
 תת איבך לפניך והיה מחנה קדוש ולא-יראה

בך ערות דבר ושב מאחריך: ׀ לא תסגור עבד
 אל-אדניו אשר ינצל אליך מעם אדניו: עמך ישב
 בקרבך במקום אשר יבחר באחד שעריך בשוב
 לו לא תוננו: ׀ לא תהיה קדשה מבנות ישראל
 ולא יהיה קדש מבני ישראל: לא תביא אתנו זונה
 ומחיר כלב בית יהוה אלהיך לכל נדר כי תועבת
 יהוה אלהיך גם שניהם: ׀ לא תשיך לאחיק נשך
 כסף נשך אכל נשך כל דבר אשר ישך: לנכרי
 תשיך ולאחיק לא תשיך למען יברכה יהוה אלהיך
 בכל משלח ידך על הארץ אשר אתה באשמה
 לרשתה: ׀ כי תדר נדר ליהוה אלהיך לא תאחר
 לשלמו כי דרש ידרשנו יהוה אלהיך מעמך והיה
 בך חטא: וכי תחבל לנדר לא יהיה בך חטא:
 מוצא שפתיך תשמר ועשית כאשר נדרת ליהוה
 אלהיך נדבה אשר דברת בפיה: ׀ כי תבא בכרם
 רעה ואכלת ענבים כנפשך שבעה ואל כליך לא
 תתן: ׀ כי תבא בקמת רעה וקטפת מלילת בידך
 וחרמש לא תגוף על קמת רעה: ׀ כי יקח איש
 אשה ובעלה והיה אם לא תמצא חן בעיניו כי
 מצא בה ערות דבר וכתב לה ספר בריתת ונתן
 בידה ושלחה מביתו: ויצאה מביתו והלכה והיתה
 לאיש אחר: ושנאה האיש האחרון וכתב לה ספר
 בריתת ונתן בידה ושלחה מביתו או כי ימות האיש
 האחרון אשר לקחה לו לאשה: לא יוכל בעלה
 הראשון אשר שלחה לשוב לקחתה להיות לה
 לאשה אחרי אשר הטמאה כי תועבה הוא לפני

יהוה ולא תחטיא את הארץ אשר יהוה אלהיך
 נתן לך נחלה: ׀ כי יקח איש אשה חדשה לא
 יצא בצבא ולא יעבר עליו לכל דבר נקי יהיה
 לביתו שנה אחת ושמה את אשתו אשר דקקת:
 לא יחבל רחיים ורכב כי נפש הוא חבל: ׀ כי
 יצא איש גנב נזש מאחיו מבני ישראל והתעמר
 בו ומכרו ומת הגנב ההוא ובערת הרע מקרבך: ׀
 השמר בנגע הצרעת לשמר מאד ולעשות ככל
 אשר יורו אתכם הכהנים הלויים כאשר צויתם
 תשמרו לעשות: זכור את אשר עשה יהוה אלהיך
 למרים בדרך בצאתכם ממצרים: ׀ כי תשרה
 ברעך משאת מאימה לא תבא אל ביתו לעבט
 עבטו: בחוץ תעמד והאיש אשר אתה נשדה בו
 יוציא אליך את העבט החוצה ואם איש עני הוא
 לא תשכב בעבטו: השב תשיב לו את העבט
 כבוא השמש ושניב בשלמתו וברכך וְלֹךְ תִּהְיֶה
 צדקה לפני יהוה אלהיך: ׀ לזית עשק שכיר עני
 ואביון מאחיד או מגרה אשר בארצה בשעריך:
 ביומו תתן שכרו ולא תבוא עליו השמש כי עני
 הוא ואליו הוא נשא את נפשו ולא יקרא עליך
 אל יהוה והיה בך חטא: ׀ לא יומתו אבות על
 בנים ובנים לא יומתו על אבות איש בחטאו
 יומתו: ׀ לא תטה משפט גר יתום ולא תחבל
 בגד אלמנה: וזכרת כי עבד הוית במצרים ויפדה
 לך יהוה אלהיך משם על כן אבכי מצוד לעשות את
 הוידבר הוה: ׀ כי תקצר קצירך בשדה ושבתה

עמר בשדה לא תשוב לקחתו לגר ליתום
 ולא למנה יהיה למען יברכה יהוה אלהיך בכל
 מעשה ידיך: ס פי תחבט ויתך לא תפאר אחרית
 לגר ליתום ולא למנה יהיה: פי תבצר פרמך לא
 תעולל אחרית לגר ליתום ולא למנה יהיה: וזכרת
 כי עבד היית בארץ מצרים על כן אנכי מצוה
 לעשות את הדבר הזה: ס פי יהיה ריב בין
 אנשים ונגשו אל המשפט ושפטום והצדיקו את
 הצדיק והרשיעו את הרשע: והה אם בין הכות
 הרשע והפילו השפט והכהו לפניו כדי רשעתו
 במספר: ארבעים ופניו לא יסוף פן יסוף להפתו
 על אלה מכה רבה ונקלה אחיד לעיניך: לא
 תחסם שור בדישו: ס פי ישבו אחים יחדו ומת
 אחד מהם ובין אינלו לא תהיה אשת דמת
 החוצה לאישור יבמה יבא עליה ולקחה לו לאשה
 ויבמה: והיה הבכור אשר תלד יקום על שם
 אחיו המת ולא ימחה שמו מישראל: ואם לא
 יחפץ האיש לקחת את יבמתו ועלתה יבמתו
 השערה אל הזקנים ואמרה מאן יבמי להקים
 לאחיו שם בישראל לא אבה יבמי: וקרבו לו
 וקניעו ודברו אליו ועמד ואמר לא חפצתי
 לקחתה: ונגשה יבמתו אליו לעיני הזקנים וחלצה
 נעלו מעל רגלו וירקה בפניו וענתה ואמרה ככה
 יעשה לאיש אשר לא יבנה את בית אחיו: ונקרא
 שמו בישראל בית חלוץ הנעל: ס פי ינצו אנשים
 יחדו איש ואחיו וקרבה אשת האחד להציל את

אישה מיד מכהו ושלחה ידה והחזיקה במבשיו:
 וקצתה את כפה לא תחוס עיניך: ס לא יהיה לך
 בכיסך אבן ואבן גדולה וקטנה: לא יהיה לך
 בביתך איפה ואיפה גדולה וקטנה: אבן שלמה
 יצדק יהיה לך איפה שלמה וצדק יהיה לך למען
 אריכו ימך על האדמה אשר יהיה אלהיך נתן
 לך: כי תועבת יהוה אלהיך כל עשה אלה כל
 עשה עול: פ זכור את אשר עשה לך עמלק בדרך
 שבצאתכם ממצרים: אשר קרך בדרך ויזנב בך
 להנהיג שליט אחריו ואתה עיף ויגע ולא ירא
 אלהים: והיה בהניח יהוה אלהיך לך מכל
 ייביך מסביב בארץ אשר יהוה אלהיך נתן לך
 חלה לרשתה תמחה את זכור עמלק מתחת
 השמים לא תשכח: פ פ פ

היד ביתבוא אל הארץ אשר יהוה אלהיך נתן
 לך נחלה וירשתה וישבת בה: ולקחת
 נראשית כל פרי האדמה אשר תביא מארצך
 אשר יהוה אלהיך נתן לך ושמת בשנא והלכת
 אל המקום אשר יבחר יהוה אלהיך לשכן שמו
 שבו ובאת אל הכהן אשר יהוה בימים ההם
 אמרת אליו הגדתי היום לי וזה אלהיך כי באתי
 אל הארץ אשר נשבע יהוה לאבותינו לתת לנו:
 לקח הכהן השנא מידך והניחו לפני מזבח יהוה
 אלהיך: וענית ואמרת לפני יהוה אלהיך ארמי
 אבד אבי וירד מצרימה ויגר שם במתי מעט ויהי
 עם לגוי גדול עצום ורב: וירעו אתנו המצרים

ויענונו ויתנו עלינו עבודה קשה: ונצלעך א־יהוה
אדחי אבתינו וישמע יהוה את קולנו וירא את
ענינו ואת עמלנו ואת לחצנו: ויציאנו יהוה
ממצרים ביד חזקה ובזרוע נטויה ובמרא גדל
ובאתות ובמפתים: ויביאנו א־המקום הזה ויתן
לנו את הארץ הזאת ארץ זבת חלב ודבש: ועתה
הנה הבאתי את הראשית פרי האדמה אשר נתתה
לי יהוה והנחתו לפני יהוה א־היך והשתחוית לפני
יהוה א־היך: ושמת בכל השנה אשר נתתך
יהוה א־היך ולביתך אתה והלוי והגר אשר
בביתך: ׀ כי תכלה לעשר את כדמער
תבו אתך בשנה השלישית שנת המעשר ונתתה
ללוי לגר ליתום ולא אלמנה ואכלו בשעריך ושבעו:
ואמרת לפני יהוה א־היך בערתי הקדש מן
הבית וגם נתתיו ללוי ולגר ליתום ואלמנה
ככדמצותך אשר צויתני לא עברתי ממצותיך
ולא שכחתי: לא אכלתי באני ממנו ולא בערתי
ממנו בטמא ולא נתתיו ממנו למת שמעתי בקול
יהוה א־היך עשיתי ככל אשר צויתני: השקיפה
ממעון קדשך מן השמים וברך את עמך את
ישראל ואת האדמה אשר נתתה לנו באשר
נשבעת לאבתינו ארץ זבת חלב ודבש: ׀ היום
הזה יהוה א־היך מצוה לעשות את החקים האלה
ואת המשפטים ושמרת ועשית אותם בכל לבבך
ובכל נפשך: את יהוה האמרת היום קהיות לך
לאדהים וקלכת בדרךיו ולשמר חקיו ומצותיו

ומשפטיו ולשמע בקלו: ויהיה האמירך היום
 להיות לו לעם סגלה כאשר דבר לך ולשמר כל
 מצותיו: ולתתך עליון על כל הגוים אשר עשה
 לתהלה וישם ולתפארת ולהיתך עם קדוש ליהוה
 אלהיך כאשר דבר: פ ויצו משה וזקני ישראל
 את העם לאמר שמר את כל המצוה אשר אנכי
 מצוה אתי ם היום: והיה ביום אשר תעברו את
 הירדן אל הארץ אשר יהוה אלהיך נתן לך והקמת
 לך אבנים גדלות ושרת אתם בשיר: וכתבת עליהן
 את כל דברי התורה הזאת בעברך למען אשר
 תבא אל הארץ אשר יהוה אלהיך אנתן לך ארץ
 וכתחלב ודבש כשכאשר דבר יהוה אלהי אבותיך לך:
 והיה בעברכם את הירדן תקימו את האבנים
 האלה אשר אנכי מצוה אתכם היום בהר עיבל
 ושרת אותם בשיר: ובנית שם מזבח ליהוה
 אלהיך מזבח אבנים לא תניף עליהם ברזל:
 אבנים שלמות תבנה את מזבח יהוה אלהיך
 והעלית עליו עולת ליהוה אלהיך: ונבחת
 שלמים ואכלת שם ושמחת לפני יהוה אלהיך:
 וכתבת על האבנים את כל דברי התורה הזאת
 באר היטב: ם וידבר משה והכהנים הלויים
 אל כל ישראל לאמר הסבת ושמע ישראל היום
 הוה נהיית לעם ליהוה אלהיך: ושמעת בקול
 יהוה אלהיך ועשית את מצותיו ואת תקיו אשר
 אנכי מצוה היום: ם ויצו משה את העם ביום
 ההוא לאמר: אלה יעמדו לברך את העם על

הָרַגְנוּ בְּעִבְרָתְכֶם אֶת־הַיְיָ שִׁמְעוּן וְלוֹי וַיְהוּדָה
וַיִּשְׁשַׁבֵּר וַיּוֹסֶף וּבְנֵי־מִן׃ וְאֵלֶּה יַעֲמִדוּ עַל־הַקִּלְלָה
בְּהָר עֵיבָל רֵאבוּן גֵּד וְאֲשֶׁר וּזְבוּלָן הֵן וּנְפֹתָלַי׃
וְעַנּוּ הַדְּוָיִם וְאָמְרוּ אֶל־כָּל־אִישׁ יִשְׂרָאֵל קוֹל רָם׃ ס
אָרוּר הָאִישׁ אֲשֶׁר יַעֲשֶׂה פֶסֶל וּמַסֵּכָה תוֹעֵבַת
יְהוָה מַעֲשֵׂה יְדֵי חָרָשׁ וְשֵׁם בִּפְתָר וְעַנּוּ כָל־הָעַם
וְאָמְרוּ אָמֵן׃ ס אָרוּר מַקְלָה אָבִיו וְאִמּוֹ וְאָמַר
כָּל־הָעַם אָמֵן׃ ס אָרוּר מַסִּיג גְּבוּל רְעֵהוּ וְאָמַר
כָּל־הָעַם אָמֵן׃ ס אָרוּר מַשְׁנֶה עוֹר בַּדְּרֹךְ וְאָמַר
כָּל־הָעַם אָמֵן׃ ס אָרוּר מַמְדָּה מִשְׁפָּט גְּרִי־תוֹם
וְאֶלְמָנָה וְאָמַר כָּל־הָעַם אָמֵן׃ ס אָרוּר שֹׁכֵב עִם־
אִשְׁת׃ אָבִיו כִּי גִלָּה בְּנֶפֶס אָבִיו וְאָמַר כָּל־הָעַם
אָמֵן׃ ס אָרוּר שֹׁכֵב עִם־כָּל־בְּהֵמָה וְאָמַר כָּל־
הָעַם אָמֵן׃ ס אָרוּר שֹׁכֵב עִם־אֶחָיו בֵּת־אָבִיו אוֹ
בֵּת־אִמּוֹ וְאָמַר כָּל־הָעַם אָמֵן׃ ס אָרוּר שֹׁכֵב
עִם־חַתָּנָתוֹ וְאָמַר כָּל־הָעַם אָמֵן׃ ס אָרוּר מַכֵּה
רְעֵהוּ בִּפְתָר וְאָמַר כָּל־הָעַם אָמֵן׃ ס אָרוּר לִקְחָה
שִׁחָד דְּהַכּוֹת נֶפֶשׁ דָּם נָקִי וְאָמַר כָּל־הָעַם אָמֵן׃ ס
אָרוּר אֲשֶׁר לֹא־יָקִים אֶת־דְּבָרֵי הַתּוֹרָה הַזֹּאת
לַעֲשׂוֹת אוֹתָם וְאָמַר כָּל־הָעַם אָמֵן׃ פ וְהָיָה אִם־
שָׁמוּעַ תִּשְׁמַע בְּקוֹל יְהוָה אֱלֹהֶיךָ לְשָׁמֵר לַעֲשׂוֹת
אֶת־כָּל־מִצְוֹתָיו אֲשֶׁר אֲנִי מְצַוֶּה הַיּוֹם וּנְתַתֶּנְךָ
יְהוָה אֱלֹהֶיךָ עֲלוֹיִן עַל־כָּל־גּוֹי הָאָרֶץ׃ וּבָאוּ עֲלֶיךָ
כָּל־הַבְּרָכוֹת הָאֵלֶּה וְהַשִּׁיגְךָ כִּי תִשְׁמַע בְּקוֹל יְהוָה
אֱלֹהֶיךָ׃ בְּרוּךְ אַתָּה בָּעִיר וּבְרוּךְ אַתָּה בְּשָׂדֶה׃
בְּרוּךְ פְּרִי־בִטְנְךָ וּפְרִי אֲדָמָתְךָ וּפְרִי בְהֵמָתְךָ שָׁנָה

אֶל־פִּיךָ וְעִשְׂתָּרוֹת צִאֲנֶךָ׃ בְּרוּךְ מִנְאֲדָה וּמִשְׂאֲרֵתֶךָ׃
 בְּרוּךְ אַתָּה בְּבֹאֲךָ וּבְרוּךְ אַתָּה בְּצֵאתֶךָ׃ יִתֵּן יְהוָה
 אֶת־אֵיבֶיךָ הַקָּמִים עֲלֶיךָ נְנֻפִים לִפְנֶיךָ בְּדַרְדָּךְ אֲחֵר
 יֵצְאוּ אֵלֶיךָ וּבִשְׂבַעַת דְּרָכִים יִגּוּסוּ לִפְנֵיךָ׃ יֵצֵו יְהוָה
 אֶתֶךָ אֶת־הַבְּרָכָה בְּאֶסְמֶיךָ וּבְכֹל מִשְׁלַח יְדֶיךָ
 וּבְרַכְךָ בְּאֶרֶץ אֲשֶׁר־יְהוָה אֱלֹהֶיךָ נָתַן לָךְ׃ יְקִימֶךָ
 יְהוָה לֹו לְעַם קָדוֹשׁ כַּאֲשֶׁר נִשְׁבַּע־לָךְ כִּי תִשְׁמַר
 אֶת־מִצְוֹת יְהוָה אֱלֹהֶיךָ וְהִלַּכְתָּ בְּדַרְכָיו׃ וְרָאוּ
 בְל־עַמֵּי הָאָרֶץ כִּי שָׁם יְהוָה נִקְרָא עֲלֶיךָ
 וְיִרְאוּ מִמֶּךָ׃ וְהוֹתֵרֶךָ יְהוָה לְטוֹבָה בְּפִרֵי בִטְנֶיךָ
 וּבְפִרֵי אֲדָמָתֶךָ וּבְפִרֵי אֲדָמָתֶךָ עַל הָאָדָמָה
 אֲשֶׁר נִשְׁבַּע יְהוָה לְאַבְתָּיִךְ לֵתֵת לָךְ׃ יִפְתַּח
 מִי יְהוָה לָךְ אֶת־אֲוִצְרוֹ הַטּוֹב אֶת־הַשָּׁמַיִם לֵתֵת
 אֶבְטָר־אֲרָצֶךָ בְּעֵתוֹ וּלְכַרְךָ אֶת בְּל־מַעֲשֵׂה יְדֶיךָ
 וְהִלּוּיֹת גּוֹיִם רַבִּים וְאַתָּה לֹא תִלּוּה׃ וּנְתַנֶּךָ יְהוָה
 מִלְּרֹאשׁ וְלֹא לִזְנֵב וְהִיִּית רַק לְמַעְלָה וְלֹא תִהְיֶה
 לְמַטָּה כִּי־תִשְׁמַע אֶל־מִצְוֹת יְהוָה אֱלֹהֶיךָ אֲשֶׁר
 אֲנִי מְצַוֶּךָ הַיּוֹם לִשְׁמֹר וּלְעֲשׂוֹת׃ וְלֹא תִסּוּר
 מִכָּל־הַדְּבָרִים אֲשֶׁר אֲנִי מְצַוֶּה אֶתְכֶם הַיּוֹם יְמִין
 שְׂמֹאל לֵלְכֵת אַחֲרֵי אֱלֹהִים אֲחֵרִים לְעַבְדָּם׃ פ
 מִהִיָּה אִם־לֹא תִשְׁמַע בְּקוֹל יְהוָה אֱלֹהֶיךָ לִשְׁמֹר
 וּלְעֲשׂוֹת אֶת־כָּל־מִצְוֹתַי וְחִקְתִּיו אֲשֶׁר אֲנִי מְצַוֶּךָ
 בְּאֵי הַיּוֹם וּבָאוּ עֲלֶיךָ כָּל־הַקְּלָלוֹת הָאֵלֶּה וְהַשִּׁינְיָה׃
 בְּקוֹרְרוֹת אַתָּה בְּעִיר וְאֲרוֹר אַתָּה בְּשָׂדֶה׃ אֲרוֹר מִנְאֲדָה
 וּמִשְׂאֲרֵתֶךָ׃ אֲרוֹר פְּרֵי־בִטְנֶיךָ וּפְרֵי אֲדָמָתֶךָ שֶׁנֶּר
 מִתְּוֹלְפִיךָ וְעִשְׂתָּרֵת צִאֲנֶךָ׃ אֲרוֹר אַתָּה בְּבֹאֲךָ וְאֲרוֹר

אתה בצאתך: ישלח יהוה אבך את המארה את
המהומה ואת המגערת בכל משלח ידך אשר
תעשה עד השמרך ועד אבך מהר מפני רע
מעל לידך אשר עזבתני: ידבק יהוה בך את הדבר
עד בלתו אתך מעל האדמה אשר אתה בא-
שמה לרשתה: יבכה יהוה בשחפת ובקדחת
ובדלקת ובחרחר ובחרב ובשדפון ובירקון
ורדפוך עד אבך: והיו שמך אשר על ראשך
נחשת והארץ אשר תחתך ברזל: יתן יהוה את-
מטר ארצה אבך ועפר מז השמים ירד עליך עד
השמרך: יתנה יהוה וגוף לפני איביך בדרך אחד
תצא אליו ובשבעה דרכים תנום לפניו והיית
לזעוה לכל ממלכות הארץ: והייתה גבלתך
למאכל לכל עוף השמים ולבהמת הארץ ואין
מחריד: יבכה יהוה בשחין מצרים ובפחורים
ובגרב ובחרס אשר לא תוכל להרפא: יבכה יהוה
בשנעון ובעורון ובתמהון לבב: והיית ממשש
בצהרים כאשר ימשש העור באפלה ולא תצליח
את דרכיך והיית אך עשוק וגזול כל הימים ואין
מושיע: אשה תארש ואיש אחר ישכבנה בית
תבנה ולא תשב בו פרס תטע ולא תחללנו:
שורך טבוח לעיניך ולא תאכל ממנו חמרך גזול
מלפניך ולא ישוב לך צאנך נתנות לאיביך ואין
לך מושיע: בניה ובנותיך נתנים לעם אחר ועיניך
ראות וכלות אליהם כל היום ואין לאל ידך: פרו
אדמתך וכל יגיעה יאכל עם אשר לא ידעת והיית

רק עשוק ורצוץ כל הימים: והיית משגע ממראה
 עיניך אשר תראה: יבכה יהוה בשתיין רע על
 הברכים ועל השקים אשר לא תוכל להרפא
 מכה רגלך ועד קדקדך: יולד יהוה אתך ואת
 מלכך אשר תקים עליך אדוני אשר לא ידעת
 אתה ואבתך ועבדת שם אלהים אחרים עץ
 ואבן: והיית לשמה למשל ולשנינה בכל העמים
 אשר ינהג יהוה שמה: ורע רב תוציא השדה
 ומעט תאסף כי יחסלנו הארבה: ברמים תטע
 ועבדת ויין לא תשתה ולא תאגר כי תאכלנו
 התלעת: זיתים יהיו לך בכר ובולד ושמן לא
 תסוך כי ישל זיתך: בנים ובנות תוליד ולא יהיו
 לך כי ילכו בשבי: כל עצה ופרי אדמתך יירש
 הצלצל: הגר אשר בקרבך יעלה עליך מעלה
 מעלה ואתה תרד מטה מטה: הוא ילך ואתה
 לא תלוגו הוא יהיה לראש ואתה תהיה
 לזנב: ובאו עליך כל הקדקות האלה
 וירד פוד והשיגוך עד השמדך כי לא שמעת בקול
 יהוה אלהיך לשמר מצותיו וחקתיו אשר צוה:
 והיו בך לאות ולמופת ובזרעך עד עולם: תחת
 אשר לא עבדת את יהוה אלהיך בשמחה ובטוב
 לבב מרב כד: ועבדת את איביך אשר ישלחנו
 יהוה בך ברעב ובצמא ובעירם ובחסר כל ונתן
 עד ברזל עד צוארך עד השמידו אתך: ישא יהוה
 עליך גוי מרחק מקצה הארץ כאשר יראה הנער
 גוי אשר לא תשמע לשגו: גוי עז פנים אשר לא

וישא פנים לזקן ונער לא יחזן: ואכל פרי בהמתך
 ופרי אדמתך עד השמדך אשר לא ישאיר לך הזן
 תירוש ויצהר שגור אלפיה ועשתרת צאנה עד
 האביהו אתך: והצר לך בכל שערך עד רדת
 חמתיך הגבהת והבצרות אשר אתה בטח בהן
 בכל ארצך והצר לך בכל שערך בכל ארצך
 אשר נתן יהוה אלהיך לך: ואכלת פרי בטנה
 כשר בניך ובנותיך אשר נתן לך יהוה אלהיך
 במצור ובמצוק אשר יציק לך איבה: האיש תרד
 בך והענג מאד תרע עינו באחיו ובאשת חיקו
 וביתר בניו אשר יותיר: מתת ולאחד מהם
 מבשר בניו אשר יאכל מבלי השאיר לו כל
 במצור ובמצוק אשר יציק לך איבה בכל שערך
 הרכה בך והענגה אשר לא נסתה כתירגלה
 הצג על הארץ מהתענג ומרד תרע עינה באיש
 חיקה ובבנה ובבתה: ובשליטה היוצת מפיך
 נגדיה ובבניה אשר תלד כיתאכלם בחסר כל
 בפתר במצור ובמצוק אשר יציק לך איבה
 בשערך: אם לא תשמר לעשות את כל דברי
 התורה הזאת הכתובים בספר הזה לראות את
 השם הנכבד והנורא הזה את יהוה אלהיך:
 והפלא יהוה את מפתך ואת מכות זרעך מכות
 גדלת ונאמנות וחלים רעים ונאמנים: והשיב בך
 את כל מדוה מצרים אשר יגרת מפניהם ודבקו
 בך: גם כל דולי וכל מפה אשר לא כתוב בספר
 התורה הזאת יעלם יהוה עליך עד השמדך:

ונשאתם במתי מעט תחת אשר הייתם ככוכבי
 השמים לרב כילא שמעת בקול יהוה אלהיך:
 והיה כאשר שש יהוה עליכם להיטיב אתכם
 ולהרבות אתכם בן ישיש יהוה עליכם להאביר
 אתכם ולהשמיד אתכם ונסחתם מעל האדמה
 אשר אתה בא שמה לרשתה: והפיצה יהוה
 בכל העמים מקצה הארץ ועד קצה הארץ ועברת
 אל שם אלהים אחרים אשר לא ידעת אתה ואבותיך
 ש יצו ואבן: ובגוים ההם לא תרגיע ולא יהיה מנוח
 תוכך רגלך ונתן יהוה לך אם לב רגז וכליון עינים
 מן אבון נפש: והיו חייך תלאים לך מנגד ופחדת
 לך יילה ויומם ולא תאמין בחייד: בפקר תאמר מי
 יתן ערב ובערב תאמר מי יתן בקר מפחד לבבך
 אשר תפחד וממראה עיניך אשר תראה: והשיבה
 יהוה מצרים באניות בדרך אשר אמרת לך
 את סוף עוד לראתה והתמכרתם שם לאיביך
 עבדים ולשפחות ואין קנה: ס אלה דברי הברית
 שרצוה יהוה את משה לכת את בני ישראל
 ארץ מואב מלבד הברית אשר כרת אתם
 חרב: פ ויקרא משה אל כל ישראל ויאמר
 להם אתם ראיתם את כל אשר עשה יהוה
 עיניכם בארץ מצרים לפרעה ולכל עבדיו
 כל ארצו: המסות הגדלת אשר ראו עיניך
 אתת והמפתים הגדלים ההם: ולא נתן יהוה
 לכם לב לדעת ועינים לראות ואזנים לשמע עד
 יום הנה: ואולך אתכם ארבעים שנה במדבר

לא בלו שלמתיכם מעליכם ונעלד לא בלרתה
 מעל רגלד: לחם לא אכלתם ויין ושקר לא
 שתיתם למען תדעו כי אני יהוה אלהיכם: ותבאו
 אל המקום הזה ויצא סיון מלך השבון ועוג מלך
 הבשן לקראתנו למלחמה ונכמם: ונקח את ארצם
 ונתנה לנחלה לראובני ולגדי ולחצי שבט המנשין:
 ושמרתם את דברי הברית הזאת ועשיתם אתם
 למען תשפילו את כל אשר תעשו: פ פ פ
 אתם נצבים היום כלכם לפני יהוה אלהיכם
 ראשיכם שבטיכם וקניכם ושטריכם כל
 איש ישראל: טפכם נשיכם ונרד אשר בקרב
 מחניד מחטב עצידי עד שאב מימדי: לעברד
 בברית יהוה אלהיך ובאלתו אשר יהוה אלהיך
 פרת עמד היום: למען הקים אתך היום לו לעם
 והוא יהיה לך לאלהים כאשר דבר לך וכאשר
 נשבע לאבותיך לאברהם ליצחק וליעקב: ולא
 אתכם לבדכם אנכי פרת את הברית הזאת ואת
 האלה הזאת: כי את אשר ישנו פה עמנו עמד
 היום לפני יהוה אלהינו ואת אשר איננו פה עמנו
 היום: כי אתם ידעתם את אשר ישבני בארץ
 מצרים ואת אשר עברנו בקרב הגוים אשר
 עברתם: ותראו את שקיצידיהם ואת גלליהם עץ
 ואבן כסף וזהב אשר עמהם: פויש בכם איש
 או אשה או משפחה או שבט אשר לבבו פנה
 היום מעם יהוה אלהינו ללכת לעבד את אלהי
 הגוים ההם פויש בכם שרש פרה ראש ולענה:

יהוה בשמעו את דברי האלה הזאת והתברך
 בלבבו לאמר שלום יהיה לי כי בשרות לבי
 אך למען ספוט הרוה את הצמאה: לא יאבד
 יהוה סלח לו כי אז יעשן אף יהוה וקנאתו באיש
 יהוה ורבצה בו כל האלה הכתובה בספר הזה
 ומחה יהוה את שמו מתחת השמים: והבידלו
 יהוה לרעה מכל שבטי ישראל ככל אלות
 הברית הכתובה בספר התורה הזה: ואמר הדור
 האחרון בניכם אשר יקומו מאחריכם והנברי
 אשר יבא מארץ רחוקה וראו את מכות הארץ
 יהוה ואת תחלואיה אשר חלה יהוה בה: גפרית
 ימלח שרפה כל ארצה לא תזרע ולא תצמח
 לא יעלה בה כל עשב כמהפכת סדם ועמרה
 אדמה וצבויים אשר הפך יהוה באפו ובחמתו:
 ואמרו כל הגוים עלמה עשה יהוה ככה לארץ
 הזאת מה חרי האף הגדול הזה: ואמרו על אשר
 עזבו את ברית יהוה אלהי אבתם אשר ברית
 עמם בהוציאו אתם מארץ מצרים: וילכו ויעבדו
 אלהים אחרים וישתחוו להם אלהים אשר לא
 ידעום ולא חלק להם: ויחר אף יהוה בארץ ההוא
 להביא עליה את כל הקללה הכתובה בספר
 הזה: ויתשם יהוה מעל אדמתם באף ובחמה
 ובקצה גדול וישלכם אל ארץ אחרת כיום הזה:
 הנסתרות ליהוה אלהינו והנגלת לנו ולבנינו עד
 עולם לעשות את כל דברי התורה הזאת: סוהיה
 כי יבאו עליך כל הדברים האלה הברכה

והקללך אשר נתתי לפניך והשבת אל לבבך
 בכל הנגוים אשר הדיחך יהוה אלהיך שמה:
 ושבת ער יהוה אלהיך ושמעת בקלו בכל אשר
 אנכי מצוה היום אתה ובניך בכל לבבך ובכל
 גפשה: ושב יהוה אלהיך את שבותך ורחמך
 ושב וקבצך מכל העמים אשר הפיצה יהוה
 אלהיך שמה: אם יהוה נדחה בקצה השמים
 משם יקבצך יהוה אלהיך ומשם יקחה: והביאה
 יהוה אלהיך אל הארץ אשר ירשו אבותי וירשתה
 והיטבך והרבה מאבותי: ומל יהוה אלהיך את
 לבבך ואת לבב זרעך לאהבה את יהוה אלהיך
 בכל לבבך ובכל גפשה למען חייה: ונתן יהוה
 אלהיך את כל האלות האלה על איביך ועל
 שנאיך אשר רדפוך: ואתה תשוב ושמעת בקול
 יהוה ועשית את כל מצותיו אשר אנכי מצוה
 היום: והותירך יהוה אלהיך בכל מעשה ידך בפרי
 בטגך ובפרי בהמתך ובפרי אדמתך לטובה פיו
 ישוב יהוה לשוב עליך לטוב כאשר שש על
 אבותיך: כי תשמע בקול יהוה אלהיך לשמר
 מצותיו וחקתיו הפתובה בספר התורה הנה פיו
 תשוב אל יהוה אלהיך בכל לבבך ובכל גפשה:
 כי המצוה הזאת אשר אני מצוה היום לא
 נפלאה היא ממך ולא רחקה הוא: לא בשמים
 הוא לאמר מי יעלה לנו השמימה ויקחה לנו
 וישמענו אתה ונעשנה: ולא מעבר לים הוא לאמר
 מי יעבר לנו אל עבר הים ויקחה לנו וישמענו

אתה ונעשנה: כי קרוב אליך הדבר נאך בפניך
 ובלבבך לעשותו: ס ראה נתתי לפניך היום אתי
 החיים ואת הטוב ואת המות ואת הרע: אשר
 באנכי מצדך היום לאהבה את יהוה אלהיך ללכת
 בדרכיו ולשמר מצותיו והקתיו ומשפטיו וחיות
 רבית וברכך יהוה אלהיך בארץ אשר אתה
 בא שמה לרשתה: ואם יפנה לבבך ולא תשמע
 נדחת והשתחית לאלהים אחרים ועברתם:
 שגדתי לכם היום כי אבד תאבדון לא תאריבון
 אמים עלי האדמה אשר אתה עבר את הירדן
 בא שמה לרשתה: העדתי בכם היום אתי
 השמים ואת הארץ החיים והמות נתתי לפניך
 הברכה והקללה ובחרת בחיים למען תחיה
 אתה וזרעך: לאהבה את יהוה אלהיך לשמע
 קלו ולדבקה בו כי הוא חייך ואורך ימך לשבת
 ליהאדמה אשר נשבע יהוה לאבותיך לאברהם
 ליצחק וליעקב לתת להם: פ פ פ

לך משה וידבר את הדברים האלה אל כל
 ישראל: ויאמר אלהם בני מאה ועשרים
 גנה אנכי היום לא אוכל עוד לצאת ולבוא ויהוה
 אמר אלי לא תעבר את הירדן הזה: יהוה אלהיך
 ווא | עבר לפניך הוא ישמיד את הגוים האלה
 ולפניך וירשתם יהושע הוא עבר לפניך כאשר
 בר יהוה: ועשה יהוה להם כאשר עשה לסיחון
 ועוג מלכי האמרי ולארצם אשר השמיד אתם:
 תגם יהוה לפניכם ועשיתם להם ככל המצוה

אשר צויתי אתכם: חזקו ואמצו אל-תיראו ואל-
תערצו מפניהם כי יהוה אלהיך הוא ההלך עמך
לא ירפך ולא יעזבך: ס ויקרא משה ליהושע
ויאמר אליו לעיני כל-ישראל חזק ואמץ כי אתה
תבוא את-העם הזה אל-הארץ אשר נשבע יהוה
לאבותם לתת להם ואתה תנחילנה אותם: ויהוה
הוא ההלך לפניך הוא יהיה עמך לא ירפך ולא
יעזבך לא תירא ולא תחת: ויכתב משה את-
התורה הזאת ויתנה לא-הכהנים בני לוי הנשאים
את-ארון ברית יהוה ואל-כל-זקני ישראל: ויצו
משה אותם לאמר מקץ שבע שנים במעד שנת
השמיטה בחג הסכות: בבוא כל-ישראל לראות
את-פני יהוה אלהיך במקום אשר יבחר תקרא
את-התורה הזאת נגד כל-ישראל באזניהם:
הקהל את-העם האנשים והנשים והטף ונגד אשר
בשעריך למען ישמעו ולמען ילמדו ויראו את-
יהוה אלהיכם ושמרו לעשות את-כל-דברי התורה
הזאת: ובניהם אשר לא-ידעו ישמעו ולמדו
ליראה את-יהוה אלהיכם כל-דימים אשר אתם
חיים על-הארמה אשר אתם עברים את-הירדן
שמה לרשתה: פ ויאמר יהוה אל-משה
הן קרבו ימיד למות קרא את-יהושע והתיצבו
באהל מועד ואצונו ויקד משה ויהושע ויתיצבו
באהל מועד: וירא יהוה באהל בעמוד ענן
ויעמד עמוד הענן על-פתח האהל: ויאמר יהוה
אל-משה הנך שכב עם-אבותיך וקם העם הזה ונגה

אחרי אלהי נכר הארץ אשר הוא בא שמה בקרב
 ועזבני והפר את בריתי אשר כרתתי אתו: וחרה
 אפי בו ביום ההוא ועזבתים והסתרתני פני מהם
 והיה לאכל ומצא אהורעות רבות וצרות ואמר ביום
 ההוא הלא על כי אין אלהי בקרבי מצאוני הרעות
 האלה: ואנכי הסתר אסתיר פני ביום ההוא על
 כל הרעה אשר עשה כי פנה אל אלהים אחרים:
 יעתה כתבו לכם את השירה הזאת ולמדה את
 בני ישראל שימה בפיהם למען תהיה לי שירה
 הזאת לעד בבני ישראל: כי אביאנו אל הארמה
 אשר נשבעתי לאבתיו ובת חלב ודבש ואכל
 לישבע ודשן ופגרה אל אלהים אחרים ועבדום
 וינאצוני והפר את בריתי: והיה כי תמצאן אתו
 באנדרעות רבות וצרות וענתה השירה הזאת לפני
 וגדלעד כי לא תשכח מפי ורעו כי ידעתי את יצרו
 וירא אשר הוא עשה היום בטנם אביאנו אל הארץ
 ברוא אשר נשבעתי: ויכתב משה את השירה הזאת
 משי ביום ההוא וילמדה את בני ישראל: ויצו את
 אש הושע בזנון ויאמר הנק ואמץ כי אתה תביא
 את את בני ישראל אל הארץ אשר נשבעתי להם
 אלהי כי אהיה עמך: ויהי אפכלות משה לכתב
 ואת דברי התורה הזאת על ספר עד תמם: ויצו
 משה את הלויים נשאי ארון ברית יהוה לאמר:
 לקח את ספר התורה הזו ושמתם אתו מצד
 ארון ברית יהוה אלהיכם והיה שם בך לעד:
 כי אנכי ידעתי את מריד ואת ערפך הקשה הן

בְּעוֹדֵנִי חַי עִמָּכֶם הַיּוֹם מִמָּרִים הַיּוֹתֶם עִם־יְהוָה
 וְאַף כִּי־אַחֲרֵי מוֹתִי: הִקְהִילוּ אֵלַי אֶת־כָּל־זִקְנֵי
 שִׁבְטֵיכֶם וְשֹׁטְרֵיכֶם וְאֶדְבָּרָה בְּאָזְנֵיהֶם אֶת־הַדְּבָרִים
 הָאֵלֶּה וְאֶעֱיֶדָה בָּם אֶת־הַשָּׁמַיִם וְאֶת־הָאָרֶץ: כִּי
 יִדְעוּ אַחֲרַי מוֹתִי כִּי־הִשְׁחַתְתָּ תִּשְׁחַתּוּן וְסִרְתָּם מִן־
 הַדָּרֶךְ אֲשֶׁר צִוִּיתִי אֶתְכֶם וּקְרֵאת אֶתְכֶם הִרְעִידָה
 בְּאַחֲרֵית הַיָּמִים כִּי־תַעֲשׂוּ אֶת־הִרְעָה בְּעֵינֵי יְהוָה
 לְהַכְעִיפוּ בְּמַעֲשֵׂה יְדֵיכֶם: וַיִּדְבַּר מֹשֶׁה בְּאָזְנֵי כָל־
 קְהַל יִשְׂרָאֵל אֶת־דְּבָרֵי הַשִּׁירָה הַזֹּאת עַד תָּמַם:

פ פ פ

הָאָזְנֵינוּ הַשָּׁמַיִם וְאֶדְבָּרָה וְתִשְׁמַע הָאָרֶץ אִמְרֵי־כִי:
 יַעֲרַף כַּמָּטָר לִקְהֵי תוֹל כַּטַּל אִמְרֵתִי כִּשְׂעִירִים
 עָלַי־דָּשָׂא וְכַרְבִּיבִים עָלַי עֵשֶׂב: כִּי שָׁם יְהוָה
 אֶקְרָא הִבּוּ גִדְל לְאֱלֹהֵינוּ: הַצּוֹר תָּמִים פָּעֵלוּ כִּי
 כָל־דַּרְכָיו מִשְׁפָּט אֵל אֱמוּנָה וְאִין עוֹל צַדִּיק וְיֹשֶׁר
 הוּא: שַׁחַת לוֹ לֹא בָנִיו מוֹמֵם דּוֹר עִקְשׁ וּפְתַלְתַּל:
 הַלִּיחָה תִּגְמְלוּ־זֹאת עִם נָבֵל וְלֹא־תִבְּסֶהֱלֹא־הוּא
 אֲבִיךָ קִנְיָ הוּא עֲשֵׂה וַיִּכְנַנְךָ: זְכַר יְמוֹת עוֹלָם
 בְּנֵי שְׁנוֹת דְּרִי־וֹדֵר שְׂאֵל אֲבִיךָ וַיִּגְדֶּךָ וְקִנְיָךָ
 וַיֹּאמְרוּ־לְךָ: בְּהִנְחַל עֲלוֹן גּוֹיִם בְּתַפְרִידוֹ בְּנֵי אָדָם
 יִצְבּ גְּבֻלַת עַמִּים לְמִסְפַּר בְּנֵי יִשְׂרָאֵל: כִּי חֶלֶק
 יְהוָה עִמּוֹ יַעֲקֹב חֶבֶל נִחְלָתוֹ: יִמְצָאֵהוּ בְּאָרֶץ
 מִדְּבָר וּבְתַהוֹ לֵל יִשְׁמַן יִסְבְּבֵנָהוּ יִבּוֹנְנֵהוּ יִצְרְנֵהוּ
 כַּאֲשֶׁר עֵינָיו: כַּנְּשֵׁר יַעֲזֹר קִנּוֹ עַל־גּוֹזְלָיו יִרְחַף
 יִפְרֹשׁ כַּנְּפָיו יִקְחֵהוּ יִשְׂאֵהוּ עַל אֲבֵרָתוֹ: יְהוָה בְּרַךְ
 יִנְחֵנוּ וְאִין עִמּוֹ אֵל נִכְרִי: יִרְכַּבֵּהוּ עַל־בְּמוֹתֵי אָרֶץ

ויאכל תנובת שדי וינקדו רבש מפלע ושמן
 מהלמיש צור: חמאת בקר וחלב צאן עם חלב
 כרים ואילים בני בשן ועתודים עם חלב כליות
 חטה ודם ענב תשתה חמר: וישמן ישרון ויבעט
 שמנת עבית כשית ויש אלוה עשהו ויגבל צור
 ישעתו: וקנאהו בזרים בתועבת וכעיסהו: וזבחו
 לשדים לא אלה אלהים לא ידעום חדשים מקרב
 באו לא שערום אבותיכם: צור ילדה תשי ותשכח
 מחלליה: וירא יהוה ויגאץ מכעס בניו ובנותיו:
 ויאמר אסתירה פני מהם אראה מה אחריתם כי
 רור תהפכת המה בנים לא אמן בם: הם קנאוני
 בלא אל כעסוני בהבליהם ואני אקניאם בלא
 עם בניו גבל אנעיסם: כי אש קדחה באפי
 ותיקר עד שאול תחתית ותאכל ארץ ויבלה
 ותלהט מוסדי הקים: אספה עקימו רעות חצי
 אכלה בם: מזי רעב ולחמי רשף וקטב מירי
 ושן בהמת אשלה בם עם חמת זחלי עפר: מחוץ
 תשכל חרב ומחררים אימה גם בחור גם בתולה
 יונק עם איש שיבה: אמרתי אפאיהם אשביתה
 מאנוש זכרם: לולי כעס אויב אגור פן ינקרו
 צרימו פן יאמרו ידנינו רמה ולא יהוה פעל כל זאת:
 כי גוי אבד עצות המה ואין בהם תבונה: לוי חקמו
 ושפילו זאת יבינו דאחריתם: איכה ירדה אחד
 אלה ושנים יניסו רבבה אסלא פי צורם מכרם
 ויהוה הסגירם: כי לא כצורנו צורם ואיבינו
 פלילים: כי מנפן סדם נפנם ומשדמת עמורר

ענבמו ענבי־רוש אשכולות מררות למו : חמת
תנינים יינם וראש פתנים אכור : הלא הוא כמם
עמדי חתום באוצרתי : לי נקם ושלם לעת תמוט
רגלם כי קרוב יום אידם וחש עתדת למו : כי ידין
יהוה עמו ועל עבדיו יתנחם כי יראה כי־אזלת יד
ואפס עצור ועזוב : ואמר אי אלהימו צור חסי
בו : אשר הלב זכחימו יאכלו ישתו יין גסיכס
יקיכו ויעזרכם יהי עליכם סתרה : ראו עתה כי
אני אני הוא ואין אלהים עמדי אני אמית ואחיה
מחצתי ואני ארפא ואין מדי מציד : כי־אשא
אל־שמים ידי ואמרתי חי אנכי לעולם : אם־
שנותי ברק הרבי ותאחו במשפט ידי אשיב נקם
לצרי ולמשנאי אשלם : אשכור חצי מדם וחרבי
תאכל בשר מדם חלל ושביה מראש פרעות
אויב : הרגנו גוים עמו כי דם־עבדיו יקום ונקם
ישיב לצריו וכפר אדמתו עמו : פ ויבא משה
וידבר את כל דברי השירה הזאת באזני העם
הוא והושע בן־נון : ויכל משה לדבר את־כל־
הדברים האלה אל־כל־ישראל ויאמר אלהם
שימו לבבכם לכל־דברים אשר אנכי מעיד
בכם היום אשר תצו את־בניכם לשמר לעשות
את־כל־דברי התורה הזאת : כי לא דבר רק
הוא מכם כי הוא חייכם וכדבר הוה תאריכו ימים
על האדמה אשר אתם עוברים את הירדן שמה
לרשתה : פ וידבר יהוה אל משה בעצם היום
הזה לאמר : עלה אל הר העברים הזה הר נבו

וְאֵשֶׁר בְּאֶרֶץ מִזְרַח אֲשֶׁר עַל-פְּנֵי יְרֵחוֹ וַיִּרְאוּ אֶת-
 אֵשֶׁר בְּנֵעוֹן אֲשֶׁר אָנֹכִי נָתַן לְבְנֵי יִשְׂרָאֵל לְאַחֲזָהּ׃ וּמֵת
 בְּהַר אֲשֶׁר אַתָּה עָלֶיהָ שְׁמָהּ וְהֶאֱסַף אֶדְעֻמָּד בְּאֲשֶׁר
 מֵת אַחֲרָיו אַחֲרָיו בְּהַר הַחֵר וַיֶּאֱסַף אֶל-עַמּוּי׃ עַל
 אֲשֶׁר מְעַלְתֶּם בִּי בְּתוֹךְ בְּנֵי יִשְׂרָאֵל בְּמִי-מְרִיבַת
 קֹדֶשׁ מִדְּבַר-צֶן עַל אֲשֶׁר לֹא-קִדְשְׁתֶּם אוֹתִי בְּתוֹךְ
 בְּנֵי יִשְׂרָאֵל׃ כִּי מִנְּגִד תִּרְאֶה אֶת-הָאֶרֶץ וְשְׁמָהּ לֹא
 תְּבוֹא אֶל-הָאֶרֶץ אֲשֶׁר-אָנֹכִי נָתַן לְבְנֵי יִשְׂרָאֵל׃ פ פ פ
 (ב) וַיֵּאת הַבְּרָכָה אֲשֶׁר בְּרַךְ מֹשֶׁה אִישׁ הָאֱלֹהִים
 אֶת-בְּנֵי יִשְׂרָאֵל לִפְנֵי מוֹתוֹ׃ (ג) וַיֹּאמֶר יְהוָה
 מִסִּינֵי בֵּא וּזְרַח מִשְׁעוֹר לְמוֹ הוֹפִיעַ מִדֶּר פְּאָרֶן
 אֶתְּה מִרְבַּבַת קֹדֶשׁ מִמִּינֹו אֲשֶׁר דָּת לְמוֹ׃ (ד) אֶךְ
 זָבַב עַמִּים כָּל-קִרְשָׁיו בִּיבָדָה וְהֵם תִּכְּפוּ לְרַגְלָדָה
 שֵׁא מִדְּבַר תִּידָה׃ (ה) תוֹרָה צִוְּהֵ-לְנוּ מֹשֶׁה מוֹרְשָׁה
 וְהִלַּת יַעֲקֹב׃ (ו) וַיְהִי בִישְׁרוֹן מֶלֶךְ בְּהַתְּאֶסַף רֵאשִׁי
 יָם יָהֵר שְׁבַטֵי יִשְׂרָאֵל׃ (ז) יְחִי רֵאוּבֵן וְאַל-יָמַת
 יְהִי מֵתוֹ מִסְפָּר׃ ח וַיֵּאת לִיהוּדָה וַיֹּאמֶר שְׁמַע
 יְהוָה קוֹל יְהוּדָה וְאַל-עַמּוֹ תִּבְיֵאֲנוּ יְדֵיו רַב לוֹ וְעוֹד
 אֶת-צָרָיו תִּהְיֶה׃ ט וְלִלִי אָמַר תִּפְיָדָה וְאוֹרִיָדָה לְאִישׁ
 אֶסְיָדָה אֲשֶׁר נִסִּיתוּ בְּמִסְפָּה תִרְיָבְהוּ עַד-מִי מְרִיבָה׃
 יו וַיֹּאמֶר לְאָבִיו וְלֵאמֹו לֹא רֵאִיתוֹ וְאֶת-אָחִיו לֹא
 יִכִּיר וְאֶת-בְּנָו לֹא יָדַע כִּי שָׁמְרוּ אִמְרַתָּה וּבְרִיתָּה
 נִצְרוּ׃ יא יוֹרוּ מִשְׁפָּטֶיךָ לִיעֲקֹב וְתוֹרַתָּה לְיִשְׂרָאֵל
 שְׁיִמּוּ קַמּוֹרָה בְּאֶפֶד וּבְלִיל עַל-מִזְבְּחֶךָ׃ יב בְּרַךְ
 יְהוָה חֵילוֹ וּפְעַל יְדָיו תִּרְצָה מִחַיִּים מִתְּנִים קָמּוֹ
 מִשְׁנֵאָיו מִיְקוּמָיו׃ יג לְבְנֵימָן אָמַר יָדִיד יְהוָה

יִשְׁכֵּן לְבִטַח עֲלֵיו חִפְּףָה עָלָיו כְּלַיִם וּבֵין כְּתָפָיו
 שְׁכֵן: (י) וְדִוְסָף אָמַר מְבֹרַכַת יְהוָה אֲרָצוֹ מִמְּנֵד
 שָׁמַיִם מִפֶּלַל וּמִתְהוֹם רִבְצַת תַּחַת: (י) וּמִמְּנֵד
 תְּבוֹאֵת שָׁמֶשׁ וּמִמְּנֵד נֶרֶשׁ יְרֵחִים: (י) וּמִרְאֵשׁ
 הַרְרֵי־קָדֶם וּמִמְּנֵד גְּבֻעוֹת עוֹדֶם: (י) וּמִמְּנֵד אֲרֶץ
 וּמִלְאָה וּרְצוֹן שְׁכָנֵי סָנְה תְּבוֹאֵתָה לְרֵאשׁ יוֹסֵף
 וְלִקְדָקֵד נְזִיר אַחִיו: (י) בְּכֹר שׁוֹרוֹ הַדָּר לוֹ וּקְרָנֵי
 רֵאשׁ קֶרְנָיו בְּהֵם עֲמִים יִנְגַח יַחְדוֹ אֶפְסֵי־אֲרֶץ וְהֵם
 רִבְבוֹת אֶפְרַיִם וְהֵם אֲלֵפֵי מְנַשֶּׁה: (י) וְלִזְבוּלָן
 זֶמֶר שִׁמְחָה זְבוּלָן בְּצֵאתָהּ וְיִשְׁשָׁכֶר בְּאַהֲלֶיהָ:
 (י) עֲמִים הַרְרֵי־קָדָמוֹ שֵׁם יוֹזְבָב וּבְחֵי־צֶדֶק כִּי שִׁפְעַ
 יָמִים יִנְקוּ וּשְׁפָנֵי טְמוּנֵי חוֹל: (י) וְלִדְגָה אָמַר
 בְּרוּךְ מִרְחִיב גֵּר כְּלָבִיא שְׁכֵן וּמְרַף זִרְעֵי אֶרֶץ
 קִדְקֵד: (י) וְיֵרָא רֵאשִׁית לוֹ כִּי־שֵׁם חֲלֻקַת מַחֲקָה
 סָפִין וְיֵתֵא רֵאשִׁי עִם צִדְקַת יְהוָה עֲשֵׂה וּמִשְׁפָּטָיו
 עִם־יִשְׂרָאֵל: (י) וְדָן אָמַר דָּן גֵּוֹר אֲרִיָּה יִנְק
 מִן־הַבָּשָׂן: (י) וְלִנְפֹתָי אָמַר נִפְתְּלֵי שִׁבְעֵי רְצוֹן
 יִמְלֵא בְרִכַּת יְהוָה יָם וּדְרוֹם יִרְשָׁה: (י) וְלֵאשֶׁר
 אָמַר בְּרוּךְ מְבָנִים אֲשֶׁר יְהִי רְצוֹן אַחִיו וּמְבַל בְּשִׁמּוֹן
 תִּגְלוּ: (י) בְּרוּךְ וּנְחֻשֶׁת מְנַעֲלָה וּכְיֹמֶה דְבִאֲדָה:
 (י) אֵין פֶּאֶל יִשְׂרוּן רַב־בְּשָׁמַיִם בְּעוֹרֵד וּבְנֵאֻתוֹ
 שְׁחָקִים: (י) מַעֲנֵה אֱלֹהֵי קָדֶם וּמִתַּחַת זֹרְעַת עוֹדֶם
 וְנֶרֶשׁ מִפְּנֵי־אֵיב וַיֹּאמֶר הַשָּׁמַד: (י) וַיִּשְׁכֵּן
 יִשְׂרָאֵל בְּטַח בְּרֵד עֵין וַעֲקֵב אֶל־אֲרֶץ דָּגָן וּתְרוּשׁ
 אֶת־שָׁמֶיִם יַעֲרֹפֵי־טֶל: (י) אֲשֶׁר־יִשְׂרָאֵל מִי כְמוֹהָ
 עִם נוֹשַׁע בִּיהוָה מִנֵּן עוֹרֵד וַאֲשֶׁר־יִרְבֵּן אֹתָהּ

ויבחושו איביד לך ואתה על כמותימו תדרך :
 דד (ב) ויעל משה מערבות מואב אלחר נבו ראש
 הפסגה אשר על פני ירחו ויראהו יהוה את כל
 הארץ את הנלעד עד הן : (ג) ואת כל נפתלי ואת
 ארץ אפרים ומנשה ואת כל ארץ יהודה עד הים
 האחרון : (ד) ואת הנגב ואת הכפר בקעת ירחו
 עיר התמרים עד צער : (ה) ויאמר יהוה אליו ואת
 הארץ אשר נשבעתי לאברהם ליצחק וליעקב
 לאמר לזרעה אתננה הראיתך בעיניך ושמה
 לא תעבר : (ו) וימת שם משה עבד יהוה בארץ
 מואב על פי יהוה : (ז) ויקבר אתו בני בארץ מואב
 מוד בית פעור ולא ידע איש את קברתו עד היום
 הזה : (ח) ומשה ברמאה ועשרים שנה במתו לא
 בהתה עינו ולא נגם לחה : (ט) ויבכו בני ישראל
 את משה בערבת מואב שלשים יום ויתמו ימי
 בכי אבל משה : (י) ויהושע בין נון מלא רוח חכמה
 בייסמך משה את ידיו עליו וישמעו אדו בני
 ישראל ויעשו כאשר צוה יהוה את משה : (יא) ולא
 הם נביא עוד בישראל כמשה אשר ידעו יהוה
 פנים אל פנים : (יב) לכל האתת והמופתים אשר
 שלחו יהוה לעשות בארץ מצרים לפרעה ולכל
 עבדיו ולכל ארצו : (יג) ולכל היד החזקה ולכל
 המורא הגדול אשר עשה משה לעיני כל ישראל :

בסימנא טבא

בראשית ברא אלהים את השמים ואת הארץ: והארץ היתה
תהו ובהו והשד על פני תהום ותחת אלהים מרחפת
על פני המים: ויאמר אלהים יהי אור ויהי אור: וברא אלהים
את האור בייטוב ויבדל אלהים בין האור ובין החשך: ויקרא
אלהים לאור יום ולחשך ברא לילה ויהי ערב ויהי בקר יום
אחד: פ

ויאמר אלהים יהי רקיע בתוך המים ויהי מבדיל בין מים למים:
ויעש אלהים את הרקיע ויבדל בין המים אשר מתחת
לרקיע ובין המים אשר מעל לרקיע ויהי כן: ויקרא אלהים
לרקיע שמים ויהי ערב ויהי בקר יום שני: פ

ויאמר אלהים יקוו המים מתחת השמים אל מקום אחד ותראה
היבשה ויהי כן: ויקרא אלהים ליבשה ארץ ולמקוה
המים קרא ימים וברא אלהים בייטוב: ויאמר אלהים תדשא
הארץ דשא עשב מזרע זרע עץ פרי עשה פרי למינו אשר
זרעו בו על הארץ ויהי כן: ותוצא הארץ דשא עשב מזרע
זרע למינהו ועץ עשה פרי אשר זרעו בו למינהו וברא אלהים
בייטוב: ויהי ערב ויהי בקר יום שלישי: פ

ויאמר אלהים יהי מארת ברקיע השמים להבדיל בין היום
ובין הלילה והיו לאתת ולמעדים ולמים ושנים: והיו
למאורת ברקיע השמים להאיר על הארץ ויהי כן: ויעש אלהים
את שני המארת הגדלים את המאור הגדול לממשלת היום
ואת המאור הקטן לממשלת הלילה ואת הכוכבים: ותמן אתם
אלהים ברקיע השמים להאיר על הארץ: ולמשל ביום ובלילה
ולתבדיל בין האור ובין החשך וברא אלהים בייטוב: ויהי ערב
ויהי בקר יום רביעי: פ

ויאמר אלהים ישרצו המים שרץ נפש חיה ועוף ועופף על
הארץ על פני רקיע השמים: ויקרא אלהים את התנינים
הגדלים ואת כל נפש החיה והמשות אשר שרצו המים
למינהם ואת כל עוף כנף למינהו וברא אלהים בייטוב: ויקרא

אתם אלהים לאמר פרו ורבו ומלאו את-המים בימים והעוף
 ירב בארץ: ויהי-ערב ויהי-בקר, יום השישי: פ
 יאמר אלהים תוציא הארץ נפש חיה למינה בהמה ורמש
 וחית-ארץ למינה ויהי-כן: ויעש אלהים את-חיות
 הארץ למינה ואת-הבהמה למינה ואת-כל-הרמש האדמה
 למינה וירא אלהים כי-טוב: ויאמר אלהים נעשה אדם
 בצלמנו בדמותנו ויירדו בדגת הים ובעוף השמים ובבהמה
 ובכל-הארץ ובכל-הרמש הרמש על-הארץ: ויברא אלהים ו
 את-האדם בצלמו בצלם אלהים ברא אתו זכר ונקבה ברא
 אתם: ויברך אתם אלהים ויאמר להם אלהים פרו ורבו ומלאו
 את-הארץ וכבשה וירדו בדגת הים ובעוף השמים ובכל-חיה
 והרמשת על-הארץ: ויאמר אלהים הנה נתתי לכם את-כל-
 עשב וזרע זרע אשר על-פני כל-הארץ ואת-כל-העץ אשר-
 יבן פרי-עץ זרע זרע לכם יהיה לאכלה: ולכל-חית הארץ ולכל-
 למש עוף השמים ולכל רמש על-הארץ אשר-בו נפש חיה את-
 עשב-הביתק עשב לאכלה ויהי-כן: וירא אלהים את-כל-אשר עשה
 והנה-טוב מאד ויהי-ערב ויהי-בקר, יום השישי: פ
 ויכלו השמים והארץ וכל-צבאם: ויברך אלהים ביום השביעי
 מלאכתו אשר עשה וישבת ביום השביעי מכל-מלאכתו
 אשר עשה: ויברך אלהים את-יום השביעי ויקדש אתו כי בו
 שבת מכל-מלאכתו אשר-ברא אלהים לעשות: פ

תגדל ויתקדש שמיא רבא . בעלמא די ברא כרעותיה ויסליך מלכותיה. ויצמח פורקניה.
 ויקרב משיחיה. בהייכון וביומיכון וכחיי דכל בית ישראל בעגלא ובזמן קרוב
 אמרו אמן: יא שמיא רבא מברך לעלם ולעלמי עלמיא: יתברך וישתבח ויתסאר
 יתרוםם ויתנשא ויתהדר ויתעלה ויתהלל. שמיא דקודשא. בריך הוא לעילא מן כל
 ברכתא ושירתא תשבחתא ונחמתא. דאמרו בעלמא ואמרו אמן:
 על ישראל ועל רבנן ועל תלמידיהון ועל כל תלמידי תלמידיהון דעסקין באוריתא
 קדישתא די כאתרא הדין ודי בכל אתר ואתר. יאא לנא ולהון ולכון שלמא חנא וחסדא
 דהמי ומזוני ריחיי מן קדם אלהא מאריה שמיא וארעא ואמרו אמן:
 הא שלמא רבא מן שמיא חיים ושבע וישועה ונחמה ושיזבא ורפואה ונאלה וסליחה
 וכפרה ורוח והצלחה לנו ולכל עמי בית ישראל ואמרו אמן: עושה שלום במחמיו הוא
 ברחמי עושה שלום עלינו ועל כל ישראל ואמרו אמן:

יהי רצון קודם אמירת תהלים.

(בשבת ויום טוב אין אומרים אותו)

יהי רצון מלפניך יי אלהינו ואלהי אבותינו הבוחר בך
עבדו ובקיעו אחריו והבוחר בשירות ותשבחות שתפן ברחמי
אל קריאת מזמורי תהלים שאקרא כאלו אמרם דוד המלך
עליו השלום בעצמו זכותו יגן עלינו. ויעמד לנו זכות פסוקי
תהלים וזכות תיבותיהם ואותיותיהם ונקודותיהם ומעמיהם
והשמות היוצאים מהם מראשי תיבות ומסופי תיבות לכפר
הפאתינו ועונותינו ופשעינו ולזמר עריצים ולהכרית כל החושי
והקוצים הסוככים את השושנה העליונה ולחפר אשת נעורים
עם הודה באהבה ואהבה וריעות ומשם ומשך לנו שפע לנפש
רוח ונשמה לטהרנו מעונותינו ולסלוח הפאתינו ולכפר פשעינו
כמו שפלקת לדוד שאמר מזמורים אלו לפניך כמו שנאמר
גם יי העביר הפאתך לא תמות. ואל תקחני מהעולם הזה
קודם זמני עד מלאת שנותינו בהם שבעים שנה באופן שאוכל
לתקן את אשר שחת. וזכות דוד המלך עליו השלום יגן עלינו
ובעדינו שתאריך אפק עד שובנו אליך בתשובה שלמה לפניך.
ומאוצר מתנת הנם חננו. כדכתיב ונצתי את אשר אחז ורחמתי
את אשר ארחב. וכשם שאנו אומרים לפניך שירה בעולם הזה
כך נזכה לומר לפניך יי אלהינו ואלהי אבותינו שיר ושכחה
לעולם הבא ועל ידי אמירת תהלים תתעורר הכצלת השרון
לשיר במזל נעים גילת ורגן כבוד הלגנון נתן לה הוד והדר
בבית אלהינו במהרה בימינו אמן סלה:

קודם שחלל תהלים אמר ג' פסוקים אלו:

לכו נרננה לוי נריעה לצור ישענו: נקדמה פניו בתודה
בזמירות נריע לו: כי אל גדול יי ומלך גדול על כל אלהים:

ליל הושענא רבא

וזרי תשלום ספר ראשון שבתהילים שבח זה יתנו לאל אלים. נהדר בקדש הלולים
למן ירי רעים. או יסו כמין:

ה תשוב ומקור החיים. מזוהיר אור ממונה נגדו. הנושאנו עד
כפים. שם בעב נראה בכבודו. וישמו גדל אז בנוים. הן
כביר מצאה ידו. הודו אל אל השמים. פי גבר עלינו
סדו: אשרי האיש ירא האל. זהיר נכנע לגדלתו. לו ידרש
ת ישאל. פי בו בחר לסגלתו. ומליצו יהיה מיכאל. ויהי
גב על משמרתו. הצור תמים צור ישראל. תמים הן יתן
דידו. הודו אל אל השמים. פי גבר עלינו חסדו: ישע ימין
ל יראנו. חסדו יבין בפא צדקו. ייטיב ויזכה דיננו. זכור
צור חבת השקו. היכל ועדו יישיבנו. קרית חנה למנת
קו. הוא ישמור חסדו אלינו. פרת את אברקם עבדו.
הודו אל אל השמים. פי גבר עלינו חסדו:

ולחר כך יאמר תפלה זו כנוונה סל:3

רצון מלפניך יי אלהינו ואלהי אבותינו
שבזכות ספר הראשון שבתהלים שקרינו
פניך שהוא מכוון בנגד ספר בראשית
בחמשה חומשי תורה בזכות מזמוריו ובזכות
סוקיו ובזכות תיבותיו ובזכות אותיותיו
ובזכות נקודותיו ובזכות מעמיו ובזכות שמותיו
דושים הפתובים בהם ובזכות שמותיו
דושים הרמוזים והמצויינים בהם שתחון עלינו
ודל תסדך וחתמנו בספר חיים טובים. ותפתח
שערי אורה. שערי לווית חן וחסד. שערי פדות
ירי לבון עונות. שערי מזל העליון. שערי דרור:
ם יצוה יהוה חסדו. ובלילה שירה עמי תפלה
ל תיי: תודיעני ארח חיים שבע שמחות את
פניך נעמות בימיך נצח:

אם תתלים ספר ראשון שבתהלים אשר ללח הלכנסה לווריים ג"כ תפלה זו :

יהי רצון מלפניך יי אלהינו ואלהי אבותינו
 שתתמלא רחמים עלינו ולמען רחמיך
 שתצילנו היום ובכל יום ויום לנו ולכל אנשי
 ביתנו ולכל אשר עמנו ולכל אשר לנו בבית
 ובשדה ולכל הגלוים אלינו לכל אחד ואחד מהם
 וממנו מכל צרה וצוקה ומכל צער ונזק וסכנה
 ומכל מיני שבוש ומכל מיני הפסד ומכל דבר
 תקלה ומכל נפיון ומכל דבר בזיון ומכל גזלן
 וחמסן ואלם ומכל מיני פרעניות המתרגשות
 ובאות לעולם ומכל גזרות קשות ורעות ומתוקה
 הגלות ומרעב ומשבי ומכל מאסר ומבית הפלא
 ומרדות ועניות בכל השם הגדול והקדוש היוצא
 מפסוק אנכי ארד עמך מצרימה ואנכי אעלה גם
 עדה שסידורו (אמי נציא כרע י"ל אמ"ך דה"ג דים עא"ע מנ"ל כנ"ה)
 ובשם (אלה) כלול במקורו (אחיה) הוא (אאהלידה) שתמיב
 לנו התתימה ותעזרנו בכל עניינינו ותפצנו אמן :

סליחות לליל הושענא רבא

פזמון

יה אלים. זכור היום. רבירב יבעת תמימיה : ברית אברה. אשר
 ארה. בקחות דהאומה : אב רחמן קרב זמן. פדותנו
 ברחמיך : זכרנו יי ברצון עמך : מחולל כל. וכל יכול. הנה
 קדרש לדורשיך : והמצא והתרצה. לעם היומקי דלתיך :
 בהזכירם. זכות אברהם. וצדקת כל חסידיה : שעה גיבם.
 בהתקרבם. בכל לבם לשחרך : זכרנו יי ברצון עמך :

רחמנא אדבר לן קיימיה דאברהם רחמנא
 רחמנא ארים ימיך ואצמח פורקנך
 בדיל ויעבור
 בדיל ויעבור

ליל הושענא רבא

בין :
בין :
בין :
בין :
בין :
בין :

רחמנא חתמינן בספרא דחיי
רחמנא חתמינן בספרא דרחמי
רחמנא חתמינן בספרא דצדיקי
רחמנא חתמינן בספרא דפרנסי ומזוני טבי
רחמנא פתח שמיא לצלותין
רחמנא טוב מרוגך
רחמנא ולא נהדר ריקם מן קמך

ויש קהלות שאוננים כלן י"ג מדות ופוקעים טוסר ולסכס :

שמע ישראל יי אלהינו יי אחד :
יי הוא האלהים יי הוא האלהים :
יי מלך יי מלך יי ימלוך לעולם ועד :

: אלהינו שבשמים שמע קולנו וקבל תפלתנו ברצון
: איש אל תאבדנו באורך גלותנו
: אבד כל הקמים עלינו לרעה
: איש חתמנו בספר חיים טובים
: חתמנו בספר צדיקים
: חתמנו בספר ישירים ותמימים
: חתמנו בספר מזונות ופרנסה טובה
: עננו אלהי אברהם עננו
: עננו העונה בעת רצון עננו
: עננו העונה בעת רחמים עננו
: חננו והקימונו ובספר חיים זכרנו וחתמנו
: אור פניך היום נסה עלינו ובספר חיים זכרנו וחתמנו
: עשה למען שמך וחוסה על ישראל עמך
: עשה למען אורח תמימך וחוסה על ישראל עמך
: עשה למען הרועים ושרופים על יחוד קדשת שמך וחוסה על
: ישראל עמך

עניני
בין :
בין :
בין :
בין :

עני לאברהם אבינו בדר המרה
עני לצדיקי וחסדי ותמימי די בכל דר ודר
עני ארה חיים שבע שמחות את פניך נעמות בימי

ליל הושענא רבא
אחר סיום ספר שני של תהלים

אמרו כן אדם ינוסך כנעניומו. בספר השני עד תכליתו. ישיירו תהלתו: לכן יידי נפש:

הדרך ועוזו ידך מלא עולם יחו יחד. ובגבורת כבודך שמוך.
נודע ולא נבחר. יחיד תעוז בפחדך. הרוך צרי באיד פחד.
הלא את אל ישועתי. בק אבטח ולא אפחד: כאיל תערג
נפשי. זרובת אש ידידותך. ותצמא כל ימי רישי. כאל מים
לחמלתך. זקוף שפלי ושא ראשי. ותרים גם גבורתך. ואז
לבי להללך. חזק עוז ועלוז יחד. הלא את אל ישועתי. בק
אבטח ולא אפחד: אלהים בן דרכיך. טעון משפט בצור נאדר.
יבלתך ועוז הינך. היתבן אשר געדר. ואויבך לעימותך היצדק
כי יהי נהדר. עשה נא בעבור יצחק. זכור צדקו לעם אחר.
הלא את אל ישועתי. בק אבטח ולא אפחד:

ואמ"כ יאמר תפלה זו כזונת הלל:

יהי רצון מלפניך יי אלהינו ואלהי אבותינו
שבזכות ספר השני שבתהלים שקרינו לפניך
שהוא מבין כנגד ספר שמות שבחמשה חומשי
תורה ובזכות מזמוריו ובזכות פסוקיו ובזכות
תיבותיו ובזכות אותיותיו ובזכות נקודותיו
ובזכות טעמיו ובזכות שמותיך הקדושים
הפתובים בהם. ובזכות שמותיך הקדושים
הרמוזים והמצורפים בהם שתצוה פחדך על
אויבנו ותצילנו בכל גבורתך ותחתמנו בספר
גאולה וישועה. ותפתח לנו שערי אומץ. שערי
לבוב. שערי הצלה. שערי ישועה. שערי מזונות:
וגם עד זקנה ושיבה אלהים אל תעזבני עד אגיד
לדור לכל יבוא גבורתך. תודיעני ארח
בע שמחות את פניך געמות בימינך גצח:

סליחות לליל הושענא רבא

סומון

ברית נפקד. אשר נפקד. להעלות לפניך: עשה נאסר. וגם נמסר.
עשות הטוב בעיניך: רצה גועו. וחון ורעו. בעת בואם
לפניך: ואם חובם. ענה בם. עשה נא למען שמך: זכרנו יי ברצון
עמך: זכות יצחק. בשחק. התום במדת הגבורה: תזכור אלי.
צור גואלי. לעם שואל ממך עזרה: עקרתו: וצדקתו. משוד
לעם בשמך גקרא: התמם לטובה. בנדבה. אל נאזר בגבורה:
מנחלתך. וסגלתך. לא תכלא רחמיך: זכרנו יי ברצון עמך:
רחמנא ארבר לן קימיה די צחק עקידיא

רחמנא בכסופי אפינ אתינא למקרי קמד רחם עלן
רחמנא התמינן בספרא דתי
רחמנא התמינן בספרא דרחמי
רחמנא התמינן בספרא דצדיקי
רחמנא התמינן בספרא דפרנסי ומאוני טבי
רחמנא פתח שמיא לצלותין
רחמנא תוב מרוגזך
רחמנא ולא גהדר ריקם מן קמד

בין
בין
בין
בין
בין
בין
בין
בין

יש קלות טאווריס כלן יב נדות וחוקעים טוסר ואמכ"ס:

שמע ישראל יי אלהינו יי אחד:
יי הוא האלהים יי הוא האלהים:
יי מלך יי מלך יי ימלוך לעולם ועד:

אלהינו שבשמים בריתך זכר ואל תשכחנו
ברך את להמנו ואת מימינו
ש התמנו בספר חיים טובים
התמנו בספר צדיקים
התמנו בספר ישירים ותמימים
התמנו בספר מזונות ופרנסה טובה
עננו פחד יצחק עננו
עננו העונה בעת צרה עננו
עננו העונה בעת רחמים עננו

בין
בין
בין
בין

ליל הושענא רבא

יי חגנו וחקימנו ובספר חיים זכרנו וחתמנו
 יי ביום ישועתה בשרנו ורחמנו ובספר חיים זכרנו וחתמנו
 יי עשה למען שמך וחוסה על ישראל עמך
 יי עשה למען נעקד באולמך וחוסה על ישראל עמך
 יי עשה למען ברוגים ושרופים על יחוד קדשת שמך. וחוסה על
 ישראל עמך

דעני ליצחק על גבי מדבחה
 דעני לצדיקי וחסידי ותמימי די בכל דר ודר
 תודעני אנה חיים שבע שמחות את פניך נעמות בימיך נצח

ולועד קדיש י"ה טלמט רנב

אחר סיום ספר שלישי של תהלים

וספר כן יעלם זכרו. נספר הב' עד גמרו. ויהי סידור. לכן יגדל אלמס סיי. או עם סערי רסך.
 נתיק ישר המהלך התם. מלך שחקים הוא בגאותו: יודו המון
 אישים ואמותם. זכרו ותקנית רוב תהלתו: הוא אל אמונה
 באמת חתם. עולם אשר ברא באמתו: הצח וההדר במלבושו.
 כי עז ותפארת במקדשו: אך טוב לישראל ואב רחמן. בותו
 לחלקו נהלת עמו: הומה בחבתו ברוד נאמן. ויש לצד הסד
 בעת ועמו: יום יום וכל רגע ועת וזמן. פוסק עשות רב טוב
 והוא עצמו: הנה וכן הנה וכן יהיה. ויהו לכל נברא מקור
 שרשו: הצח וההדר במלבושו. כי עז ותפארת במקדשו:
 יפתח יי את אסם טובו. מלא ונדרש מעליותיו: את גואלו ישלח
 ובא יבא. צדיק ונושע הוא באותותיו: אז יעקב יראה וישש רבו.
 פרח פארו צין בפאותיו: אז יחזו גוים אשר האל. צרף וזכר
 את דבר קדשו: הצח וההדר במלבושו. כי עז ותפארת במקדשו:

ולספר כך יאמר חפלה זו כנסת טלמט :

רצון מלפניך יהוה אלהינו ואלהי אבותינו

בנות ספר השלישי שבתהלים שקרינו

א מקונו בנגד ספר ויקרא שבתמשה

חומשי תורה ובזכות מזמוריו ובזכות פסוקיו
 ובזכות תיבותיו ובזכות אותיותיו ובזכות נקודותיו
 ובזכות טעמיו ובזכות שמותיה הקדושים הכתובים
 בהם. ובזכות שמותיה הקדושים הרמוזים
 הרמוזים והמצרפים בהם שתרחם עלינו ברחמיך
 ואמתך ותחתמנו בספר מזונות ופרנסה טובה.
 ותפתח לנו שערי יושר. שערי ותיקות. שערי דעה.
 שערי הרוחה. שערי אהבה. שערי ועד טוב. שערי
 אמת. שערי ותרנות. שערי הצלחה. שערי ארוכה.
 וקיים בנו מקרא שכתוב ולתתך עליון על כל הגוים
 אשר עשה לתהלה ולשם ולתפארת ולהיותך עם
 קדוש ליהוה אלהיך באשר דבר: תודיעני ארח
 חיים שבע שמחות את פניך נעמות בימיך נצח:

סליחות לליל הושענא רבא

פזמון

לפניך וגם ידוך. ישראל לך מקורא: אשר חלם. והן סלם.
 במרום לו מורא: אל אחד. לך פחד. ויאמר מה נורא:
 זכר צדקו. וגם נאקו. לשארית נשארה: גהלאה. אשר נשאה.
 זרה במה אימך. זכרנו יהוה ברצון עמך: זכור אחוז. וגם
 שבוץ. חתום במדת תפארת: מדת אמת. באמת. ירושה לו
 וכוהנת: תפארתו. בתמתו. תמיד בו נקשרת: ודמותו. וצורתו.
 חקקה בעשרת: הוא איש תם. בשמך נחתם. שמתו על פס
 רחמיך. זכרנו יהוה ברצון עמך:

חמנא אדבר לן קיימיה דיעקב שלימא
 חמנא גלי גבורתך עלן
 חמנא חתמינן בספרא דתי
 חמנא חתמינן בספרא דרחמי
 חמנא חתמינן בספרא דצדיקי
 חמנא חתמינן בספרא דישרי ותמימי

בדיל ונעבור:
 ב'י
 ב'י
 ב'י
 ב'י
 ב'י

ליל הושענא רבא

בטוחים: הגיגים ירומם לכפא יקרד. המון קול שבחים מקום
 כל זבחים: הנה נא אליהם למגן בעזרד. והראם בחנד ויהיו
 שמחים: נעימות ימינה לנצח נצחים: תפלה למשה שמע על
 לאמה. זכות מעלליו יגונן עליהם: בגף רחמיה שטח ממרומה.
 בלה רע וצר מגנת אהליהם: ואל כם תיפד אשישי יקומה.
 ותשלח ברכה במעשה ידיהם: ינוכון בטובה ויהיו לשמה.
 מפארים ומשתמחים לד רנחים: נעימות ימינה לנצח נצחים:
 השיתם בכנים יי צבאות. פיכין ובעז בעז העמידם: תפאר
 מקום רגלה בפלאות. וסלה עון בוגדים בד ישראל: לדוד חסדים
 עשה נא לטוב אות. וחדש לעמד ימיהם בקדם: עדה הוד
 בגצתה. נקרב משיחה. לקבץ פזורים והצל לקוחים: נעימות
 ימינה לנצח נצחים:

ואמר כך יאמר חפלה זו נכונה סלכ:

יהי רצון מלפניך יי אלהינו ואלהי אבותינו
 שבוכות ספר הרביעי שבתהלים שקרינו
 לפניך שהוא מכוין בנגד ספר במדבר שבחמשה
 חומשי תורה ובוכות מזמוריו ובוכות פסוקיו
 ובוכות תיבותיו ובוכות אותיותיו ובוכות נקודותיו
 ובוכות טעמיו ובוכות שמותיה הקדושים הכתובים
 בהם. ובוכות שמותיה הקדושים הרמוזים
 והמצורפים בהם שתגין עלינו ותאמצנו לנצח
 משונאנו ותחתמנו בספרי ישראלים ותמימים. ותפתח
 לנו שערי ידירות. שערי הוד והדר. שערי הצלחה
 שערי צדקה. שערי ברכה. שערי אחוה ורעות.
 שערי תקומה: יהוה צבאות עמנו משנב לנו אלהי
 עקב סלה: תודיעני אורח חיים שובע שמתות
 את פניך נעמות בימינה נצח:

סליחות לליל הושענא רבא

סעוין

זכות משה. אל תנשה. חתום במדת הנצח. בזכותו וענותו.
אויבינו תנצח. ובהר המור. שיר מזמור. לשיר ולמנצח.
אל נצח. לנצח. רחם עם רוממיד. זכרנו יי ברצון עמך: תורה
תמימה. ונעימה. ירש עניו בדר סיני. עם אל איום. ארבעים
יום. עמד שם עם יי. לקבל תורה. וזה וברה. משמי מעוני.
אל אמת. תורת אמת: הנחיל לעם נאמני. צדקתו. ותורתו.
זכור נא משמיד. זכרנו יי ברצון עמך:

רחמנא אדכר לן קיימה דמשה גביאה
רחמנא דינן אפיק לנהורא
רחמנא חתמינן בספרא דחיי
רחמנא חתמינן בספרא דרחמי
רחמנא חתמינן בספרי דצדיקי
רחמנא חתמינן בספרי דישרי ותמימי
רחמנא חתמינן בספרא דפרגסי ומזוני טובי
רחמנא פתח שמיא לצלותין
רחמנא תוב מרוגד
רחמנא ולא גהדר ריקם מן קמד

בין
בין
בין
בין
בין
בין
בין
בין
בין

יש קלות סלונקיס כלן יג מדות ומוקעים סופר ולחכ"ל

שמע ישראל יי אלהינו יי אחד:
יי הוא האלהים יי הוא האלהים:
יי מלך יי מלך יי מלך לעולם ועד.

אלהינו שבשמים דרשנוך המצא לנו
הרוש דמינו מיד קמינו
אש חתמינו בספר חיים טובים
חתמינו בספר צדיקים
חתמינו בספר ישרים ותמימים
חתמינו בספר מזונות ופרנסה טובה
עגנו העונה בעת צרה עגנו
עגנו העונה בעת רחמים עגנו

:
:
:
:
:
:
:
:
:

ליל הושענא רבא

יי חננו וְהַקִּימוּנוּ וּבְסֵפֶר חַיִּים זְכַרְנוּ וְהַתְּמַנּוּ
 יי חֲסִדֶיךָ יְקַדְּמוּנוּ וְרַחֲמוּנוּ וּבְסֵפֶר חַיִּים זְכַרְנוּ וְהַתְּמַנּוּ
 יי יְהוּנוּ נָא רַחֲמֶיךָ עָלֵינוּ וּבְסֵפֶר חַיִּים זְכַרְנוּ וְהַתְּמַנּוּ
 יי עֲשֵׂה לְמַעַן שְׂמֶךָ וְחִוּסָה עַל יִשְׂרָאֵל עַמֶּךָ
 יי עֲשֵׂה לְמַעַן נֶאֱמָן בְּכָל בֵּיתְךָ וְחִוּסָה עַל יִשְׂרָאֵל עַמֶּךָ
 יי עֲשֵׂה לְמַעַן הַרוּגִים וְשָׂרוּפִים עַל יְהוּד קִדְּשֵׁת שְׂמֶךָ וְחִוּסָה עַל
 יִשְׂרָאֵל עַמֶּךָ

דַּעֲנֵי לְמֹשֶׁה וְאַבְוֹתֵינוּ עַל יַם סוּף
 דַּעֲנֵי לְצַדִּיקֵי וְחַסִּידֵי וְתַמִּימֵי דֵי בְּכָל דֵּר וְדָר
 תוֹדִיעֵנִי אֲרַח חַיִּים שֶׁבַע שְׂמֹחוֹת אֶת פְּנֵיךָ נַעֲמֹת בְּיַמִּיךָ נֶצַח:

ואונר קדיש יסא סלנא רנא

קודם אמירת תמניא אפי
סליחות לליל הושענא רבא

בְּזִכְרוֹת אֲהָרָן . רוֹן יְרוּן . עַמֶּךָ בְּאֶמְרֵם הוֹשַׁעֲנָא : נַחֲתִם בְּכַבּוֹד
 בְּמַצְנַפֶּת נָאָה . לְשֹׁמֵשׁ בְּקֹהֵנָה : בְּגֵדֵי פָאָר . לְפָאָר . שְׂמֶךָ
 לְבַשׁ בְּאַמוּנָה : הוֹדוּ הָרֵאָה . לְעַם נִכְאָהָ . רַם שָׁכַן בְּמַעוֹנָה :
 וּבִזְכוּתוֹ וְתַפְלֹתוֹ . תוֹשִׁיעַ לְזַעֲמֶיךָ : זְכַרְנוּ יי בְּרִצּוֹן עַמֶּךָ : בְּגֵדֵי
 קֹדֶשׁ . לְקַח לְקֹדֶשׁ . לְשֵׁרֵת בָּם לְפָנִים לְפָנֵי : וּלְבָשִׁם . בְּבוֹאוֹ
 שָׁם . בְּקֹדֶשׁ כְּמִלְאָךְ יְהוָה : בְּקִרְבְּנוֹתָיו . וְעוֹלוֹתָיו . הִיזָה מְכַפֵּר
 עַל עֲוֹנוֹי : תַּפְלוֹתָיו . וְתַהֲנוֹתָיו . זְכוֹר הַיּוֹם לְעַם אֲמוּנָי : וְתַטְעֵם .
 וְתַרְגִּיעֵם : בְּמִקְדָּשׁ הַדּוֹמֶה . זְכַרְנוּ יְהוָה בְּרִצּוֹן עַמֶּךָ :

רַחֲמָנָא אֲדַבֵּר לָן קְיָיְטָה דְאַהֲרֹן כְּהֵנָּא
 רַחֲמָנָא הִדְרֵךְ שׁוּ עֲלֵן
 רַחֲמָנָא חֲתַמִּינֵן בְּסַפְרָא דְחַיִּי
 רַחֲמָנָא חֲתַמִּינֵן בְּסַפְרָא דְרַחֲמֵי
 רַחֲמָנָא חֲתַמִּינֵן בְּסַפְרָא דְצַדִּיקֵי
 רַחֲמָנָא חֲתַמִּינֵן בְּסַפְרָא דִּישְׂרֵי וְתַמִּימֵי
 רַחֲמָנָא חֲתַמִּינֵן בְּסַפְרָא דְפִרְנָסֵי וּמְזוּנֵי טְבִי
 רַחֲמָנָא פִּתַח שְׂמֵיךָ לְצַלוֹתֵינוּ
 רַחֲמָנָא תוּב מְרוּגְךָ
 רַחֲמָנָא וְלֹא נִהְדַּר נִיקָם מִן קַמֶּךָ

סליחות לליל הושענא רבא

וּמִן קַהֲלוֹת סְלוּוֹנִים כֹּהֵן יָגֵד מִדּוֹת וּמוֹקֵעִים שׁוֹפֵר וְחֹמֶט

שְׁמַע יִשְׂרָאֵל יי אֱלֹהֵינוּ יי אֶחָד :
יי הוּא הָאֱלֹהִים יי הוּא הָאֱלֹהִים :
יי מִלֶּךְ יי מִלֶּךְ יי יִמְלֹךְ לְעוֹלָם וָעֶד :

: אֱלֹהֵינוּ שְׁבִשְׁמִים הֶעֱתֵר לָנוּ הַיּוֹם וּבְכֹל יוֹם וַיּוֹם בְּתַפְלַתְנוּ :
: אִשׁ חֲתַמְנוּ בְּסֵפֶר חַיִּים טוֹבִים :
: חֲתַמְנוּ בְּסֵפֶר צְדִיקִים :
: חֲתַמְנוּ בְּסֵפֶר יִשְׂרָאֵל וְתַמִּימִים :
: חֲתַמְנוּ בְּסֵפֶר מְזוֹנוֹת וּפְרָנְסָה טוֹבָה :
: עֲגַנּוּ רַחֲמוֹם וְחַנוּן עֲגַנּוּ :
: עֲגַנּוּ הַעֲוֹנָה בְּעַת רַחֲמִים עֲגַנּוּ :
: יי חַנּוּן וְהַקִּימְנוּ וּבְסֵפֶר חַיִּים זְכַרְנוּ וְחֲתַמְנוּ :
: יי בַּחֲוָתֶם עַל לֵב הַיּוֹם שִׁימְנוּ וּבְסֵפֶר חַיִּים זְכַרְנוּ וְחֲתַמְנוּ :
: יי עֲשֵׂה לַמֶּעַן שְׁמֶךָ וְחֹסֶה עַל יִשְׂרָאֵל עִמָּךְ :
: יי עֲשֵׂה לַמֶּעַן מְכַהֵן בְּאוֹרֶיךָ וְתוֹמֵךְ וְחֹסֶה עַל יִשְׂרָאֵל עִמָּךְ :
: יי עֲשֵׂה לַמֶּעַן הַרְוֵגִים וְשָׂרוּפִים עַל יְחִוּד קְדֻשַׁת שְׁמֶךָ וְחֹסֶה עַל יִשְׂרָאֵל עִמָּךְ :

דַּעֲנֵי לְרוּד וְלִשְׁלֹמָה בְּנוֹ בִירוּשָׁלַיִם :
דַּעֲנֵי לְצַדִּיקֵי וְחַסִּדֵי וְתַמִּימֵי דֵי בְּכֹל דֵּר וְדַר :
תוֹדִיעֵנִי אֲרַח חַיִּים שְׁבַע שְׂמַחוֹת אֶת פְּנֵיךָ נְעֻמֹת בִּימִינֶךָ נְצַח :

ואומר קריש יסא טלנא רבא

קודם אמירת תמניא אפי

סליחות לליל הושענא רבא

סמן

זְכוֹת פִּינְחָס. הַמְּיוֹחָס. לְמִדַּת צְדִיק יְסוּד עוֹלָם: לְבְרִית קְנָא.
וַיִּפְלַל עִם קוֹנֵה. הַמְּבִיא בְּמִשְׁפָּט עַל כָּל גְּעֹלָם: וְתַעֲצֵר.
מִשְׁלַחַת צָר. וְהוּא נִתְבַּצֵּר בְּרוּם עוֹלָם: הַגִּם הַלּוּם בְּרִית שְׁלוֹם.
חַיִּים וְעֹלָם. לְבַהֲנַת עוֹלָם: וּבְזִכּוֹתוֹ. לְעֲדַתוֹ. קָרַב קִין יְמִינֶךָ.
זְכַרְנוּ יְהוָה בְּרַצוֹן עִמָּךְ: בְּזִכּוֹת מְכַבָּא. הִנֵּה עוֹנֶה. לְשׁוֹעֵת עִם
מְקַדְשֶׁךָ: רָצָה אֵל חַי. בְּגִיחוֹתַי. חֲלַף קַרְבְּנֵי לַחֲמֵי לְאִשָּׁה:
וְשֵׁה פְּאוּנָה. שִׁי לְמוֹרָא. יוֹבִילוּ אֵל גְּנֵה קְדֻשָּׁה: חֲתַמְסָם לְגִידָה.

ליל הושענא רבא

וצהלה. וקבצם למגדשך: הושענא. ורחם נא. לבנה אשר
נמעה ימינך. זכרנו יהוה ברצון עמך:

רחמנא אדבר לן קיימיה דפינחס קנאה

רחמנא ולא תתפרע בעובדנא בישין מינ

רחמנא חתמינן בספרא דחיי

רחמנא חתמינן בספרא דרחמי

רחמנא חתמינן בספרי דצדיקי

רחמנא חתמינן בספרי דישרי ותמימי

רחמנא חתמינן בספרא דפרנסי ומזוני טבי

רחמנא פתח שמיא לצלותין

רחמנא תוב מרוגך

רחמנא ולא גהדר ריקס מן קמך

יש קלות טלונריס כלן יג מדום ופוקטיס סופר ולמכ"ס:

שמע ישראל יי אלהינו יי אחד:

יי הוא האלהים יי הוא האלהים:

יי מלך יי מלך יי ימלוך לעולם ועד:

אלהינו שבשמים ואל תבישנו משברנו: וגקרא ואתה תעננו:

אש חתמנו בספר חיים טובים

חתמנו בספר צדיקים

חתמנו בספר ישרים ותמימים

חתמנו בספר מזונות ופרנסה טובה

עננו העונה בעת רצון עננו

עננו העונה בעת רחמים עננו

יי חננו ותקימנו ובספר חיים זכרנו ותקמנו

יי ריבה ריבנו ולהם לוחמנו ובספר חיים זכרנו ותקמנו

יי עשה למען שמך וחוסה על ישראל עמך

יי עשה למען וך קנא לשמך וחוסה על ישראל עמך

יי עשה למען הרונים ושרופים על יחד קדשת שמך וחוסה על

ישראל עמך

דעני לפינחס בשמים ענינ

הָעֵנִי לְצַדִּיקֵי וְחַסִּדֵי וְתַמִּימֵי הֵי בְּכָל דֶּר וְדֶר עֲנִינִן :
הַתּוֹדִיעֵנִי אֵרְחָה הַיּוֹם שֶׁבַע שְׂמֵחוֹת אֶת פְּגִידָה נְעֻמּוֹת בִּימִינֶךָ
נְצַח : וְחוּצָה קִלִּים יִסַּח מִלֵּעַל רַבָּא

אחר סיום ספר חמישי של תהלים

ספר סעטי יאמר כל חסדן . וסן בקולו קול עוז זכרון . לשלח אל סרון . לקן יי בקול חסד :

הוד יוצרנו ועצמו .	אָסַם גְּבוּרוֹת מִצְפּוֹנָיו .
יכסוף צבא חיל מעוניו .	נָסוּס לְכֶסֶף הָעֵלְמוֹ .
ובנהאביד עד הרומו .	יְהוּ בְבוֹד אֵל בְּרִנְיָו .
הן הוד והדר לפניו .	וְעוֹז וְחֵדָה בְּמִקְוֵמוֹ :
בנה וכונן בידיו .	הָרוֹם בְּהַר קִדְשׁ קָהָה .
מוכן לגלוי שכינה .	צָבִי לְבָנִיו וַיְדִידָיו .
האפסו נא חסדיו .	עוֹזוֹ יִכְרְתוּ אֵן פְּנֵה .
מתי קהל גאמניו .	יָרָא בְשִׂמְחַת גְּחוּמוֹ .
הן הוד והדר לפניו .	וְעוֹז וְחֵדָה בְּמִקְוֵמוֹ :
מתי אלהים צבאות .	זָמַן כְּמוֹסֶף יַחֲשֶׁף .
שה הפורה תאסף .	וְחַיִּשׁ תִּגְדֶּה גִוְרָאוֹת .
חזק הלויש תתלאות .	וְשִׁים לְאוֹרֵה הַנְּשֻׁפָּה .
דנה באנחת יגוניו .	הַפּוֹדֶה לְהוֹדוֹ וַיִּקְוֵמוֹ .
הן הוד והדר לפניו .	וְעוֹז וְחֵדָה בְּמִקְוֵמוֹ :
יאמרו גאולי יהנה .	אֲשֶׁר גָּאֵלֵם מִיַּד צָר .
יהי עליהם למבצר .	זְכוֹת עֲמִידַת הַר סִינֵי .
בן אהרן בר וקנאי .	יְתוֹ שִׁפּוֹן סוֹד הַנְּאָצֵר :
יהיה לנגד זקניו .	כְּבוֹד יְהוָה הוֹד עֲצֵמוֹ .
הן הוד והדר לפניו .	וְעוֹז וְחֵדָה בְּמִקְוֵמוֹ .
וילון הדרו יגולל .	הַכִּי יִנּוּצֵץ טוֹב חֶסֶדוֹ .
שדי בתקים יסודו .	שְׂכִיל דְרָכָיו יִסְתַּלֵּל .
כל הנשמה תהלל .	לְשֵׁם הַדְּרוֹ וּבְכוֹדוֹ .
אל חי יתנה המוניו .	וּבֵן יְחוּסָף יוֹם לוֹחֲמוֹ .
הן הוד והדר לפניו .	וְעוֹז וְחֵדָה בְּמִקְוֵמוֹ :
יודו המונים ונקרים .	יִזְדוּ וַיִּרְצוּ הַבִּירוֹ .
היבל ומושב יקרו .	הַכִּי יְהִי גַעַד גְּרִים .

וְעַם הַדְּרוֹר יִקְרֶהוּ .
 בְּשֵׁשׁ קִצּוֹת כָּל עוֹלָמוֹ .
 וְעוֹז וְחֶדְוָה בְּמִקְוָמוֹ :
 אֵלֵי דְבָרֵי גַּא יִקְוֵי .
 מִצִּיאַת הַתּוֹמוֹת רַק לְשִׁמּוֹ .
 וְכָל מַרְעִיו לוֹ יִשׁוּ .
 בְּעַל גְּמִילוֹת דָּם עִמּוֹ .
 וְעוֹז וְחֶדְוָה בְּמִקְוָמוֹ :
 יֵאוּ בְּצִיּוֹן לְגַנְתּוֹ .
 הַדּוֹם לְרַגְלָיו וְזִבְלוֹ .
 וְגִיר לְדוֹר תּוֹךְ בֵּיתוֹ .
 הַיּוֹת לְמִשְׁרָה עַל שִׁכְמוֹ :
 וְעוֹז וְחֶדְוָה בְּמִקְוָמוֹ :

ואמר כך יאמר ספלים וז' צרכים סגל

וְהִי רְצוֹן מִלְּפָנֶיךָ יְיָ אֱלֹהֵינוּ וְאֱלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ שְׂבוּכוֹת
 סֵפֶר הַחֲמִישִׁי שֶׁבַת־הַלֵּיל שֶׁקְרִינוּ לְפָנֶיךָ שֶׁהוּא
 מְכוּן בְּגִנְדַר סֵפֶר הַדְּבָרִים שֶׁבַח־מִשֶׁה חוֹמְשֵׁי תוֹרָה
 וּבְזֻכוֹת מְזֻמָּרֵיו וּבְזֻכוֹת פְּסוּקָיו וּבְזֻכוֹת תִּיבוֹתָיו
 וּבְזֻכוֹת אוֹתֵייתּוֹ וּבְזֻכוֹת נְקוּדוֹתָיו וּבְזֻכוֹת טַעְמָיו
 וּבְזֻכוֹת שְׁמוֹתֶיךָ הַקְּדוּשִׁים הַכְּתוּבִים בָּהֶם . וּבְזֻכוֹת
 שְׁמוֹתֶיךָ הַקְּדוּשִׁים הַרְמוּזִים וְהַמְּצוּרִים בָּהֶם
 שֶׁתַּחֲזוֹן הוֹדֶךָ עַל מְשִׁיחֶךָ לְיַחַד מַלְכוּתֶךָ . וְתַחֲתַמְנוּ
 בְּסֵפֶר צְדִיקִים וְתַפְתַּח לָנוּ שְׁעָרֵי אוֹצַר טוֹב . שְׁעָרֵי
 לְקַח . שְׁעָרֵי הַשְּׂקֵט . שְׁעָרֵי יָקָר . שְׁעָרֵי מְנוּחָה .
 שְׁעָרֵי צְהֵלָה . שְׁעָרֵי בִינָה . שְׁעָרֵי אוֹמֵץ וְאֵילוֹת .
 שְׁעָרֵי תְּשׁוּעָה . וְהוּא אֱלֹהִים צְבָאוֹת הַשֵּׁיבֵנו הָאֵר
 פְּנִיךָ וְגִוְשְׁעָה : וְהוּא אֲדוֹנֵינוּ מִה אֲדִיר שְׁמֶךָ בְּכָל
 הָאָרֶץ . אֲשֶׁר תִּגְּהַ הוֹדֶךָ עַל הַשָּׁמַיִם . נִכְסְפָה וְגַם

כְּלַתְּהָ נַפְשִׁי לַחֲצֹרֹת יְהוָה. לִבִּי וּבִשְׂרֵי יִרְגָנוּ אֶל אֵל
חַי: כִּי אַתָּה יְהוָה טוֹב וְסֶלָה וְרַב הַסֵּד לְכָל
קוֹרְאֶיךָ: תוֹדִיעַנִי אֹרַח חַיִּים שְׁבַע שְׂמֵחוֹת אֶת
פְּנֵיךָ נַעֲמֹת בִּימִינֶךָ נָצַח:

עליות לליל הושענא רבא

פזמון

זכר סגן אשר נגן. עלי עשור וגם נבל. בשירותיו וזמירותיו.
יהודיו לך בכל תבל. לך נמשח ונגדך שח. גשוא לך עול
וגם סבל. פדה נבאה מקורא. לך נחלה וגם תבל. להושיעה
להרגיעה. תגלה ממרומך. זכרנו יהוה ברצון עמך: בזכות דוד
איש ידו. נחתם בכתר מלכותך. תרחם וגם תגתם. עמך
ונחלתך. בזכותו הראה לעם נבאה. כגן ביתך ונתתך. בזכות
שבועה תמימך. זכרנו יהוה ברצון עמך: זכר לנו אלהינו. זכות
דוד בנו ישי. ומנזעו תצו חמר. לקבץ את מגורשי. ובזכותו
אסוף נדחו. ואת בני ואת גשי. ונגילה במלכותך. ודברי
נפלאותיך. זכרנו יהוה ברצון עמך:

- רחמנא אדבר לן קיימיה דדוד משיחא
- רחמנא זינך אשרי לן
- רחמנא זכנון חפש לן
- רחמנא חתמינן בספרא דחיי
- רחמנא חתמינן בספרא דרחמי
- רחמנא חתמינן בספרי דצדיקי
- רחמנא חתמינן בספרי דישרי ותמימי
- רחמנא חתמינן בספרא דפרנסי ומזוני טבי
- רחמנא פתח שמיא לצלותין
- רחמנא תוב מרוגזך
- רחמנא ולא גהדר ריקם מן קמד

ק"ז
ק"ז
ק"ז
ק"ז
ק"ז
ק"ז
ק"ז
ק"ז
ק"ז
ק"ז
ק"ז

ויש קסלות סמוננים כלן י"ג מרות וסוקעים סופר ואסכ"ט:

שמע ישראל יי אלהינו יי אחד:
יי הוא האלהים יי הוא האלהים:
יי מלך יי מלך יי ימלוך לעולם ועד:

ליל הושענא רבא

אלהינו שבשמים זכרנו בזכרון טוב מלפניך
 אש חמול עלינו ועל שפינו ועל עוללינו
 אש חתמנו בספר חיים טובים
 חתמנו בספר צדיקים : חתמינו בספר ישרים וחתמימים :
 חתמינו בספר מזונות ופרנסה טובה :
 עננו מגן דוד עננו : עננו אלהי המרבה עננו : עננו רחום ותנון עננו :
 יי חננו וחקימנו ובספר חיים זכרנו וחתמנו
 יי ברך לחמנו ומימנו ובספר חיים זכרנו וחתמנו
 יי עשה למען שמך וחוסה על ישראל עמך
 יי עשה למען נעים ומירותיך וחוסה על ישראל עמך
 יי עשה למען מלך שלמה בנה בית לשמך וחוסה על ישראל עמך :
 יי עשה למען הרועים ושרופים על יהוד קדשת שמך וחוסה על
 ישראל עמך

דעני לדוד ולשלמה בנו בירושלים
 דעני לצדיקי וחסידי וחתמי די בכל דר ודר
 תודיעני ארת חיים שבע שמחות את פניך נעמות בימיך נצח :
 ואומר קדים יסא שלמא רנא

ואחר שמעלימים סלימוד מזמורים בקול נעים זה הסומן

ידיד נפש אב הרחמן :	משוך עבדך אל רצונך
יריץ עבדך כמו איל :	ישתחנה מול הדרך
כי יערב לו ידידותך :	מנופת צוף וכל טעם
תדור נאה זיו העולם :	נפשי חולת אהבתך
אנא אל נא רפא נא לה :	בהראות לה נועם זיוך
אז תתחזק ותתרפא :	והיתה לך שמחת עולם
ותיק יהמו רחמיך :	וחוסה נא על עם אהובך
כי זה כמה נכסוה נכסך :	לראות בתפארת עיך
אנא אלי חמדת לבני :	חוישה נא ואל תתעלם
תצלה נא ופרוש חביב :	עלי את ספת שלומך
תאיר ארץ מבבדך :	נגילה ונשמחה בך
מהר אהוב כי בא מועד :	וחננו בימי עולם

ליל הושענא רבא

יהוה קנינו לך קוינו היה זרועם לבקרים אף ישועתנו בעת צרה :
קומי אורי פי בא אורך וכבוד יהוה עליך זרה : פי הגה החשך
יכסה ארץ וערפל לאמים ועליך זרה יהוה וכבודו עליך יראה :

ואומר קדיש יחא סלמא רבא. ולח"כ יאמר תפלה ז

תפלה לליל הושענא רבא

לח"כ יאמרו תפלה שקודם לומר קבלה סהיא נסדר סביעות :

רבנו של עולם הנה אנהנו באים בבשת פנים יראים וחרדים.
ואם חס ושלום נתחייבנו ברת בבית דינך הצדק על
חטאתינו ועונותינו ופשעינו המרובים. יהי רצון מלפניך שיהא
חשוב צערנו שנצטערנו בלילה הזה ונדרנו שנה מעינינו. ותשגיח
עלינו בעין המלחך ההיא עינא פקחא דלא נאים ותיר תריר
שנאמר הנה לא ינזם ולא ישן שמר ישראל. ותקרע רוע נזר
דיננו ותחננו ותברכנו מאוצר חסדך העומד לימין העליון. ותתן
לעבדך חיים ארוכים לעסוק בתורתך יומם ולילה. ויהיה הצער
שיש לנו בעינינו תקון לפגם הראות שפגמנו בעינינו עלאין
ואשר הרע בעיניך עשינו. ויתקן הפגם ההוא בכל המקומות
שפגמנו מארבע עולמות אצילות בריאה יצירה עשיה ותצילנו
מעונש חבוט הקבר מהמלאך המשבר את עיני האדם את
פטירתו בקבר. ונפטור מאורתו הצער. ותשפיע עלינו משפע
הטוב מביתך עליון דהצילנו מברת דיומי וברת דשני ולמען שמה
הגדול והנורא (אלד) כשהוא בלוג במקורו (אאהה לידה)
שתבטל מעלינו כל גזירות קשות ורעות. ויהיה למוד זה נחת
רוח לפני כסא כבודך. ותתן בנו פח לעמוד על המשמר וללמוד
תמיד לפניך ולהגות באמרי תורתך ולהיות מן העובדים לפניך
בלב שקום ובנפש חפצה ולומדים תורתך לשמה ולברור כל
ניצוצות הקדושות שנתפזרו בין הקליפות על ידינו ולהחזירם
אל הקדושה ליחדא שכינתא בבעלה ולאקמא יתה מעפרא
ולתת נחת רוח ליוצרנו לדבק נפשנו ורוחנו ונשמחנו לעבדו
וליראה אותו בלבב שלם. ויהי נועם יהוה אלהינו עלינו ומעשה ידינו
בוננה עלינו ומעשה ידינו בוננהו : ברוך יי רעולם אמן ואמן :

זוהר פרשת ויחי דף רך ע"א

תא הוי כד אתער דינא בעלמא • דקב"ה יתיב על כרסי דינא למידן עלמא בעי בר נש לאתערא (בדינא) תשובה. דייחוב מחויבא (נ"א מחובו) דהא דהוא יומא פתקין כתיבו ומשתבחי כלהו באחמתא הא כתיבין אי זכי וב"ד דייחוב קמי מאריה קרעין פתקין דעליה. לבתר קב"ה זמין קמיה דכר נש יומא דכפורי יומא דתשובה. אי תב מחשאו טב. ואי לא • פקיד מלכא למחתם פתקין. ווי דהא תשובה בעיא לאסתלקא מניה אי זכי בתשובה שלימתא כדק' יאות. תליין ליה עד ההוא יומא בתרא' דעצרת דהוא תמינא לחג. ואי עבד תשובה שלימתא לקמי מאריה אתקרעו. ואי לא זכי • אינון פתקין נפקין מבי מלכ' ואתמסרין בידוי דסנטיירא. ודינא מתעביד ופתקין לא מהדרן תו לבי מלכא כדון צולמין אתעברו מניה. ולא משתכחין עמיה כיון דמתעברין מניה. הא ודאי מופסקא דמלכא עבר עליה ויטעום כסא דמותא. ובהוא ליליא דהנא בתרא. סנטיירין ומינון ופתקין נטליין. בתר דנטליין לון. צולמין מתעברין ולא משתכחין בהו ידי. ואי משתכחין בהו ידי (עד' דינא גריעא או יעבר עליי. דינא מרעין בישין בגרעותה דלהון. והא אוקימנא להא. ובספרי קדמאי אמרי יתיר כד רישא אנרע וישתכח גופא. בריה או אנתתיה ישתכחו וחוא יסתלק וה"מ כד לא אהדר כל ההוא זמנא בתויבתא אבל אי אהדר טעמא דמותא יטעם ויתסי. ואי גופא לא אתחוי וישתכח רישא אינון סלקין והוא אתקיים. וה"מ כד בריה ועיירא ברשותיה. ואי ידוי פנימו. עבידתא דידי פנימין. רנלוי מרעין דרפין עליה. ערק צולמא ואהדר. ערק ואהדר. עליה כתיב בבקר תאמר מי יתן ערב. והאי כד נהר' סיהרא וליליא אתתקן בגדורא. אבל זכאי חסדי בכל יומא ויומא מסתבלי בלביהו כאילו ההוא יומא מסתלקי מעלמא. ועבדין תויבתא שלימתא קמי מאריהון ולא יצטרכון למלה אחרא. זכאה תולקיהון בעלמא דין ובעלמא דאתי:

פרשת צו דף ל"א ע"ב

ותנינן בספרא דרב המנונא סכא. דהא ההוא חילא דאתפקדא על אילנין אלין כל חד וחד מאלין לא נטיל ברכאן דהדוותא לעילא אלא בזמנא דא. והדוותא דלהון כולהו לעילא. והדוותא דאלנין אלין לתתא כולהו בזמנא דא הוא. ואתערותא דלהון באינון קדושי מלכא תליין. וכד ישראל נטליין לון כלא אתער בזמנא דא. ועלמא מתברכ' לארשא ברכאן לעלמא. כתיב קול יי' על המים אל הכבוד. א"ד יוסי דא אברהם. קול יי' בכח דא יצחק. קול יי' בהדר דא יעקב. קול יי' שובר ארזים דא נצח. קול יי' הוצב להבות אש דא הוד. קול יי' יחיל מדבר דא צדיק. קול יי' יהולל אילות דא צדק. וכולהו מתגדלי על ימא (מיא) ואתשקיין כמיא לגדל'. הה"ד ונהר יוצא מעדן להשקות את הגן וכלהו הגי מתערי ברכאן לעלמא מההוא שקיו דאשתקיין כלהו. ת"ח הגי שבע קלין תליין במלה דפומא בשאר יומי שתא והשתא לא תליין אלא בעובדא. ואנן עובד' קא בעינן ולא מלה. בנין דבזמנא דא מברך לכל שתא וביומא שכינאה דחג הוא סיומ' דינא דעלמא. ופתקין נפקין מבי מלכא. וגבורן מתערו. ומסטיימי בהאי יומא. וערבי נחל תליין בהוא. ובעיין גבורן לאתערא למי' ולסהרא ד' זמנין לרוואה להאי מובח ממיא דיצחק בנין דאתמליא מיא האי בירא דיצחק. וכד הוא אתמליא כל עלמא אתברכא במי'. ובהאי יומא נבורות בעינן למי' וסיימי' לון לבתר. דהא בהאי יומא מסטיימי דינא. ובנ"כ בעינן לבמשא לון בארעא ולסיימא לון. דלא משתכחי דהאי יומא אתערות' וסיומא הוא. ועד' אתערותא וסיומ' הוא דעבדינן בערבי נחל. אמר ר' חיי' ודאי הכי היא ושפיר. וערבי נחל. מסטרא דנחל נפקי גבוראן ובהאי יומא מתערי ומסיימי'. בהאי יומא כתיב וישב יצחק ויחפור את בארת המים בארת כתיב חסד. וישב מהו וישב. אלא יומא דמאה דירהא שירותא דינא הוא בכל עלמא. ויצחק קיימא לכרסייא למידן עלמא בהאי טא • וישב יצחק לאתערא דינן ולסיימא דינן. ויחפור את בארת המים לארשא גבורן

ליל הושענא רבא

לנסח ישראל לאתערא למי דהא טיא בגבורן נחתן לעלמא . ובנין דאינון גבורן לא
נתחין אלא בעיבא . ויומא דעיבא לא נייחא רוחיהון דקיימי לעלמא אלא בנין דעלמא אצטריך
להו . מאי טעמא . בנין דעלמא בדינא אתברי . וכלא בעיא הכי . בנין כך כלא בעובדא
תליא מלחא . ועד כהנא בעובדא ותקונא דאיהו עביד לתתא אתערעו עלאין ותתאין לתקנא
לון ומתחני על ידוי . אמר רבי יוסי הא תנינן דרמי לשפון בהאי יומא מאי היא .
אמר רבי הוי אע"ג דלדרשא הוא דאתי הכי הוא ודאי . דהא בהא יומא בשפון תליא .
בהאי יומא פקיד מלכא למיהב פתקין לסנטירא ומסתיימי דינין . ואסתים לישנ' בישא
מעלמא . ביומא קדמאה דירח' שירותא דדינא הוא . וסיומא הוא בהאי יומא . והא אתמר .
ת"ח ביומא דא שלמין . וסיימי עמין עמ' ברכאן דלהון ושראן בדינא ישראל . ביומא
דא מסיימי דינין דלהון ושראן בברכת' . דהא ליומא אחר' ומינין לאשתעשע במלכא
לנטלא מניה ברכאן לכל שתא . ובההוא הדוותא לא משתכחי במלכא אלא ישראל
בלתודיהו . ומאן דיתבי עם מלכא ונטל ליה בלחודיה . כל מה דבעי שאיל ויהיב ליה .
ועד ישראל שראן . ועמין עמ' מסיימי :

האדרא זוטא קדישא

האגנא בההוא יומא דר"ש בעא לאסתלקא מן עלמא והוא מסדר מילוי אתכנשו חבריא
לבי ר"ש והוון קמיה ר' אלעזר בריה ור' אבא ושאר חברייה והוון מליא ביתא .
וקף עיניו ר"ש וחמא דאתמלי ביתא בכח ר"ש ואמר בזמנא אחרא כד הווי' כבי מרעי הוה
ר' פנחס בן יאיר קמאי ועד דברירנא דוכתאי אוריכו לי עד השתא וכד תבנא אסורא אשא
מקמאי ומעלמין דא אתפסק ולא הוה עאל בר נש אלא בריושותא והשתא חמינא דאתפסק
והא אתמלי ביתא . עד דהוון יתבי פתח עיניו ר"ש וחמא מה דחמא ואסחר אשא כניתא
נפקו כלתו ואשתארו ר' אלעזר בריה ור' אבא ושאר חברי ותבו אבראי . אר"ש לדי
אלעזר בריה פוק חוי אי הכא ר' יצחק דאגא מערבנא ליה אימא ליה דיסדר מילוי ויתבי
לנכאי וכאה הולקיה קם ר"ש ויתבי וחייד וחדוי אמר אן אינון חברייה . קם ר' אלעזר ואעיל
לון יתבו קמיה וקיף ידוי ר"ש ומצלי צלותא והוה חדי ואמר אינון חברייה דאשתכחו נבי
אדרא יודמנון הכא נפקו כלתו ואשתארו רבי אלעזר בריה ורבי אבא ורבי יהודה ורבי
יוסי ורבי חייא אדהכי אעל ר' יצחק א"ל ר"ש כמה יאות הולקך כמה יתרו בעי לאתוספא
לך בהאי יומא יתיב ר' אבא כתר כתפוי ורבי אלעזר קמיה אר"ש הא השתא שעתא
דרעותא הוא ואנא בעינא למיעל כלא כסופא לעלמא דאתי . והא מלין קדישין דלא נילאן
עד השתא בעינא לנלאה קמי שכינתא דלא יימרון דהא בנרעותא אסתלק' מעלמא ועל
כען שמירין הוון בלבאי למיעל בהו לעלמא דאתי וסך אסדרנא לבו ר' אבא וכתוב ור'
אלעזר ברי ילעי ושאר חברייה ירחשין בלבייהו קם ר' אבא מכתר כתפוי ויתבי ר' אלעזר
בריה קמיה א"ל קום ברי דהא אחרא יתיב בההוא אתר קם ר' אלעזר אתעטף ר"ש ויתבי
פתח ואמר לא המתים יהללו יה ולא כל יורדי דומה לא המתים יהללו יה הכי הוא ודאי
אינון דאקרון מתים דהא קב"ה הי אקרי והוא שארי בין אינון דאקרון חיים ולא עם אינון
דאקרון מתים וסיפיה דקרא כתיב ולא כל יורדי דומה וכל אינון דנחתין לדומה בנהיגם
ישתארו . שאני אינון דאקרון חיים דדא קב"ה בעי ביקריהון . אר"ש כמה שניא שעתא דא
מאדרא . דבאדרא אודמן קב"ה ורתיכו . והשתא הא קב"ה הכא ואתי עם אינון צדיקייא
דכנתנא דעדן מה דלא אערעו באדרא . וקב"ה בעי ביקריהון דצדיקייא יתיר מיקרא דיליה
כמה דכתיב בירכעס דהוה מקטר ומפלח לע"ז וקב"ה אוררין ליה וכיון דאזשיט ידיה לקבליה
דעדו נביאה אתייבש ידיה דכתיב ותיבש ידיה וגי' ועל דפלה לע"ז לא כתיב אלא על דאזשיט
ידיה לעדו נביאה והשתא קב"ה בעי ביקרא דילך וכלתו אתאן עמיה . אמר הא רב המנונא
סבא הכא יסחרניה עי' צדיקן גליפן כעישרון מנהרון כל הדודח מויהרא דיווא דעתיק' קדיש'
מתימא דכל סתימין והי' אחי למשמע בחדותא אלין מלין דאגא אימא . עד דהוה יתיב
אמר הא ר' פנחס בן יאיר הכא אתקיננו דוכתיב . אודעונו חברייה דהוון תמן קמו ויתבו
בשימולי

בשיפולי ביתא . ור' אלעזר ור' אבא אשתארו קמיה (נ"א עמיה) דר"ש . אר"ש באר"א
 אשכחנא דכל חברייהוה אורי אמרי ואנא עמהון . השתא אימא אנא בלחודאי . וכולהו צייטין
 למלולי עלאיין ותתאיין . זכאה חולקי יומא דין . פתח ר"ש ואמר אני לדודי ועלי תשוקתו .
 כל יומין דאתקטני' בהאי עלמי' בחד קטיר' אתקטני' ביה בהקב"ה . ובג"כ השת' ועלי
 תשוקתו . דהוא וכל סיעת' קדישא דילי' אתו למשמע בחדו' מלין סתימין ושכחא דעתיקא
 קדישא . סתימא דכל סתימין . פריש ואתפר' מכלא ולא פריש . דהא כלא ביה מתדבקן
 והוא מתדבק בכלא הוא הוא כלא עתיק' דכל עתיקין סתימ' דכל סתימין אתתקן ולא
 אתתקן אתתקן בנין לקיימא צלא ולא אתתקן בנין ולא שביח . כד אתתקן אפיק ט' נהורין
 דלהטין מניה מתקוניו ואינון נהורין מניה מתנהרין ומתלהטין ואולין ומתפשטין לכל עובר
 ככוצינא דאתפשטין מני' נהורין לכל עיבר . ואינון נהורין דמתפשטין כד יקרבון למנדע לון
 לא שביח אלא בוצינא בלחודי כך הוא עתיקא קדיש' בוצינא עלאה סתימ' דכל סתימין .
 ולא שביח בר אינון נהורין דמתפשטין דמתנליין וסתימין ואינון אקרון שמא קדישא ובג"כ
 כלא חד . ומה דאמרי חברי' בספרי קדמאי דאינון דרגין דאתבריאו ועתיקא קדישא אתנלי'
 כהו בכל חד וחד משום דאינון תקונין דעתיקא קדישא . לאו השתא עידנא הני מלין .
 דהא אמינא לון באדר' קדישא . והמינא מה דלא ידענא הכי ועוד השתא אסתו' בלבאי
 מלא . והשתא אנא בלחודאי אסהיד' קמי מלכא קדישא . וכל הני זכאי קשוש אתו
 למשמע מלין אלין :

גולגלתא דריש' חורא לאו ביה שירותא וסוימ' קולטרא דקטפוי אתפשט ואתנהיר ומניה
 ירתון צדיקייא ד' מאה עלמין דכסופין לעלמא דאתי . מהאי קולטרא דקטפא
 היא גולגלת' חורא נטיף מלא כל יומא לההוא ועיד אנפין לאתר דאתקרי שמיח וביה
 מינין מתי' לאחי' לומנא דרתי דכתיב ויתן לך האלהים מטל השמים ואתמלייא רישיה .
 מההוא ועיד אנפין נטיף להקל תפוחין וכל חקל תפוחין נהירין מההיא מלא . האי עתיקא
 קדישא טמיר ונניו וחכמתא עלאה סתימאה בההוא גולגלת' משכתודאי בהאי עתיקא לא
 אתגללייא אלא רישא בלחודי בנין דאיהו רישא לכל רישא . חכמתא עלאה דאיהו רישא
 סתימ' ואקרי מוחא עלאה . מוחא סתימ' . מוח' דשכיך ושקיש . ולית דינע ליה בר איהו :

תלת רישין אתגלפן דא' לנו מן דא ודא לעילא מן דא . רישא חדא חכמתא סתימאה
 דאתכסייא ולא מתפתחא וחכמת' דא סתימאה רישא לכל ריש' דשאר חכמות
 רישא עלאה עתיקא קדישא סתימא דכל סתימין רישא דכל רישא רישא דלאו רישא ולא
 ידע ולא אתידע מה דהוי בריש' דא דלא אתדבק בחכמתא ולא בסוכלתנו . ועל האי אקרי
 תלת רישין . וכל אינון שיערי וכל אינון נימין ממוחא סתימאה נפקין (תליין) וכלהו שיעיעין (ס"א
 ונתן תבין) . בשקולא . ולא אתחוי קדלא כלא הוא . בנין דהאי עתיקא קדישא בחד הוי . כלא
 הוה תודאי ולא שניא מרחמי לעלמין בתלת עשר מילין דרחמין אשתכח . בנין דהאי חכמתא
 הוה תודאי דבהי' מתפשטתא דשערו דנפקי ממוחא הוא ארחה דנהירין ביה צדיקייא לעלמא
 דהוה תודאי דבהי' נגה וני' . ועל דא כתיב או תתענג על יי' . ומהאי ארחה
 שמתנהרין כל שאר ארחין דתליין בועיר אנפין . האי עתיקא סכא דסכין כתר' עלאה לעילא
 עשר מתעשרין ביה כל עטרין וכתרין ומתנהרין כל בוצינן מניה ומתלהטין (ומתנהרין) וזכאי
 דהוה בוצינ' עלאה טמיר' דלא אתידע (וכל שאר בוצינן מני' מתלהטין ומתנהרין) . האי
 עתיקא אשתכח בתלת רישין וכל לן בחד רישא והחופ (ניא) והוא רישא עלאה לעילא
 לעילא . ובנין דעתיקא קדיש' אתרשים בתלת אופ' הכי כל שאר בוצינן דנהרין מניה כלילין
 בתלת . עוד עתיקא אתרשים בתרין . כללא דעתיקא בתרין הוא . כתר' עלאה דכל עלאיין
 דהוה רישא דכל ריש' . והוא דהוי לעילא מן דא דלא אתידע . כך כל שאר בוצינן סתימין
 בתרין . עוד עתיקא קדישא אתרשים ואסתו' בחד והוא חד וכלא הוא חד כך כל שאר
 בוצינן מתקשרין ומתהדרין בחד ואינון חד מתקשרין :

ליל הושענא רבא

מצחא דאתגלי בעתיקא קדיש' רצון אקרי דהא ריש' עלאה דא סתים לעילא דלא אתחע פשיט חד טורנא בסים' יאה ואתכליל במצחא . ובנין דאיהו (ניא דהווא) רעוא דכל רעיון אתחקן במצחא ואתגלייא בבוסיטא (ס"א אתגליף בפסיטא) האי מצח' אקרי רצון וכד רצון דא אתגלייא רעוא דרעיון אשתכח בכלהו עלמין וכל עלותין דלתתא מתקבלין ומתנהרין אנפין דועיר אנפין וכלא ברחמי אשתכח. וכל דינין אתטמרן ואתכפיין בשבתא לשעתא דעלותא דמנחה דהוא עירן דכל דינין מתעדין אתגלייא האי מצחא ואתכפיין כל דינין ואשתכחו רחמין בכלהו עלמין . ובנין כך אשתכח שבת בלא דינא לא לעיל' ולא לתתא ואפי' אשא דניהגם אשתקע (נ"א אשתכך) באתריה וניהין חיביא . ועד' אתוסק נשמח' דהרו בשבתא . ובעי בר נש למחדי בתלת סעודתי דשבתא דהא כל מהימנותא וכל כללא דמהימנותא ביה אשתכח ובעי בר נש דסדרא פתורא ולמיכל :

תלת סעודתי דמהימנותא ולמחדי בהו אמר ר"ש אסהרנא עלי לכל אלין דהכ' דהא מן יומאי לא בטיילנא אלין נ' סעודתי ובניניהן לא איצטריכנ' לתענית' בשבתא ואפי' ביומי אחרני לא איצטריכנ' כ"ש בשבת' דמאן דזכי בהו וכי למהימנות' שלימתא . חד סעודתא דמטריניתא וחד סעודתא דמלכא קדישא וחד סעודתא דעתיקא קדישא סתימא דכל סתימין ובהווא עלמא יזכי בהו לאלין . האי רצון כד אתגלי' כל דינין אתכפיין משולשליהון . חקונא דעתיק' קדיש' אתחקן בתקוני חד כללא דכל תקונין והיא חכמה סתימא כללא דכל שאר והאי אקרי עדן עלאה סתומא והיא מוחא דעתיק' קדישא . והאי מוחא אתפשט לכל עיבר מנה אהפשיט עדן אהרא ומהאי עדן אתגליף והווא רישא סתימא דכרישא דעתיק' דלא אתידע כד פשיט חד טורנא (ס"א) נוונא) דהוה מתחקן לאתגהר' בטש בהאי מוחא (נ"א מצחא) ואתגליף ואתגהר' בכמה נהירין ואפי' וארשים כבוסיט' דא בהאי מצחא דאתרשים ביה חד נהורא דאקרי רצון והאי רצון אתפשט לתתא בדיקנ' עד הווא אתר דמתישבא בדיקנא ואקרי חסד עלאה ודא איהו נוצר חסד ובהאי רצון כד אתגלי' מסתכלין מארי דינא ומתכפיין :

עינין דרישא דעתיק' קדיש' תרין בחד שקילן דאשנחין דתירא . ולא נעים דכתיב לא יגום ולא יישן שומר ישראל ישראל קדיש' בני' לא אית ליה נבנין על עינא ולא כסותא . הווא מוחא אתגליף ונהיר בתלת הורין דעיל' (נ"א דינא) . בחוור' דהא מסתחיון עינין דועיר אנפין דכתיב רחצות בחלב דהווא (נ"א כהווא) חוור' קדמא ושאר חורין אסתחיון ונהרין לשאר בונינין . מוחא אקרי נביע' דברכת' נביע' דכל ברכאן מניה אשתכחו ובנין דהאי מוחא להיש בני' חורין דעינא בעינא תלי ביה ברכת' דכתיב טב עין הוא יבורך דהא במוח' תליין חוורו דעינ' האי עינא כד אשנח בועיר אנפין (עלמין) אנהרן כלהו בחדו עינא דא הוא כלא ימינא לית בה שמאלא . עינין דתתא ימינא ושמאלא תרי בתרי נוונין . בצניעותא דספר' אוליפנ' דהא " עלאה ' תתא ' ה' עלאה ' ה' תתא ' ו' עלאה ' ו' תתא . כל אינון עלאין בעתיק' תליין תתאין בועיר אנפין אינון לאו תליין אלא אינון ממש . דבעתיק' קדישא תליין . דהא שמא דעתיק' אתכסייא מכלא ולא אשתכחין אבל אלין אתוון דתליין בעתיקא . בנין דיתקיימון אינון דלתתא דאי לאו הכי לא יתקיימון . ובנין כך שמא קדיש' סתים ונליא הווא דסתים לקבליה דעתיק' קדישא סתימ' דכלא . והווא (אתגלי' בניניה דתליא) ס"א דאתגלי בניני דהווא (דאתגלי') (דתליא) בועיר אנפין ובנין כך כל ברכאן בעיין סתים ונלייא אלין אתוון סתימן דתליין (בעתיקא קדישא תליין אמאי תליין ' לקיימא ' דלתתא) ס"א דאי בגולגלתא במצחא בעינין תליא יוד' אמה תליא לקיומא ליווד דלתתא :

הוסימא בהאי חוסימא בנוקב' דפרדשקא דביה נשיב רוהא דחיי לעיר אפין . ובהאי חוסימא בנוקבא דפרדשק' תליא ה' לקיימא ה' אחר' דלתת' . ודא רוהא נפיק ממוחא סתימא ואקרי רוהא דחיי ובהאי רוהא זמינן למנדע חכמת' בומנ' דמלכא משיח' . דכתיב ונחה עליו רוח יי רוח חכמה וכינה נגו' . האי חוסימא חיינ מכל ספרין חרו שלימי' . גהת רוח . אסוות' בחוסימ' דועיר אנפין (כמה דאוקימנ') כתיב עלה עשן באפו נגו' . והכא כתיב

כתוב ותהלי אחטם לך ובספר דאנתה דבי רב יבא סבא אוקים ה' בפומא והכא לא מתקיימי הכי ולא אצטרפ' (ס"א אצטריכנ') אע"ז דבחד סלקא. אלא בה' דינא תליא ודינא בחוטם' תליא דכתיב עלה עשן באפו. ואי תימא הא כתיב ואש מפיו תאכל. עקר דרונא בחוטמא תליא כל חקונין דעתיקא קרישא במוחא שקיט וסתים מתתקנין וכל תקונין דועיר אנפין בחכמה תתאה מתתקנין דכתיב כלם בחכמה עשית וה' כללא דכל' ודאי. מה בנין ה' לה' ה' דהכא דינא אתער מנה ודהכא רחמי נו רחמי :

בדיקנא דעתיקא קרישא תלייא כל יקירו דכלא מולא דכלא אקרי. מהאי דיקנא מולא יקירותא (נ"א מהאי מול' יקרא) דכל יקירין מולי' עלאי ותתאי כלהו ששניחין לחהו' מולא. בהאי מולא תלייא חיי דכלא מזוני דכלא. בהאי מולא תליין שמייא וארעא נשטין דרעוא. בהאי מול' אשנחוא דכלא. בהאי מולא תליין כל חילין עלאין ותתאין תלת עשר נביעין דמשחא רכות' טבא תליין בדיוקנא דמולא יקירא דא וכלהו נפקין לועיר אנפין לא תימא כלהו אלא תימא מנייהו משתכהן ב"א לאכפייא דינין (וכד) האי מולא תלייא בשקולא עד טבורא כל קדושי קדושיין וקדושה ביה תליין. בהאי מולא פשיט פשיטותא דקופרא עלאה ההוא רישא דכל רישין דלא איתדע ולא אשתמודע ולא ידעין עלאין ותתאין. בנין כך כלא בהאי מולא תלייא. בדיקנא דא נ' רישין דאמינא מתפשטין וכלהו מתחברין בהאי מולא ומשתכהין ביה. בנין כך כל יקירו דיקירות' בהאי מולא תלייא כל אלן אתון דתליין בהאי עתיקא כלהו תליין בהאי דיקנא ומתחברין בהאי מולא ותליין ביה. לקיימא אתון אחרנין דאלמלא לא סליק אלן אתון בעתיקא לא קיימין אלן אחרנין ובנין כך אמר משה כד אצטרין יי יי תרי ומני ופסיק טעמא בנוויהו דהא במולא תלייא כלא. מהאי מולא מתכספי עלאי ותתאי ומתכפין קמיה. וכאה חולקיה מאן דוכי ולהאי. עתיקא קרישא סתימא דכל סתימין לא אדכר ולא אשתכח. ובנין דאיהו רישא עלאה לכל עלאין לא אדכר בר רישא חדא בלא נופא לקיימא כלא ודאי (נ"א דכל סתימין רישא ע' לאה לכל עלאין לא אדכר אלא רישא חדא בלא נופא לקיימא כלא והוא) טמיר וסתיים וגניו מלכא. תיקוני אתתקנין בההוא מוחא סתימאה דכלא דאתפשט ואתתקנין כלא ונפיק חסד עלאה ותתאה וחסד עלאה אתפשט ואתקן ואחכליל כלא כמות' סתימא. דא. וכתקן חורא דא כנהירו דא בשט מאן דבשט בהאי מוחא אמתהיר ותליא ממולא יקירא מוחא אחרא דאתפשט ונהיר לתליין ותרין שבילין כד אתנהיר נהיר ממולא יקירא בנין ואתנהירו נ' רישין עלאין תרין רישין וחד הכליל לון. ובמולא תליין ואתכלילין ביה. מכאן שארי בנין לאתגלייא יקירו דיקנא דאיהו מולא סתימאה. ואינון מתתקן כמה דעתיקא קרישא תלת רישין מתערין ביה הכי כלא בתלת רישין. וכד אתנהרין תליין כלהו דא כדא בתלת רישין תרין מתרין סטרין וחד דכליל לון. ואי תימא מאן עתיק' קרישא ת"ח לעילא לעילא אית דלא איתדע ולא אשתמודע ולא אתרשים והוא כליל כלא ותרין רישין ביה כלילין (ס"א תליין וכדין כלא (הדא) הכי אתתקן וההוא לאו במניינא ולא בכללא ולא בחושבן אלא ברעותא דלבא על דא אתמר אמרתי אשמר' דרכי מהטא כלשוני אתר דשירותא אשתכח מעתיקא קרישא דאתנהיר ממולא הוא נהירו דהכמתא דמתפשט לתליין ותרין ע"כ ונפקא מההוא מוחא סתימאה מנהירו דביה ומה דעתיקא קרישא נהיר בקדמתא (ס"א בהכמתא) דא היא ושירותא ממה דאתגלייא (הוי) ואתעביד לתלת רישין. ורישא חדא כליל לון. ואלין תלת מתפשטין לועיר אנפין. ומאלין נהרין כלא. אתגליף האי הכמתא ואפיק חד נהרא דנניד נפיק לאשקאה נגתא. ועייל. (נ"א ועיילין) ברישא דועיר אנפין ואתעביד חד מוחא ומתמן אתמשיך דנניד בכל נופא ואשקי כל אינון נשעאן ההד' ונהר יוצא מעדן להשקות את הגן וכי' תו אתגליף האי הכמתא ואתמשך ועייל ברישא דועיר אנפין ואעביד מוחא אחרא. (ההוא אחרא) ההוא נהירו דאתמשכא מני' אלן תרין שויכן אתגליפו ומתחברין בחד רישא דעמיקא דביר' דכתיב בדעתו תהומי' נבקעו ועיילין ברישא דועיר אנפין ואתעביד מוחא אחרא מתמן אתמשיך ועייל לנו נופא ומלייא כל אינון עדין ואכסרין דנופא ההד' ובדעת חדרים ימלאו ואלין נהרין מנהירו דההו' מוחא עלאה

ליל הושענא רבא

סתימא דנהיר במולא (עתיקא קדישא) וכלא דא בדא תליין. ואתקשר דא בדא ודא
בדא עד דישתמודע בכלא חד וכלא הוא עתיקא ולא אתפיש מניה כלום. אלין תלת
נהירין נהירין תלת אהנין דאקרין אבהן ואלין נהירין לכנין וכלא נהיר מאתר חד בר
אתגלייא האי עתיקא רעווא רעוון כלא נהיר וכלא אשתבה כחד שלימתא. האי חכמתא
אקרי עדן. והאי עדן אתמשד מעדן עלאה סתימא דכל סתימין ומהאי עדן אקרי שירותא
דבעתיקא לא אקרי ולא הוי שירותא וסוימאובנין דלא הוי ביה שירותא וסוימא לא אקרי
אתה. בנין דאתכסיא ולא אתגלייא ואקרי הוא. וסאתי שירותא אשתבה אקרי אתה
ואקרי אב דכתיב כי אתה אבינו. באגדתא דבי רב יובא סבא כללא דכלא ועיר אנפין
אקרי אתה עתיקא קדישא דאהכסיא אקרו הוא ושפיר והשתא קרינן באתר דא דשירות'
אשתבה אתה אף על גב דאתכסיי" מניה והוי שירות' ואקרי אב. והוא אב לאבהן. והאי
אב נפיק מעתיק' קדיש' דכתיב והחכמה מאין תמצא ובנין כך לא אשתמודע. ת"ח כתיב
אלהים הבין דרכה. דרכה ממש. אבל והוא ידע את מקומה. מקומה ממש. וכ"ש דרכה
(ס"א מקומ' ממש ולא דרכה. מקומה ממש. וכ"ש דרכה) וכ"ש ההיא חכמה דסתימא
ביה בעתיק' קדישא. האי חכמה שירותא דכלא מניה מתפשטן תלתין ותרין שבילין.
(שבילין ולא ארחין) ואוריית' בהו אתכליל' בעשרין ותרין אתוון ועשר אמרין. האי חכמה
אב לאבהן ובהאי חכמה שירות' וסוימ' אשתבה ובנין חכמה עלאה חכמה תתאה. כד
אתפשט חכמה אקרי אב לאבהן. כלא לא אתכליל אלא בהאי (ס"א כד מתפשט' חכמה
אקרי אב לאבהן כלא לא אשתכלל אלא בהאי דכתיב כלם בוכמה עשית. וקפ ר"ש דיו
וחדו אמר ודאי עידן הוא גלגלא וכלא אצמריך בשעת' דא. תאנא בשעת' דעת' קדיש'
סתימ' דכל סתימין בעא לאתקני'. כלא אתקין כעין דכד ונוקבא באתר דאתכלילו דכד
ונוקב' לא אתקיימו אלא בקיימ' אחר' דכד ונוקב' והאי חכמה כללא דכלא כד נפקא
ואתגהיר מעתיק' קדיש' לא אתגהיר אלא בדכר ונוקב' דהאי חכמה אשתפשט ואפיק מינה
בינה ואשתבה דכר ונוקבא הוא חכמה אב בינה אם. חכמה ובינה כחד מתקל' אתקלו דכר
ונוקבא. ובניניהו כלא אתקיים בדכר ונוקב' דאלמלא האי לא מתקיינין שירות' דא אב
כללא אב לכלהו אבהן אתחברו דא בדא ונהירו דא בדא. (חכמה אב בינה אם וכתיב כי
אם לבינה תקר'). כד אתחברו אולידו ואתפשטת מהימנות'. באגדת' דבי רב יב' סבא
הכי תאני מהו בינה אלא כד אתחבר דא בדא י"ד בה"א אתעברת ואפיקת בן ואולידת
ובניך בינה אקרי. בן י"ה. שלימותא דכלא. אשתכחו תרוייהו דמתחברין וכן בנווייהו
כללא דכלא בתקונייהו אשתבה שלימותא (ב"א בן י"ה תרוייהו דמתחברין וכן בנווייהו.
בתקונייהו אשתבה שלימותא דכל' כללא) דכלא אב ואם בן ובת. מלין אלין לא אתיהבו
לגלגא בה לקדישי עליזין דעאלו ונפקו וידעין ארחוי דקב"ה דלא סטאן בהו לימינא
ולשמאלא דכתיב כי ישירסדכי" וצריקים ילכו בם ונו' וזאה חולקיה דמאן דוכי למנדע
אורחוי ולא סמי ולא ישעו בהו דמלין אלין סתימין אינון וקדישי עליזין נהירין בהו כמאן
דנהיר מנהירו דבוצינא. לא אתמסרו מלין אלין אלא למאן דעאל ונפק. דמאן דלא
עאל ונפק טב ליה דלא אברי דהא גליא קמי עתיק' קדיש' סתימ' דכל סתימין דמלין אלין
נהירין בלבאי באשלמות' דרהימות' ודחילו דקב"ה. ואלין בני דהכא ידענא בהו דהא עאלו
ונפקו ואתנהירין באלין מלין ולא בכלהו והשתא אתנהירו בשלימותא כמה דאצטריך וזאה
חולקי עמהון כההוא עלמא אמר רבי שמעון כל מה דאמינא דעתיק' קדיש' וכל מה דאמינא
דועיר אנפין כלא חד. כלא הוא חד מלה לא תליי" ביה פירוד' בריך הוא בריך שמה
לעלם ולעלמי עלמין. ת"ח שירותא דא דאקרי אב אתכליל בי"ד תלליי" ממול' קדישא
ובנין כך י"ד כליל אתוון אהרנין י' סתימא דכל אתוון אהון י' רישא וסיפא דכלא וההוא
גהר דנניד ונפיק אקרי עלמא דאתי דאתי דתיר ולא פסיק והאי הוא עונן דצדיקיא לזכאה
להאי עלמא דאתי דאשקן דתיר לגנתא ולא פסיק. עליה כתיב וכמוצא מים אשר לא
יכובו מימיו וההוא עלמא דאתי אברי בי"ד הה"ד ונהר יוצא מעדן להשקות את הגן י'
כליל תרין אתוון וד'. באגדת' דבי רב יבא סבא תנינן אמאי וד' כליל בי"ד אלא נשענא

דגנת' דא אקרי' ו' ואית נחא אחר' דאיהו ד' ומהאי ו' אשתקייא ד' (דאיהו ארבע') והיינו
 רוא דכתיב ונהר יוצא מעדן וכו'. סאן הוא עדן דא חכמה עלאה דא י' להשקות את הנ
 דא הוא ו' ומשם יפרד והיה לארבעה ראשים דא היא ד' וכל' כליל ביו"ד ובגין כך אקריאב
 לכלא . אב לאבהן שירות' דכלא (איקרי) בית' דכלא דכתיב בהכמה יבנה בית (מהאי יו"ד
 שירות' וסימא דכלא) דכתיב כלם בהכמה עשית באתריה לא אתגליי' ולא איתדע מדאתחבר
 באימ' אתרמיז באימ'. ובגין כך אימא כללא דכלא בה איתדע ובה אתרמיז . שירות' וסימ'
 דכלא (חכמה אקרי) דבה סתים כלא . כללא דכל' שמא קדיש' עד השת' רמיז' ולא
 אמין' כל אלין יומין . והאינ' מתגלפין סטרוין' כליל בהאי חכמה . ה' דא אימ' וקרינן
 בינה . ויה אלין תרין בגין דמתעטרין סאמ'. והא תנינן דבינה אתכליל מכל' יו"ד דמתחבר'
 באימ' ומפקין ב"ן . והיינו בינה א"ב וא"ס דאינון י"ה בן בגווייהו השתא אית לאסתכל' בינה
 ואקרי תבונה אמאי אקרי תבונה ולא בינה אלא תבונה אקרי בשעת' דינק' לתרין בגין ב"ן
 וב"ת דאינון ויה והה' שעת' אקרי תבונה דכלא כליל באלין אתון ב"ן וב"ת אינון ויה וכל'
 חד כלל' . והיינו תבונה . בספר' דרב המנונ' סבא אמר דשלמה מלכ' תקונ' קדמא דגלי'
 ואמר הנך יפה רעיתי מההוא דא . ותקונא תניינ' אקרי כלה דאיהו נוקב' דלתת' ואינון
 דאמרי דתרווייהו להאי נוקב' דלתת' אינון לאו הכי . דה"א קדמא לא אקרי כלה . וה"א
 בתראא אקרי כלה לומנין' דיעין' (לומנין סניאין) דהא ומנין סניאין אינון דדכור' לא אתחבר'
 עמה ואסתלק מינה בהה' זמנא כתיב ואל אשה בנת שומאתה לא תקרב . בשעת'
 דאתדכאת נוקב' ודכורא בעי לאתחבר' עמה כדן אקרי כלה . ככל"ה ממש אתי'
 (אבל) האי אימ' לא אפסיק רעות' דתרווייהו לעלמין' בחד נפקין בחד שריין .
 לא אפסוק דא מן דא ולא אסתלק דא מן דא . ובגין כך כתיב ונהר יוצא מעדן .
 יוצ' תדיר ולא אפסיק . הה"ר וכמוצא מיס אשר לא יכובו מימיו . ובגין כך כתיב רעיתי
 ברעותא דאחיה שריין . באחדות' שלימות' אבל הכא אקרי כלה . דכד אתא דכור'
 לאתחברא עמה היא כלה אידו אתי' ממש . ובגין כך תרי תקונין דנוקבי
 פריש שלמה . תקונא דקדמיתא סתימא בגין דאיהו סתימ'. ותקונ' תניינ' פריש
 יתיר ולא סתים כולי האי ולכתר תלי' כל שבה' בהה' דלעיל' דכתיב אחת היא לאמה ברה
 היא לילדתה ובגין דאיהו אימא מתעטר' בעטר' דכלה ורעותא דיו"ד לא אפסיק מנה
 לעלמין' אתיהוב ברשות' כל חירו דעבדן כל חירו דכלא כל חירו דהייבייא לרנכא לכלא
 דכתיב כי ביום הזה יכפר עליכם וכתוב וקדשתם את שנת החמשים שנה יובל היא מאי
 יובל כמה דאת אמר ועל יובל ישלה שרשיו . משום ההוא נהר דאתי ונגיד ונפיק ואתי
 תדיר ולא פסיק . כתיב כי אם לבינה תקר' לתבונה תתן קולך . כיון דאמר כי אם לבינה
 תקרא אמאי לתבונה אלא כלא כמה דאמינ'. הי מנייהו עלאה בינה עלאה מתבונ'
 בינה אב ואם זבן . י"ה אב ואם . זבן בגווייהו . תבונה כלא כללא דנבן בן ובת
 ו"ה . ולא אשתכח אב ואם אלא באימא . דאימא ודאי (ס"א אלא בבינה . ובתבונה
 ודאי אימא) רביעי' עלייהו ולא אתגליי' . אשתכח דכלל' דתריין בגין אקרי תבונה . וכלל' דאב
 ואם זבן אקרי בינה . וכד בעי לאכללא כלא בהאי אתכליל' בהאי אב ואם זבן אקרון חכמה
 בינה דעת . בגין דהאי בן נטיל סימנין דאבוי ואמיה אקרי דעת דהו' סהדות' דתרווייהו .
 והאי בן אקרי בוכ' דכתיב בני בכורי ישראל . ובגין דאקרי בוכ' נטיל תרין חולקין . וכד
 אתרבי בעטרוי נטיל תלת חולקין . ובין כך ובין כך תרין חולקין ותלת חולקין כלא חד
 מלה . והאי והאי הכי (ס"א חד) הוי ירות' דאבוי וחמך ירית . מאי ירות' דא אחסנת' דאבוי
 ואימיה ותרין עטרין דהוו נניזין בגווייהו ואחתינו לבן דא . ומסטר' דאבוי הוה נניז בגווייהו
 חד עטר' דאקרי חסד . ומסטר' דאימ' חד עטר' דאקרי נבורה . וכלהו מתעטרין ברישיה
 ואחיד לון וכד נהרין אלון אב ואם עליה כלהו אקרון תפילין דריש' וכלא נטיל בן דא
 חרית כלא ואתפשט בכל גופ' . והאי בן יחיב לכרת' . וכרת' מניה אתון ועכ"פ מכאן ברא
 ירית ולא ברת' . ברא ירית לאבוי ולאמיה ולא ברת' . ומניה אתון ברת' דכתיב ומוזן
 לכלא ביה . ואי תימא כל האי והאי אקרון צדיק וצדק בחד אינון וחד כללא הני אב ואם
 גילול' ומתחברן דא ברא . יאב שמיר יתיר . וכלא אחיד מעתיק קדיש' ותליא ממול' קדיש'
 יקיר'

ליל הושענא רבא

יקיר' דכל יקירין. ואלין אב ואם מתקנין ביתא כמה דאמינ' דכתיב בחכמה יבנה בית וכתבונה
תכונן וברעת חדרים ימלא כל הון יקר ונעים וכתיב כי נעים כי תשמרום בבטח. (הני
וכלא דכל כמה דאמינ' ותלין ממול' קדיש' יקיר') א"ר שמעון בארד' לא נליג' כלא.
וכל הני מלין סמידין בלכא הווי עד השת' ובעיני' לאטמר' לון לעלמ' דאתי משום דתמן
שאלתא שאיל' לנא כמה דכתיב והיה אמונת עתך חוסן ישועות חכמת ודעת וגו'. והכמה
בעיני מיני. והשת' רעות' דקב"ה בהאי. הא כלא כסופ' איעול קמי פלטריו כתיב כי אל
דעות יי' דעות ודאי. הוא הדעת ברעת כל פלטריו אתמליין דכתיב וברעת חדרים ימלא
(ובנין כך) דעת אחר' לא אתגלי' דהא טמיר' אדיל בנווי' ואתכליל ביה דעת נהיר במוחין
ואתפשט במוח' כלא (במות' בנופ' כלא כי אל דעות יי') בספר' דאגרתא תנינן כי אל
דעות יי' אל תקרי דעות אלא עדות. דהוא סהדות' דכלא סהדות' דתרין חולקין כד"א יקם
עדות בעקב. ואע"ג דהאי מלה אוקמה בספר' דצניעות' בנווי' אחר' תחם כאתריה שלים
הנא כלא שפיר וכלא הוי כד אסתי' מלה האי אב ואם כלתו בהו כלילין כלא בהו סתימן
ואינון סתימן ממול' קדיש' עתיק' דכל עתיקין. ביה סתימן. ביה כלילין. כלא הוא כלא הוי
בריך הוא בריך שמה לעלם לעלמי עלמין. כל מלין דאדרא איות וכלתו מלן קדישין
מלין הלא סטאן לימינ' ולשמאל' כלתו מלין דסתימין ואתגליין לאינון דעאלו ונפקו וכלא
הכי הוא. ועד השת' הווי מתכסיין אלין מלין דדחילי' לגלגה והשת' אתגליין ונלי קמי
(מלכא) עתיק' קדיש' דהא לא ליקר' דיליה דביתא אבא עבידנ' אלא בנין דלא איעול
בכסופ' קמי פלטריו עבידנ'. ועוד דהא חמינא דקב"ה וכל הני זכאין קשום דהכי משתכח
כלתו מסתכמין על ידי. דהא חמינ' דכלתו חדאין בהאי הלול' דילי' וכלתו זמינן בההו' עלמ'
בהלול' דילי' זכאה חולקי. אמר ר' אבא כד סיים מלה דא בוצינ' קדיש' בוצינ' עלאה ארים
ידוי ובכה וחייך בעא לגלגה מלה חדא אמר במלה דא אצטערנ' כל יומאי והשת' לא יהבין
לי רשות' אתתקף ויחביב ורחיש בשפוזתיה וסניד תלת זמינן ולא היה יכול בר נש לאסתכל'
באתריה כ"ש ביה. אמר פומא פומ' דוכית לכל האי לא אנגיבו מבועד. מבועד נפיק ולא
פסק עלך קרינן ונהר יוצא מעדן וכתיב וכמוצא מים אשר לא יכובו מימיו האידנ' אסתרני
עלי' דכל יומין דקאימנ' תאיבנ' למחמי יומא דא (נ"א רעות' לגלגה רוא דא) ולא סליק
ברעות' (נ"א ביד') בר האידנ' ההא בעטר' דא מתעטר האי יומ'. והשת' בעינא לגלגה
מלין קמיה דקב"ה דהא כלתו מתעטראן ברישי. והאי יומ' לא יתרחק למיעל לדוכתיה
ביומא אחר' דהא כל יומא דא ברשותי קיימא והשתא שרינ' לגלגה מלין בנין דלא ליעול
בכסופ' לעלמא דאתי. והא שרינ' אימ' כתיב צדק ומשפט מבין כסאך חסד ואמת יקרמו
פניך. מאן חכימי' יסתכל בהאי למחמי אורחוי (ס"א דיני') דקדיש' עלאה דינין דקשום דינין
דמתעטרין בכתרוי עלאיין. דהא אמינ' דכלתו בוצינין נהרין מבוצינ' עלאה טמיר' דכל טמירין
כלתו דרינין לאתגהר' (נ"א וכלתו אינון דרינין לאתגהר') ובההו' נהור' דבכל דרג' ודרג'
אתגליי' מה דמתגליי'. וכלתו נהורין אחידן נהור' דא בנהור' דא ונהור' דא בנהור' דא
יגדרין דא כדא ולא מתפרשן דא מן דא. נהור' דכל בוציני' ובוצינ' דאקרון תקוני מלכ'
בחד רגני' אסתלק וכלא בחד מלה אתעטר ולא מתפרש דא מן דא איהו ושמה חד הוא
נהור' דאתגליי' אקרי לבוש' דמלכ' נהור' דלגו לנו (בההו' נהור' הוא מה) נהור' סתימ'
וביה שריא ההוא דלא אתפרש ולא אתגל' וכלתו בוציני' וכלתו נהורין נהרין מעתיק' קדיש'
סתימ' הכל סתימין בוציני' עלאה. וכד מסתכלן כלתו נהורין דאחפשמן לא אשתכח בר
בוציני' עלאה דאטמר ולא אתגלי' באינון לבושיין דיקר לבושי קשום תקוני קשום בוציני'
קשום אשתכחו תרין בוצינין תקוני' דכורסייא דמלכ' ואקרון צדק ומשפט ואינון שירות'
ושלימות' בכל מהימנות' ובהני מתעטרין כל דינין לעילא ותתא וכלא סתימ' במשפט.
וצדק מהאי משפט אתון. ולומינין קרינן לה ומלכי צדק מלך שלם כד מתערין דינין ממשפט
כלתו רחמי כלתו בשלימו. דהיא מבסס' להאי צדק ודינין מתתקנין וכלתו נתתן לעלמא
בשלימו ברחמי וכדין (אקרי) שעת' דמתחברן דכר ונוקב' וכל עלמין כלתו ברחמי ובחרות'
וכד

יכר אמינאו חובי' עלמא ואסתאכת מקדש' ודבור' אתרחק מן גוקב' ותיוא חקיס' שריא
 לאתערא. וזו לעלמ' דמתון בההו' ומנ' מהאי צדק. כמה חבילי סריקין מתעיון בעלמא
 כמה זכאין מסתלקין מעלמ' וכל כך למה בנין דאתרחק דבור' מן גוקב' ומשפט לא קרב
 בצדק דא. ועל האי כתיב ויש נספה ברא משפט דמשפט אתרחק מהאי צדק ולא אתחסמ'
 וצדק ינקא מאתר אחרא ועיד אמר שלמה מלכא אתהכל ראיית' בימי חבילי' יש צדק אובד
 בצדקו וגו' הכל דא הכל דא הכל דא מהבלים דלעיל' דאיקרין אפי' מלב' ודא איהו
 מלכות' קדיש' דכד היא מתערא בדנינו כתיב ויש צדק אובד בצדקו. מ"ט משום דמשפט
 אתרחק מצדק ובג"כ אקרי' ויש נספה בלא משפט. ת"ח כד אשתכח וכאה עלאה בעלמ'
 רחימא רב' אפילו כד אתער צדק בלחודוי וכל עלמ' לאשתובא בניניה. וקב"ה בעי
 ביקריה ולא מסתפי מן דינא וכד הווא וכאה לא קיימ' בקיומיה מסתפי אפי' ממשפט ולא
 יכול למיקם ביה כ"ש בצדק. דוד מלכ' בקרמית' אמר בחגני' יי' ונסני דהא אנא לא
 מסתפינא מכל דינין אפילו מהאי צדק וכ"ש דאחידנא ביה מה כתיב אני בצדק אחזה
 פניך בצדק ודאי. לא מסתפינ' למיקם בדנינו בתר דהב אפירו ממשפט מסתפי דכתיב
 ואל תבא במשפט את עבדך. ת"ח כד מתבסמא האי צדק ממשפט כדון אקרי צדקה
 ועלמ' מתבסמא בחסד ואתמלייא מניה דכתיב אוהב צדקה ומשפט חסד יי' מלאה הארץ
 אסהדנא עלי דכל יומאי הוינא מצטער על עלמ' דלא יענע בדנינו דצדק ולא יוקיד עלמ'
 בשלהוביו כמה דכתיב אכלה ומתתה פיה. מכאן ולהלאה כפום כל חד כפום בירא עמק'
 והא בדרא דא אית ביה זכאין וזעירין אינון דיקומון לאננא על עלמא ועל עלנא מארבעה
 ויוין. (ס"א על עלמא ועלנא בעייף) ע"כ אחידון מלי דא ברא ומתפרשן מלין דסתימן
 בעתיק' קדיש' סתימ' דכל סתימן והך אחידון אלין כאלין מכאן ולהלאה מלין דזעיר
 אנפין אינון דלא אתגליין באדרא. אינון דהוו סתימן בלבאי. ותמן לא אחקנו עד כאן
 סתימן מלין. השתא אתתקנו אתגליין וכלהו מלין סתימן וברירין כלהו. וכאה חולקין
 ואינון דירתו ירות' דא דכתיב אשרי העם שככה לו וגו' האי דאוקימנא אב ואם. בעתיק'
 אחידון בתקוני הכי הוא. דהא ממוח' סתימאה דכל סתימן תליין (ג"א נפקין) ומתאחדן
 ביה (ואע"ג דעתיק' קדיש' אתתקן בלחודוי) וכד יסתכלון (בכלל) מלי. בלא הוא עתיקא
 בלחודוי הוא הוי והוא יאה. וכל הני תקונין ביה (אחידון ביה סתימן לא מתפרשן מניה.
 מוח' סתימאה לא אתגליין' ולא תלייא ביה) א"ב וא"ס מהאי מוח' נפקו אתכלילי' במולא
 וביה תליין וביה אחידון. זעיר אנפין בעתיק' קדיש' תלייא ואחיד' והא אוקימנא מלי באדרא
 זכאה חולקיה דמאן דעאל ונפק וינרע אורחין דלא יסטי לימינ' ולשמאל'. ומאן דלא עאל
 ונפק טב ליה דלא אברי. וכתיב כי ישרים דרכי יי'. אמר ר' שמעון מסתכל הוינא כל
 יומ' בהאי קרא דכתיב ביי' תתהלל נפשי ישמעו עניים וישמחו והאידינ' אתקיים קרא בלא
 ביי' תתהלל נפשי ודאי דהא ישמתי ביה אחידא ביה להט' ביה אתדבקת ואישתדלת
 ובאישתדלותא דא הסתלק לאתרהא ישמעו עניים וישמחו כל הני צדיקיי' וכל בני מתיבת'
 קדיש' וזכאין דאתיין השת' עם קב"ה כלהו שמעין מלי והדאן בנין כך גדלו ליי' אתי
 ונרוממה שמו יהדיו פתח ואמר כתיב ואלה המלכים אשר מלכו בארץ אדום הה' כי הנה
 המלכים נועדו עברו יחדיו נועדו כאן אתר בארץ אדום באתר דדיין מתאחדין תמן עברו
 יחדיו דכתיב וימת וימלוך תחתיו. המה ראו כן תמהו נבהלו נחפזו דלא אתקיימו באתרייהו
 בנין דתקונין דמלכ' לא אתקנו וקרת' קדיש' ושוורוי לא אודמנו. דהא הוא דכתיב כאשר
 שמענו כן ראינו וגו' דהא כלהו לא אתקיימו והיא אתקיימת השת' בספר' דדבור' דשריית
 עמה. דהא הוא דכתיב וימלוך תחתיו הדר ושם עירו ושם אשתו מהטבאל בת מטרד
 בת מי זהב מי זהב ודאי כמה דאוקימנ' באדר'. (והא) בספר' דאגדת' דרב המנונ' סבא אתמר
 ימלוך תחתיו הדר. הדר ודאי כמה דאת אמר פרי עץ הדר. ושם אשתו מהטבאל כמה
 את אמר כפות תמרים וכתיב צדיק כתמר יפרח דאינו דכר ונוקבא האי אתקריאת בת
 מטרד בת ממהוא אתר דטרדין בלא לאתרבק' ואקרי אב וכתיב לא ידע אנוש ערכה ולא
 גמצי' בארץ החיים ד"א בת מאיס' דמסטרד' מתאחדין דינין דטרדין לכלא בת מי זהב

ליל הושענא רבא

דינקא בתרין אנפין דנהירא בתרין נוונין בחסד וכדינא. עד לא אברי עלמא לא הוא משניחין
אנפין באנפין. ובנין כך ערמין קרמאי אתחרבו ועלמין קרמאי כלא תקונא אתעבידו והתר
דלא היה בתיקון אקרי ויקין גיצוצין כהאי אומנא מרצפא (ס"א מרפחא). כד אכתש
במנ' דפרזל' אפין זיקין לכל עיבר ואינון ויקין דנפקין נפקין להישין ונהירין ורעבין לאלתר
ואלין אקרון עלמין קרמאי ובנין כך אתחרבו ולא אתקיימו עד דאתתקן עתיק קדישא
ונפיק אומנא (ד"א מאנא) לאומנותיה. ועל האי תנינא במתנית' דילן דגינצא אפיק ויקין
ביקין (נ"א דבוצינ' אפיק ויקין גיצוצין) לתלת מאה ועשרין עיבר ואינון ויקין עלמין קרמאי
אקרון ומיתו לאלתר. לבתר נפיק אומנ' לאומנותיה ואתתקן בדכר ונוקב' והני ויקין
דאתרעכו ומיתו השת' אתקיימו לא מבוצינ' דקרדינות' נפק גיצוצ' פשיש' תקיפ' דבטש
דאפיק ויקין עלמין קרמאי ומתערבי (ד"א ומתרכי) באורי' דכי' ואתבסשו דא בדא כד
אתהברו אב"א ואימ"א וההו' אב הוא מרוח' דגניו בעתיק וימין ביה אתגניו האי אורא
ואכליל לגיצוצ' דנפיק מבוצינ' דקרדינות' דגניו במעוי דאימ'. וכד אתהברו תרווייהו ואתכלילו
דא בדא נפיק גולגלת' חד תקיפ' ואתפשט בסטריו דא בסטר' דא ודא בסטר' דא כמה
דעתק' קדיש' תלת רישין אשתכחו בחד. כך כלא אודמן בתלת רישין כמה דאמינ'. כהאי
גולגלת' ד"א נשיף טלא מריש' חוור' (ואחיד ליה) וההו' טלא אתהו בתרי נווני. ומניה
מתון הקל' דתפוחין קדישין. ומהאי טלא דגולגלת' דא מהנין מנא לצדיקיי' לעלמ' דאתי.
וביה זמינן מתיי' לאהיאי. ולא אודמן מנא דנפל מהאי טלא בר ההו' זמנא בומנ' דאזול
וישרא במדבר' וון לחו עתיק' דכלא מהאי אתר. מה דלא אשתכח לבתר ההי' דגני
ממירא לכס להם מן השמים. כד"א ויתן לך האלהים מטל השמים וגי' האי כדהוא זמנא.
לזמנ' אחר' תנינן קשים מוונותיו של אדם קמי קב"ה והא במול' תליא במול' ודאי. וע"כ
בני חיי ומווני לאו בזכות' תליא מלת' אלא במול' תלי' מלתא וכלא תליין כהאי מול' כמה
דאוקימנ' תשעה אלפין רבוא עלמין נשלין וסמכין על האי גולגלת' והאי אורי' דנ"א
אתכליל בכל' כיון דהוא כליל מכל' וכלא אתכליל ביה אתפשטו אנפיו לתרין סטרין בתרי
נהורין כלילין דכלא. וכד אסתכלו אנפיו באנפין דעתיק' קדיש' כלא ארך אפיק אקיל
מאי ארך אפיק (אריך אפיק מעבי ליה) אלא הכי תנינן בנין דאריך אפיה לחייבא אב
אריך אפיק אסות' דאנפין דהא לא אשתכח אסות' בעלמ' אלא בומנ' דאשנהין אנפין
באנפין :

בהללא דגולגלת' נהירין תלת נהורין. ואי תימא תלת ארבע אינון כמה דאמינ' אחסנת'
דאבוי ואמיה ותרין גניוין דילהו דמתערין כלהו ברישיה ואינון תפלין דריש'
לבתר מתחברן בסטריו ונהרין ועאלין בתלת הללי דגולגלת' נפקין כל חד בסטריו
ומתפשטין בכל נופא ואלין מתחברין בתרי מוחי. ומוח' תליתאה כליל לון ואחיד (נ"א
ואינון תפלין דריש' ואלין מתחברן בתרי מוחי ומוחא תליתאה כליל לון ונהרין ועאלין
בתלת הללי דגולגלת' לבתר נפקין כל חד בסטריו ומתפשטין בכל נופא והאי מוחא
תליתאה אחיד) כהאי סטרא ובהאי סטר' ומתפשט בכל נופא ואתעביד מניה תרי נווני
כלילן כחד'. ומהאי נהיר אנפיו ואסחיד באבא ואימ' נווני דאנפיו והוא אקרי דעת בדעת
(ס"א כד"א כתיב כי אל דעות יי ונוי) בנין דאיהו בתרי נווני לו נתכנו עלילות. אבל
לעתיק קדיש' סתימאה לא נתכנו. מ"ט נתכנו להאי בנין דירית' תרין חולקין וכתיב
עם חסיד תרתחסד ונוי. והא בקשוט אוקימו חבריי' דכתיב ויגד יעקב לרהל כי אחי
אביה הוא ויגד הא אוקמוה דכלא רוא דחכמת' וכי בן רבקה הוא. בן רבקה ולא כתיב
בן יצחק רמו וכל' רמיו' בחכמתא ועל האי אקרי שלים בכל' וביה ארתחו מהימנות' ובני'כ
כתי' ויגד יעקב ולא כתיב ויאמר. הני נווני. כמה דנהרין בעטר' דריש' ועאלין בתללי
דגולגלתא. הכי מתפשטין בכל נופא ונופא ארתאחיד בהו'. לעתיק קדישא סתימי לא
נתכנו ולא ייאן ליה דהא כלא בהו' אשרנבת הידו לכל' חיים לכלא לא תליין ביה דינא
אבל כהאי לו נתכנו עלילות ודאי :

בגולגלתא דרישא תליין כל אינון רבוון ואלפין מקוצין דשערין דאינון אוכמן.
ומסתבכין

ומסתכנין דא ברא אחידן דא ברא דאחידן בנתירו עלאה דמתעשר ברוש' מאב וסמח' דאתנהיד מאבא לבתר נפקין נימין על גימין מנהירו דמתעשר ברושיה מאמי' ומשאר מתי. וכלהו אחידן ומסתכנין באינון שערי דאחידן מאבא. בנין דאינון מתערבין דא ברא ומסתכנין דא ברא וכלהו מוהי אחידן בנוגלת' במוחא עלאה. וכלהו משיכין אתמשכן מתלת חללי דמוה' אחידן כמותי מתערבין דא ברא בכריא במסאבא. בכל אינון מעמין רוקן סתמן ומתנליין. ובנ"כ כלהו מוהי רמזיו באנכי יי אלהיך וכו' במה דנהרין בעשר' דרישא ועאלין בחללי דנוגלת'. כל אינון קוצין אוכמין חפין ותליון לסטר' דאודנן. והא אוקימנ' -בנ"כ כתיב הסה יי אונך ושמע. מבאן אוקימנ' מאן דבעי דירכין מלכא אודנ' לקבליה יסלסל ברושיה דמלכ' ויפנה שערי מעל אודנו וישמע ליה מלכא בכל מה דבעי.

בפלגותא דשערי מתאחד' חד אורה' באורה' דעתיק' יומין ומתפרשן מניה כל ארחי דפקודי אוריית' (ואתמנן עלייהו) כל מאריהון דיבב' וילל' תליון בכל קוצא וקוצ' ואינון מפרשין רשתא לחיובא ולא ידעין אינון ארחין ההיך דרך רשעים ב'אפלה וכל אליון תליון בקוצין תקיפין ובנ"כ נלהו תקיפין ואוקימנ' באינון שעיעין אתאחדן מאריהון דמתקלא (ס'א דרהימות') דכתיב כל ארחות יי חסד ואמת. וכל כך בנין דמשכין ממוחין סתימין דרהיט דמוה' ובנ"כ משתכחי כל חד כפום אורחיו מהד מוחא באינון קוצין שעיעין אתמשכן מאריהון דמתקל' דכתיב כל ארחות יי חסד ואמת. ממוה' תנינ' באינון קוצין קיפין אתמשכן ותליון מאריהון דיבבא וילל'. דכתיב בהו דרך רשעים באפלה לא ידעו במה יכשלו מאי קא מיירו. אלא לא ידעו כלומר לא ידעין ולא בעאן למנדע במה יכשלו אל רקיו במה אלא באומא יכשלו באינון דמתאחדן בסטר' דאימ' מאי סטר' דאימ'. נכורה תקיפ' מינה מתאחדן מאריהון דיבב' וילל'. ממוחא תליתאה באינון קוצין דאינון באמצעות' ארמשכן ותליון מאריהון דמארין (דאמרין) ואקרן אפין נהודין ולא נהודין. ובהני בתיב פלס מענד רגלך. וכלא אשתכח באינון קוצין ושערי דריש':

מצחא דנוגלת' מצח' לאתפקרא (ס'א לאתעקרא) חיבי' על עובדיהון. וכד האי מצח' אתנלייא. מתערוך מאריהון דדינן לאינון דלא מתכספין בעובדיהון האי מצחא סומק' כוורא. ובשעת' דאתנלייא מצחא דעתיק' בהאי מצחא אתהדרת חוורא כחלנא. וההיא שעת' עת רצון אקרי לכלא. בספר' דאגדת' דבי רב ייבא סבא אמר מצח זכי מצח מצח' דעתיק' ואי לאו. אשרי ח' בין תרין אתון כד'א ומחץ פאתי מואב ואוקימנ' דאקרי נצה באתון רצופין. וכמה נצחים הוו ואע"ג דנצה אחר' (כאתר') נוצת אחר' אסתלק ואית נצחים אחרנין דמתפשטין בכל גופא. בנין דבשבת' בשעת' דעלות' דמנחה בנין דלא יתעד דינן גליא עתיק' קריש' מצח' דיליה. וכל דינן אתכספין ואשתככו ולא אתעבידו בהאי מצח' דתליון כ"ד בתי דינן לכל אינון דחציפין בעובדיהון כמה דכתיב ואמרו איכה ידע אל ויש דעה בעליון. והא עשרים אינון. ד' למה לקבליהון דד' מיתור' בית דינא דלתת' דתליון מלעיל'. ואשתארו עשרין ובנ"כ לא מענישין בי דינא עלאה עד דישלים (נ"א עשרין) וסלק' לך' שנין לקבליהון לך' בתי דינא. כמתנית' סתימאה דילן תנינן לקבליהון דכ"ד ספרים דאתכלילן באורייתא:

עיינין דריש' אינון עיינין דלא מסתמין מניהו חיביא עיינין הניימין ולא נימין ובנ"כ אקרו עינו כיונים מאי יונים כד"א ולא תונו איש את עמיתו. וע"ד כתיב ויאמרן לא ידאה יה וכו'. וכתוב הנוטע און הלא ישמע וכו'. תקוני' דעל עינא שערי דמתשערו בשעור' שלים סאינון שערין תליון אלף ו' מאה מארי דאשנחות' לאנח' קרבא. וכדן קיימי בן רבנא משהו משולשליהון ומתפקהין עיינין. כסורת' דעל עיינין נבינין מתאחדן בהו. ואלף רבון תתוי רביסאי דריסין אתאחדן בהו ואינון אקרן כסות' דעיינין. וכל אינון דאקרן עיני יי לא ייש תקחין ולא אתערון בר בומי' דאליון כסות' דנבינין מתפרשין אינון רתאי מעלאי ובשעת' מתפרשן נביני רתאי מעלאי ויהבין אחר לאשנח' מתפקהין עיינין ואתחוי כמאן דאתער ושינתיה. אסרתהו עיינין וחמי' רעיני פקיהא ואסתהן בחור' חיליה וכד אסתחין אתכספין מאריהון דדינן דישראל ובנ"כ כתיב עורה למה רישן יי הקיצה וכו' :

תל הושענא רבא

זרבע נונין אתחויין באינון עיינין מאינון נהירין ד' בתי דתפילי דנהרין ברהיטי מוהא ז
 דאקרון עיני ה' ואשנחות נפקי מגוון אוכמי דעיני כמה דאוקימנ' בארד' דכתיב
 על אבן אחת שבעה עינים. ואינון נונין מתלהטין בסטרייהו מסומק' נפקין אוהרנין מארי
 אשנחות' לדינ'. ואינון אקרון עיני " משוטטות בכד הארין. משוטטות ולא משוטט'
 בנין דכלהו דינא. מיווק' נפקין אוהרנין דקיימין לגלאה עובדין בין טב ובין ביש דכתיב
 כי עינו על דרכי איש. ואלין אקרון עיני " משוטטים. משוטטים ולא משוטטות בנין
 דאינון לתרין ספרין לטב לביש. מהור' נפקין כל אינון תמי כל אינון טבאן דמשתכחי
 בעלמא לאושבא להו לישראל. וכרין אסתחין (נ"א אסתרחן) כל אינון ג' נונין לדיחא
 עליהו אלין נונין מתערבין דא ברא ואתרבקן דא ברא כל חד אווין לחבריה מגווי דליה
 בר מחור' דכלהו כליין ביה כד אצטרך והוא חפי על כלא כל נונין דלתת' לא יכלין
 כל בני עלמ' לאסחר' לון חור' לאוכמ' לסומק' ולירוק' והכא באשנחות' חד כלהו
 אתאחרן ואסתחין בחורא. נבינו לא משתככיין בר כד בעיין נונין דחור' לאשנח' בנין
 דנבינין יהבין אתר לאשנח' לכלהו נוני. ואי אינון לא יהבין אתר לא יכלין לאשנח'
 ולאסתכל' נבינין לא קיימין ולא משתככיין שעת' חדא שלימות' אלא פתקין וסתמין.
 סתמין ופתחין משום עיני פקיה דקאי עליהו ועיד' כתיב והחיות רצוא ושוב והוא אוקימנ'
 כתיב עיניך תראנה ירושלים נוח שאנו וכתיב תמיד עיני " אלהיך בה מראשית השנה
 ונומר דהא ירושלם בעיא כן דכתיב צדק ילין בה וננין כך ירושלם ולא ציון דכתיב
 ציון במשפט תפדה ונומר דכלא רחמי. עיניך עיניך כתיב עינא דעתיקא קדישא
 סתמא דכלא השתא עיני " אלהיך בה לטב ולביש כמה דאתחוי (לסומקא ולירוקא
 והכא דאשנחות' חדא כלהו אסתהרין ואסתחין בחור' נביני לא משתכחי חד בעיין
 נונין לאשנחא) נביני לא אתקיימו בקומ' תדיר והתם עיניך תראנה ירושלם כלא
 לטב כלא ביהמי דכתיב וברחמים גדולים אקבצך תמיד עיני " אלהיך בה מראשית השנה
 מראשית חסר א' כתיב ולא ראשית בא' מאן היא ה"א דלתת' ולעיל' כתיב השליך משמים
 ארץ תפארת ישראל מאי טעמ' השליך משמים ארץ משום דכתיב אלביש שמם קריו'
 ועיינין דקדרות' בנוני' אוכמא אתהו מראשית השנה מאן אתר מסתכלין בירושלם אלין
 עיני " חור ופירש מרש' השנה דהוא דינא בלא א' ודינ' אתהחר כסמרהא אע"ג דלאו
 הוא דינא ממש. ועד אהרית שנה אהרית שנה ודאי דינ' אשתכח דהא כתיב צדק ילין בה
 דהיא אהרית השנה. ת"ח א' בלחורוי אקרי ראשון דכד באלף סתים וננין מה דלא אתידע
 כד אתחבר האי אלף נאתר אחר' אקרי ראשית ואי תימא דאתחבר' לא אלא אתגל' ביה
 ונהיר ליה וכרין אקרי ראשית ואפילו בהאי ראשית לא אשנח בירושלם דאלמלא הוה
 בהאי אתקיימת תדיר' אבל מראשית כתיב. ולעלמ' דאתי כתיב ראשון לציון הנה

הנס וגו' :

חוטמא דועיר אנפין תקווא דפרצופא. כל פרצופ' ביה אשתמודע. חוטמ' דא לא
 כחוטמ' דעתיק' קדישא סתימ' דכל סתימין. דחוטמ' דעתיקי היים דהיים (לכלל')
 דהא סתרין נוקבין נפקין רוחין דהיין לכלא. בהאי זעיר אנפין כתיב עלה עשן באפו ונו'.
 בהאי תננ' כל נוני (נ"א תרי נוני) אחידן ביה בכל נוני' ונוני' אחידן כמה מאריהו דדינ'
 קשיא. דאחידן בהווא תננא (ובנין כך) ולא מתכסמין כלהו אלא בתננא דמדבח' דלתת'.
 ועיד' כתיב וירח ה' את ריח הניחה מהו הניחה אתכסמות' דמארי דינא נחת רוח וירח ה'
 את ריח הניחה אתר ריח הקרבן לא כתיב אלא את ריח הניחה דכלהו נבוראן דאחידן
 בחוטמא וכל דאתאחרן בהו כלהו מתכסמן. וכמה נבוראן מתאחדן כחדא דכתיב מי ימלא
 נבורות " ישמע כל תהלתו. והאי חוטמא מהד נוקב' נפק אשא דאכל' כל שאר אשין
 סחד נוקב' רנני' והאי והאי אשתכך באשא ותננ' דמדבח' ואחגלי' האי עתיק' קדישא
 ואשתכך כלא היינו דאתמד ותהלתי אחטם לך. חוטמא דעתיקא קדישא אריך ומתפשט
 ואקרי ארך אפים והאי חוטמא זעיר. וכד רנני' שרי נפיק בבהילו ואתעביד דינא ומאן
 מעבב להאי חוטמא דעתיקא. וכלא כמה דאמינא באדרא ואתעריו הבריאי וכספריא דרב

המנונא

המנונא סבא אוקים הני תרי נוקבי . מחד תננ' ואשא . ומחד נינח' ורוח' טבא דאיה ביה
 'מינ' ושמאל' וכתיב וריח לו כלבנון . ובנוקב' כתיב וריח אפך כתפוחים ומה בנוקב' הכי
 כ"ש ביה ושפיר קאמר . ומה דאמר וירח יי' את ריח הניחח כברי ספרי חד
 נייחא דאתגלי' עתיק' קדישא סתימ' דכל סתימין דהאי הוא נינח' ואתבסמות' לכל' וחד
 אתבסמות' דלתת' בההו' תננ' ואשא דמדבח' ובנין דאיהו מתרין סטרין כתיב ניחח וכלא
 בועיר א:פין אתמר :

תרי אודנין למשמע טב וכיש ותרווייהו סלקין לחד דכתיב הטה יי' אונך ושמע אודנא
 לנו בנו דיליה תלי' ברשמינ עקימין בנין דיתעכב קלא לאעל' במוח' ויבתין ביה
 מוחא ולא בבהילו דכל מלה דהוי בבהילו לא הוה בתכמת' שלימת' . מאודנין אלין תליין
 כל מאריהון דנדפין דנטלין קלא מעלמ' וכלהו הכי אקרון אוני יי' דכתיב בהו כי עוף
 השמים יוליך את הקול ונו' כי עוף השמים יוליך את הקול האי קרא קשיא השת' מאי קול
 איכא הכא . דהא רישא דקר' כתיב גם במדעך מלך אל תקלל במדעך כתיב ובחדר
 משכבך ונו' מאי טעמא כי עוף השמים יוליך את הקול והא ליכא הכא קלא אלא דא
 כל מה דחשיב ב"ג וכל מה דרסיטכל בלבוי לא עביר מלה עד דאפיק ליה בשפוחתיה והו'
 לא אתכוון ביה וההיא מלה דאפיק מתבקע באויר' ואולא וסלק' ומסא בעלמ' ואתעב' ד'
 מניה קלא וההוא קלא נטלין ליה מארי דנדפין וסלקין ליה למלכ' ועייל באודניו הה'
 וישמע יי' את קול דבריכם וישמע יי' ויחר אפו . ובני"כ כל צלות' ובעות' דבעי ב"ג מקמ'
 קב"ה בעי לאפק' מלין בשפוחתיה דאי לא אפיק לון לאו צלותיה צלות' ולא בעות'
 בעותא . וכיון דמלין נפקין מתבקעין באויר' וסלקין ומסין ואתעבירו קלא ונטיל לון מאן
 דנטיל ואחיד לון לאתרי' (נ"א לכתרא) קדיש' ברישא דמלכא . מתלת חללי דמותי נטיל
 נטיל' לאודנין . וההוא אקרי נחל כרית כד"א נחל כרי' כלומר כרות' דאודנין . וקלא עייל
 בההוא עקימ' ואשתאב בההו' נהר' דההו' נטיסא . וכדין אתעכב תמן ואתבתין בין טב לביש
 הה"ד כי און מלין תבחן . ומ"ט און מלין תבחן משום דאתעכב קלא בההוא נהרא דנטיל'
 בעקימת' דאודנין ולא עייל בבהילו כנוס' וע"ד מ"ט חיד ישע' לאכול ישע' ויתבחן בין מתיק' למרירו
 בהאי נוקב' דאודנין תליין נוקבין אודנין נוקב' דעיינין . נוקב' דפוט' . נוקב' דחוטמ' . מההוא
 קלא דעייל בנוקב' דאודנין אי אצטריך עייל לנוקבי דעיינין ונכעדין דעין . מההוא קלא אי
 אצטריך . עייל לנוקב' דחוטמ' דפרדשק' ומפקי תננא ואשא מההוא קלא הה"ד וישמע יי'
 ויחר אפיו ותבער במ אש יי' ואי אצטריך עייל ההוא קלא לנוקבא דפוט' ומליל ונור מלין (נ"א
 גורין) מההוא קלא . כולא מההו' קלא דאודנין עייל בכל גופ' ואתרגיש מניה כול' תליא
 בהאי אודני' . וכאה מאן דנטיר מלוי ע"ד כתיב נצור לשונך מרע ושפתך מדבר מרמה .
 האי אודני' קרי ביה שמיעה . ובשמיע' אתכלילין אינון מוחי . חכמה אתכליל ביה דכתיב
 ונתת לעבדך לב שמוע . בינה כד"א דבר כי שומע עבדך כי שומעים אנחנו . ובהני תליין
 כלא) דעת כד"א שמע בני וקה אמר ומצותי תצפון אתך . הא כלא תליין באודנין בהאי
 אודני' תליין צלותין ובעותין ופקיח' דעיינין הה"ד הטה יי' אונך ושמע פקח עיניך וראה .
 הא כלא ביה תליא . בהאי אודני' תליין רויין עלאין דלא נפקין לבר . בנין כך היא עקימ'
 לנו ורוא דרוין סתימין ביה . ווי לההוא מנלה רויין ובנין דהאי אודנא כניש רויין ועקימות'
 דלנו נטיל לון . לא גלי רויין לאינון דעקימין בארתייהו אלא לאינון דלא עקימין . הה"ד
 סוד יי' ליראיו ובריתו לחודיעם דנטלי' ארחוי ונטילי' מלין . ואינון דעקימין בארתייהו נטילי'
 מלי' ועיילין לון בבהילו ולית בהו' אחר לאתעכבא וכל נוקבין אחרנין מתפתחין ביה עד
 דנפקין מלין בנוקבא דפומא ואלין אקרו חייבי דרא שנואי דקב"ה במתנית' דילין תנא .
 כאלו קטיל גוברין וכאלו פלה לעז' וכלא בחד קרא דכתיב לא תלך רכיל בעמך לא
 תעמיד על דם רעך אני יי' מאן דעבר על האי רישא דקר' כאילו עבר על כלא וכאה
 חולקיהון דצדיקיא דעלייהו כתיב ונאמן רוח מכסה דבר . נאמן רוח ודאי דהא רוחא
 דליהן מאתר עלאה קדישא אשתליף ובנין כך נאמן רוח אקרין וסימן דא אוקימנ' התוא
 דמנלה

ליל הושענא רבא

דמגלה חזן בידוע דנשמחיה לאו איהו מנופא דמלכא קדישא ובניכ לית ביה רוא ולא
מאתר דרוא הוא וכד יפוק נשמחיה לא אהרבק' בנוס' דמלכ' דהא לא אתריה הוא ווי
לההוא ב"ג ווי ליה ווי לנשמחיה. זכאה הולקהון דצדוקייא דמכסין רוין כל שכן רוין
עלאין דקבי"ח (רוין עלאין דמלכ' קדישא) עלייהו כתיב ועמך כלם צדיקים לעולם ירשו
ארץ --

אנפוי בתרין תקרובין דבוסמ' (כלהו) סהדות' על מה דאמינא דהא סהדות' בהו תליא .
ובכל' תליא סהדותא. אבל הני תקרובי דבוסמ' חוור' וסומקא . סהדותא לאבא
ואימא . סהדותא לאהסנ' דירית ואחיד לון . והא במתנית' דילן אוקימנ' כמה פרסי בין
חוור' לסומקא . ואתכלילן ביה כהרא בסטר דחוורא . כד אתגהוד מן נהירו דחוור' לעתיק'
חפיא ההוא חוורא על סומקא . וכלא בנהירו אשתכח . וכדן כתיב יאר יי פניו אליך וכד
חיבינ' סניאין תליין דינין בעלמא אשתכחת סנירות' בכלא . (ס"א בעלמא) וסומק' אחפשט
באנפין וחפיון כל (נ"א) על חוורא . וכדן נקס) וכלא בהאי תליא . ובנין דא סהדותא הוא בכלא כמה
רע (בגדי קנאה כתיב בגדי גוסס) וכלא בהאי תליא . ובנין דא סהדותא הוא בכלא כמה
זכמה מארי תריסין מחפאן להני גוויי כד נהירין גוויי כל לעמין כללהו בחדו גומי' דנהיר
חוורא כלא אתחוי בההוא גוונא . וכד אתחוו בסומקא כלא הכי אתחוו בההוא גוונא
באלין תקרובין דבוסמ' . שארי דיקנא לאתקווא מרישא דאודנין . ונחית וסליק בתקרובת'
דבוסמא :

שערין אוקמינ' דיינא בתקנא יאה שפיר . כנבר תקיף שפיר משח' דרבות דייקנא
עלאה דעתיקא בהאי דיקנא דועיר אנפין אתחוי ונהיך שפירו דהאי דיקנא . במ'
תקונין אשתכח . וכד משחא דרבות דתלת עשר נביעין דדיקנא דעתיקא קדישא נהיר בהאי
דיקנא אשתכחו כ"ב תקונין . וכדן מתברכינ כללהו . וישראל סבא מתברכא בהאי . וסימן
כך יברך ישראל . כל תקונין דדיקנא דא אוקימנא באדרא קדישא דכלהו מתיקונין דעתיק'
קדישא אתקנו . והכא בעינא לנלאה מה דלא אתגלי תמן בנין למיעל בלא כסופ' . (הא
כל תקונין דדיקנא אוקימנא דכלהו מתקנין דדיקנ' עתיק' קדיש' אוקימנ' באדרא קדישא)
שחא אינון מ' אקרין . תקני' קדמאה נפק ההוא ניצוצ' נצינא דקרדינות' ובמש בתחות
שערא דרישא מתחוי קוצין דעל אודנין ונחית מקמי פתחא דאודנין עד רישא דפומא דא
תקני' דא מעתיקא קדישא לא אשתכח . אלא כד נגיד מולא דעתיקא קדישא . ותליא
מניה ההוא מבוועא עאלת ונפקת ואתאחד דא ברא ואתעביד' חד תקני' . וכד אצטרך סלקא
אימא . וניצוצא עאלת ונפקת ואתאחד דא ברא ואתעביד' חד תקני' . והוא חוור' נקיש
דא על דא ואתכסיא חד מקמי חד . ובניכ כלא אצטרך . חד למעבד נוקמין וחד לרהמ'
ועל האי תאיב להאי דיקנא דוד מלכא כמה דאוקימנ' . והאי דיקנ' מ' תקונין אשתכחו .
שחא רבוון דתליין בהו ומתפשטין בכל גופא ואלין שחא דתליין תליין בשערי דתחות
תקרוב' דבוסמין . תלת מהאי סטרא ותלת מהאי סטרא ובקירות' דדיקנ' תליין ג' אהרנין
חד לעילא בשפון ותרין באינון שערי דתליין עד טבורא . וכל הני שחא נ' מבאן ונ'
מבאן אתמשכאן ותליין כללהו באינון שערי דתליין ומתפשטין בכל גופא . ובנין דהני תלתא
אינון ביקרו דדיקנא יתיר מכללהו כתיב בהו שמא קדישא . דכתיב מן המצר קראתי יה .
י"ל ולא אירא . והא דאוקימנא באדר' מן המצר קראתי יה מאתר דשרי דיקנ' לאתפשט'
דהוא אתר דתיק שפיר הוא ובספר' דאגרת' דבי רב יבא סבא הכי אמר
ואוקים דשירותא דדיקנא סחסד עלאה דכתיב לך יי הגדולה והגבורה והתפארת ונומר .
זכלא הוא והכי שארי . ותשעה אתמשכן ותליין בדיקנ' . ומקמי אודנין הכי שארי וקוימ'
לא מתקיימין אלא באתר אחרא כמה דאוקימנ' וכד אצטרך עלמא לרהמי אתגליי' מלא
קדישא וכל הני תקונין דבדיקנ' יקרא דועיר אנפין כללהו רחמי משתכחי . וכד אצטרך
לדינא מתחויא דינא וכדן עבדין נוקמין לשנאייהון דישאל לאינון דעקין להו . כל יקרו
דיקנ' באינון שערי דתליין אינהו משום דכל' בהאי תליין . כל הני שערי דדיקנ' דועיר אנפ'
כללהו

כלהו קשישין תקיפין משום דכלהו אכפין לדינין בשעת' דמולא קדישא אחגלי ובה בעא
לאגהא קרבא בהאי דיקי' אתהו כנבר תקף מארי גזוק קרבויה ופדין מהיש מאן דמיים
ואגליש מאן דאגליש. הני ט' תקונין אמרן משה זמנא תנינא בשעתא דאצטרך לאהדרא
לון כללה רחמי. דאע"ג דתליסר תקונין לא אמרן. השתא בכונן' תלייא מלחא דהא לא
"יעול בהני תקונין לאדכרא אלא במול' אתכוון ואדכר ליה הה"ד ועתה וגדל נא כח יי' מאן
כח יי' הוא דאקרי מול' קדיש' סתימ' דכל סתימין. דחיל' דא ונתירו דא ממול' תלי. כיון
דאמר משה דא ואדכר דא ואתכוון ביה אמר הני ט' תקונין דתליין בועיר אנפין. בנין
דינהירו כללה ולא ישתכח דינא. וע"ד כלא במול' תלי. האידיקני' כד שראן שערי' לאתערב'
(ג"א לאתארכא) אתהו כנבר תקף כניבר מארי נצח קרבין. בהאי דיקי' נגיד משה דרבות
מעתיק' סתימא כד"א כשמן הטוב על הראש יורד על הזקן זקן אהרן אלין שערין לא
ספין על שפון. ושפון כללה סומקין כוורד' דכתיב שפנתיו שושנים. שפון מרחשן גבורה.
מרחשן חכמא' באינון שפון תליין טב וכיש חיי ומוחא. מאלין שפון תליין מאריהון
דאתערות' דכד מרחשין אלין שפון מתערין כלא למגור מארי דינא בכל בתי דינין (דמזרחון
בהון. ובניס' אקרון עירין דכתיב בגור' עירין פתגמ' ובמימר וגו'. מאי עיר בספר' דאגתא
כד"א ויהי ערך דמתערין דינין לאינון דלא אתרחמון לעיל' בניס' מתערין אלין דאינון מארי
דכבו דכלהו ועכ"ד שתי' נווני ברהמי דיני' וע"ד אקרון עיר וקדיש דיני' ורחמי ובאלין שפון
אתהו פומא כד אתפתח. רוחא דנפיק מן פומא ביה מתלבשין כמה אלף ורובין וכד אתפשט
מתלבשין ביה נביאן מהימני וכלהו פה יי' אקרון. כד מלין נפקין מן פומ' ומתרחשין בשפון
מתנהרין לכלהו תמני סרי' אלפין עלמין עד דמתקשרין כללהו כהד' בתמיסר אורהן ושבילין
דאשתמודען וכלא מחכאן לפומ' דא פדא בלישן ממלל מרברכן בקומר' ומהר' בעוטר'
וע"ד כתי' חכו ממתק' ומתק' ודאי מאי חכו כד"א וחדן ישעם לאכול. וכלו חממדיס אש
ומים. אשא ומיאי מתקנין ויאן כצייוריה דהא נווני מתחברן כהדא. חכו באתון רשימין דמתגלפן
בעטריו גלידין אהה"ע בגרון א' דטרוד מלכין. ומהעדא מלכין ומהקם מלכין ה' דטרוד ונחית
וסליק ועמיר כביש באש' נגוד ברוח. ה' ינוק' דאימ' סטיר לנוקב' אתפשט לנוקב' רבא ותיאובת'
דקרתא קדיש' דמתקשרי' אתרין דא בדא כד"א הר המור נבעת הלבונה ע' שהור' דטיפס' גליפ'
בשיפסא רהישין דענפין מתאהדן לסטריו לרוחין גליפין והא בריו דאתון דשלמה מלכ'
אתעטרו אלין אתון דא בדא. ניכין כהד' כד"א וחדן ישעם לאכול האכל תפל ממלי
מלח וגו'. וכתיב והיה מעשה הצדק' שלום הנחמד' מוזה ומפן רב ומתוקי' וגו'. מתוקים
דגאי. דוד מלכ' אמר גם עבדך נוהר בהם וגו' אסהדני עלי דכל יומאי אודהרני בהו דלא
לאטעו בהו בר יומא עד דעשרני' עשרי מלכ' במערתא וחמינא דאשא מתלהטא אפותיה
דמירוני' (ג"א דמערת') ואודעוניה מההוא יומא אודהרני' בדעתאי בהו ולא שביקני' לון כל
יומאי. וכאה חולקיה מאן דאודהר במתיקא דמלכ'. ופעים בהו כדקאזי על דא כתי' טעמו
הדאו כי טוב יי' וגו' וכתי' לכן לחמו בלחמי וגו' אתפשט דכורא בדעת' ואתמליין אכסדרין
וארדין מרישא דגולגלתא שרי' ואתפשט בכל נופא מחדוי ודרועוי ובכלא. מאחורוי אתדבק
ניצוצא דרביצני' דקרדינות' ולהטא ואפיק גולגלתא דהא סתימ' מכל סטריו ונהירו (ס"א
ונחיתו) דתרי מחי גליפן בה ואתרבק' בסטריו דרכור' בנין כך אתקרי יונתו תמתי אל
תקרי תמתי אלא תאומתי ודאי. שערי' דנוקב' כלילן ביה נווני (ס"א נווני בנו נווני)
כדכתיב ודלת ראשך כארמנן אתקשר גבורה כחמש גבוראן ואתפשטת נוקבא כסטרוא
ואתרבכת בסטריו דרכור' עד דאתפרש' מסטריו ואתיאה לאתחבר' עמה אפין באפין. וכד
מתחברין סתחווין חד נופא מע' מהב' אוליפני' דכר בלהודוי אתחוי פלן נופא וכלהו רחמי
כך נוקב' וכד מתחברן כהדא אתחוי כלא חד נופא ממש. והכי הוא. און הכא כד דכר
מתחבר בנוקב' כלא הוא חד נופא ועלמין כללהו בחדו דהא כללה מנופא שלימ'
אתברכן. והיינו רוא על כן ברך יי' את יום השבת ויקדשהו דהא אשתכח כלא בחד
נופא שלימ' דהא מסרוניתא אתרבקא במלכא ואשתכח נופא חד ועל כן ברכאן
זשתכחין בהאי יומא ומהכא מאן דלא אשתכח דכר ונוקבא אקרי מלך נופא. ולית
דכתי' שריא במלה פנימי' וחסירה אלא באתר שלימ' במלה שלימ'. ולא בפלגות מלה

ליל הושענא רבא

ופלטת מלה לא אתקיים לעלמין ולא אתברכן לעלמין. נוי דנוקב' כלא מנוי דדמור'
הוא והא אוקימנא מלי ואשתמודען ביני חברייה מהאי נוקב' מתאחרן כל אינון דלחחא.
מנה ינקן ובה תבין היא אתקריאת אם לכלהו. כמה דאחר' אם לגופ' וכל נופא מנה (ס"א)
לנחא וכל נחא מנה) ינקא. כך האי אם לכלהו אחרנין דלתת'. כתיב אמור להכמה אחות'
את. אית חכמה ואת חכמה והאי נוקבא אחריי חכמה ועירא לגבי אחרא וע"ד
כתיב אחות לנו קטנה ושדים אין לה וכו'. דא בגלות' אתמטת דהא אחות לנו קטנה ודאי
קטנה אחת' אבל רברבא היא וסניאה היא דהא היא שלימו דנשל מכלא כמה דכתיב ודאי
הוסה ושדי כמגדלות ושדי דהא מליין אינון לינק' לכלא. כמגדלות דאינון גהרין רברכין
דנפקי מאימא עלאה תו אתפשט דכורא בימינ' ושמאלא בימתא דאחסנא. וכד נוני
אתחברו אקרי הפארת ואתתקן כל נופא ואתעביד אילנא רברכ' ותקפן שפיר ויאה תחותיה
תפלול חיות ברא ובענפוי ידורין עופי שמיא ומזין לכלא ביה דרועי ימינ' ושמאלא. בימינא
חיים וחסד בשמאל' מיתה ונבורה. מעוי אתתקן בדעת ואתמליין כל אכסרין ואדרין
כמה דאמינ' דכתיב וברעת הדרים ימלאו. תו אתפשט נופא בתרין שוקין ומתאחדן בינייהו
תרין כליין ותריין ביני דכור' דכל משה ורבות והיל' (דכור') דכל גופ' בהו אתכנש דכל
אתכנש ושריין כלא בפום אמה. ובג"כ אקרון צבאות (ס"א) דכל גופ' בהו
נצח הוד. תפאר' יוד'ר. נצח הוד. צבאות. ובג"כ יוד'ד צבאות. אמה דכור' סירמא (ב"א)
כסות' ככל נופא ואקרי יסוד ודא הוא דרג' דמכסס לנוקב' וכל תיאובתא דדמור' לגבי נוקב'
בהאי יסוד' עייל לנוקב' לאתר דאקרי ציון דהתם הוא אתר כסות' דנוקב' בבית דהם לאתחא.
ובגין כך יי' צבאות אקרי יסוד' כתיב כי בחר יי' בציון אוה למושבו לו כד אתפרשת מטרונת'
ואתחברת במלכ' אנפין באנפין במעלי שבת' אתעביד כלא חד גופ' וכדנין יתיב קודש' בריך
הוא בכורסיה ואקרי כלא שמא שלים שמא קדישא בריך' שמיא' לעלם ולעלמי עלמין.
כל אלן מלין סליקנא עד יומא דא דאתעטר בהו לעלמ' דאתי והשת' אתגליין הכא וכא
חולקי. האי מטרונת' כד אתחברת עם מלכ' כל עלמין מתברכן ואשתכחו בהדות' וכל'
כמה דכור' כליל בתלת' ושירות' בתלתא כך כלא הכי וסיומא דכל נופא הכי ומטרונת'
לא מתברכ' אלא בכלל' דתלתא אלן דאינון נצח הוד' יסוד ומתכסמ' ומתברכ' באתר דאקרי
קדש הקדשים דלתת' דכתיב כי שם צוה יי' את הברכה דהא תרין דרגין אינון לעיל' ותתא.
ובגין לית רשות' למיעל תמן בר כהנ' רבא דאתי מן סטר' דחסד בגין דלא עייל לכהוא
אתר דלעיל' אלא ההיא דאקרי חסד ועייל בקדש הקדשים ומתכסמ' נוקבא ומתברכ' האי
קדש הקדשים בנו לגו אתר דאקרי ציון. ציון וירושלם תרין דרגין אינון חד רחמי וחד רני.
ציון דכתיב ציון במשפט תפדה ירושלם דכתיב צדק ילין בה כמה דאוקימנא וכל תיא רני'
דכור' לגבי נוקבא הכא הוא וקרינון להו ברכה דמתמן נפקי ברכן לכלהו עלמין וכלהו
מתברכן האי אתר אקרי קדש וכל קדש' דכור' עיילין תמן בההוא דרגא דהמינא וכלהו
אתין מרישא עלאה דגולגלת' דכורא מפטר' דמוחי עלאי דשריין ביה ונגיד ההיא ברכה
בכל שייפו נופא עד אינון דאקרון צבאות וכל ההוא ננידו דאתנגיד מכל נופא מתכנשי תמן
וע"ד אקרון צבאות דכל צבאות דעלאין ותתאין תמן נפקין וההו' ננידו בתר דאתכנישי תמן שריין
ליה ובההוא יסוד קדיש' כלא הוור' בג"כ אקרי חסד וההו' חסד עייל לקדש הקדשים דכתיב כי שם
צוה יי' את הברכ' חיים עד העולם. א"ר אבא לא סיים בוציג' קדיש' למימד חיים עד דאשתכחו
מלוי אנא כתבנ' סברנ' למכתב טפי ולא שמענ' ולא וקיפנ' רישא דנהורא הוה סני ולא הוה
יכולנא לאסתכלא אדהכי אודעונעא שמענא קלא דאקרי ואמר ארך ימים ושנות חיים וכו'.
שמענא קלא אחרא חיים שאל ממך וכו'. כל ההוא יומא לא אפסיק אשא מן ביתא ולא
הוה מאן דמשי לנביה דלא יכולו דנהור' ואישא הוה בסתרניה. כל ההוא יומ' נמילנא על
ארעא ונעוינא. בתר דאוייל אשא המינא לבוציג' קדישא קדש הקדשים דאסתלק מן עלמא
אתעטף שכיב על ימיניה ואנפוי חייבין. קם רבי אלעזר בריה ונשל דיוו ונשיק לון ואנא
לחיכנא עפרא דתת' רגלוי. בעו חברייה למבכי ולא יכולו למכלא. שארי חברייה בכבתי.
ורבי אלעזר בריה נפיל תלת זמנין ולא יכול למפתח פומיה. לבתר פתח ואמר אבא אבא

תלת הוו. חד אתחורו. השתא תנוד היותא צפראן טאסין משחקען בנוקבאן דימא רבא
 וחברייא כלתו שתיין דמא. קס רבי חייא על רגלוי ואמר עד השתא בוצינא קדישא מסתכל
 (ס"א משתדל) עלן השתא לאו הוא עירן אלא לאשתדלא ביקריה. קס רבי אלעזר ורבי
 אבא נטלו ביה בטיקרא דסיקלא. מאן המא ערבוביא דחכרייא וכל ביתא הוה סליק ריהין
 סליקו ליה כפורייה. ולא אשתמש ביה אלא רבי אלעזר ורבי אבא. אתו טריקין ומארי
 תריסין דכפד צפורי וטרדי בהו והוו בני מרוניא צווחין בקטירין דחשיבו דלא יתקבר תמן.
 בתר דנפיק פורייא הוה סליק באוירא ואשא הוה להיש קמיה. שמעו קלא עולו ואתו
 ואתכנשו להלילא דרבי שמעון יבוא שלום ינחו על משכבתום. כד עאל למערתא שמעו
 קלא במערתא זה האיש מרעיש הארץ מרגיו ממלכות כמה פטרין ברקיעא משתכבין
 (ס"א משתכחין) ביומא דין בנינך דנא רשב"י דמאריה משתבח ביה בכל יומא. וכאז
 הולקיה לעילא ותתא כמה נניין עלאין מסתמן ליה עליה אתמר ואמא לך לקץ ותנוח
 ותעמוד לנורך לקץ הימין:

מדרש וזאת הברכה להושענא רבא

הלכה אדם מישראל שעבר לפני התיב וטעה כיצד הוא צריך לעשות כך שני חכמים
 העובר לפני התיב וטעה יעבור אחר תחתיו למדנו רבותינו אר"י בר הנינא טעה בשלשה
 ברכות הראשונות חוזר לתחילת מנון. רב הונ' אמר אם טעה בג' ברכות אמצעיות חוזר להאל
 הקדוש רב אמר אם טעה בג' אחרונות חוזר לתחילת מודים. ד"א העובר לפני התיב וטעה
 יעבור אחר תחתיו מנין הוא מתחיל הברכ' שמע' ומהיכן למדו מאבות העולם למה
 שלא היה אחד מתחיל אלא ממקום שפסק הכיורו. כיצד אברהם בירך את יצחק מנין דכתיב
 ייתן אברהם את כל אשר לו ליצחק ומה נתן לו ר' יהודה ור' נחמיה רבי יהודה אומ' כבודה
 נתן לו כענין שנ' וימכור את בכורתו ליעקב ר' נחמיה אמר ברכה נתן לו כענין שאמר ויתן
 לך האלהים עמד יצחק לברך את יעקב אמר ממקום שפסק אבא משם אני מתחיל אבא
 הפסיק ביהן אף אני מתחיל ביהן מנין שנ' ויתן לך האלהים ובמה חתם יצחק בקריאה
 שנא' ויקרא יצחק את ישראל אמר אני פותח אלא בואת שנא' ויקרא יעקב את ישראל אמר
 בקרייה שנא' ויקרא יעקב אל בניו. ובמה חתם בואת שנא' וזאת אשר דבר להם אביהם.
 עמד משה לברך את ישראל אמר אני פותח אלא בואת מנין ממה שקרינו בענין וזאת הברכה
 ד"א וזאת הברכה זהו שאמר הכתוב מי יעלה בהר יי' רבנן אמרי מדבר במשה מי יעלה בהר
 יי' זה משה שנאמר ומשה עלה אל האלהים ונ'. ומי יקום במקום קדשו זה משה מנין שנ'
 כי המקום אשר אתה עומד עליו אדמת קדש הוא. נקי כפים זה משה מנין שנא' לא חמור
 אחד מהם נשאתי ונ'. ובר לבב זה משה א"ר יצחק אפי' הדיוט אם אומר לחבירו כזה ננאי
 הואלו ומשה אמר למה יי' יתרה אפך בעמך אלא לכו ברור עליו שאינו חובע צורך עצמו אלא
 צורך של ישראל. יצחק לא נשא לשוא נפשו. זו נפשו של מצרי שלא נטלה על חנם אלא
 כדן עשה. ולא נשבע למרמה זה משה שנא' ויואל משה לשבת את האיש. ישא ברכה
 מאת יי' זה משה א"ר תנחומא אל תהי קורא בני ישא אלא ישיא ברכה לאחרים. וזאת
 הברכה זה שאמר הכתוב רבות בנות עשו חיל ואת עלית על כולנא מהו ואת עלית על כולנא
 מדבר במשה על שנתעלה יותר מן הכל כיצד אדם הראשון אומר למשה אני גדול ממך
 שנבראתי בצלמו של הקב"ה מנין שנא' ויברא אלהים את האדם בצלמו א"ל משה אני
 נתעליתי יותר ממך אתה כבוד שניתן לך נישל ממך שנא' ואדם ביקר כל ילין. אבל אני זיו
 הפנים שנתן לי הקב"ה עמי הוא מנין שנא' לא כהתה עינו ולא נס להח. ד"א נה אמר למשה
 אני גדול ממך שניצלתי מדור חמבול. א"ל משה אני נרעלתי יותר ממך אתה הצלת את
 עצמך ולא היה כך כח להציל את דורך אבל אני הצלתי את עצמי והצלתי את דורי כשנתחייב
 עליה בעגל מנין שנ' וינחם ה' על הרעה אשר דבר לעשות למה הדבר דומה
 דומת לשרי' ספינות שהיו ביס. והיו ברוזן שני קבר ניטון אחד הציל את
 עצמו ולא הציל את ספינתו ואחד הציל את עצמו ואת ספינתו למי היו מקלסין לא לאותו
 ושהציל את עצמו ואת ספינתו כך נה לא הציל אלא את עצמו אבל משה הציל את עצמו

ליל הושענא רבא

ואת דורו הו' ואת עליה על כולנה. ד"א אברהם אומר למשה אני גדול ממך שהייתי לעובדים ולשבים א"ל משה אני נתעליתי יותר ממך אתה היית ון בני אדם ערלים ואני הייתי ון בני אדם מהו"ל ולא עוד אלא אתה היית ון כיישוב ואני הייתי ון במדבר יצחק אמר למשה אני גדול ממך שפשטתי צוארי ע"ג המוכה וראיתי פני השכינה. א"ל משה אני נתעליתי יותר ממך שאתה ראית פני השכינה וכהו עיניך מנין דכתיב ויהי כי זקן יצחק ובחתיך עיניו. מראות מהו מראות. מראות בשכינה אבל אני הייתי מדבר עם השכינה פנים בפנים ולא כהו עיני מנין שנא' ומשה לא ידע כי קרן עור פניו. יעקב אמר למשה אני גדול ממך שנפגשתי עם המלאך ונצחתי אותו א"ל משה אתה נפגשת עם המלאך בפירכורין שלך ואני עליתי אצלך בפירכורין שלך והם מתיראין ממני מנין שנא' מלכי צבאות ירוהו וידרוך לפיכך אמר שלמה רבות בנות עשו חיל וגו'. אמר הקב"ה הואיל ונתעל' מן הכל הוא יברך את ישראל וזאת הברכה ד"א וזאת הברכה א"ר שמואל בר נחמן כיון שבא משה לברך את ישראל בא התורה והקב"ה לברך את ישראל וזאת הברכה זו התורה שנ' בה וזאת התורה אשר שם משה לפני בני ישראל אשר באת משה זה משה. איש האלהים זה הקב"ה שני' ה' איש מלחמה. וכל כך למה לקיים מה שנ' והחוש המשולש לא במהרה ינתק. ד"א וזאת הברכה א"ר תנחומא אם אלהים למה איש ואם איש למה אלהים אלא בשעה שהושלך ליאור של מצרים איש ובשעה שנתחבר לים אלהים. ד"א בשעה שברח מלפני פרעה איש ובשעה ששיקען אלהים. ד"א בשעה שעלה לרקיע איש. מהו איש לפני המלאכים שכולם איש ובשעה שירד מן הרקיע אלהים מנין שכתוב ויראו מגשת אליו. ד"א בשעה שעלה לרקיע אלהים כשם שאין המלאכים אוכלין ושוחין אף הוא לא אוכל ולא שותה מנין שנאמר ויהי שם עם ה' וגו' ד"א מהו אית האלהים. א"ר אבון מחציו ולמטה איש מחציו ולמעלה אלהים. מהו לפני מותו רבנן אמרו מה עשה משה נטל את מלאך המות והשליכו לפניו והיה מברך השבטים כל אחד וא' ברכתו. א"ר מאיר הלך מלאך המות אצל משה וא"ל הקב"ה שלחני אצלך שאתה מסתלק ביום הזה. א"ל משה לך מכן שאני מבקש לקלם להקב"ה מנין שכתוב לא אמות כי אחיות ואספר מעשי יה א"ל משה מה אתה מתנאה יש לו מי שיקלסוהו השמים והארץ מקלסין אותו בכל שעה שנא' השמים מספרים כבוד אל א"ל משה ואני משתק אותך ומקלס אותך שנא' האוינו השמים ואדברה וגו'. בא אצלו פעם שניה מה עשה משה הוכיר עליו שם הכפורש וברח שנא' כי שם ה' אקרא. כיון שבא אצלו פעם שלישיית אמר הואיל ומן השם הוא צריך אני לצדק עלי את הרין מנין שנא' הצור תמים. א"ר יצחק היתה נפשו של משה מתקשה לצאת והיה משה מסיה עם גפשו ואומר נפשי תאמר שביקש מלאך המות לשלוט עליך אמרה לו לא יעשה הקב"ה כן כי הלצת נפשי ממות ותאמר שראית אות' כוכין וככית עמהן אמרה לו את עיני מרמזה אמר לה ותאמר שבקשו לדחות אותך לגיהנם אמרה לו את רגלי מדהי אמר לה ולהיכן את עתידה להלך אמרה לי אתהלך לפני ה' בארצות החיים כיון ששמע משה כך נתן לה רשו' אמר לה שובי נפשי למנוחתי וגו'. א"ר אבין כיון שנסתלק התחתונים היו מקלסין אותו ואומרי' תורה צוה לנו משה והעליונים מקלסין אותו ואומרי' צדקת ה' עשה וגו'. והקב"ה מקלס אותו ולא קם נביא עוד בישראל כמשה. וזאת הברכה הלכה אדם מישראל שעלה לקרות אין מותר לו לקרות עד שלא יברך תחלה מברך ואח"כ קורא ומשה בשעה שזכה לקבל התורה תחלה בירך ואח"כ קרא א"ר אלעזר אי זו היא הברכה שבירך משה בתורה תחלה בא"אמ"ה אשר בחר בתורה והוא וקרישה ביעושה ולא אמר בעמליה ולא אמר בהוניה אלא בעושיה באלו שהן עושיין את דברי תורה בעושיה אדם אומר למדתי חכמה ולא למדתי תורה מה אעשה אני שם אמר הקב"ה לישראל חייכם כל החכמה וכל התורה ד"א קל הוא כל מי שמתיר' אותי ועושה ד"ת כל החכמה וכל התורה בלבד מנין שנא' ראשית חכמה יראת ה' שכל טוב לכל עושיהם. יראת ה' טהורה עומדת לעד יראת ה' היא חכמה וגו'. למה זכה משה שהקב"ה נתעסק עמו אלא בשעה שירד למצרים והגיע' נאולתן של ישראל וכל ישראל היו עסוקים בכסף זהב ומשה היה מטכב את העיר ויגע נ' ימים ונ' ליל' למצוא ארוננו של יוסף שלא היו יכולים לצאת ממצרים חוץ מיוסף למה שברך השביע להן בשבעה לפני מותו שנא' וייעבד יוסף את בני ישראל לאמר וגו'. משנתייע הרבה פנעה בו סגולה וראתה

ליל הושענא רבא

יט

משה שהיה עיף מן היגיעה אמרה לו אדוני משה למה אתה עיף אמר לה שלשה ימים
 ונ' לילות סבבתי את העיר למצוא ארזוני שר יוסף ואין אני מצוא אותו אמרה לו בא עמי
 ובראך היכן הוא הולכה אותו לנחל א"ל במקום הזה עשו ארון של ת"ק ככרים והשלכותו
 בתוך הנחל החרטומי והאשפי וכן אמרו לפרעה רצונך שלא תצא אומה זו מכאן לעול' העצמל'
 של יוסף אם לא ימצאו אותך עד עולם אינם יכולי לצאת מיד עמד משה על שפת הנחל
 ואמר יוסף יוסף אתה ידעת היאך השבעת לישראל פקוד פקוד אלהים אתכם תן כבוד
 לאלהי ישראל ואל תעכב נאולחן של ישראל מעשי יש לך בקש רחמי לפני בוראך ועלה
 מן התהומות מיד התהיל ארזוני של יוסף מפעפע ועולה מן התהומות כקנה אחד לקח אותו
 ושם אותו על כתפו והיה סובל אותו וכל ישראל אחריו וישראל היו סובלים את הכסף ואת
 הזהב שנשלו ממצרים. ומשה סובל ארזוני של יוסף אמר הקב"ה משה אתה אומר שדבר
 קטן עשית הייך החסד הזה שעשית גדול הוא ולא הישנחת לכסף ולזהב אני אעשה עמך
 החסד הזה ואתעסק עמך. בשעה שהגיע ימי משה לפטר מן העולם א"ל הקב"ה הן קרבו
 ימך אמר לפני רבש"ע אחר כל היגיעה הזו אתה אומר לי הן קרבו ימך לא אמות כי
 אחיה ואספר מעשי יי אמר לו אי אתה יכול כי זה כל האדם אמר משה רשבי"ע דבר אחד
 אני מבקש ממך לפני מותי שיבקעו כל השערים שבשמים ותהומות ויראו שאין וולתך
 מנין שנא' וידעת היום והשבות אל לבבך וגו'. א"ל הקב"ה את אמרת ואין עיד אף אני
 אומר ולא קם נביא עוד בישראל כמשה וגו'. לכל האותות והמופתים ולכל המורא הגדול
 אשר עשה משה לעיני כל ישראל. הן קרבו ימך למות א"ר איבו אמר משה רבש"ע בדבר
 שקילסתך בתוך ששים רבוא מקדשי שמך בו קנסת עלי מיתה שנא' הן קרבו ימך למות
 כל מרותיך מדה כנגד מדה. מדה רעה כנגד מדה טובה. מדה חסרה כנגד מדה שלימה.
 מדה צרה כנגד מדה רחבה. א"ל הקב"ה למשה אף זו מדה טובה היא שאמרת לי הן שנאמ'
 הנה אנכי שולח מלאך הן צדיק בארץ ישולם הנה אנכי שולח לך את אליה הנביא. וכשם
 שעלית אותי על ששים רבוא כך אני מעלה אותך לתעיד לבא בתוך המשים והמש
 רבוא צדיקים נמורים שנא' הן הן בני' הכי הוי. א"ר יוחנן י מיתות כתובות עליו על משה
 ואלו הן הן קרבו ימך למות. ומות בהר. כי אנכי מת. כי ידעתי אחרי מותי. אף כי
 אחרי מותי לפני מותי בן מאה ועשרים שנה במותו. וימת שם משה עבד ה'. ויהי אחרי
 מות משה. משה עבדי מה. מלמד שער י פעמים נגזר עליו שלא יכנס לארץ ישראל. ועדיין
 לא נחתם גזר דין הקשה עה שנגלה עליו ב"ד הגדול. א"ל נורה היא מלפני שלא תעבור
 שנא' כי לא תעבור את הירדן. ודבר זה היה קל בעינו של משה שאמר ישראל הטאו
 חטאות גדולות כמה פעמים וכיון שבקשתי עליהם רחמים מיד קבל ממני שנא' הרף ממני
 ואשמירם מה כתיב תמן ויחנס ה' על הרעה. אכנו בדבר ואורי'שנו מה כתיב תמן ויאמר
 ה' סלחתי וגו' אני שלא חטאתי מנעורי לא כל שכן כשאתפלל על עצמי שיקבל ממני
 וכיון שראו הקדוש ב"ה שקל הדבר בעינו של משה ואינו עומד בתפלה מיד קפץ
 ונשבע בשמו הגדול שלא יכנס לארץ ישראל שנא' לכן לא תביאו את העם הזה אף
 לכן אלא שבועה שנא' ולכן נשבעתי לבית עלי וכיון שראה משה שנחתם עליו גזר
 דין גזר עליו תענית וענ עונה קטנה ועמד בתוכה. ואמר איני זו מכאן עד שתבטל אותה
 מרה באותה שעה מה עשה משה לבש שק נתעטף שק ונתפלש באפר ועמד בתפלה
 ותתנוגים לפני הקב"ה עד שנודעונו שמים וארץ וסדרי בראשית ואמרו שמא הגיע צבנוי
 של הקב"ה להיש את עולמו יצתה בר קול ואמרה עדין לא הגיע צבנוי של הקב"ה
 לחדש עולמו אלא אשר בידו נפש כל חי ורוח כל בשר איש ואין איש אלא
 משה שנא' והאיש משה עניו מאד מכל האדם אשר על פני האדמה מה עשה הקב"ה
 באותה שעה הכריו בכל שער ושער של רקיע ורקיע בכל ב"ד שלא יקבלו תפלתו של
 משה ולא יעלו אותה לפניו מפני שנחתם עליו גזר דין אחריו א"ל שמא באותה שעה
 אכזרי'א'ל שמו באותה שעה קרא הקב"ה בבהלה למי' ואמר להם רדו בבהלה ונעלו
 כל שערי רקיע ורקיע שנבר קול התפלה כלפי מעל' מפני קול תפלתו של משה שהיתה
 תפלתו דומה לחרב שהיא קורע והותך ואינו מעכב' שהיה תפלתו מעין שם
 המפורש שלמה מן זוגנא"ל רב וסופר של בני מרום עד אותה שעה הוא אומר ואשמע

ליל הושענא רבא

אחרי קול רעש גדול כבוד ה' ממקומו ואין רעש אלא יע ואין גדול אלא משה
שנא' גם האיש משה גדול מאוד בארץ מצרים בעיני עבדי פרעה ובעיני העם. מה
ברוך כבוד ה' ממקומו. בשעה שראו נלגלי מרכב' ושרפי להבה שאמר הקב"ה לא תקבלו
תפלתו של משה ולא נשא פנים ולא נתן לו חיים ולא הכניסו לארץ ישראל אמרו ברוך כבוד
ה' ממקומו שאין לפניו משוא פנים לא לקמן ולא לגדול. ומנין שחתפלל משה באותו
הפעם המש מאו' והמשה עשר פעמים שנא' ואתהנן אל ה' בעת ההיא לאמר. ואתהנן בני
הכיהו. באותה שעה אמר משה לפני הקב"ה רבש"ע גלוי וידוע לפניך יגיעו וצערי שנצטערת
על ישראל עד שהיו מאמינים לשמך כמה צער נצטערת עליון במצות עד שקבעתי להן
תורה ומצות אמרתי כשראיתי בצרתך כך אראה בטובתך ועכשיו שהגיע טובתם של ישראל
אתה אומר לי לא תעבור את הירדן הזה הרי אתה עושה תורתך פלסתר רכתיב ביומי חתן
שכרו ולא תבוא עליו השמש כי עני הוא ואליו הוא נושא את נפשו ולא יקרא עליך אל ה'
יהיה כך חטא. זו הוא שילום עבודה של מ' שנה שעמלתי עד שהיו עם קדוש ונאמן שנא'
ויהודה עוד רד עם אל ועם קדושים נאמן מלאך סמאל הרשע ראש שבו ימות משה שארד
שעה היה מצפה מיתתו של משה ואומר מתי יגיע הקץ או הרגע שבו ימות משה שארד
ואטול נשמתו הימנו. ועליו אמר דוד צופה רשע לצדיק ומבקש להמיתו. אין לך רשע בכל
השטני' כולם כסמאל ואין לך צדיק בכל הנביאים כמשה שנא' ולא קם נביא עוד בישראל
כמשה אשר ידעו ה' פנים אל פנים. משל למה הדבר דומה לאדם שנודמו לסעוד' חתן
וכלה והיה אותו האיש מצפה ואומר מתי יגיע שמחתם ואשמח' בם כך היה סמאל הרשע
מצפה נשמתו של משה ואומר מתי יהיה מיכאל בוכה ואני ממלא פי שחוק עד שאמר לו
מיכאל מה רשע אני בוכה ואתה משחק אל השמחי אויבתי לי כי נפלתו קמתי כי אשב
בהשך ה' אור לי. כי נפלתו מפטירתו של משה קמתי מפרנסתו של יהושע בשעה שהפיל
ל'א מלכיו. כי אשב בהשך כחורבן בית ראשון ואחרון. ה' אור לי לימות המשיח עד כאן
עלתה למשה שעה אחת באות' שעה אמר משה לפני הקב"ה רבש"ע אם אין אתה מכניס
אותי לארץ ישראל הנח אותי בעוה"ז ואחיה ולא אמות איל הקב"ה למשה אם לא אמותך
בעוה"ז היאך אחיך לעוה"ב ולא עוד אלא שאתה עושה תורתו פלסתר שכתוב בתורתך על
דך ואין מידו מציל. אמר משה לפני הקב"ה רבש"ע אם אין אותי מכניס לארץ ישראל
הנח אותי כחית השדה שהן אוכלין עשבים ושותין מים וחיון ורואין את העולם כך תהא
נפשי כאחת מהן א"ל רב לך. אמר לפניו רבש"ע ואם לאו הנח אותי בעוה"ז כעוף זה שהוא
פירח בכל ה' רוחות העולם ומקטט מזונותיו ככר יום ולעת ערב חוזר לקינו כך תהא נפשי כאחת
מהן א"ל רב לך. מהו רב לך א"ל רב לך צאשד דברת כיון שראה משה שאין בריה יכולה להציל
מדרך המות כאוורתה שעה אמר הצור רמנים פעלו כי כל דרכיו משפט אל אמונה ואין
עול צדיק וישד הוא. מה עשה משה נטל ארת המנילה וכתב עריה שם המפורש וספר השיר
עדין לא מלא לכתוב עד שהגיע הרגע שבו ימות משה באותה שעה אמר הקב"ה לגבריאל
גבריאל צא והבא נשמתו של משה אמר לפניו רבש"ע מי שהוא שקול כנגד ששים רבוא
איך אני יכול לראות כמותו ומי שיש בו דברים אלו ואין אני יכול לעשות לו קצת. אח"כ א"ל
למיכאל צא והבא נשמתו של משה אמר לפניו רבש"ע אני הייתי לו רב והוא היה לי לתלמיד
ולא יכול אני לראות כמותו. אח"כ אמר לסמאל הרשע צא והבא נשמתו של משה מיד לבש
כעס והנה הרבו וגרעטשן אכוריו' והלך לקראתו של משה כיון שראה אותו שהוא
יושב וכורת שם המפורש וזהו מראהו דומה לשמש והוא רומה למלאך ה' צנאות
היה מתירא סמאל מן משה אמר וראי שאין המלאכים יכולים ליטול נשמתו של
משה וטרם שהראה סמאל את עצמו למשה היה משה יודע שבא סמאל וכיון
שראה סמאל את משה אהותו רעדה וחיל כיוולדה ולא מצא פתחון פה לדבר עם משה עד
שאמר משה לסמאל אין שלום אמר יי' לרשעים מה תעשה בכאן א"ל ליטול נשמתו באת
אמר לו מי שונךך אמר לו מי שברא את כל הבריות אמר לו אין אתה נושד נשמתו א"ל
כל באי העולם נשמתן מסורין לידי א"ל יש בי כח מכל באי העולם א"ל מה כחך א"ל אני
בן עטרם שיצאתי ממעי אמי מהול ולא נצרכתו למוהלני. ובו ביום שנולדתי מצאתי פתחון

פה והלכתי כרגלי דוברתי עם אבי ואמי ואפילו חלב לא ינקתי . וכשהייתי בן ג' חדשים
 התנבאתי ואמרתי שעתיד אני לקבל תורה מתוך להבי אש וכשהייתי מהלך בהוץ נכנסתי
 לפלטרין של מלך ונטלתי כתר מעל ראשו וכשהייתי בן שמונים שנה עשיתי אותה
 ומופתים כמצרים והוצאתי ששים רבוא לעיני כל מצרים וקרעתי את הים ל"ב קרעים
 והפכתי מי מרה למתוק . ועליתי ודרכתי דרך בשמים . והייתי תופס במלחמתן של מלאכי .
 וקבלתי תורה של אש . ודרתי תחת כסא אש וסוכתי תחת עמוד אש ודברתי עמו פנים
 בפנים ונצחתי בפמליא של מעלה ונליתי ריהם לבני אדם . וקבלתי תורה מימינו של
 הקב"ה ולמדתי אותה לישראל . ועשיתי מלחמה עם סיהון ועם עוג שני נבורי אומות
 העולם שבשעת המבול לא הניעו המים לקרסוליהן מפני גובהן . והעמדתי חמה ולבנה
 ברום עולם והכתים במטה שבירי והרגתים . מי יש בכאי עולם שיכול לעשות כן . לך רשע
 מאן אין לך לומר כן . לך ברה מלפני א' ני נותן לך נשמתו מיד חור סמאל והשיב דבר לפני
 הנבורה . אמר לו הקב"ה לסמאל צא והבא נשמתו של משה מיד שלך חרבו מתערה ועמד
 על משה מיד קצף עליו משה ונטל את המטה בידו שהקוק בו שם המפורש ופגע בו כמאל
 בכל כחו עד שנס מלפניו ורץ אחריו בשם המפורש ונטל קרן הורו מבין עיניו ועור את
 עינו עד כאן עלתה למשה . סוף רגע יצתה בת קול ואמר הגיע סוף מיתתך אמר משה
 לפני הקב"ה רבנו של עולם זכור אותה היום שננלית עלי בסנה ואמרת לי לך ואשלחך אל
 פרעה והוצא את עמי בני ישראל ממצרים זכור אותה היום שהייתי עומד על הר סיני מ'
 יום ומ' לילה בבקשה ממך אל תמסרני ביד מלאך המות יצאתה בת קל ואמרה אל תתירא
 אני בעצמי מטפל כך בקבורתך . באותה שעה עמד משה וקידש את עצמו כשרפים וייד
 הקב"ה משמי שמים הערונים ליטול נשמתו של משה ושלושה מלאכי השרת עמו מיכאל
 וגבריאל וזנונאל . מיכאל הציע ממתו של משה . וגבריאל פירס כנף של כוץ מראשותיו .
 וזנונאל מרגלותיו . מיכאל מצד אחד . וגבריאל מצד אחר . אמר הקב"ה למשה משה השקף
 עיניך זה על נב זה והשקף עיניו זה ע"ג זה א"ל תנח ידיך על הזוה והניח ידיו על החזה
 א"ל הקף רגליך זה על גב זה הקף רגליו זה על גב זה באותה שעה קרא הקב"ה לנשמה
 מתוך גופו א"ל בתי מאה ועשרים שנה קצבתך היותך כגופו של משה עכשיו הגיע קיצך
 לצאת צאי אל תאחרי אמרה לפניו רבש"ע יודעת אני שאתה אלוה כל הרוחו' וכל הנשמות
 נפש החיים והמתים מסורין לידך ואתה בראתני ואתה נתתני בגופו של משה מאה ועשרי'
 שנה ועכשיו יש נוף טהור בעולם יותר מגופו של משה שלא נראה בו רוח סרוחה מעולם
 ולא רמה ותולעה לכן אני אוהבת אותה ואיני רוצה לצאת ממנו אמר לה הקב"ה נשמה צאי
 אל תאחרי ואני מעלה אותך לשמי שמים העליונים ואני מושיבך תחת כסא כבודי אצל
 כרובים ושרפים וגדולים אמרה לפניו רבש"ע מאצל שכנתך ממרום ירדו שני מלאכים
 עז"ה ועז"אל והמדו בנות ארצו' והשהיתו דרכם על הארץ עד שתלית אותן בין הארץ
 לרקיע אבל בין עמרם מיום שננלית אליו בסנה לא בא לאשתו שנאמר ותדבר מרים ואהרן
 במשה על אדות האשה הכשית אשר לקח כי אשה כשית לקח בבקשה ממך הניתני
 בגופו של משה באותה שעה נשקו הקדוש ברוך הוא ונטל נשמתו בנישקת פה והיה
 הקדוש ברוך הוא בוכה מי יקום לי עם קדעים מי יתיצב לי עם פועלי און ורוח הקדוש
 אומרת ולא קם עוד נביא עוד בישראל כמשה שמים בוכין ואומרים אבד חסיד מן הארץ
 ארץ בוכה ואומרת וישר באדם אין וכשבקש יהושע רבו ולא מצאו חיה בוכה ואומר
 הושיעה ה' כי נמר חסיד כי פסו אמוני' מבני אדם ומלאכי השרת היו אומרי' צדקת יי'
 עשה ישראל היו אומרים ומשפטיו עם ישראל . אלו זאלו היו אומרים יבוא שלום ינחו
 על משכ בורגם הודך נכוחו זכר צדיק לברכה ונשמתו לחיי עולם הבא אמן כז יתי רצון .
 ב'ה'לא'וא' :

עין יעקב להושענא רבא

פ'סקא' מי לנו גדול מזוסף שלא נתעסק בו אלא משה תנו רב בא וראה כמהנן חביבות
 מצות על משה רבינו שכל ישראל נתעסקו בכייה והוא נתעסק במצות שנאמר
 הכם

ליל הושענא רבא

ג. לב יקח מצות ואויל שפתים ילכט ומנין היה ידע משה רבינו היכן יוסף קבור אמרו
סרה בת אשר נשתירה מאותו הדור הלך משה אצלה אמר לה כלום אתה יודעת היכן
יוסף קבור אמרה לו ארון של מתכת עשו לו מצרים וקבעוהו בנילוס הנהר כדי שיתברכו
מימיו הלך משה ועמד על שפת הנילוס אמר יוסף יוסף הגיע עת שנשבע הקדוש ברוך הוא
לנאול את ישראל והגיע השבועה שהשבעת את ישראל אם אתה מראה את עצמך מוטב
ואם לאו הרי אנו מנוקים משבועתך מיד צף ארונו של יוסף ואל תתמה היאך ברזל צף
שהרי כתיב ויהי האחד מפיל הקורה ואף הברזל נפל אל המים ויצעק ויאמר אהה אדוני
הוא שאול וגומר וישלך שמה ויצף הברזל והלא דברים קל וחומר ומה אלישע תלמידו
של אליהו ואליהו תלמידו של משה צף הברזל מפניו משה רבינו על אחת כמה וכמה
רבי נתן אומר בקברניט של מלכים היה קבור הלך משה ועמד על קברניט של מלכים אמר
יוסף הגיע עת שנשבע הקב"ה לנאול את ישראל והגיע השבועה שהשבעת את ישראל
אם אתה מראה את עצמך מוטב ואם לאו הרי אנו מנוקים משבועתך באותה שעה נדדועו
ארונו של יוסף נשלו משה והביאו אצלו וכל איתן שנים שהיו ישראל במדבר היה ארונו
של יוסף וארון של שכינה מהלכין זה עם זה והיו עוברים ושבים ואמרים מה טיבן של עם
ארונות הללו אמרו אחד של מת ואחד של שכינה אמרו וכי דרכו של מת להלך עם
שכיני אמרו קיים ותמה שכתוב בזה. ואי לא איעסק ביה משה לא הווי מעסקו ביה ישראל
הכתיב ואת עצמות יוסף אשר העלו בני ישראל ממצרים קברו בשכם ותו אי לא איעסקי
ביה ישראל בניו לא הווי מעסקי ביה והכתיב ויהיו לבני יוסף לנחלה אמרו הניחו לו כבודו
במרובים יותר מבמועטים ותו אמרו הניחו לו כבודו בנדולים יותר מבקטנים. קברו בשכם
מאי שנא בשכם אמרו משכם נבנהו ולשכם נחזיר אבדה. קשיין קראי אההרי כתי' יקח
משה את עצמות יוסף עמו כי השבע השביעי וגו' וכתיב ואת עצמות יוסף אשר העלו בני
ישראל ממצרים קברו בשכם א"ר המא ברבי חנינא כל העושה דבר ולא נמרו ובא אהר
ונמרו מעלה עליו הכתוב של שנמרו כאילו עשאו ארבי אומר אף מורדין אותו
מגדולתו דכתיב ויהי בעת ההוא וירד יהודה מאת אהיו רבי שמואל ברנחמני אמר אף קובר
אשתו ובניו שנאמר ותמת בת שוע אשת יהודה וכתיב וימת ער ואונן :

פיסקא מי לנו גדול ממשה שלא נתעסק בו אלא הקדוש ברוך הוא שנאמר ויקבר אותו
בניא מול בית פעור וגומר. ויאמר ה' אלי רב לך אמר רבי לוי ברב בישר ברב
בשרוהו ברב בישר דכתיב רב לכם בני לוי ברב בשרוהו דכתיב רב לך דבר אהר רב לך
רב יש לך ומנו יהושע דבר אהר רב לך שלא יאמרו הרב כמה קשה והרלמיד כמה סרבן
זכ"כ למה תנא דבי רבי ישמאל לפום נמלא שהנא. ויאמר אליהם כן מאה ועשרים שנה
אנכי היום שאין תלמוד לומר היום ומה תלמוד לומר היום היום מלאו ימי ושנותי ללמדך
שהקדוש ברוך הוא משלים שנותיהם של צדיקים מיום ליום ומחדש לחדש שנאמר אר
מספר ימך אמלא. לא אוכל עוד לצאת ולבא מאי לצאת ולבא אולימא לצאת ולבא
ממשי והכתיב ומשה בן מאה ועשרים שנה כמותו לא כהתה עינו ולא נס להו וכתיב ויעל
משה מערבות מואב אל הר נבו ותניא שתיים עשרה מעלות היו שם ופסען משה בפסיעה
אחרת. א"ר שמואל בר נחמני א"ר יוחנן לצאת ולבא בדברי תורה מלמד שנמתו ממנו
מעניות ההכמה. וילך משה ויהושע ויתיצבו באהל מועד תנא אותה שבת שבת של דיווני
הורה נישלה רשות מזה וניתנה לזה :

תניא אמר רבי יהודה אלמלא מקרא כתוב אי אפשר לאמרו היכן משה מת בחלקו של
ראובן דכתיב ויעל משה מערבות מואב אל הר נבו ונבו בחלקו שר ראובן קיימא
דכתיב ובני ראובן בנו את השבון ואת אלעלא ואת קריתים ואת נבו ואת בעל מעון והיכן
משה קבור בחלקו של גד דכתיב וירא ראשית לו כי שם חלקת מזווק ספון מחלקו של
ראובן עד חלקו של גד כמה הוי ארבעה מילין אותם ארבעה מילין מי הוליכו מלמד שה'
משה מת מוטל בכנפי השכינה ומלאכי השרת אומרים צדקת ה' עשה ומשפטיו עם ישראל
והקב"ה אומר מי יקום לי עם מרעים מי יתיצב לי עם פועלי און ושמואל אמר מי בההכס

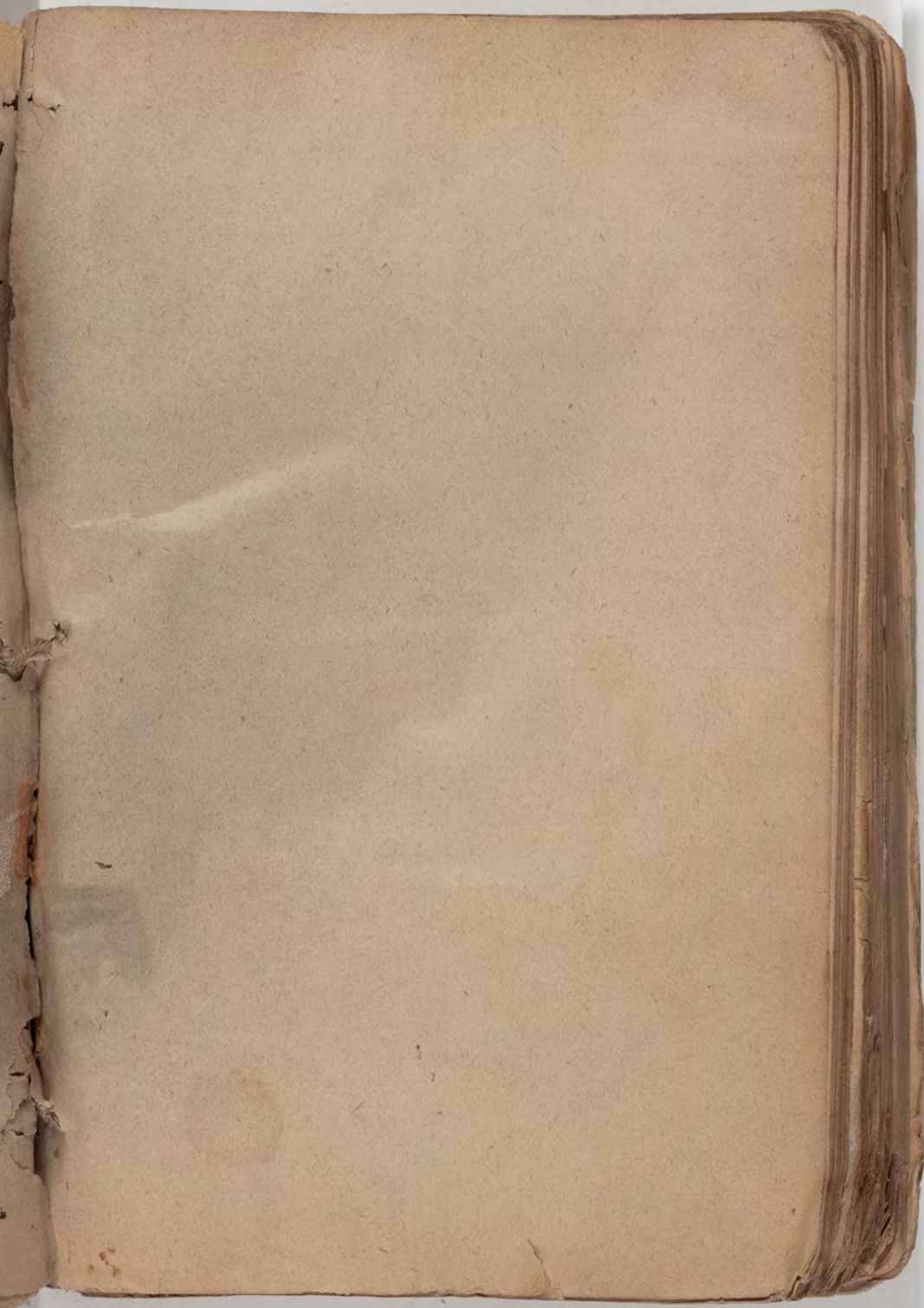
ליל הושענא רבא

וסי ידע פשר דבר ר' יוחנן אמר והחכמי מאין תמצא ואיזה מקום בינה ור' נחמן בר יצחק אמר וימת שם משה עבד ה' סמליון אמר וימת שם משה ספרא רבא דישראל :

תניא ר' אליעזר הגדול אומר שנים עשר מיל על שנים עשר מיל כנגד מהנה ישראל היה בת קול משמיע ואומר וימת משה ספרא רבא דישראל ויש אומרים לא מת משה כתיב הכא וימת שם משה וכתיב התם ויהי שם עם ה' ארבעים יום וארבעים לילה מה להלן עומד ומשמש אף כאן עומד ומשמש . ויקבר אותו בניא בארץ מואב מל בית פעור א"ר ברכיה סימן בתוך סימן ואפילו הכי ולא ידע איש את קבורתו . וכבר שלחה מלכות הרשעה אצל גיסטרא של פעור הראגו היכן משה קבור עמדו למעלה נדמה להם למטה למטה להם למעלה נהלקו לשני כתורת אותם העומדים למעל' נדמה להם למטה להם היה . א"ר המא ברבי הנינא אף משה רבינו אינו יודע היכן קבור כתיב הכא ולא ידע איש את קבורתו וכתיב התם וזאת הברכה אשר ברך משה איש האלהים . וא"ר המא בר הנינא מפני מה נקבר משה רבינו מול בית פעור כדי לכפר על מעשה בית פעור :

וא"ר המא ברבי הנינא מפני מה נסתתר קברו של משה מעיני בשר ודם מפני שנלוו וידוע לפני הקב"ה שעתיד בית המקדש ליהרב ולהנלות את ישראל מארצם שמא יבואו לקבורתו של משה באותה שעה ויעמדו בבכיה ויחתנו למשה ויאמר לו משה רבינו עמוד בתפלה ויעדנו ועומד משה ומכיל את הגזירה מפני שהביבים צדיקים במיתתן יותר מבחייהם שכן ארתה מוצא בשעה שהיו ישראל במדבר וסדרחו כמעשיהם ועתו ענל קצף הקב"ה על ישראל ואמר לישעה הרף ממני ואשמדים כמה צדיקים היו בשאר הדורות וכמה חסידים משה ואהרן ויהושע אלרד ומידד ושבעים זקנים ושאר חכמים ותלמודים ולא עשה כשבילים ולא ביטל הגזיר' אלא בשביל משה . וא"ר המא ברבי הנינא מאי דכתיב אחרי ה' אלהיכם תלכו . וכי אפשר לו לאדם להלך אחר שכינה והלא כבר נאמר כי ה' אלהיך איש אכולה הוא אל קנא אלא הלך אחר מדותיו של הקב"ה מה הוא הלביש ערומי' דכתיב ויעש ה' אלהים לאדם ולאשתו . עוד וילבישם אף אתה הלבש ערומים . הקב"ה בקר חולים דכתיב וירא אליו ה' . באלוני ממרא אף אתה בקר חולים . הקב"ה קבר מתים דכתיב ויקבור אותו בניא אף ארתה קבור מתים . הקב"ה נחם אכלים דכתיב ויהי אחרי מות אברהם ויברך אלהי' את יצחק בנו אף אתה נחם אכלים . ויעש ה' אלהים לאדם ולאשתו כתנות עור . וילבישם רב ושמאל חד אמר דבר הבא מן העור והר אמר דבר שהעור נהנה בו . דרש ר' שמלאי תורה תחלתה גמילות חסדים וסופה גמילות חסדים תחלתה גמילות חסדים דכתיב ויעש ה' אל חים לאדם ולאשתו כתנות עור וילבישם . וסופה גמילות חסדים דכתיב ויקבור אותו בניא : **דרש** ר' שמלאי כפני מה נחאוה משה רבינו ליכנס לא"י וכי לאכול מפרה ה' צריך או לשבוע מסוכה היה צריך אלא כך אמר משה רבינו הרבה מצות נצטוו ישראל שאינם מחקימות אלא בארץ אכנס אני לארץ כדי שיתקיימו על ידי אמר לו הקב"ה כולם אתה מקבש אלא לקבל שכר מעלה אני עליך כאלו עשיתם שנא' לכן אהלק לו כרבים את עצומים יחלק שלל תחת אשר הערה למור . נפשו ואת פושעים נמנה והוא הטא רבים ישא ולפושעים יפניע לכן אהלק לו כרבים שאני מהלק לו שכר שלם שמא תאמר באהרונים ולא כראשוני' תלמוד לומר ואת עצומי' יחלק שלל כאברהם יצחק ויעקב שהיו עצומים בתורה ובמצות . תחת אשר הערה למות נפשו שמסר עצמו למיתה שנאמר ועתה עם חשא הטאתם ואם אין מהני נא מספרך אשר כתבת . ואת פושעים נמנה שנמנה עם מתי מדבר . והוא הטא רבים . גשא שכפר על מעש' העגל . ולפושעים יפניע שבקש רחמים על פושעי ישראל שיהיו כתישוב' ואין פניעה אלא חפלה שנאמר ואתה אל תחפלה בעד העם הוה ואל תשא בעדם רנה ותפל' ואל תפגע בי וכוותי וכוות תפלתו תנו בערוה אבידו

תנו של בע

יהי רצון קודם אמירת תהלים.

(בשבת ויום טוב אין אימרים אותו.)

יהי רצון מלפניך יי אלהינו ואלהי אבותינו הבוחר בקדו
עבדו ובזרעו אחריו והבוחר בשירות ותשבחות שתפן ברחמים
אל קריאת מזמורי תהלים שאקרא כאלו אמרם דוד המלך
עליו השלום בעצמו זכותו יגן עלינו. ויעמד לנו זכות פסוקי
תהלים וזכות תיבותיהם ואותיותיהם ונקודותיהם וטעמיהם
והשמות היוצאים מהם מראשי תיבות ומסופי תיבות לכפר
חטאתינו ועונותינו ופשעינו ולזמר עריצים ולהכרית כל החושים
והקוצים הסובבים את השושנה העליונה ולחבר אשת געורים
עם דודה באהבה ואהבה וריעות ומשם ימשך לנו שפע לנפש
רוח וגשמה לטהרנו מעונותינו ולסלוח חטאתינו ולכפר פשעינו
כמו שפלהת לרוד שאמר מזמרים אלו לפניך כמו שנאמר
גם יי העביר חטאתך לא תמות. ואל תקחני מהעולם הזה
קודם זמני עד מלאת שנותינו בהם שבעים שנה באופן שאוכל
לתקן את אשר שחתי. וזכות דוד המלך עליו השלום יגן עלינו
יבדילנו שתאריך אפך עד שובנו אליך בתשובה שלמה לפניך.
ימאצר מתנת חנם חננו. כדכתיב ונותי את אשר אחזן ורחמתי
את אשר ארחם. וכשם שאנו אומרים לפניך שירה בעולם הזה
כה נזכה לומר לפניך יי אלהינו ואלהי אבותינו שיר ושבחה
לעולם ויא על ידי אמירת תהלים תתעורר חכמת השרון
שיר במוקד נעים גילת ורגן כבוד הלבנון גתן לה הוד והדר
בבית אלהינו במנוחה בימינו אמן סלה:

קודם שיתחיל תהלים אמר נ ססוקים אלו:

לכו ונגנה ליי נרעה לצור ישעני: נקדמה פניו בתודה
בזמירות גרוע לו: כי אל גדול יי ומלך גדול על כל אלהים:

**מל צוף דבש קורא נעים עיניו יחזו כמה מעלות לקורא
תהלים תמים דעים.**

- א.** אמרו רזל בשוחר טוב מזמור א' שהתפלל דוד העיה שימלו שבר עליהם כעוסק בננעים ואהלות:
- ב.** כל האומר תהלים בכל יום כאלו קיים כל התורה כלה וזהו תכו להנלך ישא מדברותך רת תלים ומסך ליה תורה צוה לנו משה. רבינו אפרים בפרושו עהת כי פ וזאת הברכה:
- ג.** והגדתם לאבי את כל כבוד במצרים סת תלים רמו כל האומר תהלים בכל יום וזכה להיות תחת כסא הכבוד. רבינו אפרים דל פ' ויגש:
- ד.** ציצת על כנפי בנדרים סת תלים כי הוא מצוה מן המובחר בהשכמה להתעסק בציצת וללמוד תהלים. רבינו אפרים דל פ' וישלח:
- ה.** טוב שיאמר מזמורי תהלים קודם תפלה לומר עייצים ותעלה התפלה לרצון. הרב הלבוש איה סי א' ויש מי שחלק עליו והרב אליה רבה צא לישע הרב הלבוש דל. וראינו לרבינו אפרים דל שכתב כהר"ב הרב הלבוש שיאמר מזמורי תהלים קודם תפלה:
- ו.** מי שחשקה נפשו לדבק בו יתברך ובשבתו ידבק ללמוד בספר תהלים הרב שלמה דל דף גדר עיין שם באורך וכתב ישם לאומים בנחת ובשירה ובזמרה ובכונת הלב:
- ז.** מאחר שהתפלל דוד העיה שיהא חשוב אמרת תהלים כעוסק בננעים ואהלות. נראה שהתהלים מועיל לימודם לתקון הברית כמש"נ מורי הארי וצל שלמוד סדר שהיה טוב לתקון פגם הברית:
- ח.** תלים נ"י תים להחזיק הפ' ששמה נ"י תים. ואם נאמר תהלים אות ה' היא רוממו לשכנה להפירד הפ' ולהחזיקה:
- ט.** לא ירע מצדק לומר כל ס' התהלים בכל יבוע מדי שבת בשבתו:
- יוד.** אם יוכל ללמוד ס' תהלים פעם א' בחול ופעם ב' בשבת הנה מה טוב כי ב' פעמים הם שי' מזמורים נימט כפיד. ומבטל ציר נימט שי':
- יא.** בספר עמק המלך דף מ"ו הביא מעשה שהיה בכפר אחד זקן ירא שמים שהיה לומר ס' תהלים בכל יום ובזכות זה ניצולו כל ימי חייו של הזקן וכו' עיש באורך.
- יב.** כתב עוד שם משם מהר"ד אביגדור קרא זל שהיה בעיר רגנשפורג בשנת קס"ט וכתב בספרו כי שהגיל בס' תהלים דוחה כל מיני פורעניות וכמה פנעים רעים מעליו ומעל בני ביתו ומעל משפחתו ומעל כל בני דורו ומגלגל עליו ועליהם כל מיני שפע ברכות ושבחות והצלחות:
- יג.** כדים ויקהל משה דפוס פיורדא יש מעשה נורא וישם נאמר שלא יש דבר לחנן מפני המזקן כאמרת קדיש על התהלים:
- יד.** קבלתי שמי שהולך בדרך ים ילמוד בכל יום בספנה מזמורי תהלים בכונה והכנעה:
- טו.** עוד יש סגולה בכל מזמור בפרשות וכבר נדפס שמוש תהלים מקובל מגדולי עולם:
- טז.** מי שהוא חולה יש שמקבץ עשרה אנשים ולומר כל פסוקי תהלים המתחילים בכל אות מאותיות שמו ונדפס ס' לקושי תהלים על סדר אי"ב על זה:
- טז.** יש חסידים שקורין כל התהלים באשמורת. ובארץ ישראל יש חברה בכל ב"ו הכנסת שקורין בכל יום באשמורת כל התהלים:

תהלים ספר ראשון

א (6) אֲשֶׁר־י הָאִישׁ אֲשֶׁר לֹא הֵלֵךְ בְּעֵצַת רָשָׁעִים
וּבְדַרְךְ חַטָּאִים לֹא עָמַד וּבִמְשָׁב לְצִים לֹא
יֵשֵׁב: (3) כִּי אִם־בְּתוֹרַת יְהוָה חִפְצוֹ וּבְתוֹרַתוֹ יִהְיֶה
יוֹמָם וְלַיְלָה: (4) וְהָיָה כְּעֵין שְׂתוּל עַל־פְּלָגֵי מַיִם אֲשֶׁר
כָּרְיוּ וַיִּתֵּן בְּעֵתוֹ וְעֵלְהוּ לֹא יִבּוֹל וְכֹל אֲשֶׁר־יַעֲשֶׂה
יִצְלִיחַ: (7) לֹא־יִכֵּן הַרְשָׁעִים כִּי אִם־כִּמְצֵן אֲשֶׁר תִּדְפְּנוּ
רוּחַ: (5) עַל־כֵּן לֹא־יִקְמוּ רָשָׁעִים בְּמִשְׁפַּט וּחַטָּאִים
בְּעֵדַת צְדִיקִים: (1) כִּי־יִזְדַּע יְהוָה הֲרֹךְ צְדִיקִים וְדַרְךְ
רָשָׁעִים תִּאֲבֹד:

ב (6) לָמָּה רָגַשׁוּ גוֹיִם וְלֵאמֹים יִהְיוּ רִיק: (3) יִתְיַצְּבוּ
מַלְכֵי־אָרֶץ וְרוֹזְנִים נוֹסְדֵי־יָחַד עַל־יְהוָה וְעַל־
מְשִׁיחוֹ: (4) נִגְתָּקָה אֶת־מוֹסְרוֹתֵימוֹ וְנִשְׁלִיכָה מִמֶּנּוּ
עַבְתִּימוֹ: (7) יוֹשֵׁב בְּשָׁמַיִם יִשְׁחַק אֲדָנָי יִלְעַג לָמוֹ:
(5) אִזּוֹ יִדְבַר אֱלֹהֵימוֹ בְּאָפּוֹ וּבְחֵרוֹנוֹ יִבְהַלְמוֹ: (1) וְאֲנִי
נִסְכַּתִּי מַלְכֵי עַל־צִיּוֹן הַר־קֹדֶשׁ שׁוֹי: (1) אִם־סָפְרָה אֶל־חַק
יְהוָה אָמַר אֱלֹהֵי בְנֵי־אֶתְהָ אֲנִי הַיּוֹם יִלְדֵתִיךָ: (6) שְׂאֵל
מִמֶּנּוּ וְאֶתְנָה גוֹיִם נִחַלְתֶּךָ וְאֶחָזְתֶּךָ אִפְסֵי־אָרֶץ:
(2) תִּרְעַם בְּשִׁבְטֵי בְרוֹל כְּכֹלֵי יוֹצֵר תִּנְפְּצֵם: (1) וְעֵתָה
מַלְכִים הַשְׁכִּילוּ הוֹסְרוּ שִׁפְטֵי אָרֶץ: (6) עֲבְדוּ אֶת־
יְהוָה בִּירְאָה וְנִגְלוּ בְרַעְדָה: (3) נִשְׁקוּ־בַר פִּן־יֶאֱנָפוּ
וְתִאֲבֹדוּ הֲרֹךְ כִּי־יִבְעַר כִּמְעַט אָפּוֹ אֲשֶׁר־י כָּל־חוֹסֵי בּוֹ:
ג (6) מוֹמֹזֵר לְדוֹד בְּבָרְחוֹ מִפְּנֵי אֲבִשְׁלוּם בְּנוֹ:
(3) יְהוָה מִה־רַבּוֹ צָרֵי רַבִּים קָמִים עָלָי:
(4) רַבִּים אֹמְרִים לְנַפְשִׁי אִיֵּן יִשׁוּעָתָה לֹא בְּאֱלֹהִים

לָהּ: (7) וְאַתָּה יְהוָה מִגֵּן בְּעַדִּי כְבוֹדִי וּמְדִים רֵאשִׁי:
 (8) קוֹלִי אֶל־יְהוָה אֶקְרָא וַיַּעֲנֵנִי מִתֵּר קִדְשׁוֹ סֶלָה:
 (9) אֲנִי שָׁכַבְתִּי וְאִישָׁנָה הִקְיָצוּתִי כִּי יְהוָה יִסְמְכֵנִי:
 (10) לֹא־אֶרְאֶ מִרְבָּבוֹת עִם אֲשֶׁר סָבִיב שְׁתוֹ עָלַי:
 (11) קוֹמָה יְהוָה וְהוֹשִׁיעֵנִי אֱלֹהֵי כִּי הִכִּיתָ אֶת־כָּל־
 אוֹיְבֵי לְחֵי שְׁנֵי רַשָּׁעִים שִׁבְרָתָ: (12) לִיהוָה הִישָׁוְעָה
 עַל־עַמֶּךָ בְּרִכְתָּךְ סֶלָה:

ד (6) לְמַנְצָח בְּגִיגוֹת מְזֻמֹּר לְדוֹד: (3) בְּקִרְאֵי עֲנִינִי
 אֱלֹהֵי צַדִּיק בְּצַר הִרְחַבְתָּ לִּי חֲנִינִי וַיִּשְׁמַע תַּפְּלֹתַי:
 (2) בְּנִי־אִישׁ עַד־מָה כְבוֹדִי לִכְלָמָה תִּאְהָבוּן רֵיק
 תִּבְקְשׁוּ כָּזָב סֶלָה: (7) וְדַעֲנִי כִּי־הִפְלָה יְהוָה חֲסִיד
 לּוֹ יְהוָה יִשְׁמַע בְּקִרְאֵי אֱלֹוִ: (8) רִגְזוּ וְאֶל־תִּחַטְּאוּ
 אָמְרוּ בְּלִבְבְּכֶם עַל־מִשְׁכַּבְּכֶם וְדַמּוּ סֶלָה: (11) זְכַחוּ
 זְכַח־צַדִּיק וּבִטְחוּ אֶל־יְהוָה: (12) רַבִּים אָמְרִים מִי
 יִרְאֵנוּ מִזָּב נֶסֶה עָלֵינוּ אֹזֶר פְּנִיךָ יְהוָה: (13) נְתַתָּה
 שִׁמְחָה בְּלִבִּי מֵעַתְּ דַּגָּם וְתִירוֹשָׁם רַבּוּ: (14) בְּשָׁלוֹם
 יִחַדּוּ אֲשַׁכְּבָה וְאִישָׁן כִּי־אַתָּה יְהוָה לְבָרַךְ לְבִטַח
 תּוֹשִׁיבֵנִי:

ה (6) לְמַנְצָח אֶל־הַנְּחִילוֹת מְזֻמֹּר לְדוֹד: (3) אָמְרֵי
 הַאֲזִינָה יְהוָה בִּינָה הַגִּיגִי: (4) הַקְשִׁיבָה לְקוֹל
 שׁוֹעֵי מַלְכֵי וְאֱלֹהֵי כִּי־אֱלֹהֶיךָ אֶת־פִּלְלֵךְ: (7) יְהוָה בְּקִרְ
 תִּשְׁמַע קוֹלִי בְּקִרְ אֶעֱרֹךְ לְךָ וְאַצְפֶּה: (8) כִּי וְלֹא־
 אֵל הַפִּינִי רַשָּׁע וְאַתָּה לֹא יִגְדֶּךָ רַע: (11) לֹא־יִתְעַזְבוּ
 הוֹלְלִים לְגִגְר עֵינֶיךָ שְׁנֵאתָ כָּל־פְּעֻלֵי אֲוִן: (12) תִּתְאָבֵד
 דְּבָרֵי כָּזָב אִישׁ־דָּמִים וּמְרָמָה יִתְעַב וְיְהוָה: (13) וְאֲנִי
 בְּרִיב חֲסִידֶיךָ אָבוֹא בִּיתְךָ אֲשַׁתְּחֶנָּה אֶל־הַיְכָל קִדְשְׁךָ

בִּירְאָתְךָ: (א) יְהוָה וְנַחֲנִי בְצַדִּיקְךָ לְמַעַן שׁוֹרְרֵי
 הַיָּשָׁר לִפְנֵי דְרָבְךָ: (ב) כִּי אֵינִי בְּפִיהוּ נְכוֹנָה קִרְבָּם
 הַיּוֹת קִבְר־פְּתוּחַ נְרַנָּם לְשׁוֹנָם יַחֲלִיקוּן: (ג) הַאֲשִׁימֶם
 אֱלֹהִים יִפְלוּ מִמַּעַצְוֹתֵיהֶם בְּרַב פְּשָׁעֵיהֶם הַדִּיחֶמוּ
 כִּי מָרוּ בְךָ: (ד) וַיִּשְׁמְחוּ כָּל־חֹסֵי בְךָ לְעוֹלָם יִרְנְנוּ
 וְתִסַּד עֲלֵימוּ וַיַּעֲלֶצוּ בְךָ אֱלֹהֵי שָׁמַד: (ה) כִּי־רְאָתָה

תִּבְרַךְ צְדִיק יְהוָה בְּצִנְהָ רְצוֹן תַּעֲטֶרְנִי:

(א) לְמַנְצָה בְּנִינּוֹת עַל־הַשָּׁמַיִת מִזְמוֹר לְדָוִד:
 (ב) יְהוָה אֵל בְּאִפְךָ תוֹכִיחֵנִי וְאֵל־בְּחַמְתְּךָ

תִּסְרְנִי: (א) חָנְנִי יְהוָה כִּי־אֲמַלֵּל אֲנִי רַפְּאֵנִי יְהוָה
 כִּי נִבְהַלּוּ עֲצָמַי: (ב) וּנְפֹשִׁי נִבְהַלָּה מְאֹד וְאַתָּה יְהוָה
 עַד־מָתַי: (ג) שׁוּבָה יְהוָה חֲלֹצָה נַפְשִׁי הוֹשִׁיעֵנִי לְמַעַן
 חֲסִדְךָ: (ד) כִּי אֵינִי בַמּוֹת וְכִרְךָ בִּשְׁאוֹל מִי יוֹדֶה־לְךָ:

(א) יִנְעַתְתִּי וּבִאֲנַחְתִּי אֲשַׁחֶה בְּכָל־לֵילָה מִשְׁתִּי בְּדַמְעָתִי
 עָרְשִׁי אֲמַסֶּה: (ב) עָשָׂה מִבְּעַם עֵינַי עֲתָקָה בְּכָל־
 צוֹרְרֵי: (ג) סוּרוּ מִמֶּנִּי כָּל־פּוֹעֲלֵי אָזֶן כִּי־שָׁמַע יְהוָה
 קוֹל בְּכִי: (ד) שָׁמַע יְהוָה תַּחֲנֹתַי יְהוָה תִּפְלֹתַי יִקַּח:
 (ה) יִבְשׁוּ וַיִּבְהַלּוּ מְאֹד כָּל־אֵיבֵי יֹשְׁבוּ יִבְשׁוּ רָנַע:

(א) שְׁנִיזֹן לְדָוִד אֲשֶׁר־שָׁר לִיהוָה עַל־דְּבַר־כּוֹשׁ
 בְּיָמָיו: (ב) יְהוָה אֱלֹהֵי בְךָ חֲסִיתִי הוֹשִׁיעֵנִי

מִכָּל־דָּרְדָרִי וְהַצִּילֵנִי: (א) פִּן־יִטְרַף בְּאֲרֵיהַ נַפְשִׁי פִּרְק
 וְאֵינִי מִצִּיל: (ב) יְהוָה אֱלֹהֵי אִם־עֲשִׂיתִי זֹאת אִם־יִשׁ
 עוֹל בְּכַפִּי: (ג) אִם־נִמְלַתִּי שׁוֹלְמֵי רָע וְאִחֲלֹצָה צוֹרְרֵי
 רִיקָם: (ד) יִרְדֶּף אוֹיֵב נַפְשִׁי וַיִּשַׁג וַיִּרְמוֹס לְאָרֶץ חַיִּי
 וּכְבוֹדִי לְעַפְר יִשְׁכֵּן סֵלָה: (א) קוּמָה יְהוָה וּבְאִפְךָ

הַנְּשֵׂא בַעֲבֹרוֹת צוֹרְרֵי וְעוֹרָה אֵלַי מִשִּׁפְט צִוִּית:

(א) ועדת לאמים תסובבך ועליה למרום שובה:
 (ב) יהוה ידין עמים שפטני יהוה כצדקי וכתמי עלי:
 (ג) יגמר נא רעו רשעים ותכונן צדיק ובהן לבות
 וכליות אלהים צדיק: (ד) מגני על-אלהים מושיע
 ישרי לב: (ה) אלהים שופט צדיק ואל זעם בכל
 יום: (ו) אמלא ישוב חרבו ילמוש קשתו דרך
 ויכוננה: (ז) ולו הכין בלימות הציו לדלקים יפעל:
 (ח) הנה יתבל און והרה עמל וילד שקר: (ט) בור
 כרה ויחפרהו ויפול בשחת יפעל: (י) ישוב עמלו
 בראשו ועל-קדקדו חמסו ירד: (יא) אודה יהוה
 כצדקו ואומרה שם יהוה עליון:

ח (ב) למנצח על-הגתית מזמור לדוד: (ג) יהוה
 אדנינו מה-אדיר שמה בכל-הארץ אשר-תנה
 הודך על-השמים: (א) מפי עוזלים וינקים יפדת
 עז למען צורריך להשבית אויב ומתנגמם: (ב) כי
 אראה שמה מעשה אנצבעתיך ירח וכוכבים אשר-
 כוננתה: (ג) מה אנוש כית וברנו ובן אדם כית פקדנו:
 (ד) ותחפרהו מעט מאלהים וכבוד והדר ותעפרהו:
 (ה) תמשילהו במעשי ידך כל שפה תחת רגליו:
 (ו) צנה ואלפים כלם וגם בהמות שדי: (ז) צפור
 יצמים ודגי הים עבר ארחות ימים: (ח) יהוה אדנינו
 מה-אדיר שמה בכל-הארץ:

ט (ב) למנצח על-מות לבן מזמור לדוד: (ג) אודה
 יהוה בכל-לבי אספרה כל-נפלאותיך:
 (א) אשמחה ואעלצה בך אומרה שמה עליון: (ב) בשוב
 אויבי אחור יבשלו ויאבדו מפניך: (ג) ביעשיות

משפטי ודיני ישבת לבסא שופט צדק: (1) גערת
 גוים אבדת רשע שמם מהות לעולם ועד: (2) האויבו
 תמו חרבות לנצח וערים נתשת אבד זכרם המה:
 (3) ויהנה לעולם ישב כונן למשפט בסאו: (4) והוא
 ישפוט תבל בצדק ודין לאמים במישרים: (5) ויהי
 יהנה משגב לדרך משגב לעתות בצרה: (6) ויבטחו
 בך יודעי שמך כילא עובת הרשיד יהנה: (7) ופרו
 ליהנה ישב ציון הגדו בעמים עלילותיו: (8) כי
 רדש דמים אותם זכר לא שכה צעקת עניים:
 (9) חננני יהנה ראה עני משנא מרוממי משערי
 מות: (10) למען אספרה כלתהלתך בשערי בת
 ציון אנילה בישועתך: (11) טבעו גוים בשחת עשו
 ברשתיו טמנו גלגדה רגלם: (12) נודע יהנה משפט
 עשה בפעל כפיו נוקש רשע הגיון סלה: (13) ישובי
 רשעים לשאלה כל גוים שכתו אלהים: (14) כי לא
 לנצח ישבח אכיון תקות ענייבת אבד לעד: (15) קומה
 יהנה אל יעז אנוש ישפטו גוים על פנה: (16) שיתה
 יהנה ו מורה להם ידעו גוים אנוש המה סלה:

י (16) למה יהנה תעמד ברחק מעלים לעתות בצרה:
 (17) בגאות רשע ידלק עני ותפשו המומות זו
 חשבו: (18) כיהלל רשע על תאות נפשו ובעצ ברך
 נאין ויהנה: (19) רשע בגבה אפו כל ידרש אין אלהים
 כל מומותיו: (20) יחלו דרכיו בכלעת מרום משפטי
 מנגדו כל צוריו ופיה בהם: (21) אמר בלבו כל אמוט
 לדר ודר אשר לא ברע: (22) אלהו פיהו מלאו מרמות
 נתד תחת לשונו עמל ואון: (23) ישב במארב הצרים

במסתרים יהרג נקי עיניו לחלכה יצפנו: (א) יארב
 במסתרו בפאריה בספה יארב לחטוף עני יחטף עני
 במשכו ברשתו: (ב) ידכה ישח ונפל בעצמו
 חלכאים: (ג) אמר בלבו שכה אל הסתור פניו בל-
 ראה לנצח: (ד) קומה יהוה אל-נשא ידך אל-
 תשכח עניים: (ה) עלמה ונאץ רשע ואלהים אמר
 בלבו לא תדרש: (ו) ראית פי-אתה ועמל וכעסו
 תביט לתת בידך עליך ועיב חלכה יתום אתה ו
 היית עוזר: (ז) שבר ורוע רשע ורע תדרוש רשעו
 בל תמצא: (ח) יהוה מלך עולם ועד אברו גוים
 מארצו: (ט) תאות עניים שמעת יהוה תבין לבם
 תקשיב אונד: (י) לשפט יתום ודך בל-יוסף עוד
 לערץ אנוש מן-הארץ:

יא (ב) למנצח לדוד ביהנה וחסיתי אוף תאמרו
 לנפשי נודי הרכם צפור: (א) כי הנה הרשעים
 ירכזו קשת בוננו הצם על-יתר לירות במו-אפל
 לישר-לב: (ב) כיהשתות יהרסון צדיק מה-פעל:
 (ג) יהוה ובהיכל קדשו יהנה בשמים כסאו עינו
 יחזו עפעפיו יבחנו בני אדם: (ד) יהנה צדיק יבחן
 ורשע ואהב חמס שנאה נפשו: (ה) ימטר על-רשעים
 פחים אש ונפרית ורוח זלעפות מנת בוסם: (ו) כי-
 צדיק יהנה צדקות אהב ישר יחזו פנימו:

יב (ב) למנצח על-השמינית מזמור לדוד: (א) הושיעה
 יהוה כי-גמר חסיד כי פסו אמונים מבני אדם:
 (ב) שוא ידברו איש את-רעהו שפת חלקות בלב
 ולב ידברו: (ג) יכרת יהוה כל-שפתי חלקות לשון

דְּבָרַת גְּדֻלוֹת: (ב) אֲשֶׁר אָמְרוּ וּלְלִשְׁנֵנוּ נִגְבִּיר
 מִשָּׁד עֲנִיִּים מֵאֲנֻקַּת
 מִכְּבוֹנִים עֲתָה אָקוּם יֹאמֶר יְהוָה אִשִּׁית בְּיִשְׁעַי יִפִּיחַ
 (ג) אֲמֵרוֹת יְהוָה אֲמֵרוֹת מֵהַחֹזֶת כֶּסֶף צְרוּפָה
 בְּעֵלִיל לְאָרֶץ מִזְבֵּחַ שְׁבַעְתִּים: (ד) אֲתָה יְהוָה
 תִּצְרְנֵנוּ מִן־הַדּוֹר זֶה לְעוֹלָם: (ה) סָבִיב
 רְשָׁעִים יִתְהַלְכִּין כְּרֵם זָלוֹת לִבִּי אָדָם:

(ו) לִמְנַצַּח מִזְמוֹר לְדָוִד: (ז) עַד־אָנֹכָה יְהוָה
 תִּשְׁכַּחַנִּי נֹצֵחַ עַד־אָנֹכָה וּתְסַתִּיר אֶת־פְּנֵיךָ
 מִמֶּנִּי: (ח) עַד־אָנֹכָה אִשִּׁית עֲצוֹת בְּנַפְשִׁי יְגוֹן בְּלִבִּי
 יוֹמָם עַד־אָנֹכָה וַיְרוּם אוֹיְבֵי עָלַי: (ט) הִבִּיטָה עֲנֵנִי יְהוָה
 אֱלֹהֵי הָאָרֶץ הֵעִינִי פֶן־אִישָׁן הַמּוֹת: (י) פֶּן יֹאמֶר אוֹיְבֵי
 יִכְלְתִּי צָרִי יִגִּילוּ כִּי אֲמוֹט: (יא) וְאַנִּי וּבַחֲסֵדֶךָ בְּטַחַתִּי
 יִגַּל לִבִּי בִישׁוּעַתֶּךָ אֲשִׁירָה לִיהוָה כִּי גָמַל עָלַי:

יְד (יב) לִמְנַצַּח לְדָוִד אָמַר נָבַל בְּלִבּוֹ אֵין אֱלֹהִים
 הַשְׁחִיתוּ הַתְּעִיבוּ עָלֶיךָ אֵין עֲשָׂה־טוֹב:
 (יג) יְהוָה מִשְׁמַיִם הִשְׁקִיף עַל־בְּנֵי־אָדָם לִרְאוֹת הַיּוֹשֵׁ
 מִשְׁכִּיל דָּרַשׁ אֶת־אֱלֹהִים: (יד) הַכֹּל סָר יַחֲדוּ נֶאֱלָחוּ
 אֵין עֲשָׂה טוֹב אֵין גַּם אַחַד: (טו) הֲלֹא יָדְעוּ כָּל־פְּעֵלֵי
 אֲוֶן אֲכָלֵי עֵמִי אָכְלוּ לֶחֶם יְהוָה לֹא קָרְאוּ: (טז) שֵׁם ו
 פָּחַדוּ־פָחַד כִּי אֱלֹהִים בְּרוּר צְדִיק: (יז) עֲצַת־עֲנִי
 תְּבִישׁוּ כִּי יְהוָה מַחְסֵהוּ: (יח) מִי יִתֵּן מִצִּיּוֹן יִשׁוּעַת
 יִשְׂרָאֵל בְּשׁוּב יְהוָה שְׁבוֹת עִמּוֹ יִגַּל יַעֲקֹב וְשִׂמַח
 יִשְׂרָאֵל:

טו (יט) מִזְמוֹר לְדָוִד יְהוָה מִי יִגּוֹר בְּאַהֲלֶךָ מִי יִשְׁבֵּן
 בְּחֵר קְדֻשָּׁה: (כ) הוֹלֵךְ תָּמִים וּפְעֵל צָדֵק וְדָבַר

אָמַת בְּלִבּוֹ: (א) לֹא רָגַל וְעַל לְשׁוֹנוֹ לֹא עָשָׂה לְרַעוּת
רָעָה וְהִרְפָּה לֹא יִנְשָׂא עַל־קִרְבּוֹ: (ב) נְבוּחַ וּבְעֵינָיו
נִמְאָס וְאֶת־יְרֵאֵי יְהוָה יִכְבֵּד נִשְׁבַּע לְהִרְעוֹ וְלֹא יִמֹר:
(ג) כִּסְפוֹ לֹא־נָתַן בְּנִשְׁךְ וְשִׁחַד עַל־נִקְיוֹ לֹא־לָקַח
עָשָׂה אֱלֹהִים לֹא יִמוּט לְעוֹלָם:

(ד) מִזֶּה מִכְתָּם לְדָוִד שְׁמַרְנִי אֵל כִּי חֲסִיתִי בְךָ:
(ה) אָמַרְתָּ לַיהוָה אֲדַנִּי אַתָּה טוֹבַתִּי בְּלִי־

עֲלִידָה: (א) לְקַדּוֹשִׁים אֲשֶׁר־בְּאֶרֶץ הַמָּהָ וְאֲדִירֵי בְּלִי־
חֲפְצֵי בָם: (ב) יָרְבוּ עֲצָבוֹתָם אַחַר מָהָרוּ בְּלִי־אִסִּיד
נִסְכִּיהֶם מִדָּם וּבְלִי־אֲשָׂא אֶת־שְׁמוֹתֶם עַל־שִׁפְתֵי:
(ג) יְהוָה מִנְת־חֲלָקֵי וּכְוִסֵּי אַתָּה תוֹמִיד גּוֹרְלוֹ:
(ד) חֲבָלִים נִפְלוּ־לִי בְּנַעֲיָמִים אֶת־נַחֲלַת שְׁפָרָה עָלַי:

(ה) אֲכַבֵּד אֶת־יְהוָה אֲשֶׁר יַעֲצֵנִי אֶת־לִילוֹת יִסְרוּנִי
כְּלִיזְמוֹתַי: (א) שְׁוִיתִי יְהוָה לְנִגְדֵי תְמוּד כִּי מִיָּמֵי בְלִי־
אֲמוּט: (ב) לִבִּי שָׂמַח לְבִי וַיִּגַּל כְּבוֹדֵי אֶת־בְּשָׂרֵי יוֹשֵׁב
לְבַטַּח: (ג) כִּי לֹא תַעֲזֹב נַפְשִׁי לְשֵׂאוּל לֹא־תִתֵּן חֲסִידֶךָ
לְרֵאוֹת שְׂחַת: (ד) תוֹדִיעֵנִי אֲרַח חַיִּים שִׁבְעַת שְׁמַחוֹת

אֶת־פְּנֵיךָ גַּעֲמוֹת בְּיָמֶיךָ נֶצַח:

(א) יְיָ תִפְלֶה לְדָוִד שְׁמַעְהָ יְהוָה וְצַדִּיק הִקְשִׁיבָה רִנְתִּי
הַאֲזִינָה תִפְלֶתִי בְּלֹא שִׁפְתֵי מִרְמָה: (ב) מִלְפָּנֶיךָ

מִשְׁפָּטִי יֵצֵא עֵינֶיךָ תִּחְוִינָה מִיִּשְׂרָאֵל: (א) בַּחֲנֻת לְבָבוֹ
פָקַדְתָּ לִילָה צָרְפַתְנִי בְּלִי־תַמְצָא וּמַתִּי בְּלִי־עֲבָר־פִּי:
(ב) לְפַעֲלוֹת אָדָם בְּדַבַּר שִׁפְתֶיךָ אֲנִי שְׁמַרְתִּי אֲרַחוֹת

פְּרִיץ: (א) תִּמְדֵּי אֲשֶׁרִי בְּמַעֲגְלוֹתֶיךָ בְּלִי־נְמוּטֵי פַעֲמַי:
(ב) אֲנִי קָרָאתֶךָ כִּי־תַעֲנֵנִי אֵל הַט־אֲוֹנֶךָ לִי שְׁמַע

אֲמַרְתִּי: (א) תִּפְלֶה חֲסִידֶיךָ מוֹשִׁיעַ חוֹסִים מִמַּתְּקוּמָם

מִיָּנֶדֶד׃ (ב) שְׁמַרְנִי בְּאִישׁוֹן בְּתַעֲיוֹן בְּצַל בְּנִפְיָךְ
 סְתִירַנִּי׃ (ג) מִפְּנֵי רָשָׁעִים זֶה שִׁדְּוִי אֵיבֵי בְּנִפְשׁ יִקְיֹפוּ
 לִי׃ (ד) חָלַבְמוֹ סָגְרוּ פִּימוֹ דָּבְרוּ בְּגֹאוֹת׃ (ה) אֲשֶׁרֵנו
 תֵּה סִבְבוּנוּ עֵינֵיהֶם יִשְׁוִתוּ לְגִמּוֹת בְּאֶרֶץ׃ (ו) דְּמִינוּ
 אֲרִיָּה וְכֶסֶף לְטָרֶף וְכַכְפִּיר יֵשֵׁב בְּמִסְתָּרוֹ׃
 (ז) קוֹמָה יְהוָה קִדְּמָה פָּנָיו הַכְרִיעֵהוּ פִּלְטָה נִפְשׁ
 מְהַלֵּךְ חֶלְקִים בְּחַיִּים וְצַפּוֹנָךְ תִּמְלֵא בְּטָנָם יִשְׁבְּעוּ
 בְּגֵנוֹם וְהִגִּיחוּ יִתְרֵם לְעוֹלְלֵיהֶם׃ (ח) אֲנִי בְצַדִּק אֶחָד
 פָּגַדְתָּ אֲשַׁבְּעָה בְּהַקִּיץ תִּמְוֹנַתְךָ׃

יח (ט) לְמַנְצַחַח לְעֶבֶד יְהוָה לְדוֹד אֲשֶׁר דָּבַר לְיְהוָה
 אֶת־דְּבָרֵי הַשִּׁירָה הַזֹּאת בְּיוֹם ׀ הַצִּיל־יְהוָה
 אוֹתוֹ מִכַּף כָּל־אֵיבָיו וּמִיַּד שְׂאוֹל׃ (י) וַיֹּאמֶר אֲרַחֲמֶךָ
 יְהוָה חֲזָקִי׃ (יא) יְהוָה ׀ סִלְעִי וּמְצוּדַתִּי וּמִפְּלִטִי אֵל
 צוּרִי אֶחְסֶה־בּוֹ מִגְּנִי וּקְרָן יִשְׁעֵי מִשְׁנֵבִי׃ (יב) מְהַלֵּךְ
 אֶקְרָא יְהוָה וּמִן־אֵיבֵי אֲנִישׁ׃ (יג) אֶפְסִינִי חֲבִל־יָמוֹת
 וְנִחַלִּי בְּלִיעַל יִבְעֵתוּנִי׃ (יד) חֲבִלֵי שְׂאוֹל סִבְבוּנִי קִדְּמוּנִי
 מוֹקְשֵׁי מוֹת׃ (טו) בְּצַר־לִי אֶקְרָא יְהוָה וְאֵל־אֱלֹהֵי אֲשׁוּמָה
 יִשְׁמַע מִהִיכְלוֹ קוֹלִי וְשׁוֹעֲתִי לְפָנָיו ׀ תִּבְאָ בְּאֲזָנוֹ׃
 (טז) וַתִּגַּעֵשׁ וַתִּרְעֵשׁ ׀ הָאֶרֶץ וּמוֹסְדֵי הָרִים יִרְגָּזוּ
 וַיִּתְגַּעֵשׁוּ כִּי תָרָה לֹו׃ (יז) עָלָה עֶשֶׂן וּבָאפוּ וְאֵשׁ מִפִּי
 תֹאכַל גְּחָלִים בְּעָרוֹ מִמְּנוֹ׃ (יח) וַיֵּט שָׁמַיִם וַיִּרְדַּד וְעָרְפֶל
 תַּחַת רַגְלָיו׃ (יט) וַיִּרְכַּב עַל־כְּרוֹב וַיַּעַף וַיִּדְא עַל־כַּנְפֵי
 רוּחַ׃ (כ) יֵשֶׁת חֲשָׁךְ ׀ סִתְרוּ סְבִיבוֹתָיו סִכְתּוֹ חֲשֶׁכֶת׃
 מִיֹּם עָבִי שְׁחָקִים׃ (כא) מִגְּנָה נִגְדּוּ עֵבּוֹ עֶבְרֵי בְרַךְ
 וְנִחַל־אֵשׁ׃ (כב) וַיִּרְעַם בְּשָׁמַיִם ׀ יְהוָה וְעַלְיוֹן יִתֵּן קוֹלֹ

כָּרַד וּגְחַל־אֵשׁ: (ט) וַיִּשְׁלַח חֲצִיו וַיִּפְיֵצֵם וּבְרָקִים רַב
 וַיִּהְיֶם: (י) וַיִּרְאוּ אֶפְיָקִי מִים וַיִּנְלּוּ מוֹסְדוֹת תֵּבֵל
 מִנְעֶרְתֶּךָ יְהוָה מִנְשַׁמֶת רוּחַ אַפְּךָ: (י) יִשְׁלַח מִמְרוֹם
 יִקְחֵנִי יִמְשְׁנֵי מַמִּים רַבִּים: (י) יִצִּילֵנִי מֵאֵיבֵי עֵץ
 וּמִשְׁנֵאֵי כִי־אֲמַצּוּ מִמֶּנִּי: (י) יִקְדְּמוּנִי בַיּוֹם־אִי־דִי
 וַיְהִי יְהוָה לְמִשְׁעַן לִי: (י) וַיּוֹצִיאֵנִי לְמִרְחֵב יַחֲלִצֵנִי
 כִּי־חָפִיץ בִּי: (כ) יִגְמַלְנִי יְהוָה כְּצַדִּיקִי כְּבָר יְדֵי וַיִּשִׁיב
 לִי: (כ) כִּי־שִׁמְרַתִּי דְרָכֵי יְהוָה וְלֹא רָשַׁעְתִּי מֵאֱלֹהִים
 כִּי כָל־מִשְׁפָּטָיו לִנְגִדִי וְחֻקְתָּיו לֹא־אֲסִיר מִנֵּי
 (כ) וְאֵדֵי תָמִים עִמּוֹ וְאֲשַׁתְּמַר מִעוֹנָי: (כ) וַיִּשֵׁב יְהוָה
 לִי כְּצַדִּיקִי כְּבָר יְדֵי לִנְגֵד עֵינָיו: (כ) עַם־חֲסִיד
 תִּתְחַסֵּד עִם־גֹּבֵר תָּמִים תִּתְמַם: (כ) עַם־גֹּבֵר תִּתְבַּרֵּר
 וְעַם־עַקֵּשׁ תִּתְפַּתֵּל: (כ) כִּי־אֲתָה עִם־עֲנִי תוֹשִׁיעַ
 וְעֵינַיִם רַמּוֹת תִּשְׁפִּיל: (כ) כִּי אֲתָה תֹאמֵר נְרִי יְהוָה
 אֱלֹהֵי יְגִיָּה חֲשַׁבְנִי: (כ) כִּי־בֶדֶד אֶרְצֶנָּה וּבֵאלֹהֵי אֲדָרְגֵי
 שׁוֹר: (כ) הֵאֵל תָּמִים דְּרָכֹו אֲמַרְתָּ יְהוָה צְרוּפָה מִן
 הוּא לְכֹל וְהַחֹסִים בּוֹ: (כ) כִּי מִי אֱלֹהֵי מִבְּלַעֲדֵי
 יְהוָה וּמִרִצּוֹר זִוְלָתִי אֱלֹהֵינוּ: (כ) הֵאֱלֹהֵי מֵאֲזֹרְנֵי חֵיל
 נִיתַן תָּמִים דְּרָכֵי: (כ) מִשׁוּהָ רַגְלֵי כְּאֵילֹת וְעַד
 כַּמְתִּי יַעֲמִידֵנִי: (כ) מְלַמֵּד יְדֵי לְמַלְחָמָה וּגְחַתָּה
 קִשְׁת־נְחוּשָׁה זְרוּעֵתִי: (כ) וַתִּתֵּן־לִי מִגֵּן יִשְׁעֶךָ וַיְמַיְנֶךָ
 תִּסְעָדֵנִי וְעֵנֹתֶךָ תִּרְבֵּנִי: (כ) תִּרְחִיב צַעְדֵי תַחְתֵּי
 וְלֹא מַעֲדוֹ קָרַסְלִי: (כ) אֲרִדּוּף אֹיְבֵי וְאֲשִׁינָם וְלֹא
 אֲשׁוּב עַד־כְּלוֹתָם: (כ) אֲמַחֲצֵם וְלֹא־יִכְלֹו קִוּב
 יִפְלוּ תַחַת רַגְלֵי: (כ) וַתִּאֲזֹרְנֵי חֵיל לְמַלְחָמָה
 תִּכְרִיעַ קָמִי תַחְתֵּי: (כ) וְאֹיְבֵי נִתְתָּה לִי עֲרָף

שנאי אצמיתם: (33) ישועו ואין מושיע על-
 ולא ענם: (34) ואשתקם כעפר על-פני-רוח
 חיצות אריקם: (77) תפלטני מריבי עם
 לראש גוים עם לא-ידעתי יעבדוני:
 לשמע און ישמעו לי בני נכר יבחו לי:
 ויחרגו ממסגרותיהם: (35) חי-
 וברוך צורי וירום אלהי ישעי: (36) האל
 נקמות לי וידבר עמים תחתיו: (37) מפלטני
 מן-קמי תרוממני מאיש חמס תצילני:
 אודך בגוים יהוה ולשמך אומרה:
 ישועות מלכו ועשה חסדו למשיחו
 לדוד ולזרעו עד-עולם:

למנצח מזמור לדוד: (3) השמים מספרים
 כבוד-אל ומעשה ידיו מגיד הרקיע: (4) יום
 ליום יביע אמר ולילה ללילה יתוה-דעת: (7) אין
 ואין דברים בלי נשמע קולם: (8) בכל-
 הארץ יצא קום ובקצה תבל מליהם לשמש שם-
 והוא כחתן יצא מחפתו ישיש כגבור
 מקצה השמים מוצאו ותקופתו על-
 נסתר מחמתו: (9) תורת יהוה תמימה
 נפש עדות יהוה נאמנה מחכימת פתי:
 פקודי יהוה ישרים משמחילב מצות יהוה ברה
 יראת יהוה: (10) וטהורה עמדת לעד
 אמת צדקו יחדיו: (11) הנחמדים מזהב
 ומתוקים מדבש ונפת צופים: (12) גם-
 בהם בשמרם עקב רב: (13) שגיאות

מִרִיבֵינִי מִנִּסְתָּרוֹת נִקְנִי: (י) גַם מִזֵּדִים וְחֹשֶׁךְ עֲבָדָךְ
 אֱלֹהֵימִשְׁלוֹי־בִי אֵז אוֹתָם וְנִקְתִּי מִפֶּשַׁע רָב: (י) יְהוָה
 לְרִצּוֹן וְאִמְרֵי־פִי וְהַגִּיזִין לְבִי לִפְנֵיךָ יְהוָה צוּרִי וְגֹאֲלִי:
 ב (ב) לְמִנְצָה מִזְמוֹר לְדָוִד: (ג) יַעֲקֹב יְהוָה בְּיוֹם צָרָה
 יִשְׁבְּבֵךְ שֵׁם וְאֱלֹהֵי יַעֲקֹב: (ד) וְיִשְׁלַח־עֲזָרָךְ
 מִקֹּדֶשׁ וּמִצִּיּוֹן יִסְעֲדֶךָ: (ה) יִזְכֹּר כָּל מִנְחֹתֶיךָ וְעוֹלֹתֶיךָ
 וְדִשְׁנָה פִלָּה: (ו) וַתִּזְלַךְ כָּל־בִּבְבֶּךָ וְכָל־עֲצָתְךָ יִמְלֵא:
 (ז) נִרְנְנָה וּבִישׁוּעָתְךָ וּבְשֵׁם־אֱלֹהֵינוּ נִדְגַל יִמְלֵא יְהוָה
 כָּל־מִשְׁאֵלוֹתֶיךָ: (ח) עֲתָה יִדְעֵתִי כִּי חוֹשִׁיעַ יְהוָה
 מִשִּׁיחוֹ יַעֲנֵהוּ מִשְׁמֵי קֹדֶשׁוֹ בְּנִבְרוֹת יִשַׁע יְמִינוֹ:
 (ט) אֱלֹהֵי בְרָכָב וְאֱלֹהֵי בַפִּסִּים וְאֱנַחְנוּ וּבְשֵׁם יְהוָה
 אֱלֹהֵינוּ נִזְכֹּר: (י) הִמָּה בָרְעִי וְנִפְלוּ וְאֱנַחְנוּ קִמְנוּ
 וְנִתְעוֹדֵד: (יא) יְהוָה הוֹשִׁיעָה הַמֶּלֶךְ יַעֲנֵנִי בְּיוֹם־קָרְאֵנוּ
 בֹּא (ב) לְמִנְצָח מִזְמוֹר לְדָוִד: (ג) יְהוָה בָּעוֹד יִשְׂמַח
 מֶלֶךְ וּבִישׁוּעָתְךָ מֵהַיָּגֵל מֵאֵד: (ד) תֵּאֲוֹת לְבִי
 נִתְתַּה לּוֹ וְאַרְשֵׁת שִׁפְתָיו בִּלְמִנְעַת פִּלָּה: (ה) כִּי
 תִקְדַּמְנוּ בְּרָכוֹת טוֹב תִּשְׁיֵת לְרֵאשִׁי עֲמֶרֶת פּוֹ:
 (ו) חַיִּים וְשֵׂאֵל מִמֶּךָ נִתְתַּה לּוֹ אֲרָךְ יָמִים עוֹלָם וְעַד:
 (ז) נִדּוּל כְּבוֹדוֹ בִישׁוּעָתְךָ הוֹד וְהַדָּר תִּשׁוּהַ עֲלוּי:
 (ח) כִּי־תִשְׁיֵתֵהוּ בְּרָכוֹת לְעַד תִּתְחַדְּהוּ בְּשִׂמְחָה אֶת־
 פְּנֵיךָ: (ט) כִּי־הַמֶּלֶךְ בְּטַח בִּיהוָה וּבְחֶסֶד עֲלוּי כָל־
 יְמוֹט: (י) תִּמְצָא יָרֵךְ לְכָל־אֹיְבֶיךָ יְמִינְךָ תִּמְצָא
 שִׁנְאֵיךָ: (יא) תִּשְׁיֵתֵמוּ בְּתַנּוּר אֵשׁ לַעֲת פְּנֵיךָ יְהוָה בְּאִפּוֹ
 וּבִלְעָם וּתֵאֱכֹלֵם אֵשׁ: (ב) פְּרִימוֹ מֵאֶרֶץ תֵּאֱבֹד וְרַעַם
 מִבְּנֵי אָדָם: (ג) כִּי נָטוּ עֲלֶיךָ רַעַה חֲשָׁבוּ מוֹמָה כָּל־
 יוֹכְלוּ: (ד) כִּי תִשְׁיֵתֵמוּ שְׁכָם בְּמוֹתֶיךָ תִּכְוִנֵי עַל־

יְהוָה: (7) רִוְמָה יְהוָה בְּעַגְדָּךְ נְשִׁירָה וּנְזַמְרָה
בְּבוֹרְתֶךָ:

ב (6) לִמְנַצֵּחַ עַל-אֵילַת הַשֶּׁחַר מִזְמוֹר לְדָוִד: (3) אֱלֹהֵי
אֱלֹהֵי לָמָּה עֲזַבְתָּנִי רְחוֹק מִיִּשְׁוּעָתִי דַבְּרֵי
יְהוָה: (4) אֱלֹהֵי אֲקָרָא יוֹמָם וְלַיְלָה וְלֹא-
יִזְמִיחַ לִי: (7) וְאַתָּה קָדוֹשׁ יוֹשֵׁב תְּהִלּוֹת יִשְׂרָאֵל:
(6) בְּךָ בָטְחוּ אֲבֹתֵינוּ בָטְחוּ וְתַפְלִטְמוּ: (1) אֱלֹהֵי וְעַקְוֵי
נִמְלִטוּ בְּךָ בָטְחוּ וְלֹא-בּוֹשׁוּ: (1) וְאַנְכִי תוֹלַעַת וְלֹא-
אִישׁ חֲרַפְתָּ אָדָם וּבֹוֵי עֵם: (6) כָּל-רְאִי וְלַעֲיִנוּ לִי
יִפְטִירוּ בְשִׁפְהָ יִנְעוּר־אֵשׁ: (5) גַּל אֱלֹהֵינוּ יִפְלִטְנוּ
יִצִּילְהוּ כִי חָפֵץ בּוֹ: (1) כִּי-אַתָּה גִּבּוֹר מִכָּטָן מִכְּבִיחַ
עַל-שָׂדֵי אֲמִי: (6) עֲלִידָה הִשְׁלַכְתִּי מִרְחֹם מִכָּטָן אֲמִי
אֱלֹהֵי אַתָּה: (3) אֲלֵ-תִרְחַק מִמֶּנִּי כִי-צָרָה קְרוּבָה כִּי
אִין עֲזָרָה: (2) סִבְבוּנִי פְרִים רַבִּים אֲבִירֵי כֶּשֶׁן כִּתְרוּנִי:
(7) פָּצוּ עָלַי פִּיהֶם אַרְיֵה מִרְףּ וּשְׂאֵנִי: (11) כַּמִּים
נִשְׁפַּכְתִּי וְהִתְפָּרְדוּ כִלְעֵצְמַתִּי יְהוָה לְבִי כִּי-יִנְגַּן נַפְסִי
בְּתוֹךְ מַעֲיָי: (11) יָבֵשׁ כִּחְרָשׁ וּפְחִי וְלִשׁוֹנִי מִדְּבַק
מִלְקוּחֵי וְלַעֲפָר־מוֹת תִּשְׁפֹּתֵנִי: (11) כִּי סִבְבוּנִי כְּלָבִים
עֲדַת מְרַעִים הַקּוֹפְנִי כְּאִרֵי יְדֵי וְרַגְלֵי: (11) אֲסַפֵּר
כִּלְעֵצְמוֹתַי הַמָּה יִבִּטּוּ וְרֹא-בִי: (11) יִחַלְקוּ בְנֵי
לָהֶם וְעַל-לְבוּשֵׁי יִפִּילוּ גּוֹרָל: (11) וְאַתָּה יְהוָה אֱלֹהֵי
תִרְחַק אֵילוֹתַי לְעֲזָרְתִּי חוֹשֶׁה: (11) הַצִּילָה מִחֲרֹב
נַפְשִׁי מִיַּד-כָּלֵב וְיִחַדְתִּי: (11) הוֹשִׁיעֵנִי מִפִּי אַרְיֵה
וּמִקְרָנֵי רַמִּים עֲנִיתֵנִי: (11) אֲסַפֵּרָה שִׁמְךָ לְאֹחַי בְּתוֹךְ
קָהַל אֲהַלְלֶךָ: (7) וְרֹא יְהוָה וְהִלְלוּהוּ כָּל-זֶרַע יַעֲקֹב
כִּבְדוּהוּ וְגִוְרוּ מִמֶּנּוּ כָּל-זֶרַע יִשְׂרָאֵל: (11) כִּי לֹא-בָנָה

ולא שקץ ענות עני ולא הסתור פניו ממנו ובשועו
 אליו שמע: (כ) מאתך תהלתי בקהל רב נדרי
 אשלם נגד יראוי: (כא) יאכלו עניים וישבעו יהללו
 יהוה הרשיו יחי לבבכם לעד: (כב) וזכרו וישבו אל-
 יהוה כל-אפסי ארץ וישתחוו לפניך כל-משפחות
 גוים: (כג) כי ליהוה המלוכה ומושל בגוים: (כד) אכלו
 וישתחוו וכל-דשני-ארץ לפניו וברעו כל-יורדי עפר
 ונפשו לא תיה: (כה) זרע יעבדנו וספר לאדני להוד:
 (כז) יבאו ויגידו צדקתו לעם גולד כי עשה:

כג (6) מזמור לדוד יהוה רעי לא אחקר: (3) בנאות
 דשא ירביצני על-מי מנוחות ינהלני: (4) נפשי
 ישׁובב ינחני במעגלי צדק למען שמו: (7) גם כר
 אלד בנאי צלמות לא-אדא רע כר-אתה עמרי
 שבטך ומשענתך המה ינחמני: (8) תערך לפניו
 שלחן נגד צוררי דשנת בשמן ראשי בוסו רוח:
 (9) אך טוב וחסד ירדפני כל-ימי חיי ושבתו בבית
 יהוה לארך ימים:

כד (6) מזמור ליהוה הארץ ומלואה תבל
 וישבו בה: (7) כיהוא על-ימים יסדה ועל-
 גהרות יכוננה: (8) מי יעלה בהר-יהוה ומי יקום
 במקום קדשו: (9) נקי כפים ובר לבב אשר לא-
 נשא לשוא נפשו ולא נשבע למרמה: (10) ישא ברכה
 מאת יהוה וצדקה מאלהי ישעו: (11) זה דור הרשיו
 מבקשי פניך יעקב סלה: (12) שאו שערים וראשיכם
 והנשאו פתחי עולם ובוא מלך הכבוד: (13) מי זה
 מלך הכבוד יהוה עוזו וגבור יהוה גבור מלחמה:

שאו שערים ראשיכם ושאו פתחי עולם ויבא
לך הכבוד: (1) מי הוא זה מלך הכבוד יהוה צבאות
הוא מלך הכבוד סלה:

ה (6) לדוד אלקי יהוה נפשי אשא: (3) אלהי בך
בטחתי אל-אבושה אל-יעלצו איבי לי: (2) גם
ל-קיוך לא יבשו יבשו הבוגדים ריקם: (7) דרכיך
יהוה הודיעני ארחותיך למדני: (8) הדר יבני באמתך
למדני כראתה אלהי ישעי אותך קויתי כל-היום:
(9) זכר-רחמיך יהוה וחסדיך כי מעולם המה:
(10) חטאות נעוריי ופשעי אל-תזכור בחסדיך זכר-לי
אתה למען טובך יהוה: (11) טוב וישר יהוה על-כן
גורה חסאים בדרכך: (12) ידרך עניים במשפט וילמד
עניים דרכו: (13) כל-ארחות יהוה חסד ואמת לנצרי
בריתו ועדתיו: (14) למען-שמך יהוה וסלחת לעוני
כי רב-הוא: (15) מי זה האיש ירא יהוה יורנו בדרכך
בחר: (16) נפשו בטוב תלין ודעו יירש ארץ:
(17) סוד יהוה ליראיו ובריתו להודיעם: (18) עיני
תמיד אל-יהוה כיהוא יוציא מרשת רגלי: (19) פנה
אלי ותנני בייחוד ועני אני: (20) צרות לבבי הרחיבו
ממצוקותי הוציאני: (21) ראה-עני ועמלי ושאו לכל-
חטאותי: (22) ראה איבי בירדבו ושנאת חמם
שנאני: (23) שמרה נפשי והצילני אל-אבוש כי
חסרתי בך: (24) תם-וישר יצוני כי קויתיך:
(25) פדה-אלהים את-ישראל מכל צרותיו:

כו (6) לדוד ו שפטי יהוה כראני בתמי חלכתי
וביהוה בטחתי לא אפעד: (3) בחנני יהוה

ונִסְגְּנוּ צַרְפָּה כְּלִיֹּתַי וְלִבִּי: (א) כִּי תִסְדָּד לְגַגְד עֵינַי
 וְהִתְחַלַּכְתִּי בְּאַמְתָּדָ: (ב) לֹא יִשְׁבַּתִּי עִסְמִתִּי־שׂוֹא
 וְעִסְנֵעֲלָמִים לֹא אָבוֹא: (ג) שְׁנֵאתִי קָהֵל מְרַעִים
 וְעִסְדִּשְׁעִים לֹא אֲשַׁב: (ד) אֶרְחֵץ בְּנִקְיוֹן כַּפָּי וְאֶסְבְּבָה
 אֶת־מִזְבְּחַךְ יְהוָה: (ה) לִשְׁמֹעַ בְּקוֹל תוֹדָה וּלְסַפֵּר
 כָּל־נִפְלְאוֹתֶיךָ: (ו) יְהוָה אֲהַבְתִּי מֵעוֹן בֵּיתְךָ וּמְקוֹם
 מִשְׁכַּן כְּבוֹדֶךָ: (ז) אֶל־תֶּאֱסֹף עִסְדֵּי־מַאִים נַפְשֵׁי וְעִס־
 אֲנָשֵׁי דָמִים חַיִּי: (ח) אֲשֶׁר־בִּידֵיהֶם זִמָּה וַיִּמְנַם
 מְלָאָה שְׁחָד: (ט) וְאֲנִי בַתְּמִי אֶלֶךְ פְּדֵנִי וְחַנּוּנִי:
 (י) רַגְלֵי עֲמֹדָה בְּמִישׁוֹר בְּמִקְהֵלִים אֶבְרָךְ יְהוָה:
 כִּז (יא) לְדוֹד יְהוָה וְאוֹרֵי וַיִּשְׁעֵי מִמִּי אִירָא יְהוָה
 מְעוֹז חַיִּי מִמִּי אֶפְתָּד: (יב) בְּקִרְבִּי עָלִי מְרַעִים לֹא־כֹל
 אֶת־בְּשָׂרִי צָרִי וְאִיְבִי לִי הֵמָּה כִּשְׁלוֹ וְנִפְלוֹ: (יג) אִם־
 תִּחְנֶנָּה עָלַי וּמַחְנֶנָּה לֹא־יִירָא לִבִּי אִם־תִּקּוֹם עָלַי
 מִלְּהֵמָּה בּוֹאֵת אֲנִי בּוֹטַח: (יד) אַחַת שְׂאלְתִי מֵאֵת־
 יְהוָה אוֹתָהּ אֶבְקֵשׁ שְׁבַתִּי בְּבֵית־יְהוָה כְּלַיְמֵי חַיִּי
 לַחֲזוֹת בְּנִעֻם־יְהוָה וּלְבַקֵּר בְּהִיכָלוֹ: (טו) כִּי יִצְפְּנֵנִי
 בְּסִכָּה בְּיוֹם רָעָה וְסִתִּירֵנִי בְּסִתֵּר אֶהְלוּ בְּצִוֵּר
 יְרוּמְמֵנִי: (טז) וְעַתָּה יְרוּם רֵאשִׁי עַל־אִיְבֵי סְבִיבֹתַי
 וְאִזְבְּחָה בְּאֶהְלוּ וּבַחֲתִירוּעָה אֲשִׁירָה וְאוֹמְרָה לַיהוָה:
 (יז) שְׁמֹעַ יְהוָה קוֹלִי אֶקְרָא וְחַנּוּנִי וְעֻנּוּנִי: (יח) לֵךְ וְאָמַר
 לִבִּי בְּקִשׁוֹ פָּנֵי אֶת־פְּנֵיךָ יְהוָה אֶבְקֵשׁ: (יט) אֶל־תִּסְתַּר
 פְּנֵיךָ וּמִמֶּנִּי אַל תֵּט בְּאֶף עֲבָדְךָ עֲזַרְתִּי הִיֵּית אֶל־
 תִּשְׁשֵׁנִי וְאֶל־תַּעֲזֹבֵנִי אֶלְהֵי יִשְׁעֵי: (כ) כִּי־אֲבִי וְאֲמִי
 עֲזָבוּנִי וַיהוָה יֶאֱסֹפֵנִי: (כא) הוֹרֵנִי יְהוָה דְּרָכְךָ וְנִחַנֵּנִי
 בְּאֶרֶח מִישׁוֹר לְמַעַן שָׂרְרֵי: (כב) אֶל־תִּתְּנֵנִי בְּנַפְשׁ צָרִי

קמדי עידי שקר ויפח חמם: (2) לולא האמנתי
 אות בטוב יהוה בארץ חיים: (7) קנה אל יהוה
 חוק ויאמין לבך וקנה אל יהוה:
 (6) לדוד אליך יהוה ו אקרא צורי אלי תחיש
 ממני פדת חשה ממני ונמשלתי עם יורדי
 נור: (3) שמע קול תחנוני בשועי אליך בנשאי ידי
 אל דביר קדשך: (4) אל תמשכני עם רשעים ועם
 פעלי און דברי שלום עם רעים ורעה בלבכם:
 (7) תתן להם כפעלם וכרע מעלליהם כמעשה ידיהם
 תתן להם השכ נמולם להם: (5) כי לא יבינו אל
 פעלת יהוה ואל מעשה ידיו יהרסם ולא יבנם:
 (1) ברוד יהוה כי שמע קול תחנוני: (6) יהוה ו עז
 ומגני בו בטח לבי ונעזרתי ויעלז לבי ומשירי
 אהודנו: (8) יהוה עזלמו ומעז ישועות משיחו הוא:
 (9) הושיעה את עמך וברך את נחלתך ורעם ונשאם
 עדי העולם:

כש (6) מזמור לדוד הבו ליהוה בני אלם הבו ליהוה
 כבוד ועז: (3) הבו ליהוה כבוד שמו השתחוו
 ליהוה בהדרת קדש: (4) קול יהוה על השמים אל
 הכבוד הרעים יהוה עלמים רבים: (7) קול יהוה
 בכח קול יהוה בהדר: (8) קול יהוה שבר ארזים
 וישבר יהוה את ארזי הלבנון: (1) וירקודם כמו עגל
 לבנון ושריון כמו בדר אמים: (6) קול יהוה חזב
 להבות אש: (5) קול יהוה יחיל מדבר יחיל יהוה
 מדבר קדש: (9) קול יהוה יחולל אילות ויחשף
 יערות ובהיכלו בלו אמר כבוד: (1) יהוה למבול

יֵשֶׁב וַיֵּשֶׁב יְהוָה מֶלֶךְ לְעוֹלָם: (6) יְהוָה עֵץ לְעֹמֵץ
 יִתֵּן יְהוָה וַיְבָרֵךְ אֶת־עַמּוֹ בְּשָׁלוֹם:

ליום שני

ל (6) מִזְמוֹר שִׁיר חֲנֻכַּת הַבַּיִת לְדָוִד: (3) אֲרוּמָמָה
 יְהוָה כִּי־דִלִיתָנִי וְלֹא־שִׁמַּחַת אִיבֵי לִי: (4) יְהוָה
 אֱלֹהֵי שׁוֹעֵתֵי אֱלִיד וְתִרְפְּאֵנִי: (7) יְהוָה הַעֲלִיתָ מִן־
 שָׂאוֹל נַפְשִׁי חַיִּיתָנִי מִיָּרְדֵי בּוֹר: (8) וַמְרוּ לַיהוָה
 חֲסִידָיו וְהוֹדוּ לִזְכוֹר קִדְשׁוֹ: (1) כִּי רָנַע וּבָאפוּ חַיִּים
 בְּרִצּוֹנֵנוּ בְּעֶרְב יָלִין בְּכִי וּלְבַקֵּר רָנָה: (1) וְאֲנִי אִמְרַתִּי
 בְּשִׁלּוֹי בַל־אֲמוֹט לְעוֹלָם: (5) יְהוָה בְּרִצּוֹנֶךָ הַעֲמִדְתָּהּ
 לְחַרְרֵי עֵץ הַסַּתְרֹת פְּנִיךָ הָיִיתִי נִבְהַל: (2) אֱלִיד יְהוָה
 אֶקְרָא וְאֶל־אֲדֹנָי אֶתְחַנֵּן: (1) מַה בָּצַע בְּדַמִּי בְּרַדְתִּי
 אֶל־שַׁחַת הַיּוֹדֶךָ עֲפָר הַנִּגִּיד אִמְתָּךְ: (6) שָׁמַע־יְהוָה
 וַחֲנִנִי יְהוָה הִתְדַעֵוֹר לִי: (3) הַפְּכַת מַסְפְּדֵי לְמַחֹל
 לִי פִתְחֹת שָׁקִי וְתִאֲזַרְנִי שִׁמְחָה: (4) לְמַעַן וַיִּזְמַרְךָ
 כְּבוֹד וְלֹא יִדָּם יְהוָה אֱלֹהֵי לְעוֹלָם אֲוֹדֶךָ:

לא (6) לְמַנְצַח מִזְמוֹר לְדָוִד: (3) בְּךָ־יְהוָה חֲסִידָי
 אֶל־אֲבוֹשָׁה לְעוֹלָם בְּצַדִּיקְתָּךְ פִּלְטֵנִי: (4) הַטְּהֵא
 אֱלִי וְאֲזַנֶּךָ מִהֲרָה הַצִּילֵנִי הוֹדֵא לִי וּלְצוֹר מְעוֹז לְבַיִת
 מְצוּדוֹת לְהוֹשִׁיעֵנִי: (7) בֵּי־סִלְעֵי וּמְצוּדֹתֵי אֶתְהַוֵּל מְעַן
 שָׁמַד תִּנְחַנֵּנִי וְתִגְהַלֵּנִי: (5) תּוֹצִיאֵנִי מִרְשַׁת זֶו מִמְנוּ
 לִי כִּי אֶתְהַ מְעוֹז: (1) בְּיָדֶךָ אֶפְקֹד רוּחִי פְרִיתָהּ
 אוֹתִי יְהוָה אֵל אִמֶּת: (4) שִׁנְאַתִּי הַשְּׁמֵרִים הַבְּלִי־
 שׁוֹא וְאֲנִי אֶל־יְהוָה בִּטְחֹתִי: (5) אֲנִילָה וְאֶשְׁמַחָה
 בְּחֶסֶדֶךָ אֲשֶׁר רָאִיתָ אֶת־עַנְיִי יָדַעְתָּ בְּצָרוֹת נַפְשִׁי:

(ט) ולא הסגרתני ביד אויב העמדת במרחב רגלי
 (י) חנני יהוה כי צר לי עששה בבעם עיני נפשי
 ובטני: (ב) כי כלו בנגזן חיי ושנותי באנחה כשל
 בעוני כחי ועצמי עששו: (ג) מכל צורתי הויתי
 חרפה ולשכני ומאד ופחד למידעי ראי בחיץ גדרו
 ממני: (ד) נשכחתי כמת מלב הויתי ככלי אבר:
 (ה) כי שמעתי ו דבת רבים מגור מסביב בהוסדם
 יחד על לקחת נפשי וממו: (ו) ואני ועליך בטחתי
 יהוה אמרתי אלהי אתה: (ז) בידך עתתי הצילני
 מיד אויבי ומרדפי: (ח) האירה פניך על עבדך
 הושיעני בחסדך: (ט) יהוה אל אבושה כי קראתיך
 יבשו רשעים ידמי לשאול: (י) תאלמנה שפתי
 שקר הדברות על צדיק עתק בגאונה ובוז: (יא) מה
 רב טובך אשר צפנת ליראך פעלת לחוסים בך
 נגד בני אדם: (יב) תסתירם בסתר פניך מרכסי
 איש הצפנם בסכה מריב לשנות: (יג) ברוד יהוה
 כי הפליא חסדו לי בעיר מצור: (יד) ואני אמרתי
 בחפזי נגרותי מנגד עיניך אבן שמעת קול תחנוני
 בשיעוי אליך: (טו) אהבו את יהוה כל חסידיו אמינים
 נצר יהוה ומשלם על יתר עשה גאונה: (טז) חוקו
 ויאמין לבבכם כל החיילים ליהוה:

לב (א) לדוד משכיל אשרי נשוי פשע כסוי חטאה:
 (ב) אשרי אדם לא יחשב יהוה לו עון ואין
 ברוחו רמיה: (ג) כי החרשתי בלו עצמי בשאנתי
 כל היום: (ד) כיוזם ולילה תכבד עלי ידך נהפך
 לשדי בחרבני קיץ סלה: (ה) חטאתי אודיעה ועוני

לא־כִסִּיתִי אִמְרָתִי אֹדֶה עָלַי פִּשְׁעֵי לִידֹהָ וְאַתָּה ו
 נִשְׂאתָ עֵץ הַמָּאֵתִי סְלָה: (1) עַל־זֹאת וְתַפְלֵל כָּל־
 חֹסֵד וְאֱלֹהֵי לַעֲת מִצָּא רַק לִשְׁטֵף מִיִּם רַבִּים אֱלֹהֵי
 לֹא וַיַּעֲזֹב: (2) אַתָּה סָתַר לִי מִצָּר תִּצְרַנִּי רַנִּי פִלְט
 תִּסּוּבְבֵנִי סְלָה: (3) אֲשַׁבֵּלֶךָ וְאוֹרֶךָ בְּדַרְדְּרוֹ תִלְךָ
 אֲנַעֲצֶה עֲלֶיךָ עֵינַי: (4) אֵל תִּהְיוּ וְכַסּוּם כִּפְסָד אֵין
 הַבַּיִן בְּמִתְנַזְרֵסֵן עֲדִיו לְבָלוֹם כֵּל קָרֵב אֱלֹהֵי:
 (5) רַבִּים מִכְּאוֹבִים לְרָשָׁע וְהַבּוֹטֵחַ בַּיהוָה חֹסֵד
 יִסּוּבְבֵנִי: (6) שְׂמַחוּ בַיהוָה וְגִילוּ צְדִיקִים וְתִרְנְנוּ
 כָּל־יִשְׂרָאֵל:

לג (6) רַנְנוּ צְדִיקִים בַּיהוָה לְיִשְׂרָאֵל נֹאדָה תִהְלֶה:
 (3) הִזְדַּוּ לַיהוָה בְּכִנּוֹר בְּנֶבֶל עֲשׂוֹר וְנַמְרוּלוֹ:
 (1) שִׁירוּלוֹ שִׁיר חֲדָשׁ הֵיטִיבוּ נֶגֶן בְּתִרְעוּעָה: (7) כִּי
 יִשָּׂר דְּבַר יְהוָה וְכָל־מַעֲשָׂהוּ בְּאֱמוּנָה: (2) אֲהַב צְדָקָה
 וּמִשְׁפָּט חֹסֵד יְהוָה מְלֵאָה הָאָרֶץ: (1) בְּדַבַּר יְהוָה
 שָׁמַיִם נַעֲשׂוּ וּבְרוּחַ פִּיו כָּל־צִבְאוֹם: (2) בְּנֶס כִּנּוֹר מִי
 הַיָּם נָתַן בְּאוֹצְרוֹת תְּהוֹמוֹת: (3) יִירָאוּ מִיהוָה כָּל־
 הָאָרֶץ מִמֶּנּוּ יִגְוֹרוּ כָּל־יֹשְׁבֵי תֵבֵל: (4) כִּי הוּא אָמַר
 וַיְהִי הוּא צִוָּה וַיַּעֲמֵד: (1) יְהוָה הִפִּיר עֲצַת גִּוִּים הִנְיָא
 מִחֲשָׁבוֹת עַמִּים: (2) עֲצַת יְהוָה לַעֲוִלָם תַּעֲמֵד
 מִחֲשָׁבוֹת לְבוֹ לְדָר וְדָר: (3) אֲשֶׁר־יִהְיוּ אֲשֶׁר־יְהוָה
 אֱלֹהֵי הָעָם וּבָחַר לְנַחֲלָה לּוֹ: (4) מִשְׁמַיִם הִבִּישׁ
 יְהוָה רָאָה אֶת־כָּל־בְּנֵי הָאָדָם: (7) מִמִּכּוֹן־שָׁבַתוֹ
 הַשְּׁגִיחַ אֵל כָּל־יֹשְׁבֵי הָאָרֶץ: (8) הַיַּצַּר יַחַד לָבָם
 הַמִּבִּין אֶל־כָּל־מַעֲשֵׂיהֶם: (9) אֵין הַמֶּלֶךְ נוֹשֵׁעַ בְּרַב־
 חַיִל גְּבוּר לֹא־יִנָּצַל בְּרַב־כַּחַ: (10) שֶׁקֶר הַפִּיִם

לַתְּשׁוּעָה וּבָרַב חִילוֹ לֹא יִמְלֹט׃ (א) הִנֵּה עֵין יְהוָה
 אֲלֵי־יְרֵאָיו לְמוֹתָלִים לְחַסְדּוֹ׃ (ב) לְהַצִּיל מִמּוֹת
 נַפְשָׁם וּלְחַיּוֹתָם בְּרָעֵב׃ (ג) נַפְשֵׁנוּ חִכְתָּה לַיהוָה
 עֲזָרְנוּ וּמִנִּגְנוּ הוּא׃ (ד) כִּי־בוּ יִשְׁמַח לִבֵּנוּ כִּי בִשְׁם
 קְדָשׁוֹ בְּטַחְנוּ׃ (ה) יְהִי־חֶסֶדְךָ יְהוָה עֲלֵינוּ כַּאֲשֶׁר
 יִחַלְנוּ לָךְ׃

לד (ב) לְדָוִד בְּשָׁנוֹתָיו אֲתֵּי־טַעְמוֹ לִפְנֵי אֲבִי־מֶלֶךְ
 וַיִּגְרָשׁהוּ וַיֵּלֶךְ׃ (ג) אֲבָרְכָה אֶת־יְהוָה בְּכָל־עֵת
 תָּמִיד תִּתְהַלְּתוּ בְּפִי׃ (ד) בֵּיתְהוָה תִּתְהַלֵּל נַפְשִׁי וְיִשְׁמְעוּ
 עַנְוִים וַיִּשְׁמְחוּ׃ (ה) גִּדְּלוּ לַיהוָה אֶתִּי וּגְרוּמָמָה שְׁמוֹ
 יְהוָה׃ (ו) דַּרְשָׁתִּי אֶת־יְהוָה וְעַנְגִּי וּמִכָּל־מְגוּרוֹתַי
 הֲצִילֵנִי׃ (ז) הִבִּיטוּ אֱלֹהֵי וּנְהָרוּ וּפְנִיָהֶם אֲלֵי־חַפְרוּ׃ (ח) זֶה
 עָנִי כִּרְא וַיְהוָה שָׁמַע וּמִכָּל־צָרוֹתָיו הוֹשִׁיעוּ׃ (ט) חֲנָה
 מִלֵּאֲדַר־יְהוָה סָבִיב לִירְאָיו וַיִּחַלְצֵם׃ (י) טַעְמוֹ וִירְאוּ
 כִּי־טוֹב יְהוָה אֲשֶׁר־יִהְיֶה הַגֹּבֵר יִחְסֶה־בּוֹ׃ (יא) יִרְאוּ אֶת־
 יְהוָה קְדָשָׁיו כִּי אֵינִי מִחֶסֶד לִירְאָיו׃ (יב) כְּפִירִים רָשׁוּ
 וְרָעִבוּ וְדָרְשׁוּ יְהוָה לֹא־יִחְסְרוּ כָּל־טוֹב׃ (יג) לְכוּ
 בָּנִים שִׁמְעוּ־לִי יִרְאֵת יְהוָה אֲלֶמְדָּכֶם׃ (יד) מִדֵּה־אִישׁ
 הַחֶפֶץ חַיִּים אֲדֹב יָמִים לְרֵאוֹת טוֹב׃ (טו) גִּצְרֵךְ לְשׁוֹנֵךְ
 מֵרַע וּשְׁפָתֶיךָ מִדְּבַר מֵרָמָה׃ (טז) סוּר מֵרַע וְעֲשֵׂה־
 טוֹב בִּקְשׁ שְׁלוֹם וְרַדְפֵהוּ׃ (יז) עֵינֵי יְהוָה אֲלֵ־צַדִּיקִים
 וְאֹזְנוֹ אֲלֵ־שׁוֹעֲתִים׃ (יח) פִּנֵּי יְהוָה בְּעֲשֵׂי רַע לְהַכְרִית
 מֵאָרֶץ וּכְרָם׃ (יט) צַעֲקוּ וַיְהוָה שָׁמַע וּמִכָּל־צָרוֹתֶם
 הֲצִילֵם׃ (כ) קָרוֹב יְהוָה לְנִשְׁכָּרֵי־לֵב וְאֶת־דֵּבַר־אִי־רוּחַ
 יוֹשִׁיעַ׃ (כא) רַבּוֹת רַעוֹת צַדִּיק וּמִכָּלֶם יִצִּילֵנוּ יְהוָה׃
 (כב) שֹׁמֵר כָּל־עֲצוֹמוֹתָיו אַחַת מֵהֵנָּה לֹא נִשְׁכָּרָה׃

(כ) תַּמּוֹת רָשָׁע רָעָה וְשִׁנְאֵי צַדִּיק יִאֲשְׁמוּ: (כא) פִּדְהָ
 יִהְיֶה נֶפֶשׁ עַבְדּוֹ וְלֹא יִאֲשְׁמוּ כָּל־הַחֹסִים בּוֹ: (כב)
 לֵה (כג) לְדוֹד רִיבָה יִהְיֶה אֶת יָרִיבֵי לֶחֶם אֶת לַחֲמֵי:
 (כד) הַחֹזֵק מִגֵּן וְצַנְהָ וְקוֹמָה בַּעֲזוֹרָתִי: (כה) וְהָרַק
 הַנִּית וְסַגֵּר לְקִרְאֵת רֹדְפֵי אָמֵר לְנַפְשִׁי יִשְׁעֵתְךָ אֲנִי:
 (כו) יִבְשׂוּ וַיִּבְלְמוּ מִבִּקְשֵׁי נַפְשִׁי יִסְגּוּ אַחֲזֹר וַיִּחַפְּרוּ
 חֲשָׁבֵי רַעְתִּי: (כז) יִהְיוּ בְּמִיץ לִפְנֵי רוּחַ וּמִלֵּאךְ יִהְיֶה
 דִּחְהוּ: (כח) יִהְיוּ דְרָכָם חֲשֵׁךְ וְחִלְקִלְקֶלֶת וּמִלֵּאךְ יִהְיֶה
 רֹדְפָם: (כט) כִּי חֲנָם טָמְנוּ לִי שַׁחַת רַשְׁתָּם חֲנָם חֲפְרוּ
 לְנַפְשִׁי: (ל) תָּבוֹאֵהוּ שׂוֹאֵה לֹא יֵדַע וְרַשְׁתּוֹ אֲשֶׁר־
 טָמַן תִּלְכְּדוּ בְּשׂוֹאֵה יִפֹּל בָּהּ: (לא) וְנַפְשִׁי תִגִּיל בִּיהוָה
 תְּשִׁישׁ בִּישׁוּעָתוֹ: (לב) כָּל עֲצֻמוֹתַי וְתִאֲמַרְנָה יִהְיֶה מִי
 כְּמוֹךְ מִצִּיל עֲנִי מִחֹזֵק מִמֶּנּוּ וְעֲנִי וְאֲבִיוֹן מִגִּזְלוֹ:
 (לג) יְקוֹמֶן עַדֵי חֲמָס אֲשֶׁר לֹא־יִדְעֵתִי יִשְׁאַלֹנִי:
 (לד) יִשְׁלַמְנוּ רָעָה תַּחַת טוֹבָה שְׂכוֹל לְנַפְשִׁי: (לה) וְאֲנִי
 בַּחֲלוּתָם לְבוּשֵׁי שֶׁקַּע עֲנִיתִי בְּצוּם נַפְשִׁי וְתִפְלַתִּי עַל־
 חֹזֵק תְּשׁוּב: (לו) קַרַע בְּאַחֲלֵי הַתְּהַלְכֵנִי כְּאֲבֵל־אֵם
 קָדַר שַׁחַתִּי: (לז) וּבְצַלְעֵי שִׁמְחֵי וְנֶאֱסַפּוּ נֶאֱסַפּוּ עָלַי
 גִּבִּים וְלֹא יִדְעֵתִי קִדְעוּ וְלֹא־דָמוּ: (לח) בְּחֲנַפִּי לַעֲנִי
 מֵעוֹג חָרַק עָלַי שְׁנִימוּ: (לט) אֲדַנִּי בְּמַה תִּרְאֶה הַשִּׁיבָה
 נַפְשִׁי מִשְׂאֵתָם מִכְּפִירִים יַחֲדָתִי: (מ) אֲוֹדֶךָ בְּקֶהֱל
 רַב בְּעַם עֲצוּם אֶהְלֶלְךָ: (מא) אֵל־יִשְׁמְחוּ לִי אֲיִבֵי
 שֶׁקֶר שִׁנְאֵי חֲנָם יִקְדְּצוּ־עֵינַי: (מב) כִּי לֹא שְׁלוֹם יִדְבְּרוּ
 וְעַל־הַנְּעִיר־אֶרֶץ דִּבְרוּ מִרְמוֹת יַחֲשִׁבוּן: (מג) וַיִּרְחִיבוּ
 עָלַי פִּיהֶם אָמְרוּ הֵאָחֵז הָאֵלֶּךָ רֵאֲתוּ עֵינָנוּ: (מד) רֵאֲתָהּ
 יְהוָה אֵל־תַּחֲרֹשׁ אֲוִיִּי אֵל תִּרְחַק מִמֶּנִּי: (מה) הַעֲוֶרָה

והקיצה למשפטי אלהי ואהני לריבוי: (כז) שפטיני
 כצדקך ותנה אלהי ואלישמוחילי: (כח) אליאמרו
 בלבם האח נפשנו אליאמרו בלענוהו: (כט) יבשו
 ותפרו ויחדו שמחי רעתי ילבשו בשת וכלמה
 המגדילים עלי: (ל) ירנו ונשמחו הפצי צדק ויאמרו
 תמיד יגדל יהוה החפץ שלום עבדו: (לא) ולשוני
 תהנה צדקך כל היום תהלתך:

לו (ל) למנצה לעבד יהוה לדוד: (ל) נאספשע
 לרשע בקרב לבי אין פחד אלהים לנגד
 עיניו: (ל) ביהחליק אליו בעיניו למצא עונו לשנא:
 (ל) דברי פיו און ומרמה חדל להשכיל להיטיב:
 (ל) און ויחשב על משכבו יתיצב על דרך לא טוב
 רע לא ימאס: (ל) יהוה בהשמים חסדך אמינתך
 עד שחקים: (ל) צדקתך ו כהררי אל משפטך
 תהום רבה אדם ובהמה תושיע יהוה: (ל) מה
 יקר חסדך אלהים ובני אדם בצל כנפיך יחסיון:
 (ל) ירוין מרשן ביתך ונחל עדניך תשקם: (ל) כי
 עמד מקור חיים באורך נראה אור: (ל) משך
 חסדך לדעך וצדקתך לישרי לב: (ל) אלתבואני
 רגל נאחה ויד רשעים אלתגדני: (ל) שם נפלו פעל
 און דחו ולא יכלו קום:

לג (ל) לדוד ו אלתתחר במרעים אלתקנא בעשי
 עולה: (ל) כי כחציר מהרה ימלו וכירק דשא
 יפולין: (ל) בטח ביהוה ועשה טוב שכך ארץ ורעה
 אמונה: (ל) והתענג על יהוה ויתן לך משאלות לבך:
 (ל) גול עליהוה ברכך ובטח עליו והוא יעשה:

(א) והוציא כאור צדקך ומשפטך בצדקתים: (ב) דום ו
 ליהוה והתחולל לו אליתתחר במצליח דרכו באיש
 עשה מזמות: (ג) הרף מאף ועזב חמה אליתתחר
 אדלחרע: (ד) כי מרעים יברתיו וקני יהוה חמה
 ירשו ארץ: (ה) ועוד מעט ואין רשע והתבוננת על
 מקומו ואיננו: (ו) ועננים ירשו ארץ והתענגו על דרב
 שלום: (ז) זמם רשע לצדיק וחרק עליו שניו: (ח) ארני
 ישחקלו כיראה כירבא יומו: (ט) חרב ופתחו
 רשעים ודרכו קשתם להפיל עני ואכיוז לטבוח ישרי
 דרך: (י) חרבם תבוא בלבם וקשתותם תשברנה:
 (יא) טוב מעט לצדיק מהמון רשעים רבים: (יב) כיו
 זרועות רשעים תשברנה וסומך צדיקים יהנה:
 (יג) יודע יהוה ימי תמימים ונהלתם לעולם תהנה:
 (יד) לא יבשו בעת רעה ובימי רעבון ישבעו: (טו) כיו
 רשעים ויאבדו ואיבי יהוה פיקר כרים כלו בעשן כלו:
 (טז) לזה רשע ולא ישלם וצדיק חונן ונותן: (יז) כיו
 מברכו ירשו ארץ ומקליו יברתו: (יח) מיהנה
 מצעדי נבר כוננו ודרכו יהפין: (יט) כיופל לא יומל
 כיויהנה סומך ירו: (כ) געה היתי גם זקנתי ולא
 ראיתי צדיק נצנב ורעו מבקש להם: (כא) כל היום
 חונן ויטלה ורעו לברכה: (כב) סוד מרע ועשה טוב
 ושכן לעולם: (כג) כיו יהוה אהב משפט ולא יעזב
 את חסידיו לעולם נשמרו ורע רשעים נבדת:
 (כד) צדיקים ירשו ארץ וישכנו לעד עליה: (כה) כיו
 צדיק יהנה חכמה ולשונו תדבר משפט: (כו) תורת
 אלהו בלבו לא תמער איננו: (כז) צופה רשע לצדיק

ומבקש להמותו: (בג) יהוה לא יעזבני בידו ולא
 ירשיענו בהשפטו: (גז) קנה אלי יהוה וישמר דרכו
 וירוממך לרשת ארץ בהביית רשעים תרא: (כ)
 ראותי רשע עריץ ומתערה באזרח רענן: (כב) ויבני
 והנה איננו ואבקשהו ולא נמצא: (כג) שמרתם וראה
 ישר כיהאחרית לאיש שלום: (כד) ופשעים נשמה:
 יהוה אחרית רשעים נכרתה: (כה) ותשועת צדיקים
 מיהוה מעוזם בעת צרה: (כו) ויעזרם יהוה ויפלטם
 ויפלטם מרשעים וישועם ביהסו בו:
 לח (כז) מזמור לדוד להזכיר: (כח) יהוה אל בקצפה
 תזכירני ובהקמתך תיפירני: (כט) כיהציד נחתו
 ביה ותנחת עלי ידך: (ל) אין מתם בבשרי מפני ועמד
 אין שלום בעצמי מפני חטאתי: (לא) כיה עונותי עברו
 ראשי כמשא כבד וכבדו ממני: (לב) הבאישו נמקו
 תבורתי מפני אולתי: (לג) געיותי שחותי עד מאד
 כל היום קדר הלכותי: (לד) כיה כסלי מלאו נקלה ואין
 מתם בבשרי: (לה) נפונתי ונדבית עד מאד שאנת
 מנחמת לבי: (לו) אדני נגדך כל תאותי ואנחת ממך
 לא נסתרה: (לז) לבי סחרחר עזבני כחי ואורעיני
 גסיהם אין אתי: (לח) אהבי ורעי מנגד נגעי ועמדו
 וקרובי מרחק עמדו: (לט) וינקשו ומבקשו נפשי ודרשי
 רעתי דברו הנות ומרמות כל היום יהנו: (מ) ואני
 כחרש לא אשמע וכאלם לא יפתח פיו: (מא) ואהי
 כאיש אשר לא אשמע ואין בפיו תוכחות: (מב) כיה לך
 יהוה הוחלתי אתה תענה אדני אלהי: (מג) כיה אמרת
 פקדו שמהו לי כמוט רגלי עלי הגדילו: (מד) כיה אני

לְצַלַּע נֶבֶזִים יִמְכְּאוּבֵי נִגְדֵי תַמְיֹד: (ט) כִּי עֲוֹנֵי אֲנִי־
 אֶדְאָג מִחַטָּאתַי: (י) וְאִיבֵי תַיִים עֲצַמּוּ וּרְבּוּ שִׁנְאֵי
 שִׁקְרָה: (כ) וּמִשְׁלָמִי רָעָה תַחַת טוֹבָה יִשְׁמַנּוּנִי תַחַת
 דְּרָפֵי טוֹב: (כג) אֶל־תַּעֲזֹבֵנִי יְהוָה אֱלֹהֵי אֶל־תִּרְחַק
 מִמְּנִי: (כד) חוֹשֶׁה לַעֲזֹרְתִי אֲדַנִּי תִשׁוּעַתִּי:
 לט (ל) לַמִּנְצָח לְדָוִד מִזְמוֹר לְדָוִד: (א) אֲמַרְתִּי
 אֲשֶׁמְרָה דְרָכֵי מַחְטָאִים בְּלִשׁוֹנִי אֲשֶׁמְרָה לִפִּי
 מַחְסֹם בְּעוֹד רִשְׁעִי לִנְגִידֵי: (ב) נֶאֱלַמְתִּי וּמִיָּהּ חֲשִׁיתִי
 מִטּוֹב וּכְאִבֵי נֶעְכַּר: (ג) חֶסֶד לִבִּי וּבְקִרְבִי בְהִגִּינִי
 תִבְעֵר־אֵשׁ דִּבְרֹתַי בְּלִשׁוֹנִי: (ד) הוֹדִיעֵנִי יְהוָה וּקְצֵי
 יְמֵדַת יָמֵי מַה־הִיא אֲדַעַה מַה־הַדָּל אֲנִי: (ה) הִנֵּה
 טַפְחוֹתַי וְנִתְּתָה יָמֵי וְהִלֵּדִי כְאִין נִגְדָה אֶךְ בְּלִהְבֵּל
 כָּל־אָדָם נֹצֵב סֵלָה: (ו) אֶךְ בְּצִלְסֹו יִתְהַלֵּךְ אִישׁ אֶךְ־
 הַבֵּל יִהְיֶינָה יִצְבֹּר וְלֹא־יִדַע מִי־אִסְפָּם: (ז) וְעַתָּה
 מַה־קִּוִּיתִי אֲדַנִּי תוֹחַלְתִּי לָךְ הִיא: (ח) מִכָּל־פְּשָׁעֵי
 תְצִילֵנִי חֲרַפְתָּ נֶבֶל אֶל־תִּשְׁיַמְנֵנִי: (ט) נֶאֱלַמְתִּי לֹא
 אֶפְתַּח־פִּי כִּי אַתָּה עָשִׂיתָ: (י) הַסֵּר מֵעָלַי נִגְעָה
 מִתַּגְרַת יָדְךָ אֲנִי כָלִיתִי: (יא) בְּתוֹכָחֹת עַל־עֵינַי וּיִסְרַת
 אִישׁ וְתַמָּס בְּעֵשׂ חַמּוּדוֹ אֶךְ הַבֵּל כָּל־אָדָם סֵלָה:
 (יב) שִׁמְעָה תִפְלֹתֵינוּ יְהוָה וְשׁוּעַתֵינוּ יְהוָה אֱלֹהֵי מַעַתֵינוּ
 אֶל־תִּהְרַשׁ כִּי גַר אֲנִי עַמֶּךָ תוֹשֵׁב כָּכֶל־אֲבוֹתַי:
 (יג) הִשַׁע מִמְּנִי וְאַבְלִיגָה בְּטָרָם אֶלְךָ וְאִינְנִי:
 מ (ל) לַמִּנְצָח לְדָוִד מִזְמוֹר: (א) קוּה קִוִּיתִי יְהוָה וַיִּטַּע
 אֱלֹהֵי וַיִּשְׁמַע שׁוּעַתִּי: (ב) וַיַּעֲלֵנִי וּמִבּוֹר שְׁאוֹן
 מִטִּישׁ הִיוֹן וַיִּקַּם עַל־סֵלַע רִגְלֵי כּוֹנֵן אֲשֶׁרִי: (ג) וַיִּתֵּן
 בְּפִי וְשִׁיר חֲדָשׁ תִּהְלֶה לְאֵלֹהֵינוּ יִרְאוּ רַבִּים וַיִּירָאוּ

ויבטחו ביהוה: (ט) אשרי הנזכר אשר שם יהוה
 מבטחו ולא פנה אל רחמים ושטי מנוב: (י) רבות
 עשית ואתה יהוה ואלהי נפלאותיך ומה שכתיב אלינו
 אין ו ערוך אליך אנודה ואדברה עצמו מספר:
 (יא) זכה ומנחה ו לא חפצת אננים כרית לי עולה
 וחטאה לא שאלת: (יב) אז אמרתי הנה באתי במגלת
 ספר כתוב עלי: (יג) לעשות רצונך אלהי חפצתי
 ותורתך בתוך מעי: (יד) בשרתי צדק ו בקהל רב
 הנה שפתי לא אכלא יהוה אתה ידעת: (טו) צדקתך
 לא כפיתי ו בתוך לבי אמונתך ותשועתך אמרתי
 לא כחדתי חסדך ואמתך לקהל רב: (טז) אתה יהוה
 לא תכלא רחמך ממני חסדך ואמתך תמיד יצרוני
 (יז) כי אפפור עלי ו רעות עד אין מספר השונני
 עונתי ולא יכלתי לראות עצמו משערות ראשי
 ולבי עזבני: (יח) רצה יהוה להצילני יהוה לעזרתי
 חושה: (יט) יבשו ויחפרו ו יחד מבקשי נפשי לספותה
 יסגו אחור ויכלמו חפצי רעתי: (כ) ישמו עלי עקב
 בשתם האמרים לי האהו האה: (כא) ישישו וישמחו
 בך כל מבקשיך יאמרו תמיד יגדל יהוה אתי
 תשועתך: (כב) ואני עני ואביון אדני יחשב לי עזרתי
 ומפלט אלהי אלהי אלהי אחר:

מא (כג) למנצה מזמור לדוד: (כד) אשרי משכיל אל דל
 ביום רעה ימלטו יהוה: (כה) יהוה ו ישמחו
 ויתיהו ואשר בארץ ואל תתנהו בנפש איביו: (כו) יהוה
 יסעדנו על ערש דני כל משכבו חפצת בחליו:
 (כז) אני אמרתי יהוה חנני רפאה נפשי פיה חטאתי

לָךְ: (1) אֹיְבֵי יֹאמְרוּ רַע לִי מָתִי יָמוּת וְאֶבֶד שְׁמוֹ:
 (2) וְאִם בָּא לְרֹאשׁוֹ שְׂוֹא יִדְבֵר לְבוֹ יִקְבֹּץ אֹזֶן לוֹ יֵצֵא
 לַחֲנֹץ יִדְבֵר: (3) יַחַד עָלַי יִתְלַחֲשׁוּ כָּל־שֵׁנָאֵי עָלָיו
 יִחַשְׁבוּ רָעָה לִי: (4) דְּבַר־בְּלִיעַל יִצּוֹק בּוֹ וְאִישׁ שֹׁכֵב
 לֹא יוֹסִיף לְקוֹם: (5) נִסְאִישׁ שְׁלוֹמִי וְאִשְׁר־בְּמַחְתִּי בּוֹ
 אוֹכֵל לַחְמִי הַגְדִּיל עָלַי עֵקֶב: (6) וְאַתָּה יְהוָה חַנּוּנִי
 וְהַקִּימֵנִי וְאַשְׁלֵמָה לָּהֶם: (7) בּוֹאֵת יָדְעַתִּי כִּי־חַפְצָתְךָ
 בִּי כִּי לֹא־יָרִיעַ אֹיְבֵי עָלָי: (8) וְאֲנִי בְּתַמִּי תִּמְכַּת בִּי
 וְתַצִּיבֵנִי לְפָנֶיךָ לְעוֹלָם: (9) בְּרוּךְ יְהוָה וְאֱלֹהֵי יִשְׂרָאֵל
 מִהָעוֹלָם גַּעַד הָעוֹלָם אָמֵן וְאָמֵן:

סֵפֶר שְׁנֵי

מב (10) לְמַנְצַח מִשְׁבִּיל לְבָנֵי־קִרְחָ: (11) כֹּאִיל תְּעַרְגַּנּוּ
 עַל־אֲפִיקֵי־מַיִם בֶּן־נַפְשֵׁי תְּעַרְגַּנּוּ אֱלֹהֵי אֱלֹהִים:
 (12) צִמְאָה נַפְשֵׁי וְלֹא־הִיִּם לֹא־לִי חֵי מָתִי אֲבֹא וְאִרְאֶה
 פָּנַי אֱלֹהִים: (13) הִזְתִּה־לִּי דַמְעַתִּי לֶחֶם יוֹמָם וְלַיְלָה
 בְּאֹמֶר אֵלַי כָּל־הַיּוֹם אֵימָה אֱלֹהֵיךָ: (14) אֵלֶּה אֲזַכְּרֶהוּ
 וְאִשְׁפָּכָה עָלַי וְנַפְשֵׁי כִּי אֶעֱבֹר בְּסֶדֶד אֲדַדִּם עַד־בֵּית
 אֱלֹהִים בְּקוֹל־רִנָּה וְתוֹדָה הַמּוֹן חוֹנֵג: (15) מִהַר
 תִּשְׁתַּחֲוֶה וְנַפְשֵׁי וְתַהֲמִי עָלַי הוֹחֵלִי לֹא־הִיִּם כִּי־עוֹד
 אֲוִדְנִי וְיִשׁוּעוֹת פָּנָיו: (16) אֱלֹהֵי עָלַי נַפְשֵׁי תִּשְׁתַּחֲוֶה עָלַי
 כִּן אֲזַכְּרֶךָ מֵאֲרִץ־יְרֵדָן וְהַר־מוֹנִים מִהַר מִצְעָר: (17) תִּהְיוּ
 אֱלֹהֵי־הוֹם קוֹרָא לְקוֹל צַנּוּרִיךָ כָּל־מִשְׁבְּרִיךָ וְגִלְיָךָ
 עָלַי עֲבֹרוּ: (18) יוֹמָם וְיָצוּהוּ יְהוָה וְהַסְדּוּ וּבְלִילָה שִׁירָה
 עִמִּי תִּפְלָה לֹא־לִי חַיִּי: (19) אֲמַרְהוּ לֹא־לִי סִלְעֵי לָמָּה
 שִׁכַּחְתָּנִי לָמָּה קָדַר אֱלֹהֵיךָ בְּלַחֲץ אֹיְבֵי: (20) בְּרַצְחוּ

בעצמותי חרפוני צוררי באמרם אלי כלהיום איה
 אלהיך: (י) מה תשתוחחי ונפשי ומהתהמי עלי
 הוחילי לאלהים כיעוד אודנו ישועת פני ואלהי:
 מג (ב) שפטני אלהים וריבה ריבי מגוי לאחסוד
 מאיש מרמה ועולה תפלטני: (ג) כיאאתה ו
 אלהי מעוזי למה זנחתני למה קדר אתהלך בלחץ
 אויב: (ד) שלח אורך ואמתך המה ינחוני יביאני
 אליהר קרשך ואלמשכנותיך: (ה) ואבואה אל
 מזבח אלהים אלאל שמחת גילי ואורך בכבוד
 אלהים אלהי: (ו) מהתשתוחחי ונפשי ומהתהמי
 עלי הוחילי לאלהים כיעוד אודנו ישועת פני ואלהי:
 מד (ז) למנצח לבני קרח משפיל: (ח) אלהים באזנינו
 שמענו אבותינו ספרו לנו פעל פעלת בימיהם
 בימי קדם: (ט) אתה ויודך וגוים הורשת ותטעם תרע
 לאמים ותשלחם: (י) כיו לא בחרבם ירשו ארץ
 וזרועם לא הושיעה למו כי ימנה וזרועך ואור פניך
 בך כי רציתם: (יא) אתה הוא מלכי אלהים צנה ישועות
 ביעקב: (יב) כך צרינו נגנז בשמך גבוים קמינו: (יג) כיו לא
 מדבקשתי אבטח וחרבי לא תושיעני: (יד) כיו הושעתנו
 עיבצרינו ומשנאינו הבישות: (טו) באלהים הללנו כל
 היתה יום ושמך ולעולם נודה פלה: (טז) אף זנחת ותכלימנו
 תהיל אצא בצבאותינו: (יז) תשיבנו אחר מניצור
 תשיבנו שסו למו: (יח) תתנו בצאן מאכל ובגוים
 שיהריתנו: (יט) תמכר עמך בלא יחון ולא רבית
 למי מחיריהם: (כ) תשימנו חרפה לשכנינו לעג וקלס
 כביבותינו: (כא) תשימנו משל בגוים מנוד ראש

בלאמים

בְּלֵאמֹים: (א) בְּלֵהִיּוֹם כְּלִמְתִּי נִגְדִי וּבִשְׁת פְּנֵי
 כִּסְתֵנִי: (ב) מִקּוֹל מַחְרָף וּמִגִּדְף מִפְּנֵי אוֹיֵב וּמִתְנַקֵּם:
 (ג) כָּל־זֹאת בְּאַתְנֹו וְלֹא שִׁכַּחְנִיךָ וְלֹא־שִׁקְרָנוּ
 בְּבִרְתֶּךָ: (ד) לֹא־נָסוּג אַחֲזֹר לִבִּנִי וְתַט אֲשֶׁרֵנוּ מִנִּי
 אֲרַחֶךָ: (ה) כִּי דִפִּיתָנוּ בְּמִקּוֹם תַּנִּים וְתַכֶּם עָלֵינוּ
 בְּזַלְמוֹת: (ו) אִם־שִׁכַּחְנוּ שֵׁם אֱלֹהֵינוּ וְנִפְרַשׁ כִּפְּיֵנו
 לֹא־לֵזֶר: (ז) הֲלֹא אֱלֹהִים יַחְקֲרֵזֹאת כִּי־הוּא יִדַע
 תַּעֲלֹמוֹת לֵב: (ח) כִּי עָלִיד הוֹרֵגֵנוּ כָּל־הַיּוֹם נֶחֱשַׁבְנוּ
 בְּצֹאן טְבָחָה: (ט) עוֹרָה לְמָה תִישֵׁן וְאֲרֵנִי הִקִּיצָה
 אֱלֹהֵי־תִזְנֶה לְנִצָּח: (י) לְמָה־פָּנִיךָ תִסְתִּיר תִשְׁכַּח
 עֵינֵינוּ וְלִחְצֵנוּ: (יא) כִּי שָׁחָה לְעַפָּר נַפְשֵׁנוּ דְבַקָּה
 לְאַרְצֵן בְּטַנְנוּ: (יב) קוֹמָה עֲזֹרְתָה לָנוּ וּפְדֵנוּ לְמַעַן
 חֲסִדֶּךָ:

מה (א) לְמַנְצָה עַל־שׁוֹשְׁנִים לִבְנֵי־קַרְחָ מִשְׁכִּיל שִׁיר
 יְדִידָת: (ב) רַחֵשׁ לִבִּי וְדַבֵּר טוֹב אִמֵּר אֲנִי
 מַעֲשֵׂי לְמַלְךְ לְשׁוֹנֵי עַמִּי סוֹפֵר מְהִיר: (ג) יִפְּיֹפֶרֶת
 מִבְּנֵי אָדָם הוֹצֵק חַן בְּשִׁפְתוֹתֶיךָ עַל־כֵּן בִּרְכָךָ
 אֱלֹהִים לְעוֹלָם: (ד) הַגּוֹר חֲרָבָךָ עַל־יָרֵךְ גְּבוּרַת הוֹדָךָ
 וְהִדְרָךָ: (ה) וְהִדְרָךָ וְצִלְחַרְכָּב עַל־דְּבַר־אֱמֶת וְעִנְיָה
 צֶדֶק וְתוֹרָךָ נוֹרָאוֹת יְמִינֶךָ: (ו) חֲצִיךָ שְׁנוֹנִים עַמִּים
 תַחֲתֶיךָ יִפְּלוּ בְּלֵב אוֹיְבֵי הַמֶּלֶךְ: (ז) כִּסְאֶךָ אֱלֹהִים
 עוֹלָם וְעַד שֶׁבֶט מִיִּשְׂרָאֵל שֶׁבֶט מַלְכוּתֶךָ: (ח) אֲהַבֶּת
 צֶדֶק וְתִשְׁנֵא רִשְׁעֵי עַל־כֵּן וּמִשְׁחָךְ אֱלֹהִים אֱלֹהֶיךָ
 שָׁמֵן שִׁשׁוֹן מִחֲבָרֶיךָ: (ט) מִרְ־וְאֲהָלוֹת קִצְיֵעוֹת
 כָּל־בְּגֵדֶיךָ מִזֶּה־יִכְלִי שֵׁן מִנִּי שִׁמְחוּךָ: (י) בְּנוֹת
 מְלָכִים בִּיקְרוֹתֶיךָ נִצְבָּה שֶׁנֶּל לִימִינֶךָ בְּכַתֶּם אוֹפִיר:

(ב) שִׁמְעֵיבֶת וּרְאֵי וְהִטִּי אֹזְנִי וְשִׁכְחִי עִמָּךְ וּבֵית
 אֲבִיךָ: (ג) וַיִּהְיֶה אֹהֶל מִקְדָּשְׁךָ יִפְיָד כִּי הוּא אֲדֹנָי וְהִשְׁתַּחֲוִי
 לוֹ: (ד) וּבֵת צַר אֲבִיךָ בְּמִנְחָה פָּנֶיךָ יִחַדּוּ עֲשִׂירֵי עָם:
 (ה) כָּל־כְּבוֹדָה בְּתִמְלֶךְ פְּנִימָה מִמַּשְׁפָּצוֹת זָהָב
 לְבוּשָׁה: (ו) לְרִקְמוֹת תּוֹבֵל לְמֶלֶךְ בְּתוֹלוֹת אַחֲרֵיהָ
 רַעוּתֶיהָ מוֹבָאוֹת לָךְ: (ז) תּוֹבֵלְנָה בְּשִׁמְחוֹת וְגִיד
 תְּבַאֲנָה בְּהֵיכַל מֶלֶךְ: (ח) תַּחַת אֲבֹתֶיךָ יִהְיוּ בְּנֵיךָ
 תִּשְׁתַּמּוּ לְשָׁרִים בְּכָל־הָאָרֶץ: (ט) אֲזַכִּירָה שִׁמְךָ
 בְּכָל־הָרֹדֶף וְדָר עַל־כֵּן עַמִּים יִהְיוּ לְעוֹלָם וְעַד:
 (י) לְמִנְצַח לְבָנֵי קִרְחָה עַל־עֲלָמוֹת שִׁיר: (יא) אֱלֹהִים
 קָנוּ מַחְסֵה וְעַז עֲזָרָה בְּצָרוֹת נִמְצָא מֵאֵד:
 (יב) עַל כֵּן לֹא־נִירָא בְּהַמִּיר אֶרֶץ וּבְמוֹט הָרִים כָּל־ב
 יָמִים: (יג) יִהְמוּ יַחְמְרוּ מִיָּמָיו יִרְעֲשׂוּ־הָרִים בְּנִאֲוֹתָיו
 סֵלָה: (יד) נִהַר פָּדְנוּ יִשְׁמַחוּ עִיר אֱלֹהִים קֹדֶשׁ מִשְׁכְּנֵי
 עֲדִיּוֹן: (טו) אֱלֹהִים בְּקִרְבָּה בְּלֹא־תִמוֹט יַעֲזֹרֶה אֱלֹהִים
 לְפָנֹת בִּקְרָה: (טז) הָמוּ גוֹיִם מָטוּ מִמְּלָכוֹת נָתַן בְּקִלּוֹ
 תִּמוֹג אֶרֶץ: (יז) יִהְיֶה צְבָאוֹת עִמָּנוּ מִשְׁגָּב לָנוּ אֱלֹהֵי
 יַעֲקֹב סֵלָה: (יח) לָכֵן חָזוּ מַפְעָלוֹת יְהוָה אֲשֶׁר שָׁם
 שִׁמּוֹת בְּאֶרֶץ: (יט) מִשְׁבֵּית מִלְחָמוֹת עַד־קִצָּה הָאָרֶץ
 קָשַׁת יִשְׁבֵּר וְקִצְצֵה הִנִּית עֲגָלוֹת יִשְׂרָאֵל בְּאֵשׁ: (כ) הָרַפּוּ
 וְרַעוּ כִּי־אֲנֹכִי אֱלֹהִים אָרוּם בְּגוֹיִם אָרוּם בְּאֶרֶץ:
 (כא) יִהְיֶה צְבָאוֹת עִמָּנוּ מִשְׁגָּב לָנוּ אֱלֹהֵי יַעֲקֹב סֵלָה:
 (כב) לְמִנְצַח לְבָנֵי קִרְחָה מִזְמוֹר: (כג) כָּדָה־עַמִּים
 תִּקְעוּ־כַף הָרִיעוּ לְאֱלֹהִים בְּקוֹל רִנָּה: (כד) כִּי־
 יִהְיֶה עֲדִיּוֹן נוֹרָא מֶלֶךְ גָּדוֹל עַל־כָּל־הָאָרֶץ: (כה) יִדְבֹר
 עַמִּים תַּהֲתִינּוּ וּלְאֻמִּים תַּחַת רַגְלֵינוּ: (כו) יִבְתַּר־לָנוּ

אֶת־נִהְלָתֵנוּ אֶת־גְּאוֹן־יַעֲקֹב אֲשֶׁר־אָהַב סֵלָה: (1) עֲלֵה
 אֱלֹהִים בְּתִרְוַעָה יְהוָה בְּקוֹל שׁוֹפָר: (2) וּמְרוּ אֱלֹהִים
 וּמְרוּ לְמַלְכֵנוּ וּמְרוּ: (3) כִּי מֶלֶךְ כָּל־הָאָרֶץ
 אֱלֹהִים וּמְרוּ מִשְׁכִּיל: (4) מֶלֶךְ אֱלֹהִים עַל־גּוֹיִם
 אֱלֹהִים יֹשֵׁב וְעַל כַּפַּא קִדְשׁוֹ: (5) גְּדִיבֵי עַמִּים וּנְאֻסֵּי
 עַם אֱלֹהֵי אֲבֹרָהֶם כִּי לֹאֱלֹהִים מְגִי־אָרֶץ מֵאֵד נֶעְלָה:
 מַח (6) שִׁיר מִזְמוֹר לְבְנֵי־קִרְחָה: (7) גְּדוֹל יְהוָה וּמְהֻלָּל
 מֵאֵד בְּעִיר אֱלֹהֵינוּ הִרְקִדְשׁוֹ: (8) יִפֶּה נוֹף
 מִשׁוֹשׁ כָּל־הָאָרֶץ הִרְצִיז וּרְכַתִּי צִפּוֹן קִרְיַת מֶלֶךְ־רַב:
 (9) אֱלֹהִים בְּאַרְמְנוֹתֶיהָ נוֹדַע לְמִשְׁנָב: (10) כִּי־הִנֵּה
 הַמַּלְכִים נוֹעְדוּ עִבְרוּ יַחְדָּו: (11) הִמָּה רָאוּ כִן תִּמְהוּ
 נִבְהָלוּ נִחְפְּזוּ: (12) רַעְדָה אַחֲזֹתֶם שָׁם חֵיל כִּי־יִלְדָה:
 (13) בְּרוּחַ קָדִים תִּשְׁבֵּר אֲנִיּוֹת תִּרְשִׁישׁוּ: (14) כַּאֲשֶׁר
 שָׁמַעְנוּ כִּן רָאִינוּ בְּעִיר־יְהוָה צְבָאוֹת בְּעִיר אֱלֹהֵינוּ
 אֱלֹהִים יְכוֹנְנֶה עֵד עוֹלָם סֵלָה: (15) דְּמִינוּ אֱלֹהִים חֲסִדָּךְ
 בְּקִרְבֵּי הַיִּכְלָךְ: (16) כִּשְׁמַךְ אֱלֹהִים כִּן תִּהְלֶתֶךָ עַל קַצְוֵי
 אָרֶץ צֶדֶק מְלֵאָה יְמִינֶךָ: (17) יִשְׁמַח הַר צִיּוֹן תִּגְלַגֵּה
 בְּנוֹת יְהוּדָה לְמַעַן מִשְׁפִּטֶיךָ: (18) סִבּוּ צִיּוֹן וְהַקִּיפוּהָ
 סִפְרוּ מְגִדְלֶיהָ: (19) שִׁיתוּ לְבַבְכֶם לְחִילָה פִּסְנוּ
 אַרְמְנוֹתֶיהָ לְמַעַן תִּסְפְּרוּ לְדוֹר אַחֲרוֹזִן: (20) כִּי זֶה
 אֱלֹהִים אֱלֹהֵינוּ עוֹלָם וָעֶד הוּא יִנְהַגְנוּ עַל מוֹתָ:
 מַט (21) לְמַנְצַח לְבְנֵי קִרְחָה מִזְמוֹר: (22) שָׁמַעְנוּ זֹאת כָּל־
 הָעַמִּים הָאֻזֵּינוּ כָּל יֹשְׁבֵי הָלָד: (23) גַּם בְּנֵי אֲדָם
 יַס־בְּנֵי־אִישׁ יַחַד עֲשִׂיר וְאֶבְיוֹזִן: (24) פִּי יִדְבֵר חֲכָמוֹת
 וְהַגּוֹת לְבִי תְבוֹנוֹת: (25) אֲשֶׁר לְמַשָּׁל אֻזְנֵי אִפְתָּח
 בְּכִנּוֹר חִידָתִי: (26) לָמָּה אִירָא בִימֵי רַע עֵינַי עַקְבֵי

יִסְכְּנִי: (א) הַבְּטָחִים עַל חֵילִם וּבִרְבַּע עֲשָׂרָם יִתְהַלְלוּ:
 (ב) אַח לֹא־פָדָה וּפָדָה אִישׁ לֹא־יִתֵּן לֵאלֹהִים כְּפָרוֹ:
 (ג) וַיִּקַּח פְּדִיּוֹן נַפְשָׁם וַחֲדָל לְעוֹלָם: (ד) וַיַּחֲדֵעוּ
 לְנֶצַח לֹא יִרְאֶה הַשְּׁחַת: (ה) כִּי יִרְאֶה הַחַכְמִים יְמוֹתָו
 יַחַד כְּסִיל וּבַעַר יֵאבְדוּ וְעוֹבְדוֹ לְאַחֲרִים חֵילִם:
 (ו) קִרְבָּם בְּתִימוֹ לְעוֹלָם מִשְׁכַּנְתָּם לְדוֹר וָדָד קָרָא
 בְּשִׁמוֹתָם עָלַי אֲדַמּוֹת: (ז) וְאָדָם בִּיקָר בְּלִילָן
 נִמְשַׁל כְּבַהֲמוֹת גֹּדְמוֹ: (ח) זֶה דָרְכָם כְּסִיל לָמוֹ
 וְאַחֲרֵיהֶם וּבְפִיהֶם יִרְצוּ סֵלָה: (ט) כִּצְאוּ לְשֹׂאֵל שְׁתִּי
 מִוַּת יִרְעַם וַיִּרְדּוּ בָּם יִשְׂרָאֵל לְבַקֵּר וְצוֹרֵם לְבָלוֹת
 שֹׂאֵל מִזְבֵּל לוֹ: (י) אֲךָ אֱלֹהִים יִפְדֶּה נַפְשִׁי מִיַּד
 שֹׂאֵל כִּי יִקְחֵנִי סֵלָה: (יא) אֱלֹהֵי יִשְׂרָאֵל כִּי יַעֲשֶׂר אִישׁ
 כִּי־יִרְבֶּה כְבוֹד בֵּיתוֹ: (יב) כִּי לֹא בְמוֹתוֹ יִקַּח הַכֹּל
 לֹא־יִרְדַּ אַחֲרָיו כְּבוֹדוֹ: (יג) כִּי נִפְשׁוּ בְחַיּוֹ יִבְרָךְ
 וַיִּוֹדֶךָ כִּי־תִשָּׁב לָךְ: (יד) תָּבוֹא עַד דוֹר אַבּוֹתָיו
 עַד־נֶצַח לֹא יִרְאוּ אֹזֶר: (טו) אָדָם בִּיקָר וְלֹא יִבִּין גִּמְשַׁל
 כְּבַהֲמוֹת גֹּדְמוֹ:

ג (ט) מִזְמוֹר לְאַסָּף אֶל אֱלֹהִים יִתְּנֵה דְבַר וַיִּקְרָא אֲרָץ
 מִמְּזוֹר־חַ שְׁמֵשׁ עַד־מַבְּאוֹ: (א) מִצִּיּוֹן מִכְּלַל־יִשְׂרָאֵל
 אֱלֹהִים הוֹפִיעַ: (ב) יָבֹא אֱלֹהֵינוּ וְאֵל־יִחְרַט אֶשׁ־לִפְנֵינוּ
 תֹּאכַל וְסָבִיבוּ נִשְׁעָרָה מֵאֵד: (ג) יִקְרָא אֱלֹהֵי שָׁמַיִם
 מֵעַל וְאֵל־הָאָרֶץ לְדִין עַמּוֹ: (ד) אֲסַפְּרִי חֲסִידֵי כְרִיתִי
 בְּרִיתִי עֲלֵיזְבָּח: (ה) וַיִּגִּדּוּ שָׁמַיִם צְדָקוֹ כִּי־אֱלֹהִים
 שֹׁפֵט הוּא סֵלָה: (ו) שִׁמְעָה עַמִּי וְאֵדְבָרָה יִשְׂרָאֵל
 וְאֵעִידָה בְּךָ אֱלֹהִים אֱלֹהֵיךָ אָנֹכִי: (ז) לֹא עַל־זִבְחֶיךָ
 אוֹכִיחֶיךָ וְעוֹלֹתֶיךָ לְגִידֵי תָמִיד: (ח) לֹא אֶקַּח מִבֵּיתֶךָ

פָּרַם מִמְּכַלְאֲתֶיךָ עֲתוּדִים: (א) כִּי־לִי כָל חַיְתוֹ יַעַר
 בְּהַמּוֹת בְּהַרְרֵי־אֶלְפָּה: (ב) יָדַעְתִּי כָּל עוֹף הָרִים וְזִוּ
 שָׂדֵי עַמּוּדַי: (ג) אִם־אֲרַעֵב לֹא־אֲמַר לָךְ כִּי לִי תִבְלָה
 וּמְלֹאָה: (ד) הָאוֹכֵל בֶּשֶׂר אֲבִירִים וְדָם עֲתוּדִים
 אֲשַׁתֶּה: (ה) זָבַח לֵאלֹהִים תּוֹדָה וְשִׁלְמִים לְעֵלְיוֹן גְּדֻרֶיךָ:
 (ו) וּקְרָאֵנִי בְיוֹם צָרָה אֲחַלְצֶךָ וְתִכְבְּדֵנִי: (ז) וְלִרְשָׁעִים
 אָמַר אֱלֹהִים מַה לָּךְ לִסְפֹּר חַקִּי וְתִשָּׂא בְרִיתִי עֲלַי־
 כִּי־ךָ: (ח) וְאַתָּה שָׁנֵאתָ מוֹסֵר וְתִשְׁלַךְ דִּבְרֵי אֲחֵרֶיךָ:
 (ט) אִם־דָּרֵאתָ גָּבַב וְתִרְיַץ עִמּוֹ וְעַם מְנַאֲפִים חִלְקֶךָ:
 (י) פִּי־ךָ שִׁלַּחַת בְּרָעָה וּלְשׁוֹנֶךָ תִּצְמִיד מְרֵמָה:
 (יא) תִּשָּׁב בְּאַחֲוֶיךָ תִּדְבַר בְּבֶן־אִמֶּךָ תִּתֵּן דַּפְּי־
 (יב) אֱלֹהֵי עֲשִׂיתָ וְהִחַרְשִׁיתִי דַּמִּיתָ הָיוֹת אֲהִיָּה כְמוֹךָ
 אוֹכִיחֶךָ וְאֶעְרַכֶּה לְעֵינֶיךָ: (יג) בִּיגִדְנָא זֹאת שִׁכְחִי
 אֱלֹהֵי פֶן אֲטַרְףָּ וְאִין מְצִילִי: (יד) זָבַח תּוֹדָה יִכְבְּדֵנִי
 וְשֵׁם הַרְךָ אֲרֹאֵנוּ בְּיֹשַׁע אֱלֹהִים:

ליום שלישי

נֹא (א) לְמִנְצַח מִזְמוֹר לְדָוִד: (ב) בְּבוֹא־אֱלֹוֹי גִּתָּן
 הַנְּבִיא בְּאֲשֶׁר־בָּא אֶל־בֵּת־שֹׁבַע: (ג) חָנְנִי
 אֱלֹהִים כְּחַסְדֶּךָ כָּרַב רַחֲמֶיךָ מִחַה פִּשְׁעֵי: (ד) הָרַב
 כְּבִסְנִי מַעֲוֵנִי וּמַחֲטָאתִי טָהַרְנִי: (ה) כִּי־פִשְׁעֵי אֲנִי אֲדַע
 וּמַחֲטָאתִי נִגְדִי תָמִיד: (ו) לָךְ לְבַדְּךָ וְחַטָּאתִי וְהִרַע
 בְּעֵינֶיךָ עֲשִׂיתִי לְמַעַן תִּצְדַּק בְּךָ בְּרַךְ תִּזְכֶּה בְּשִׁפְטֶיךָ:
 (ז) הִן־בְּעוֹזֵן חוֹלַלְתִּי וּבַחֲטָא יִחַמְתֵּנִי אֲמִי: (ח) הִךְ
 אָמַת חִפְצֶת בְּטַחֲוֹת וּבִסְתָם חִקְמָה תוֹדִיעֵנִי:
 (ט) תַּחֲטָאֵנִי בְּאוֹזֵב וְאִמְחַר תִּכְבְּסֵנִי וּמִשְׁלַל אֶלְבִּין:

(א) תשמיעני ששון ושמחה תגלגלה עצמות דבית:
 (ב) הסתר פניך מחטאי וכל עונותי מחה: (ג) לב
 שיהור בראלי אלהים ורוח נכון חדש בקרבי:
 (ד) אל־תשליכני מלפניך ורוח קדשך אל־תקח
 ממני: (ה) השיבה לי ששון ישעך ורוח נדיבה
 תסמכני: (ו) אלמדה פשעים ורכיב ותטאים
 אדוך ושובו: (ז) הצילני מדמים ואלהים אלהי
 תשועתי תרנן לשוני צדקתך: (ח) אדני שפתי
 תפתח ופי יגיד תהלתך: (ט) כי לא־תחפץ זבח
 ואתנה עולה לא־תרצה: (י) זבחי אלהים נשברה
 לב־נשבר ונדכה אלהים לא־תבוה: (יא) היטיבה
 ברצונך את־ציון תבנה חומות ירושלים: (יב) או
 תחפץ זבחי־צדק עולה וכליל או יעלו על־
 מזבחת פרים:

ב (ב) למנצח משכיל לדוד: (ג) בבוא ודואג האדומי
 ויגד לשאול ויאמר לו בא דוד אל־בית
 אחימלך: (ד) מה־תתהלל ברעה הגבור חסד אל כל
 היום: (ה) הוות תחשב לשונך כתער מלמש עשה
 מיה: (ו) אהבת רע מטוב שקר ומדבר צדק סלה:
 (ז) אהבת כל־דברי בלע לשון מרמה: (ח) נסאל
 תצדק לנצח וחתך ויסחך מאהל ושרשך מארץ חיים
 סלה: (ט) ויראו צדיקים ויראו ועליו ישחקו: (י) הגה
 הגבר לא ישים אלהים מעויו ויבטח בדוב עשרו
 יעז בהותו: (יא) ואני כפית־רעני בבית אלהים כטחתי
 בחסד־אלהים עולם ועד: (יב) אודך לעולם כי
 עשית ואקוה שמך כי־טוב נגד חסדיך:

גג (6) למנצח על־מחלת משכיל לדוד: (3) אמר נבל
בלבו אין אלהים השחיתו והתעיבו עול אין
עשה טוב: (4) אלהים משמים השקיף על בני אדם
לראות הַיֵּשׁ מִשְׁכִּיל דַּדֵּשׁ אֶת־אֱלֹהִים: (7) כָּלוּ סַג
יָחִדוּ נִאֲלָחוּ אֵין עֲשֵׂה־טוֹב אֵין נִם־אֲחֵד: (5) הֲלֹא־
יָדְעוּ פְעָלַי אֵין אֲכָלִי עֲמִי אֲכָלוּ לֶחֶם אֱלֹהִים לֹא
קָרְאוּ: (1) שֵׁם פְּחָד־יִפְחָד לֹא־יִהְיֶה פְחָד כִּי־אֱלֹהִים
פָּזַר עֲצֻמוֹת חֲנֹךְ הַבִּישָׁתָה כִּי־אֱלֹהִים מֵאִסָּם: (1) מִי
יִתֵּן מִצִּיּוֹן יִשְׁעוֹת יִשְׂרָאֵל בְּשׁוֹב אֱלֹהִים שְׁבוֹת עֲמוֹ
יָגֵל יַעֲקֹב יִשְׁמַח יִשְׂרָאֵל:

גד (6) למנצח בגנינות משכיל לדוד: (3) בבוא הזיפים
ויאמרו לשאול הלא דוד מסתתר עמנו:
(1) אלהים בשמד הושיעני ובגבורתך תדינני:
(7) אלהים שמע תפלתי האזינה לאמרי פי: (5) כי
זרים וקמו עלי וערצים בקשו נפשי לא שמו אלהים
לנגדם סלה: (1) הנה אלהים עזר לי אדני בסמכי
נפשי: (1) ישוב הרע לשררי באמתך הצמיתם:
(5) בגדבה אזבחה לך אודה שמך יהוה בירטוב:
(5) כי מכל צרה הצילני ובאובי ראתה עיני:

גה (6) למנצח בגנינות משכיל לדוד: (3) האזינה אלהים
תפלתי ואל תתעלם מתחנותי: (4) הקשיבה לי
וענני אריר בשיחי ואהימה: (7) מקול אויב מפני
עקת רשע כי ימיטי ילי און ובאף ישטמוני: (5) לבי
יחיל בקרבי ואימות מות נפלו עלי: (1) יראה
ורעד יבא בי והכפני פלצות: (1) ואמר מי יתן לי
אבר כיונה אעיפה ואשבנה: (5) הנה ארחיק נרד

אֵלֶיךָ בַּמִּדְבָּר סֵלָה: (ט) אֶחֱיִשָּׁה מִפֶּלֶט לִי מְרוּחַ
 סָעָה מִסָּעֵר: (י) בִּלְעַד אֲדֹנָי פֶּלֶג לְשׁוֹנֵם כִּי־רָאוּתִי
 חָמָס וְרִיב בְּעִיר: (יב) יוֹמָם וְלַיְלָה יִסּוּבְכֶּה עַל־
 חוֹמֹתַי וְאֶזֶן וְעָמַל בְּקִרְבִּי: (יג) הַחַיִּת בְּקִרְבִּי
 וְלֹא־יָמִישׁ מִרְחֹבֶיךָ תֵּדַךְ וּמִרְמָה: (יד) כִּי וְלֹא־אֹיֵב
 יִחַרְפֵּנִי וְאִשָּׁא לֹא־מִשְׁנָאִי עָלַי הִגִּדִיל וְאֶסְתֵּר מִמֶּנּוּ:
 (טו) וְאַתָּה אֲנֹשׁ בְּעַרְפִּי אֱלוֹפִי וּמִיָּדַעִי: (טז) אֲשֶׁר
 יִחַדּוּ נִמְתִּיק סוּר בְּבֵית אֱלֹהִים נִהַלְךָ בְּרִגְשׁ:
 (יז) יֵשִׁיא מוֹת וְעֲלִימוֹ יִרְדּוּ שְׂאוֹל חַיִּים כִּי־רָעוֹת
 בְּמַגְדָּרִים בְּקִרְבָּם: (יח) אֲנִי אֶל־אֱלֹהִים אֶקְרָא וַיְהִי
 וַיִּשְׁעֵנִי: (יט) עָרַב וּבִקֵּר וַצְּהַרִים אֲשִׁיחָה וְאַהֲמָה
 וַיִּשְׁמַע קוֹלִי: (כ) פָּדָה בְּשָׁלוֹם נַפְשִׁי מִקִּרְבֵּי־לִי
 כִּי־בְרָבִים הָיָה עֲמָדִי: (כא) יִשְׁמַע וְאַל וַיַּעֲנֵם וַיֵּשֶׁב
 קָדָם סֵלָה אֲשֶׁר אֵין חֲלִיפוֹת לָמוֹ וְלֹא יֵרָאוּ אֱלֹהִים:
 (כב) שָׁלַח יָדָיו בְּשִׁלְמוֹ חֲלִל בְּרִיתוֹ: (כג) חָלְקוּ
 מִחֲמַת פִּי וּקְרַב־לִבּוֹ רַכּוֹ דְּבָרָיו מִשְׁמֵן וְהִמָּה
 פִּתְחוֹת: (כד) הַשְׁלֵךְ עַל־יְהוָה וַיִּהְבֵּד וְהוּא יִכְלַלְךָ
 לֹא־יִתֵּן לְעוֹלָם מוֹט לְצַדִּיק: (כה) וְאַתָּה וְאֱלֹהִים
 תוֹרְדִם לְבָאֵר שַׁחַת אֲנָשֵׁי דָמִים וּמִרְמָה לֹא־יִחַצּוּ
 יְמֵיהֶם וְאֲנִי אֲבַטַח־בְּךָ:

נו (כז) לְמַנְצָה וְעַל יוֹגַת אֱלִים רַחֲקִים לְדוֹד מִכְתָּם
 בְּאַחַז אוֹתוֹ פִּלְשֵׁתִים בְּנֵת: (כח) חָנְנִי אֱלֹהִים
 כִּי־שָׁאֲפֵנִי אֲנֹשׁ כָּל־הַיּוֹם לֶחֶם וְלַחֲצֵנִי: (כט) שָׁאֲפוּ
 שׁוֹרְרֵי כָּל־הַיּוֹם כִּי־רָבִים לַחֲמִים לִי מְרוֹם: (ל) יוֹם
 אִירָא אֲנִי אֱלִיד אֲבַטַח: (לא) בְּאֱלֹהִים אֲהַלֵּל דְּבָרוֹ
 בְּאֱלֹהִים בְּטַחְתִּי לֹא אִירָא מִהֲיַעֲשֶׂה בְּשֶׁר לִי:

(1) בלתי יום יצבתי עלי כל־מחשבתם לרע:
 (2) נזרנו ונפשונו המה עקבי ישמרו כאשר קיו נפשי:
 (3) על־און פלטי־למו באף עמים הורד אלהים:
 (4) נדתי ספרתה אתה שימה דמעתך בנאדך הלא
 בספרתך: (5) אז וישבו אויבי אחור ביום אקרא
 וזה־דעתך כִּי־אלהים לי: (6) באלהים אהלל דבר
 ביהוה אהלל דבר: (7) באלהים בטחתי לא אירא
 מה־יעשה אדם לי: (8) עלי אלהים נדריך אשלם
 תודות לך: (9) כי הצלת נפשי ממוות הלא רגלי
 מדחי להתהלך לפני אלהים באור החיים:

נח (10) למנצח אלת־שחת לדוד מכתם בברחו מפני
 שאול במערה: (11) חנני אלהים ו חנני כי בק
 חסיה נפשי ובצל־כנפיה אחסה עד־יעבר הוות:
 (12) אקרא לאלהים עליון לאל גמר עלי: (13) ישלח
 משמים ויושיעני חרה שאפי סלה ישלח אלהים
 חסדו ואמתו: (14) נפשי בתוך לבאם אשכבה
 להטים בני־אדם שניהם חנית ותצים ולשונם חרב
 חדה: (15) רומה על־השמים אלהים על כל־הארץ
 כבודך: (16) רשת ו הכינו לפעמי כפה נפשי כרו
 לפני שיחה נפלו בתוכה סלה: (17) נכון לבי אלהים
 נכון לבי אשירה ואומרה: (18) עורה כבודי עורה
 הנבל וכנור אעירה שחר: (19) אודה בעמים ו אדני
 אומר בלאמים: (20) כי־גדל עד־שמים חסדך ועד
 שחקים אמתך: (21) רומה על־שמים אלהים על כל־
 הארץ כבודך:

נח (22) למנצח אלת־שחת לדוד מכתם: (23) האמנם

אלם צדק תדברון מישרים תשפטו בני אדם:
 (4) אהי בלב עולת תפעלון בארץ חמס ידיכם
 תפלסון: (7) זרו רשעים מרחם תעו מבטן דברי
 כזב: (8) חמת למז כדמות חמ זנחש כמופתן
 חרש יאמס אזנו: (9) אשר לא ישמע לקול מלחשים
 הזכר חברים מחכם: (10) אלהים הרם שנימו בפימו
 מלתעות בפירים נתון יהוה: (11) ימאסו כמורמים
 יהלכו למז ירדך חציו כמו יתמללו: (12) כמו
 שבלול תמס יהלך נפל אשת בלחזו שמש:
 (13) בשרם יבינו סורתכם אטד כמוחי כמוחרון
 ישערנו: (14) ישמח צדיק כיהוק נקם פעמיו ירחץ
 בדם הרשע: (15) ויאמר אדם אדפרי לצדיק אך
 יש אלהים שפטים בארץ:

נש (16) למנצח אל תשחת לרוד מכתם בשלח
 שאול וישמרו את הבית להמיתו: (17) הצילני
 מאיבי ואלהי ממתקוממי תשגבני: (18) הצילני
 מפעלי און ומאנשי דמים הזשיעני: (19) כי הנה
 ארבו לנפשי יגורו עלי עזים לא פשעי ולא חטאתי
 יהוה: (20) בלי עון ירצון ויבוננו עורה לקראתי
 וראה: (21) ואתה יהוה אלהים צבאות אלהי ישראל
 הקיצה לפקד כל הגוים אל תחן כל בגדי און
 סלה: (22) ישוכו לערב יהמו ככלב ויסוכבו עיר:
 (23) הנה יביעון בפיהם הרבות בשפתותיהם כי
 מי שמע: (24) ואתה יהוה תשחק למז תלעג לכל
 גוים: (25) עזו אליך אשמרה כי אלהים משגבני:
 (26) אלהי חסדי יקדמי אלהים יראני בשרדי: (27) אל

תהרגם ופני שפחו עמי הגיעמו בחילך ודוד רדמו
מגנו אדני: (א) תטאת פימו דבר שפת ימו וילכרו
בגאונם ומאלה ומכחש יספרו: (ג) בלה בחמה
בלה ואינמו וידעו כי אלהים משל ביעקב לאפסי
הארץ סלה: (ד) וישבו לערב יהמו בבלב ויסובבו
עיר: (ה) חמה יגיעון לאכל אסלא ישבעו וילינו:
(ו) ואני ו אשיר עזך וארגן לבקר חסדך כי היית
משגב לי ומנוס ביום צר לי: (ז) עזי אליך אומרה
כי אלהים משגבי אלהי חסדי:

ז (ב) למנצח על שושן עדות מכתם לדוד ללמד:
(ג) בהצותו את ארם נהרים ואת ארם צובה

ישב ויאביןך את אדום בגיא מלח שנים עשר אלה:

(א) אלהים ונחתנו פרצתנו אנפת תשובב לנו:

(ג) הרעטתה ארץ פצמתה רפה שבריה כי מטה:

(ד) הראית עמד קשה השקיתנו ויין תרעלה: (ה) נתתה

ליראך גם להתנוסס מפני קשט סלה: (ו) למען

יחלצון ידיך הושיעה ימינה ועגני: (ז) אלהים

דבר בקדשו אעלה אחלקה שכב ועמק סבות

אמרד: (א) לי גלעד ולי מגשה ואפרים מעוז ראשי

יהודה מחקקי: (ב) מואב ו סיר רחצי על אדום

אשליך נעלי עלי פלשת התרועעי: (ג) מי יובלני

עיר מצור מי נחני עד אדום: (ד) הלא אתה אלהים

ונחתנו ולא תצא אלהים בצבאותינו: (ה) הבה

לנו עזרת מצר ושוא תשנעת אדם: (ז) באלהים

נעשה חיל והוא יבום צרינו:

סא (ב) למנצח על נגינת לדוד: (ג) שמעה אלהים

רַנְתִּי הַקְּשִׁיבָה תִּפְלְתִי: (1) מִקְצֵה הָאָרֶץ וְאֵלֶיךָ
 אֶקְרָא בְּעֶטְףִי לִבִּי בְּצוֹר־צָרוֹם מִמֶּנִּי תִנְחֵנִי: (7) כִּי־
 הָיִיתָ מַחְסֵה לִּי מִגִּדְלֵעֵז מִפְּנֵי אוֹיֵב: (2) אֲגוֹרָה
 בְּאֵהֶלֶךְ עוֹלָמִים אַחְסֶה בְּסֶתֶר כְּנֶפֶד סֶלָה: (1) כִּי־
 אַתָּה אֱלֹהִים שָׁמַעְתָּ לְגִדְרֵי נִתְתָּ יְרֵשֶׁת יִרְאֵי שָׁמַד:
 (1) יָמִים עַל־יְמֵי־מֶלֶךְ תוֹסִיף שְׁנוֹתָיו כְּמוֹדֵד וְדוֹר:
 (2) יֵשֶׁב עוֹלָם לִפְנֵי אֱלֹהִים חֶסֶד וְאֱמֶת מִן יִנְצְרֵהוּ:
 (3) כֵּן וְאוֹמְרָה שָׁמַד לְעַד לְשִׁלְמֵי גִדְרֵי יוֹם וְיוֹם:
 סב (6) לְמַנְצַחַת עַל־יְדוּתוֹן מוֹמֹר לְדוֹד: (3) אֵךְ אֵל־
 אֱלֹהִים הַיּוֹמָה נִפְשֵׁי מִמֶּנּוּ יִשְׁוּעֵתִי: (2) אֵךְ־
 הוּא צוּרִי וַיִּשְׁוּעֵתִי מִשְׁגִּבִּי לֹא־אֲמוּט רָבָה: (7) עַד־
 אָנָּה וְתִהְיֶה תִתּוֹ עַל־אִישׁ תִּרְצָחוּ כְּלָכֶם בְּקִיר נְטוּי
 גִּדְרֵי הַיְדֵחוּיָה: (2) אֵךְ מִשְׁאֵתוֹ וַיַּעֲצוּ לַהֲדִיחַ יִרְצוּ
 כּוֹז בְּפִיו יִכְרְכוּ וּבִקְרָבָם יִקְלְלוּ־סֶלָה: (1) אֵךְ
 לֹאֱלֹהִים הַיּוֹמִי נִפְשֵׁי כִּי מִמֶּנּוּ תִקְוֹתִי: (1) אֵךְ־הוּא
 צוּרִי וַיִּשְׁוּעֵתִי מִשְׁגִּבִּי לֹא אֲמוּט: (2) עַל־אֱלֹהִים
 יִשְׁעִי וּכְבוֹדִי צוֹרֵעֵזִי מַחְסֵי בְּאֱלֹהִים: (3) בְּטַחֲוֹ
 בּוֹ בְּכָל־עֵת וְעַם שִׁפְכוּ־לִפְנָיו לְבַבְכֶם אֱלֹהִים
 מַחְסֵה־לָּנוּ סֶלָה: (1) אֵךְ וְהִבֵּל בְּנֵי־אָדָם כּוֹז בְּנֵי־
 אִישׁ בְּמֵאוֹנִים לְעֵלוֹת הַמָּה מֵהִבֵּל יָחַד: (6) אֵל־
 תִּבְטְחוּ בְּעֶשֶׂק וּבְגִזֹּל אֵל־תִּהְבְּלוּ חֵילוֹ כִּי־יִגֹּב
 אֵל־תִּשְׁוִיתוּ לֵב: (3) אַחַת וְדַבֵּר אֱלֹהִים שְׁתִּים־זוֹ
 שָׁמַעְתִּי כִּי עֵז לֹאֱלֹהִים: (2) וְלֵךְ־אֲדַנִּי חֶסֶד כִּי־אַתָּה
 תִּשְׁלַם לְאִישׁ כְּמַעֲשָׂהוּ:

סג (6) מוֹמֹר לְדוֹד בְּהִיּוֹתוֹ בְּמִדְבַר יְהוּדָה: (3) אֱלֹהִים
 אֵלֵי אַתָּה אִשְׁחַרְךָ צְמָאָה לָךְ וְנִפְשֵׁי כְּמָה לָךְ

בשרי בארץ צרה ועיני בל־מים: (א) בן בקד שחוי־קד
 לראות עונה וכבודך: (ג) כִּי טוֹב הַסֶּדֶק מִחַיִּים שְׁפָתַי
 יִשְׁבַּחֶנְךָ: (ד) בן אֲבִרְכֶךָ בְּחַיֵּי בִשְׂמֶךָ אֵשׁא כִּפִּי:
 (ה) כִּמּוֹ הַלֵּב וְרֵשֶׁן תִּשְׁבַּע נַפְשִׁי וּשְׁפָתַי רִנְנוֹת יְהוָה
 פִּי: (ו) אִם זָכַרְתִּיךָ עַל־צַוְעֵי בְּאִשְׁמְרוֹת אֲהַגֶּה־בְךָ:
 (ז) כִּי־הָיִיתָ עֲזָרְתָה לִּי וּפְצַל כְּנַפְיֶךָ אֲרַנֵּן: (ח) דְּבַקָּה
 נַפְשִׁי אַחֲרֶיךָ כִּי תִמְכָּה יְמִינֶךָ: (ט) וְחַמָּה לְשׂוֹאֵי־
 יְבִקְשׁוּ נַפְשִׁי וּבְאוּ בְּתַחֲתֵי־וֹת הָאָרֶץ: (י) וַיִּרְהוּ עַל־
 יְדֵי חָרֵב מִנֵּת שְׁעָלִים יְהוּ: (יא) וְהַמֶּלֶךְ יִשְׂמַח בְּאֱלֹהִים
 יִתְהַלֵּל כָּל־הַנְּשַׁבַּע בּוֹ כִּי יִסְכַּר פִּי דוֹבְרֵי־שִׁקְרָה:
 (יב) לַמְּנַצֵּחַ מִזְמוֹר לְדָוִד: (יג) שָׁמַעְדָּאֱלֹהִים קוֹלִי
 בְּשִׁוְחִי מִפְּחַד אוֹיֵב תִּצַּר חַיִּי: (יד) תִּסְתִּירֵנִי
 מִסּוּר מַרְעִים מִרְגֵּשֶׁת פְּעָלֵי אוֹן: (טו) אֲשֶׁר שָׁנְנוּ
 בַּחֲרֵב לְשׁוֹנֵם דָּרְכוּ חַצֵּם דְּבַר מֶר: (טז) לִירוֹת
 בְּמִסְתָּרִים תָּם פְּתָאם יִדְהוּ וְלֹא יִירָאוּ: (יז) יִחֻקְךָ
 לָמוּ וְדָבַר רַע יִסְפְּרוּ לְטָמוֹן מִזְקָשִׁים אָמְרוּ מִי
 יִרְאֶה־לָמוּ: (יח) יִחַפְּשׁוּ־עוֹלֹת תִּמְנֶנּוּ חַפְּשׁ מִחַפְּשׁ
 וּקְרַב אִישׁ וְלֵב עִמְק: (יט) וַיִּרֶם אֱלֹהִים חֵן פְּתָאם
 הָיוּ מִכּוֹתָם: (כ) וַיִּכְשִׁילֵהוּ עֲלִימוֹ לְשׁוֹנֵם יִתְנַוְּדֵהוּ
 כָּל־רְאֵה בָם: (כא) וַיִּירָאוּ כָּל־אָדָם וַיִּגִּדוּ פֶּעַל אֱלֹהִים
 וּמַעֲשָׂהוּ הַשְּׂכִילוּ: (כב) יִשְׂמַח צַדִּיק בִּיהוָה וְחָסָה
 בּוֹ וַיִּתְהַלֵּל כָּל־יִשְׂרָאֵל לֵב:

סה (כג) לַמְּנַצֵּחַ מִזְמוֹר לְדָוִד שִׁיר: (כד) לֵךְ דְּמִיָּה תִהְלַח
 אֱלֹהִים בְּצִיּוֹן וְיִלֶּךְ יִשְׁלַם־נְדָר: (כה) שָׁמַע תִּפְלָה
 עֲדִיךָ כָּל־בֶּשֶׂר וּבְאוּ: (כו) דְּבַרֵּי עֲנוֹת נִגְבְּרוּ מִנִּי
 פִּשְׁעֵנוּ אַתָּה תִּכְפָּרֵם: (כז) אֲשֶׁר־יִתְבַּחֵר וְתִקְרַב

יִשְׁכַּן הַצִּדִּיק נְשִׁבְעָה בְּטוֹב בֵּיתְךָ קֹדֶשׁ הַיְכָלְךָ׃
 (1) נֹרְאוֹת וּבְצֶדֶק תַּעֲנֶנּוּ אֱלֹהֵי יִשְׁעֵנוּ מִבְּטַח כָּל־
 קְצוֹי־אֶרֶץ וַיִּם רַחֲקִים׃ (2) מִכֵּן הָרִים בָּכְחוֹ נֹאֵד
 בְּגִבּוֹרָה׃ (3) מִשְׁבִּיחַ שְׁאוֹן יָמִים שְׁאוֹן נְלִידֵם וְהַמּוֹן
 לְאֲמִים׃ (4) וַיִּירָאוּ וַיִּשְׁבּוּ קַצּוֹת מֵאוֹתֶיךָ מוֹצֵא
 בָּקֶר וְעֶרֶב תִּרְנִין׃ (5) פְּקֻדֹת הָאָרֶץ וְתִשְׁקֶקֶה
 יְבֵת תַּעֲשֶׂרְנָה פֶלֶג אֱלֹהִים מְלֵא מַיִם תִּכְוֵן דְּגָנָם
 בַּיַּיִכֵּן תִּכְוִינָה׃ (6) תִּלְמִיּוֹת רַוְוָה נַחַת גְּדוּדָה
 בְּרִבְיָיִם תִּמְוַנְנָה צְמַחָהּ וְתִבְרַךְ׃ (7) עֲטַרְתָּ
 שְׁנַת טוֹבֶתְךָ וּמַעַן לֵךְ יִרְעִפוּן דְּשָׁן׃ (8) יִרְעִפוּ נְאוֹת
 מִדְּבַר וְגִיל גְּבֻעוֹת תַּחֲנַנְנָה׃ (9) לְבָשׁוּ כְרִים וְהִצְאֵן
 וְעַמֻּקִּים יַעֲשִׂפוּ בָר יִתְרוֹעֲעוּ אֶת־יִשְׁרָאוֹל׃

סו (10) לְמַנְצַח שִׁיר מִזְמוֹר הִרְעִי לְאֱלֹהִים כָּל־הָאָרֶץ׃
 (11) זָמְרוּ כְבוֹד־שְׁמוֹ שִׁימוּ כְבוֹד תַּהֲלִתוֹ׃
 (12) אָמְרוּ לְאֱלֹהִים מִה־נֹּרָא מַעֲשֵׂיךָ בָּרַב עֲזָךְ יִכְחָשׁוּ
 לְךָ אֵיבֹיךָ׃ (13) כָּל־הָאָרֶץ וַיִּשְׁתַּחֲוּ לְךָ וַיִּזְמְרוּ לְךָ
 וַיִּזְמְרוּ שִׁמְדַּ סְלָה׃ (14) לָכֵן וּרְאוּ מַפְעֻלוֹת אֱלֹהִים
 נֹרָא עֲלִילָה עַל־בְּנֵי אָדָם׃ (15) הִפְךָ יָם וּלְיַבֶּשֶׁת
 בִּנְהָר יַעֲבְרוּ בְּרִגְלֵ שָׁם נִשְׁמַחַה בּוֹ׃ (16) מִשַׁל
 בְּגִבּוֹרָתוֹ וְעוֹלָם עֵינָיו בְּגוֹיִם תִּצְפִּינָה הַסּוֹרְרִים וּ
 אֲלִי־רוּמוֹ לָמוּ סְלָה׃ (17) בָּרְכוּ עַמִּים וַאֲהִינוּ וְהַשְׁמִיעוּ
 קוֹל תַּהֲלִתוֹ׃ (18) הַשֵּׁם נַפְשֵׁנוּ בַחַיִּים וְלֹא־נָתַן
 לְמוֹט רִגְלֵנוּ׃ (19) כִּי־בַחֲנֻתֵנוּ אֱלֹהִים צִרְפָּתָנוּ בְּצִרְפֵּי
 כֶּסֶף׃ (20) הִבֵּאתָנוּ בְּמִצִּיבָה שִׁמְתָּ מוֹעֵקָה בְּמַתְגִּינוּ
 (21) הִרְכַּבְתָּ אֲנוֹשׁ לְרֵאשֵׁנוּ בָּאֵנוּ בְּאֵשׁ וּבְמִיּוֹב
 וְתוֹצִיאֵנוּ לְרוּחַ׃ (22) אָבוֹא בֵיתְךָ בְּעוֹלוֹת אֶשְׁלַב

לך גִּדְרִי: (7) אֲשֶׁר־פָּצוּ שִׁפְתַי וּדְבַר־פִּי בִצְרֵלִי:
 (8) עֲלוֹת מַחִים אֶעֱלֶה־לְךָ עִם־קִטְרֹת אֵילִים אֲעִשֶׂה
 בְּקֶרֶב עַם־עַתּוּדִים סִלָּה: (9) לְכוּ־שִׁמְעוּ וְאִסְפְּרָה
 בְּלִירְאֵי אֱלֹהִים אֲשֶׁר עָשָׂה לְנַפְשׁוֹ: (10) אֱלֹו פִּי־
 קָרָאתִי וְרוּחַם תַּחַת לְשׁוֹנִי: (11) אֲוֹן אִסְרָאֲתִי
 בְּלִבִּי לֹא יִשְׁמַע אֲדֹנָי: (12) אֲכֵן שָׁמַע אֱלֹהִים הַקָּשִׁיב
 בְּקוֹל תַּפְלְתִּי: (13) בְּרוּךְ אֱלֹהִים אֲשֶׁר לֹא־הִסִּיר
 תַּפְלְתִּי וַחֲסִדוֹ מֵאֲתִי:

סז (6) לְמַנְצַח בְּנִינֹת מְזֻמּוֹר שִׁיר: (3) אֱלֹהִים יַחַנְנוּ
 וַיְבָרְכֵנוּ יְאֵר פָּנָיו אֶתְנוּ סִלָּה: (4) לְדַעַת בְּאֶרֶץ
 יִרְבֶּךָ בְּכִלְגֻוִּים יִשְׁוַעְתֶּךָ: (7) יוֹדוּךָ עַמִּים וְאֱלֹהִים
 יוֹדוּךָ עַמִּים כָּלֵם: (8) יִשְׁמְחוּ וַיִּרְנְנוּ לְאֲמִים בֵּי־
 תִּשְׁפֹּט עַמִּים מִיִּשְׂרָאֵל וּלְאֲמִים וּ בְּאֶרֶץ תַּנְחֵם סִלָּה:
 (1) יוֹדוּךָ עַמִּים וְאֱלֹהִים יוֹדוּךָ עַמִּים כָּלֵם: (1) אֶרֶץ
 נְתַנָּה יְבוּלָה יְבָרְכֵנוּ אֱלֹהִים אֱלֹהֵינוּ: (2) יְבָרְכֵנוּ
 אֱלֹהִים וַיִּירְאוּ אוֹתוֹ כָּל־אֲפְסֵי־אֶרֶץ:

סח (6) לְמַנְצַח לְדוֹד מְזֻמּוֹר שִׁיר: (3) יָקוּם אֱלֹהִים
 יִפּוּצוּ אוֹיְבָיו וַיִּנּוּסוּ מִשְׁנֵאָיו מִפְּנֵיו: (4) כִּהְגִדְךָ
 עֲשֵׂן תִּגְדֶּךָ כִּהֵמָּס דּוֹנֵג מִפְּנֵי־אֵשׁ יֹאבְדוּ רַשְׁעִים
 מִפְּנֵי אֱלֹהִים: (7) וְצַדִּיקִים יִשְׁמְחוּ וַעֲלִצוּ לִפְנֵי אֱלֹהִים
 וַיִּשְׁיִשׁוּ בִשְׂמֵחָה: (8) שִׁירוּ וְלֹא־הִיָּם זְמֵרוֹ שְׁמוֹ
 סִלוֹ לְרֶכֶב בְּעֶרְבֹת בְּיַהּ שְׁמוֹ וַעֲלוּ לִפְנֵיו: (1) אָבִי
 יְתוּמִים וְדַיִן אֱלֻמִּנֹת אֱלֹהִים בְּמַעֲוֹן קָדְשׁוֹ: (1) אֱלֹהִים
 מוֹשִׁיב יְחִידִים וּ בֵּיתָה מוֹצִיא אֲסוּרִים בְּבוֹשֶׁרוֹת
 אֲדָ סוֹרְרִים שְׂכֵנוֹ צַחִיחָה: (2) אֱלֹהִים בְּצֹאתְךָ לִפְנֵי
 עַמְּךָ בְּצַעֲדֶךָ בִּישִׁימוֹן סִלָּה: (3) אֶרֶץ רָעָשָׂה וְאֶרֶץ־

שָׁמַיִם נָטְפוּ מִפְּנֵי אֱלֹהִים וְהָ סִינַי מִפְּנֵי אֱלֹהִים
 אֱלֹהֵי יִשְׂרָאֵל: (א) נָשַׁם נְדָבוֹת תְּנוּף אֱלֹהִים נִחַלְתָּ
 וּנְלֹאָה אֶתְּהָ כֹונֶנְתָּהּ: (ב) תִּתְּךָ יִשְׁכַּרְבֵּהָ תִכּוֹן
 בְּטוֹבְתָךָ לַעֲנֵי יְאֹהִים: (ג) אֲדַנִּי יִתֵּן אֲמַר הַמְּבֹשְׂרוֹת
 צָבָא רָב: (ד) מַלְכֵי צְבָאוֹת יִדְדוּן יִדְדוּן וְנָתַת בֵּית
 תִּחְלַק שָׁלֵל: (ה) אִסְתִּשְׁכְּבוּן בֵּין שִׁפְתֵימָם כְּנָפֵי
 יוֹנָה נִחְפָּה בְּכַסֵּף וְאִבְרוֹתֶיהָ בִירְקָרֵק חֲרוּץ:
 (ו) בְּפֶרֶשׁ שֵׁדִי וּמַלְכִים בְּהָ תִשְׁלַג בְּצַלְמוֹן: (ז) הָר־
 אֱלֹהִים הָר־בִּשְׁן הָר־גְּבַנְנִים הָר־בִּשְׁן: (ח) לָמָּה ו
 תִרְצְדוּן הָרִים גְּבַנְנִים הָהָר חָמַד אֱלֹהִים לְשִׁבְתוֹ
 אֶת־יְהוָה יִשְׁכֵן לְנֶצַח: (ט) רָכַב אֱלֹהִים רִבְתוֹ
 אֶלְפֵי שָׁנָאן אֲדַנִּי בָּם סִינַי בְּקֹדֶשׁ: (י) עָלִית לְמָרוֹם ו
 שְׁבִית שְׁבִי לִקְחַת מִתְּנוֹת בְּאֲדָם וְאֶף סוֹרְרִים
 לְשִׁבְן וְיֵה אֱלֹהִים: (יא) בְּרוּךְ אֲדַנִּי יוֹם וַ יוֹם יַעֲמֹס־
 לָנוּ הָאֵל יִשְׁעֵתְּנוּ סֵלָה: (יב) הָאֵל וְלָנוּ אֵל לְמוֹשְׁעוֹת
 לַיהוָה אֲדַנִּי לְמוֹת תּוֹצְאוֹת: (יג) אֶת־אֱלֹהִים יִמְחֵץ
 אֵשׁ אִיבּוֹ קֹדֶקֶד שִׁעַר מִתְּהַלֵּךְ בְּאֲשָׁמוֹ: (יד) אֲמַר
 אֲדַנִּי מִבִּשְׁן אֲשִׁיב אֲשִׁיב מִמְּצֻלוֹת יָם: (טו) לְמַעַן ו
 תִּמְחֵץ רִגְלֶךָ בְּדָם לְשׁוֹן כָּל־בֵּיךָ מֵאִיבִים מִנְהוּ:
 (טז) רְאוּ הַלִּיכוֹתֶיךָ אֱלֹהִים הַלִּיכוֹת אֵלֵי מַלְכֵי
 בְּקֹדֶשׁ: (יז) קִדְמוּ שָׂרִים אַחַר נַנְנִים בְּתוֹךְ עֲלָמוֹת
 תּוֹפְפוֹת: (יח) בְּמִקְהֻלוֹת בָּרְכוּ אֱלֹהִים אֲדַנִּי מִמְּקוֹר
 יִשְׂרָאֵל: (יט) שֵׁם בְּנִימָן וְצִעִיר רֹדֵם שָׂרֵי יְהוּדָה
 רִגְמָתָם שָׂרֵי זְבֻלוֹן שָׂרֵי נַפְתָּלִי: (כ) צִוָּה אֱלֹהֵיךָ
 עוֹדָ עִוָּה אֱלֹהִים זֶו פָּעֵלְתָ לָנוּ: (כא) מֵהוֹכֵלְךָ עַל־
 יְרוּשָׁלַם לְךָ יוֹבִילוּ מַלְכִים שִׁי: (כב) גַּעַר תִּית

עדת אבירים ובעגלי עמים מתרפס ברצי כסף בזה
 עמים קרבות וקפצו: (33) יאתיו השמנים מני מצרים
 בוש תריץ ידיו לאלהים: (33) ממלכות הארץ שירו
 לאלהים ופרו אדני סלה: (7) לרכב בשמי שמי
 קדם הן ותן בקולו קול עז: (33) תנו עז לאלהים עלי
 ישראל נאותו ועזו בשחקים: (33) נורא אלהים
 ממקדשיך אל ישראל הוא נתן עז ותעצמות לעם
 ברוך אלהים:

סט (6) למנצח על שושנים לדוד: (3) הושיעני

אלהים כי באו מים עד נפש: (4) טבעתי
 ביון מצולה ואין מעמד באתי במעמקי מים ושבלת
 שטפתיני: (7) ונעתי בקראי נחר גרוני כלו עיני
 מחל לאלהי: (5) רבו משערות ראשי שנאי חנם
 עצמו מצמיתי איבי שקר אשר לא גזלתי או אשוב
 אלהים אתה ידעת לאולתי ואשמותי ממה לאי
 נכחתי: (1) אל יבשו בי וקוף אדני יהוה צבאות
 אלי יבלמו בי מבקשיך אלהי ישראל: (5) כי עליך
 נשאתי הרפה כסתה כלמה פני: (5) מוזר הייתי
 לאחי ונכרי לבני אמי: (1) ביקנאת ביתך אכלתני
 וחרפות חורפוך נפלו עלי: (6) ואבכה בצום נפשי
 ותהי לחרפות לי: (3) ואתנה לבושי שק ואהי להם
 למשל: (2) ושיחו בי ישבי שער ונגינות שותי שכר:
 (7) ואני תפלתי לך ויהוה עת רצון אלהים ברבי
 חסדך ענני באמת ישעך: (11) הצילני מטיט ואל
 אטבעה אנצלה משנאי וממעמקי מים: (11) אל
 תשטפני ושבלת מים ואל תבלעני מצולה ואל

תֹּאמַרְעֲלִי בְּאֵר פִּיָּהּ: (י) עֲנֵנִי יְהוָה כִּי טוֹב חֶסֶדְךָ
 כָּרֵב רַחֲמֶיךָ פָּנָה אֵלַי: (י) וְאַל תִּסְתַּר פְּנֶיךָ מֵעַבְדְּךָ
 כִּי־צָר לִי מְהֵרָה עֲנֵנִי: (י) קִרְבָּה אֶל־נַפְשִׁי גְּאֹלָה לְמַעַן
 אֵיבִי פָדֵנִי: (י) אַתָּה יָדַעְתָּ חֲרַפְתִּי וּבִשְׂתִי וּכְלִמְתִי
 נִגְדָּךְ כָּל צוּרְרָי: (כ) חֲרַפְהוּ שְׁבָרָה לְבִי וְאֲנוּשָׁה
 וְאֶקְוֶה לְנוֹד וְאֵין וּלְמִנְחָמִים וְלֹא מִצָּאתַי: (כ) וַיִּתְּנוּ
 בְּכַוֵּנֹתַי רֹאשׁ וּלְצִמְאֵי יִשְׁקוּנִי חֲמִץ: (כ) יְהִי־שִׁלְחָנָם
 לִפְנֵיהֶם לֶפֶחַ וּלְשִׁלּוּמִים לְמוֹקֵשׁ: (כ) תִּהְיֶה־שִׁכְנָה
 עֵינֵיהֶם מִרְאוֹת וּמִתְנִידָם תָּמִיד הַמַּעַד: (כ) שִׁפְךָ־
 עֲלֵיהֶם וְעַמְּךָ וַחֲרוֹן אַפְּךָ יִשְׁיָנָם: (כ) תִּהְיֶה־שִׁירְתָם
 נִשְׁמָה בְּאֵהֲלֵיהֶם אֲלֵיהֶו יֵשֵׁב: (כ) כִּי אַתָּה אֲשֶׁר־
 הִכִּיתָ רִדְפוֹ וְאֵל מִכָּאוֹב חֲלִלְךָ יִסְפְּרוּ: (כ) תִּגְהַעֲוֹן
 עַל־עֵוֹנָם וְאֲלֵי־יָבֹאוּ בְּצַדִּיקְתְּךָ: (כ) יִמְחוּ מִסֵּפֶר חַיִּים
 וְעַם צַדִּיקִים אֲלֵי־כִתְבוּ: (כ) וְאֲנִי עָנִי וְכוֹאֵב יִשׁוּעַתְךָ
 אֱלֹהִים תִּשְׁגַּבְּנִי: (כ) אֶהְלֹלָה שֵׁם־אֱלֹהִים בְּשִׁיר
 וְאֲגַדְּלֶנּוּ בְּתוֹדָה: (כ) וְתֵיטֵב לִיהוָה מִשׁוֹר פֶּר מִקָּח
 עַמֵּפְרִים: (כ) רְאוּ עֲנֻוִים יִשְׁמְחוּ דַרְשֵׁי אֱלֹהִים וַיְחִי
 לְבַבְכֶם: (כ) כִּי שָׁמַע אֱלֹהֵי־יִשְׂרָאֵל וְאֶת־אֲסִירָו
 לֹא בָוָה: (כ) יִהְלֹלוּהוּ שָׁמַיִם וָאָרֶץ יָמִים וּכְלִדְרֹמֹשׁ
 בָּסָם: (כ) כִּי אֱלֹהִים יוֹשִׁיעַ צִיּוֹן וַיְבַנֶּה עָרֵי יְהוּדָה
 וַיִּשְׁבּוּ שֵׁם וַיִּרְשׁוּהָ: (כ) וְזָרַע עֲבָדָיו יִגְהַלְוָה וְאֶהְיִי
 שְׁמוֹ יִשְׁפְּנוּ־בָהּ:

ע (6) לְמַנְצָה לְדוֹד לְהוֹפִיר: (3) אֱלֹהִים לְהַצִּילְנִי יְהוָה
 לְעִזְרָתִי חוֹשָׁה: (4) יִבְשׁוּ וַיִּחַפְּרוּ מִבְּקָשֵׁי נַפְשִׁי
 יִסְגּוּ אַחֲזֹר וַיִּכְלְמוּ חַפְצֵי רַעְתִּי: (7) וַיִּשְׁבּוּ עַל־עַקֵּב
 בְּשִׁתָּם הָאֲמָרִים הָאֵלֶּה וְהָאֵלֶּה: (8) יִשְׁיִשׁוּ וַיִּשְׁמְחוּ בְךָ

כֹּל־מִבְקֹשֶׁיךָ וַיֹּאמְרוּ תָמִיד יִגְדַל אֱלֹהִים אֱהָבֵי
 יִשְׁעֶתְךָ: (1) וְאֲנִי וְעַנִּי וְאֲבִיוֹן אֱלֹהִים חוֹשֶׁה לִּי עֲזָרִי
 וּמִפְלִטֵי אֲתָה יְהוָה אֱלֹהֵי אֲתָתְךָ:

עֵא (6) בְּדִי־יְהוָה הִסִּיתִי אֶל־אֲבוֹשָׁה לְעוֹלָם:

(5) בְּצַדִּיקֶתְךָ תִצְלַלְנִי וּתְפַלְטֵנִי הַטָּהֵר אֱלֹהֵי

אֲזִנְךָ וְהוֹשִׁיעֵנִי: (4) הָיָה לִּי לְצוּר מַעֲיֵן לְבוֹא תָמִיד

צְיוֹת לְהוֹשִׁיעֵנִי כִּי סָלַעַי וּמְצוּדֹתַי אֲתָה: (7) אֱלֹהֵי

פְּלִטֵנִי מִיַּד רָשָׁע מִכַּף מַעֲוֵל וְחוֹמֵץ: (8) כִּי־אֲתָה

תִּקְוֹתַי אֲדַנִּי יְהוָה מִבְּטָחַי מִנְּעוּרַי: (1) עֲלִיךָ וְגַם־מִכַּתִּי

מִכַּטָּן מִמַּעַי אֲמִן אֲתָה גּוֹיֵי בָךְ תִּהְלָתִי תָמִיד:

(1) כְּמוֹפֶת הָיִיתִי לְרַבִּים וְאֲתָה מַחֲסִיעֵזִ: (2) יִמְלֵא־פִי

תִּהְלָתְךָ כֹּל־הַיּוֹם תִּפְאָרֶתְךָ: (3) אֱלֹהֵי שְׁלוֹכְנֵי לַעַת

זְקֵנָה בְּכָלוֹת כַּחַי אֱלֹהֵי עֲזוֹבֵנִי: (4) כִּי אָמְרוּ אוֹיְבֵי לִי

וְשִׁמְרֵי נַפְשֵׁנוּ עֲצוּ וַיַּחֲדוּ: (5) לֵאמֹר אֱלֹהִים עֲזוֹבֵי־רַדְפוֹ

וְתִפְשׁוּהוּ כִּי־אִין מִצִּיל: (6) אֱלֹהִים אֱלֹהֵי תִרְחַק מִמֶּנִּי

אֱלֹהֵי לְעֹזְרֹתֵי חוֹשֶׁה: (7) יִבְשׁוּ וְיָכְלוּ שִׁטְנֵי נַפְשֵׁי יַעֲטוּ

חֲרָפָה וְכִלְמָה מִבְּקֹשֶׁי רַעְתֵּי: (8) וְאֲנִי תָמִיד אֵיחָל

וְהוֹסַפְתִּי עַל־כָּל־תִּהְלָתְךָ: (9) פִּי וַיִּסְפַּר צַדִּיקֶתְךָ

כֹּל־הַיּוֹם תִּשְׁעֶתְךָ כִּי לֹא־יִהְיֶה עֲתִי סִפְרוֹת: (10) אֲבֹא

בְּגִבְרוֹת אֲדַנִּי יְהוָה אֲזַכִּיר צַדִּיקֶתְךָ לְבָדְךָ: (11) אֱלֹהִים

לְמַדְתֵּנִי מִנְּעוּרַי וְעַד־הַנְּהָ אֲנִיד נִפְלְאוֹתֶיךָ: (12) וְגַם

עַד־זְקֵנָה וַיִּשְׁיִבָה אֱלֹהִים אֱלֹהֵי עֲזוֹבֵנִי עַד אֲנִיד וְרוּעֶךָ

לְדוֹר לְכָל־יְבוֹא גִבּוֹרֶתְךָ: (13) וְצַדִּיקֶתְךָ אֱלֹהִים עַד־

מָרוֹם אֲשֶׁר־עֲשִׂיתָ גְדִלוֹת אֱלֹהִים מִי כְמוֹךָ: (14) אֲשֶׁר

הִרְאִיתֵנִי וְצָרוֹת רַבּוֹת וְרַעְוֹת תִּשׁוּב תַּחֲיִינֵנִי

וּמִתְהוֹמוֹת הָאָרֶץ תִּשׁוּב תַּעֲלֵנִי: (15) תִּרְבּוּ וְגִדְלָתִי

תִּסַּב תִּנְחַמְנִי: (כ) וְגַם־אֲנִי וְאוֹדֶה בְּבִלְיֵי־נֶבֶל אֲמַתֶּךָ
 אֱלֹהֵי אֲמֹרֶתְךָ לֵךְ בְּבִגְדֵי קָדוֹשׁ יִשְׂרָאֵל: (כא) תִּרְנַנְנָה
 שִׁפְתַי כִּי אֲמַרְהֶךָ וְנִפְשִׁי אֲשֶׁר פָּדִיתָ: (כב) וְגַם־
 לִשְׁוֵנֵי כְלֵהֵי־יָוָם תִּתְנַחֵם צַדִּיקְתֶּךָ כִּי־בָשׂוּ כִּי־יִחַפְרוּ
 מִבִּקְשֵׁי רַעְתִּי:

עב (ב) לְשַׁלְמָה וְאֱלֹהִים מִשְׁפָּטֶיךָ לְמַלְךְ תִּזְוֹצֶדְקֶתְךָ
 לְבֵן־מַלְךְ: (ג) יִדְוֶן עִמָּךָ בְּצַדִּיק וְעִנִּיִךְ בְּמִשְׁפָּט:
 (ד) יִשְׂאוּ הַרִים וְשָׁלוֹם לָעַם וְגִבְעוֹת בְּצַדִּיקָה: (ה) יִשְׁפֹּטוּ
 עֲנִיִּים יוֹשִׁיעַ לִבְנֵי אֲבִיוֹן וְדַבָּא עוֹשֶׂק: (ו) יִרְאוּךָ
 עַם־שָׁמַשׁ וּלְפָנַי יִרַח הַיּוֹר הַדּוֹרִים: (ז) יִרַד כַּמָּטֵר עַל־
 גִּזְרֵי כְרֵבִים וְרוּחַ אֲרֶץ: (ח) יִפְרַח בְּיוֹמֵי צַדִּיק וְרֵב
 שָׁלוֹם עַד־בְּלֵי יָרַח: (ט) וְיִרַד מִיַּם עַד־יָם וּמִנְהַר עַד־
 אֶפְסַי־אֲרֶץ: (י) לְפָנָיו יִכְרַעוּ צִיִּים וְאִבּוֹ עֵפֶר
 יִלְחֲבוּ: (יא) מַלְכֵי תִרְשִׁישׁ וְאִיִּים מִנְּחָה יִשְׁיִבוּ וְ
 מַלְכֵי שֶׁבַע וְסָבָא אֲשֶׁר יִקְרִיבוּ: (יב) וְיִשְׁתַּחֲווּ
 לוֹ כָּל־מַלְכִים כְּלִגְנוֹים יַעֲבֹדוּהוּ: (יג) כִּי־יִצִּיל אֲבִיוֹן
 מִשׁוֹעַ וְעִנִּי וְאִין עֹזֵר לוֹ: (יד) וְחַס עַל־דָּלוֹ וְאֲבִיוֹן וּנְפֹשׁוֹת
 אֲבִיוֹנִים יוֹשִׁיעַ: (טו) מִתּוֹךְ וּמִחֶמֶס יִגְאֵל נַפְשָׁם וְיִקַּר
 דָּמָם בְּעֵינָיו: (טז) וְיַחֲיוּ וְיִתְּנוּ־לוֹ מִזֶּבֶחַ שֶׁבַע וְיִתְּפַלְל
 בְּעַדוֹ תָּמִיד כְּלֵהֵי־יָוָם יִבְרַכְנָהוּ: (יז) יְהִי פֶסֶת־כֶּרֶו
 בְּאֲרֶץ בְּרֵאשׁ הַרִים וְרַעַשׁ כָּל־בְּנוֹן פְּרִיז וְיִצִּיצוּ מֵעִיר
 כַּעֲשֵׁב הָאָרֶץ: (יח) יְהִי שָׁמוֹ לְעוֹלָם לְפָנֵי־שָׁמַשׁ יִנּוֹן
 שָׁמוֹ וְיִתְּבָרְכוּ בּוֹ כְּלִגְנוֹים וְאֲשֶׁרֵהוּ: (יט) כְּרוּךְ וְיִתְנַחֵם
 אֱלֹהִים אֱלֹהֵי יִשְׂרָאֵל עֲשֵׂה נִפְלְאוֹת לְבָדוּךָ: (כ) וּבְרוּךְ
 שֵׁם כְּבוֹדוֹ לְעוֹלָם וְיִמְלֵא כְבוֹדוֹ אֶת־כָּל הָאָרֶץ
 אָמֵן וְאָמֵן: (כא) כָּלוּ תִפְלוֹת דָּוִד בְּדִישֵׁי:

ספר שלישי

ליום רביעי

עג (6) מזמור לאסף אך טוב לישראל אלהים לברי
לבב: (3) ואני כמעט נטויו רגלי כאין שפכו
אשרי: (4) כי קנאתי בהוללים שלום רשעים אראה:
(7) כי אין חרצבות למותם ובריא אולם: (5) בעמל
אנוש אינימו ועם אדם לא ינגעו: (1) לכן ענקתמו
אודה יעטף שית המם למו: (1) יצא מחלב עינימו
עברו משפיות לבב: (2) ימיקו וידברו ברע עשק
מפרום ידברו: (3) שתו בשמים פיהם ולשונם תהלך
בארץ: (1) לכן וישוב עמו הלם ומי מלא ימצי למו:
(6) ואמרו איכה ידע אלה ויש דעה בעליון: (3) הנהה
אלה רשעים ושלי עולם השגורחיל: (3) אך דרוק
וכיתי לבבי וארחץ בנקיון כפי: (7) ואהי ננוע כל
היום ותוכחתי לבקרים: (11) אם אמרת אספרה
כמו הנה דור בניה בנדותי: (12) ואחשבה לדעת זאת
עמל הוא בעיני: (13) עד אבוא אל מקדשי אל
אבינה לאחרייתם: (14) אך בחלקות תשית למו
הפלתם למשואות: (15) אך היו לשמה כרגע ספי
תמו מזבלהות: (16) בחלום מהקיץ אדני בעירו
צלמם תבנה: (17) כיות חמיץ לבבי וכליותי אשתונן:
(18) ואני בער ולא אדע בהמות הייתי עמך: (19) ואני
תמיד עמך אחות ביד ימיני: (20) בעצתך תנחני
ואחר כבוד תקחני: (21) מיילי בשמים ועמך לא
חפצתי בארץ: (22) בלה שאדי ולבבי צור לבבי

וְחִלְקֵי אֱלֹהִים לְעוֹלָם: (פ) כִּי־הִנֵּה רַחֲקוֹד יֵאבְדוּ
הַצַּמְתָּה כָּל־זוֹנֵה מִמֶּךָ: (פג) וְאֲנִי וְקִרְבַּת אֱלֹהִים
לִי־טוֹב שְׁתִּי וְבֵאדְנִי יִהְיֶה מַחְסִי לְסִפּוֹר כָּל־

מִלְאֲכֹתֶיךָ:

עַד (ב) מִשְׁכִּיל לְאַסֵּף לָמָּה אֱלֹהִים זָנַחַת לְנֹצֵחַ יַעֲשֶׂן
אִפְּךָ בְּצֹאן מִרְעִיתֶךָ: (ג) זְכוֹר עֲדַתְךָ וְקִנִּית
קִדְּם גְּאֻלַּת שִׁבְט נַחֲלֶתְךָ הִרְצִיזוּן זֶה וְשִׁכְנַת בּוֹ:
(ד) הִרְיֵמָה פְּעֻמוֹךָ לְמִשְׁאוֹרַת נֹצֵחַ כָּל־הִרְעֵ אוֹיֵב
בְּקֶדְשׁ: (ה) שְׁאֲנוּ צוֹרְרֶיךָ בְּקִרְבִּי מוֹעֲדֶךָ שָׁמוּ אוֹתָתֶם
אֲתוֹת: (ו) יוֹדַע כִּמְבִיא לְמַעַלְהָ בְּסִבְבֵּי עֵינַי קִרְדֵּי מוֹת:
(ז) וְעַתָּה פִּתּוּחִיָּה יַחַד בְּכִשְׁוִיל וְכִילְפּוֹת יִהְלִמוּן:
(ח) שְׁלַחוּ בְּאֵשׁ מִקֶּדְשֶׁךָ לְאֶרֶץ חָלְלוּ מִשְׁכַּן שְׁמֶךָ:
(ט) אֲמַרוּ בְּלִבָּם גִּינָם יַחַד שָׂרְפוּ כָּל־מוֹעֲדֵי־יָל בְּאֶרֶץ:
(י) אֲתוֹתֵינוּ לֹא־רֵאִינוּ אִיזְעוֹד נָבִיא וְלֹא־אֲתָנוּ יוֹדַע
עַד־מָה: (יא) עַד־מַתִּי אֱלֹהִים יַחֲרֹף צָר יִנְאֵן אוֹיֵב
שְׁמֶךָ לְנֹצֵחַ: (יב) לָמָּה תִּשְׁיֵב יָרֵךְ וַיִּמְיֶנֶךָ מִקֶּרֶב חִיקֶךָ
כִּלְהָ: (יג) וְאֱלֹהִים מִלְכֵי מִקְדָּם פִּעַל יִשׁוּעוֹת בְּקִרְבִּי
הָאֶרֶץ: (יד) אַתָּה פּוֹרֶרֶת בְּעוֹד יוֹם שְׁבַרְתָּ רֵאשִׁי
תַּנְיִינִים עַל־הַמַּיִם: (טו) אַתָּה רִצַּצְתָּ רֵאשִׁי לְוִיתָן
תַּתְּנֵנוּ מֵאֲכָל לֶעָם לְצִיִּים: (טז) אַתָּה בְּקַעַת מַעֲיִן
וְנַחַל אַתָּה הוֹבִשְׁתָּ נְהַרוֹת אוֹתָן: (יז) לֵךְ יוֹם אֶפְיֶלְךָ
לִילָה אַתָּה הַכִּינּוֹת מְאוֹר וְשֶׁמֶשׁ: (יח) אַתָּה הַצַּבְתָּ
כָּל־גְּבוּלוֹת אֶרֶץ קִיּוֹן וְחֲרֹף אַתָּה יִצְרָתֶם: (יט) זְכֹר־
זֹאת אוֹיֵב חֲרֹף וַיְהוּהָ וְעַם־נָבֵל נֵאֲצוּ שְׁמֶךָ: (כ) אֶל־
תִּתֵן לַחַיִּית נֶפֶשׁ תוֹרֶךָ תִּיַת עֲנִיָּה אֶל־תִּשְׁכַּח לְנֹצֵחַ:
(כא) הַבֵּט לְבָרִית כִּי־מָלְאוּ מַחְשְׁבֵי־אֶרֶץ נְאוֹת חַמָּם:

(ב) אל ישב דך נבלם עני ואביון והללו שמך:
(ג) קומה אלהים ריבה ריבך ובור חרפתך מני נבל
כל היום: (ד) אלתשכה קול צדריך שאון קמך
עולה תמיד:

עה (ב) למנצח אלתשחת מזמור לאסף שיר:
(ג) הודינו לך ואלהים הודינו וקרוב שמך ספר:
נפלאותיך: (ד) בראקה מועד אני מישרים אשפט:
(ה) גמנים ארץ וכלי שביה אנכי תכנתי עמודיך
סלה: (ו) אמרתני להוללים אל תהלו ולרשעים אל
תרימו קרן: (ז) אלתרימו למרום קרנכם תדברו
בצואר עתק: (ח) כילא ממוצא וממערב ולא ממדבר
הרים: (ט) כילא אלהים שפט זה ישפיל וזה ירים:
(י) כילא כוזם בוד יהוה ויין חמר ו מלא מסך ויגר מזה
אד שמריה ומצו ישתו כל רשעי ארץ: (יא) ואני אניד
לעלם אומרה לאלהי יעקב: (יב) וכל קרני רשעים
אנבע תרו ממנה קרנות צדיק:

עז (ב) למנצח בגנינת מזמור לאסף שיר: (ג) נודע
ביהודה אלהים בישראל גדול שמו: (ד) ויהו
בשלים סכו ומעונתו בציון: (ה) שמך שבר רשפי
קשת מגן וחרב ומלחמה סלה: (ו) נאור אתה אדיר
מהררי טרף: (ז) אשתוללו ו אבידי לב נמו שנתם
ולא מצאו כל אנשי חיל ידיהם: (ח) מגערתך אלהי
יעקב נרדם ורכב וסוס: (ט) אתה ו נורא אתה ומי
יעמד לפניך מאז אפק: (י) משמים השמעת דין
ארץ יראה ושקטה: (יא) בקום למשפט אלהים להושיע
כל עניי ארץ סלה: (יב) כיהמת אדם תודך שארית

חמת תהגרי: (3) גדרו ושלמו ליהוה אלהיכם כל-
 כביבו יובילו שי למורא: (2) ובצר רוח נגידים
 נורא למלכי ארץ:

עו (6) למנצח על ידותון לאסף מזור: (3) קולי אל-
 אלהים ואצעקה קולי אל אלהים והאזין אלי:

(4) ביום צרתי אדני דרשתי ידי ולילה נגרה ולא
 תפוג מאנה הנחם נפשי: (7) אוקרה אלהים ואהמה

אשיחה ונתעמר רוחי סלה: (5) אהזת שמהזת עיני
 נפעמתי ולא אדבר: (1) חשבתי ימים מקדם שנות

עולמים: (1) אוקרה ננינתי בלילה עם לבבי אשיחה
 ויחפש רוחי: (5) הלעולמים יזנח אדני ולא יסוף

לרצות עוד: (2) האפס לנצח חסדו נמר אמר להר
 ודר: (1) השבח חנות אל אם קפין באף רחמו

סלה: (6) ואמר חלותי היא שנות ימין עליון:
 (3) אובור מעללייה כיאוקרה מקדם פלאך:

(2) והגיתי בכל פעלך ובעלילותיך אשיחה:
 (7) אלהים בקדש דרכך מיראל גדול באלהים:

(2) אתה האל עשה פלא הודעת בעמים עוד:
 (2) נאלת בזרוע עמד בני יעקב ויוסף סלה: (2) ראוך

מים ואלהים ראוך מים יהילו אף ירגזו תהמות:
 (2) זרמו מים ועבות קול נתנו שחקים אף תצצוך

יתהלכו: (2) קול רעמדו בלגלגל האורו ברקום
 תכל רגזה ותרעש הארץ: (2) בים דרכך ושביךך

במים רבים ועבבותיך לא נודעו: (2) נחית כצאן
 עמד ביד משה ואהרן:

עח (6) משביל לאסף האזנה עמי תזרתי הטו

אֲנִיכֶם לְאֹמְרֵי־כִי: (3) אֶפְתָּחָה בְּמִשְׁלַל פִּי אֲבִיעֶה
 חִידוֹת מִגִּידוֹתֶיךָ: (4) אֲשֶׁר שָׁמַעְנוּ וְנִדְעָם וְאֲבִיתֵנוּ
 סִפְרוּ־לָנוּ: (7) לֹא נִבְחַד וּמִבְנֵיהֶם לְדוֹר אַחֲרוֹן
 מִסִּפְרִים תִּהְלֹת יְהוָה וְעִזּוֹנוֹ וְנִפְלְאוֹתָיו אֲשֶׁר עָשָׂה:
 (6) וַיִּקַּם עֲדוֹת וּבִיעֶקֶב וְתוֹרָה שָׁם בְּיִשְׂרָאֵל אֲשֶׁר צִוָּה
 אֶת־אֲבוֹתֵינוּ לְהוֹדִיעַם לְבְנֵיהֶם: (1) לְמַעַן יִדְעוּ דוֹר
 אַחֲרוֹן בְּנִים וְיִלְדוּ יִקְמוּ וַיִּסְפְּרוּ לְבְנֵיהֶם: (1) וַיִּשְׁיִמוּ
 בֵּאלֹהִים כַּסֵּלָם וְלֹא יִשְׁכַּחוּ מַעַלְלֵי־אֵל וּמִצֻּוֹתָיו
 יִנְצְרוּ: (2) וְלֹא יִהְיוּ כְּאֲבוֹתֵם דוֹר סוֹרֵר וּמִרְדֵּה דוֹר
 לֹא־יִחַיֵּן לְבָו וְלֹא־יִנְאֲמָנָה אֶת־אֵל רוֹחוֹ: (3) בְּנֵי־
 אֲפָרִים נוֹשְׁקֵי רוּמֵי־קֶשֶׁת הִפְכוּ בְּיוֹם קָרֵב: (1) לֹא
 שָׁמְרוּ בְּרִית אֱלֹהִים וּבִתְוֹרַתוֹ מֵאֲנוּ לְלַכְתּוֹ:
 (6) וַיִּשְׁכַּחוּ עֲלִילוֹתָיו וְנִפְלְאוֹתָיו אֲשֶׁר הִרְאָם: (3) נִגְדָה
 אֲבוֹתָם עָשָׂה פֶלֶא בְּאֶרֶץ מִצְרַיִם שְׂדֵה־צֹעֲזִים: (4) בְּקַע
 יָם וַיַּעֲבִירֵם וַיַּצַּב־מַיִם כְּמוֹ־נֶדֶד: (7) וַיִּנְחַם בְּעֵנָן יוֹמָם
 וְכָל־הַלַּיְלָה בְּאוֹר אֵשׁ: (10) יִבְקַע צָרִים בְּמִדְבַר וַיִּשְׁקַח
 כַּתְּהוֹמוֹת רֶבֶד: (11) וַיִּזְצֵאנוּ זֵלִים מִסֶּלַע וַיִּזְרַד כִּנְהַרְרוֹת
 מַיִם: (12) וַיִּוֹסִיפוּ עוֹד לְחַטְאוֹתָיו לְמִרוֹת עֲלִיזוֹן בְּצִיָּה:
 (13) וַיִּנְסוּ־אֵל בְּלִבָּם לְשֹׂאֵל־אֲכָל לְנַפְשָׁם: (14) וַיִּדְבְּרוּ
 בֵּאלֹהִים אָמְרוּ הַיּוֹכֵל אֵל לְעֶרְךָ שְׁלַחַן בְּמִדְבַר:
 (15) הֵן הִבְהִיעוּר וַיִּזּוּבוּ מַיִם וּנְחָלִים יִשְׁטֹפוּ הַגַּם לָחֵם
 יוֹכֵל תֵּת אִם־יִכִּיֵּן שְׂאֵר לְעַמּוֹ: (16) לָכֵן שָׁמַע יְהוָה
 וַיִּתְעַבֵּר וְאֵשׁ נִשְׁקָה בִיעֶקֶב וְגַם־אֶת־עֵלָה בְּיִשְׂרָאֵל:
 (17) כִּי לֹא הֵאֱמִינוּ בֵּאלֹהִים וְלֹא בִטְחוּ בִישׁוּעֵתוֹ:
 (18) וַיִּצְוּ שְׁחָקִים מִמֶּעַל וַדְּלִיתִי שָׁמַיִם פָּתַח: (19) וַיִּמְטֵר
 עֲלֵיהֶם מִן לֶאֱכֹל וַדְּגוּ־שָׁמַיִם נָתַן לָמוֹ: (20) לָחֵם

אבירים אכל איש צידה שלח להם לשבע: (א) ופע
קדים בשמים וינהג בעזו תימן: (ב) וימזר עליהם
כעפר שאר וכחול ימים עוף כנף: (ג) ויפל בקרב
מחנהו סביב למשקנותיו: (ד) ויאכלו וישבעו מאד
ותאותם יבא להם: (ה) לאזרו מתאותם עוד אכלם
בפיהם: (ו) ואף אלהים ועלה בהם ויהרג במשמניהם
ובחורי ישראל הכריע: (ז) בכל זאת חטאו עוד
ולא האמינו בנפלאותיו: (ח) ויבל בהבל ימיהם
ושנותם בבהלה: (ט) אם הרגם ודרשוהו ושבו
ושחרו אל: (י) ויזכרו באלהים צורם ואל עליון
גאלם: (יא) ויפתוהו בפיהם ובלשונם יכזבו לו:
(יב) ולבם לא נכון עמו ולא נאמנו בבריתו: (יג) והוא
רחום ויכפר עון ולא יזכור ותרבה להשיב אפו
ולא יעיר כל חמתו: (יד) ויזכר כי בשר המה רוח
הולך ולא ישוב: (טו) כמה ימרוהו במדבר יעציבוהו
בישימון: (טז) וישבו וינסו אל וקרוש ישראל התוו:
(יז) לא יזכרו את ידו יום אשר פדם מני צר:
(יח) אשר שם במצרים אתותיו ומופתיו בשדה צען:
(יט) ויהפך לדם יאריהם וגוזליהם בל ישתיו:
(כ) ישלח בהם ערב ויאכלם וצפרהע ותשחיתם:
(כא) ויתן לחסיל יבולם ויגיעם לארבה: (כב) יהרג
בבדר נפגם וישקמותם בהנמל: (כג) ויסגר לבדר
בעירם ומקניהם לרשפים: (כד) ישלחבם חרון
אפו עברה וזעם וצרה משלחת מלאכי רעים:
(כה) יפלם נתיב לאפו לא חשך ממות נפשם ותיב
לדבר הסגור: (כו) ויך כל בכור במצרים ראשית

אונים באהליהם: (39) ויסע בצאן עמו וינהגם בעדר
 במדבר: (40) וינחם לבטח ולא פחדו ואת אויביהם
 כסה הים: (41) ויביאם אל גבול קדשו הרמה קנתה
 ימינו: (42) ויגרש מפניהם וגוים ויפילם בתבל נחלה
 וישכן באהליהם שבטי ישראל: (43) וינסו וימרו את
 אלהים עליון ועדותיו לא שמרו: (44) ויפגו ויבגדו
 באבותם נהפכו בקשת רמיה: (45) ויבעיסוהו
 בבמותם ובכסיליהם יקניאוהו: (46) שמע אלהים
 ויתעבר וימאס מאד בישראל: (47) ויש משכן
 שלו אהל שכן באדם: (48) ויתן לשבי עזו ותפארתו
 ביד צר: (49) ויסגר לחרב עמו ובגחלתו התעבר:
 (50) בחוריו אכלה אש ובתולתיו לא היללו:
 (51) פהגיו בחרב נפלו ואלמנתיו לא תבכינה:
 (52) ויקץ בישן ו אדני בגבור מתרוגן מייז: (53) ויד
 צרו אחור חרפת עולם נתן למו: (54) וימאס באהל
 יוסף ובשבט אפרים לא בחר: (55) ויבחר את שבט
 יהודה את ציון אשר אהב: (56) ויקן כמו
 רמים מקדשו בארץ יסדה לעולם: (57) ויבחר
 בדרך עבדו ויקחהו ממבלאת צאן: (58) מאחר
 עלות הביאו לרעות ביעקב עמו ובישראל נחלתו:
 (59) וירעם פתם לבבו ובתבונות כפיו ונחם:
 עט (60) מזמור לאסף אלהים באו גוים ונחלתך
 טמאו את הויכל קדשך שמו את ירושלים
 לעיים: (61) נתנו את נבלת עבדיך מאכל לעוף
 השמים בשר חסודיך לחיתו ארץ: (62) שפכו דמם
 במים קביבות ירושלים ואין קובר: (63) הוינו חרפה

לשכנינו לעג וקלם לפביבותינו: (5) עדמה יהוה
 תאנה לנצח תבער כמזאש קנאתך: (1) שפך
 חמתך ואלהגוים אשר לאידעוך ועלממלקות
 אשר בשמד לא קראו: (1) כיאכל אתיעקב
 ואתנוהו השמו: (5) אלתזכרלנו עונת ראשנים
 מהר יקדמונו רחמך כי דלונו מאד: (5) עזרנו ו
 אלהי ישענו עלדבר כבודשמך והצילנו וכפר
 עלחטאתינו למען שמך: (1) למה ויאמרו הגוים
 איה אלהיהם יודע בגוים לעינינו נקמת דםעבדך
 השפוך: (5) תבוא לפניך אנקת אסור כגדל זרועך
 הותר בני תמותה: (3) והשב לשכנינו שבעתים
 אלהיכם חרפתם אשר חרפוך אדני: (3) ואנהנו
 עמך וצאן מרעיתך נודה לך לעולם לדור ודור
 נספר תהלתך:

5 (6) למנצח אלששנים עדות לאסר מזמור: (3) רעה
 ישראל והאזינה נהג בצאן יוסף ישב הכרבים
 הופיעה: (1) לפני אפרים ובנימן ומנשה עזרה
 אתגבורתך ולכה לישעתה לנו: (7) אלהים
 השיבנו והאר פניך ונושעה: (5) יהוה אלהים
 צבאות עדמתי עשנת בתפלת עמך: (1) האכלתם
 להם דמעה ותשקמו בדמעות שלישי: (1) תשימנו
 מדון לשכנינו ואיבנו ילענו למז: (5) אלהים צבאות
 השיבנו והאר פניך ונושעה: (5) גפן ממצרים
 תסוע תגרש גוים ותמעה: (1) פנית לפניך ותשרש
 שרשיה ותמלא ארץ: (6) כסו הרים צלה וענפיה
 ארזיאל: (3) תשלח קציריה עדיים ואלנהר

וינקוֹתֶיהָ: (6) לָמָּה פָּרַצְתָּ גְדֵרֶיהָ וְאַרְוָה כָּל־עַבְרֵי
 דָּרְךָ: (7) יִבְרַס־מִנָּה חֲזוֹר מֵעַר וְזוּי שְׂדֵי יִרְעַנְהָ:
 (8) אֱלֹהִים צְבָאוֹת שׁוּב גַּא תֵבֵט מִשָּׁמַיִם וּרְאֵה
 וּפְקֹד גִּפְּנָי וְאֵת: (9) וְכִנָּה אֲשֶׁר־נִשְׁעָה יְמִינְךָ וְעַל־
 בֶּן אֲמִצֵּתָה לְךָ: (10) שָׂרְפָה בָאֵשׁ כְּסוּחָהּ מִנְעֵרֶת
 פְּנִיךָ יֵאבְדוּ: (11) תִּהְיֶיךָ עַל־אִישׁ יְמִינְךָ עַל־בֶּן־
 אָדָם אֲמִצֵּת לְךָ: (12) וְלֹא־נָסוּג מִמֶּךָ תִּתְחַיֵּינוּ
 וּבִשְׁמֶךָ נִקְרָא: (13) יְהוָה אֱלֹהִים צְבָאוֹת הַשִּׁיבֵנו
 הָאֵר פְּנִיךָ וְנִשְׁעָה:

פֹּא (6) לְמַנְצַח עַל־הַגִּתִּית לְאַסָּף: (3) הִרְגִינוּ לֵאלֹהִים
 עוֹזְנֵי הִרְעוּ לֵאלֹהֵי יַעֲקֹב: (4) שְׁאוּ־זִמְרָה
 וְתִנְרַתֶּף כְּנֹר נְעִים עַם־נָבֶל: (7) תִּקְעוּ בַחֲדָשׁ
 שׁוֹפָר בְּכֶסֶה לְיוֹם חַגֵּנוּ: (8) כִּי חֶק לְיִשְׂרָאֵל הוּא
 מִשְׁפָּט לֵאלֹהֵי יַעֲקֹב: (9) עֲדוּת וּ בִיהוֹסֵף שְׁמוֹ
 בְּצֵאתוֹ עַל־אֶרֶץ מִצְרַיִם שְׁפַת לֹא־יִדְעָתִי אֲשַׁמַּע:
 (10) הַסִּירוּתִי מִסֶּבֶל שִׁכְמוֹ כִּפְּיוֹ מִדֹּד תַעֲבֹרְנָה:
 (11) בְּצַדֶּךָ קִרְאתִי וְאַחֲלֶצֶךָ אֶעֱנֶךָ בְּסֹתֵר רַעַם
 אֲבַחֶנֶךָ עַל־מִי מְרִיבָה סֵלָה: (12) שִׁמַּע עַמִּי וְאֶעֱיֶדְךָ
 בְּךָ יִשְׂרָאֵל אִסֵּת־שְׁמַע־לִי: (1) לֹא־יִהְיֶה בְּךָ אֵל
 זָר וְלֹא תִשְׁתַּחֲוֶה לְאֵל גֹּבֵר: (2) אֲנֹכִי וַיְהוָה אֱלֹהֶיךָ
 הַמַּעֲלֶדֶךָ מֵאֶרֶץ מִצְרַיִם תִּרְחַב־פִּיךָ וְאִמְלֵאֲהוּ:
 (3) וְלֹא־שָׁמַע עַמִּי לְקוֹלִי וַיִּשְׂרָאֵל לֹא־אָבָה לִי:
 (4) וְאֲשַׁלַּחֲהוּ בִשְׁרִירוֹת לִבָּם יִלְכוּ בְּמוֹעֲצוֹת יוֹהָם:
 (7) לֹא עַמִּי שָׁמַע לִי יִשְׂרָאֵל בְּדַרְכֵי יְהִלְכוּ: (8) כִּמְעַט
 אוֹיְבֵיהֶם אֲכַנֶּיעַ וְעַל־צָרֵיהֶם אֲשׁוּב יָדַי: (9) מִשְׁנֵאֵי

יְהוָה יִכְחַשׁוּלָּו וַיְהִי עֵתָם לְעוֹלָם: (1) וַיֹּאכִלְהוּ
מִחֶלֶב הַחֶמֶה וּמִצֹּר דָּבֵשׁ אֲשֶׁבִיעֵד:
פֶּב (6) מִזְמוֹר לְאַסָּף אֱלֹהִים נֶצֶב בְּעֵדֹת־אֵל בְּקֶרֶב
אֱלֹהִים יִשְׁפֹּט: (3) עַד־מֵתִי תִשְׁפֹּט־עוֹל וּפְנֵי
רְשָׁעִים תִּשְׁאוּ־סֵלָה: (4) שִׁפְטוּ־דָל וַיְתוֹם עֵנִי וְרֵשׁ
הַצְדִּיקוּ: (7) פִּלְטוּ־דָל וְאֶבְיוֹן מִיַּד רְשָׁעִים הַצִּילוּ:
(5) לֹא יִדְעוּ וְלֹא־יִבְיֵנוּ בַחֲשֵׁכָה יִתְהַלְכוּ יְמוֹטוּ
כְּלִי־מוֹסְדֵי אֶרֶץ: (1) אֲנִי אָמַרְתִּי אֱלֹהִים אַתֶּם וּבְנֵי
עֲלוֹיֹן כְּלֶכֶם: (1) אֲכַן בְּאָדָם תִּמּוֹתוּן וּכְאֶחָד הַשָּׂרִים
תִּפְלוּ: (5) קוּמָה אֱלֹהִים שִׁפְטָה הָאָרֶץ כִּי־אַתָּה
תִּגְחַל בְּכָל־הַגּוֹיִם:

גַּג (6) שִׁיר מִזְמוֹר לְאַסָּף: (3) אֱלֹהִים אֱלֹד־מִי־לָךְ
אֱלֹת־תִּהְרַשׁ וְאֱלֹת־תִּשְׁקֹט אֵל: (4) כִּי־יִהְיֶה
אוֹיְבֶיךָ יְהַמּוּן וּמִשְׁנֵאֵיךָ גִּשְׁאוֹ רֹאשׁ: (7) עַל־עַמֶּךָ
יַעֲרִימוּ סוּד וַיִּתְעַצּוּ עַל־צְפוּנֶיךָ: (5) אָמְרוּ לְכוּ
וְנִכְחֲדֵם מִגּוֹי וְלֹא־יִזְכָּר שֵׁם־יִשְׂרָאֵל עוֹד: (1) כִּי
נִעַצּוּ לֵב יַחְדָּו עָלֶיךָ בְּרִית וּכְרַתוּ: (1) אָהֲלֵי אֲדוּמ
וְיִשְׁמַעֲאֵלִים מוֹאָב וְהַגָּרִים: (5) גָּבֵל וְעַמּוֹן וְעַמְלֵק
פְּלִשְׁתִּים עַם־יִשְׂבֵי צוּר: (10) גַּם־אֲשׁוּר גְּלוּה עַמָּם הֵיוּ
וְרוּע לְבַנְיָלוּט סֵלָה: (1) עֲשֵׂה־לָהֶם כְּמַדְיָן כְּסִיסְרָא
כִּיבִין בְּנַחַל קִישׁוֹן: (6) גִּשְׁמָדוֹ בְּעֵינֵי־דָאָר הָיוּ דָמָן
לְאֲדָמָה: (3) שִׁיתֵמוּ נְדִיבֵמוּ כְּעֶרֶב וּכְזֹאֵב וּכְזֹבַח
יִכְצַלְמָנֶע כְּלִנְסִיכֵמוּ: (2) אֲשֶׁר אָמְרוּ נִירְשֵׁה־לָנוּ
אֵת נְאוֹת אֱלֹהִים: (7) אֱלֹהֵי שִׁיתֵמוּ כְּגִלְגָּל כְּקֶשׁ
לְפָנֵי־רוּחַ: (10) כָּאֵשׁ תִּבְעַר־יַעַר וּכְלַהֲבָה תִּלְהַט
הָרִים: (10) בֶּן־תִּרְדֵּפֶם בְּסַעֲרֶךָ וּבְסוּפְתֶךָ תִּבְהַלֵּם:

(ט) מלא פניהם קלוז ויבקשו שמך יהוה: (ט) יבשו ויבהלו עד-עד ויחפרו ויאבדו: (ט) וידעו כי-אתה שמך יהוה לבדך עליון על-כל-הארץ:

פר (ט) למנצח-על-הגותית לבני-קרח מזמור: (ט) מה-ידירות משפנותיך יהוה צבאות: (ט) נכספה וגם-כלתה ונפשי להצרות יהוה לבי ובשרי ירננו אל אלהי: (ט) גם צפור ו מצאה בית ודרור ו קן לה אשר-שתה אפרחיה את-מזבחותיך יהוה צבאות מלכי ואלהי: (ט) אשרי יושבי ביתך עוד יהללוך סלה: (ט) אשרי אדם עוז לו בך מסלות בלבכם: (ט) עברי ו בעמק הבקא מעין ישיתוהו גם-ברכות יעטה מודה: (ט) ילכו מחיל אל-חיל יראה אל-אלהים בציון: (ט) יהוה אלהים צבאות שמעה תפילתי האזינה אלהי יעקב סלה: (ט) מגננו ראה אלהים והבט פני משיחך: (ט) כי טוב יום בחצריך מאלה בחרתי הסתופף בבית אלהי מדור באהל-ירשע: (ט) כי שמש ו ומגן יהוה אלהים חן וכבוד יתן יהוה לא ימנע-טוב להלכים בתמים: (ט) יהוה צבאות אשרי אדם בטח בך:

פה (ט) למנצח-לבני-קרח מזמור: (ט) רצית יהוה ארצך שבת שבת יעקב: (ט) נשאת עון עמך בסית כל-השאתם סלה: (ט) אספת כל-עברתך השיבות מחרון אפך: (ט) שובנו אלהי ישענו והפר בעסקך עמנו: (ט) הלעולם תאנף-בנו תמשך אפך לדר ודור: (ט) הלא אתה תשוב תחיינו ועמך ישמחיך: (ט) הראנו יהוה חסדך וישעך תתן לנו: (ט) אשמעה מה-ידבר האל

יהוה כיו ידבר שלום אל-עמו ואל-חסידיו ואל-ישובו
 לכסלה: (1) אך קרוב לראיו ישעו לשכן כבוד
 בארצנו: (2) חסד ואמת נפגשו צדק ושלום נשקו:
 (3) אמת מארץ תצמח וצדק משמים נשקף:
 (4) גם יהוה יתן הטוב וארצנו תתן ויבילה: (7) צדק
 לפניו יהלך וישם לדרך פעמיו:

פו (6) תפלה לרוד הטה יהוה אונך ענני כיעני
 ואביון אני: (3) שמרה נפשי כיהסוד אני
 השע עבדך אתה אלהי הבושת אליך: (4) חנני
 אדני כיהלך אקרא כל-היום: (7) שמח נפש
 עבדך כי אלהי אדני נפשי אשא: (5) כיה אתה אדני
 טוב וסלה ורב-חסד לכל-קראיך: (1) האזינה יהוה
 תפילתי והקשיבה בקול תחנונותי: (1) ביום צרתי
 אקראך כי תענני: (2) איך כמוד באלהים אדני ואין
 כמעשיך: (3) כל-גוים אשר עשית יבואו וישתחוו
 לפניך אדני ויכבדו לשמך: (4) כיה גדול אתה
 ועשה נפלאות אתה אלהים לברך: (6) הורני
 יהוה וירכך אהלך באמתך יחד לבבי לראיה
 שמך: (3) אודך ו אדני אלהי בכל-לבבי ואכבדה
 שמך לעולם: (4) כיה חסדך גדול עלי והצלת נפשי
 משאול תחתיה: (7) אלהים ו ידים קמו עלי ועדת
 עריצים בקשו נפשי ולא שמוך לנגדם: (10) ואתה
 אדני אל-רחום וחנון אך אפים ורב-חסד ואמת:
 (11) פנה אלי וחנוני תנה עוזך לעבדך והושיעה לבך
 אמתך: (12) עשה עמי אות לטובה ויראו שנאי ויבשו
 כיה אתה יהוה עזרתני ונחמתני:

פז (6) לבני־קרח מזמור שיר יסודתי בְּהַר־רִי־קֹדֶשׁ:
 (3) אֶהֱבֶה יְהוָה שְׁעָרֵי צִיּוֹן מִבַּל־מִשְׁכַּנּוֹת יַעֲקֹב:
 (3) נִכְבְּדוֹת מִדְּבַר־בָּדָד עִיר הָאֱלֹהִים סֵלָה: (7) אֲזַכִּירֶנּוּ
 רָחֵב וּבָבֶל לִידְעֵי הַנְּהַל פִּלְשֵׁת וְצוֹר עִם־כּוֹשׁ זֶה יִלְדֵי־
 שָׁם: (5) וּלְצִיּוֹן וַיֹּאמֶר אִישׁ וְאִישׁ יִלְדֵי־בָהּ וְהוּא
 יְבוֹנְנָהּ עַל־יוֹן: (1) יְהוָה יִסְפֹּר בְּכֶתוּב עַמִּים זֶה יִלְדֵי־
 שָׁם סֵלָה: (1) וְשָׂרִים כַּחֲלָלִים כָּל־מַעֲוֵי בָדָד:
 פח (6) שִׁיר מְזֻמָּר לְבְנֵי־קֹרַח לְמַנְצֵה עַל־מַחֲלַת
 לְעֲנֹת מִשְׁכִּיל לְהוֹמֵן הָאֲזָרְחִי: (3) יְהוָה
 אֱלֹהֵי יִשְׁוּעָתִי יוֹסֵצְעֵקְתִי בַלְּיָהּ נִגְדָדָה: (3) תְּבוּא
 לְפָנֶיךָ תִּפְלְתִי הַמָּה אֲזַנֶּה לְרַגְלֵי: (7) כִּי־שָׁבַעְדָה
 בְּרַעוֹת נַפְשִׁי וְתָנִי לְשֹׂאֵל הַגִּיעוּ: (5) נַחֲשֵׁבְתִי עִם־
 זֹרְדֵי בּוֹר הַיִּיטִי כְּגֹבֵר אֵיךְ־אֵיל: (1) בַּמַּתִּים חֲפָשִׁי
 בְּמֹז חֲלָלִים וְשִׁכְבִי קֹבֵר אֲשֶׁר לֹא זָכַרְתֶּם עוֹד
 וְהִמָּה מִיָּדְךָ נִגְזְרוּ: (1) שִׁתְּנִי בְּבוֹר תַּחֲתוֹת
 בְּמַחֲשָׁבִים בְּמַצְלוֹת: (5) עָלִי סִמְכָה חֲמַתְךָ וְכָל־
 מִשְׁבְּרֶיךָ עֲנִיתִי סֵלָה: (5) הִרְחַקְתָּ מִיָּדַי מִמֶּנִּי
 שִׁתְּנִי תוֹעֲבוֹת לָמוּ כֹּלֹא וְלֹא אֵצֵא: (1) עֵינַי דָּאֲבָה
 מִנִּי־עֵנִי קָרָאתֶיךָ יְהוָה בְּכָל־יוֹם שִׁטַּחְתִּי אֵלֶיךָ כִּפְּנֵי
 הַלְּמַתִּים תַּעֲשֶׂה־פֶלֶא אִסְרֵפֵאִים יָקוּמוּ וַיִּזְדוּךָ
 סֵלָה: (3) הַיִּסְפֹּר בְּקֹבֵר חֲסִידְךָ אֲמוֹנָתְךָ בְּאֲבֵדוֹן:
 (2) הַיּוֹדֵעַ בַּחֲשֵׁךְ פִּלְאָךָ וְצַדִּיקְתְּךָ בְּאֶרֶץ נִשְׁוּיָה:
 (7) וְאֲנִי וְאֵלֶיךָ יְהוָה שׁוּעָתִי וּבִבְקָר תִּפְלְתִי תִקְדֵּם־
 (10) לָמָּה יְהוָה תִּזְנַח נַפְשִׁי תִסְתִּיר פָּנֶיךָ מִמֶּנִּי: (10) עֵנִי
 אֲנִי וְגוֹעַ מִנְעֵר נִשְׂאתִי אֲמִידָה אֲפֹנָה: (10) עָלִי עֲבֹרוּ
 חַרוֹנֶיךָ בְּעוֹתֶיךָ צַמְתָּתוֹנִי: (10) סְבוּנֵי כַּמִּים כָּל־הַיּוֹם

הקיפו עלי יחד: (ט) תרחקת ממני אוהב ורע
 מידעי מחשד:

פט (6) משכיל לאיתן האזרחי: (3) חסדי יהוה עולם
 אשירה לדר ודר ואודיע אמונתך בפיו: (4) כי
 אמרתי עולם חסד יבנה שמים ו תבן אמונתך
 בהם: (7) ברתי ברית לבחירי נשבעתי לדוד עבדי:
 (5) עד עולם אבין ורעך ובנתי לדוד ודוד כסאך
 סלה: (6) ויודו שמים פלאך יהוה אף אמונתך בקהל
 קדשים: (1) כי מי בשחק יערך ליהוה ידמה ליהוה
 בבני אלים: (6) אל נערץ בסוד קדשים רבה וגורא
 על כל סביביו: (5) יהוה ו אלהי צבאות מירכמוך
 חסין ו יהוה ואמונתך סביבותיך: (1) אתה מושל
 בגאות הים בשוא גליו אתה תשבחם: (6) אתה
 דבאת כחלל רהב בזרוע עזך פורת איביך: (3) לה
 שמים אף לה ארץ תבל ומלאה אתה יסדתם:
 (5) צפון וימין אתה בראתם תבזר וחדמון בשמך
 ורננו: (7) לה זרוע עם גבורה תעז ידך תרום ימינך:
 (5) צדק ומשפט מכון כסאך חסד ואמת יקדמו
 פניך: (5) אשרי העם ידעי תרועה יהוה באור פניך
 יהלכום: (1) בשמך יגילון כל היום ובצדקתך ירומו:
 (6) כיתת פארת עזמו אתה וברצונך תרום קרננו:
 (5) כי ליהוה מנגנו ולקדוש ישראל מלכנו: (2) אז
 דברת בחזון לחסידך ותאמר שויתי עור על גבור
 הרימותי בחור מעם: (6) מצאתי דוד עבדי בשמן
 קדשי משהתיו: (3) אשר ידי תכזן עמו אף זרועי
 תאמצנו: (3) לא ישיא אויב בו ובן עולה לא יעננו:

וכתותי מפניו צריו ומשנאו אנותי: (ס) ואמונת
 וחסדי עמו ובשמי תרום קרנו: (ס) ושמתי בים ידו
 ובנהרות ימינו: (ס) הוא יקראני אבי אתה אלי וצור
 ישועתי: (ס) אף אני בכור אתנהו עליון למלכי
 ארץ: (ס) לעולם אשמרלו חסדי ובריתי נאמנת
 לו: (ס) ושמתי לעד זרעו וכסאו כימי שמים: (ס) אם
 יעזבו בניו תורתו ובמשפטי לא ילכו: (ס) אם
 חקתי יחללו ומצותי לא ישמרו: (ס) ופקדתי בשבט
 פשעם ובנגעים עונם: (ס) וחסדי לא אפיר מעמו
 ולא אשקר באמונתו: (ס) לא אחלל בריתי ומוצא
 שפתי לא אשנה: (ס) אחת נשבעתי בקדשי אם
 לדוד אכזב: (ס) זרעו לעולם יהיה וכסאו בשמש
 נגדי: (ס) כירח יבון עולם ועד בשחק נאמן סלה:
 (ס) ואתה זנחת ותמאס התעברת עם משיחך:
 (ס) נארת ברית עבדך חללת לארץ גזרו: (ס) פרצת
 כל נדרתיו שמת מבצרו מחתה: (ס) שפחו כל
 עברי דרך הנה חרפה לשבנו: (ס) הרימות ימן
 צרו השמחת כל אויביו: (ס) אף תשיב צור תרב
 ולא תקמתו במלחמה: (ס) השבת מטהרו וכסאו
 לארץ מגרתה: (ס) הקצרת ימי עלומיו העשית עליו
 בושח סלה: (ס) עדמה יהנה תפתר לנצח תבער
 במואש חמתך: (ס) זכר אני מהחלד עלמה
 שוא בראת כל בני אדם: (ס) מי גבר יחיה ולא
 יראה מות ימלט נפשו מיר שאול סלה: (ס) איהו
 חסדי הראשנים ואדני נשבעת לדוד באמונתך:
 (ס) זכר אדני חרפת עבדיך שאתי בחקי כל דברים

עמים: (30) אשר חרפו אויביך ויהוה אשר חרפו
עקבות משיחה: (31) ברוך יהוה לעולם אמן ואמן:

ספר רביעי

ליום המישי

צ (6) תפלה למשה איש האלהים אדני מעון אתה
היית לנו בדר ודר: (3) בטרם יהרים ילדו
ותחולל ארץ ותבל ומעולם עד-עולם אתה אל:
(4) תשב אנוש עד-דכא ותאמר שובו בני אדם: (7) כי
אלה שנים בעיניך כיום אתמול כי יעבר ואשמורה
בלילה: (8) ורמתם שנה יהיו בבקר כחציר יחלף:
(9) בבקר יציץ וחלף לערב ימולל ויבש: (10) כי כלינו
באפך ובחמתך נבהלנו: (11) שמה עונותינו לנגדך
עלמנו למאור פניך: (12) כי כל ימינו פנו בעברתך
כלינו שגינו כמו הגה: (13) ימי שנותינו בהם שבעים
שנה ואם בגבורת ו שמונים שנה ורהבם עמל ואין
כירנו חיש ונעפה: (14) מי יודע עז אפך וכיראתך
עברתך: (15) למנות ימינו כן הודע ונבא לבב
חכמה: (16) שובה יהוה עד-מתי והנחם על-עבדיך:
(17) שבענו בבקר חסדך ונרננה ונשמחה בכל-
ימינו: (18) שמחנו כימות עניותנו שנות ראינו רעה:
(19) יראה אל-עבדיך פעלך והדרך על-בניהם:
(20) ויהי נעם אדני אלהינו עלינו ומעשה ידינו כוננה
עלינו ומעשה ידינו כוננהו:

צא (6) ישב בסתר עליון בצל שדי יתלונן: (3) אמר
ליהוה מחסי ומצודתי אלהי אבטח-בו: (2) כי

הוא יצילך מפחוקי ומדבר היות: (7) באברתו ויסך
 לך ותחת כנפיו תחסה צנה וסחרה אמתו: (8) לא
 תירא מפחד לילה מחץ יעוף יומם: (9) מדבר באפל
 הלך מקטב ושוד צהרים: (10) ופל מצדה ואלף ורבבה
 מימינה אלה לא יגש: (11) רק בעיניך תביט ושלמת
 רשעים תראה: (12) כי אתה יהוה מחסי עליון שמת
 מעונה: (13) לאתאנה אלה רעה ונגע לא יקרב
 באהלה: (14) כי מלאכיו יצוה לך לשמרך בכלי
 הרקיע: (15) על כפים ישאונה פן תגוף באבן רגלה:
 (16) על שחלופתן תדרוך תרמס כפיר ותניז: (17) כי
 כי חשק ואפלטוהו אשגבהו כידע שמי: (18) יקראני
 ואענה עמו אנכי בצרה אחלצהו ואכבדהו: (19) ארך
 ימים אשביעהו ואראהו בישועתי:

צב (20) מזמור שיר ליום השבת: (21) טוב להודור
 ליהוה ולומר לשמך עליון: (22) להגיד בבקו
 חסדך ואמונתך בלילות: (23) עלי עשור ועלי נבי
 עלי הגיון בכנור: (24) כי שמחתני יהוה בפעלה
 במעשי ידיך ארגז: (25) מה גדלו מעשיך יהוה מאד
 עמקו מחשבתך: (26) איש בער לא ידע וכסיל לא
 יבין את זאת: (27) בפרח רשעים כמו עשב ויצו
 כל פעלי און להשמדם עדי עד: (28) ואתה מרונ
 לעלם יהוה: (29) כי הנה איביך ויהוה ביהנה איביך
 יאברו ותפרדו כל פעלי און: (30) ותרים בראים קרני
 בלתי בשמן רענן: (31) ותבט עיני בשורי בקמיני
 עלי מרעים תשמענה אונני: (32) צדיק כתמר יפרד
 בארו בלבנון ישנה: (33) שתולים בבית יהוה

בַּחצְרוֹת אֱלֹהֵינוּ יִפְרִיחוּ: (ט) עוֹד יִנּוּכוּן בְּשִׁיבָה
 הַשָּׁנִים וְהַעֲנָנִים יִהְיוּ: (ט) לַהֲגִיד כִּי־יֵשֶׁר יְהוָה צוּרֵי
 וְלֹא־עוֹלָתָהּ בּוֹ:

צַג (ב) יְהוָה מֶלֶךְ נֹאֵת לְבַשׁ לְבַשׁ יְהוָה עַז הַתְּאֵנָה
 אֶרֶץ־תִּכּוֹן תִּבְל בַּל־תִּמּוֹט: (ג) נִכּוֹן כְּסֹאֵךְ מֵאֵן
 מֵעוֹלָם אֶתָּה: (ג) נִשְׂאוּ נְהָרוֹת ו יְהוָה נִשְׂאוּ נְהָרוֹת
 קוֹלָם יִשְׂאוּ נְהָרוֹת הַכָּיִם: (ז) מִקְלוֹת ו מִיָּם רַבִּים
 אֲדִירִים מִשְׁבָּרִיִּים אֲדִיר בְּמֵרוֹם יְהוָה: (ט) עֲדֹתֶיךָ ו
 נֶאֱמְנוּ מֵאֵד לְבֵיתֶךָ נֶאֱחָזְקֶךָשׁ יְהוָה לֹא־ךָ יָמִים
 צַד (ב) אֵל־נִקְמוֹת יְהוָה אֵל נִקְמוֹת הַזֹּפִיעַ: (ג) הַנָּשָׂא
 שֹׁפֵט הָאָרֶץ הַשֶּׁב גְּמוּל עַל־נְאִים: (ג) עַד
 מְתֵי רָשָׁעִים ו יְהוָה עַד־מְתֵי רָשָׁעִים יַעֲלוּ: (ז) יִבְעֵז
 יִדְבְּרוּ עֲתָק יִתְאַמְרוּ כָּל־פְּעֻלֵי אֱוֶן: (ט) עֲמָךְ יְהוָה
 יִדְבְּאוּ וְנִחַלְתֶּךָ יַעֲנוּ: (י) אֲלֶמְנָה וְגַר יִהְרְגוּ וּיְתוּמִים
 יִרְצְחוּ: (י) וַיֹּאמְרוּ לֹא יִרְאֶה־יְהוָה וְלֹא־יִבִּין אֱלֹהֵי
 יַעֲקֹב: (ט) בִּינוּ בְּעָרִים בְּעַם וּכְסִילִים מְתֵי תִשְׁכִּילוּ:
 (ט) הַנִּמְעֵ אֲזֵן הַלֵּא וְשִׁמְעֵ אִם־יִצַר עֵינַי הַלֵּא יִבִּישׁ:
 (י) הַיִּסֵּר גְּזוּיִם הַלֵּא יוֹכִיחַ הַמֶּלֶךְ אֶדָם הָעֵת: (ב) יְהוָה
 יִדַע מַחְשְׁבוֹת אֶדָם כִּי־הֵמָּה הַבָּל: (ג) אֲשֶׁר־יִהְיֶה
 אֲשֶׁר תִּיִסְרְנוּ יְהוָה וּמִתּוֹרַתֶךָ תִּלְמַדְנוּ: (ג) לַחֲשֻׁקִיט
 לוֹ מִיָּמֵי רַע עַד־יִכְרַח לְרָשָׁע שְׁחַת: (ז) כִּי וְלֹא־
 יִשֵּׁשׁ יְהוָה עִמּוֹ וְנִחַלְתּוּ לֹא יַעֲזֹב: (ט) כִּי־עַד־צַדִּיק
 יִשׁוּב מִשֹּׁפֵט וְאַחֲרָיו כָּל־יִשְׂרָאֵל־לֵב: (ט) מִיִּיקוּם לוֹ
 עַם־מְרַעִים מִי יִתְצַב לוֹ עַם־פְּעֻלֵי אֱוֶן: (ט) לוֹלוּ יְהוָה
 עֲזַרְתָּהּ לִי כִמְעֵט וְשָׁכְנָה רוּמָה נִפְשִׁי: (ט) אִם־אֶמְרָתִי
 מִטָּה רַגְלִי חִסְדֶּךָ יְהוָה יִסְעַדְנִי: (ט) בָּרַב שָׂרְעָפִי

בְּקִדְבֵי תַנְחומֵיךָ יִשְׁעֵשְׁעוּ נַפְשִׁי: (א) הַיְחַבְרֵךְ כַּסָּא
הַיּוֹת יִצַר עֲמַל עַל־חַק: (ב) יְגוּדוּ עַל־נַפֶּשׁ צְדִיק
וְדָם נָקִי יִרְשִׁיעוּ: (ג) וַיְהִי יְהוָה לִי לְמִשְׁגֵּב וְאֱלֹהֵי
לְצוּר מַחְסִי: (ד) וַיֹּשֶׁב עֲלֵיהֶם וְאֶת־אֹנֶם וּבְרַעְתֶּם
יִצְמִיתֶם יִצְמִיתֶם יְהוָה אֱלֹהֵינוּ:

צַה (ה) לְכוּ גְרַנְגָּה לַיהוָה גְּרִיעָה לְצוּר יִשְׁעֵנוּ:
(ו) נִקְדָּמָה פָּנָיו בַּתּוֹדָה בְּזִמְרוֹת גְּרִיעַ לֹו:

(א) כִּי אֵל גָּדוֹל יְהוָה וּמֶלֶךְ גָּדוֹל עַל־כָּל־אֱלֹהִים:
(ב) אֲשֶׁר בִּידוֹ מַחְקֵי־אָרֶץ וְתוֹעֲפוֹת הַרִים לֹו:
(ג) אֲשֶׁר־לֹו הַיָּם וְהוּא עֹשֶׂהוּ וַיִּבְשַׁת יָדָיו תַּחֲתָיו:
(ד) בָּאוּ גִשְׁתֵּחוּהוּ וְנִכְרַעַה נִבְרַכָּה לַפְּנֵי־יְהוָה עֲשׂוּ:
(ה) כִּי הוּא אֱלֹהֵינוּ וְאַנְחֵנוּ עִם מְרַעִיתוֹ וְצֹאן יָדוֹ הַיּוֹם
אִם־בְּקִלּוֹ תִשְׁמְעוּ: (ו) אֲלֵת־קִשׁוֹ לְבַבְכֶם כַּמְרִיבָה
בַּיּוֹם מִפָּה בַּמַּדְבָּר: (ז) אֲשֶׁר נִסּוּנִי אֲבוֹתֵיכֶם בַּחֲנוּנֵי
יַם־סוּף פְּעִלִי: (ח) אַרְבַּעִים שָׁנָה וְאָקוּם בְּדוֹר וְאָמַר
עִם תַּעֲזִי לִבְבִּי הֵם וְהֵם לֹא־יִדְעוּ דַרְכֵי: (ט) אֲשֶׁר־
נִשְׁבַּעְתִּי בְּאִפִּי אִם־יִבְאוּן אֶל־מְנוּחָתִי:

צו (י) שִׁירוּ לַיהוָה שִׁיר חֲדָשׁ שִׁירוּ לַיהוָה כָּל־הָאָרֶץ:
(י) שִׁירוּ לַיהוָה בְּרַכּוּ שְׁמוֹ בְּשָׂרוֹ מִיּוֹם־לְיוֹם

יִשׁוּעָתוֹ: (א) סִפְרוּ בְּגוֹיִם כְּבוֹדוֹ בְּכָל־הָעַמִּים
נִפְלְאוֹתָיו: (ב) כִּי־גָדוֹל יְהוָה וּמְהִלָּל מְאֹד גּוֹרָא הוּא
עַל־כָּל־אֱלֹהִים: (ג) כִּי וְכָל־אֱלֹהֵי הָעַמִּים אֱלֹלִים
וַיְהוָה שָׁמַיִם עֹשֶׂה: (ד) הוֹדִי־וְתָדַר לִפְנֵי עַז וְתִפְאַרֶת
בְּמִקְדָּשׁוֹ: (ה) הָבִי לַיהוָה מִשְׁפָּחוֹת עַמִּים הָבִי לַיהוָה
כְּבוֹד וְעֵז: (ו) הָבִי לַיהוָה כְּבוֹד שְׁמוֹ שְׂאוּ־מִנְחָה
וּבָאוּ לַחֲצוֹתָיו: (ז) הַשְׁתַּחֲוִי לַיהוָה בְּהַדְרַת־קִדְשׁ

הילוי מפניו כלה הארץ: (א) אמרו בגוים יהוה מלך ארץ
 תבון תבל בל תמוט ידיו עמים במישורים: (ב) ישמחו
 השמים ותגל הארץ ירעם הים ומלאו: (ג) יעלו שדי
 וכל אשר בו או ירננו כל עצי יער: (ד) לפני יהוה
 כי באכי בא לשפט הארץ ישפט תבל בצדק ועמים
 באמונתו:

צו (ה) יהוה מלך תגל הארץ ישמחו איים רבים:
 (ו) עננו וערפל סביביו צדק ומשפט מכון כסאו:
 (ז) אש לפניו תלקד ותלהט סביב צרו: (ח) האיה
 ברקיו תכל ראתה ותחל הארץ: (ט) הרים כדונג
 גמסו מלפני יהוה מלפני ארון כלה הארץ: (י) הגידו
 השמים צדקו וראו כל העמים כבודו: (יא) יבשו כל
 עברי פסל המתהללים באילים השתחווילו כל
 אלהים: (יב) שמעה ותשמח ציון ותגלגה בנות יהודה
 למען משפטי יהוה: (יג) כי אתה יהוה עליון על
 כלה הארץ מאד געלית על כל אלהים: (יד) אהבי יהוה
 שנאודע שמר נפשות חסדיו מיד רשעים יצילים:
 (טו) אור זרע לצדיק ולישרי לב שמחה: (טז) שמחו
 צדיקים ביהוה והודו לזכר קדשו:

צח (יז) מזמור שירו ליהוה שיר חדש ביינפלאות
 עשה הושיעה לוי מינו וזרוע קדשו: (יח) הודיע
 יהוה ישועתו לעיני הגוים גלה צדקתו: (יט) זכר
 חסדו ויאמונתו לבית ישראל ראו כל אפסי ארץ
 את ישועת אלהינו: (כ) הריעו ליהוה כלה הארץ
 פצחו ורננו וזמרו: (כא) זמרו ליהוה בכנור בכנור
 וקול זמרה: (כב) בהצצרות וקול שופר הריעו לפני

המלך יהוה: (1) ורעם הים ומלאו תבל יושבי בה:
(2) נהרות ימחאו כף יחד הרים ירננו: (3) לפני-
יהוה פידבא לשפט הארץ ישפט תבל בצדק
ועמים במישרים:

צט (4) יהוה מלך ירננו עמים ישב כרוזים תנוט
הארץ: (5) יהוה בציון גדול ורם הוא על-
כל העמים: (6) וידו שמך גדול וגורא קדוש הוא:
(7) ועז מלך משפט אהב אתה בוננת מישרים
משפט וצדקה ביעקב אתה עשית: (8) רוממו
הוה אלהינו והשתחווי להם רגליו קדוש הוא:
(9) משה ואהרן בכהנוי ושמואל בקראי שמו
קראים אליהו והוא יענם: (10) בעמוד ענן ידבר
אליהם שמרו עדתיו וחק נתן למו: (11) יהוה אלהינו
אתה עניתם אל נשא היית להם ונקם על עלילותם:
(12) רוממו יהוה אלהינו והשתחווי להם קדשו ביי-
קדוש יהוה אלהינו:

ק (13) מזמור לתודה הריעו ליהוה כל הארץ:
(14) עבדו את יהוה בשמחה באו לפניו ברננה:
(15) דעו ביהוה הוא אלהים הוא עשנו ולו אנחנו
עמו וצאן מרעיתו: (16) באו שעדיו בתודה חצרתיו
בתהלה הודו לו ברכו שמו: (17) כי טוב יהוה לעולם
חסדו ועדידור ודר אמונתו:

קא (18) לדרד מזמור חסד ומשפט אשירה לך יהוה
אומרה: (19) אשכילה ו בדרך תמים מתי
תבוא אלי אתה לך בתם לבבי בקרב ביתי: (20) לא
אשית ו לנגד עיני דבר בליעל עשה סמים שנאת

לא ידבק בי: (7) לבב עקש יסוד ממני רע לא ארע:
 (8) מלשני בפתר ורעהו אותו אצמית גבה עינים
 ורחב לבב אותו לא אוכל: (9) עיני ו בנאמני ארץ
 לשבת עמדי הלך בדרך תמים הוא ישרתני:
 (10) לא ישוב בקרב ביתי עשה רמיה דבר שקרים לא
 יפוז לנגד עיני: (11) לבקרים אצמית כלרשעי ארץ
 להכרית מעיר יהוה כל פעלי און:

קב (12) תפלה לעני כי יעטף ולפני יהוה ישפך שיחו:
 (13) יהוה שמעה תפילתי ושועתי אליך תבוא:

(14) אלתסתר פניך ו ממני ביום צרלי הטה אלי
 אונך ביום אקרא מהר ענני: (15) בייכלו בעשן ימי
 ועצמותי כמוקד נחרו: (16) חובה כעשב ויבש לבי
 כי שכחתי מאכל לחמי: (17) מקול אנחתי דבקה
 עצמי לבשרי: (18) דמותי לקאת מדבר הייתי ככוס
 חרבות: (19) שקדתי ואהיה כצפור בודד עלנג:
 (20) כל היום חרפוני איבי מהוללי בי גשבעו: (21) כי
 אפר בלחם אכלתי ושקני בבכי מסכתי: (22) מפני
 ועמד וקצפך כי נשאתני ותשליכני: (23) ימי כצל
 גטוי ואני כעשב איבש: (24) ואתה יהוה לעולב
 תשב וזכרך לדר ודר: (25) אתה תקום תרחב
 ציון כירעת לחננה כי בא מועד: (26) כירצו עבדך
 את אבניה ואת עפרה יחננו: (27) ויראו גוים את
 שם יהוה וכל מלכי הארץ את כבודך: (28) כי
 בנה יהוה ציון נראה בכבודו: (29) פנה אל
 תפלת הערער ולא בזה את תפלתם: (30) תכתב
 זאת לדר אחרון ועם נבא יהלליה: (31) ביהשקיף

ממרום קדשו יהוה משמים ואל-ארץ הביט:
 (כ) לשמע אנקרת אסיר לפתח בני תמותה:
 (כא) לספר בציון שם יהוה ותהלתו בירושלם:
 (כב) בהקבץ עמים יחדו וממלכות לעבד את-יהוה:
 (כג) ענה בדרך כחי קצר ימי: (כד) אמר אלי אל-
 תעלני בהצי ימי ברור דורים שנותיך: (כה) לפני
 הארץ יסדת ומעשה ידיך שמים: (כו) המה ויאברו
 אתה תעמד וכלם כבגד יבלו כלבוש תחליפם
 יחלפו: (כז) ואתה הוא ושנותיך לא יתמו: (כח) בני-
 עבדיך ישכנו וזרעם לפניך יבון:

כג (ב) לדוד וברכי נפשי את-יהוה וכל-קרבי את-
 שם קדשו: (ג) ברכי נפשי את-יהוה ואל-
 תשכחי כל-גמוליו: (ד) הסלח לכל-עונכי הרפא
 לכל-תחלואיכוי: (ה) הנואל משחת חייכי המעטרכי
 חסד ורחמים: (ו) המשביע בטוב עדיך תתחדש
 בנשר געוריכי: (ז) עשה צדקות יהוה ומשפטים
 לכל-עשוקים: (ח) יודיע דרכיו למשה לבני ישראל
 גלילותיו: (ט) רחום וחנון יהוה ארץ אפים ורחב-חסד:
 (י) לא-לנצח יריב ולא לעולם ישור: (יא) לא כחטאינו
 עשה לנו ולא כעונתינו גמל עלינו: (יב) כי כגבה
 שמים על-הארץ גבר חסדו על-יראיו: (יג) כרחק
 מזרח ממערב הרחיק ממנו את-פשעינו: (יד) כרחם
 אב על-בנים רחם יהוה על-יראיו: (טו) כיהוא ידע
 יצרנו ובור כיעפר אנהנו: (טז) אנוש כחציר ימיו
 כציוץ השדה כן יציץ: (יז) כי רוח עברה-בו ואיננו
 ולא יבירנו עוד מקומו: (יח) וחסד יהוה מעולם ועד-

עולם על־יראיו וצדקתו לבני בנים: (א) לשמרי
 בריתו ולזכרי פקדו לעשותם: (ב) יהוה בשמים
 הכין כסאו ומלכותו בכל משלה: (ג) ברכו יהוה
 מלאכיו גברי כח עשי דברו לשמע בקול דברו:
 (ד) ברכו יהוה כל־צבאיו משרתיו עשי רצונו:
 (ה) ברכו יהוה כל־מעשיו בכל־מקמות ממשלתו
 ברכי נפשי את־יהוה:

קד (ו) ברכי נפשי את־יהוה יהוה אלדו גדלת מאד
 הוד והדר לבשת: (ז) עטה אור כשלמה נוטה
 שמים כיריעה: (ח) המקרה במים עליותיו השם
 עבים רכובו המהלך על־בני־רוח: (ט) עשה
 מלאכיו רוחות משרתיו אש להט: (י) יסד־ארץ
 על־מכוניה בלתי־מוט עולם ועד: (יא) תהום כלבוש
 בפותו על־הרים יעמדו־מים: (יב) מן־גערתה ינוסו
 מן־קול העמד יחפוזו: (יג) יעלו הרים ירדו בקעות
 אל־מקום זה ויסדת להם: (יד) גבול־שמת בלי־עברון
 בלי־שבון לכסות הארץ: (טו) המשלח מעינים
 בנחלים בין הרים יהלכו: (טז) ישקו כל־חיתו שדי
 שברו פראים צמאם: (יז) עליהם עוף־השמים ישכון
 מבין עפאים יתנרקול: (יח) משקה הרים מעליותיו
 מפרי מעשיך תשבע הארץ: (יט) מצמיה חצירו
 לבהמה ועשב לעבדת האדם להוציא לחם מן
 הארץ: (כ) ויין וישמח לבב־אנוש להצהיל פנים
 משמן ולחם לבב־אנוש יסעד: (כא) ישבעו עצי יהוה
 ארזי לבנון אשר־נטעו: (כב) אשר־שם צפרים יקננו
 חסדה ברושים ביתה: (כג) הרים הגבהים ליעלים

סלעים מחסה לשפנים: (ט) עשה ירח למועדים
 שמש ודע מבואו: (י) תשתדושד ויהי לילה בור
 תרמש כל־חית־היער: (כ) הכפירים שאגים לטרף
 ולבקש מאל אכלם: (כג) תנרחה השמש יאספון ואל־
 מעונתם ירבעון: (כד) יצא אדם לפעלו ולעבודתו
 עדי־ערב: (כה) מה־רבו מעשיך יהוה כלם בחכמה
 עשית מלאה הארץ קניניה: (כו) זה הים גדול ורחב
 ידים שם־רמש ואין מספר תיזות קטנות עם־גדלות:
 (כז) שם אניות יהלכון לזיתן זה־יצרת לשחק־בו
 כלם אליך ישברון לתת אכלם בעתו: (כח) תתן
 להם ילקטון תפתח ידך ישבעון טוב: (כט) תסתיר
 פניך יבהלון תסף רוחם יגועין ואל־עפרם ישוכוּן
 (ל) תשלח רוחך יבראון ותחדש פני אדמה: (לא) יהי
 כבוד יהוה לעולם ישמח יהוה במעשיו: (לב) המביט
 לארץ ותצעד ינע בהרים ויעשנו: (לג) אשירה
 ליהוה בחיי אומרה לאלהי בעודי: (לד) יערב עליו
 שיחי אנכי אשמה ביהוה: (לה) ותמו חטאים מן
 הארץ ורשעים עוד אינם ברכי נפשי את־יהוה
 הללו־יהוה:

קה (ב) הודו ליהוה קראו בשמו הודיעו בעמב
 עלילותיו: (ג) שירו־לו ומרו־לו שיחו בכל־
 נפלאותיו: (ד) התהללו בשם קדשו ישמח לב
 מבקשי יהוה: (ה) דרשו יהוה ועזו בקשו פניו תמיד:
 (ו) זכרו נפלאותיו אשר־עשה מפתיו ומשפטי־פיו:
 (ז) זרע אברהם עבדו בני יעקב בחוריו: (ח) הוא
 יהוה אלהינו בכל־הארץ משפטי־ו: (ט) זכר לעולם

בְּרִיתוֹ דָּבַר נְזִיחַ לְאַלְף הַדּוֹר: (א) אֲשֶׁר כָּרַת אֶת־
 אַבְרָהָם וְשָׁבוּעָתוֹ לְיִשְׁחָק: (ב) וַיַּעֲמִידָהּ לְיַעֲקֹב לְחֶק
 לְיִשְׂרָאֵל בְּרִית עוֹלָם: (ג) לֵאמֹר לְךָ אֶתֵּן אֶת־אֶרֶץ
 כְּנָעַן חֶבְלֵי גְחֻלַּתְכֶם: (ד) בְּהַיּוֹתֶם מִתִּי מִסְּפָר כַּמַּעֲט
 וְגָרִים בָּהֶן: (ה) וַיִּתֶּן־לָכֶם מִגּוֹי אֲלֹנְיָו מִמַּמְלַכְהָ אֶל־
 עַם אַחֵר: (ו) לֹא־הָיִיתָ אָדָם לְעַשְׂקֶם וַיּוֹכַח עֲלֵיהֶם
 מַלְכִּים: (ז) אֵל תִּגְעוּ בְּמִשְׁיָחִי וּלְגִבְיָאִי אֱלֹהֵי־תִרְעוּ:
 (ח) וַיִּקְרָא רָעַב עַל־הָאָרֶץ כָּל־מִטְהַר־לֶחֶם שָׁבַר:
 (ט) שָׁלַח לַפְּנֵיהֶם אִישׁ לְעֹבֵד גַּמְכָר יוֹסֵף: (י) עָנּוּ
 בַּכֶּבֶל רָגְלוֹ בְּרוּל בָּאָה נִפְשׁוֹ: (יא) עַד־עַתָּה בֹא־
 דְּבָרוּ אִמְרַת יְהוָה צְרַפְתָּהּ: (יב) שָׁלַח מֶלֶךְ וַיִּתִּירְהוּ
 מִשַׁל עַמִּים וַיִּפְתַּח־הוּ: (יג) שָׁמוּ אֲדוֹן לְבֵיתוֹ וּמוֹשֵׁל
 בְּכָל־קִנְיָנוֹ: (יד) לֵאמֹר שָׁרְיוֹ בְּנִפְשׁוֹ וַיִּקְנֵיו יַחֲכָם:
 (טו) וַיָּבֵא יִשְׂרָאֵל מִצְרַיִם וַיַּעֲקֹב גַּר בְּאֶרֶץ חָם: (טז) וַיִּפַּר
 אֶת־עַמּוֹ מֵאֵד וַיַּעֲצֵמְהוּ מִצְרַיִם: (יז) הִפְךָ לָבָם לְשֵׁנָא
 עַמּוֹ לְהַתְּנִיבֵל בְּעַבְדֵּיו: (יח) שָׁלַח מֹשֶׁה עֹבְדוֹ אַהֲרֹן
 אֲשֶׁר־בָּחַר בּוֹ: (יט) שָׁמַרְכֶם דְּבַר אֲתוֹתָיו וּמִפְתִּיבִים
 בְּאֶרֶץ חָם: (כ) שָׁלַח חֲשָׁד וַיַּחֲשֹׁד וּלְא־מְרוּ אֶת־
 דְּבָרוֹ: (כא) הִפְךָ אֶת־מִימֵיהֶם לָדָם וַיִּמַּת אֶת־דָּגְתָם:
 (כב) שָׁרַץ אֶרֶץ צְפֹרֵדִים בְּתוֹדְרֵי מַלְכֵיהֶם: (כג) אָמַר
 וַיָּבֵא עָרֵב בְּנִים בְּכָל־גְּבוּלָם: (כד) נָתַן גְּשָׁמֵיהֶם בְּרֹד
 אֵשׁ לְהַבּוֹת בְּאֶרֶץ־חָם: (כה) וַיִּדְּ גַפְנָם וּתְאֵנֹתָם וַיִּשְׁבֹּר
 עֵץ גְּבוּלָם: (כו) אָמַר וַיָּבֵא אֲרָבָה וַיִּלַּק וַאֲיִן מִסְּפָר:
 (כז) וַיֹּאכַל־כָּל־עֵשֶׂב בְּאֶרֶץ־חָם וַיֹּאכַל פְּרֵי אֲדָמָתָם:
 (כח) וַיִּדְּ כָּל בְּכוֹר בְּאֶרֶץ־חָם רֵאשִׁית לְכָל־אוֹנָם:
 (כט) וַיִּזְצִיאֵם בְּכֶסֶף וַוְהָב וַאֲיִן בְּשֶׁבֶטָיו כּוֹשֵׁל: (ל) שָׁמַח

מִצָּרִים בַּצֹּאתָם כִּי נָפַל פִּחְדֵם עֲלֵיהֶם: (נב) פָּרֵשׁ
 עֵינַי לַמַּסָּד וְאֵשׁ לְהָאֵוִר לְיִלְהָ: (נ) שְׂאֵל וַיָּבֹא שִׁלּוֹ
 וְלָחֵם שָׁמַיִם יִשְׁבִּיעֵם: (נא) פָּתַח צוּר וַיִּזְוֹכוּ מַיִם
 הִלְכּוּ בַצִּיּוֹת נָהָר: (נג) כִּי זָכַר אֶת־דְּבַר קִדְשׁוֹ
 אֶת־אֲבֹרָתָם עֲבָדָיו: (נד) וַיִּזְצֹא עִמּוֹ בְּשִׁשּׁוֹן בְּרָנָה
 אֶת־בְּחִירָיו: (נז) וַיִּתֵּן־לָהֶם אֲרָצוֹת גִּזְיִים וַעֲמַל
 לְאֲמִים יִירְשׁוּ: (נח) בְּעֵבֹר וַיִּשְׁמְרוּ חֻקָּיו וְתוֹרָתוֹ
 וַיִּנְצְרוּ הַלְלוּ־יָהּ:

קו (ב) הַלְלוּ־יָהּ הוֹדוּ לַיהוָה כִּי־טוֹב כִּי לְעוֹלָם
 חִסְדּוֹ: (ג) מִי יִמְלֵל גְּבוּרוֹת יְהוָה יִשְׁמִיעַ כָּל־
 תְּהִלָּתוֹ: (ד) אֲשֶׁר־יִשְׁמְרֵי מִשְׁפָּט עֲשֵׂה צְדָקָה בְּכָל־
 עֵת: (ה) זָכַרְנִי יְהוָה בְּרִצּוֹן עֲמָדָה פָּקֵדְנִי בִישׁוּעַתְּךָ:
 (ו) לִרְאוֹת וּבְטוֹבַת בְּחִירֶיךָ לְשִׂמְחָה בְּשִׂמְחַת גִּזְיֶיךָ
 לְהַתְּהַלֵּל עִם־נְחֻלָּתְךָ: (ז) חֲטֵאוּ עִם־אֲבוֹתֵינוּ
 הָעֵוִינוּ הִרְשַׁעְנוּ: (ח) אֲבוֹתֵינוּ בַּמִּצְרִים לֹא־הִשְׁכִּילוּ
 נִפְלְאוֹתֶיךָ לֹא זָכְרוּ אֶת־דָּב חֲסִדֶיךָ וַיִּמְרוּ עֲלֵי־
 בָּיִם־סוּף: (ט) וַיִּזְשִׁיעֵם לְמַעַן שְׁמוֹ לְהוֹדִיעַ אֶת־
 גְּבוּרָתוֹ: (י) וַיִּנְעַר בָּיִם סוּף וַיַּחַרְבַּ וַיִּזְלִיכֵם בַּתְּהַמּוֹת
 כַּמִּדְבָּר: (יא) וַיִּזְשִׁיעֵם מִיַּד שׁוֹנֵא וַיִּנְאֵלֵם מִיַּד אוֹיֵב:
 (יב) וַיִּכְסֹּי־מַיִם צְרִידָה אֶחָד מֵהֶם לֹא גוֹתַר:
 (יג) וַיֵּאֱמִינוּ בְּדַבְּרֵי יִשְׁרָאֵל תְּהִלָּתוֹ: (יד) מִדְּרוּ שְׂכָחוּ
 מַעֲשָׂיו לֹא־חָבּוּ לְעַצְתּוֹ: (טו) וַיִּתְּאוּ תַּאֲוָה בַּמִּדְבָּר
 וַיִּנְסוּ־אֵל בִּישִׁימוֹן: (טז) וַיִּתֵּן לָהֶם שְׂאֵלָתָם וַיִּשְׁלַח
 רוּחַ בְּנִפְשָׁם: (יז) וַיִּקְנֵאוּ לְמִשְׁהָ בַּמַּחֲנֶה לְאַהֲרֹן
 קָדוֹשׁ יְהוָה: (יח) תִּפְתַּח־אֶרֶץ וַתַּבְלַע דָּתָן וַתִּכַּם
 עַל־עַדַת אֲבִירָם: (יט) וַתִּבְעַר־אֵשׁ בְּעֵדְתָם לְהַבִּיחַ

תִּלְהַט רָשָׁעִים: (ט) יַעֲשׂוּ־עֵגֶל בְּחֶרֶב וַיִּשְׁתַּחֲוּ
 לַמַּסֶּכֶה: (י) וַיִּמְרוּ אֶת־כְּבוֹדָם בְּתַבְנִית שׁוֹר
 אֲכַל עֵשֶׂב: (כ) שָׁכְחוּ אֵל מוֹשִׁיעֵם עֲשֵׂה נִדְלוֹת
 בְּמִצְרַיִם: (כ) נִפְלְאוֹת בְּאֶרֶץ הַם נִזְרָאוֹת עַל־
 יַסִּסוֹף: (כ) וַיֹּאמֶר לְהַשְׁמִידֵם לִילֵי מִשָּׁה בַחֲזוֹר
 עֲמַד בַּפָּרֶץ לִפְנֵינוּ לְהַשִּׁיב חַמְתּוֹ מִהַשְׁחִירָתָ:
 (כ) וַיִּמָּאֲסוּ בְּאֶרֶץ חֲמֻדָּה לֹא־הָאֱמִינוּ לְדַבְּרוֹ:
 (כ) וַיִּרְגְּנוּ בְּאֵהֲלֵיהֶם לֹא שָׁמְעוּ בְּקוֹל יְהוָה:
 (כ) וַיִּשָּׂא יְדוֹ לָהֶם לְהַפִּיל אוֹתָם בְּמִדְבָּר: (כ) וּלְהַפִּיל
 וְרַעַם בְּנוֹיִם וּלְזוֹרוֹתָם בְּאַרְצוֹת: (כ) וַיִּצְמְדוּ לְבַעַל
 פָּעוֹר וַיֹּאכְלוּ זִבְחֵי מַתִּים: (כ) וַיִּכְעִסוּ בְּמַעַלְלֵיהֶם
 וּתְפָרֶץ־בָּם מִגִּפְּהָ: (כ) וַיַּעֲמֵד פִּינָחָם וַיַּפְּלֵל
 וּתְעַזֵּר הַמִּגְּפָה: (כ) וּתִחַשֵּׁב לוֹ לְצַדִּיקָה לְדָר
 וְדָר עַד־עוֹלָם: (כ) וַיִּקְצִיפוּ עֲלֵימִי מְרִיבָה וַיִּרַע
 לְמֹשֶׁה בְּעֵבֹרָם: (כ) כִּי־הִמְרוּ אֶת־זִרוֹתָו וַיִּבְטֹא
 בְּשַׁפְּתָיו: (כ) לֹא־הִשְׁמִידוּ אֶת־הָעַמִּים אֲשֶׁר
 אָמַר יְהוָה לָהֶם: (כ) וַיִּתְעַרְבוּ בְּנוֹיִם וַיִּלְמְחוּ
 מַעֲשֵׂיהֶם: (כ) וַיַּעֲבְדוּ אֶת־עֲצֵבֵיהֶם וַיְהִיו לְהַב
 לְמוֹקֵשׁ: (כ) וַיִּזְבְּחוּ אֶת־בְּנֵיהֶם וְאֶת־בְּנוֹתֵיהֶם
 לְשָׂדִים: (כ) וַיִּשְׁפְּכוּ דָם נְקִי דַם־בְּנֵיהֶם וּבְנוֹתֵיהֶם
 אֲשֶׁר זָבְחוּ לְעֲצֵבֵי כִגְעֵן וּתְחַנֵּף הָאֶרֶץ בְּדַמַּיִם:
 (כ) וַיִּטְמְאוּ בְּמַעֲשֵׂיהֶם וַיִּזְנוּ בְּמַעַלְלֵיהֶם: (כ) וַיַּחֲרֵר
 אֶף יְהוָה בְּעַמּוֹ וַיִּתְעַב אֶת־נַחֲלָתוֹ: (כ) וַיִּתְּנֵם
 בְּיַד־גּוֹיִם וַיִּמְשְׁלוּ בָהֶם שְׂנְאֵיהֶם: (כ) וַיִּלְחָצוּם
 אוֹיְבֵיהֶם וַיִּכְנְעוּ תַחַת יָדָם: (כ) פְּעָמִים רַבּוֹת
 וַיִּצְלַם וְהִמָּה יִמְרוּ בְּעֲצָתָם וַיִּמְכּוּ בְּעוֹנָם: (כ) וַיִּרְא

בצר להם בשמעו את־רננתם: (ט) ויזכר להם
 בריתו וינחם כרב חסדיו: (י) ויתן אותם לירחמים
 לפני כל־שוכייהם: (יא) הושיענו יהוה אלהינו
 וקבצנו מן־הגוים להודות לשם קדשך להשנינבתי
 בתהלתך: (יב) ברוך יהוה אלהי ישראל מן
 העולם ועד העולם ואמר כל־העם אמן הללו־יהוה:

ספר חמישי

ליום ששי

קו (א) הודו ליהוה כי־טוב כי לעולם חסדיו: (ב) יאמרו
 גאולי יהוה אשר גאלם מיד־צר: (ג) ומא־רצות
 קבצם ממזרח וממערב מצפון ומים: (ד) תעו
 במדבר בישומון הדרך עיר מושב לא מצאו
 (ה) רעבים גם־צמאים נפשם בהם תתעטף:
 (ו) ויצעקו אל־יהוה בצר להם ממצוקותיהם
 וצילם: (ז) וידריכם בדרך ישרה ללכת אל־עיר
 מושב: (ח) יודו ליהוה חסדו ונפלאותיו לבני
 אדם: (ט) כי השביע נפש שקקה ונפש רעבה
 מלא־טוב: (י) ישבי חשך וצלמות אסדי עני
 וברזל: (יא) כיהמרו אמרי־אל ועצת עליון נאצו:
 (יב) ויכנע בעמל לבם כשלו ואין עוזר: (יג) ויועקו
 אל־יהוה בצר להם ממצוקותיהם וישיעם:
 (יד) ויציאם מחשך וצלמות ומוסרותיהם ינתקו:
 (טו) יודו ליהוה חסדו ונפלאותיו לבני אדם: (טז) כי
 שבר דלתות נחשת וברוחי ברזל גרע: (יז) אוליב
 מדרך פשעם ומעונותיהם ותענו: (יח) כל־אבד

(עז) יִרְאֵךְ יִרְאֵנִי וַיִּשְׁמְחוּ כִּי לְדַבְרְךָ יַחֲלִיתִי:

(עח) יִדְעֵתִי יְהוָה כִּי־צָדֵק מִשְׁפָּטֶיךָ וַאֲמוּנָה עֲנִיתַנִּי:

(עט) יְהוֹיֵנָה חֶסֶדְךָ לְנַחֲמֵנִי כְּאִמְרֹתֶךָ לְעַבְדְּךָ:

(פ) וּבִאוּנִי רַחֲמֶיךָ וְאַחֲרָה כִּי־תוֹרַתְךָ שִׁעֲשָׁעִי:

(פי) יִבְשׂוּ זְרִים כִּי־שָׁקַר עֲוֹנוֹנִי אֲנִי אֲשִׁיחַ בְּפִקְדֹיךָ:

(פז) יָשׁוּבוּ לִי יִרְאֵךְ וַיִּדְעִי עֲדֹתֶיךָ: (פח) יְהוֹיֵלְבִי תָמוּם

בְּחֶקְךָ לְמַעַן לֹא אֲבוֹשׁ:

(פח) כִּלְתָה לְתַשׁוּעַתְךָ נַפְשִׁי לְדַבְרְךָ יַחֲלִיתִי: (פד) כָּלוּ

עֵינֵי לְאִמְרֹתֶךָ לְאֹמֵר מָתִי תִנְחַמְנִי: (פה) כִּי־

הָיִיתִי כְּנֹאד בְּקִיטּוֹר חֶקְךָ לֹא שָׁכַחְתִּי: (פו) כַּמָּה

יְמֵי־עַבְדְּךָ מָתִי תַעֲשֶׂה בְּרֹדְפֵי מִשְׁפָּט: (פז) כְּרוּלֵי

זְרִים שִׁיחֹת אֲשֶׁר לֹא כְּתוֹרַתְךָ: (פח) כָּל־מִצּוֹתֶיךָ

אֲנִי שָׁקַר רֹדְפוּנִי עֲזַרְנִי: (פח) כַּמַּעַט כָּלוּנִי בְּאָרֶץ

וְאֲנִי אֲעֹזְבֹתֶי פִקְדֹיךָ: (פח) כְּחֶסֶדְךָ חִיּוּנִי וְאֲשַׁמְרָה

עֲדוֹת פִּיךָ:

(פח) לְעוֹלָם יְהוָה דְּבַרְךָ נֹצֵב בַּשָּׁמַיִם: (ס) לָדָר וְדָר

אֲמוּנַתְךָ כּוֹנֵנַת אֶרֶץ וַתַּעֲמֵד: (סא) לְמִשְׁפָּטֶיךָ

עָמְדוּ הַיּוֹם כִּי הִכַל עַבְדֶּיךָ: (סב) לוּלֵי תוֹרַתְךָ שִׁעֲשָׁעִי

אֲזִ אֲבִדְתִּי בְּעֵינָי: (סג) לְעוֹלָם לֹא־אֲשַׁבַּח פִּקְדֶיךָ כִּי־

בָּם הָיִיתַנִּי: (סד) לֵךְ־אֲנִי הוֹשִׁיעֵנִי כִּי פִקְדֹיךָ דָרְשֵׁתִי:

(סה) לִי קוֹן רְשָׁעִים לֹא־בִדְנִי עֲדֹתֶיךָ אֶת־בּוֹנֵן: (סו) לְכָל־

תַּבְּלָה רְאִיתִי קִץ רַחֲמָה מִצּוֹתֶךָ מְאֹד:

(סו) מִהֲאֶהְבֹּתִי תוֹרַתְךָ כָּל־הַיּוֹם הוּא שִׁיחֹתִי:

(סז) מֵאִיבֵי תַחֲבֹמֵי מִצּוֹתֶיךָ כִּי־לְעוֹלָם הוּא־

לִי: (סח) מִכָּל־מַלְמְדֵי הַשָּׁבִלִיתִי כִּי עֲדוֹתֶיךָ שִׁיחָה לִּי:

(סח) מִזִּקְנִים אֶת־בּוֹנֵן כִּי פִקְדֶיךָ נֹצְרֹתִי: (סח) מִכָּל־אֶרֶח

רַע כָּל־אֲתֵי רַגְלִי לְמַעַן אֲשַׁמְרֶךָ דְּבָרְךָ: (קפ) מִמִּשְׁפָּטֶיךָ
לֹא־סָרְתִי כִּי אַתָּה הוֹרַתְנִי: (קב) מִה־נִּמְלָצוּ לַחֲכִי
אִמְרַתְךָ מִדְּבַשׁ לִפִּי: (קג) מִמִּשְׁפָּטֶיךָ אֶתְבוֹנֵן עַל־כֵּן
שָׁנֵאתִי וְכָל־אֶרֶץ שֹׁקֵר:

(קד) גִּרְלִי רַגְלִי דְּבָרְךָ וְאוֹר לְנִתְיָבְתִי: (קה) נִשְׁבַּעְתִּי
וְאֶקְיָמָה לְשִׁמְרֵי מִשְׁפָּטֵי צְדָקָה: (קו) נִעַנֵּיתִי עַד־
מְאֹד יִהְיֶה חַיִּינִי כְּדְבָרְךָ: (קז) נְדָבוֹת פִּי רָצָה־נָא
יְהוָה וּמִשְׁפָּטֶיךָ לְמַדְּנִי: (קח) נִפְשִׁי בְּכַפִּי תִמְדֹד
וְתוֹרַתְךָ לֹא שָׁכַחְתִּי: (קט) נָתַנּוּ רָשָׁעִים פֶּחַ לִי
וּמִמִּשְׁפָּטֶיךָ לֹא תָעִיתִי: (קי) נִחַלְתִּי עֲדוּתֶיךָ לְעוֹלָם
כִּי־שָׁשׂוֹן לִבִּי הִמָּה: (קיב) נְשִׁיתִי לִבִּי לַעֲשׂוֹת חֲקִיקֶךָ
לְעוֹלָם עֶקֶב:

(קיג) סִעֲפִים שָׁנֵאתִי וְתוֹרַתְךָ אֶהְבֵּתִי: (קיד) סִתְרוּ
וּמַגְנִי אֶתָּה לְדְבָרְךָ יִחַלְתִּי: (קטו) סוּרוּ מִמֶּנִּי
מְרָעִים וְאַצְרָה מִצּוֹת אֱלֹהֵי: (קטז) סִמְכֵנִי כְּאִמְרַתְךָ
וְאַחֲוָה וְאַל־תְּבִישְׁנִי מִשִּׁבְרֵי: (קיז) סַעֲדֵנִי וְאַיִשְׁעָה
וְאַשְׁעָה בְּחֻקֶיךָ תִמְדֹד: (קיח) סָלִית כָּל־שׁוֹגִים מִחֻקֶיךָ
כִּי־שֹׁקֵר תִּרְמִיתֶם: (קיט) סִיגִים הַשִּׁבְתָּ כָּל־רָשָׁעֵי
אֶרֶץ לִבָּן אֶהְבֵּתִי עֲדוּתֶיךָ: (קכ) סָמַר מִפְּחָדֶךָ בְּשָׂרֵי
וּמִמִּשְׁפָּטֶיךָ יִרְאֵתִי:

(קכא) עֲשִׂיתִי מִשְׁפָּט וְצְדָק בְּלִי־תַנְיַחְנִי לְעִשְׁקוֹ:
(קכב) עָרַב עֲבָדֶךָ לְטוֹב אֱלֹהֵי־עִשְׁקֵנִי יָדִים:
(קכג) עֵינַי כָּלוּ לִישׁוּעָתְךָ וְלֹא־מָרַת צְדָקָה: (קכד) עִשָׂה
עִם־עֲבָדֶךָ כְּחֻסְדֶּךָ וְחֻקֶיךָ לְמַדְּנִי: (קכה) עֲבָדֶךָ אֲנִי
הִבֵּיתִי וְאַדְעָה עֲדוּתֶיךָ: (קכו) עַת לַעֲשׂוֹת לַיהוָה
הִפְרוּ תוֹרַתְךָ: (קכז) עַל־כֵּן אֶהְבֵּתִי מִצּוֹתֶיךָ מִזֶּה־נֶּ

וּמִפֶּהוּ: (קכט) עַל־כֵּן וְכָל פְּקוּדֵי כָל יִשְׂרָאֵל כָּל־אֲרָח
שֶׁקֶר שָׁנְאֵתִי:

(קכט) פְּלֹאוֹת עֲדוּתֶיךָ עַל־כֵּן נִצַּרְתָּם נַפְשֵׁי: (ק) פִּתְחֵי
דְּבָרֶיךָ יָאִיר מִבֵּין פְּתָיִים: (קלב) פִּי פְּעוּרְתִי
וְאֲשַׁאֲפָה כִּי לְמִצּוֹתֶיךָ יֵאָבְתִי: (קלג) פִּנְהָ אֱלֹהֵי וְחַנּוּנֵי
כַּמִּשְׁפָּט לְאֹהֲבֵי שִׁמְךָ: (קלג) פִּעְמֵי הָרֶגֶל בְּאִמְרוֹתֶיךָ
וְאֵלֶּת שְׁלֹטֶנֶת־בִּי כָל־אֹן: (קלד) פִּדְנִי מֵעֶשֶׂק אֲדָם
וְאֲשַׁמְרָה פְּקוּדֶיךָ: (קלס) פִּנְיֶךָ הָאָרֶץ בְּעִבְדֶּךָ וְלִמְדֵנִי
אֶת־חֻסְדֶּךָ: (קלז) פְּלִגְיָמִים יִרְדּוּ עֵינַי עַל־לֹא שֹׁמְרוֹ
תוֹרָתֶךָ:

(קלז) צְדִיק אֵתָהּ יְהוָה וְיִשָּׂר מִשְׁפָּטֶיךָ: (קלח) צִוִּית
צֶדֶק עֲדוּתֶיךָ וְאִמּוּנָה מְאֹד: (קלט) צִמְתָּתֵנִי
קִנְיָתִי כִּי־שָׂכַחוּ דְבָרֶיךָ צְרִי: (קמ) צְרוּפָה אִמְרוֹתֶיךָ
מְאֹד וְעִבְדֶּךָ אֶהְבֶּה: (קמא) צַעִיר אֲנֹכִי וְנִבְוָה
פְּקֻדֶיךָ לֹא שָׁכַחְתִּי: (קמב) צִדְקָתֶךָ צֶדֶק לְעוֹלָם
וְתוֹרָתֶךָ אֱמֶת: (קמג) צְרוּמִצּוֹק מִצְאוֹנֵי מִצּוֹתֶיךָ
שִׁעֲשִׁעֵנִי: (קמד) צֶדֶק עֲדוּתֶיךָ לְעוֹלָם הִבִּינֵנִי וְאֲחִיָּה:
(קמס) קָרָאתִי בְּכָל־לֵב עֲגֵנִי יְהוָה חֲקִיךָ אֲצַרֶה:
(קמו) קָרָאתֶיךָ הוֹשִׁיעֵנִי וְאֲשַׁמְרָה עֲדוּתֶיךָ:
(קמז) קִנְיָתִי בְּנִשְׁפָּה וְאֲשׁוּעָה לְדְבָרֶךָ יִחְלֵתִי:
(קמח) קִדְמוֹ עֵינַי אֲשַׁמְרוֹת לְשִׁיחַ בְּאִמְרוֹתֶיךָ: (קמט) קוֹלִי
שָׁמְעָה בְּחִסְדֶּךָ יְהוָה כַּמִּשְׁפָּט חֲנּוּנֵי: (קנ) קָרְבִי
רַדְפֵּנִי וְזִמָּה מִתּוֹרָתֶךָ רַחֲמֵי: (קנא) קָרוֹב אֵתָהּ יְהוָה
וְכָל־מִצּוֹתֶיךָ אֱמֶת: (קנב) קָדְמֵי יְדַעְתִּי מֵעֲדוּתֶיךָ כִּי
לְעוֹלָם יִסְדָּתָם:

(קנב) רֵא אֱהֵעָנִי וְחַלְצֵנִי כִּי־תוֹרָתֶךָ לֹא שָׁכַחְתִּי:

(קנד) ריבה ריבי וגאלני לאמרתך חניני: (קנט) רחוק
מרשעים ישועה כחקה לא דרשני: (קס) רחמיה
רבים ויהוה כמשפטך חניני: (קסא) רבים רדפי וצרי
מעדותיך לא נטיתני: (קסב) ראיתי בגדים ואתקושטה
אשר אמרתך לא שמרו: (קסג) ראה כחפקודיך
אהבתי יהוה כחסדך חניני: (קסד) ראש דברך אמת
ולעולם כל משפט צדקה:

(קסו) שריס רדפוני חנם ומדברך פחד לבני: (קסז) שש
אנכי על אמרתך כמוצא שלל רב: (קסח) שקר
שנאתי ואתעבה תורתך אהבתי: (קסט) שבע ביוב
הזלתיך על משפטי צדקה: (קסא) שלום רב לאהבי
תורתך ואין למו מכשול: (קסב) שברתי לישועתך
יהוה ומצותיך עשיתי: (קסג) שמרה נפשי עדתך
ואהבם מאד: (קסד) שמרתי פקודיך ועדתיך כי
כל דרכי נגידך:

(קסו) ת קרב רגתי לפניה יהוה בדברך הבינני:
(קסז) תבוא תחנתי לפניה כאמרתך הצילני:
(קסח) תבענה שפתי תהלה כי תלמדני חקה:
(קסט) תען לשוני אמרתך כי כל מצותיך צדק:
(קסא) תהי ידך לעזרני כי פקודיך בחרתי: (קסב) תאבתי
לישועתך יהוה ותורתך שעשעי: (קסג) תחיו נפשי
ותהללך ומשפטך יעזרני: (קסד) תעיתי כשה אבד
בקש עבדך כי מצותיך לא שכחתי:

ליום השבת

קב (6) שיר המעלות אליהוה בצרתה לי קראתי
ויענני: (3) יהוה הצילה נפשי משפת שקר

מִלְשׁוֹן רַמְיָה: (א) מִהַיְתָן לָךְ וּמִהַיְסִיף לָךְ לְשׁוֹן
 רַמְיָה: (ז) הֲצִי גִבּוֹר שְׁנוּנִים עִם גַּחְלֵי רִתְמִים:
 (ט) אֹיְהִי לִי כִי־נִרְתִּי מִשֶּׁךְ שְׁכַנְתִּי עִבְאֵהֶלִי קִדְרִי:
 (י) רַבַּת שְׁכַנְהֶלֶה נִפְשִׁי עִם שׁוּנָא שְׁלוֹם: (י) אֲנִי־
 שְׁלוֹם וְכִי אֲדַבֵּר הַמָּה לְמַלְחָמָה:

קבא (ט) שִׁיר לַמַּעֲלוֹת אֲשָׁא עֵינֵי אֱלֹהֵהֶרִים מֵאֵין
 יְבוּא עֲזָרִי: (ג) עֲזָרִי מֵעַם יְהוָה עֲשֵׂה שָׁמַיִם
 אֲרִיץ: (ד) אֱלֹהֵי־יִתְזֵן לְמוֹט רִגְלֶךָ אֱלֹהֵי־נֹסִים שְׁמֶרְךָ:
 (ז) הִנֵּה לֹא־יָנוּם וְלֹא־יִישָׁן שֹׁמֵר יִשְׂרָאֵל: (ט) יְהוָה
 שְׁמֶרְךָ יְהוָה צִלְךָ עַל־יָד יְמִינֶךָ: (י) יוֹמָם הַשֶּׁמֶשׁ
 לֹא־יִכְבֶּה וְיָרַח בְּלֵילָה: (י) יְהוָה יִשְׁמְרֶךָ מִכָּל־רָע
 יִשְׁמַר אֶת־נַפְשֶׁךָ: (ט) יְהוָה יִשְׁמַר־צֵאתְךָ וּבֹאֶךָ
 מֵעַתָּה וְעַד־עוֹלָם:

קבב (ט) שִׁיר הַמַּעֲלוֹת לְדָוִד שְׁמַחְתִּי בְּאִמְרוֹם לִי בֵּית
 יְהוָה וְלָךְ: (ג) עֲמָדוֹת הַיּוֹ רִגְלֵנוּ בְּשַׁעֲרֶיךָ
 יְרוּשָׁלַם: (ד) יְרוּשָׁלַם הַבְּנוּיָה כְּעִיר שַׁחֲבֵרֶה־לָּהּ
 יִחַדּוּ: (ז) שֶׁשֶׁב־יָד עִיבְטִים שְׁבִטֵי־יְהוָה עֲדוֹת לְיִשְׂרָאֵל
 לְהוֹדוֹת לְשֵׁם יְהוָה: (ט) כִּי שָׁמָּה יוֹשְׁבוּ כַסָּאוֹת
 לְמִשְׁפַּט כַּסָּאוֹת לְבֵית דָּוִד: (י) שְׂאֵלוּ שְׁלוֹם יְרוּשָׁלַם
 יִשְׁלִי אֲהַבִּיךָ: (ט) יְהִי־שְׁלוֹם בְּחִילְךָ שְׁלוֹהָ
 בְּאַרְמְנוֹתֶיךָ: (ט) לְמַעַן אֲחִי וְרַעִי אֲדַבֵּרֶה־נָּא שְׁלוֹם
 בְּךָ: (ט) לְמַעַן בֵּית־יְהוָה אֱלֹהֵינוּ אֲבַקֶּשֶׁה טוֹב לָךְ:
 קבג (ט) שִׁיר הַמַּעֲלוֹת אֲלִיךָ נִשְׂאֲתִי אֶת־עֵינֵי הַיּוֹשֵׁבִי
 בְּשָׁמַיִם: (ג) הִנֵּה כְּעֵינֵי עֲבָדִים אֱלֹהֵי־יָד
 אֲרוּנֵיהֶם כְּעֵינֵי שִׁפְחָה אֲלִיךָ גְּבַרְתָּהּ כִּן עֵינֵינוּ אֱלֹהֵי־
 יְהוָה אֱלֹהֵינוּ עַד־שְׁיִיחֵנוּ: (ד) חָנְנוּ יְהוָה חָנְנוּ כִּי־רַב

שבענו ביוז: (7) רבת שבעה ליה נפשנו הלעו
השאננים הביו לנאונים:

קכד (6) שיר המעלות לדוד לולי יהוה שהיה לנו
יאמרנא ישראל: (3) לולי יהוה שהיה לנו

בקים עלינו אדם: (4) אזי חיים בלעינו בחרות אפב
בנו: (7) אזי המים שטפונו נחלה עבר על נפשנו:

(8) אזי עבר על נפשנו המים הידונים: (1) ברוך
יהוה שלא נתנו מרף לשניהם: (1) נפשנו בצפור

נמלטה מפח יוקשים הפח נשבר ואנחנו נמלטנו:
(8) עזרנו בשם יהוה עשה שמים וארץ:

קכה (6) שיר המעלות הבטחים ביהוה בהר ציון
לא ימוט לעולם ישוב: (3) ירושלם הרים

סביב לה ויהוה סביב לעמו מעתה ועד עולם:
(3) כי לא ינוח שבט הרשע על גורל הצדיקים

למען לא ישלחו הצדיקים בעולתה יריהם:
(7) המיבה יהוה לטובים ולישרים בלבותם:

(8) והמטים עקלקלותם יוליכסיהוה את פעלי האון
שלום על ישראל:

קכו (6) שיר המעלות בשוב יהוה את שובת ציון
היינו כחלמים: (3) אז ימלא שחוק פינו

ולשוננו רנה אז יאמרו בגוים הגדיל יהוה לעשות
עם אלה: (4) הגדיל יהוה לעשות עמנו היינו

שמחים: (7) שובה יהוה את שביתנו באפיקים
בנגב: (8) הזרעים בדמעה ברנה יקצרו: (1) הלוך

ילך ובכה נשא משך הזרע באיבא ברנה נשא
אלמתיו:

קבו (6) שיר המעלות לשלמה אִסִּי־יְהוָה | לֹא־יִבְנֶה
 בַּיִת שׁוֹא עֲמָלוֹ בִּינוּ בֹּן אִסִּי־יְהוָה לֹא־יִשְׁמַר
 עֵיר שׁוֹא | שָׁקֵד שׁוֹמֵר: (3) שׁוֹא לָכֶם | מִשְׁכִּימֵי קוֹם
 מֵאַחֲרֵי־שִׁבְתָּ אֲכָלִי לֶחֶם הַעֲצָבִים כִּן יִתֵּן לִידִידוֹ
 שָׁנֵא: (4) הִנֵּה נִחַלְתָּ יְהוָה בְּנִים שָׂכַר פְּרֵי הַבְּטֵן:
 (7) כַּחֲצִים בְּיַד־נְבוֹר כִּן בְּנֵי הַנְּעוּרִים: (6) אֲשֶׁר־
 הִנְבֵּר אֲשֶׁר מִלֵּא אֶת־אֲשַׁפְתּוֹ מֵהֶם לֹא־יִבְשׁוּ כִּי־
 יִדְבְּרוּ אֶת־אוֹיְבִים בַּשָּׁעַר:

קכח (6) שיר המעלות אשרי כל־יֵרֵא יְהוָה הַהֶלֶךְ
 בַּדְּרָכָיו: (3) יִגִּיעַ כַּפִּידָ כִּי תֹאכֵל אֲשֶׁר־יִקֶּה
 וְטוֹב לָךְ: (4) אֲשַׁתֶּדֶךְ | כַּנֶּפֶן פְּרִיָּה בִירְכַתִּי בֵיתֶךָ
 בְּנִידָ כַּשֶּׁתִּלִּי וְתִים סָבִיב לְשִׁלְחֶנְךָ: (7) הִנֵּה כִּי־כִן
 יִבְרַךְ נְבֵר יֵרֵא יְהוָה: (6) יִבְרַכְךָ יְהוָה מִצִּיּוֹן וְרֹאדָ
 בְּטוֹב יְרוּשָׁלַם כֹּל יְמֵי חַיֶּיךָ: (1) וְרֹאדָ בְּנִים לְבְנֶיךָ
 שָׁלוֹם עַל־יִשְׂרָאֵל:

קכט (6) שיר המעלות רבת צַרְרוֹנֵי מְנַעוּרֵי יֹאמְרֵי־
 נָא יִשְׂרָאֵל: (3) רַבַּת צַרְרוֹנֵי מְנַעוּרֵי נָם
 לֹא־יִקְלוּ לִי: (4) עַל־נְבִי חָרְשׁוֹ חֲרָשִׁים הָאֲרִיכּוֹ
 לְמַעֲנִיתֶם: (7) יְהוָה צַדִּיק קִצִּין עֲבוֹת רָשָׁעִים:
 (6) יִבְשׁוּ וַיִּסְגּוּ אַחֲוֹר כֹּל שָׁנֵא צִיּוֹן: (1) יְהִי כַּחֲצִיר
 נִגְזֹת שָׁקֵד מֵת שְׁלֵף יִבְשׁ: (1) שֵׁלֵא מִלֵּא כִפּוֹ קוֹצֵר
 וְחֲצִנּוֹ מַעֲמֵר: (6) וְלֹא אָמְרוּ | הַעֲבָרִים בְּרַכַּת־יְהוָה
 אֲלֵיכֶם בְּרַכְנוּ אֶתְכֶם בְּשֵׁם יְהוָה:

קל (6) שיר המעלות מִמַּעַמְקִים קָרְאתִיךָ יְהוָה:
 (3) אֲדַנִּי שִׁמְעָה בְּקוֹלִי תִהְיֶינָה אוֹנִידָ קִשְׁבוֹת
 לְקוֹל תַּחֲנוּנָי: (3) אִם־עֲוֹנוֹת תִּשְׁמְרֶינָה אֲדַנִּי מִי

יעמד: (7) כִּי־עֲמַד הַסְּלִיחָה לְמַעַן תִּזְכָּר: (8) כִּי־יִתֵּן
יְהוָה קוֹתָה נַפְשִׁי וְלֹד כְּרוֹ הוֹחֵלְתִּי: (9) נַפְשִׁי לֹא־דָנִי
מִשְׁמָרִים לְבַקֵּר שְׁמָרִים לְבַקֵּר: (10) יַחַל יִשְׂרָאֵל אֱלֹהֵי־
יְהוָה כִּי־עַם־יְהוָה הַחֲסֵד וְהַרְבֵּה עֲמוֹ פְרוּת: (11) וְהוּא
יַפְדֶּה אֶת־יִשְׂרָאֵל מִכָּל עֲוֹנוֹתָיו:

קלא (6) שִׁיר הַמַּעֲלוֹת לְדָוִד יְהוָה לֹא־נָבִיא לְבִי וְלֹא־
רָמוּ עֵינַי וְלֹא־הִלַּכְתִּי וּבְגָדֹתַי וּבְנִפְלְאוֹת
מִמְּנִי: (3) אִם־לֹא שׁוֹיִתִּי וְדוֹמַמְתִּי נַפְשִׁי כְּגֹמֶל עָלַי
אִמּוֹ כְּגֹמֶל עָלַי נַפְשִׁי: (4) יַחַל יִשְׂרָאֵל אֱלֹהֵי־יְהוָה
מַעֲתָה וְעַד־עוֹלָם:

קלב (6) שִׁיר הַמַּעֲלוֹת זְכוֹר־יְהוָה לְדָוִד אֵת כָּל־
עֲוֹנוֹתָיו: (3) אֲשֶׁר נִשְׁבַּע לַיהוָה נָדָר לֹא־כִיר
יַעֲקֹב: (4) אִם־אֲבֹא בְּאֶחָל בֵּיתִי אִם־אֶעֱלֶה עַל־עַרְשִׁי
יִצְוְעִי: (7) אִם־אֲתֵן שָׁנָת לְעֵינַי לְעַפְעֵפִי תִנּוּמָה:
(8) עַד־אֲמָצָא מְקוֹם לַיהוָה מִשְׁכְּנוֹת לֹא־כִיר יַעֲקֹב:
(9) הִנֵּה שָׁמַעְנוּהָ בְּאֶפְרַתָּה מִצְּאֲנוּהָ בְּשַׁדִּי־עַר:
(10) נְבוֹאָה לְמִשְׁכְּנוֹתָיו נִשְׁתַּחֲוֶה לְהַרֵּם רִגְלָיו:
(11) קוֹמָה יְהוָה לְמְנוּחָתָךְ אֶתָּה וְאֶרְוֵן עֹדָךְ: (12) כְּהִנֵּיךְ
וְלִבְשׁוֹ־צֶדֶק וְחִסִּדִּיךְ יִרְנְנוּ: (1) בְּעִבּוֹר הַיָּם עֲבַדְתָּ
אֱלֹהֵי־שֵׁב פָּנֵי מִשִּׁיחָךְ: (6) נִשְׁבַּע־יְהוָה לְדָוִד אֱמֶת
לֹא־יָשׁוּב מִמֶּנָּה מִפְּרִי בִטְנֶךָ אֲשִׁירָת לְכִסֵּא־לְךָ:
(3) אִם יִשְׁמְרוּ בְּנֵיךְ וּבְרִיתִי וְעֲדָתִי זֹו אֶלְמָדָם נָסִי
בְּנֵיהֶם עַד־יַעַד יִשְׁבוּ לְכִסֵּא־לְךָ: (4) כִּי־בָחַר יְהוָה
בְּצִיּוֹן אֹוֶה לְמוֹשֵׁב לוֹ: (7) זֹאת־מְנוּחָתִי עַד־יַעַד פֶּה
אֲשֵׁב כִּי־אוֹתִיָּה: (11) צִדְקָה בְּרַךְ אֲבִיוֹנִיָּה
אֲשִׁבֵע לְחֵם: (12) וְכִהְיֶיָה אֲלֵבִישׁ יֵשַׁע נְחִסִּדִּיָּה רִנְיָ

יִרְנְנוּ: (א) שֵׁם אֲצַמִּיחַ קֶרֶן לְדוֹד עֲרַכְתִּי נֹר לְמִשְׁיַחִי:

(ב) אֲזִיבֵוּ אֶלְבִּישׁ בִּשְׁתַּ וְעָלְיוּ יִצְיִן גְּזֹרוּ:

קִלְגַּן (ג) שִׁיר הַמַּעֲלוֹת לְדוֹד הַגֵּה מִהַטּוֹב וּמִהַנָּעִים
שֶׁבֶת אַחִים גַּם־יַחַד: (ד) כִּשְׁמֵן הַטּוֹב וְעַל־

הָרֹאשׁ יִרְדַּעַל־הַקֶּן וְקֶן־אֶהְרֵן שִׁירְדַּעַל־פִּי מִדוֹתָיו:

(ה) כַּמֶּל חֶרְמוֹן שִׁירְדַּעַל־הַרְרִי צִיּוֹן כִּי שֵׁם צִנְהָ

יְהוָה אֶת־הַבְּרָכָה תִּיּוֹם עַד־הָעוֹלָם:

קִלְדַּ (ו) שִׁיר הַמַּעֲלוֹת הַגֵּה וּבְרַכּוּ אֶת־יְהוָה כָּל־

עַבְדֵי יְהוָה הָעַמִּידִים בְּבֵית־יְהוָה בְּלִילוֹת:

(ז) שְׁאוּרֵי־דַבְּכֵם קֹדֶשׁ וּבְרַכּוּ אֶת־יְהוָה: (ח) וּבְרַכְּדָּ

יְהוָה מִצִּיּוֹן עֲשֵׂה שָׁמַיִם וָאָרֶץ:

קִלְהָ (ט) הַלְלוּיָהּ וְהַלְלוּ אֶת־שֵׁם יְהוָה הַלְלוּ עַבְדֵי

יְהוָה: (י) שְׁעַמִּידִים בְּבֵית יְהוָה בְּחִצְרוֹת

בֵּית אֱלֹהֵינוּ: (יא) הַלְלוּיָהּ כִּי־טוֹב יְהוָה וּמְרוּ לְשִׁמּוֹ

כִּי נָעִים: (יב) כִּי־יַעֲקֹב בָּחַר לֹו יְהוָה יִשְׂרָאֵל לְסִגְלָתוֹ:

(יג) כִּי אֲנִי יָדַעְתִּי כִּי־גָדוֹל יְהוָה וְאֲדַנִּינוּ מִכָּל־אֱלֹהִים:

(יד) כָּל אֲשֶׁר־חָפֵץ יְהוָה עֲשֵׂה בַשָּׁמַיִם וּבָאָרֶץ בַּיּוֹמִים

וּכְלֵיתֵהֶם: (טו) מִעֲלֵה נְשָׂאִים מִקְצֵה הָאָרֶץ בְּרִקִּים

לְמַטֵּר עֲשֵׂה מוֹצֵא רוּחַ מֵאוֹצְרוֹתָיו: (טז) שֶׁהִבֵּה

בְּכוֹרֵי מִצְרַיִם מֵאָדָם עַד־בְּהֵמָה: (יז) שְׁלַח וְאֶתוֹת

וּמִפְתִּיּוֹת בְּתוֹכֵכִי מִצְרַיִם בְּפִרְעֹה וּבְכָל־עַבְדָּיו:

(יח) שֶׁהִבֵּה גּוֹיִם רַבִּים וְהִרְגַּ מְלָכִים עֲצוּמוֹם:

(יט) לְסִיחּוֹן וּמֶלֶךְ הָאֱמֹרִי וּלְעוֹג מֶלֶךְ הַבָּשָׁן וְלִכְל

מִמְלָכוֹת כְּנָעַן: (כ) וְנָתַן אֶרֶצָם גִּחְלָה גִחְלָה לְיִשְׂרָאֵל

עַמּוֹ: (כא) יְהוָה שִׁמְךָ לְעוֹלָם יְהוָה זְכָרְךָ לְדוֹר־דּוֹר:

(כב) כִּי־יִדְּיִן יְהוָה עַמּוֹ וְעַל־עַבְדָּיו יִתְנָהֶם: (כג) עֲצַבִּי

הַגּוֹיִם כַּסְּף וְזָהָב מַעֲשֵׂה יְדֵי אָדָם: (ט) פֶּה לָהֶם
וְלֹא יִדְבְּרוּ עֵינֵיהֶם לָהֶם וְלֹא יִרְאוּ: (י) אֲזֵנֵיהֶם לָהֶם וְלֹא
יִאֲזִינוּ אֶף אִין יִשְׁרֹוּחַ בְּפִיהֶם: (י) כְּמוֹדֵם יִהְיוּ
עֹשִׂיהֶם כָּל אֲשֶׁר-בִּטַח בָּהֶם: (י) בֵּית יִשְׂרָאֵל בָּרְכוּ
אֶת-יְהוָה בֵּית אַהֲרֹן בָּרְכוּ אֶת-יְהוָה: (י) בֵּית הַלְוִי
בָּרְכוּ אֶת-יְהוָה וְרֵאֵי יְהוָה בָּרְכוּ אֶת-יְהוָה: (כ) בְּרוּךְ
יְהוָה מִצִּיּוֹן שֶׁכֵּן יְרוּשָׁלַם הַלְלוּ-יָהּ:

- קלו (ב) הודו ליהוה כירטוב
- (ג) הודו לאלהי האלהים
- (ד) הודו לאדני האדנים
- (ה) לעשה נפלאות גדלות לבדו
- (ו) לעשה השמים בתבונה
- (ז) לרוקע הארץ על המים
- (ח) לעשה אורים גדלים
- (ט) את השמש לממשלת ביום
- (י) את הירח וכוכבים לממשלות בלילה
- חסדו: (י) למכה מצרים בים סוף
- חסדו: (כ) ויוצא ישראל מתוכם
- (ג) ביד חזקה ובזרוע נטויה
- (ד) לגזר ים סוף לגזרים
- (ה) והעביר ישראל בתוכו
- (ו) ונער פרעה וחילו בים סוף
- (ז) למוליד עמו במדבר
- (ח) למכה מלכים גדלים
- (ט) ויהרג מלכים אדירים
- (י) לסיחון מלך האמרי

(א) וּלְעֹזַג מִלֶּךְ הַבִּשּׁוּן
 (ב) וְנָתַן אֲרָצָם לְנַחֲלָה
 (ג) נַחֲלָה לְיִשְׂרָאֵל עֲבָדָיו
 (ד) שֶׁבִשְׁפָלְנוּ זָכַר לָנוּ
 (ה) וַיִּפְרֹקֵנוּ מִצָּרֵינוּ
 (ו) נָתַן לָחֶם לְכָל בֶּשֶׂר
 (ז) הוֹדוּ לְאֵל הַשָּׁמַיִם
 קלו (ח) עַל נְהוֹת וּבָבֶל שֵׁם יֹשְׁבָנוּ נִסְ-בְּכֵינוּ
 בּוֹכְרֵנוּ אֶת-צִיּוֹן: (ט) עַל-עֲרָבִים בְּתוֹכָהּ
 תִּלְיֵנוּ כַּנְּהוֹתֵינוּ: (י) כִּי שָׁם שְׁאַלְנוּ שׁוֹבֵינוּ דְבָרֵי-
 שִׁיר וְתוֹלְלֵנוּ שְׁמִיחָה שִׁירוּ לָנוּ מִשִּׁיר צִיּוֹן: (יא) אִיךְ
 נִשְׁיֹר אֶת-שִׁירֵי־יְהוָה עַל אֲדָמַת נָבֶר: (יב) אִם-אֲשַׁכַּחַךְ
 יְרוּשָׁלַם תִּשְׁכַּח יְמֵינִי: (יג) תִּדְבֹק לְשׁוֹנֵי וּלְכַח אִם-
 לֹא אֲזַכְּרֵכִי אִם-לֹא אֶעֱלֶה אֶת-יְרוּשָׁלַם עַל-רֹאשׁ
 שְׁמִיחָתִי: (יד) זָכַר יְהוָה לִבְנֵי אָדָם אֵת יוֹם יְרוּשָׁלַם
 הָאֲמָרִים עָרוּ וְעָרוּ עַד הַיּוֹסֵד בָּהּ: (טו) בֵּת-בָּבֶל
 הַשְׁהוּדָה אֲשֶׁרִי שִׁישְׁלִם-לֶךְ אֶת-גְּמוּלָךְ שְׁגִמְלַת
 לָנוּ: (טז) אֲשֶׁרִי וְשִׂיאֵהוּ וְנִפְיָן אֶת עוֹלְלֶךְ אֱלֹהֵי־הַסַּלְעַ:
 חלח (יז) לָדוֹד וְאוֹדֶךְ בְּכָל־לִבִּי נִגַּד אֱלֹהִים אֲזַמְּרֶךָ:
 (יח) אִשְׁתַּחֲוֶה וְאֵל הַיּוֹבֵל קָדְשֶׁךָ וְאוֹדֶה אֶת-
 שְׁמֶךָ עַל-חֲסִדֶךָ וְעַל-אֲמִתֶּךָ כִּי־הִגְדַּלְתָּ עַל־כָּל־
 שְׁמֶךָ אֲמַרְתֶּךָ: (יט) בְּיוֹם קָרָאתִי וְתַעֲנֵנִי תִרְהַבְנֵי
 בְּנַפְשִׁי עוֹ: (כ) יוֹדוּךָ יְהוָה כָּל־מַלְכֵי אֶרֶץ כִּי־שָׁמְעוּ
 אֲמַר־יִפְיֶךָ: (כא) וַיִּשְׁירוּ בְּדַרְכֵי יְהוָה כִּי גָדוֹל כְּבוֹד
 יְהוָה: (כב) כִּי־רָם יְהוָה וְשָׁפֵל יִרְאֶה וְגִבּוֹת מִמָּרְחָק
 יִיָּדַע: (כג) אִם אֵלֶיךָ וּבְקֶרֶב צָרָה תִּתְחַנֵּי עַל אַף אֵיבֵי

תשלח ידך ותושועני ימינך: (א) יהוה יגמר בעדי
יהוה חסדך לעולם מעשי ידך אל־תִרָף:

קלט (ב) למנצח לדוד מזמור יהוה חִקְרַתְנִי וְתִדְעֵ:
(ג) אֶתְּךָ יִדְעֵת שְׁבַתִּי וְקוֹמִי בְנִתְּךָ לְרַעִי
מִרְחוֹק: (ד) אֲרַחֵי וְרַבְעֵי וְרִית וְכָל־דְּרָכֵי הַסִּבְנִתְּךָ:
(ה) כִּי אֵין מִלָּה בְלִשׁוֹנִי הֵן יְהוָה יִדְעֵת כְּלָה:
(ו) אַחֹר וְקִדָּם צִרְתָּנִי וְתִשֵּׁת עָלַי כַּפְכָּה: (ז) פְּלִיאָה
יָדַעַת מִמֶּנִּי נִשְׁנָבָה לֹא־אוֹכַל לָהּ: (ח) אָנָּה אֵלֶךְ
מְרוֹיָחַד וְאָנָּה מִפְּנֵיךְ אֶבְרָחָה: (ט) אִם־אֶסֶק שְׁמִים
שֵׁם אֶתְּךָ וְאֶצִּיעָה שְׂאוֹל הַגֵּךְ: (י) אִשָּׂא כִנְפֵי־שָׁחַד
אֲשַׁכְּנָה בְּאַחֲרֵית יָם: (יא) גַּם־שָׁם יִדְךָ תִּנְחַנֵּי
וְתִאֲחַזְנֵי יְמִינֶךָ: (יב) וְאָמַר אֲדֹחֲשֵׁךְ יִשׁוּפְנִי וְלִילְךָ
אוֹר בְּעַדְנִי: (יג) גַּם־חֲשֵׁךְ לֹא־יַחֲשִׁיךְ מִמֶּךָ וְלִילְךָ
בַּיּוֹם יֵאִיר בְּחִשׁוּכָה כְּאוֹרָה: (יד) כִּי־אֶתְּךָ כִּנִּית
כְּלִיתִי תִסְכְּנֵי בְּבֶטֶן אִמִּי: (טו) אוֹדֶךָ עַל־כִּי נִרְאִית
נִפְלִיתִי נִפְלְאִים מַעֲשֵׂיךָ וְנִפְשִׁי יִדְעֵת מְאֹד: (טז) לֹא־
נִבְחַד עֲצָמֵי מִמֶּךָ אֲשֶׁר־עֲשִׂיתִי בִּפְתָר רַקְמֵתִי
בְּתַחֲתִיּוֹת אֶרֶץ: (יז) גַּלְמִי וְרָאוּ עֵינֶיךָ וְעַל־סִפְךָ
כָּלָם יִפְתְּבוּ יָמִים יִצְרוּ וְלוֹ אֶחָד בָּהֶם: (יח) וְלִי מִה־
יִקְרוּ רַעִיךָ אֵל מִה־עֲצָמוֹ רְאִשֵׁיהֶם: (יט) אִסְפָּרָם
מִחוּל יִרְבּוֹן הַקִּיצֵתִי וְעוֹדֵי עֶמֶךָ: (כ) אִם־תִּקְטַל
אֱלֹהֵי רִשָּׁע וְאֲנִשֵּׁי דָמִים סוּרוּ מִנִּי: (כא) אֲשֶׁר יִמְרוּךְ
לְמִזְמָה נִשׂוּא לְשׂוּא עֲרִיךָ: (כב) הֲלוֹא־מִשְׁנֵאֵיךָ
יְהוָה וְאֲשַׁנָּא וּבִתְקוּמָיִךְ אֶתְקוּמְטִי: (כג) תִּכְלִית
שְׁנֵאָה שְׁנֵאָתִים לְאוֹיְבִים הָיוּ לִי: (כד) חִקְרַנִּי אֵל

ודע לבבך בהנני ודע שרעפתי: (ה) וראיה אמרך
עצב-בי ונחני בדרך עולם:

קמ (ב) למנצח מזמור לדוד: (ג) הלצני יהוה מאדם
רע מאיש המסים הנצרני: (ד) אשר חשבו
רעות בלב כל-יום יגורו מלחמוני: (ה) שגני לשונם
כמו-נחש חמת עכשויב תחת שפתיהם: (ו) סלה:
(ז) שמרני יהוה. מידי רשע מאיש המסים הנצרני
אשר חשבו לדחות פעמי: (ח) טמנו גאים ופח לי
נחבלים פרשו רשת ליד-מעגל מקשים שתולי-
סלה: (ט) אמרתי ליהוה אל! אתה האוינה יהוה
קול תחנוני: (י) יהוה אדני עז ישועתי סבותה
לראשי ביום נשק: (יא) אל-תתן יהוה מאוני רשע
וממו אל-תפק ידומו סלה: (יב) ראש מסבי עמל
שפתיהם יבסימו: (יג) ימוטו עליהם נחלים באש
ופילם במהמרות בליקומו: (יד) איש לשון בלי-
יבון בארץ איש-המם רע יצודנו למדחפת: (טו) ודעתי
בידעשה יהוה דין עני משפט אבינים: (טז) אף
צדיקים יודו לשמך ישבו ישרים את-פניה:

קמא (ב) מזמור לדוד יהוה קראתך חושדה לי
האוינה קולי בקראי לך: (ג) תבון תפלתני
קטרת לפנה משאת כפי מנחת-ערב: (ד) שיתה
יהוה שמרה לפי נצרה על-דל שפתי: (ה) אל-תמ
לבי ו לדבר רע להתעולל עללות. ברשע את-
אישים פעלי-און ובל-אלחם במגעמיהם: (ו) יהלמני
צדיק חסד ויוכיחני שמן ראש אל-יני ראשי כי-
עוד ותפלתני ברעותיהם: (ז) נשמטו ביד-יך

שפטיהם ושמעו אמרי כי נעמו: (א) כמו פלח
 ובקע בארץ נפזרו עצמינו לפי שאול: (ב) כי אליך
 יהוה אדני עיני בכה חסיתי אל־תער נפשי:
 (ג) שמרני מידי פח יקשו לי ומקשות פעלי און:
 (ד) יפלו במכמרו רשעים יחד אנכי עד־אעבור:
 קמב (ה) משכיל לדוד בהיותו במערה תפלה:
 (ו) קולי אל־יהוה אועק קולי אל יהוה
 אתחנן: (ז) אשפך לפני שוחי צרתי לפני אניד:
 (ח) בהתעטף עלי ורוחי ואתה ידעת גתיבתי בארץ
 זו אחלך טמנו פח לי: (ט) הביט ימין וראה ואין
 לי מביר אבד מנום ממני אין דורש לנפשי:
 (י) ועקתי אליך יהוה אמרתי אתה מחסי חלקי
 בארץ החיים: (יא) הקשיבה ואלהנתי בידלותי
 מאד הצילני מרדפי כי אמצו ממני: (יב) הוציאה
 ממקנר ונפשי להודות את־שמך ביבתי וצדיקים
 כי תגמל עלי:

קמב (ב) מזמור לדוד יהוה שמע תפלת האזינה
 אל־תחנני באמנתך ענני בצדקתך:
 (ג) ואל־תבוא במשפט את־עבדך כי לא־יצדק
 לפניך כל־חיי: (ד) בידרך אויב ונפשי דבא לארץ
 חיתי הושיבני במחשבים כמתי עולם: (ה) ותתעטף
 עלי רוחי בתוכי ושתומם לבי: (ו) זכרתי ימים ו
 מקדם הגיתי בכל־פעליך במעשה ידיך אשוחח:
 (ז) פרשתי ידי אליך נפשי בארץ־עיפה לך סלה:
 (ח) מהר ענני ו יהוה בלתה רוחי אל־תסתר פניך
 זמני ונמשלתי עס־ירדי בור: (ט) השמיעני בבקר

חסדך כִּי־בָדַד בְּטַחְתִּי הוֹדִיעֵנִי דַרְדְּרוֹ אֱלֹהִים כִּי
 אֱלֹהִים נִשְׁאַתִּי נִפְשִׁי׃ (א) הַצִּילֵנִי מֵאֹיְבֵי וְיְהוָה אֱלֹהֵי
 בְּסִיתִי׃ (ב) לְמַדְרֵנִי וְלַעֲשׂוֹת רְצוֹנְךָ כִּי־אֵתָהּ אֱלֹהֵי
 יוֹחֵד טוֹבָה תִּגְחֵנִי בְּאֶרֶץ מִישׁוֹר׃ (ג) לְמַעַן שִׂמְךָ
 יְהוָה תִּתְחַנֵּי בְּצַדִּיקְתֶּךָ וְתוֹצִיאַ מִצָּרָה נִפְשִׁי׃
 (ד) וּבְחַסְדְּךָ תִּצְמֹת אֹיְבֵי וְהִאֲבֹדְתָ כָּל־צָרָרֵי נִפְשִׁי
 כִּי אֲנִי עֲבָדְךָ׃

קָמַד (ה) לְדָרוּד וּבְרוּךְ יְהוָה וְצוּרֵי הַמַּלְמַד יָדֵי לְקָרֵב
 אֲצַבְעוֹתַי לְמַלְחָמָה׃ (ו) חֲסִדֵי וּמְצוּדוֹתַי
 מִשׁוֹנֵבֵי וּמִפְלִטֵי־לִי מִגְּנֵי וּבֹו חֲסִיתִי הִרְדַּד עִמִּי
 רַחֲמֵי׃ (ז) יְהוָה מִה־אָדָם וּתְדַעְהוּ בֵּן־אָנוּשׁ
 וְתַחֲשִׁבְהוּ׃ (ח) אָדָם לַהֲבֵל דָּמָה יָמָיו כְּצֶלַע עוֹבֵר׃
 (ט) יְהוָה הִט־שִׁמְךָ וְתִרְדַּד גַּע בְּתָרִים וַיַּעֲשֵׂנוּ׃
 (י) בְּרוּךְ בְּרָךְ וְתַפִּיצֵם שְׁלַח חֲצִיקְךָ וְתַהַמֵּם׃ (יא) שְׁלַח
 יָדְךָ מִמְרוֹם פְּצַנִי וְהַצִּילֵנִי מִמַּיִם רַבִּים מִיַּד בְּנֵי
 נָכָר׃ (יב) אֲשֶׁר פִּיהֶם דְּבַר־שׂוֹא וַיִּמְיֵן יָמִין שִׁקְרֵי׃
 (יג) אֱלֹהִים שִׁיר חֲדָשׁ אֲשִׁירָה לְךָ בְּנִגְלוֹ עֲשׂוֹר
 אֲזַמְרָה־לְךָ׃ (יד) הַנּוֹתֵן תְּשׁוּעָה לְמַלְכִים הַפּוֹצֵה
 אֶת־דָּוִד עֲבָדוֹ מִחֶרֶב רָעָה׃ (טו) פְּצַנִי וְהַצִּילֵנִי מִיַּד
 בְּנֵי־נָכָר אֲשֶׁר פִּיהֶם דְּבַר־שׂוֹא וַיִּמְיֵן יָמִין שִׁקְרֵי׃
 (טז) אֲשֶׁר בְּנִינוּ וּבְנִמְטָעִים מְגִדְלִים בְּנִעֲוִירָהֶם בְּנוֹתֵינוּ
 גְּזוּיֹת מִחֲטָבוֹת תִּבְנִית הַיֹּכֵל׃ (יז) מְזוּיָנוּ מְלֵאִים
 מִפִּיקִים מִזֶּן אֱלֹהִים צְאוּנוּ מֵאֲלִיפוֹת מְרַבְּבוֹת
 בְּחֻצוֹתֵינוּ׃ (יח) אֲלוֹפֵינוּ מִסְּבָלִים אִין פָּרִץ וְאִין
 וְצֵאת וְאִין צֹחָה בְּרַחֲבֵינוּ׃ (יט) אֲשֶׁר־יְהֵם שְׂכָבָה
 לֹו אֲשֶׁר־יְהֵם שִׁתְּוָה אֱלֹהִיו׃

כמה (6) תהללה לדוד ארוממה אלוהי המלך
 ואברכה שמך לעולם ועד: (3) בכל יום
 אברכה ואהללה שמך לעולם ועד: (4) גדול יהוה
 ומדול מאד ולגדלתו אין תקר: (7) דוד לדוד
 ישבח מעשיך וגבורתיך וגירוי: (8) הדר כבוד הוהך
 ודברי נפלאתיך אשיחה: (9) ועוזו וגוראותיך יאמרו
 וגדלתך אספרנה: (10) זכר רב טובך יביעו ועדקתך
 ירננו: (11) חנון ורחום יהוה ארך אפים וגדל חסד:
 (12) טוב יהוה לכל ורחמיו על כל מעשיו: (13) יודה
 יהוה כל מעשיך וחסידיך יברכוה: (14) כבוד
 מלכותך יאמרו וגבורתך ידברו: (15) להודיעו
 לבני האדם גבורתיך וכבוד הדר מלכותו:
 (16) מלכותך מלכות כל עלמים וממשלתך בכל
 דוד נדר: (17) סומך יהוה לכל הנפלים וזוקף לכל
 הכפופים: (18) עיני כל אלה ישברו ואתה נותן
 להם את אכלם בעתו: (19) פותח את ידך ומשביע
 לכל חי רצון: (20) צדיק יהוה בכל דרכיו וחסיד
 בכל מעשיו: (21) קרוב יהוה לכל קראיו לכל אשר
 יקראהו באמת: (22) רצון יראיו יעשה ואת שועתב
 ישמע ויושיעם: (23) שומר יהוה את כל אהביו ואת
 כל הרשעים ישמיד: (24) תהלת יהוה ידבר פי
 ויברך כל בשר שם קדשו לעולם ועד:

כמו (6) הללויה הללו נפשי את יהוה: (3) אהללה
 יהוה בחיי אנמרה לאלהי בעודי: (4) אל
 תבטחו בגדיבים בבן אדם ו שאין לו תשועה:
 (7) תצא רוחו ישב לארמיתו ביום ההוא אברו

עשתנתיו: (א) אשרי שאל יעקב בעורו שברו עי
 יהוה אלהיו: (ב) עשה ו שמים וארץ את הים ואת
 כל אשר בהם השמר אמת לעולם: (ג) עשה משפטו
 לעשוקים נתן להם לרעים יהוה מתור אסורים:
 (ד) יהוה ופקח עורים יהוה וקף כפופים יהוה אהב
 צדיקים: (ה) יהוה שמר את נגרים ותום ואלמנה
 יעודד ודרך רשעים יעות: (ו) מלך יהוה ו לעולם
 אלהיך ציון לדר ודר הללויה:

קמו (ז) הללויה ו כירשוב ו מרה אלהינו בירגעים
 נאווה תהלה: (ח) בונה ירושלם יהוה נחתי
 ישראל יבנים: (ט) הרופא לשבורי לב ומחבש
 לעצבותם: (י) מונה מספר לבוכים לכלם שמות
 יקרא: (יא) גדול אדנינו ורב כח לתבונתו אין
 מספר: (יב) מעודד עניים יהוה משפיל רשעים עדי
 ארץ: (יג) ענו ליהוה בתודה ו מרו לאלהינו בכבוד:
 (יד) המכסה שמים ו בעבים המכין לארץ מסר
 המצמח הרים הציר: (טו) נותן לבהמה לחמה
 לבני ערב אשר יקראו: (טז) לא בנבונת הסוס
 יחפץ לא בשוקי האיש ירצה: (יז) רוצה יהוה את
 יראיו את המיחלים לחסדו: (יח) שבחי ירושלב
 את יהוה הללו אלהיך ציון: (יט) בירחוק בריחי
 שערך ברך בניך בקרבך: (כ) השם יבולך שלום
 חלב חטים ישביעך: (כא) השלח אמרתו ארץ עדי
 מדרה ירוץ דברו: (כב) הנתן שלג בצמר כפוי
 באפר יפור: (כג) משליך קרחו כפתים לפני כר
 מי יעמד: (כד) ישלח דברו וימסם ישב רוד

מנוח דבריו ליעקב חקיו ומשפטיו
לישראל: (2) לא עשה כן לכל גוי ומשפטים בל
ידעום הללויה:

קמח (6) הללויה הללו את יהוה מן השמים הללוהו
במרומים: (3) הללוהו כל מלאכיו הללוהו

כל צבאו: (4) הללוהו שמש וירח הללוהו כל
זוכבי אור: (7) הללוהו שמי השמים והמים אשרו

מעל השמים: (8) יהללו את שם יהוה כי הוא צוה
תבראו: (9) ונעמדם לעד לעולם חקנתן ולא

עבר: (10) הללו את יהוה מן הארץ תנינים וכל
תהמות: (11) אש וברד שלג וקוטור רוח סערה

עשה דבריו: (12) ההרים וכל גבעות עץ פרי וכל
ארזים: (13) החיה וכל בהמה רמש וצפור כנה:

(14) מלכי ארץ וכל לאמים שרים וכל שפטי ארץ:
(15) בחורים וגם בתולת זקנים עם נערים: (16) יהללו

את שם יהוה כי נשגב שמו לברו הודו על ארץ
ישמים: (17) וירם קרן לעמו תהלה לכל חסידיו

לבני ישראל עם קרבו הללויה:
קמח (6) הללויה שירו ליהוה שיר חדש תהלתו

בקהל חסידים: (3) ישמח ישראל בעשיו
נרציון ויגילו במלכם: (4) יהללו שמו במחול בתה

בנור וזמרו: (7) בירוצה יהוה בעמו יפאר
יום בישועה: (8) יעלו חסידים בכבוד ירננו עלי

כבותם: (9) רוממות אל בגרונם וחרב פיפוח
(10) לעשות נקמה בגוים תוכחות בלאמים:

מלכותם בוקים ונגבריהם בכבלי ברזל:
לעשות

מסמלסלה :
פמן תכרע בואצמתהום ואכר מנהום לקא סכלני אל דפע קונאן ספחר פי מדר אל גמעיה ומרקס פי גמר

יהארא אדנאה אסמא סכעה אעצאואת אל גמעיה לחברה קרישא : אלדי מצוקה פי ווארת אל דאכליה
אל גללה ושתגלול פכרדיהן אנרה :

הריי סלמאן חוגי עבדי הוי
הריי סלמאן יחוקא דריי הוי
הריי שאול עברא נאויי הוי
הריי שאול אברהם עיוואן הוי
הריי עזרא סלמאן ניסאן הוי
הריי יוסף סחויק הוי
הריי הרוך אוייה הוי

ריים א גמעיה
נאויב א ריים
א מווכל עלא צנדוק א גמעיה
עציו
עציו
עציו
עציו

הם צניה נטבע בין וקת וקת סמא ונוועדו ועלקתו פי בית הכנסיות לאנל נרוי אל עמל לל עמוס האלן .
ספחת סמא נארי פי א בנך לאנל נאם אלדי ביהדותם הפאתה קוואני ידעין א תברעאת ראמן ביהדותם
לל בנך ואתה דפע עויין ען קמת אל שבאבך ירה כמריק אל סחב מן אל בנך פי אמניאא ריים אל גמעיה אל
מזכור הרי סלמאן עבדי הוי והאובן ציון חרי עזרא דגנור הוי .

בדני

מגישור תאני

מן לונת הסוויר אל מקאבר לל שאייפת אל אשראלייה

אבוואננא ז

קד סכן וקדמנא לכום מגישור וטלננא מן המתכום א סמאערה עלא א קיאם כמשרוע הסוויר אל מקאבר אל גליל .

פמעלולמכום אננא באשרנא באל עמל ונעננא עכארה ען כמסה ועשרין שבאך כוונה אל נארה אל תאנייה אל גיררה אל וקקרה בין אל מקאבר ודאלך לזכון נמונה וחכב מא דכרנא אל קיזה לליל שבאך ואחד ען ערין פות 1 עכארה פי עשרון דופייה מע נמיע מצרופדא לאאבר תרככבדא ודאלך כמלת והצלנאדא כהל קוסה כמעאונות אל פאניל דר" אלישע שינא אפני דר" ואסה קימהדא ען כממאויית דופייה אנדפעת מן צנרוק דכרה קדישא :

ותפציל אל קימה

רופייה
אנה

קוסת סבעת עשר מאן חולך כסער נעך דופייה אל מאן אל וארה א א

קוסת סכו מאל ריל מול פות 11 אר"י פות 4 ונול פי עמק אל ארין לאגל אל קיווא ואל

מקאבר לל חדיד לפאבריקות אומסד יוסף גולי קרב אל עכבאיה . נקלייאת לל סקבדה

תקנת ספר שאל דרך פול פות יו אדי פות י יתול פי עסק את ארתי לאכל אל קרובי ואל
במקן ען פות וצמח פוק צמח א ארץ עבארה ען פות קמי ועלשעאא פתא פתן כבוד מפאשרו
נקלייאת לל חדיד לפאבריקת אוצטה יוסף גולי קרב אל עכבאנה . נקלייאת לל מקברת
תזריף . תבסמר . תבניד . גמיתו . רמל . עמלה וניר

וכלמא ראגנענא לם קודנא נחעל כדל קומה קטען ענד אל ניר ודאלף אצטה יוסף אל מדי קבל דל שגל
בשרט כו"י אלישע וסלם אל חדיד כדל מער
רסי פי דל אתנאא מבאשרין כגלב אל מאיי מנאנן לאגל סקין אשנאר אליי נקנז שתלהא קדאם אל שבאבך
עכבארה ען סתרה לל מקברת וזניה ללנארה :

כדאלף מבאשרין נגלב צייאאן איכתרין לאגל אל האנה פי אל לייאלי וכו"י וכו"י ראש השנה וכו"י
וקד וזנא דפאתר קוואנין אלא בעיץ אשבאין אליי סאקתהום אל המייה לונמען אל איצנאנה לדארה
אל עמל אל כו"י ותרו אסמאאדום אדנאה .

ד"ר ראובן אייזן לייזי דיי"ן	ד"ר סלבאן דוגי עכודי דיי"ן
" שישון אברהם כוהן דיי"ן	" ד"ר יחזקאי עזרא מודיר אל אתליליה דיי"ן
" אישע שוחס מפבעני דיי"ן	" מנשה אייזן כוהן צראף פי כאן אל
" מנשה עזרה דלאל דיי"ן	" פאשה אל עניז דיי"ן
" יחזקאי דודר אייאם דיי"ן	" משה צאה רחמין סודיק דיי"ן
" אדרון שלמה כרשאן דיי"ן	" אברהם צאלח צלסון דיי"ן
" צאה דודר מעיר דיי"ן	" ח' אייז שווע דיי"ן
" נעים משה פירץ דיי"ן	" סלים כן ח' אייז אברהם דיי"ן
" יעקב א מכתאר דיי"ן	" אברהם אל אייזי האל עזרתה דיי"ן

visible fragment from bookbinding قطعة شظية مرئية من كتاب مجلد

איך פהמנה יגד נוח הלאות אלא רופיה מנועה סאבן מכעין להאז אצל נעמא סבאשך סבכדא
יברפוא להל משרוע . אכדנא פוחנרהא להל קטעה אלהי סוירנאה לחבון ען נמונה לאגל
נקרפוא לל כארג מע א מנשוואת הפאטר קוואנין לאגל נלתמס אל מעאוונה מן בני עמינו כי כארג :

פכעיהו בעד אכמאל אל סור צדנא נדמס כנייאן אל קבור לאן אל נאדה לאנד תכמל ען קריב ולא תבקה
בחאלה ירהי להא א ילום תכמל הסב אל אעול ואל שרף .

כראף בעד א אכמאל צדנא נצבני אל הדיד פי שכל מוואפק .

פעל הי נמלב מן אבוואנא או יסרעון פי תקדום אל מכאל אלתי סוסקתום בני ספיהתום לחתה יכמל אל
עמל סאעה אקס .

ונלתמס אייזן מן אעהאב אל נירה או יעאוונא באדהום דפארט קוואנין ואל סעי לל כור .

ונצין או א אמר מקדום ענד אל נמיע נעי ופקיה פלא האנה להאבד אווד מן האלף . לאן כללות ישר
להום עלאקה מקדום ושרפה בהל מכאן אל סחתרס .

פנטלב מן כניע או יסאעדכום באכמאל הל משרוע אל עניס וכזותו יגן עליסם וחזבו לחייס סופים אכיר

قطعة شظية مرئية من كتاب مجلد visible fragment from bookbinding